

Gã Đàn Ông Xấu Xa

Contents

Gã Đàn Ông Xấu Xa	5
1. Chương 1: Lâm Lang	5
2. Chương 2: Chân Ướt Chân Ráo Lên Thành Phố	6
3. Chương 3: Tình Yêu Trời Định	8
4. Chương 4: Lần Đầu Gặp Mặt	9
5. Chương 5: Một Ánh Mắt Trọn Cuộc Đời	11
6. Chương 6: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	12
7. Chương 7: Gặp Lại	13
8. Chương 8: Sinh Hoạt Bình Thản	15
9. Chương 9: Sự Dịu Dàng Độc Nhất	16
10. Chương 10: Cùng Hát Khúc Tình Ca	17
11. Chương 11: Đoạn Đường Dài Của Hai Người	18
12. Chương 12: Buổi Liên Hoan Đầu Tiên	20
13. Chương 13: Khởi Đầu Một Cuộc Tình	21
14. Chương 14: Bị Nhốt Ngoài Trường	22
15. Chương 15: Đêm Chung Phòng Ấm Muội	23
16. Chương 16: Chuồn Êm	25
17. Chương 17: Oan Gia Ngõ Hẹp	26
18. Chương 18: Cậu Ấy Là Người Của Tôi	27
19. Chương 19: Ở Chung?!	29
20. Chương 20: Trần Trụi Gặp Nhau	30
21. Chương 21: Ở Chung Lúng Túng	32
22. Chương 22: Xung Đột Trong Phòng Tắm	33
23. Chương 23: Sự Kiện Ảnh Chụp	34
24. Chương 24: Cậu Không Cần Nói Dối	36
25. Chương 25: Sinh Nhật Vui Vẻ	37
26. Chương 26: Tình Yêu Và Âm Mưu	38
27. Chương 27: Lần Đầu Chung Giường	40
28. Chương 28: Hàn Tuấn	42
29. Chương 29: Lời Nói Dối Bị Vạch Trần	43
30. Chương 30: Cho Ăn	44
31. Chương 31: Không Phải Ghét Bỏ	45
32. Chương 32: Bắt Đầu Ở Chung	46
33. Chương 33: Lừa Dục	48
34. Chương 34: Số Mệnh Đã Định	49
35. Chương 35: Đàn Ông Lãng Nhãng	50
36. Chương 36: Chạm Rãi Hòa Hợp	51
37. Chương 37: Nước Biển Và Ngọn Lửa	52
38. Chương 38: Vốn Liếng Đàn Ông	53
39. Chương 39: Sự Dịu Dàng Bá Đạo	55
40. Chương 40: Ngọc Quý Tỏa Sáng	56

41. Chương 41: Tình Nồng Khó Nén	58
42. Chương 42: Ác Ma Ra Trận	59
43. Chương 43: Nụ Hôn Đầu Cuồng Dã	61
44. Chương 44: Ngang Ngược Chiếm Đoạt	64
45. Chương 45: Không Nơi Trốn Chạy	65
46. Chương 46: Tia Nắng Xuân Trong Đêm Đông	66
47. Chương 47: Âm Mưu Và Dương Mưu	70
48. Chương 48: Ăn No Dừng Mỡ	72
49. Chương 49: Ngoài Cuộc Tình Táo, Trong Cuộc U Mê	74
50. Chương 50: Trận Tuyết Đầu Mùa	75
51. Chương 51: Ép Buộc Đút Ăn	77
52. Chương 52: Tình Trong Khăn Quàng Cổ	79
53. Chương 53: Không Đường Thoái Lui	80
54. Chương 54: Tuyết U Sầu	82
55. Chương 55: Say Rượu	84
56. Chương 56: Chinh Phục Tuyệt Đối	86
57. Chương 57: Tuyết Thăm Thẳm	89
58. Chương 58: Không Phải Số Mệnh Của Mình	92
59. Chương 59: Bất Đắc Dĩ	93
60. Chương 60: Thỏa Thuận Ở Chung	95
61. Chương 61: Ông Chú Già	97
62. Chương 62: Chân Tướng Không Nên Biết	99
63. Chương 63: Mở Mây Mở Mặt	101
64. Chương 64: Quà Sinh Nhật	102
65. Chương 65: Hoa Hồng	103
66. Chương 66: Thật Lòng Đáp Lại	105
67. Chương 67: Ngủ Chung Giường	106
68. Chương 68: Mộng Xuân	108
69. Chương 69: Bản Chất Thật Của Người Nọ	110
70. Chương 70: Chạm Phát Là Nổ	113
71. Chương 71: Ghen	115
72. Chương 72: Dịu Dàng Thắm Thiết	118
73. Chương 73: Tài Nấu Nướng Của Hàn Tuấn	121
74. Chương 74: Trận Chiến Cuối Cùng	123
75. Chương 75: Buông Tay	127
76. Chương 76: Tết Âm Lịch	128
77. Chương 77: Gặp Lại Vãn Hoài Niệm	129
78. Chương 78: Gặp Lại Lần Nữa	131
79. Chương 79: Dây Dưa Không Rõ	133
80. Chương 80: Hoa Tình	135
81. Chương 81: Thư Tình	138
82. Chương 82: Bạn Gái	140
83. Chương 83: Dốc Bầu Tâm Sự	141
84. Chương 84: Cuộc Chiến Tự Do	143
85. Chương 85: Sinh Tử Chỉ Trong Chớp Mắt	146
86. Chương 86: Tình Đắm Say	149
87. Chương 87: Lần Thứ Hai Ở Chung	151
88. Chương 88: Đêm Mê Loạn	153
89. Chương 89: Bi Kịch Và Kinh Dị	156
90. Chương 90: Như Một Cách Trừng Phạt	159
91. Chương 91: Phim Tình Cảm	161
92. Chương 92: Ngã Bệnh	164
93. Chương 93: Sinh Tình (1)	166
94. Chương 94: Sinh Tình (2)	169

95. Chương 95: Xúc Cảm Mạnh Liệt	172
96. Chương 96: Ý Loạn Tình Mê	173
97. Chương 97: Tài Năng Mới Lộ	175
98. Chương 98: Sinh Hoạt Ngọt Ngào	179
99. Chương 99: Du Lịch	180
100. Chương 100: Thời Khắc Gió Nổi Lên	184
101. Chương 101: Sánh Bước Trong Mưa Gió	185
102. Chương 102: Lưỡng Tình Tương Duyệt	189
103. Chương 103: Thỏ Lộ Chân Tình	191
104. Chương 104: Yêu Chiều	192
105. Chương 105: Tương Kế Tựu Kế	194
106. Chương 106: “không Gian Riêng”	195
107. Chương 107: Cuộc Sống Hạnh Phúc	197
108. Chương 108: Tà Tâm Chưa Tắt	199
109. Chương 109: Hào Quang Nở Rộ	202
110. Chương 110: Dốc Lòng Dạy Dỗ	206
111. Chương 111: Về Nhà	209
112. Chương 112: Giữa Hè	212
113. Chương 113: Thất Nguyệt Lưu Hỏa	216
114. Chương 114: Tình Yêu Bại Lộ	219
115. Chương 115: Hố Sâu Đầu Tiên	224
116. Chương 116: Tình Thân Trên Hết	226
117. Chương 117: Tình Thâm Không Thọ	229
118. Chương 118: Về Trường	232
119. Chương 119: Làm Nũng	233
120. Chương 120: Nổi Khắp Toàn Trường	236
121. Chương 121: Tình Bạn	238
122. Chương 122: Lời Thật Lòng	243
123. Chương 123: Trời Mưa	244
124. Chương 124: Kỳ Nghỉ Trung Thu	247
125. Chương 125: Lưỡng Tình Tương Duyệt	250
126. Chương 126: Đêm Trung Thu	254
127. Chương 127: Em Yêu Anh	257
128. Chương 128: Như Keo Như Sơn	263
129. Chương 129: Cuộc Chiến Của Hai Người	267
130. Chương 130: Chân Tình Trong Cơn Say	272
131. Chương 131: Ý Loạn Tình Mê	280
132. Chương 132: Địa Ngục Thiên Đường	286
133. Chương 133: Nhìn Lá Rụng Biết Thu Sang	290
134. Chương 134: Tái Sinh	294
135. Chương 135: Loại Tình Cảm Thứ Tư	298
136. Chương 136: Nhưng Nhớ Không Bằng Gặp Lại	303
137. Chương 137: Tranh Cãi Một Trận	306
138. Chương 138: Được Ăn Cả Ngã Về Không	311
139. Chương 139: Chẳng Thể Ngừng Yêu	316
140. Chương 140: Trừng Phạt Trong Cơn Xúc Động	320
141. Chương 141	324
142. Chương 142: Nhà Họ Lâm Có Người Sắp Trưởng Thành	330
143. Chương 143: Nhân Viên Phục Vụ	334
144. Chương 144: Tuyết Đầu Mùa Năm 2007	338
145. Chương 145: Bí Mật Chẳng Thể Nói	342
146. Chương 146: Tình Cũ Lại Cháy	345
147. Chương 147: Mộc Tú Vu Lâm, Minh Châu Lâm Lang	349
148. Chương 148: Xung Đột Kịch Liệt	354

149. Chương 149:	Quan Hệ Bao Nuôi	358
150. Chương 150:	Lấy Danh Bao Nuôi, Chân Ái Là Thật	361
151. Chương 151:	Chinh Phục	366
152. Chương 152:	Về Quê	369
153. Chương 153:	Chân Tình Giữa Đại Tuyết	372
154. Chương 154:	Thế Công Dụ Dàng	377
155. Chương 155:	Tình Nóng Bỏng Giữa Ngày Đông Giá Rét	380
156. Chương 156:	Yêu Đường Cẩm Kỳ	387
157. Chương 157:	Cùng Nhau Đón Giao Thừa	390
158. Chương 158:	Hành Vi Lưu Manh	394
159. Chương 159	. . . . .	399
160. Chương 160:	Năm Mới Vui Vẻ	400
161. Chương 161:	Bắt Đầu Lại Từ Đầu	405
162. Chương 162:	Lý Trí Và Tình Cảm	408
163. Chương 163:	Thổ Lộ Tình Thâm	412
164. Chương 164:	Tình Tựa Pháo Hoa	416
165. Chương 165:	Người Đàn Ông Tốt Của Gia Đình	420
166. Chương 166:	Dụ Dàng Thẩm Thiết	425
167. Chương 167:	Yêu Đường Thời Nay Và Thuê Phòng Khách Sạn	431
168. Chương 168:	Chung Phòng Khiêu Khích	439
169. Chương 169:	Yêu Khi Vàng Đường Ló Dạng	443
170. Chương 170:	Thiếu	447
171. Chương 171:	Thiên Lôi Địa Hỏa (2)	447
172. Chương 172:	Tình Yêu Sống Chết (1)	451
173. Chương 173:	Tình Yêu Sống Chết (2)	454
174. Chương 174:	Tình Định Kiếp Này	457
175. Chương 175:	Thang Lầu Xuân Tình	460
176. Chương 176:	Đùa Giỡn Ấm Áp	465
177. Chương 177:	Lão Lưu Manh	469
178. Chương 178:	Phu Phu So Chiêu	473
179. Chương 179:	Ân Ái Ngày Mưa	477
180. Chương 180:	Nhất Kiến Chung Tình, Lâu Ngày Tình Thâm	480
181. Chương 181:	Trời Mưa, Ngồi Xe Buýt Ngắm Phong Cảnh	483
182. Chương 182:	Toilet	487
183. Chương 183:	Lòng Ghen Tuông	491
184. Chương 184:	Trọn Đời Chỉ Yêu Một Người	495
185. Chương 185:	“cuộc Chiến Gìn Giữ” Gia Đình (1)	499
186. Chương 186:	“cuộc Chiến Gìn Giữ” Gia Đình (2)	502
187. Chương 187:	Thực Sự Ăn “dấm”	507
188. Chương 188:	Nụ Hôn Ngày Xuân	511
189. Chương 189:	Tình Nồng Thẩm Thiết	515
190. Chương 190:	Tiếng Sấm Ngày Xuân	519
191. Chương 191:	Câu Chuyện Tháng Tư	524
192. Chương 192:	Tấm Ảnh Chụp Chung Quý Giá	528
193. Chương 193:	“đọc Lén”	533
194. Chương 194:	Cuộc Đời Tươi Đẹp	536
195. Chương 195:	Ba Chồng Giá Lâm	541
196. Chương 196:	Chân Tình	545
197. Chương 197:	Đời Này Có Thể Chết, Nhưng Chẳng Thể Buông Tay	549
198. Chương 198:	Hẹn Ước Chia Tay	553
199. Chương 199:	Gọi Tên Thật To	556
200. Chương 200:	Hoa Nở Đến Đầy Mi Càng Thêm Nồng Nàn	561
201. Chương 201:	Nhảy Sông Hồi Sinh	565
202. Chương 202:	Sinh Nhật – Mộng Xuân	570

203. Chương 203: Năm Tháng Chảy Trôi	575
204. Chương 204: Tìm Anh Trong Biển Người	579
205. Chương 205: Kết Thúc	581
206. Chương 206: Pn 1: Tôn Nghiêm Đàn Ông	597
207. Chương 207: Pn 2: Đời Này Kiếp Này (1)	598
208. Chương 208: Pn 3: Đời Này Kiếp Này (2)	602
209. Chương 209: Pn 4: Đời Này Kiếp Này (3)	605
210. Chương 210: Pn 5: Đời Này Kiếp Này (4)	609
211. Chương 211: Pn 6: Đời Này Kiếp Này (5)	614
212. Chương 212: Pn 7: Đời Này Kiếp Này (6)	617
213. Chương 213: Pn 8: Đời Này Kiếp Này (7)	619
214. Chương 214: Pn 9: Đời Này Kiếp Này (8)	623
215. Chương 215: Pn 10: Đời Này Kiếp Này (kết)	627

Gã Đàn Ông Xấu Xa

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, niên thượng, cường thủ hào đoạt, âm áp sủng văn, bá đạo phúc hắc biến thái thâm tình công, 1×1, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-dan-ong-xau-xa>

1. Chương 1: Lâm Lang

Tôi nghe nói, một người phải đi con đường rất rất dài mới gặp được người kia.

Ngày Lâm Lang chào đời là lập đông năm 1988, thời tiết cuối thu điển hình, mẹ Lâm thích nhất gốc hải đường bốn mùa nở hoa yêu kiều trên bệ cửa sổ, sắc màu tươi đẹp thấm tận đáy lòng. Ba Lâm hoang mang đẩy mẹ Lâm ra cửa, ngẩng đầu lên là bầu trời ngập nắng chiều, ánh tà dương quyến rũ mà thê lương.

Lâm Lang mới sinh chỉ nặng có hai ký hai, theo lời ba Lâm là cánh tay cẳng chân nhỏ xíu xiu, nom đáng thương vô cùng. Trước Lâm Lang, nhà họ Lâm đã có hai con trai, đôi vợ chồng một lòng muốn áo bông nhỏ tri kỷ (con gái), đời này xem như trọn vẹn. Thế nên, khi mẹ Lâm biết lần này lại mang thai con trai, chẳng những không vui sướng, ngược lại còn tính phá bỏ Lâm Lang. Chung quy đối với hai vợ chồng bán mặt cho đất bán lưng cho trời mà nói, ba con trai quả thực có chút đáng sợ. Thời khắc quan trọng, vẫn là bà nội Lâm lên tiếng, bà cụ tư tưởng truyền thống, nói sao cũng không nhẫn tâm vứt bỏ cháu trai nhỏ đã thành hình, bèn vỗ bàn bảo: “Đề! Tụi bây nuôi không nổi tao nuôi!”

Năm xưa bà nội Lâm cũng là tiểu thư nhà giàu, mười ngón không dính nước mùa xuân, đáng tiếc gả đến Lâm gia chưa đầy vài năm thì góa chồng, cách mạng văn hóa thời ấy lại chia thành “Hắc ngũ loại”, bị không ít người phê phán. Nhưng dù vậy, người phụ nữ bó chân như bà vẫn cắn răng nuôi lớn ba đứa con thành người, nổi nhọc nhằn trong đó nghĩ cũng biết. Ba Lâm là người con hiếu thảo, hiển nhiên không dám đổ gánh nặng nuôi con cho bà cụ, vì thế khê cần mỗi gia nhập đội ngũ xuôi nam đi làm thuê. Qua hai năm, mẹ Lâm phụ xương phụ tủy, cũng cùng đi tới phía Nam, ba con trai trong nhà giao tất cho bà nội Lâm chăm sóc. Mẹ Lâm là phụ nữ nông thôn một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhưng ba Lâm lại uống mực nước suốt mấy năm. Hôm nọ ông nhặt được tờ báo trên công trường, bảo là đứa trẻ bị bỏ lại cha không thương mẹ không đau tội nghiệp biết bao nhiêu, trong lòng vô cùng hổ thẹn với ba đứa nhỏ nhà mình, do vậy cứ dăm ba bữa lại gửi tiền về cho các con cải thiện sinh hoạt. Nhiều năm qua bà nội Lâm luyện được tài nấu nướng điêu luyện, củ cải trắng cũng làm ra vị thịt cá, lại hết mực yêu thương già trẻ, thành ra cuộc sống của Lâm Lang có thể nói là vô ưu vô lự.

*hắc ngũ loại: năm phần tử xấu trong cách mạng văn hóa, bao gồm địa chủ, phú nông, phần tử phản cách mạng, phần tử xấu, phần tử theo cánh hữu

Chẳng biết có phải tại sinh non không, từ bé Lâm Lang đã nhỏ gầy hơn những người khác, song lại trắng trẻo vô cùng. Việc này rất hiếm thấy trong thôn bọn họ, bởi trẻ con nhà quê ra đất vào bùn, không béo béo trắng trắng thì cũng đen đen gầy gầy, chỉ mình Lâm Lang trắng trẻo gầy teo. Theo như bà nội Lâm thì rõ là một tiểu tú tài sống sờ sờ. Xưng hô tú tài này ấy à, bạn đừng tưởng không quan nào to bằng trạng nguyên, với gia đình nhà nông ở cái thôn Thập Lý Cầu bốn bề núi vây mà nói, tú tài đã là chuyện ngoài tầm với rồi.

Cũng không ngờ bà nội Lâm nói chuẩn. Do không có ba mẹ bên cạnh, Lâm Lang đi học sớm hơn người thường một chút. Trẻ con thời đó tám chín tuổi mới nhập học, Lâm Lang sáu tuổi đã theo anh hai vào tiểu học. Năm ấy, nông thôn chưa phổ biến nhà trẻ, chỉ có một lớp vỡ lòng, đếm được tới một trăm là đạt tiêu chuẩn nhập học. Trước đây Lâm Lang vốn phải dứt tiền, ai dè thời hoàng kim của cậu cứ thế bắt đầu, ngay lần đầu tiên dự thi đã đứng nhất toàn lớp, bà nội Lâm mừng đến nỗi dẫn cháu trai yêu quý đi hết nhà này tới nhà khác. Chưa đầy nửa ngày, cả Thập Lý Cầu đều biết nhà họ Lâm sinh ra tiểu Phụng Hoàng. Kể từ đó, thành tích của Lâm Lang hát vang tiến mạnh, giấy khen nhận được treo đầy tường, nghiêm nhiên trở thành một thắng cảnh phải ngắm của Lâm gia. Năm Lâm Lang lên lớp ba, vì thành tích quá xuất sắc nên nhảy thẳng lên lớp năm, bà nội Lâm thấy nhiều đã quen, tương đối bình tĩnh.

Người dân quê đặt nặng học thức. Nhờ thành tích tốt, Lâm Lang thành đứa trẻ gương mẫu trong thôn, nhà ai có con nít không nghe lời hoặc thi cử không tốt, người lớn sẽ lôi Lâm Lang ra: “Mày xem Lâm Lang nhà người ta kìa, vừa ngoan vừa học giỏi biết bao nhiêu! Cũng ăn cơm uống nước giống nhau, mà mày mà bằng được một nửa Lâm Lang nhà người ta thôi thì tao với ba/mẹ mày coi như sống không uống rồi!”

Từ bé Lâm Lang đã trầm tính, không thích nói chuyện lắm. Những lúc chơi chung với đám bạn nhí, Lâm Lang vĩnh viễn là người im lặng đứng một bên, cười cũng khéo léo khả ái. Nhưng không thích nói chuyện đâu có nghĩa là không biết nói, dáng vẻ Lâm Lang điềm đạm nho nhã, cư xử rất có lễ phép, học hành lại giỏi giang, bộ dạng hợp lòng người nhường ấy sao không khiến người ta thương cho được? Cho nên, Lâm Lang ở nhà nhận hết yêu chiều, đi thăm họ hàng cũng là đối tượng được bác mợ dì khen ngợi. Anh chị em cùng thế hệ đều quý mến cậu, Lâm Lang thanh tú trầm lặng như thế, động vào một đầu ngón tay của cậu cũng có cảm giác phạm tội.

Nghỉ đông năm lớp chín của Lâm Lang, ba Lâm mua một chiếc xe ba gác máy chở cả nhà đi thăm bác gái của Lâm Lang. Bác Lâm Lang lấy chồng xa, nhà cách đây vài mồm núi, quanh năm suốt tháng cũng hiếm có dịp trở về. Hôm đó là mừng sáu Tết, tuyết đọng tan hết khiến đường núi lầy lội không chịu nổi. Lâm Lang sợ lạnh rúc vào lòng mẹ Lâm, cười xem hai anh trai nắm tay vịn gào to bài “Côn nhĩ khúc” thịnh hành nhất thời bấy giờ.

Xe bất thành linh lật rơi xuống chân núi. Đoạn ký ức ấy với Lâm Lang vô cùng mờ nhạt, cậu chỉ nhớ rõ mẹ Lâm ôm chặt đầu cậu, hét lên một tiếng, tiếp theo xe liền lăn xuống. Lâm Lang mất đi ý thức giữa tiếng kêu sợ hãi.

Lâm Lang ở nhà bà ngoại một tháng, đến khi quay về, cậu cùng bà nội Lâm sống nương tựa lẫn nhau. Mọi người nhắc đến cậu, ngoại trừ kinh ngạc trước tướng mạo ngày càng tuần tú, thì chỉ còn một tiếng thở dài.

2. Chương 2: Chân Ướt Chân Ráo Lên Thành Phố

Thời điểm Lâm Lang đến thành phố F đã là ngày cuối trong thời hạn nhập học. Lúc cậu ra khỏi nhà ga, đồng hồ lớn trên tòa nhà hình tháp vừa điểm mười hai giờ, mặt trời giữa trưa chiếu tới mức cậu toát mồ hôi đầm đìa. Quan Bằng vẫy tay gọi từ xa: “Lâm Lang, Lâm Lang!”

Lâm Lang tính tình hiền lành, suốt mấy năm cấp ba không quen được bao nhiêu bạn, Quan Bằng chính là một trong số đó. Nhắc tới Quan Bằng, thế mà lại hoàn toàn bất đồng với Lâm Lang, khoan bàn đến tính cách, chỉ riêng điều kiện gia đình, cả hai đã khác nhau một trời một vực. Ông Quan là người ngồi chiếc ghế

cao nhất trong thị trấn, bà Quan cũng là nữ anh hùng khăn trùm, trên thương trường khá có danh tiếng. Hai người dốc sức thực thi chính sách kết hôn trẻ sinh con muộn của quốc gia, gần ba mươi mới sinh được mụn con trai bảo bối, dĩ nhiên gửi gắm kỳ vọng cao. Quan Bằng không như đám con cháu nhà giàu khác, dù nhà hần có tiền có thế, nhưng đối nhân xử thế lại nhiệt tình khiêm tốn, không hề mắc tật xấu của con nhà giàu. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lâm Lang làm bạn với hần. Thành tích của Quan Bằng luôn thuộc kiểu nửa vời, đâu giống Lâm Lang từ lúc đi học đã là báu vật trong lòng giáo viên, thi đậu vào trường điểm trong huyện cũng nhờ ông ba nhà hần. Nhưng chính một người như vậy, tới hôm thi đại học lại phát huy vượt xa người thường, tính điểm xong đến chính hần cũng chẳng dám tin tưởng. Quan Bằng tiểu nhân đắc chí, sung sướng cầm giấy đăng ký nguyện vọng của Lâm Lang, không thèm nhìn đã sao chép y chang, ai ngờ đặt cửa (đánh bạc) kiểu ấy lại vào được đại học F.

*khăn trùm: vật trang sức của phụ nữ quý tộc xưa, vì là vật phẩm cao quý nên thường xưng nữ trung hào kiệt là “nữ anh hùng khăn trùm”

Lâm Lang cười, giao hành lý trong tay cho Quan Bằng, tóc mái dài trượt ướt mồ hôi dính bết vào mặt: “Trên xe lửa khó chịu chết người, vừa chen chúc vừa nóng!”

Quan Bằng nhìn cậu cười không ngừng: “Tớ nói bọn mình tốt xấu gì cũng lên đại học rồi, ông già cậu có thể dọn bớt tóc đi được không?”

Lâm Lang cười xấu hổ: “Mấy hôm nay bà nội tớ bệnh liên miên, việc nhà chất chồng cả đống, bận bịu quá nên quên bống luôn.”

Lâm Lang rất đẹp, nhưng do không thường xuyên cắt tóc, tóc dài che khuất hơn nửa khuôn mặt. Từ cấp ba đến nay vẫn vậy, dù cắt tóc cũng chẳng nỡ bỏ hai đồng ra tiệm, mà sang tìm tiệm Lý cách vách cắt đại cho xong, thành ra đến tận bây giờ vẫn chưa có kiểu tóc gì đáng nói, cả Quan Bằng cũng thấy tiếc thay cậu. Vốn dĩ trước khi khai giảng, cậu định đến tiệm cắt tóc trên trấn cắt tĩa đằng hoàng, chung quy cũng đi học ở thành phố lớn, hình tượng vẫn nên khá khẩm một chút. Dè đâu mấy ngày trước khai giảng, bà nội Lâm đột nhiên ngã bệnh, cận khai giảng cũng chưa đỡ, cuối cùng Lâm Lang phải đón cô út làm dâu ở thôn lân cận về chăm nom bà cụ, đoạn hấp tấp thu dọn hành lý đi nhập học.

Quan Bằng chỉ lên phía trước: “Trạm tiếp đón của trường mình đằng kia!”

Vì là ngày cuối, người tiếp đón không nhiều lắm, Lâm Lang nhìn theo tay hần, chỉ thấy ba bốn người trẻ tuổi ăn bận mô đen đang ngồi buôn chuyện dưới mái che, thấy nhóm Lâm Lang đi tới, một nữ sinh vội đứng lên, cười hỏi: “Đại học F à?”

Quan Bằng gật đầu, chỉ ra phía sau: “Cả hai bọn em luôn.”

Lâm Lang cuống quýt mỉm cười, gật đầu: “Chào các anh các chị.”

Nữ sinh mỉm môi cười: “Ngại ghê, chị còn tưởng cậu là em trai cậu này chứ, bởi mới nói, làm gì có chuyện em trai đưa anh đến trường chứ?”

Quan Bằng nghe thế, cười tủm tỉm: “Em trai chứ gì nữa, nhóc này nhỏ hơn em hai tuổi đấy.”

Lâm Lang nghe mà dở khóc dở cười, Quan Bằng cái gì cũng tốt, nhưng lại thích phóng điện với nữ sinh, đàn chị kia quả nhiên trúng chiêu, mặt đỏ lên: “Hai em đến đúng lúc lắm, xe trường còn hai chỗ trống duy nhất đó.”

Quan Bằng nghe xong, kéo Lâm Lang đi về hướng xe trường, Lâm Lang than khê: “Đồ bất lương, đến đàn chị cũng không tha!”

Quan Bằng cười hắc hắc, lôi tuột Lâm Lang lên xe, lên rồi mới thấy trên xe chỉ còn hai chỗ ở giữa hàng cuối cùng. Lâm Lang toan tới đó, Quan Bằng lại giữ chặt cậu, cười tít mắt bảo hai nữ sinh bên cạnh: “Ngượng quá, bọn tớ bị say xe, đổi chỗ cho bọn tớ được không?”

Lâm Lang cười gượng, nhưng sự thật chứng minh, anh đẹp trai cực có lực sát thương, hai nữ sinh bị nộ cười của hần mê mẩn, vậy mà vui vẻ đứng lên ra đằng sau ngồi. Lâm Lang dựa cửa sổ ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Tớ say xe hồi nào?!”

Quan Bằng cười hì hì: “Đừng có được tiện nghi còn bày đặt khoe mẽ, cậu chả thích ngồi cạnh cửa sổ bỏ xừ ấy, thành phố F đẹp biết bao nhiêu, ngồi phía sau thấy được đéch gì? Vả lại, anh đây mới là người hý sinh nhan sắc đấy nhá!”

Lâm Lang cười cười hiểu ý, quay đầu nhìn ra cửa sổ. Lâm Lang thích ngắm cảnh phố phường, từ hồi học cấp ba đã có thói quen này. Nhất là năm lớp mười hai, áp lực học tập lớn, hai tuần trường mới thả cho nghỉ một ngày rưỡi, bạn cùng lớp đều chọn về nhà một chuyến. Nhưng Lâm Lang xót sáu đồng tiền xe, thường thì toàn ở lại. Nhà Quan Bằng ở ngay thị trấn, sau khi cả hai thành bạn bè, hẳn vẫn thường gọi Lâm Lang đến nhà mình ăn cơm. Trường họ tọa lạc tại cực bắc của thị trấn, song khu nhà dành cho thân nhân của chính quyền huyện lại nằm ở cực nam. Thế nên, Quan Bằng phải cưỡi xe đạp chở cậu bằng qua con đường phồn hoa nhất thị trấn, đôi khi muốn thư giãn, hai người sẽ đi bộ, chậm nhất cũng chỉ tốn tầm một tiếng. Kể từ đó, Lâm Lang đắm mê cái cảm giác hết như đi dạo phố này, chứng kiến cuộc sống sôi động của từng ngôi nhà khuất sau tú âm tường, khác nào thấy được cơ hội đổi đời, tốt đẹp, sung túc, cho cậu động lực và khát vọng vô hạn.

*tủ âm tường: lấy ý tưởng từ bộ phim Biên niên sử Narnia: Sư tử, Phù thủy và cái Tủ áo , nói về cô bé Lucy tình cờ tìm thấy thế giới khác tên là Narnia trong tủ âm tường

3. Chương 3: Tình Yêu Trời Định

Đại học F là ngôi trường tốt nhất thành phố F, cũng là đại học có tiếng trong toàn quốc, bắt đầu xây dựng vào thời kỳ dân quốc, có thể thấy rõ điểm này từ dãy kiến trúc cổ kính của trường. Ngoại trừ “đường Hồng Phong” nổi tiếng nhất đại học F, phải kể đến “hồ Minh Châu” mệnh mông uốn lượn quanh thành phố.

Lãnh đạo trường rõ ràng muốn tạo ấn tượng tốt nhất với đông đảo sinh viên và phụ huynh, nên xe trường không tiến vào từ cổng Tây sầm uất nhất, ngược lại đi từ cổng Bắc có phong cảnh tuyệt đẹp. Lâm Lang vốn là hai lúa chưa trải đời, được xe trường chở vòng tới vòng lui làm mát gan mát ruột, nhỏ giọng nói với Quan Bằng: “Trường mình rộng ghê!”

Quan Bằng xì một tiếng, nói thầm: “Rộng gì mà rộng, cổng Bắc cách ký túc xá xa nhất, trường cố ý đi từ cổng này đây. Hôm qua tớ đi dạo một vòng trong trường rồi, không rộng bằng học viện X đối diện, cũng chả đẹp bằng.”

Lâm Lang nghe mà xấu hổ, không phải tại Quan Bằng, chung quy cả hai thân thiết như vậy, đã quá hiểu rõ đối phương là dạng gì, mà vì thấy nữ sinh ngồi trước đột nhiên xoay lại nhìn cậu một cái. Lâm Lang si diện, nhất thời thấy mình y chang Lưu Mỗ Mỗ bước vào phủ quan, ngượng ngùng không sao kể xiết.

*Lưu Mỗ Mỗ: một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, bà là người nông dân nghèo khổ từng ba lần vào phủ Vinh Quốc và chứng kiến sự giàu sang, xa hoa ở đây. Ngày nay những người chưa trải việc đời được ví như Lưu Mỗ Mỗ

Nơi tiếp đón tân sinh viên bố trí dưới hàng cây ngô đồng Pháp, có Quan Bằng hỗ trợ, hết thảy thủ tục đều xử lý rất thuận lợi. Quan Bằng giúp cậu lo liệu phiếu cơm xong, lau mồ hôi hỏi: “Ký túc xá của cậu chia xong chưa?”

“À, chia xong rồi.” Lâm Lang đưa một tờ giấy qua: “Nhà bốn khu A.”

Quan Bằng vừa nghe liền ngẩn người, cầm giấy nhìn thoáng qua: “Khoa ngoại ngữ tụi mình ở hết tại nhà hai, sao cậu bị phân đến nhà bốn? Tí nữa tớ đi hỏi giùm cho!”

Nói đoạn, hần lập tức chen vào đám người, Lâm Lang cũng giật mình không thôi, nhắc hành lý sang một bên, nhưng chưa đứng vững đã có người phía sau hỏi: “Bạn gì ơi, bạn học khoa nào vậy, có cần giúp đỡ không?”

Lâm Lang nghe thế quay đầu lại ngay, chỉ thấy một nam sinh cao cao gầy gầy đang mỉm cười nhìn cậu, vội phát tay nói: “Không cần không cần, bạn em đi hỏi chuyện ký túc xá giúp em rồi.”

Người nọ nghe cậu đáp, tưởng cậu chưa biết mình ở ký túc xá nào, bèn hỏi: “Cậu học khoa nào?”

“Khoa Tiếng Anh.”

Người nọ cười khoe hàm răng trắng tinh: “Khoa Tiếng Anh ở lầu hai, để anh nhờ người dắt cậu qua.”

Người nọ nói xong, xoay đi tìm người luôn, Lâm Lang được cưng mà hãi, thầm nghĩ đại học F chẳng lẽ đều nhiệt tình dữ vậy. Người nọ thể mà nhìn thấu suy nghĩ của cậu, cười bảo: “Anh tên Trần Lâm, chủ tịch hội học sinh khoa Quản lý, mấy cán bộ khoa Tiếng Anh các cậu đều là người quen của anh.”

Lâm Lang vội hỏi: “Em là Lâm Lang, không phải Lâm Lang trong lâm lang mãn mục, mà là lâm trong thụ lâm.” Từ hồi lên cấp hai, đa số người nghe tên cậu đều hỏi một câu “Là Lâm Lang trong lâm lang mãn mục à?” Dần dần, Lâm Lang tập thành thói quen tự giới thiệu bản thân xong sẽ tặng kèm một lời giải thích. Trần Lâm cười cười, nhìn Quan Bằng chui khỏi đám đông: “Đệt, nói là nhà hai đầy rồi, hôm nay dọn tất qua nhà bốn.”

*lâm lang mãn mục: rực rỡ muôn màu; thụ lâm: rừng cây

Không ngờ Trần Lâm lập tức hỏi: “Phòng nào của nhà bốn?”

Quan Bằng nhìn nhìn tờ giấy: “Phòng 306 khu A.”

Trần Lâm cười to, lấy cái túi trong tay Lâm Lang: “Lòng vòng cả buổi té ra là ký túc xá của tụi anh, được rồi, anh dẫn cậu qua.”

Quan Bằng nhứ mảy: “Nhìn anh đâu giống năm nhất, sao Lâm Lang bị phân đến ký túc xá của anh được?”

“Tụi anh năm tư rồi. Hai bữa trước, di ký túc xá qua chỗ tụi anh bảo sắp có một sinh viên năm nhất đến ở, ai dè là cậu.”

Ký túc xá đại học F nằm tại phía Nam trường học, từ Bắc tới Nam, theo thứ tự là bốn tòa ký túc xá 1, 2, 3, 4. Mấy tòa nhà đều sơn màu sữa, nom bình thường hơn dãy phòng học hình dáng kỳ lạ nhiều. Dưới lầu có hàng loạt cây ngô đồng Pháp, trên bãi cỏ xanh mướt còn có từng bụi hoa không biết tên. Nhà bốn xây dựng trễ nhất, vì nằm tuốt ở hướng Nam nên không bị tòa nhà nào che chắn, tầm nhìn chẳng những thông thoáng, mà đón ánh sáng cũng cực tốt. Quan Bằng vừa đặt chân lên đại sảnh liền thở dài: “Nhóc cậu hơi rồi, ký túc xá này đẹp hơn chỗ bọn tớ nhiều.”

Trần Lâm đi trước cười nói: “Nhà bốn xây sau cùng mà, từng phòng đều nhà vệ sinh riêng, còn có điều hòa, giá cũng mắc hơn ba nhà kia gấp đôi.”

Lâm Lang nghe mà choáng váng, cậu không thể không quan tâm việc này, ký túc xá cùng lắm để ngủ thôi, cần thoải mái thế làm chi. Hơn nữa, ngay từ đầu cậu đã hạ quyết tâm vượt qua bốn năm đại học trong thư viện, đó mới là cuộc sống đại học mà cậu một mực hướng tới từ khi lên tiểu học. Giờ chỉ vì một ký túc xá mà muốn cậu trả thêm nửa tiền, Lâm Lang nghĩ mình phải kiểm soát gì đường hoàng để từ chối mới được. Trần Lâm ngoảnh lại nhìn cậu, cười nhẹ: “Không sao đâu, mấy đứa các em bị bắt tách khỏi tổ chức lớn, trường sẽ bồi thường, chi phí không chênh lệch với ký túc xá khác.”

Ký túc xá phổ thông là sáu trăm một năm, nhà bốn lại là một ngàn một năm, sinh viên bình thường cơ hồ không tình nguyện ở đây. Có vẻ trường học đã suy xét kỹ điều này, thành ra chia nhà bốn cho hai khoa Nghệ thuật và Quản lý, toàn dạng người không thiếu tiền. Quan Bằng cười, huých huých vai Lâm Lang, đang tính nói chuyện thì di động trong túi vang lên, hắn ập ứng nói vài câu, đoạn đưa hành lý cho Lâm Lang: “Có chuyện phải ra ngoài một chuyến, 306 đúng không, chờ cậu dọn dẹp xong tớ tới tìm!”

4. Chương 4: Lần Đầu Gặp Mặt

Lâm Lang vừa phát tay, Quan Bằng đã lật đật chạy xuống lầu. Cậu theo Trần Lâm đến cửa phòng, đẩy ra, bên trong lại chẳng có ai. Lâm Lang quen nếp sinh hoạt cũ, nghĩ phòng không có người mà để cửa mở, thói

quen này không tốt chút nào. Trần Lâm tới sát mé một cái giường dưới, đặt hành lý trong tay xuống: “Đây là chỗ của cậu.”

Lâm Lang tiến vào, trong mắt ngoài kinh thán thì chỉ còn kinh thán, ký túc xá đại học so với trung học quả là một trời một vực, sàn nhà sáng đến mức có thể soi gương, chẳng những có bàn học và kệ sách, mà còn có hai học tủ một lớn một nhỏ, ban công cũng rộng tới nỗi khiến người ta mở cửa trong bụng. Huyện của đám Lâm Lang xem như một huyện nghèo khó trong tỉnh, nên dù cậu học trường điểm của huyện, cơ sở vật chất cũng chỉ có thể mô tả bằng cụm từ “vô cùng thâm thúy” nếu so với đại học F. Khi ấy, bọn họ đều là tám hoặc mười người ở chung một phòng, giường trên giường dưới, nền xi măng, đừng nói tủ quần áo hay bàn học, ngay cả mấy thứ như túi xách cũng chỉ biết treo trên đầu giường, ban đêm thỉnh thoảng dấy đi vệ sinh, cậu bạn giường trên có khi còn đạp cậu một cước.

Đây là một phòng sáu người, dọn dẹp hết sức sạch sẽ, Lâm Lang ngó nghiêng xung quanh, xác định không có ai mới hỏi Trần Lâm: “Mấy người khác đâu rồi?”

“Lưu Tân với Ngô Du đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, trừ buổi tối về ngủ, bình thường rất ít khi có mặt, hai người còn lại ở ngoài suốt, hai ba hôm mới về một lần.” Trần Lâm uống một ngụm nước, mở cửa ban công: “Cậu dọn dẹp trước đi, anh xuống lần nữa xem sao.”

Lâm Lang vội vàng cảm ơn, thấy Trần Lâm ra ngoài mới thở dài một hơi, mở hết túi lớn túi nhỏ của mình ra, treo lên giường tính trải chăn, lại phát hiện trên giường đọng không ít bụi bặm. Tuy rằng Lâm Lang sinh tại nông thôn, nhưng cũng hơi ưa sạch, nhìn không nổi đồ vật bẩn thỉu, bèn hấp tấp leo xuống giường, thấy trên ban công có chậu rửa mặt, nghĩ một hồi liền cầm lấy vào toilet xả nước, tỉ mỉ lau chùi bàn và giường một lần. Đang lau dọn hăng say thì cửa bật mở cái rầm, Lâm Lang vội quay đầu nhìn, chỉ thấy người vào là hai nam sinh cao to, chính xác mà nói, càng giống hai người đàn ông hơn, dóm cũng biết dân lắm tiền. Người đi trước nhuộm cả đầu tóc vàng, Lâm Lang vừa thấy, trong lòng liền đánh rớt không biết bao nhiêu cấp bậc. Người đi sau phong thái trầm tĩnh, diện mạo rất anh tuấn, có vẻ thành thực hơn, chẳng qua sắc mặt khiến người ta khó mà khen nổi. Cậu cũng chẳng rõ hai người này là ai, cuống quýt ném khăn lau, đứng lên hỏi: “Các anh... các anh tìm ai?”

Hai người kia rõ ràng cũng hơi sững sốt. Bất chợt, một tiếng gào y như tiếng giết heo vang lên: “Mẹ nó! Ai cho mày xài chậu của tao?! Còn lau bàn nữa hả?!”

“Tôi... tôi không biết, tôi thấy trên ban công có chậu nên tưởng...”

Tóc vàng nhất quyết không tha: “Mày không biết? Không biết thế sao không đi cướp ngân hàng luôn đi? Nhìn cái bộ dạng quê mùa của mày kia, mày không biết, vậy mày biết cái gì?!”

Lâm Lang xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng, cúi đầu ra sức giải thích. Cậu mới bước chân vào cổng trường đã biết bộ đồ này của mình thế nào cũng bị người ta nhạo báng, đồng phục thể dục, còn mua từ năm lớp mười một. Năm đó cậu đang tuổi lớn, bởi vậy dù mua rộng cỡ nào thì lớn đến tận hôm nay cũng khó lòng mặc vừa, đôi giày trên chân mua tại chợ sỉ trong trấn, chủ hàng đòi ba mươi hai đồng, kì kèo nửa ngày mới chịu bớt còn ba mươi đồng.

“Thôi đi, tôi mời cậu ra ngoài ăn.” Người đứng sau lên tiếng: “Tiệm Phù Dung ở giao lộ Quang Minh mới có đầu bếp mới, nghe Đông Dương bảo tay nghề khá lắm, để tôi dẫn cậu đi ăn thử.” Hắn đến cái giường đối diện Lâm Lang lấy chìa khóa, chả buồn liếc Lâm Lang lấy một cái.

Tóc vàng bấy giờ mới hùng hống cầm lấy gói thuốc lá trên cái giường chính giữa trước mặt, rồi hất cửa ra ngoài. Nom tình thế ấy, Lâm Lang chỉ sợ hắn tấn mình một trận. Lâm Lang là học sinh gương mẫu, hút thuốc uống rượu đều bị cậu quy thành hành vi côn đồ. Huống hồ tên ban nãy còn để nguyên cái đầu vàng chói, nhìn sơ là biết chẳng phải người tốt, đặc tội hắn chắc chắn không hay ho gì. Cậu cũng hết dám xài tiếp cái chậu kia, vội chạy vào toilet rửa lại thật kỹ, lau sạch rồi đặt về chỗ cũ. Ánh nắng trên ban công rất gay gắt, cậu lơ đãng lia mắt xuống dưới, bắt gặp hai người mới ra khỏi ký túc xá, họ một trước một sau lên một chiếc xe hơi. Cậu kinh ngạc há to miệng, trẻ thế đã có xe lái, quả nhiên là tầng lớp trung lưu của chủ nghĩa xã hội khoa học mà.

Cậu quay vào phòng, nghiêm túc nhìn tên trên mỗi đầu giường, thế mới biết hai người mới đi ra là Cao Chí Kiệt và Hàn Tuấn, đều là sinh viên khoa Quản trị khóa 02. Chiều theo lẽ thường, cả hai chắc hẳn lớn

hơn cậu năm sáu tuổi. Thoạt nhìn bọn họ cũng giống đàn ông trưởng thành trong xã hội hơn, Lâm Lang lớn lên tương đối thanh tú, so với họ cứ như hai thế hệ. Cậu xoa xoa tay, thầm nghĩ Hàn Tuấn kia xem ra không tệ lắm, vậy mà chịu giải vây cho cậu, sau này có cơ hội phải cảm ơn hẳn đàng hoàng mới được.

5. Chương 5: Một Ánh Mắt Trọn Cuộc Đời

Mới vào ký túc xá đã âm ỉ một trận không thoải mái, Lâm Lang cũng chẳng dễ chịu gì cho cam, may mà hai người kia không lộ mặt. Trước khai giảng hai tuần phải học quân sự, dù Lâm Lang đã sớm chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng sự thật tàn khốc chứng minh hiện thực vẫn lệch pha với ảo tưởng, mà còn hay nghiêng về mặt xấu. Sĩ quan huấn luyện của đội Lâm Lang rất đẹp trai, nhưng lại thiết diện vô tư, nghe đồn là sĩ quan trên cấp đại đội, đương nhiên thời điểm duyệt binh tổng kết không chấp nhận thứ hạng quá áp chót, thành ra lúc huấn luyện miễn bàn đến tình cảm. Loại tình huống như thế sẽ chia người ta thành ba trường hợp, đầu tiên hiển nhiên là mấy đứa nổi bật giống Quan Bằng, đi nghiêm đá tốt, tư thế đứng thẳng tắp, hết như bò sữa ăn cỏ lại rặn ra sữa; Thứ hai là đám quân chúng nhân dân xoàng xĩnh, tuy không quá xuất sắc, nhưng không đến nỗi phụ mô hôi công sức của huấn luyện viên; Cuối cùng là dạng như Lâm Lang, cơ thể Lâm Lang luôn không khỏe, còn gầy khẳng khiu, cao 1m72 mà chỉ nặng hơn năm chục ký, trụ cột lại quá kém, tập quân sự khó tránh không theo kịp tiến độ. Loại bỏ này á, có đút cỏ cũng chưa chắc nó nuốt trôi, ở đó mà trông chờ nó tiết ra sữa. Sau mấy lần, ngay cả huấn luyện viên cũng ngại tiếp tục lôi một mình Lâm Lang ra làm ví dụ tiêu cực. Dè dặt, Lâm Lang thế mà vẫn hoa hoa lệ lệ té xỉu, huấn luyện viên sợ tới mức hết dám bắt học sinh đứng dưới nắng, mà chuyển đội quân đến dưới tàng cây bên bờ hồ.

Lâm Lang ốm yếu quay về ký túc xá, vừa lên giường nằm chưa đầy mười phút, đám Cao Chí Kiệt đã trở lại. Trải qua sự kiện khó chịu trước đó, Lâm Lang theo bản năng nhích sát vào trong. Cao Chí Kiệt thả cái túi trong tay xuống, mở máy tính bật nhạc to hết cỡ, đã thế còn ngâm nga tởm hết sức. Trần Lâm đang phơi đồ ngoài ban công, vừa nghe lập tức đẩy cửa nói: “Lâm Lang đang bệnh, mới đi chích về đây, cậu nhỏ giọng chút đi.”

Cao Chí Kiệt mới châm thuốc lá xong, nghe vậy liền bực mình: “Lâm Lang? Lâm Lang nào?”

“Còn Lâm Lang nào nữa, là đàn em mới đến này nè.”

Cao Chí Kiệt bắt mắt “đệt” một tiếng: “Lâm Lang? Sao nghe như đàn bà vậy.”

Từ nhỏ Lâm Lang đã ghét bị người khác so với con gái, nghe lời này liền nhào đến mép giường, sửa đúng: “Tôi là lâm trong thụ lâm, không phải lâm trong lâm lang!”

*thụ lâm: rừng cây; lâm lang: ngọc đẹp

Giọng cậu không lớn, song thái độ bất mãn rành rành. Cao Chí Kiệt liếc cậu một cái: “Thụ lâm thì sao, thụ lâm thì không đàn bà chắc? Bộ tao nói sai hả, mày nhìn lại mày coi, tóc dài thêm tí nữa là thất bím được rồi đó!”

Lâm Lang điên tiết đến mức mặt đỏ phừng phừng, nhưng không dám trêu chọc hần, bèn trùm kín chăn nằm lại. Cao Chí Kiệt bò sang đầu giường cậu, cúi kinh nói: “Lần trước mày xớ rớ chậu của tao, tao còn chưa tìm mày tính sổ đâu, giờ sao, tao nói mày một câu mày còn khó chịu? Dám lên mặt với bố mày, chán sống rồi hả con!”

Trần Lâm vội vàng lau tay, giữ chặt hần: “Lâm Lang mới tới, chưa biết quy củ ký túc xá, cậu ấy cũng đâu có ý động vào chậu của cậu, cậu là đàn anh mà, Lâm Lang nhà người ta mới mười sáu mười bảy tuổi thôi. Cậu còn lớn hơn cậu ấy mấy tuổi đấy, mọi người đều ở chung ký túc xá cả, cậu xem...”

Trần Lâm chưa dứt lời, Lâm Lang đã đột nhiên xốc chăn ngồi dậy. Cao Chí Kiệt tưởng cậu muốn giải thích, ngồi trên ghế nhìn cậu. Lâm Lang loạt xoay xuống giường, vậy mà chẳng thèm liếc nhìn hần, “hừ” một tiếng, quay đầu bỏ đi một nước.

Cả phòng trợn to mắt, Cao Chí Kiệt dụi thuốc, quê quá hóa giận: “Nó mới hừ một tiếng đúng không?!”

Hàn Tuấn mím môi như cười như không. Cao Chí Kiệt nhấc chân đá bay cái ghế đầu: “Phản mẹ nó rồi!”

Trần Lâm thấy tình thế bất ổn, hấp tấp tính cẩn hẩn, Cao Chí Kiệt đã xông ra ngoài, chỉ vào Lâm Lang quát ầm lên: “Mẹ mày, đứng lại ngay cho bố!”

Trần Lâm gọi Hàn Tuấn đuổi theo, khẩn trương hô to: “Lâm Lang!”

Hành lang mới được bà dì lau qua, ướt ướt không dễ đi chút nào. Lâm Lang vừa tới cửa cầu thang, quay đầu liền bắt gặp Cao Chí Kiệt hung thần ác sát rượt theo, cậu hãi đến độ vắt chân bỏ chạy, ai ngờ mới được hai bước đã nghe Cao Chí Kiệt phía sau gào lên. Ngoảnh lại chỉ thấy Cao Chí Kiệt đang lặn từ trên cầu thang xuống.

Khi Cao Chí Kiệt lặn xuống, người đầu tiên hét lại là Lâm Lang.

Ý nghĩ trước nhất của Lâm Lang là: Tiêu rồi, lần này phải đền bao nhiêu tiền đây.

Ý nghĩ thứ hai là... ờm, cậu không có ý nghĩ thứ hai, vì lúc trông thấy đầu Cao Chí Kiệt chảy máu, cả người cậu tức khắc ngã xuống. Từ sau vụ tai nạn giao thông kia, cậu mắc chứng sợ máu luôn.

Ngay giây phút té ngã, mắt cũng trở nên mơ hồ, tiếp theo cảm thấy mình rơi vào một khoang ngực dày rộng. Có người vỗ mặt cậu: “Này, bị sao vậy?!”

Mí mắt Lâm Lang giật giật, nhưng vẫn cam chịu ngất đi. Mái tóc dài mà mềm mượt trượt qua một bên, lộ ra gương mặt tuần tú khiến người có chút choáng ngợp.

6. Chương 6: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Mặc dù thân thể Lâm Lang chẳng khỏe mạnh gì mấy, nhưng chưa từng sinh bệnh quá nặng, nghiêm trọng nhất cũng chỉ một mũi lên mông là cùng, thường thì chỉ cảm mạo ho khan, chịu đựng rồi cũng qua, thực sự không chịu nổi mới mua hai gói thuốc về uống. Cho nên, lần tỉnh lại này thật khiến cậu giật mình không thôi.

Việc đáng giật mình đầu tiên, tất nhiên là cái bình ngược treo cao cao trên đỉnh đầu.

Việc đáng giật mình thứ hai, chính là gương mặt tươi cười rạng rỡ nom vừa khẩn trương vừa vui mừng đối diện cậu.

Từ khi lên phổ thông, Lâm Lang đã biết đại học không có giáo viên chủ nhiệm, nhưng sẽ có một giáo viên hướng dẫn. Giáo viên hướng dẫn của khoa Tiếng Anh là một phụ nữ rất ưu nhã. Sở dĩ dùng từ ưu nhã là bởi cậu thực tình tìm không ra từ nào hay hơn để hình dung. Ngay từ lần đầu tiên gặp giáo viên hướng dẫn, cả đám đã sững sờ không thôi. Lâm Lang quan sát hết lần này tới lần khác mà chẳng lần nào móc nối người phụ nữ trẻ xinh đẹp kia với bốn mươi tuổi được, càng miễn bàn đến lời đồn cô đã có hai đứa con học cấp hai. Tại thôn Thập Lý Câu của họ, phụ nữ bốn mươi hay năm mươi không có gì khác nhau, ngay cả mẹ Quan Bằng – người phụ nữ thời thượng nhất cậu từng thấy – có đắp nhiều lớp trang điểm đến đâu cũng khó lòng che giấu dấu vết năm tháng trên mặt. Nhưng giáo viên hướng dẫn của họ trông rất trẻ, hơn nữa khí chất xuất chúng, nam sinh khoa họ thường xuyên lén lút bàn tán về cô.

Tuy nhiên, giờ đây vị giáo viên xinh đẹp kia đang nhào tới trước giường cậu, nhìn cậu đầy thân thiết: “Em tỉnh rồi à?”

Lâm Lang được cưng mà hãi, luống cuống ngồi dậy. Giáo viên hướng dẫn vội dè cậu xuống: “Bác sĩ nói em thiếu máu nên tiếp cho em một chai. Giờ thấy thế nào rồi?”

Lâm Lang đang do dự không biết có nên cho cô biết mình ngất xỉu là do sợ máu hay không, thì bỗng dưng nhớ đến Cao Chí Kiệt, tim lập tức nảy lên: “Đạ... Cao Chí Kiệt cùng ký túc xá với em...”

“À, em đừng lo, trò ấy không việc gì đâu, chỉ bị té trầy đầu thôi. Giờ đã về rồi. Trần Lâm cho cô biết rồi, nghe nói lúc đuổi theo em nên bắt cẩn trượt chân, không phải lỗi tại em.”

Bấy giờ Lâm Lang mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn giáo viên hướng dẫn trẻ trung ôn hòa, cậu cứ thấy ngưỡng ngưỡng. Giáo viên đứng lên, cười bảo: “Thấy em tỉnh cô cũng yên tâm. Cô còn có việc, không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa, sau này nhớ chú ý bổ sung dinh dưỡng.”

Lâm Lang nhìn cô, trong lòng hơi cảm động, cậu rất dễ mềm lòng, chỉ không quen người ta đối tốt với mình. Giáo viên mới đi không lâu, Trần Lâm đã cầm cà mên tiến vào, thấy Lâm Lang ngồi trên giường, cười nói: “Em tỉnh rồi, ban nãy làm tụi anh sợ gần chết, lần trước ngất xỉu chưa đi khám hả, sao lại xỉu?”

Lâm Lang cười gượng: “Em... em hơi sợ máu.”

Trần Lâm sững sốt, lập tức cười ha ha: “Bởi anh mới nói lúc Cao Chí Kiệt lặn xuống, em còn đang đứng bình thường mà sao tự dưng ngã được.” Trần Lâm cười, đưa cà mên qua: “Mua cho em phần cơm này, chịu khó ăn chút đi, anh nghe bác sĩ bảo em thiếu máu nặng lắm.”

Lâm Lang cảm ơn rồi nhận lấy, vừa ăn hai miếng, Trần Lâm chợt nhìn cậu mỉm cười. Mặt cậu đỏ lên, hỏi: “Sao thế?”

Trần Lâm cười lắc đầu: “Hàn Tuấn nói em còn nhẹ hơn nữ sinh, không ngờ em gầy dữ vậy, về sau ăn nhiều nhiều chút.”

Lâm Lang cười xấu hổ, hỏi: “Hàn Tuấn đưa em tới đây hả?”

“Ừ, anh ta chạy tới nâng Cao Chí Kiệt thì bị em đột nhiên bắt tỉnh dọa sợ, Cao Chí Kiệt đứng lên còn tính đập em, bị anh ta ngăn lại, rồi vội vã mang em đến đây, tiền thuốc men của em cũng là anh ta ứng trước.”

Lâm Lang nghe xong, mới rồi còn áy náy với Cao Chí Kiệt, loáng cái đã tan thành mây khói: “Hàn Tuấn trả giùm em bao nhiêu vậy, để mốt em đưa lại.”

Trần Lâm cười cười: “Bảo đảm anh ta chẳng để ý mấy đồng đó đâu, mọi người còn ở chung ký túc xá với nhau, em trả có khi anh ta còn không vui ấy chứ.”

Lâm Lang nhớ tới tình cảnh nhìn thấy trên ban công hôm ấy, Hàn Tuấn kia có vẻ lắm tiền, chắc Trần Lâm nói không sai đâu. Nhưng lúc ra khỏi phòng y tế, Lâm Lang cân nhắc nhiều lần, cảm thấy nên trả tiền cho Hàn Tuấn, lấy hay không là việc của hắn, mình vẫn cần tỏ vẻ một chút. Thế nên, cậu quay lại phòng y tế hỏi một lần, vừa hỏi xong liền xốt của, nhoáng cái đi đời hơn năm mươi đồng, tiền cơm nước hơn một tuần của cậu đấy.

Lâm Lang về ký túc xá, dời cái ghế đến trước bàn, ngồi xuống tính toán cẩn thận, lập kế hoạch cơm nước lại lần nữa, may mà thất chặt kinh tế chút đỉnh cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày, coi như vạn hạnh trong bất hạnh.

Hàn Tuấn và Cao Chí Kiệt rất ít khi về ký túc xá, thời khóa biểu của họ lại không trùng với cậu, cũng chẳng rõ lúc nào mới có cơ hội gặp. Do đó, cậu đặt tiền lên đầu giường Hàn Tuấn, bên dưới còn để một tờ giấy viết vài câu cảm ơn này nọ, dùng từ cũng dần đo kỹ càng.

7. Chương 7: Gặp Lại

Đợt này nghỉ ngơi cả ngày, cậu cũng chẳng dám trì hoãn thêm nữa, vội thay quân phục đi học quân sự. Trời mưa dầm mưa dề suốt mấy hôm, nhiệt độ hạ thấp rất nhiều. Quân phục của họ may rất cầu thả, bị mưa xối làm bay không ít màu, hai cái áo lót chữ T màu trắng của cậu bị dính đầy dầu xanh, ngâm trong chậu cả buổi cũng không phai. Đại lễ Duyệt binh ngày ấy, mấy ngàn người trùng trùng điệp điệp đứng trên sân thể dục, cảnh tượng vô cùng hoành tráng. Mỗi khoa đều chọn ra mấy chục người tham gia diễu hành. Lâm Lang với Quan Bằng không cùng lớp, nhưng lại học quân sự cùng chỗ, chẳng qua dạng có tiếng như Quan Bằng phải đi duyệt binh, còn Lâm Lang chỉ đứng bên dưới làm khán giả. Nhưng dù vậy, Lâm Lang cũng kích động cực kỳ, thời điểm đám Quan Bằng đi qua, tay cậu vỗ đến đỏ rần cả lên.

Lúc sau, mưa càng lúc càng nặng hạt, huấn luyện viên cho cả đám giải tán, xanh xanh đỏ đỏ, bên dưới lập tức trở nên nhốn nháo. Trong khi lãnh đạo nói chuyện, Quan Bằng thừa dịp huấn luyện viên không chú ý chạy đến cạnh Lâm Lang, hỏi: “Tụi mình cũng chuẩn nha?”

“Hả?” Lâm Lang lạnh đến mức run cầm cập, thận trọng ngó chừng chung quanh: “Huấn luyện viên biết thì sao?”

Quan Bằng vuốt nước mưa trên tóc: “Không sao đâu, cậu không thấy đi nhiều lắm rồi hả, vả lại duyệt binh sắp kết thúc rồi, đi thôi, nom cậu lạnh kinh chưa kìa.”

Lâm Lang đâu dám giãy mạnh, đành mặc kệ Quan Bằng kéo mình đi. Hai người chạy đến trước cổng ký túc xá, nghe tiếng hô khẩu hiệu rõ to từ sân thể dục đằng kia, Lâm Lang bỗng dừng hốt hần, lần học quân sự này là lần cuối cùng trong đời cậu, vậy mà cậu chẳng biết quý trọng, thời khắc mấu chốt lại đào binh, đúng là không nên chút nào.

Quan Bằng khê đánh cậu, đẩy cậu về hướng ký túc xá: “Nhìn gì vậy ba, còn không mau về thay quần áo đi.”

Dứt lời, hần liền chạy qua nhà hai, trên đường đi làm văng vô số bọt nước, hai hàng ngô đồng cao lớn ngập tràn sắc xanh vàng. Lâm Lang khoanh tay chạy về phòng, mở cửa mới phát hiện Hàn Tuấn với Cao Chí Kiệt thể mà đều có mặt. Trần Lâm đang gõ chữ, thấy Lâm Lang liền mỉm cười: “Duyệt binh xong rồi à?”

Lâm Lang thoáng sững sốt, lấy lại tinh thần rồi lắc đầu: “Chưa, em trốn về đây chứ.”

Cao Chí Kiệt hung hăng lườm cậu một cái, Lâm Lang sợ hết hồn, hấp tấp gục đầu xuống. Cậu đi đến cạnh Hàn Tuấn, thấp giọng nói: “À... lần trước cảm ơn anh, năm mươi đồng anh trả giùm, tôi để trên đầu giường anh đây...”

Hàn Tuấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không nói gì, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước. Cao Chí Kiệt lại sắp đến ngó thử: “Mớ tiền rách nát kia mà mà không ngại dơ, bỏ thẳng lên gối người ta luôn hả!”

Lâm Lang nghe mà xấu hổ quá đỗi, mấy tờ tiền ấy đúng là hơi cũ, nhưng đâu tới nỗi rách nát, với lại năm mươi đồng kia là tiền thổi sau khi nạp vô phiếu cơm, chứng tỏ vẫn xài được bình thường. Cao Chí Kiệt rõ ràng đang móc mĩa cậu. Lâm Lang tức tối không chịu được, ngấm lại chuyện lúc trước cũng có phần tại mình, Cao Chí Kiệt không bắt cậu đền tiền thuốc, cậu ít nhiều cũng thấy áy náy nên quyết định im lặng.

Tập quân sự xong thì bắt đầu vào học chính thức. Chương trình học không nhiều bằng cấp ba, nhưng cũng chẳng ít như Lâm Lang tưởng. Thời cấp ba, cậu tràn ngập khát khao tốt đẹp hướng về đại học, thường nghe thiên hạ đồn cuộc sống đại học thoải mái thế nọ lọ chai, cứ như một ngày thì hơn nửa ngày rảnh rỗi, hiện tại mới biết căn bản làm gì có chuyện như vậy. Đến tuần thứ ba, khi thẻ mượn sách được phát xuống, Lâm Lang như chú cá về với đại dương, sà vào vòng tay ôm ấp của mẹ. Ngoại trừ giờ lên lớp, cậu cơ hồ dành trọn thời gian ở thư viện, lâu dần, cả nhân viên quản lý thư viện cũng quen mặt cậu, thỉnh thoảng ra toilet xả nước còn nhờ cậu trông coi giúp một lát.

Thời khóa biểu năm nhất sắp xếp cực bất hợp lý, có lúc học cả ngày, khi lại trống tiết gần nguyên ngày. Lâm Lang đang đọc sách ở thư viện thì tự dưng tiêu chảy, cậu ráng nhịn hồi lâu, cuối cùng vẫn không nín nổi, đến toilet mới nhận ra mình quên mang giấy vệ sinh, đành phải chạy thực mạng về ký túc xá. Vừa mở cửa đã đụng ngay Hàn Tuấn đang ngồi một mình trên ghế xem văn kiện, cậu cười gật đầu, Hàn Tuấn cũng tỏ ra xa cách. Lâm Lang xé đoạn giấy rồi chạy vào toilet, cả buổi mới ló ra. Hàn Tuấn vẫn ngồi y chỗ kia, hai người sống một phòng lại chẳng hề nói chuyện, bầu không khí có chút ngột ngạt. Lâm Lang cầm sách ngoại khóa lên đọc, chỉ một chốc đã xem đến nhập thần. Trong sách có một câu chuyện kể về quá trình trưởng thành của một cô nhi, cuối cùng người ấy trở thành nhà kinh doanh nổi tiếng, cậu đọc mà hai mắt đỏ lên, thốn thức khôn xiết, như thể đang chứng kiến chuyện đời mình vậy. Đang đọc ngon lành, chợt nghe đằng sau cất tiếng hỏi: “Cậu không mấy khi ở ký túc xá nhỉ?”

8. Chương 8: Sinh Hoạt Bình Thản

Hồi lâu sau Lâm Lang mới ý thức được Hàn Tuấn đang nói chuyện với mình, vội gật đầu: “Có khá nhiều tiết, hơn nữa tôi thích ở thư viện.”

Hàn Tuấn nghe xong cũng không nói tiếp. Lâm Lang không giỏi trò chuyện cùng người lạ, suy nghĩ cả buổi mới hỏi: “Anh không có tiết à?”

Hàn Tuấn ngẩng đầu lên, nhìn cậu chăm chú, đáp: “Tôi ít khi lên lớp lắm.”

“À”, Lâm Lang nghĩ nghĩ, phát hiện gần đây thời gian Hàn Tuấn ở ký túc xá quả thực nhiều hơn trước kia, gần như ngày nào cũng về ngủ. mấy hôm trước Trần Lâm còn lấy làm lạ, đùa giỡn bảo sao ông chủ Hàn lại rảnh rỗi mà trở về. Lâm Lang chẳng hiểu sao bọn họ đều gọi Hàn Tuấn là ông chủ Hàn, nhưng có vẻ ai nấy cũng khách khí với Hàn Tuấn lắm, cứ như thực sự xem hắn là ông chủ vậy. Lâm Lang cười cười, bị hắn nhìn đến mức cả người mất tự nhiên, bèn xoay lưng đọc sách tiếp. Ký túc xá lại lâm vào tĩnh lặng. Cậu ngồi một chốc, rốt cuộc đọc hết nổi, sức nhớ mình mấy ngày rồi chưa gọi đầu, liền đơn giản chạy vô nhà vệ sinh tắm tấp một phen. Lúc cậu đi ra, Hàn Tuấn đã nằm lên giường. Lâm Lang đứng trước gương lau tóc, nhìn chăm chăm bản thân trong gương rất lâu. Thân thể cậu thật gầy, xương quai xanh đặc biệt rõ nét, giờ vén tóc lên để lộ đôi mày thanh tú, cả gương mặt tựa hồ gầy yếu hơn nhiều.

“Tóc cậu ngắn hơn chút trông đẹp hơn.”

Lâm Lang sợ hết hồn, bấy giờ mới nhận ra Hàn Tuấn đã ló đầu khỏi giường từ lúc nào và đang dán mắt vào cậu, một đôi mắt đen lay láy. Hàn Tuấn rõ ràng là người thành thực nhất ký túc xá, nếu không ai nói, cậu sẽ tưởng là thầy giáo trong trường, cộng thêm chiều cao với hình thể kia, có khi còn liên tưởng đến thầy thể dục ấy chứ. Lâm Lang bị hù không nhẹ, cậu cười ngượng, hấp tấp trùm áo ngắn tay vào. Hàn Tuấn cũng chẳng nói nhiều, lại thụt vô trong nằm. Lâm Lang do dự một lúc, đoạn kiễng chân hỏi: “Anh ngủ à?”

Hàn Tuấn vừa nghe liền trở mình, lộ ra một mảng cơ ngực rắn chắc: “Có chuyện gì?”

Lâm Lang chỉ chỉ điện thoại: “Ồ, nếu anh không ngủ, vậy tôi gọi điện thoại nhé.”

Cả ký túc xá đều biết cậu không có di động, điện thoại trong phòng về cơ bản chỉ mình cậu xài. Hàn Tuấn im lặng, xem như ngầm đồng ý.

Nhà Lâm Lang không có điện thoại, nhưng sát nhà cậu là nhà bí thư chi bộ trong thôn, trước khi đi học, cậu đã nhắn với bà nội Lâm là trưa thứ bảy hàng tuần sẽ gọi điện về nhà. Hàn Tuấn tò mò hỏi: “Tôi thấy cậu toàn canh khoảng mười một rưỡi mới gọi điện, gọi điện mà cũng phải xem giờ hả?”

Lâm Lang mỉm cười, xấu hổ nói: “Nhà chúng tôi không có điện thoại, tôi phải gọi cho nhà bí thư chi bộ cách vách. Hơn mười một giờ chưa đến giờ ăn cơm, bà nội tôi chờ ở nhà người ta cũng đỡ lúng túng.”

Cậu vừa dứt lời, điện thoại đã kết nối. Lâm Lang vui vẻ la to: “Nội ơi, con Lâm Lang đây!... A, thím Lý ạ. Nội con không ở nhà thím sao? Nhờ thím qua gọi nội con một tiếng với.”

Hàn Tuấn nghe thế liền bật cười, rồi lại thấy Lâm Lang đột nhiên lặc giọng: “Vậy cô út của con đâu?”

Hàn Tuấn ngồi dậy, thấy Lâm Lang sắp khóc tới nơi, chỉ cúi gằm cằm ổng nghe gật đầu: “Con biết rồi, thím bảo nội cứ yên tâm... Dạ.”

Chờ cậu cúp máy, Hàn Tuấn mới hỏi: “Sao thế?”

Lâm Lang vén tóc mái lên, đỏ mắt nói: “Nội tôi lại sinh bệnh.”

Nghe vậy, Hàn Tuấn bèn an ủi: “Không việc gì đâu, ba mẹ cậu ở nhà nhất định sẽ chăm sóc bà thật tốt.”

Mũi Lâm Lang cay xè, gục đầu không đáp.

Bệnh của bà nội Lâm kéo dài từ thời trẻ, bao năm qua cứ chập chờn không dứt, chỉ là vài năm nay tái phát thường xuyên hơn thôi. Đến cuộc gọi tiếp theo của Lâm Lang, bà cụ đã tới tiếp điện thoại. Bà nội Lâm lắng tai, mỗi lần gọi điện, Lâm Lang đều nói rất lớn tiếng. Mới đầu Cao Chí Kiệt cực có ý kiến, về sau cứ đến giờ Lâm Lang gọi điện thì hắn dứt khoát ra ngoài đi lòng vòng, dầu gì Lâm Lang cũng xót tiền, mỗi lần nói chưa được bao phút đã ngắt máy. Hàn Tuấn đang tính ra ngoài làm việc, thấy tâm trạng Lâm Lang

không tệ, liền cười bảo: “Thế nào, tôi nói trong nhà có ba mẹ cậu rồi mà, cậu không cần lo lắng nhiều đúng không.”

Lâm Lang cười cười chẳng nói chẳng rằng, xách ấm nước ra ngoài luôn. Đúng lúc ấy thì Trần Lâm về, thấy cậu đi xa mới nói khẽ: “Anh không biết hả, ba mẹ Lâm Lang qua đời lâu rồi.”

Hàn Tuấn kinh hãi: “Qua đời?”

Trần Lâm thấp giọng nói: “Tôi nghe giáo viên hướng dẫn của tụi nó bảo ba mẹ Lâm Lang mất do tai nạn xe cộ từ lúc cậu ấy học cấp hai, giờ nhà Lâm Lang chỉ còn cậu ấy với bà nội thôi, trường còn vì vậy mà miễn giảm học phí cho cậu ấy nữa.”

Hàn Tuấn ngẩn người, không nói gì. Thời điểm xuống lầu vừa vặn bắt gặp Lâm Lang đang xách hai ấm nước đứng trước phòng tắm tán gẫu với Quan Bằng, nom cậu cười đến rạng rỡ, Hàn Tuấn đi xa, lại nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua.

9. Chương 9: Sự Dị Dàng Độc Nhất

Chớp mắt đã đến tháng mười, thời tiết dần chuyển lạnh. Lâm Lang vẫn chẳng cách nào hòa hợp với mấy người chung ký túc xá. Cậu còn nhỏ tuổi, bạn cùng khóa cũng lớn hơn cậu một hai tuổi, hưởng hủ trong ký túc xá bây giờ ngoại trừ cậu thì toàn sinh viên năm tư, gần như có khoảng cách giữa hai thế hệ. Nhất là Cao Chí Kiệt, tên ấy lúc nào cũng giễu cợt cậu, thành ra cậu luôn hạn chế về ký túc xá tối đa. Quan Bằng tham gia Hội Sinh viên, ngày ngày bận tối mắt tối mũi, hầu như hôm nào cũng chạy tới phòng cậu than khổ. Lâm Lang đâu phải kẻ thích nói này nói nọ sau lưng người ta, nên chỉ nghe phụ họa cho có, thỉnh thoảng xen đôi câu vô thưởng vô phạt. Nhưng có vẻ người trong ký túc xá không thể ư nổi hành động mỗi tối đến than khổ của Quan Bằng, đặc biệt là Hàn Tuấn và Cao Chí Kiệt, cơ hồ chưa bao giờ cho Quan Bằng sắc mặt hòa nhã, hại Lâm Lang xấu hổ muốn chết. Tuy nhiên, cậu lại nghĩ ra một ý hay, hàng ngày không đợi Quan Bằng chạy đến tìm mình nữa, mà tự đi tìm hắn. Nhà hai là đại bản doanh của khoa Tiếng Anh bọn họ, gần như cả lớp đều ở đó, Lâm Lang qua lại nhiều, thế mà đâm ra thích luôn, bữa nào cũng ở lì đến tận giờ tắt đèn mới về.

Người mới va chạm hoàn cảnh mới đều sẽ gặp một hai việc lúng túng, việc của Lâm Lang xảy đến rất nhanh.

Do kỳ thi nghiên cứu sinh đã bước vào giai đoạn cuối, cơ hội Lâm Lang thấy hai người Lưu Tân và Ngô Du trong ký túc xá cũng không nhiều. Trước khi tới nhà hai, mỗi ngày cậu đều ngủ rất đúng giờ, đại khái vừa đúng mười giờ là rửa mặt lên giường, mà hai người họ toàn lựa lúc mười một mười hai giờ khi ký túc xá sắp khóa cổng mới về. Mười bảy tháng mười là sinh nhật Lưu Tân, nói thế nào cũng là kỷ niệm cuối cùng ở đại học, Lâm Lang nghe Trần Lâm nói chuyện này xong thì bị vây trong rối rắm.

Kỳ thực mừng sinh nhật cùng bạn học cũng chẳng có gì, không phải Lâm Lang đau lòng chút tiền ấy, cậu rối rắm là rối rắm quan hệ giữa mình với Lưu Tân. Bởi không thường gặp mặt, hai người căn bản không tính là quen biết, nhưng quả thực đều là thành viên trong ký túc xá. Quan hệ gượng gạo như vậy, ở chung đúng là hơi khó.

Xấu hổ thì xấu hổ, Lưu Tân vẫn mời cậu, Lâm Lang đành phải kiên trì đi đến cùng.

Mọi người bàn bạc chiều đi KTV hát hò, tối đi nhà hàng ăn một bữa. Vì chiều còn có tiết, Lâm Lang lại quyết chí không cúp, thế nên cậu đi trễ hơn năm người kia chút đỉnh. Lúc cậu tan học đã là sáu giờ tối. Khai giảng lâu rồi mà ngoại trừ ra ngoài mấy chuyện với Quan Bằng, Lâm Lang hầu như không ra khỏi cổng trường. Cậu vội vàng lên xe bus, xui xẻo sao lại đi quá trạm. Cậu chỉ đành xuống xe vòng về, quanh đi quẩn lại, vậy mà mất gần một tiếng mới tìm được Trần Lâm để hỏi địa điểm. Chưa đi tới cửa đã liếc mắt thấy Hàn Tuấn tây trang giày da đứng một bên hút thuốc, một người như hắn, bất kể là tướng mạo hay chiều cao đều hút mất mắt người khác.

Hàn Tuấn cũng thấy cậu, Lâm Lang cười ngược, chạy đến trước mặt hắn, hỏi: “Sao anh lại đứng ngoài này?”

Hàn Tuấn sững sốt, dùng chân giẫm tàn thuốc: “À, ra ngoài hút thuốc. Chúng ta vào thôi.”

Lâm Lang không có di động, liên lạc rất bất tiện. Nếu không nhờ Hàn Tuấn đi ra, thì dù cậu có vào quán cũng chưa chắc tìm thấy phòng. Cậu cẩn thận theo Hàn Tuấn vào thang máy, sau đó đứng tuốt bên trong. Đây là lần đầu tiên cậu đi thang máy, trong lòng kích động muôn vàn, đứng bên trong là sợ mình không biết ấn nút, Hàn Tuấn biết sẽ cười nhạo. Hàn Tuấn cũng chẳng nói chuyện, đóng thang máy xong thì nhích lại gần, quay đầu hỏi: “Sao lâu vậy mới tới, không tìm được chỗ à?”

Lâm Lang cũng không lừa hắn, cười xấu hổ: “Đi quá trạm, tôi không quen nơi này.”

Hàn Tuấn mỉm cười, cất giọng trầm ổn: “May mà tôi đi ra.”

Lâm Lang được cưng mà sợ, khai giảng bao lâu rồi mà giờ cậu mới thấy Hàn Tuấn cười, thực sự rất dễ nhìn, chả biết có phải tại ánh đèn không. Lâm Lang nom hắn mặc đồ trang trọng, đang định hỏi thì bị hắn đoán được: “Hôm nay tôi đi gặp mấy người bạn với lão gia nên ăn vận kiểu cách một chút.”

Qua vài lần tán gẫu trong ký túc xá, Lâm Lang ít nhiều cũng hiểu đôi chút về Hàn Tuấn. Hàn Tuấn xuất thân tốt, nghe nói ông nội hắn là quan lớn trong chính quyền trung ương, có công lao hiển hách tại thời kỳ dựng nước, về phần lớn bao nhiêu thì Lâm Lang không rõ, chỉ biết Hàn Tuấn luôn gọi ông là lão gia. Tuy rằng Lâm Lang không hiểu lắm, nhưng chỉ bằng xưng hô “lão gia” này, cậu cũng hiểu đây không phải người thường có thể gọi, rất giống mấy đại lão gia không nộ tự uy trong TV. Hình như Hàn lão gia có vài người con, ba Hàn Tuấn nhỏ nhất, là Bí thư tỉnh X ở phía Nam, riêng điểm này khiến Lâm Lang tán tụng không ngớt. Từ nhỏ cậu đã tràn ngập kính sợ với mấy ông quan tai to mặt lớn, nay lòng kính sợ ấy dời lên người Hàn Tuấn. Nhưng có một điều cậu không rõ, nghe đám Cao Chí Kiệt trò chuyện thì có vẻ Hàn Tuấn không ở Hàn gia, mà sống chung với dì Văn nào đó tại thành phố F. Mọi người chỉ nói mơ mơ hồ hồ, dường như bản thân Hàn Tuấn cũng không thích đề cập quá nhiều.

Mặt khác, cậu còn thấy đám Trần Lâm luôn nói năng ậm ờ khi nhắc tới Hàn Tuấn, bộ dáng có vẻ rất nể sợ, giống như bối cảnh của hắn không chỉ đơn giản là con ông cháu cha, mà có uy tín với cả hắc đạo lẫn bạch đạo. Đoán chừng hắn là người lớn tuổi nhất ký túc xá, đến đại học cũng vì một nguyên nhân phức tạp. Nhờ “Ở chung với đám trẻ tuổi bọn họ nên tâm tính cũng tươi trẻ hơn”. Đó đều là Cao Chí Kiệt nói, chắc chỉ mình hắn mới dám đùa giỡn, nói năng không nề nang gì như vậy.

Lâm Lang lên ngẩng đầu lên, dáng người Hàn Tuấn khôi ngô, cao hơn cậu rất nhiều, trong không gian nhỏ hẹp tạo cho cậu áp bách không thở nổi. Lâm Lang nghĩ bụng, không chừng người bên cạnh này đúng là xã hội đen, về sau nên thận trọng từ lời nói đến việc làm trước mặt hắn mới được.

10. Chương 10: Cùng Hát Khúc Tình Ca

Trước đây Lâm Lang đã đến KTV bao giờ đâu, chỉ nghe Quan Bằng bảo đó là nơi để ca hát, cậu tự thấy khả năng hát hò của mình rất bình thường, nên cũng chẳng mấy chú ý. Ai dè vừa đẩy cửa vào, một luồng khói liền phả thẳng vào mặt. Lâm Lang ngậy ra, quay lại nhìn Hàn Tuấn. Lưu Tân vội vỗ tay, gọi: “Lâm Lang, bên này bên này!”

Lâm Lang cười cười, ngồi xuống một bên. Cao Chí Kiệt thấy Hàn Tuấn cùng tiến vào với cậu, tựa hồ có chút bất ngờ, cầm micro kêu: “Hàn Tuấn, đừng nói anh ra ngoài cốt đón thẳng khờ nhà quê này đó nha?”

Lâm Lang làm như không nghe thấy, ghé tai Lưu Tân nói nhỏ: “Ngại quá, em tới trễ.”

Trong phòng tối mờ mờ, ánh đèn màu loang loáng không ngừng, Cao Chí Kiệt đang hát bài “Tình nhân” của Dao Lang, mới nghe đã thấy tâm từ điểm khúc, kết hợp với dáng vẻ lưu manh của hắn, Lâm Lang nghe mà hai má nóng lên. Cách Ngô Du nhìn sang, cậu thấy Hàn Tuấn tựa đầu vào sofa sát cửa, dường như đang

nhìn cậu, ánh mắt thỉnh thoảng tựa hồ bị đèn màu chiếu sáng rực. Lưu Tân đột nhiên chuyển micro qua, nói: “Lâm Lang cũng hát một bài đi.”

Lâm Lang cuống quýt xua tay. Thành thật mà nói, rất nhiều người khen giọng Lâm Lang dễ nghe, song cậu chẳng biết hát bao nhiêu bài. Hồi tiểu học, trường tổ chức thi hát, tính cậu hướng nội nên chưa từng tham gia. Lắm ca khúc thịnh hành như vậy mà Lâm Lang chẳng biết bài nào, chỉ biết hát “Chàng là gió, thiếp là cát”, bài hát cực hot trong phim “Hoàn Châu cách cách” thời tiểu học, sau nó bị người ta chế thành “Anh là thằng điên, em là con ngu” thì Lâm Lang không chịu hát nữa.

Hình như Cao Chí Kiệt cũng đoán nhóc hai lúa nhà quê thì biết hát nổi gì, cợt nhả dựa tời: “Hát một bài nha, mọi người đi chơi là việc vui, ai cũng hát, mình cậu ngồi đây coi sao được?”

Mấy người khác cũng nhao nhao theo, Hàn Tuấn lạnh lùng ngồi một bên không nói gì, hai mắt nhìn chăm chặp vào màn hình. Trần Lâm cười bảo: “Hát một bài đi, nếu không chẳng phải phí chuyến đi KTV này rồi sao?”

Lâm Lang cũng ngại tiếp tục đưa đẩy, đành nhận micro từ tay Lưu Tân. Cao Chí Kiệt không phục, bắt măn dựa ra sau một chút: “Vẫn là lời Trần Lâm có tác dụng!”

Trong tối có người hừ mũi một tiếng, Trần Lâm cười hỏi Lâm Lang: “Cậu muốn hát bài nào, anh bấm cho.”

Lâm Lang suy nghĩ cẩn thận, đáp: “Hiểu rõ trái tim em”

Mấy người Cao Chí Kiệt vừa nghe liền bật cười: “Bài này xưa lắm rồi đúng không?”

Lâm Lang lập tức đỏ mặt, Trần Lâm giải vây, cười nói: “Anh cũng thích nghe bài đó lắm.”

“Vừa lúc bài này là song ca nam nữ, hai người hát chung đi!”

Ngô Du cũng hòa theo đùa giỡn, Lâm Lang nghe thế liền khó chịu, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết bọn họ muốn cậu hát đoạn của Trần Thực Hoa, ngày thường cậu rất ghét bị so với nữ sinh. Hên là mấy năm làm chủ tịch Hội Sinh viên của Trần Lâm cũng không vô ích, biết cậu nghĩ gì, bèn từ chối: “Thôi, ai chả biết giọng tôi rồi, đây không muốn khoe ra hù người đâu.”

“Vậy Hàn Tuấn hát với cậu ta đi!” Nói đoạn, Cao Chí Kiệt đưa ngay micro vào tay Hàn Tuấn. Lâm Lang tưởng hần sẽ cự tuyệt, ai ngờ Hàn Tuấn thế mà ngồi dậy, nhìn cậu hỏi: “Được không?”

Nghe hần hỏi, Lâm Lang da mặt mỏng không tiện khước từ, đành gật đầu: “Chỉ sợ tôi hát tệ quá sẽ hạ thấp đẳng cấp của anh.”

Lưu Tân cười nói: “Cậu coi chừng đấy, Hàn Tuấn hát hay nhất ký túc xá chúng ta đó nghe.”

Cao Chí Kiệt đạt thành nguyện vọng, cười tủm tỉm phát tay: “Hát đi hát đi!”

Nhạc vang lên, Hàn Tuấn hát đoạn đầu trước, tiện thể sửa thành ca từ thích hợp cho nam sinh hát. Trên thực tế, từ bé tới giờ Lâm Lang chỉ mới kinh ngạc trước giọng hát của người khác một lần, đó là dịp Tết năm cấp ba, trong lớp có một đứa tên Vương Uy hát ca khúc của Hứa Ngụy, khi ấy gần như cả lớp đều phấn khích, gom được vô số tim hồng của nữ sinh. Thực tình, Hàn Tuấn hát còn hay hơn Vương Uy, chủ yếu là chất giọng rất giàu cảm xúc, hẳn là kiểu giọng có từ tính mà mọi người hay nói.

Đoạn thứ nhất hát xong, tim Lâm Lang đập thành thịch, cậu nắm micro cất giọng.

Sau đó, vừa mở lời đã dọa sợ tất cả mọi người.

11. Chương 11: Đoạn Đường Dài Của Hai Người

Cao Chí Kiệt “phắc” một tiếng, dụi đầu lọc, mắng: “Đệt, thế mà bảo đeo biết hát, rõ nhảm nhí!”

Lâm Lang vừa đắc ý vừa ngượng ngùng, ánh mắt sáng lấp lánh. Hàn Tuấn tựa hồ cũng bất ngờ lắm, hai người song ca phải nói là chuẩn không cần chỉnh.

Hát xong, Lưu Tân đẩy bàn hô to: “Hết hát nổi rồi, hết hát nổi rồi!”

Trần Lâm cũng cười, nhìn Lâm Lang nói: “May mà anh tránh được một kiếp, bằng không bị cậu bỏ xa rồi.”

Lâm Lang cười câu nệ: “Em hát một bài thôi.”

Kỳ thực công lao thuộc về Quan Bằng. Thời cấp ba, ban tổ chức tiệc mừng năm mới yêu cầu mỗi người đều phải chuẩn bị tiết mục. Lâm Lang hướng nội, chả biết hát gì ngoài quốc ca, nói sao cũng không chịu tham gia. Khi ấy Quan Bằng là MC bữa tiệc, bèn xung phong nhận việc khuyến khích cậu, song nghe Lâm Lang hát hai câu thì câm nín luôn, thả cho Lâm Lang một con ngựa. Nhưng sau đó hấn mãnh liệt yêu cầu Lâm Lang học hát một bài, theo lời hấn thì không nhất định phải tinh thông mọi việc, song mỗi phương diện đều nên biết một ít, đây là nền tảng sinh tồn. Lâm Lang thấy hấn nói cũng có lý, liền học hát bài “Hiểu rõ trái tim em”, còn học đến thuộc lòng, ngặt nỗi chưa có dịp thể hiện. Lần này xem như chờ được cơ hội, nói thật cậu cũng thấp thỏm lắm, dè dặt nghe vẫn hay, ngay cả cậu còn thấy êm tai.

Lâm Lang hiểu đạo lý dừng đúng lúc, tiếp theo không hát nữa. Đám Lưu Tân còn tưởng cậu khiêm tốn, khuyên vài lần, thấy cậu kiên quyết liền mặc kệ cậu. Khỏi thuốc trong phòng càng lúc càng dày đặc, Lâm Lang bị hun đến bức bối, bèn mở cửa ra ngoài, vào toilet rửa mặt. Mới đặt chân ra hành lang đã thấy Hàn Tuấn đẩy cửa ra theo, cười hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Lâm Lang cười cười: “Ban đầu thấy anh hút thuốc ngoài cửa, tôi còn tưởng bên trong cấm hút thuốc.”

Mắt Hàn Tuấn lóe lên, thấp giọng nói: “Thực ra tôi cốt ra cửa chờ cậu mà, sợ cậu tìm không được chỗ.”

Lâm Lang cười toét miệng: “Cám ơn.”

Hàn Tuấn dứt tay vào túi, hỏi: “Muốn ra ngoài hít thở không khí một lát không?”

Lâm Lang nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng được.”

Phía Nam KTV có một công viên ven sông tên là Châu Hà, đi xa về hướng Nam chính là cây cầu Châu Hà dài nhất thành phố F. Vùng này xe cộ thưa thớt, là khu dân cư hạng sang. Đã tám giờ, đèn đường tỏa ánh nhàn nhạt. Hai người đi dọc theo hàng cây bàng đồng về hướng Nam, Hàn Tuấn quay sang hỏi: “Không quen sống ở ký túc xá à?”

Lâm Lang lắc đầu: “Đâu có.”

“Thế sao ngày nào cậu cũng về phòng trễ vậy, hồi trước không phải đúng mười giờ là ngủ hả?”

Lâm Lang mỉm cười: “Ồ, chuyện đó...”

Hàn Tuấn dừng chân nhìn cậu, trong mắt đọng đầy ý cười, dáng vẻ khác xa ấn tượng của Lâm Lang. Lâm Lang tự cho là thông minh, chỉ vào tháp truyền hình đằng xa, kêu: “Tháp kia nhìn đẹp ghê!”

Hàn Tuấn cười bất đắc dĩ, ầy mà lại vươn tay sờ đầu cậu: “Nhóc con lạnh trí.”

Lâm Lang sững người, theo bản năng lui về sau hai bước. Dù cậu nhỏ gầy hơn Hàn Tuấn không ít, song cũng là người trưởng thành sắp tròn mười tám tuổi, hơn nữa từ sau cấp hai, chưa từng có ai động chạm cậu thân mật như vậy.

Hàn Tuấn thoáng ngẩn ngơ, tức khắc dứt tay vào túi. Nhưng hành động này lại khơi dậy biết bao hồi ức xa xăm. Lâm Lang lúc nhỏ người gặp người thích, họ hàng thấy cậu luôn muốn sờ đầu, khen ngợi cậu trước mặt ba mẹ Lâm một hồi, các anh trai chơi đùa cùng cậu, đôi khi chọc cậu khóc cũng sẽ xoa xoa tóc cậu nhận lỗi. Sau tai nạn giao thông, Lâm Lang như thể trưởng thành sau một đêm, họ hàng gặp lại cậu cũng đối đãi với cậu giống người lớn, chẳng ai thân thiết xoa đầu cậu nữa.

Hàn Tuấn quan sát cậu một lúc, hỏi khê: “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Lang ngẩng đầu, tóc mái phát qua, đôi mắt mờ sương dưới ánh đèn đường, cậu cười tươi, đáp: “Nhớ tới chuyện cũ ấy mà...” Cậu không nói tiếp mà chuyển đề tài: “Chúng ta về thôi, nghe bảo tám rưỡi đi ăn cơm đúng không?”

Hàn Tuấn nhìn cậu chăm chú hồi lâu, bỗng đứng nở nụ cười ôn hòa.

12. Chương 12: Buổi Liên Hoan Đầu Tiên

Nhóm người rời khỏi KTV, vào Phù Dung Lâu bên kia đường. Lâm Lang yên lặng đi đằng sau, Trần Lâm thấy cậu bớt hăng hái, lặng lẽ thả chậm bước chân, hỏi: “Không vui à?”

Lâm Lang cười cười không đáp. Kỳ thực trong lòng cậu rất biết ơn Trần Lâm, thật lòng cảm thấy Trần Lâm ân cần và chín chắn, cũng thân thiết với cậu hơn những người khác trong ký túc xá, chẳng khác gì anh trai cậu. Ngoại trừ Quan Bằng, Lâm Lang không còn người bạn nào ở thành phố F. Nam sinh học tiếng Anh vốn đã ít hơn nữ sinh, thêm nữa vì không thể sống chung ký túc xá với bạn cùng lớp, Lâm Lang giao thiệp cùng bạn học cũng chẳng ra sao, khai giảng đến giờ đã sắp hai tháng mà chỉ tạm quen thuộc vài nữ sinh. Trần Lâm đối nhân xử thế nhiệt tình, giỏi kết giao, là tuýp người hoàn toàn bất đồng với cậu, cậu thành tâm muốn học hỏi anh.

Cả bọn bước vô thang máy, một tiểu thư ăn bận thời thượng dẫn họ vào một căn phòng, tìm Lâm Lang đập càng lúc càng nhanh, đi sát theo sau Trần Lâm. Trần Lâm cười hiểu ý, kéo ghế bên trái ra, vẫy cậu: “Lâm Lang ra đây ngồi nè.”

Lâm Lang đã bao giờ đặt chân đến nhà hoàng xa hoa cỡ này đâu. Do điều kiện kinh tế không cho phép, chỗ ăn cơm sang nhất cậu từng tới là tiệm cơm Như Ý nằm ở phía Bắc trường cấp ba. Đó là lần cậu đạt điểm cao nhất lớp trong kỳ thi thử, Quan Bằng mượn cơ chúc mừng, lẳng nhẳng đòi cậu khao một bữa. Tiệm cơm Như Ý là tiệm ăn nổi tiếng nhất khu vực lân cận trường họ, món ngon giá rẻ, cứ đến cuối tuần trường cho nghỉ là chỗ ấy lại đông nghẹt người. Đặc biệt, món giá xào của bà chủ cực kỳ được yêu thích, mãi đến hôm nay Lâm Lang vẫn nhớ như in.

Lần này ngồi chỗ sang trọng như vậy, cậu thực tình chẳng biết nên đặt tay chân ở đâu, chỉ sợ mình hậu đậu để Cao Chí Kiệt khốn kiếp kia có cơ hội nhạo báng. Thế nên, vừa nghe Trần Lâm gọi, cậu vội vàng chạy qua. Lưu Tân cười hì hì, nhìn Lâm Lang bảo: “Lâm Lang nhà ta cứ y như tiểu cô nương ấy, còn Trần Lâm là sứ giả hộ hoa.”

Cao Chí Kiệt cười to: “Xì, hoa nổi gì, hoa đuôi chó hả?”

“Tại cậu chưa thấy mặt mũi Lâm đệ đệ thôi, hôm nọ tôi đi rửa mặt có thấy rồi, nhỏ nhắn tuấn tú lắm nha.”

Cao Chí Kiệt giả bộ giật mình, thò tay phất tóc Lâm Lang. Lâm Lang lúng túng đến đỏ bừng mặt, gạt tay Cao Chí Kiệt: “Làm gì thế?”

Hàn Tuấn nhú mày, nhận thực đơn từ tay nhân viên phục vụ: “Ăn cơm thì lo ăn đi, nói nhảm nhí gì vậy.”

Mọi người mở to mắt, thấp giọng cười khẽ, rồi nhất tề ngồi xuống. Cao Chí Kiệt châm điếu thuốc: “Bữa nay Hàn Tuấn mời, được rồi, có tiền là đại gia, mặc kệ thọ tinh, còn chúng ta cứ thoải mái đi.”

Gì gì gì?!!!

Lâm Lang thật muốn mở cờ trong bụng! Chớ trách cậu keo kiệt, nói thật, ngay từ đầu cậu đã lo ngay ngáy vấn đề tiền bạc, nếu mọi người chúc mừng sinh nhật Lưu Tân, cậu đoán chi phí thể nào cũng là năm người họ chia đều. Sau này loáng thoáng nghe họ bàn cái gì mà chỗ Lưu Tân mời quá tầm thường, Hàn Tuấn đổi sang nơi khác, tìm cậu liền treo lơ lửng. Cậu từng thấy Hàn Tuấn lái xe, tuy cậu mù tịt về ba cái hãng BMW Honda vân vân, nhưng vẫn biết xe kia giá trị xa xỉ, dân đen như cậu chẳng tài nào mua nổi. Nếu một kẻ lăm lăm tiền nhiều của ngân ấy không đếm xỉa đến tầng lớp nông dân như cậu, cậu không đi đời nhà ma mới là lạ? Không phải nói ngoa chứ đêm qua cậu còn nằm mơ thấy chuyện này. Trong mơ, bọn họ đi tới một nơi chém cắt cổ không đèn mạng, kết quả là lúc bỏ tiền, cậu sợ đến mức gào khóc, hại cậu mất hồn mất vía cả ngày nay.

Nghe Cao Chí Kiệt nói xong, dù vẫn nghi nghi chuyện ăn không trả tiền, với lại cũng hơi xấu hổ, nhưng xấu hổ có là gì so với túi tiền của mình. Trút được gánh nặng tâm lý, bữa này ăn hết sức thỏa thuê vui vẻ.

Thực ra, trước đây Lâm Lang rất hâm mộ nhà ai được đi nhà hàng lớn, lần nào nghe người ta kể cũng lộ vẻ mặt ước ao. Nhưng bà nội Lâm chỉ cười nhạt, nghiêm túc chỉ bảo cậu: “Đừng tưởng mấy thứ mắc tiền kia ăn ngon, thiên hạ toàn đốt tiền mua hư vinh cả thôi. Tổ yến vậy cá? Tổ yến bần vậy có gì đáng ăn, vậy cá con cũng từng ăn rồi mà, thấy ngon không?”

Lâm Lang từ bé đã ghét cá, vừa nghe lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Không ăn đâu!”

Giá như bây giờ có bà nội Lâm bên cạnh, Lâm Lang nhất định phải nói với bà rằng, tiền nào của nấy, về sau cậu có tiền, chắc chắn sẽ mời bà tới đích thân nếm thử. Chính vì ý nghĩ ấy mà thời điểm ra khỏi Phù Dung Lâu, cậu không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua. Trên thế gian có biết bao nhiêu người, muôn hình muôn vẻ, chẳng ai giống ai. Có kẻ mỗi ngày đều tới đây ăn thịt cá, có người đã bước vào tuổi bảy mươi mà vẫn phải làm lụng đến hừng đông, xã hội bất công thế đấy. Mà mục đích sinh tồn của cậu là tiến lên trước từng bước một, để ngày nào đó sẽ cho người thân một cuộc sống thật hạnh phúc.

13. Chương 13: Khởi Đầu Một Cuộc Tình

Trên thực tế, lần đi chơi này tương đối tận hứng, Trần Lâm và Cao Chí Kiệt đều uống rượu, Ngô Du với Lưu Tân cũng say khướt, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Lâm Lang không uống rượu, Trần Lâm giúp cậu cản khá nhiều, riết rồi cậu cũng ngại, đành uống mấy ngụm. Lâm Lang uống rượu dễ dôn lên mặt, uống hai ly đã đỏ bừng bừng. Cậu thở hồng hộc dìu Trần Lâm lên xe, nhìn đám người nghiêng ngả còn lại, bèn chỉ vào Hàn Tuấn: “Anh rót cho Trần Lâm nhiều vậy sao chính anh lại không việc gì hả?”

Cao Chí Kiệt cười hì hì sắp lại gần, ôm cổ Lâm Lang cười nói: “Ồ, tình nhân bé nhỏ đau lòng hở.”

Lâm Lang then quá hóa giận, thừa dịp Cao Chí Kiệt đang xin quắc cần câu, nhấc tay đẩy hắn ra. Cao Chí Kiệt “Ui da” một tiếng, đầu đụng phải cửa kính, hét ầm lên: “A, đầu tôi!”

“Đáng đời!” Lâm Lang phì cười, cực có cảm giác sảng khoái nông nô vùng dậy giải phóng. Hàn Tuấn gài dây an toàn, lạnh lùng nói: “Tôi nói rồi mà, tôi phải lái xe, không thể uống rượu.”

Lâm Lang cũng không tiện chỉ trích hắn, chen lên xe rồi lại rút về, đóng cửa. Hàn Tuấn quay cửa kính xuống, hỏi: “Trẻ thế này còn muốn đi đâu?”

Cao Chí Kiệt đang say xin lẻ nhè bên trong, cách cửa kính gọi Lâm Lang “Cục cưng bé bỏng ơi”. Lâm Lang chỉ vào xe: “Chen không nổi, mọi người về trước đi, tôi tự bắt xe về.”

Nói đoạn, cậu liền đứng sát vào ven đường vẫy tay: “Hẹn gặp ở ký túc xá.”

Thành phố F không hổ là trung tâm tỉnh lỵ, đã mười một giờ đêm mà vẫn hết sức tấp nập, đèn màu rực rỡ, khiến người xem không khỏi cảm thấy hân hoan. Đây là vẻ phồn hoa hưng thịnh mà một thành phố lớn nên có, điều cậu luôn hướng tới từ thuở ấu thơ. Lâm Lang thông thả cất bước trên vỉa hè để về nhà, gió thổi qua, cảm giác khô nóng toàn thân lập tức biến mất chẳng thấy tăm hơi. Mới đi chốc lát đã lên cầu Châu Hà, tháp truyền hình tỏa sáng lấp lánh phản chiếu xuống mặt sông, rất nhiều người đứng trên cầu tán gẫu. Cậu dừng chân dựa vào lan can, ngắm mặt sông mênh mông và hòn đảo nhỏ đen tuyền, bất chợt rơi nước mắt.

Lớp chín năm ấy, Lâm Lang là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, chẳng những thành tích chưa bao giờ rời khỏi top ba, mà còn tích cực tham gia các hoạt động thi đua, tự biên tự diễn một tiểu phẩm, giành được giải nhất trong cuộc thi văn nghệ của huyện. Đến Tết, ba Lâm về nhà, ba dẫn cậu lên thị trấn mua tài liệu ôn tập, ra tới cổng thôn thì đụng mặt mấy chú bác đồng tộc đang đứng sưởi nắng. Mọi người khen Lâm Lang thông minh ngoan ngoãn trước mặt ba Lâm, nói cái gì mà ba mẹ Lâm may mắn, tương lai được hưởng phúc. Ba Lâm chỉ cười hàm hậu, đi xa mới sờ đầu Lâm Lang, dặn dò: “Nghe chưa, mấy chú bác đều đang nhìn con đấy, phải lo học hành cho chăm chỉ biết không?”

Lâm Lang ngẩng đầu lên, vừa tự tin vừa đắc ý nói: “Ba yên tâm đi, sau này con thi đậu đại học, đón ba mẹ, bà nội, bác cả với cô út lên thành phố hết.”

Khi đó, mơ ước của cậu giản đơn mà gian nan biết mấy. Chỉ là lúc ấy vẫn còn trẻ người non dạ, những tưởng chỉ cần cho cậu một chút thời gian nữa thôi thì giấc mộng có thể thành sự thật.

Chẳng biết có phải tại uống rượu không, vừa khóc liền không kiềm được, như thể nước mắt đã ứ đọng nhiều năm đột ngột tuôn trào mãnh liệt. Xung quanh rất đông người, có người tò mò nhìn qua, chỉ nhìn thấy một thiếu niên tóc dài, cả khuôn mặt bị che khuất dưới mái tóc, bả vai hơi run rẩy, thỉnh thoảng truyền ra một hai tiếng nức nở bị đè nén.

Tiết trời tháng mười, ban đêm rất lạnh. Lâm Lang khóc đến cả người run lên, lau nước mắt tiếp tục tiến lên trước. Mới đi được hai bước, đằng sau bỗng nhiên có bàn tay vươn tới khoác vai cậu, gọi: “Lâm Lang?”

14. Chương 14: Bị Nhốt Ngoài Trường

Lâm Lang giật thót, vội vàng quay đầu. Quan Bằng nhìn cậu đầy thân thiết, gạt tóc Lâm Lang ra, hỏi: “Cậu không sao chứ? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Lang cười xấu hổ: “Sao cậu lại ra đây?”

Quan Bằng nhìn nhìn cậu, biết cậu không chịu nói thật, liền chỉ ra phía sau: “Tớ ra ngoài đi dạo với bạn học.”

Bấy giờ Lâm Lang mới để ý thấy sau lưng hắn có một cô nàng mảnh mai yêu kiều, tóc dài, diện mạo vô cùng xinh đẹp, đang mỉm cười nhìn cậu: “Xin chào, tớ là Tô Y Nhiên.”

Lâm Lang gật đầu ngại ngùng, Quan Bằng từ cấp ba đã bắt đầu thích kiểu nữ sinh tóc dài dịu dàng như vậy, mấy hôm trước còn nghe hắn nói đang tâm tía một cô bạn cùng lớp, muốn theo đuổi cô, không ngờ cửa đồ lẹ dữ vậy.

“Cậu bảo đi ăn sinh nhật của Lưu Tân cùng ký túc xá mà, sao giờ có mình cậu?”

Có nữ sinh ở đây, Lâm Lang không định nhiều lời với hắn, cười đáp: “Uống tí rượu, ra ngoài hít thở không khí thôi, lát nữa về liền.”

Quan Bằng lấy di động ra xem: “Trễ thế này rồi cơ mà, để tớ gọi xe, ba chúng ta về chung.”

“Khỏi khỏi.” Lâm Lang vội xua tay: “Hàn Tuấn cùng phòng tớ có xe, hai người về trước đi.”

Tô Y Nhiên mỉm cười vén tóc, nhìn về phía Quan Bằng: “Mình về trước thôi, trễ hơn nữa ký túc xá đóng cổng đó.”

Quan Bằng muốn nói lại thôi, nhìn Lâm Lang nói: “Vậy bọn tớ về nhé?”

Lâm Lang gật đầu, cười với Tô Y Nhiên rồi vẫy tay. Quan Bằng gọi taxi, quay đầu hô: “Cậu cũng mau gọi đám Lưu Tân về đi, về trễ quá dì ký túc biết thì tiêu.”

Lâm Lang phát tay, nhìn xe taxi đi xa, lúc này mới đi từng bước về hướng trường học. Tuy chỗ này không cách đại học F bao xa, nhưng đi bộ cũng mất hơn nửa tiếng, cậu rảo bước nhanh hơn, cuối cùng dứt khoát chạy luôn. Vừa chạy hai bước, sau lưng thỉnh thoảng vang lên tiếng còi, cậu quay đầu, lại là xe Hàn Tuấn, Hàn Tuấn ló đầu ra gọi: “Ở đây không cho đậu xe, còn không nhanh lên xe?”

Lâm Lang nghe thế liền cuống quýt chạy qua, mở cửa ngồi vào, hỏi: “Sao anh trở lại?”

Hàn Tuấn không quay mặt sang, lâu thiệt lâu mới đáp bằng giọng lạnh lùng trước sau như một: “Biết ngay cậu không nỡ gọi xe mà.”

Giọng hần rất nhỏ, Lâm Lang nghe xong lập tức đỏ mặt, lắp bắp giải thích: “Nào có... Không phải thế đâu...Tôi thấy cậu đẹp quá nên... ra đó nằm sắp một lát thôi.”

Hàn Tuấn cắn bản ngó lơ cậu, Lâm Lang cũng không thích áp mặt nóng lên mông lạnh của người ta, thấy phía trước kẹt xe dữ quá, bèn co người trên ghế nhắm mắt lại. Chẳng rõ có phải thoải mái quá hay không, cậu thế mà mới đó đã thiếp đi. Lúc mở mắt ra, cậu liếc thoáng qua cửa sổ mới phát hiện xe đậu im lìm dưới một gốc đại thụ, bốn phía tối đen như mực.

Lần này Lâm Lang bị dọa không nhẹ, giật mình ngồi phắt dậy, ngay đối diện là mắt của một người, trong bóng đêm vậy mà hơi lóe sáng. Cậu “Ah” một tiếng, tức khắc đẩy cửa xe, thời khắc mấu chốt mới sực nhớ mình không mở được. Hàn Tuấn giữ chặt cậu: “Làm gì thế?”

Lâm Lang chưa hết hoảng hốt, rụt sang một bên: “Anh... anh chạy ra ghế sau làm gì, anh ngồi trước lái xe cơ mà?”

“Đằng trước chật quá nên tôi ra ghế sau ngủ.”

Lâm Lang dòm dòm phía trước, lại nhìn nhìn đằng sau, muốn nổi đóa mà không dám: “Phía... phía trước có hai chỗ, đằng sau ba chỗ nhưng vướng tôi, anh còn ngại phía trước chật hả?”

Hàn Tuấn cười nhìn cậu: “Lẽ nào cậu nghĩ tôi cố ý chen ra đằng sau vì cậu?”

Mặt Lâm Lang đỏ lên, lập tức chối đây đây: “Không phải không phải...” Thôi, xe người ta, người ta muốn ngủ đâu kệ thầy người ta.

“Chúng ta không về trường hả, chạy tới đây làm chi, đây là đâu?”

Hàn Tuấn bật đèn trong xe, tháo lỏng cổ áo, đáp: “Hết cách rồi, ký túc xá đã khóa cổng, nếu gõ cửa, dì ký túc biết chắc chắn sẽ ghi tên, tôi nghĩ cậu khẳng định không muốn nên chạy ra đây.”

Lâm Lang nửa tin nửa ngờ: “Vậy anh cần gì đứng ở chỗ tối hù thế này, lỡ gặp kẻ xấu thì sao?”

Hàn Tuấn cười ha ha ra chiều vui vẻ lắm, mở cửa xe bảo: “Nơi này là tiểu khu hạng sang, ở đâu ra kẻ xấu, xuống đi.”

Lâm Lang vội vàng xuống xe, bấy giờ mới thấy rõ bọn họ đang đứng trước một biệt thự. Hàn Tuấn đi vào trong mà không quay đầu lại: “Cậu tính ở ngoài cả đêm à?”

Nhìn Hàn Tuấn mở cửa, Lâm Lang mới bừng tỉnh đại ngộ: “A, nhà anh đây hả?”

15. Chương 15: Đêm Chung Phòng Âm Muội

Hàn Tuấn mở cửa vào nhà, đổi giày tại huyền quan. Bật đèn xong mới phát hiện Lâm Lang đang mất tự nhiên đứng cạnh cửa không nhúc nhích.

Hàn Tuấn nằm lên sofa, cởi áo khoác: “Cậu không muốn vào thì ra ngoài đóng cửa lại đi.”

Lâm Lang đỏ mặt cởi giày, vợ cậu bị thủng lỗ từ mấy ngày trước, ngón chân cái lòi cả ra ngoài, cậu xưa nay da mặt mỏng, trong lòng thẹn muốn chết. Cố tình Hàn Tuấn còn nhìn cậu chằm chằm, nhìn đến vợ của cậu, tựa hồ hiểu được, khóe miệng vẽ ra nụ cười xấu xa. Lâm Lang lúng túng, hấp tấp xỏ dép lê rồi đến ngồi bên cạnh ghế sofa, khách sáo hỏi: “Ở đây đẹp quá trời, anh việc gì phải tới trường ở?”

Hàn Tuấn khép mắt nằm một hồi, dáng vẻ như đang mệt chết: “Tôi ở hai nơi, muốn thử nghiệm sinh hoạt trường lớp.”

Lâm Lang “À” một tiếng, cẩn thận đánh giá xung quanh một chút. Hàn Tuấn đột nhiên đứng dậy, cúi đầu nhìn cậu: “Cậu muốn ngủ hay đi tắm?”

Lâm Lang đương nhiên trả lời muốn ngủ, tắm ở nhà người ta coi sao được?!

Hàn Tuấn ra bộ đã sớm đoán được, chỉ chỉ bên phải: “Tối nay cậu ngủ trong phòng đó đi, tôi đi tắm trước, cần gì cứ nói với tôi một tiếng.”

Lâm Lang gật đầu, nhưng Hàn Tuấn dứt lời liền cởi quần áo, khoe ra cơ thể cao lớn cường tráng. Lâm Lang tức tốc cúi xuống: “Tôi còn ở đây mà!”

Hàn Tuấn nghe vậy thì sửng sốt, thấy Lâm Lang xấu hổ cúi đầu: “Có sao đâu, đều là đàn ông cả, đừng nói cậu chưa từng thấy đàn ông cởi trần nhé.”

Lâm Lang ghen đến mức đỏ mặt, có điều chẳng nói câu nào. Hàn Tuấn cười đắc chí, đến trước mặt cậu trêu ghẹo: “Chưa từng thấy thật hả?”

Lâm Lang thấy bấp chân hấn, đầu cúi càng thấp: “Có gì đẹp đâu, toàn lông chân.”

Tuy Lâm Lang cũng là người phương Bắc, song từ bé đã trắng trẻo, trên người gần như không có lông, thời phổ thông thường xuyên bị chọc. Lông chân Hàn Tuấn còn rậm hơn Quan Bằng, nhưng không tới nỗi quá rậm, ngược lại rất có khí khái đàn ông. Hàn Tuấn lơ đãng nói: “Lông chân rậm chứng tỏ tính dục mạnh, cậu không có thì phải cẩn thận đấy, coi chừng không thỏa mãn được bà xã tương lai.”

Luận... luận điệu hoang đường gì đây: “Anh đừng nói nhảm, bà xã tôi không vậy đâu...”

Nghe Hàn Tuấn cười khế, Lâm Lang xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, hối hận bản thân lỡ mồm đi theo Hàn Tuấn. May mà Hàn Tuấn biết dừng đúng lúc, sai bước vào phòng tắm. Lúc này, Lâm Lang mới ngẩng đầu, thở dài thườn thượt, thầm hạ quyết tâm về sau nhất định phải vạch rõ giới hạn với Hàn Tuấn. Cũng tại cậu ngây thơ quá, cứ tưởng hấn khác Cao Chí Kiệt, ai ngờ lưu manh y nhau. Tục ngữ nói cấm có sai, vật hợp theo loài, người nhóm theo bầy, tuyệt đối không thể chuẩn hơn.

Phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, Lâm Lang vào phòng kia nhìn thử, không xa hoa như cậu tưởng mà vô cùng gọn gàng sạch sẽ. Khiến cậu mừng rỡ là màu giường vậy mà y chang trong ký túc xá của cậu, màu tím nhạt cậu thích nhất, chỉ có gối là màu trắng, hơn nữa giường rất lớn, nằm hai người vẫn dư dả. Cậu dè dặt trèo lên giường, than một tiếng thoải mái. Hàn Tuấn hỏi vọng từ phòng tắm: “Ngày mai cậu có nhiều tiết không?”

Lâm Lang đang duỗi chân vươn vai ra chiều hưởng thụ lắm, nghe giọng Hàn Tuấn lập tức giữ thẳng người, nằm trên giường đáp: “Ít lắm, buổi chiều chỉ có một tiết tư tưởng chính trị.”

“Mai tôi với mấy người bạn đi Nam Sơn chơi, muốn đi chung không?”

Mắt Lâm Lang đại ra, ấp úng nửa ngày mới trả lời: “... Mai tôi hẹn Quan Bằng đi chợ Phú Đô mua quần áo rồi, sợ không đi được đâu.”

Dứt lời, tim cũng đập thành thịch, vánh tai nghe ngóng hồi lâu không thấy Hàn Tuấn đáp, cậu chột dạ liềm liềm môi. Trong ký ức ít ỏi của Lâm Lang, Hàn Tuấn là kiểu người hoàn toàn trái ngược với cậu. Cái khác không nói, chỉ riêng mỗi lần nói chuyện đã phải cân nhắc xem nên dùng thân phận bạn học hay văn bối, Hàn Tuấn đôi khi đùa với cậu một chút, cả người cậu lại nổi da gà, cảm thấy quái dị không sao tả xiết.

Hàn Tuấn tắm xong đi ra, thấy phòng Lâm Lang còn mở cửa, bèn đi vào xem thử, dè dặt Lâm Lang đã ngủ, đến quần áo cũng không cởi, nằm sấp trên chiếc giường êm ái như một bé con.

Hấn đến gần, đứng trên đầu giường nhìn một lát, nhẹ nhàng gọi: “Lâm Lang.”

Hai chữ đơn giản buột miệng thốt ra, trầm ấm dịu dàng, mà lại kiều diễm triền miên vô hạn. Đây là lần đầu tiên hấn gọi tên cậu.

Kỳ thực Lâm Lang chưa ngủ, cậu nằm sắp định ngủ, nhưng Hàn Tuấn vào cái cậu tỉnh ngay, lại sợ Hàn Tuấn chọc mình, da mặt cậu thì mỏng, dứt khoát làm bộ ngủ luôn. Nghe Hàn Tuấn gọi mình như vậy, chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân dựng thẳng.

Tuy nhiên, Hàn Tuấn tựa hồ không có ý muốn đi, dù đang nhắm mắt, Lâm Lang vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của đối phương dừng trên mặt mình. Cậu giả vờ ngủ say trở mình, ưm một tiếng như nói mê, chỉ chờ cho Hàn Tuấn một cái gáy, cứ vậy không biết qua bao lâu, cậu cũng mơ mơ màng màng ngủ mất.

16. Chương 16: Chuồn Êm

Thói quen dậy sớm nuôi dưỡng nhiều năm khiến Lâm Lang vừa qua sáu giờ đã tỉnh. Trời đã sáng hẳn, cậu leo xuống giường, nhìn thời tiết ngoài cửa sổ mới phát hiện đây là khu biệt thự phía Bắc cách trường họ không xa.

Thời điểm mới khai giảng, thầy chính trị của họ có nhắc tới nơi này trong lúc tán gẫu, nói rằng đây là nơi mắc nhất thành phố F, tắc đất tắc vàng, người ở không phải quan lớn thì cũng là nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh. Hàn Tuấn quả nhiên không tầm thường.

Lâm Lang ra khỏi phòng, dạo một vòng trong phòng khách, thấy Hàn Tuấn chưa đứng lên thì thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cậu rửa mặt qua loa, nhìn khăn mặt sạch sẽ bên cạnh gương, nghĩ một hồi vẫn không động vào, rón rén đổi giày ra cửa. Vì sắc trời còn sớm, bên ngoài cực kỳ an tĩnh, lúc đi ngang qua phòng bảo vệ, bảo vệ kia cứ nhìn cậu đắm đắm, chắc trông cậu ăn mặc không giống người ở đây. Tim Lâm Lang đập thình thịch, cố gắng ngăn đầu ưỡn ngược tỏ vẻ quang minh chính đại.

Cứ vậy kinh hồn táng đảm bước ra khỏi cổng lớn, cậu chạy đến trạm xe bus nhanh như chớp. Đợi một lát là có xe, Lâm Lang đang định lên, nhưng nghĩ sao lại thôi, chọn đi bộ về trường.

Đám người trong ký túc xá vẫn chưa dậy, chẳng biết ai ói một bãi ngoài cửa ban công. Lâm Lang vội xách cây lau nhà dọn dẹp, bảy giờ mới vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Mới đánh được một nửa, cửa nhà vệ sinh đã mở, Hàn Tuấn âm trầm nhìn cậu, hỏi: “Cậu đi lúc nào, sao không nói năng gì đã đi?”

Lâm Lang vừa ngậm một ngụm nước, bị dọa suýt nữa phun ra, bèn lau bọt kem bên khóe miệng, đáp: “Tôi thấy anh chưa rời giường, sợ quấy rầy giấc ngủ của anh.”

Hàn Tuấn nhìn cậu một cái, vậy mà có chút hung tợn, Lâm Lang sợ tới mức chỉ đành thành thật theo ra, nhỏ giọng giải thích: “Xin lỗi, tôi nên nói với anh một tiếng.”

Hàn Tuấn ném chìa khóa xe lên bàn, chẳng buồn phản ứng cậu. Lâm Lang đã quen đáng vẻ lạnh như băng, vui buồn không tỏ thường ngày của hắn, nay hắn cau gợn rõ ràng như vậy lại khiến Lâm Lang thấy là lạ, nhất thời không biết nói sao cho phải.

“Cậu không có việc gì làm à, bám theo tôi làm gì?”

Giọng hắn không nhỏ, kinh động tới Trần Lâm đang ngáp cũng phải liếc mắt nhìn xuống dưới. Lâm Lang đỏ mặt, nghĩ mình không từ mà biệt dĩ nhiên có phần không đúng, nhưng hắn cũng đâu cần so đo dữ vậy. Nghĩ thế, cậu dứt khoát cầm sách trên bàn rồi ra ngoài. Ai ngờ vừa kéo cửa đã nghe Hàn Tuấn phía sau nóng nảy hỏi: “Cậu đi đâu?”

“Đi học.”

Hàn Tuấn đứng lên luôn: “Hôm qua cậu bảo chiều mới có tiết mà?”

Lâm Lang tức thì lâm vào thế bí, xấu hổ đứng ở cửa. Cao Chí Kiệt mơ mơ màng màng thò ra, cảm rờn bất mãn: “Mới sáng sớm ai đã leo lên cái mồm?”

Hàn Tuấn vỗ cái bộp lên đầu hắn. Cao Chí Kiệt hết hồn, lập tức tỉnh táo, thấy là Hàn Tuấn thì nhếch miệng cười: “Người anh em hử, ngại ghê, không thấy rõ là ai.”

Lâm Lang chậm chạp lết về, ngồi xuống chỗ của mình, nhìn Hàn Tuấn đang phát câu đối diện, gục đầu xuống như học sinh tiểu học phạm lỗi. Hàn Tuấn hít một hơi, hỏi: “Nói, tại sao lừa tôi?”

Lâm Lang cúi đầu, cậu thực tình không hay nói dối, chỉ là không tìm được cách đối phó trong khoảng thời gian ngắn. Hàn Tuấn thấy cậu im thin thít, trong lòng càng tức giận: “Vậy hôm qua cậu nói muốn đi mua quần áo với thằng nhóc Quan Bằng kia cũng là bịa chuyện sao?”

Lâm Lang vội vã lắc đầu: “Vụ ấy là thật!”

Dù sao bây giờ Quan Bằng không có mặt, Hàn Tuấn cũng đâu thể chạy đi tìm hắn đối chất, đúng không?

Nhưng lời này lại cho cậu chủ ý, Lâm Lang vờ vịt như bưng tỉnh đại ngộ, vỗ đầu nói: “Bởi mới nói, tôi cứ cảm giác mình quên chuyện gì, hóa ra là chuyện này, tiêu rồi, Quan Bằng nhất định đang chờ tôi, tôi phải đi nhanh mới kịp.”

Cậu ngoài cười nhưng trong không cười mà đứng lên, thấy Hàn Tuấn mặt không đổi sắc theo dõi mình, cậu cười ngượng ngùng: “Vậy anh đi chơi vui vẻ nhé... Tôi nghe nói Nam Sơn đẹp lắm.”

Dứt lời, cậu liền phóng như bay ra ngoài. Vừa đến cửa căn tin thì bắt gặp Quan Bằng đang bê sữa đậu nành đi ra: “Tôi qua cậu đi đâu hả, tớ đến phòng cậu chờ tới giờ tắt đèn mà chẳng thấy cậu về.”

Lâm Lang sững sốt, hôm qua Quan Bằng với cậu một trước một sau về trường, cậu bị nhốt ngoài trường, còn tưởng Quan Bằng cũng thế chứ: “Lúc cậu về, ký túc xá chưa khóa cổng sao?”

“Trường mình mười hai giờ mới cấm ra vào, thằng nhóc cậu dám điêu với tớ, bảo cái gì mà bạn cùng phòng đang uống rượu, họ về còn sớm hơn tớ đấy, tớ đến ký túc xá cậu đợi nửa tiếng, tớ qua không về đúng không?”

17. Chương 17: Oan Gia Ngõ Hẹp

Lâm Lang nhất thời không kịp phản ứng: “Ồ, Hàn Tuấn nói ký túc xá khóa cổng rồi, nên bọn tớ ở ngoài một đêm.”

“Tớ đi rồi, cậu còn đứng ngốc trên cầu bao lâu vậy, sao lại đến mức khóa cổng chứ?”

Lâm Lang cười gượng, bắt đầu chọc cười: “Hôm nay các cậu cũng trông tiết mà, dậy sớm thế?”

Quan Bằng liếc cậu từ trên xuống dưới: “Giờ cánh cứng cấp rồi ha, dám lừa phỉnh cả anh giai cơ đấy?”

Lâm Lang xấu hổ cười cười: “Bữa nay cậu rảnh không, hay tụi mình ra ngoài chơi đi?”

Quan Bằng làm bộ như giặt mình lắm, chạy lên bậc thềm trước cổng ký túc xá nữ đối diện căn tin, nhón chân dòm dòm. Lâm Lang chớp mắt hỏi: “Làm gì vậy?”

“Nhìn thử coi bữa nay mặt trời có mọc đằng Tây không!”

Quan Bằng nói xong lại giả vờ nhìn, chọc mấy nữ sinh đi ngang qua cười hi hi nhìn sang. Lâm Lang cuống quýt lùi hẳn về, cười mắng: “Khùng hả?”

Quan Bằng bấy giờ mới nghiêm chỉnh trở lại, cười hỏi: “Hồi trước lần nào tớ rủ đi chơi cũng không thèm đi, nay là sao đây?”

“Tóm lại có đi hay không?”

“Đi! Đi chứ, mấy khi Lâm đại gia cho mặt mũi, tiểu nhân dù thế nào cũng phải hầu ngài đi một chuyến.”

Thành thật mà nói, Lâm Lang chẳng biết đi đâu chơi. Chẳng qua cậu sợ Hàn Tuấn biết cậu nói dối, nếu đã bảo ra ngoài chơi với Quan Bằng, hiển nhiên không thể lượn lờ hoài trong sân trường. Hai người chạy đến công viên Châu Hà chơi một lát, xem thời gian đã là mười giờ trưa. Quan Bằng nghĩ một hồi, nói: “Mình đi chơi bida đi, chơi hai tiếng vừa lúc đi ăn cơm luôn.”

Còn đường phía Bắc đại học F là khu ăn uống vui chơi lập nên nhờ một đại học duy nhất. Lâm Lang vừa đẩy cửa vào, mùi thuốc lá nồng nặc đã ập vô mặt. Bên trong có mấy thanh niên trẻ đang chơi, thấy Quan Bằng thì ngạc nhiên: “Tối rồi hả!”

Quan Bằng cười cười, nhận điều thuốc từ tay một người để hút. Lâm Lang hoảng hốt, khẽ hỏi: “Cậu hút thuốc từ bao giờ đấy?”

Quan Bằng rít mạnh một hơi: “Lâu rồi, tại cậu chưa thấy thôi.”

Lâm Lang nhú mày, thấp giọng nói: “Vô duyên vô cớ hút thuốc làm chi, hại sức khỏe lắm.”

Quan Bằng thấy cậu lộ vẻ ghét bỏ, liền quẳng thuốc xuống đất rồi đạp lên: “Cậu ghét thì tớ không hút nữa, đến đây, tụi mình chơi một ván nào.”

Người đưa thuốc cho Quan Bằng sắp tới: “Ai đây, không tính giới thiệu cho anh em biết mặt à?”

Quan Bằng khoác vai Lâm Lang, cười đáp: “Em trai tôi, người ta là sinh viên gương mẫu đó nha, không cùng một giuộc với mấy người đâu, ít trêu chọc thôi.”

Nhóm người kia bật cười, rồi ai chơi phần người nấy. Lâm Lang không quen ngửi mùi thuốc lá, đi tới cạnh bàn bida, bảo: “Tớ đâu biết chơi trò này, hay mình đi thôi.”

Quan Bằng giữ chặt cậu: “Không biết thì tớ dạy, đã đến đây rồi, nói đi là đi coi sao được, xem như giúp tớ được không?”

Lâm Lang bắt đắc dĩ, chỉ đành học tư thế cầm cơ. Quan Bằng cười ha ha, vòng ra sau lưng cậu, áp sát cậu nói: “Tay đặt ở đây nè.”

Hơi thở lúc nói chuyện phun hết lên sau tai cậu, cả người Lâm Lang không được tự nhiên: “Cậu cũng biết tay chân tớ vụng về mà.”

Quan Bằng dựa vào lưng cậu, cười hắc hắc: “Không phải vụng về, mà là không chịu học. Nè, người lui ra sau một chút, mông cong lên, phát lực phải nhanh, thử xem nào!”

Cửa phòng đột ngột bật mở, mấy người bên trong rối rít đứng lên gọi “anh Hàn”, Lâm Lang nghe giọng nói quen thuộc thì sợ hoảng hồn, gậy cũng đánh hụt. Quan Bằng cười, đứng sau đè lại hai tay cậu: “Tay cậu run cái gì thế?”

Lâm Lang lúng túng muốn chết, chợt nghe phía sau có người cười nói: “Ồ, đây không phải Lâm Lang sao, lần đầu tiên thấy cậu ở đây nha!”

Lâm Lang quay đầu, phát hiện lại là Cao Chí Kiệt, hần đang cợt nhả nhìn cậu. Cậu giật thót, liền bắt gặp ngay Hàn Tuấn đang mím môi nhìn cậu chăm chăm. Chẳng rõ có phải do chợt dạ không, cậu chỉ cảm thấy đôi mắt ấy có thể phun ra lửa, hại cậu sợ quỳnh lên, hấp tấp thoát khỏi lòng Quan Bằng để đứng thẳng. Quan Bằng cũng hoảng, vội đỡ lấy hông cậu, hỏi: “Sao thế?”

Lâm Lang thấy mình như kẻ thông dâm bị người ta bắt quả tang tại giường, lời nói dối bị chọc thủng, nhất thời sượng mặt thốt không ra lời. Cao Chí Kiệt tưởng Lâm Lang sợ mình, sắc mặt lập tức khó coi: “Thấy tôi có cần sợ tới mức đó không?”

Hàn Tuấn lại bỗng nhiên lên tiếng, nhìn Lâm Lang nói: “Cậu ra đây, tôi có lời muốn hỏi.”

18. Chương 18: Cậu Ấy Là Người Của Tôi

Tim Lâm Lang đã thót lên tận cổ họng, trước mặt Quan Bằng, cậu cũng chẳng dám từ chối, đành phải ra ngoài cùng Hàn Tuấn. Quan Bằng túm cậu lại: “Không sao chứ?”

Lâm Lang cười cười: “Sao có chuyện gì được, cậu ở đây đợi một lát đi.”

Lâm Lang vừa ra khỏi phòng liền bị Hàn Tuấn lôi qua. Cậu lão đảo không đứng vững, vịn tường quát to: “Anh làm gì vậy?”

Hàn Tuấn nhìn cậu cười lạnh, hơi thở hung tàn bao trùm toàn thân khiến hần nom rất đáng sợ: “Cậu sợ tôi đúng không?”

Lâm Lang thật thà gật đầu: “Tôi... tôi không cố ý gạt anh.”

“?”

“Trong lớp tôi có người từng đi Nam Sơn, bảo vé vào cửa là năm mươi đồng, tôi...”

Lúc này, sắc mặt Hàn Tuấn mới dịu đi: “Tôi có bắt cậu bỏ tiền sao?”

“Vậy tôi càng không thể đi, khi không xài tiền của anh làm gì?”

Hàn Tuấn thả lỏng ngữ khí, hỏi: “Đến đây chơi thì không tốn tiền chắc?”

“Tôi chưa nghĩ đến việc đó, Quan Bằng cứ khẳng khẳng muốn tới đây chơi, cậu ấy nói chơi bida rất rẻ.”

Hàn Tuấn mới sáng tỏ xong lại bắt đầu mất hứng: “Cậu ta bỏ tiền được, sao tôi không được?”

Lâm Lang nghĩ lời này rất đáng cười, Quan Bằng là bạn thân nhất của cậu, giống quan hệ giữa hai người họ chỗ nào. Hơn nữa, cậu cảm giác Hàn Tuấn gần đây kỳ lạ chết được, có vẻ thích tìm cậu gây sự. Nhưng cậu đương nhiên không dám thốt ra miệng, dứt khoát nhấn nhá không nói gì, ánh mắt vừa không phục vừa khiếp đảm.

Hàn Tuấn muốn nói lại thôi, đi vòng qua: “Về thôi.”

Lâm Lang như trút được gánh nặng, hành động thả dãi lại rước lấy bất mãn của Hàn Tuấn: “Sau này cậu ý tứ một chút, hai thằng con trai ôm ôm ấp ấp mà không sợ người ta cười cho à.”

Lâm Lang nghe vậy, nhoáng cái nổi cáu, ngấm lại vẫn đành nhịn, thấp giọng đáp: “Tôi nhớ kỹ rồi.”

Cao Chí Kiệt đứng lúc mở ra cửa đi ra, Lâm Lang chẳng buồn chào hỏi đã đi vào. Cao Chí Kiệt giữ chặt cậu: “Sao, không có mắt à, người sống sờ sờ tôi đây cũng không thấy hả?”

Lâm Lang cúi đầu gọi: “Thấy, chào anh.”

Cao Chí Kiệt nhìn cái kiểu làm cho có lệ của cậu, trong lòng khó chịu cực kỳ, cảm thấy mình nói chuyện với Lâm Lang đúng là tìm xui, bèn buông tay thả cho cậu vào.

“Tính thằng nhóc hai lúa này coi bộ không phải dạng vừa đâu.”

Hàn Tuấn thần nhiên nói: “Thảo nào cậu ta không ưa cậu, cứ mở mồm là hai lúa. Chớ thấy cậu ta khép nép mà lầm, ương bướng ra phết đấy, có mấy người trong chúng ta được cậu ta thật lòng nể phục chứ?”

Cao Chí Kiệt cười khinh thường: “Cũng phải, chắc nhóc hai lúa chỉ nể mỗi Trần Lâm thôi, biết sao được, Trần Lâm người ta là chủ tịch Hội Sinh viên có năng lực làm việc mà.”

Hàn Tuấn nhìn Lâm Lang qua lớp cửa kính: “Từ hôm nay trở đi cậu ta là người của tôi, cậu bớt chọc đi.”

Cao Chí Kiệt “đệt” một tiếng: “Anh điên hả, cái thằng hai lúa... cái người như vậy mà anh cũng xem là anh em, bộ tính hạ thấp đẳng cấp của em hả?”

Khóe miệng Hàn Tuấn khẽ động, lách qua hần ra ngoài. Cao Chí Kiệt chạy theo gọi: “Anh đi đâu?”

“Đồng Giai muốn tôi đi mua đồ chung.”

Cao Chí Kiệt vừa nghe liền dừng bước: “Em thấy anh chiều cô ta quá rồi, trước đây có thấy anh dễ bảo thế đâu, sao, hoàn lương rồi hở?”

Hàn Tuấn mở cửa xe ngồi vào: “Đừng trách tôi trọng sắc khinh hữu, chớ cậu tới đây đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Lời tôi nói nhớ để trong lòng, về sau đừng chọc cậu ta nữa.”

Nói đoạn, hần mỉm cười, Cao Chí Kiệt chửi thề một tiếng, quay đầu trở về. Trong phòng, Lâm Lang mới chọc trúng một bóng, đang cúi người trên bàn bida cười đắc ý.

Phải chăng ở lâu với người trẻ nên tâm tính cũng trẻ hóa, Lâm Lang kia da mỏng thịt mềm, dạng này mà đi theo Hàn Tuấn có khác chi tiểu bạch kiểm được bao nuôi đâu. Cao Chí Kiệt nhìn thoáng qua đằng sau, chỉ trông thấy xe Hàn Tuấn mất hút giữa dòng người.

19. Chương 19: Ở Chung?!

Số lần Hàn Tuấn về ký túc xá ít đi, Cao Chí Kiệt bảo hần mới quen bạn gái, gần đây tâm hồn bận rộn, cả ngày dính lấy nhau, ngay cả lúc nhóm bọn họ tụ tập cũng chẳng mấy khi có mặt. Mới đầu nghe nói Hàn Tuấn sống chung bên ngoài, Lâm Lang vô cùng kinh ngạc, trong mắt cậu, chưa kết hôn thì rất không nên làm việc đó. Sau này nghĩ lại, cảm thấy đàn ông trưởng thành như Hàn Tuấn (Lâm Lang thực sự không thể gộp Hàn Tuấn với từ nam sinh), tương mạo xuất chúng, gia đình lại tốt, nữ sinh thích hần cũng bình thường thôi. Có điều, nữ sinh kia dễ dãi quá, ngộ nhỡ Hàn Tuấn chán cô thì sao, Lâm Lang nghĩ mà thấp thỏm thay. Lâm Lang chưa từng đi quán net bao giờ, vì từ nhỏ bà nội Lâm đã dạy cậu chỉ trẻ hư mới lên mạng, thế nên nỗi chán ghét cậu dành cho quán net gần như ngấm vào thần kinh. Sống trên đời mười mấy năm, đến cửa quán net cũng chưa từng tới gần, lên đại học lại không có di động, thành ra kiến thức của cậu về tình dục chỉ giới hạn ở thường thức cơ bản như mấy hành động ám chỉ mờ ám trong phim truyền hình, hay dăm ba câu ăn mặn thỉnh thoảng được nhắc đến trong ký túc xá. Chuyện đám Cao Chí Kiệt nói với cậu quả thực có chút kinh thế hãi tục.

Không biết vì sao, trong lòng Lâm Lang vẫn hơi sợ Hàn Tuấn, cứ cảm thấy hần là nhân vật nguy hiểm, vì vậy không gặp hần, cậu càng mừng rỡ, thoải mái, tự tại. Cậu gia nhập hai xã đoàn trường là câu lạc bộ khiêu vũ và câu lạc bộ thư họa. Câu lạc bộ khiêu vũ là Quan Bằng ép cậu vào, song chỉ học điệu con thỏ hay khiêu vũ xã giao gì đấy, chủ yếu vẫn là làm quen với mấy cô bé. Đối với Lâm Lang, học khiêu vũ có chút khó xử, tính cậu dễ ngượng lại hướng nội, câu lạc bộ thư họa mới là nơi cậu hứng thú. Từ bé Lâm Lang đã thích vẽ vời linh tinh, dù vẽ không đẹp mấy, nhưng cậu thật lòng thích vẽ. Tuy nhiên, một đứa trẻ nông thôn muốn học vẽ tranh là chuyện phi thực tế, nhất là tại một thị trấn nho nhỏ, muốn theo đuổi thì lấp đầy bụng trước hăng tít, nên cậu luôn xem nó là đam mê không chuyên. Sau này nghe Trần Lâm nói trong trường có xã đoàn, cậu quả quyết xin tham gia, chẳng mong học được thành tích gì, chí ít cũng hoàn thành nửa giấc mộng.

Cứ vậy bình bình đạm đạm qua nửa tháng, nếu không phải Cao Chí Kiệt ngẫu nhiên oán giận đòi cậu trong ký túc xá, Lâm Lang cơ hồ sắp quên một người tên Hàn Tuấn. Đạo này Cao Chí Kiệt hết như oán phụ, mấy ngày trước ba hần đến trường một chuyến, cũng chẳng biết hàn huyền những gì với giáo viên hướng dẫn, mà hai ngày này hần bị trông coi đặc biệt nghiêm khắc. Từ nhỏ tới giờ, Cao Chí Kiệt không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ bố già nhà mình, chỉ đành nghiêm chỉnh ở trong trường, thậm chí không dám cúp tiết tùy tiện.

Nhưng quãng ngày yên ổn không kéo dài lâu, thứ năm học xong tiết thể dục, trên đường về ký túc xá, Lâm Lang đột nhiên đụng phải Hàn Tuấn lâu rồi không lộ diện ở trường. Nửa tháng không gặp, cậu ngạc nhiên nhận ra Hàn Tuấn tiêu tụy đi không ít. Song anh đẹp trai gì thì gì vẫn rất ưa nhìn, hần mặc một thân áo khoác, nom như hạc giữa bầy gà. Nếu không quen hần, Lâm Lang thật không dám cho rằng người đàn ông cao to đẹp trai nhường ấy là sinh viên trường mình.

Lâm Lang mỉm cười chào hỏi, đang định về ký túc xá thì bị Hàn Tuấn chặn đường: “Cậu tới đây, tôi có việc muốn nói.”

Lâm Lang ngoan ngoãn theo hần đến đoạn đường rợp bóng cây phía Nam ký túc xá: “Chuyện gì?”

Hàn Tuấn không nhìn cậu, lạnh lùng hỏi: “Cậu chuyển ra ngoài ở được không?”

“Hả?” Lâm Lang giật mình: “Nhưng tốn nhiều tiền lắm.”

Hàn Tuấn khẽ dụ dỗ: “Còn nhớ căn nhà tôi dẫn cậu tới lần trước không, tôi sống một mình không quen, muốn tìm người ở chung, không cần trả tiền đâu, cậu nghĩ xem thế nào?”

Lâm Lang lập tức lắc đầu: “Không đi đâu, tôi ở ký túc xá được rồi.”

“Cho cậu ở miễn phí mà còn không đi?”

Đương nhiên không, thêm nữa, cái gì gọi là “một mình”? Khinh cậu là đồ ngốc hả, ai chẳng biết hần đang sống với một cô nàng, cậu không thêm ở chung với kẻ thất đức đâu. Lâm Lang một mực lắc đầu, nhưng vẫn vờ như được cương mà hỏi: “Anh ở một mình không quen là thế nào, trước đây anh vẫn sống một mình bên ngoài cơ mà, ở một mình sướng quá trời, đã thế còn yên tĩnh.”

Hàn Tuấn kéo kéo cổ áo, tựa hồ có chút lúng túng. Lâm Lang vội vàng nói: “Anh có thể tìm Cao Chí Kiệt, hoặc Từ Phóng phòng bên cũng được, anh ta cũng tính dọn ra ngoài đó...”

“Hai người họ chẳng chú ý vệ sinh gì cả, toàn vứt tất thối lung tung, tôi chịu không nổi, hình như cậu thích sạch sẽ lắm đúng không, tôi cảm thấy hai ta rất hợp...”

Lâm Lang giải thích quanh co nửa ngày, đầu óc nhất thời chập mạch, thốt ra một câu có cũng không kịp: “Hay là thôi đi, vả lại... chúng ta cũng không thân thiết lắm...”

Hàn Tuấn tức thì đen mặt, tưởng chừng sắp nổi giận đến nơi, cứ như câu “chúng ta không thân thiết lắm” khiến hắn tổn thương sâu sắc. Tim Lâm Lang đập thình thịch, vội tìm cớ bỏ trốn: “Tôi còn ít bài tập chưa làm, về trước đây!”

“Ai cho đi!”

Hàn Tuấn giữ chặt cậu, hung tợn nói: “Hỏi cậu lần cuối cùng, đi hay không?”

Bọn họ cách ký túc xá cũng không xa, chỉ sau mấy hàng ngô đồng nhơ nhỡ, Hàn Tuấn lại cao lớn, đặt trong đám đông luôn luôn nổi bật, hướng hồ bây giờ chỉ có hai người họ giữa khoảng đất trống trải. Có sinh viên nhìn sang đây, Lâm Lang càng xấu hổ, giãy giụa bảo: “Sao lại có người như anh chứ, tôi không muốn đi, anh làm gì ép tôi.”

Hàn Tuấn đột nhiên thả cậu ra, biểu tình có vẻ thất vọng tột độ, trong ánh mắt như hàm chứa ít bi thương. Lâm Lang mềm lòng, nơm nớp nói: “Hay tôi hỏi người khác hộ anh nhé?”

Hàn Tuấn gục khuôn mặt tuấn tú xuống, không đáp lời nào. Lâm Lang nghĩ nghĩ, cảm thấy tuy thái độ Hàn Tuấn luôn không tốt, nhưng đợt này quay về lại tìm mình rủ ra ngoài ở, chứng tỏ xem mình là bạn, trong lòng cậu vẫn rất biết ơn, nghĩ mình cũng nên nói vài câu chân thành: “À mà... Giờ thuê phòng mắc lắm, anh lại chưa có việc làm, cho người khác ở miễn phí làm gì, tìm ai chia sẻ bớt phần nào đi.” Cậu vẫn thấy ngôi biệt thự kia hẳn là Hàn Tuấn thuê.

Sắc mặt Hàn Tuấn quả nhiên dễ nhìn hơn nhiều, mím môi nhìn cậu: “Cậu không cần quan tâm việc này.”

Lâm Lang cười gượng, thầm mắng mình xen vào việc của người ta, Hàn Tuấn là loại người nào, đến xe cũng có rồi, đời nào để chút tiền ấy? Càng nghĩ càng cảm thấy vô vị, Lâm Lang liền phát tay về ký túc xá, tự nhủ mình làm người khiêm tốn vậy mà, cứ sao trêu phải người lợi hại thế chứ.

20. Chương 20: Trần Trại Gặp Nhau

Mùa thu năm nay đặc biệt nhiều mưa, một tuần thì mưa dầm mưa dề hết ba bốn ngày, tiết trời se lạnh, con người ta cũng trở nên lười biếng. Liên tục mấy buổi sáng Lâm Lang đều không dậy nổi, có hôm thậm chí còn ngủ quên, bỏ lỡ tiết ngữ âm cậu coi trọng nhất. Dân tiếng Anh bọn họ sợ nhất là biết viết nhưng không biết nói, Lâm Lang lại xuất thân từ thị trấn nhỏ, thi cử bình thường thì được, chứ khẩu ngữ là vết thương chí mạng. Cho nên, cậu cực kỳ chú trọng tiết ngữ âm, chung quy phải nghe nhiều mới tiến bộ. Huống chi thầy ngữ âm còn là người nước ngoài, thành ra mỗi lần đi học cậu luôn vừa hưng phấn vừa căng thẳng.

Dù đã nhiều lần nhắc nhở mình không được ngủ nướng, phải dậy sớm học thuộc bài khóa, ngặt nỗi cậu vẫn dậy trễ. Cậu lơ mơ vịn mép giường nhìn một vòng, phát hiện mấy người trong ký túc xá đều đang nằm nướng, ngay cả Lưu Tân và Ngô Du luôn luôn chăm chỉ cũng chưa dậy nổi. Cậu dụi mắt xuống giường, vắt khăn mặt đẩy cửa ra, lại đụng phải một người, nước ấm tưới lên, cả người lập tức tỉnh táo, trước mắt chỉ thấy một mảng cơ ngực cường tráng, xuống chút nữa là cơ bụng cuộn cuộn...

Hàn Tuấn đang gội đầu, híp mắt hỏi: “Ai vậy, không thấy tôi đang tắm sao?”

Lâm Lang rất ít thấy đàn ông trưởng thành khỏa thân, tim tức thì đập gấp gáp: “Tôi... tôi không biết bên trong có người... Tôi rửa mặt rồi ra ngay...”

Hàn Tuấn sững người, đột nhiên xối nước lên mặt để mở to mắt, nhìn chăm chăm Lâm Lang một hồi: “Đừng nói cậu đang nhìn lên tôi tắm đấy nhé?”

Lâm Lang “Hả” một tiếng, mặt loáng cái đỏ bừng, hoang mang giả bộ rửa mặt. Cậu không đáp lời nào, Hàn Tuấn thế mà nhích lại gần, khoe môi như cười như không, thấp giọng hỏi: “Sao im re vậy, chả lẽ tôi đoán đúng rồi? Cậu muốn nhìn thì nhìn đi, dù sao tôi cũng không để ý, cậu sợ cái gì?”

Giọng hần vốn trầm thấp, chẳng biết có phải phòng tắm vọng tiếng hay không, lần này nghe vào tai lại rất từ tính. Lâm Lang đột ngột quay đầu, một lần nữa đụng trúng người Hàn Tuấn, rồi nhận thấy một luồng nóng xuyên qua quần áo nhắm thẳng vào tim, muốn hít thở cũng khó. Hàn Tuấn rõ ràng cũng hoảng sợ, vội lui về sau, đồng thời ôm lấy cậu theo bản năng. Lâm Lang giơ tay đẩy hần, chạm tới thân thể Hàn Tuấn thì lập tức rút về như bị nóng, đối phương lại ôm cậu càng chặt. Không gian nhỏ hẹp nhất thời nóng lên, thậm chí nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập của cả hai. Lâm Lang bắt đầu hoảng hốt, đang tính mở miệng thì Hàn Tuấn chợt buông cậu ra, xoay người lại, quát: “Còn không mau ra ngoài?!”

Lâm Lang đầu gối nghĩ nhiều, kéo cửa chạy ngay ra ngoài, trong đầu ngập tràn hình ảnh nhìn thấy trong lúc bối rối: Cái kia... to kinh khủng, đó là...

Cậu vội vàng lau mặt, thiết nghĩ sáng sớm có phản ứng sinh lý cũng bình thường mà nhỉ?

Cậu bên này đang an ủi mình, thì đột nhiên nghe thấy tiếng thở hổn hển dồn dập và kiềm nén bên trong, bóng người lưng hùm vai gấu ẩn hiện trên lớp kính mờ đục, thân thể còn hơi phát run. Lâm Lang có ngốc mấy cũng đoán được đại thể, cậu sợ quá nên vất chân chạy biến ra ngoài luôn. Vừa chạy đến cửa hành lang liền chạm mặt Quan Bằng đang đi tìm cậu, hần ngăn cậu lại: “Bị gì mà chạy nhanh thế?”

Lâm Lang đỏ mặt lắc đầu, hỏi: “Sáng nay cậu có tiết không?”

“Cúp luôn, môn chính trị chán chết. Cậu làm gì mà người ướt đẫm vậy, còn không thêm thay đồ luôn?”

Bấy giờ Lâm Lang mới chú ý thấy quần áo mình bị ướt hơn nửa, đã gần vào đông, gió len qua cửa sổ hành lang thổi vào, khiến áo lông của cậu bốc cả khói trắng. Quan Bằng tức tốc đẩy cậu về ký túc xá: “Về thay đồ lẹ lên, rồi tớ dẫn đi chơi!”

Lâm Lang nhớ tới âm thanh mới nghe được, trong lòng ngàn vạn không muốn: “Không sao đâu, ướt có tí à.”

Quan Bằng nhú mày: “Cái gì mà không sao, bộ không thấy cả người bốc khói như bánh bao mới ra lò rồi hả, hôm nay có gió bắc, bên ngoài lạnh lắm, đừng nhắm nữa, về thay quần áo mau lên.”

Lâm Lang bị đẩy về cửa phòng, lúc này mới nhận ra cửa ký túc xá còn mở, có lẽ ban nãy cậu ra ngoài vội quá nên quên đóng. Hàn Tuấn đã mặc xong đồ đi ra, đang đứng một chỗ sấy tóc, hần ngoảnh lại nhìn cậu một cái, mặt hần vậy mà không hề đỏ, thở cũng không gấp, như thể chẳng có việc gì xảy ra.

Tục ngữ nói xuân ô thu đông, ông cụ non Lâm Lang luôn ghi tạc lời ấy trong lòng. Thế nên, tuy khoác áo lông vì trời lạnh, nhưng bên dưới vẫn chỉ mặc một cái quần, cậu chờ đến thời điểm cây gôn rụng lá mới mặc quần thu. Hiện tại, Quan Bằng và Hàn Tuấn đều có mặt, Lâm Lang dĩ nhiên không dám lột sạch, nên chỉ cởi áo lông mỏng, đoạn kiểm cái áo dày dày trong tủ mặc vào. Quan Bằng vội nói: “Quần cậu cũng ướt mà!”

*xuân ô thu đông: ý khuyên mọi người không nên nóng lòng cởi bỏ áo lông vào mùa xuân, mùa thu không nên mới hơi lạnh một tí đã khoác một đồng, mặc vừa đủ và lạnh vừa đủ mới có lợi cho sức khỏe

Hàn Tuấn nghe vậy thì quay đầu nhìn thoáng qua, mặt Lâm Lang đỏ lên, làm bộ làm tịch sờ sờ: “Đâu ướt đâu, chút xíu thế này thì có sao.”

21. Chương 21: Ở Chung Lúng Túng

Quan Bằng ấy mà lại đi tới, vươn tay nắm quần cậu: “Vầy mà kêu không ướt?”

Có lẽ chuyện đáng xấu hổ nhất cuộc đời chính là lời nói dối bị vạch trần trước công chúng. Lâm Lang ấp úng cười ngơ nghe cả buổi, Quan Bằng đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “Cậu ngại chứ gì?”

Lâm Lang không quen tồng ngồng trước mặt người khác, lần nào đến nhà tắm công cộng cũng mặc quần lót, sau mới thay quần khác trước tủ đựng đồ với thể sét đánh không kịp bưng tai. Vì việc này mà từ hồi cấp ba, cậu bị bạn cùng phòng chọc ghẹo không ít. Kỳ thực, có mấy lần cậu quyết tâm muốn sửa tật xấu dễ thẹn thùng của mình, nhưng luôn bỏ dở nửa chừng, thật sự không bỏ được cảm giác chết tiệt kia. Quan Bằng thấy cậu mặt đỏ tai hồng, dâm ra khó xử, cười nói: “Có gì đâu mà, bộ cậu quên rồi hả, năm cấp ba có lần cậu qua nhà tớ ngủ, hai đứa mình...”

Lâm Lang “Ê” một tiếng, chỉ tay về phía hắn: “Im ngay!”

Quan Bằng cười he he dâm dề. Đêm trước thi đại học, trường cho nghỉ. Lâm Lang sợ về nhà phân tâm, quyết định ở trong trường tiếp tục vùi đầu ôn tập, nhưng run rủi sao hai hôm ấy nhà trường lại tu sửa đường điện, cúp điện hai ngày liền, chớ nói ôn bài, sinh hoạt cũng cực bất tiện. Lâm Lang hết cách, đành mặc Quan Bằng lôi mình về nhà hắn ngủ một đêm. Lâm Lang rất dễ lạ giường, lăn qua lộn lại kiểu gì cũng không ngủ được, tiết trời đang tháng sáu, điều hòa vừa tắt, trong phòng dần nóng lên. Cậu càng ngủ càng khó chịu, cộng thêm áp lực thi đại học quá lớn, bèn quả quyết lột sạch quần áo, ai dè cứ vậy mơ màng ngủ mất. Sáng sớm hôm sau, cậu vừa mở mắt đã thấy Quan Bằng cười tùm tùm dòm mình, chào hỏi xong, trong đầu chợt lóe linh quang, lúc ngồi dậy chỉ thấy mình trần như nhộng, lòi thoi lếch thếch nằm trên giường. Quan Bằng chặc chặc hai tiếng, cười xấu xa: “Không ngờ cậu có thói quen ngủ trần...”

Vừa nhớ tới chuyện ấy, tai Lâm Lang liền đỏ bừng. Bỗng dưng Hàn Tuấn lại cười hỏi: “Hồi cấp ba xảy ra chuyện gì?”

Bình thường hắn là người kiệm lời, đột nhiên cười chỉ khiến người ta sợ hết hồn. Lâm Lang không đợi Quan Bằng trả lời đã đẩy hắn ra khỏi phòng: “Cậu bớt nói hưu nói vượn giùm cái, đi thôi đi thôi!”

Quan Bằng cười hắc hắc, ngo ngoáy đùa giỡn cậu: “Có gì không thể nói đâu, chỉ là trần truồng ngủ một đêm trên giường cùng anh đây thôi mà...”

Lâm Lang đóng cửa cái “Rầm”, đen mặt quát: “Quan Bằng!”

Quan Bằng lập tức câm miệng, quen Lâm Lang lâu nên hắn rất hiểu cậu, biết Lâm Lang da mặt mỏng, chịu không nổi vui đùa, vội kéo tay Lâm Lang nịnh nọt: “Được rồi được rồi, tớ mời đi ăn, tớ mời đi ăn được chưa.”

Lâm Lang bắt mãn hất tay hắn: “Biết mình sai chỗ nào chưa?”

Quan Bằng gật đầu như già tở: “Biết biết. Đại nhân ngài đừng chấp tiểu nhân, nhất định chớ để trong lòng.”

Lâm Lang bấy giờ mới bật cười như trẻ con: “Nhớ kỹ lần sau cấm tái phạm.”

Quan Bằng khoác vai cậu: “Cậu đúng là da mặt mỏng, tương lai lăn lộn xã hội kiểu gì đây, đành để anh đây che chở cậu thôi!”

Lần này đi chơi đến tận chiều mới về. Lâm Lang biết thường thì giờ này trong ký túc xá không có người, bèn hấp tấp chạy về, muốn thừa dịp mọi người đi vắng để tắm rửa một cái. Ai ngờ chạy đến cửa phòng mới chán nản phát hiện cửa thế mà không khóa. Cậu đẩy cửa đi vào, người bên trong đột nhiên rối bời, luống cuống quát: “Không biết gõ cửa hả?!”

Lâm Lang bị quát cho đứng tại chỗ, thấy sắc mặt Hàn Tuấn đại biến, tay đang bận lột gối cậu. Lâm Lang cất hết tiền trong gối, còn tưởng Hàn Tuấn tính chôm tiền mình, đầu óc nháy mắt chập mạch, không biết nên phản ứng thế nào. Hàn Tuấn giận dữ ngồi lên ghế: “Cậu đừng nghĩ vớ vẩn, tại tôi nghĩ thấy mùi lạ trong ký túc xá thôi, cậu bao lâu chưa giặt ra giường vậy, mùi nặng kinh?”

Lâm Lang đỏ mặt đi tới, giẫm lên ghế, úp mặt lên gối nghĩ nghĩ: “Có mùi gì đâu, tôi mới giặt tuần trước đó.”

Thực ra cậu rất muốn sờ xem tiền còn hay không, nhưng nghĩ thế thôi chứ đời nào dám, đành ngồi xuống ghế. Sau lại nghĩ, tiền cậu cất trong gối còn chưa đủ cho Hàn Tuấn ăn một bữa cơm, hẳn chưa đến mức bị trộm đâu. Nghĩ vậy lại có chút áy náy, mình cứ như lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, khi không đổ oan cho người tốt, cơ mà, cơ mà Hàn Tuấn nằm sắp lên đầu giường mình làm chi?

Lâm Lang tự biết mình không giỏi tiếp xúc với người khác, nên lớn ngần này vẫn chẳng có bao nhiêu bạn. Hai người trong một căn phòng, không ai nói chuyện với ai, không khí muốn gượng gạo thế nào thì gượng gạo thế này. Cậu vốn định tắm tấp một phen, nhưng giờ nom tình huống, người kia đang nằm bò trước máy tính xem số liệu một cách nghiêm túc, tạm thời chắc chắn sẽ không đi.

Lâm Lang giả vờ giả vịt cầm sách đọc một lát, càng nghĩ càng bực bội, đều là đàn ông với nhau, cậu việc quái gì phải sợ này sợ kia, tắm một cái cũng đâu có gì? Chắc tại mình dễ xấu hổ quá nên thiên hạ mới hay lôi cậu ra đùa cợt, biết đâu cậu mặc kệ rồi, người khác sẽ không chọc cậu nữa.

Ngẫm một hồi càng thấy có lý hơn, vì thế tâm động không bằng hành động, ôm quần áo thay vào phòng tắm. Hôm nay lên đi Nam Sơn với Quan Bằng, đây là lần đầu cậu thấy ngọn núi đẹp như vậy. Thành thật mà nói, cậu không có ấn tượng tốt với núi non, núi ở quê bọn họ toàn là núi đất, đã vậy còn trụi lủi, không ngờ núi nơi đây lại hoàn toàn khác, mùa đông mà vẫn đẹp nhường ấy, quả thực xứng với cái gọi là non xanh nước biếc miêu tả trong sách. Cậu chạy lên chạy xuống cầu thang đá, mệt vã mồ hôi đầy người, giờ được tắm nước ấm chỉ cảm thấy từng lỗ chân lông trên người đều giãn ra, sảng khoái không sao tả xiết.

Sự thật chứng minh, cụm từ vết thương lành liền quên đau hình dung rất chuẩn về con người cậu, cậu nhất thời thả lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, quên bég bên ngoài còn một người, cứ thế ngâm nga ra khỏi phòng tắm, mới bước ra một chân đã thấy Hàn Tuấn kinh ngạc nhìn sang đây, cậu sợ tới mức đóng sầm cửa: “Anh nhìn cái gì?”

22. Chương 22: Xung Đột Trong Phòng Tắm

Bên ngoài đột nhiên lặng ngắt như tờ. Cậu đứng bên trong thay đồ chỉnh tề, trên mặt vẫn nóng rát. Đang tính mở cửa thì nghe giọng đấm Cao Chí Kiệt trong ký túc xá, hình như mới tan học về. Lâm Lang áp lên cửa nghe ngóng nửa ngày, chỉ nghe Cao Chí Kiệt cười ha ha, chạy đến đập cửa: “Mở cửa mở cửa!”

Hắn chưa dứt lời, Trần Lâm đã cười: “Anh biết rõ Lâm Lang xấu hổ mà, tự dưng chọc cậu ấy làm gì.”

Cao Chí Kiệt trơ mặt, vẫn cất giọng dê xồm: “Đại gia muốn vào rồi, còn không mau mở cửa hầu hạ.”

Tiếp theo là giọng Hàn Tuấn: “Cao Chí Kiệt, quên lời tôi nói rồi à?”

Nhất định là Hàn Tuấn nói gì đó, Lâm Lang vừa gấp vừa tức, với tình hình hiện tại, nếu cậu ăn mặc đàng hoàng ra ngoài lại có vẻ khác người, không chừng còn bị Cao Chí Kiệt cười vô mặt, nhưng nếu cậu bất chấp, có khi chẳng ai nói được cậu nữa. Nghĩ thế, cậu liền cởi quần dài, chừa mỗi quần lót tứ giác, hít sâu một hơi rồi lạnh mặt mở cửa ra.

Tuyệt không ngờ người đầu tiên thấy cậu lại là Hàn Tuấn, chẳng những thế, sắc mặt hắn còn tái mét, mắt dừng trên người cậu nửa giây, bất thành linh nổi cáu, một tay đẩy cậu vào phòng tắm. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Lâm Lang không kịp chuẩn bị, lão đảo ngả lên bồn rửa tay.

Lâm Lang lại không quan tâm đau đớn, cậu hoàn toàn bị ánh mắt hung ác vừa rồi của Hàn Tuấn dọa choáng váng. Cửa phòng tắm bị người đá mạnh lên, Hàn Tuấn đen mặt kéo tay cậu: “Cậu tính làm trò gì đây?!”

Lâm Lang há miệng nói không nên lời, tình huống này đã vượt xa phạm vi lý giải của cậu. Hàn Tuấn thấy cậu im lặng, hình như càng thêm tức giận, thò tay muốn lột quần cậu: “Cậu thích cho người ta nhìn thế cơ à, vậy để tôi nhìn trước đã!”

“Đừng!” Lâm Lang hét ầm lên, giữ chặt quần lót của mình: “Đồ khốn, anh muốn làm gì! Anh...” Quần lót bị người ta kéo mạnh xuống, lộ ra lông mu thừa thớt, nửa câu sau bị phủ lấp triệt để trong âm thanh gào khóc của cậu, xấu hổ và hoảng sợ đồng thời quét đến, đại não Lâm Lang thoát cái trống rỗng.

Hàn Tuấn cũng sững sốt, động tác đông cứng giữa không trung. Trần Lâm đứng ngoài đập cửa, gọi: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn!”

Hàn Tuấn cuống lên, nhìn Lâm Lang co chân ngồi khóc trên sàn, hấn ảo não cào cào tóc, nét mặt vẫn hung hăng như trước: “Cũng có phải đàn bà đâu, cậu khóc cái gì?”

Ai dè Lâm Lang nghe xong càng khóc to hơn, Hàn Tuấn đột nhiên ngồi xổm xuống, hung thần ác sát hỏi: “Còn khóc hả?!”

Vô duyên vô cố sự nhục, còn đe dọa cậu như vậy, Lâm Lang ức đến nỗi chỉ hận không thể lập tức lấy dao cắt cổ cho xong, hai mắt đầy cảm hờn tuôn lệ như mưa, cậu cố nén nghẹn ngào: “Tiếng động lớn như thế, đám Trần Lâm chắc chắn nghe thấy hết rồi, bảo tôi ra ngoài thế nào đây... Tên thần kinh nhà anh, tôi đắc tội anh lúc nào... Hu hu, bọn họ nhất định sẽ châm chọc tôi!”

Sự tình đến nước này, ngay cả Hàn Tuấn cũng bắt đầu hoảng hốt. Hấn đứng lên: “Cứ nói chúng ta lừa họ là xong.”

Nói đoạn, Hàn Tuấn liền mở cửa, đến cơ hội phản đối cũng không cho cậu. Lâm Lang bối rối đứng lên, Trần Lâm và Cao Chí Kiệt lập tức vọt vào: “Hai người làm gì vậy, đừng nói đánh nhau nha?”

Lâm Lang cười ha ha: “Ha ha ha ha, bọn tôi lừa các anh thôi, bị hù rồi đúng không, ha ha ha.”

Cao Chí Kiệt chửi một tiếng, nhìn Hàn Tuấn đầy nghi hoặc: “Cậu nhảm chán như này từ bao giờ thế?”

Hàn Tuấn không muốn trả lời: “Không có gì hết, Lâm Lang muốn tắm, chúng ta ra ngoài thôi.”

Trần Lâm nhìn nhìn Lâm Lang, vừa đi ra vừa cười nói: “Ban nãy nghe em gào như giết heo, anh còn tưởng Hàn Tuấn phi lễ em chứ, giả bộ giống ra phết đấy.”

Lâm Lang cười hì hì, nhìn Hàn Tuấn bằng ánh mắt có thể phóng dao: Cầm thú!

Hàn Cầm Thú mỉm cười: “Muốn phi lễ cũng phải tìm ai có thịt, cậu ta ấy à, gầy khác gì gậy tre đâu.”

Không ngờ Cao Chí Kiệt còn thò đầu qua nhìn, thở dài dâm dăng: “Cậu khoan hãy nói nha, Lâm Lang trông thì gầy, nhưng hông cong phết chứ đùa.”

Hàn Tuấn vỗ đầu hấn cái bốp, tay kẹp cổ hấn lòi tuột ra ngoài. Lâm Lang then đỏ mặt, vội vàng khép cửa lại.

Cao Chí Kiệt chết bầm!

Cái lũ phú nhị đại chết bầm!

23. Chương 23: Sự Kiện Ảnh Chụp

Lâm Lang ở đây cũng lâu rồi, nhưng lần đầu tiên mới thấy bộ dáng hung ác của Hàn Tuấn, hung hơn vẻ lạnh như băng ngày thường nhiều, nom hao hao xã hội đen mà đám Lưu Tân thỉnh thoảng khua môi múa mép. Chẳng lẽ trầm ổn, lạnh lùng, chín chắn bình thường đều là giả bộ, đây mới là bộ mặt thật của hấn? Lâm Lang nhốt mình trong phòng tắm suy nghĩ cả buổi, bắt đầu rút kinh nghiệm xương máu, đúc kết bài học, cuối cùng hạ kết luận: Cũng tại mình lơ là nhu cầu thiết yếu, dành quá nhiều thời gian ở ký túc xá.

Nếu đã có kết luận thì phải tìm nguyên nhân, vậy bắt đầu nắm bắt từ vấn đề căn nguyên đi. Vì thế, Lâm Lang lại quay về chuỗi ngày ngậm mình trong thư viện, còn mê đọc tiểu thuyết ngôn tình.

Từ bé đến giờ, vì điều kiện trong nhà không cho phép, cậu chưa từng đọc sách ngoài chuyên ngành, quyển sách ngoài lề duy nhất cậu mua chính là “*Hồng Lâu Mộng*”, muốn đọc còn phải lén lút. Bởi có câu ngôn ngữ nói rằng “Thiếu không đọc *Hồng Lâu*, lão không đọc *Tam Quốc*”, người lớn toàn bảo chuyện yêu đương trong *Hồng Lâu Mộng* sẽ dạy hư trẻ con.

Tuy rằng là tiểu thuyết ngôn tình, song cũng không phải loại sách như của bà dì Quỳnh Dao, xem như thể loại thanh xuân đi. Chẳng rõ có phải tuyến lệ của cậu hơi thấp không, vậy mà lần nào đọc cũng rơi nước mắt đầy mặt. Đường đường là nam sinh mà cảm tính như vậy, đã thế còn trong thư viện, Lâm Lang sợ người ta thấy sẽ cười nhạo, đôi khi phải nhịn đến khổ.

Tháng mười sắp hết, thời tiết dần mang dáng dấp mùa đông, lúc trời trong còn đỡ, vừa nhiều mây đổ mưa một cái là lạnh run. Sáng đi học suýt trễ, cậu quỳnh lên, chỉ kịp khoác áo lông mỏng rồi vội vã chạy tới lớp, kết quả run cầm cập trong giảng đường suốt hai tiếng. Khó khăn lắm mới chờ được tiếng chuông tan học, Lâm Lang tức tốc chạy về ký túc xá.

Chạy đến trước khu ký túc xá thì đúng lúc gặp đám Trần Lâm. Chương trình học năm tư rất nhẹ, giáo viên cũng quản không nghiêm, mấy người họ thích đi thì đi, không muốn đi thì làm ỏ trong ký túc xá. Trần Lâm mới bàn giao công tác cho Hội Sinh viên, hai ngày nay đã liên hệ ra ngoài thực tập. Trước nay Lâm Lang khá thân cận với Trần Lâm, vội chào hỏi: “Các anh mới đi đâu vậy?”

Trần Lâm mỉm cười, chỉ chỉ phía sau: “Đến công ty của bọn Hàn Tuấn tham quan.”

Bấy giờ Lâm Lang mới chú ý thấy một người đang đi tới từ chỗ đậu xe, cười nói: “Các anh đều có việc làm rồi, hâm mộ ghê.”

Bốn người một trước một sau về ký túc xá. Lâm Lang mở cửa, việc đầu tiên cậu làm là mở tủ lục lọi quần áo. Vừa mặc xong áo khoác, Từ Phóng phòng bên đã mang thứ gì đó giông giống phong thư qua: “Lâm Lang, sáng nay Quan Bằng tới tìm cậu, nhưng thấy phòng các cậu khóa cửa nên nhờ tôi giữ hộ cái này.”

Cao Chí Kiệt nằm trên ghế dựa, hỏi: “Gì đó?”

Từ Phóng đánh giá Lâm Lang từ trên xuống dưới. Lâm Lang dựng tóc gáy, khẩn trương hỏi: “Nhìn tôi làm chi?”

Từ Phóng cười đáp: “Xem coi có bị lừa không.” Dứt lời, liền đưa thứ trong tay cho cậu: “Người trong ảnh là cậu thật hả?”

Lâm Lang giật thót, chưa kịp xem đã bị Cao Chí Kiệt giật mất: “Oa, cậu bé đẹp trai nào đây ta?”

Lâm Lang tới gần nhìn thử, loáng cái biến sắc, cấp tốc vươn tay giành lại, nhưng Cao Chí Kiệt cao hơn cậu nửa cái đầu, cậu với tới mới lạ. Cao Chí Kiệt đuổi ảnh chụp đến trước mặt Hàn Tuấn: “Nhìn nè nhìn nè!”

Tim Lâm Lang nhảy lên tận cổ họng, quả nhiên lại thấy Hàn Tuấn sầm mặt. Cao Chí Kiệt dùng tay khóa cứng cậu, đoạn vươn tay gạt tóc, vừa dòm lướt qua liền khoa trương gào lên: “Ồi chao, chân nhân bất lộ tướng nha, cậu không cần nói, mặt mũi nhóc con này coi bộ khá đấy!”

Lâm Lang nện lên bụng hắn, đoạt lấy tấm ảnh trong tay hắn, quát: “Trả đây!”

Cao Chí Kiệt ôm bụng mắng: “Mợ nó, xuống tay ác dữ vậy?”

Nói thật, mấy hôm nay Cao Chí Kiệt khách sáo với cậu hơn nhiều, nếu không phải Lâm Lang gấp đến mù đầu, ban nãy sẽ không đập mạnh cỡ ấy. Lúc này thấy Cao Chí Kiệt ra chiều đau đớn khó chịu, cậu cũng hoảng, cuống quýt đỡ lấy hắn: “Anh không sao chứ, xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý!”

“Ha ha ha ha”, Cao Chí Kiệt gặp người cười đến lạc giọng: “Dễ lừa dữ thần!”

Lâm Lang thế mới biết mình bị lừa, bèn thở dài nhẹ nhõm, mắng: “Ấu trĩ!”

“Ấu trĩ cái gì, vừa rồi cậu đánh rất ác, nếu không nhờ thân thể tôi khỏe mạnh thì ngổm xừ nó rồi.”

Lâm Lang cầm ảnh nhìn thật kỹ, đúng là mình rồi.

24. Chương 24: Cậu Không Cần Nói Dối

Từ bé đến giờ, ngoại trừ ba tấm hình tốt nghiệp chụp đại đại, ảnh chụp của Lâm Lang dùng một bàn tay cũng đếm hết. Lần này đi Nam Sơn, Quan Bằng mượn máy ảnh của một đàn chị, nhưng do có cả Tô Y Nhiên và mấy nữ sinh đi cùng nên Lâm Lang ngại không muốn hẳn chụp hình mình. Chẳng biết Quan Bằng đột nhiên chụp lên cậu lúc nào, xem ảnh thì thấy khi ấy cậu đang rửa mặt tại con suối bên dưới Đá Tiên Nữ, tay phải vén mái tóc dài thướt, tươi cười rạng rỡ nhìn ra xa. Thời khắc đó, những tia nắng xuyên qua áng mây tỏa ra vàng sáng da cam nhàn nhạt, bầu không khí hân hoan tràn trề sức sống thanh xuân.

Sau tấm hình có dòng chữ nhỏ viết bằng bút máy: Ngạc nhiên chưa, thân tặng Lâm tiểu soái ca nhà chúng ta, ngày 30 tháng 10 năm 2005, sinh nhật mười bảy tuổi vui vẻ.

À, hóa ra hôm nay là sinh nhật cậu, ngay cả chính cậu còn không nhớ rõ.

Cõi lòng Lâm Lang ảm áp, mở ngăn kéo cất ảnh đi. Quay lại mới phát giác Hàn Tuấn đang sầm mặt nhìn cậu.

Đá Tiên Nữ là điểm tham quan tiêu biểu nhất ở Nam Sơn, đi ngang nhìn liếc qua là nhận ra ngay.

Đột trước Hàn Tuấn rủ cậu đi Nam Sơn chơi, cậu qua quýt lấy cớ về vào cửa quá mắc để từ chối. Chính vì thế, Lâm Lang đâu dám nhắc đến chuyện đi Nam Sơn với Quan Bằng trong ký túc xá, ai dè Quan Bằng lại tặng cậu một “niềm vui bất ngờ”.

Hàn Tuấn kia trông thì lạnh lùng xa cách, có vẻ dễ sống chung, nhưng Cao Chí Kiệt lại lén bảo hẳn rất hung tợn. Giống như lần trước gặp hẳn tại phòng bida, rất nhiều người gọi hẳn là anh Hàn, dù một phần vì gia thế của hẳn, song hơn hết vẫn là thủ đoạn lợi hại. Lâm Lang khổ không nói nổi, nhìn cũng chẳng dám nhìn hẳn lấy một cái.

Giờ ăn trưa, nhóm Hàn Tuấn lại ra ngoài. Quan Bằng rủ cậu ra tiệm ngoài trường ăn một bữa, sinh nhật xem như xong. Đến tối, bà nội Lâm gọi tới, đây còn là lần đầu tiên bà gọi điện cho cậu, bà nội Lâm cả đời hiếu thắng, chưa bao giờ muốn làm phiền người khác, nhà họ không có điện thoại, bà nội Lâm không tình nguyện mượn điện thoại nhà người ta. Cho nên, lần nào Lâm Lang đúng hẹn gọi qua, bà nội Lâm cũng xấu hổ, bảo là quấy rầy người ta.

Có một dạo, Lâm Lang kể chuyện này cho Quan Bằng nghe, Quan Bằng cười nói: “Thảo nào, té ra cái tính hiếu thắng của cậu di truyền từ bà nội Lâm.”

Đôi khi Lâm Lang cũng có chút hiếu thắng, chưa bao giờ dễ dàng chấp nhận người ta ban ơn. Nhưng tục ngữ có câu, tích thủy chi ân đương dừng tuyên tương báo, bản thân mình còn lo chưa xong, lấy đâu ra suối để báo đáp người ta?

*tích thủy chi ân đương dừng tuyên tương báo: nhận ơn huệ dù chỉ bằng một giọt nước cũng phải báo đáp bằng cả dòng suối

Vài năm gần đây, bà nội Lâm già yếu đi nhiều, giọng nói cũng run rẩy, chung quy đã sáu bảy chục tuổi, cả ngày lại phải lo liệu việc nhà, bệnh một trận xong, ra ngoài luôn phải chống gậy. Ngày sinh nhật nghe được giọng bà, Lâm Lang không khỏi cay mũi. Bà nội Lâm dặn dò: “Tiền gọi điện mắc lắm, bà không nói nhiều nữa, con nhớ học hành chăm chỉ, ăn uống đàng hoàng nghe chưa.”

Lần nào cũng chỉ từng ấy câu. Lâm Lang rơi nước mắt, gật đầu đáp: “Con biết rồi, bà cũng tự chăm sóc mình nhé. Việc nhà làm không nổi thì gọi bác cả với cô út qua giúp.”

Cúp máy lúc bảy giờ tối, trong ký túc xá chỉ có mình cậu. Cậu tới gần ban công, ngắm nhìn ánh đèn mờ ảo phủ lên những chiếc lá thừa thớt, khung cảnh an tĩnh mà bình yên. Cậu mặc áo khoác ra cửa, đi dọc theo hàng ngô đồng về hướng sân thể dục.

Thời tiết dần lạnh, trên đường vắng vẻ hơn rất nhiều, nơi không có đèn đường trở nên tối như mực, trông có chút lạnh lẽo kỳ dị.

Lúc đi tới khúc cua, từ xa đã thấy Hàn Tuấn chậm rãi đến gần. Lâm Lang vừa quay lưng đi được hai bước, Hàn Tuấn đã gọi với theo: “Lâm Lang.”

Tiếng gọi khơi dậy một ký ức xa xăm, như lần hắt gục trên đầu giường cậu, dịu dàng gọi “Lâm Lang”. Lâm Lang đành phải quay đầu, Hàn Tuấn đã đi tới: “Cậu trốn tôi?”

Lâm Lang vội lắc đầu: “Đâu có, tôi trốn anh làm gì?”

“Cậu biết rõ mà.” Hàn Tuấn nhìn cậu: “Nhưng cậu không cần sợ, cậu thân thiết với Quan Bằng như vậy, còn tôi thì mới quen không bao lâu, đương nhiên chọn đi chơi với cậu ta. Tôi tin rằng nếu chúng ta quen biết lâu, cậu sẽ không từ chối tôi nữa.”

Lâm Lang không nói gì, hai người sóng vai đi dưới đèn đường. Mùa thu sắp qua, một chiếc lá nhẹ rơi, trời lạnh khiến trên đường chẳng có bao nhiêu người. Hàn Tuấn nghiêng đầu hỏi: “Lạnh không?”

“Hả?” Lâm Lang sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hắt, chỉ thấy khuôn mặt vốn lạnh lùng của Hàn Tuấn lộ vẻ dịu dàng là lạ, cậu gần như tưởng mình hoa mắt: “Không, tôi mặc áo dày lắm.”

Lâm Lang lấy đâu ra nhiều quần áo, thay tới thay đi cũng chỉ có hai bộ, màu sắc còn thiếu trang nhã, nhưng lại không mang tới cảm giác khó chịu, nhìn tương đối thoải mái. Tuy nhiên, cũng có thể vấn đề nằm ở con người, Lâm Lang xưa nay ngoan ngoãn ôn hòa, hợp với sắc màu trầm. Tóc bị thổi tung, lộ ra khuôn mặt sáng ngời sâu tựa mặt hồ trong đêm. Hàn Tuấn chợt vươn tay vén tóc cậu, Lâm Lang thoáng ngây ngẩn, mặc hắt cúi mặt qua hỏi: “Khóc à?”

Lâm Lang cuống quýt xoay mặt đi, vừa bất an vừa mất tự nhiên: “Làm gì có.”

Hàn Tuấn mỉm cười: “Tôi cũng không cười cậu, cậu sợ cái gì.”

Lâm Lang đỏ mặt: “Ai sợ anh cười, tôi có khóc đâu.”

“Lần trước cậu khóc trên cầu Châu Hà, tôi thấy rồi.”

Lâm Lang ngẩng phát đầu lên, ấp úng hồi lâu, nhưng mãi không thốt được tròn câu.

25. Chương 25: Sinh Nhật Vui Vẻ

Hàn Tuấn mỉm cười nghiền ngẫm, ánh mắt lại rất trầm tĩnh: “Nên cậu không cần nói dối tôi.”

Lâm Lang chỉ thấy xấu hổ kinh khủng, mặt cũng nóng lên, hệt như bị người ta nhìn thấy chỗ lúng túng, trong lòng rất không dễ chịu, dọc đường đi không nói gì nữa. Trở lại ký túc xá, Hàn Tuấn bỗng nhiên cầm ra một cái hộp nhỏ trong ngăn kéo: “Chiều nay đã tính đưa cho cậu, nhưng cậu lại ra ngoài.”

Lâm Lang sửng sốt, hỏi: “Gì thế?”

“Quà sinh nhật.” Trong mắt Hàn Tuấn có chút đắc ý, nhìn cậu chăm chú: “Mở ra xem có thích không.”

“Anh sao lại...”

“Tôi thấy trên tấm ảnh.”

Một người tuấn tú như vậy đang đứng rất gần mình, Lâm Lang thậm chí có thể nhìn thấy mảng râu xanh trên cằm hắt. Cậu thấp thỏm nhận lấy, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Vừa mở ra xem liền bị dọa choáng váng. Tuy cậu không am hiểu lắm, nhưng đồng hồ này nhìn sơ cũng biết rất mắc, nhất quyết không chịu nhận. Hàn Tuấn lơ đãng nói: “Cũng đâu tốn bao nhiêu tiền, để ý giá cả làm gì, quan trọng là hợp thôi. Tôi thấy hợp với cậu thì mua.”

Lâm Lang một mực lắc đầu, đặt đồng hồ đóng gói đẹp đẽ lên bàn hắt: “Không được, tôi không thể nhận.”

Hàn Tuấn hơi mất hứng, hần đứng lên, nhìn cậu hỏi: “Cậu không lấy đúng không? Tôi cũng không đeo đồng hồ này được, cậu không cần thì tôi vứt.”

Lâm Lang đương nhiên không tin, dù hần lăm tiến đến đâu, song đồng hồ xịn cỡ ấy, lại mới tinh, hần bảo vứt là vứt thế nào được, bèn cười cười, cảm kích nói: “Tôi thực tình không thể nhận, nhưng vẫn cảm ơn anh.”

Hàn Tuấn không nói một câu, cầm hộp quăng luôn khỏi ban công.

“A!”

Lâm Lang hét to: “Anh ném thật hả?!”

Sắc mặt Hàn Tuấn cực kỳ khó coi. Lâm Lang nhanh chân chạy ra ngoài. Bên ngoài ký túc xá bọn họ có mảng cỏ xanh mượt, nhưng bao quanh bởi một hàng thông xanh, và lại trời còn tối đen. Lâm Lang tìm rất lâu mới thấy cái hộp nhỏ lẫn trong bụi cây, giữa lúc ấy có kẻ thất đức nào đó đổ nước xuống, suýt nữa đổ trúng người cậu.

Giờ Lâm Lang không dám trả lại hần nữa, hơn nữa, việc này nói cho cậu biết, Hàn Tuấn quả nhiên nói là làm, tuyệt đối chẳng sợ lãng phí tiền.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn thử, thấy phòng họ đã tắt đèn, đang buồn bực thì thấy đằng trước có người bấm còi. Lâm Lang vội vàng chạy tới, chưa kịp mở miệng, xe đã lái vụt đi.

Thật là, nếu không định nói chuyện với cậu thì bấm còi làm chi?

Lâm Lang cười cười bất đắc dĩ, chậm chạp quay về ký túc xá. Cậu không dám đeo đồng hồ này, khoan đề cập người khác thấy sẽ nói gì, chính bản thân cậu cũng hiểu đồng hồ mang trên người mình không có đất dụng võ, muốn mất tự nhiên bao nhiêu thì mất tự nhiên bấy nhiêu.

Trong thời gian ấy, Quan Bằng có sang đây một chuyến. Mười giờ hơn, đám Trần Lâm lục tục trở lại. Lâm Lang đã tắm rửa lên giường từ sớm, nhưng vẫn chưa ngủ, mơ mơ màng màng nghe thấy Cao Chí Kiệt la to đầy khản trương: “Vây ảnh không việc gì chứ?... Bệnh viện nhà ai?... Ừ, tôi đến ngay!”

Trần Lâm rửa mặt xong bước ra, hỏi: “Sao vậy?”

Cao Chí Kiệt hùng hùng hổ hổ mặc đồ: “Là Hàn Tuấn, chẳng biết sao lại uống nhiều tới mức gặp tai nạn giao thông.”

Lâm Lang giật bắn mình, ngồi dậy ngay: “Tai nạn?!”

Mấy người bên dưới sợ hết hồn. Lâm Lang biến sắc, hấp tấp mặc quần áo, bò xuống giường: “Tôi đi với được không?”

Cao Chí Kiệt thắt xong dây giày, lấy ví tiền trên bàn: “Nhanh lên.”

Đến bệnh viện, đầu óc Lâm Lang đã rối tinh rối mù, cậu bám sát theo Cao Chí Kiệt. Cao Chí Kiệt hỏi y tá trực ban phòng bệnh của Hàn Tuấn, đoạn quay đầu bảo Lâm Lang: “Cậu vô trước đi, tôi đi đóng tiền.”

Lâm Lang gật đầu, lòng áy náy khôn xiết. Nhất định là tại cậu không chịu nhận quà, chọc hần tức giận, nên mới uống nhiều rượu rồi gây tai nạn. Liệu hần có chết không, lỡ tàn phế thì biết làm sao? Lâm Lang càng nghĩ càng hãi, lúc đẩy cửa phòng, cánh tay cũng run lẩy bẩy.

26. Chương 26: Tình Yêu Và Âm Mưu

Phòng bệnh lặng như tờ, Hàn Tuấn an tĩnh nằm trên giường bệnh trắng toát, trên mặt còn đọng máu. Lâm Lang đến trước giường bệnh, nghẹn ngào gọi: “Hàn Tuấn.”

Lông mi Hàn Tuấn khê động dậy, nhưng không mở mắt. Lâm Lang rót cuộc nhện không được phải bật khóc, đứng bên giường khóc run cả người. Cao Chí Kiệt mở cửa, thấy cậu khóc thảm như vậy cũng sợ, bước nhanh đến gọi: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn!”

Hàn Tuấn mở to mắt, giọng hơi khàn: “Ồn quá.”

Cao Chí Kiệt đập một phát lên mép giường, chỉ vào Lâm Lang mắng to: “Má nó, người còn chưa chết, cậu khóc cái gì mà khóc, tính hù chết tôi hả?!”

Lâm Lang đứng tại chỗ, trên mặt còn vương nước mắt, ngơ ngác nhìn Hàn Tuấn: “Anh... anh không sao chứ?”

Hàn Tuấn mỉm cười, đáp: “Tay phải gãy xương, nhưng không thành vấn đề.”

Lâm Lang lại khóc òa: “Anh là đồ thần kinh, bày đặt vờ vịt cái gì, sao không đựng xe chết luôn đi, anh thấy trò này vui lắm hả, anh...”

Thoảng cái tuôn sạch mọi lời khó nghe. Cao Chí Kiệt thực sự nghe hết nổi, hung tợn lườm cậu: “Đủ rồi, người ta dù sao cũng đang bị thương, thái độ kiểu gì đấy?”

Lâm Lang nhất thời á khẩu không trả lời được, nín nhẹn hồi lâu, đoạn xoay lưng ra ngoài. Cao Chí Kiệt vội hỏi: “Cậu đi đâu?”

“Đi toilet!”

Cao Chí Kiệt bỗng bật cười, nhìn Hàn Tuấn nói khế: “Xem ra bình thường nhóc con này không đáp lại, cũng chẳng thèm để ý tới anh, ai ngờ mặt lạnh tim nóng, mới nghe anh gặp tai nạn cái là, mẹ kiếp, mặt trắng bệch luôn, cả tư thế kia nữa, tình cảm với anh đúng là sâu sắc mà.”

Hàn Tuấn cười đáp: “Ba mẹ cậu ấy qua đời do tai nạn, chắc có bóng ma tâm lý, hơn nữa tôi bị thương thế này nhiều ít gì cũng liên quan tới cậu ấy.”

Cao Chí Kiệt ngờ ra: “Liên quan cái gì?”

Hàn Tuấn thuật lại mọi chuyện một lần. Cao Chí Kiệt nghe mà chẳng hiểu ra sao: “Cậu ta không cần thì thôi, anh có đáng phải uống nhiều rượu thế không?”

Hàn Tuấn cười cười: “Cậu khỏi quan tâm, đóng tiền xong thì về đi.”

“Hóa ra đại gia em là cái máy rút tiền. Em đi cũng không sao, nhưng ai trông anh? Chẳng lẽ để Lâm Lang ở lại?”

Hàn Tuấn không đáp. Cao Chí Kiệt “xì” một tiếng: “Với cái cơ thể tí tẹo kia của cậu ta á? Em thấy người khác hầu hạ cậu ta còn được, cậu ta mà hầu hạ người khác cái gì... hừ!”

Hàn Tuấn nhìn cái bình treo ngược: “Nhờ cậu chăm sóc tôi cũng được, chỉ là tay tôi mới gãy, có lẽ bất tiện đến mấy tháng, sợ quấy rầy thời gian của cậu thôi.”

Cao Chí Kiệt lập tức nghẹn lời, cười hắc hắc: “Đi thì đi, nếu Lâm Lang hại anh bị thương, dĩ nhiên phải bắt cậu ta khắc phục hậu quả chứ. Anh chờ chút, em đi nói cậu ta.”

Hàn Tuấn gọi hần lại: “Thôi khỏi, cậu đi luôn đi, tôi nói cho.”

Cao Chí Kiệt lấy di động ra xem giờ, đã mười một giờ khuya: “Em thấy tối nay anh khoan hãy về, ngủ lại đây một đêm đi, sáng mai em qua đón.”

Hàn Tuấn gật đầu. Cao Chí Kiệt xem chừng Lâm Lang sắp quay lại rồi, dặn mấy câu liền đi.

Lâm Lang về không thấy Cao Chí Kiệt đâu, còn tưởng hần có việc ra ngoài. Hàn Tuấn lại nhắm mắt nằm trên giường, cậu không dám làm phiền, đành im lặng ngồi một bên. Ai dè đợi mãi đến gần nửa tiếng cũng không thấy bóng dáng Cao Chí Kiệt, cậu có chút đứng ngồi không yên, nhẹ nhàng ghé sát tai Hàn Tuấn: “Anh ngủ chưa?”

Người nọ tức khắc mở mắt, đôi mắt đen hoàn toàn tỉnh táo, làm gì có vẻ buồn ngủ. Lâm Lang hoảng sợ, thế mới biết ban nãy hẳn giả ngủ, song cũng không dám nổi đóa, chỉ thấp giọng hỏi: “Anh biết Cao Chí Kiệt đi đâu không?”

“Tôi bảo cậu ta về rồi.”

“Hả?” Lâm Lang mờ mịt: “Vậy tôi làm sao đây?”

Mặt Hàn Tuấn không chút thay đổi: “Tôi vừa nói mấy tháng này cần người chăm sóc, thế là cậu ta bỏ chạy luôn.”

Lâm Lang nghe thế, vội vàng ưỡn ngực: “Tôi có thể chăm sóc anh.”

Về mặt Hàn Tuấn rất thản nhiên, cũng không đáp lời. Lâm Lang vội bổ sung: “Tôi nói thật đó, chỉ cần không bận đi học, tôi sẽ giúp anh.”

“Tôi không thích mang ơn người ta.”

“Không... không phải giúp, vốn dĩ tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện anh bị thương... mà?”

Lâm Lang đỏ mặt, nơm nớp quan sát hắn. Người nọ suy tư một lúc, nói: “Vậy cậu dọn qua nhà tôi đi, đỡ mất công chạy hai đầu, chăm sóc tôi cũng tiện.”

Lâm Lang “A” một tiếng: “Anh không ở ký túc xá à?”

Hàn Tuấn nhìn cánh tay mình: “Hiện tại ở ký túc xá đâu có tiện đúng không?”

“Ồ nhỉ.” Lâm Lang suy nghĩ, rốt cuộc hạ quyết tâm: “Được... Được rồi. Mai tôi về ký túc xá thu dọn ít đồ.”

Truyền nước xong, Lâm Lang gọi y tá tới rút kim. Hàn Tuấn nhin đau dịch sang một bên, Lâm Lang luống cuống đề hấn xuống: “Ạnh đừng lộn xộn, muốn gì cứ nói với tôi.”

“Tôi không dịch ra thì cậu ngủ ở đâu?”

“Hả?”

27. Chương 27: Lần Đầu Chung Giường

Suy cho cùng cánh tay đang gặp bất tiện, Hàn Tuấn mới cử động một tý đã đau đến khê thở dốc, hấn thở hổn hển, vỗ giường bảo: “Hơn mười một giờ rồi còn chưa ngủ?”

Lâm Lang chần chờ, đoạn lắ đầu: “Thôi, giường nhỏ quá, tôi lại ngủ không nề nếp, lỡ đề trúng anh thì không hay.”

Hàn Tuấn cũng không ép cậu, chỉ cười cười rồi đắp chăn lên người. Vừa vào tháng mười một, phòng bệnh vẫn chưa cung cấp khí ấm. Lâm Lang mới ngồi trên ghế một lát đã lạnh đến phát run. Cậu nghe đồn phòng bệnh hạng sang nào cũng có giường phụ mà, sao giờ đến cái ghế dựa thoải mái chút cũng không có thế này? Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, tối như mực nên khó mà thấy rõ, trong phòng tắt đèn, chỉ còn chút ánh sáng le lói hắt vào từ hành lang. Lâm Lang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, thiết nghĩ nếu thực sự phải ngồi chịu đựng như vậy cả đêm thì hơi đáng thương, cậu không dễ bị cảm cúm, nhưng một khi bệnh sẽ lây lất mười ngày nửa tháng, trời lạnh mà bị cọng chỉ mắt nhiều hơn được. Cậu đứng lên suy nghĩ một hồi, rốt cuộc vẫn lạng lẽ xốc chăn chui vào.

Vừa nằm lên giường, một luồng hơi nóng liền ập vào mặt, mang theo mùi thuốc đắng thoang thoang. Lâm Lang thở dài đánh thượt, cẩn trọng dịch vào trong, nửa người lộ ngoài chăn. Lúc sau, cậu phát hiện Hàn Tuấn chẳng có động tĩnh gì, bèn cả gan dựa sát Hàn Tuấn thêm chút. Đến gần quả nhiên ấm áp hơn nhiều, cậu dựng tai nghe ngóng hồi lâu, thấy Hàn Tuấn hít thở đều đặn như đã ngủ say, bèn nhích thêm tẹo nữa. Cứ liên tục như thế hơn nửa tiếng, rốt cuộc cả người cũng bao phủ trong chăn.

Giường bệnh viện vô cùng dễ chịu, Lâm Lang thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm, vừa thở hắt được một hơi, Hàn Tuấn đột nhiên duỗi tay trái vòng qua dưới người cậu, ôm cậu vào lòng. Thân mình Lâm Lang cứng đờ, đang tính vươn đầu qua xem hắn cố tình hay vô ý thì Hàn Tuấn ghé sát tai cậu thì thầm: “Vây ầm hơn.”

Hơi nóng phả thẳng vào sau tai, Lâm Lang nhin không được run nhẹ nhẹ, tim đập mãnh liệt. Hàn Tuấn không nói tiếp nữa, môi cứ thế như kè như không bên tai cậu, như thể muốn ngậm nó vào miệng bất cứ lúc nào. Lâm Lang đầu dám nhúc nhích mảy may, cậu vừa kích động vừa xấu hổ, lại sợ mình bất cẩn va phải hắn.

Vóc người Hàn Tuấn rất cường tráng, gần như bao trọn toàn thân cậu. Hai người nằm sát nhau, Lâm Lang thậm chí nghe thấy tiếng tim đập đầy sức sống của hắn, cậu bắt đầu phân tán tinh lực bằng cách lẩm nhẩm đếm thử, không bao lâu đã phát hiện chỗ kỳ lạ, cậu đã căng thẳng lắm rồi, nhưng nhịp tim Hàn Tuấn hình như còn gấp gáp hơn cậu. Cậu không cho rằng Hàn Tuấn là loại người dễ căng thẳng hay xấu hổ, huống hồ hắn còn chủ động ôm cậu, liền nhỏ giọng hỏi: “Anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Kỳ ghê, sao tim anh đập nhanh hơn tim tôi nhiều vậy? Bộ lúc nào cũng thế à?”

Hàn Tuấn mãi không đáp. Lâm Lang nghiêng đầu nhìn hắn, tai thoáng lướt qua bờ môi nóng bỏng của ai kia, kích thích khiến cậu run lên. Hàn Tuấn trầm giọng nói: “Đừng lộn xộn.”

Lâm Lang dịch ra ngoài, nhưng bị cánh tay mạnh mẽ của Hàn Tuấn ôm lại, bên tai vang lên âm thanh trầm thấp mà khàn khàn: “Đừng lộn xộn nữa, ngủ đi.”

Tình huống kiểu này thì Lâm Lang biết ngủ thế nào. Cậu mở to mắt nhìn trần nhà trắng tinh, chợt nhớ tới một đêm rất lâu trước kia. Đoạn, cậu khẽ nghiêng qua nhìn sườn mặt của Hàn Tuấn: “Ngày mai tôi có tiết, nhớ gọi tôi nhé.”

Hàn Tuấn quay mặt về phía cậu, tựa hồ muốn áp lên trán cậu: “Bình thường cậu dậy sớm lắm mà?”

Lâm Lang cười ngược ngùng: “Chả hiểu sao mấy bữa nay tôi dậy không nổi. Cứ sáng ra lại thấy uể oải muốn chết, đôi khi tắt đồng hồ báo thức lúc nào cũng không hay.”

Hàn Tuấn mỉm cười, khoe hàm răng trắng bóc. Lâm Lang đỏ mặt, nhắm mắt nói: “Anh cười cái gì?”

“Không có gì, ngủ đi.”

Lâm Lang xê ra ngoài, Hàn Tuấn ghì chặt eo cậu: “Làm gì đấy?”

“Hồi nãy tôi không xạo anh đâu, tôi ngủ xấu nét lắm, suy xét đến an toàn của anh vẫn nên cách anh xa một chút.”

“Không cần.” Hàn Tuấn đặt cằm lên đỉnh đầu cậu, nói khẽ: “Như vậy được rồi.”

Hơi ẩm dịu dàng vây lấy cậu, thật giống tình cảnh cả nhà cùng chen trên một chiếc giường ngày xưa. Mũi Lâm Lang hơi cay, cổ họng như cũng trở nên mềm mại. Người nọ nhẹ nhàng gọi bên tai: “Lâm Lang.”

Lâm Lang lặng thinh, chỉ nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ trên đỉnh đầu, là giọng Hàn Tuấn: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lâm Lang cong môi cười như trẻ con: “Hiện tại mấy giờ rồi, đã sớm qua sinh nhật tôi.”

“Mười một giờ năm mươi chín phút, lời chúc cuối cùng của hôm nay.”

Lâm Lang nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

28. Chương 28: Hàn Tuấn

Lâm Lang lớn đến gần đây, đã quen ngủ một mình. Mới đầu sẽ cảm thấy quạnh quẽ, sẽ hoài niệm những ngày chen chúc trên một giường cùng hai anh trai. Khi ấy cậu thường khóc thầm trong đêm, lại không dám để bà nội Lâm nghe thấy, chỉ đành trùm chăn cố nén tiếng khóc nghẹn ngào. Sau này lên cấp ba, cậu bắt đầu trọ ở trường, chậm rãi hình thành thói quen một mình. Tính cách dần lãnh đạm, ngược lại không quen chung đụng với người khác nữa.

Cánh tay Hàn Tuấn đặt dưới gáy cậu, Lâm Lang thành thành thật thật nằm trên giường, thầm nghĩ nếu cứ qua cả đêm như vậy, có khi nào tay Hàn Tuấn bị cậu đè đến liệt luôn không.

Cho dù suy nghĩ miên man, Lâm Lang rốt cuộc vẫn không chống cự nổi cơn buồn ngủ mà thiếp đi, hơn nữa còn ngủ thẳng tới lúc trời sáng. Thời điểm mở mắt, trong phòng đã sáng choang, Hàn Tuấn tựa vào đầu giường nhìn cậu, tâm trạng thoát nhìn khá tốt. Cậu vội vàng dụi mắt ngồi dậy, vừa thấy đồng hồ lập tức hét âm lên: “Ah! Dậy trễ rồi!”

Cậu mang giày rồi lao ra ngoài, Hàn Tuấn túm lấy cậu: “Cậu đi đâu?”

“Đi học!” Lâm Lang sốt ruột: “Hôm nay có tiết phiên dịch, thầy định cho kiểm tra lấy điểm đó!”

“Cậu không cần đi, tôi đã nhờ Trần Lâm xin phép giùm cậu, đợi cậu về ký túc xá thu dọn đồ đạc, tôi gọi Cao Chí Kiệt đi đón cậu.”

Lâm Lang ngẩn người: “Nhưng giờ học của tôi...”

Nhận thấy Hàn Tuấn có chút không vui, Lâm Lang biết điều ngậm miệng lại, quả nhiên âm áp ngăn ngủi hôm qua chỉ là giả dối, chế độ xã hội chủ nghĩa cũng không phải mọi người đều bình đẳng.

Thu dọn đồ đạc thì nhanh thôi, dù sao cậu cũng không ở nhà Hàn Tuấn lâu, chỉ cần mang theo vài bộ quần áo thay và đồ dùng vệ sinh. Lúc Cao Chí Kiệt tới đón cậu, trong xe còn có một người tên là Quách Đông Dương, người không cao nhưng nom rất lão luyện, nhìn sơ cũng biết là dân lặn lội xã hội lâu năm, da hơi đen, cười lộ ra hàm răng trắng tinh. Lâm Lang nghe Cao Chí Kiệt giới thiệu mới biết hẳn thuộc quân đội, chức vụ và quân hàm cũng không nhỏ. Lâm Lang từ bé đã sùng bái quân nhân, đâm ra đặc biệt kính nể Quách Đông Dương.

Cao Chí Kiệt nhòm nhòm cậu, cười nói: “Cậu cũng quá trông mặt mà bắt hình dong đấy, có khi nào thấy cậu khách sáo với tôi thế đâu?”

Lâm Lang đỏ mặt, hỏi: “Tôi không khách sáo với anh bao giờ?”

“Khách sáo thì khách sáo, nhưng liếc cái cũng nhìn ra chỉ làm lấy lệ, đâu như cậu hiện tại, hai mắt sáng rõ, thiếu điều quỳ rạp sát đất nữa thôi. Hung dữ như Hàn Tuấn còn được cậu cung kính như thần, sao đến lượt tôi lại biến thành vậy?”

Lâm Lang cười hai tiếng xấu hổ, thầm nghĩ nhìn người hạ món ăn, đối xử với cái hạng không đứng đắn như anh thì làm sao đứng đắn nổi. Cao Chí Kiệt nhìn cậu, trong mắt ngập tràn thương hại: “Nhắc nhở cậu một câu, đến chỗ Hàn Tuấn thì bớt giả vờ thiếu gia đi, hạ cái bộ dạng thanh cao kia xuống, bằng không cẩn thận chịu không nổi. Hàn Tuấn cũng không tốt tính như anh đây đâu, dám đối nghịch với anh thì ráng mà chịu.”

Lâm Lang cảm thấy lời này hơi kỳ cục, cậu tới chăm sóc bệnh nhân, khi không đối nghịch với bệnh nhân làm chi. Vả lại Hàn Tuấn tuy rằng hơi lạnh lùng, thái độ với cậu thỉnh thoảng có chút khó hiểu, nhưng nhìn chung vẫn rất tốt.

Quách Đông Dương cười bảo: “Là thế này, cậu quen Hàn Tuấn chưa lâu nên có thể không hiểu rõ, đôi khi tinh thần cậu ta hơi bất bình thường, hành động tương đối cực đoan, cậu chú ý chút.”

Lâm Lang nghe mà đắn đo: “Tinh thần bất bình thường?”

Cao Chí Kiệt phì cười, dự là Quách Đông Dương cũng biết mình dùng từ không ổn, mỉm cười nói: “Tôi dùng từ không chuẩn, nói chung sau này cậu sẽ biết. Giống như Cao Chí Kiệt nói, nghe lời cậu ta một chút thì không sao hết. Chúng tôi quen biết cậu ta lâu rồi, nghe chúng tôi không sai đâu.”

Quách Đông Dương hay nói, nhưng không khiến người ta thấy ầm ĩ như Cao Chí Kiệt. Lâm Lang nghe hẳn kể một vài chuyện cũ mới biết hẳn với Hàn Tuấn còn lớn hơn cậu tưởng hai tuổi. Lâm Lang nhìn nhìn Cao Chí Kiệt, cười nói: “Thảo nào Cao Chí Kiệt nghe lời Hàn Tuấn như vậy, té ra là người hầu nhỏ nha.”

Cao Chí Kiệt nghe rằng chửi một tiếng: “Biết sao được, tại ông đây sinh sau đẻ muộn, lúc đám anh Hàn lăn lộn ngoài xã hội thì ông vẫn còn là học sinh ba tốt trong trường!”

*ba tốt: đạo đức tốt, học tập tốt, sức khỏe tốt

Quách Đông Dương lắc đầu cười: “Năm cấp ba Hàn Tuấn rất phản nghịch, một mình chạy sang châu Âu ba năm, lúc về bị ông già nhà cậu ta bắt buộc, bấy giờ mới chịu lên đại học. Hết cách rồi, những người được gia đình coi trọng như chúng tôi, tốt xấu gì cũng phải lên đại học. Nhưng Hàn Tuấn hiếm khi đến trường, cậu ta bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ lâu rồi, di út cậu ta mở công ty ở đây, rất ủng hộ cậu ta.”

Hóa ra hẳn lớn hơn cậu tám chín tuổi lận, vậy liệt vào hàng chú được rồi nhỉ? Hèn chi cậu trông Hàn Tuấn chín chắn hơn người bình thường nhiều.

Cao Chí Kiệt nhìn Lâm Lang qua gương chiếu hậu, tỏ vẻ sung sướng khi người gặp họa: “Sợ rồi hả?”

Lâm Lang “xi” một tiếng: “Sợ gì, bộ anh ta ăn tôi chắc?”

Quách Đông Dương cười ha ha: “Chắc không đâu, cậu ta đâu hảo món này.”

Mặt Lâm Lang đỏ lên, cái gì mà không hảo món này, xem cậu là bánh ngọt thật hả?

Đích đến cách đại học F không xa, chả mấy chốc đã tới nơi. Quách Đông Dương xuống xe hỏi: “Sao lại chạy đến đường Tân Hải, chẳng phải Hàn Tuấn ở tiểu khu Phú Xuân sao?”

“Ai biết ảnh mắc chứng gì, mới vào thu đã dọn nhà, nhưng chỗ bây giờ cũng tốt, cách trường gần lắm.”

Lâm Lang cũng xen mồm: “Hơn nữa trước cổng tiểu khu có trạm xe bus, bắt xe tiện lắm ấy.”

Quách Đông Dương và Cao Chí Kiệt nghe mà sửng sốt: “Cậu tới rồi à?”

Đạo trước sinh nhật Lưu Tân, không ai biết Lâm Lang ngủ ngoài ký túc xá bên một đêm. Lâm Lang nghĩ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vội lắc đầu: “Nãy mới thấy từ cửa sổ.”

Cao Chí Kiệt nghi hoặc nhìn cậu một cái, Lâm Lang hờ hững ra cốp xe lấy đồ, cùng hai người họ tiến vào. Bảo vệ nơi này hình như đã quen mặt hai người Cao Chí Kiệt, đứng ngoài phòng bảo vệ cách đây xa xa còn cất giọng chào hỏi. Bởi đang là sáng sớm, rất nhiều cụ già và trẻ con ngồi trên bãi cỏ trước tòa nhà tập thể dục buổi sáng, cảnh tượng nom vô cùng yên ả. Người già thành thị hoàn toàn khác với người già nông thôn, bà nội Lâm từ sớm tinh mơ đã bận trước bận sau, vào mùa nông nhàn, việc bà làm thường xuyên nhất là xách cái ghế con ra ngồi trước cửa, có đôi khi ngồi nguyên cả buổi sáng hoặc buổi chiều. Mấy năm nay theo sự phát triển của xã hội, nông dân bận tối mắt cả năm cũng không kiếm nhiều tiền bằng ra ngoài làm công nửa năm, thành ra ngày càng nhiều thanh niên trẻ lựa chọn xa quê đi làm thuê. Trong thôn chỉ còn lại mấy người già trên năm mươi và trẻ con, khung cảnh náo nhiệt thuở ấu thơ của cậu đã trôi vào dĩ vãng, bà nội Lâm ngồi tại đó, hiếm lắm mới có người đến gần nói đôi câu.

Cho nên, mỗi lần nhìn thấy cụ già thành phố múa ương ca hát hí khúc đánh bài, trong lòng Lâm Lang đều khó chịu, cảm thấy bà nội mình thật đáng thương. Lâm Lang có một ước vọng rất lớn, đó là tương lai thành công hơn người, xây một viện dưỡng lão thật to, tập trung toàn bộ cụ già ở quê về đây, cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt nhất cho bọn họ.

29. Chương 29: Lời Nói Dối Bị Vạch Trần

Lúc bọn họ mở cửa, Hàn Tuấn đang ngồi trước máy tính xem tài liệu, Lâm Lang thấy hẳn ở nhà một mình mà cũng ngồi thẳng tắp, thẳng đến mức cậu thấy oải thay hẳn. Cao Chí Kiệt đổi giày rồi bảo: “Em nói anh sao không chịu nghỉ ngơi hai ngày, công ty anh thì có bao nhiêu việc chứ?”

Hàn Tuấn quay đầu nhìn thoáng, tiếp tục dùng tay trái gõ bàn phím một cách vụng về: “Công ty mới vào quỹ đạo, mấy ngày nay là thời kỳ mấu chốt. Các cậu kiểm chỗ nào ngồi đỡ đi.”

Cao Chí Kiệt ngồi dựa vào sofa, thấy Lâm Lang đeo ba lô đứng sau lưng Quách Đông Dương, vẻ mặt có chút câu nệ, liền cười hỏi: “Đeo ba lô đứng ngốc đó làm chi, bộ không mệt hả?”

Quách Đông Dương mỉm cười, ngồi xuống: “Tôi nói này ông chủ Hàn, người đã tới đây rồi, cậu còn không sắp chỗ cho người ta đi?”

Hàn Tuấn bấy giờ mới ngẩng đầu, thấy Lâm Lang đeo cái ba lô vừa to vừa ngốc, không khỏi nhún mày: “Cậu ở phòng lần trước đi, tôi cũng chưa kịp dọn dẹp đâu, cậu xem rồi sắp xếp, muốn đổi cái gì cứ bảo tôi một tiếng.”

Mặt Lâm Lang thoát cái đỏ bừng, quả nhiên, Cao Chí Kiệt lập tức hô to: “Lâm Lang từng đến đây rồi hả?”

Hàn Tuấn vẫn nhìn màn hình điềm nhiên như không: “Đợt trước sinh nhật Lưu Tân, Lâm Lang về trễ nên ngủ ở đây một đêm.”

Quách Đông Dương mỉm môi cười, vẻ mặt có phần nghiền ngẫm. Lâm Lang hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống, tự trách mình ban nãy nói dối hai người kia làm gì không biết. Cao Chí Kiệt đắc ý nhìn Lâm Lang: “Nhưng vừa rồi lúc ở cửa Lâm Lang nói chưa đến đây bao giờ.”

Hàn Tuấn nghe thế liền ngoảnh lại, thấy Lâm Lang cúi đầu lúng túng, cười nói: “Làm sao bây giờ, nói dối lời đuôi rồi.”

Lâm Lang nhin hết nổi, ôm ba lô chạy tọt vô phòng. Phòng vẫn như cũ, ngay cả hình dạng chần gấp vẫn giữ nguyên lúc cậu rời đi lần trước. Lâm Lang thả ba lô xuống, kéo màn, thở dài thậm thụt.

Chả rõ đám Hàn Tuấn đang nói gì bên ngoài, Lâm Lang cũng lười xen vào. Nói thật, cậu vẫn nhớ nhưng tiết phiên dịch, cứ cảm thấy trốn học như vậy thật đáng tiếc. Cậu bê chăn ra ban công phơi, thò tay sờ sờ cái bàn trên đầu giường, thế mà không đóng chút bụi nào. Tủ quần áo to quá mức dự kiến, cậu mắc quần áo xong lại nghĩ tủ quần áo lớn cỡ này giấu được cả người ấy chứ, hèn gì mỗi lần mấy tiểu thư thiếu phụ nhà giàu trong TV yêu đương vụng trộm, gặp tình thế khẩn cấp toàn giấu tình nhân trong tủ quần áo.

Thu dọn xong hết, cậu bứt rứt đi đi lại lại trong phòng một hồi, thực tình không biết đối mặt với Cao Chí Kiệt và Quách Đông Dương làm sao, bèn nằm trên giường nhìn trần nhà, đầu óc loạn cào cào. Chẳng biết qua bao lâu, cậu sắp ngủ đến nơi thì cửa phòng bị ai đó mở ra, Cao Chí Kiệt thò đầu vào gọi: “Ê, ra ăn cơm nè.”

Lâm Lang mơ mơ màng màng đứng lên, dụi mắt nói: “Chiều tôi còn phải đi học, về trước được không?”

Hàn Tuấn đi tới từ phía sau Cao Chí Kiệt, nhìn cậu nói: “Đi ăn cơm trước, cơm nước xong tôi kêu họ đưa cậu đi.”

Lâm Lang đành phải đi ra theo. Đến phòng khách mới biết hóa ra tính đi ăn ngoài, cậu do dự một chốc, rốt cuộc vẫn theo họ.

30. Chương 30: Cho Ăn

Nơi bọn họ đến không xa, nằm ngay đối diện tiểu khu nên không cần lái xe. Nom bề ngoài nhà hàng này không giống những chỗ khác, tường trắng ngói đen, trông rất giống một miếu thờ ở An Huy từng thấy trên TV, phía trên viết ba chữ “Đại Trạch Đế” màu vàng kim. Vì đang trong giờ cơm, trước nhà hàng đậu đầy xe hơi đủ kiểu đủ dáng, Lâm Lang chẳng biết xe nào với xe nào, cũng muốn hỏi Quách Đông Dương cho biết, nhưng nghĩ sao vẫn quyết định nhin xuống.

Lâm Lang ăn bữa cơm này trong tâm trạng thấp tha thấp thỏm, thứ nhất là bởi nhà hàng không phải nơi dân chúng phổ thông có thể đặt chân, hai là cậu tự thấy giao tình giữa mình với ba người bên cạnh chưa

tới mức ngồi chung bàn ăn. Mấy người Hàn Tuấn toàn thảo luận chuyện làm ăn, cậu nghe không hiểu lắm, đành phải cúi đầu im lặng ăn cơm. Thịnh thoả Quách Đông Dương hỏi cậu một câu, cậu liền khấn trương trả lời một câu, hết như học sinh tiểu học, chính cậu cũng cảm thấy bản thân mình không có chút tiền đồ nào.

Hàn Tuấn không thể cử động tay phải, Lâm Lang vốn tưởng lúc ăn cơm sẽ cần cậu giúp đỡ, ai ngờ Hàn Tuấn thế mà dùng tay trái gấp đồ ăn, còn gấp rất thuần thục và thường xuyên nhìn sang, lâu lâu gấp đồ ăn cho cậu. Dầu Lâm Lang cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng nào dám chê bôi, chỉ đành ăn hết mọi miếng. Cao Chí Kiệt cười cười nhìn cậu, trông ánh mắt kia là biết chẳng tốt lành gì. Lâm Lang cảm cúi vờ như không phát hiện, rồi thỉnh thoảng một đĩa thịt kho tàu đưa tới trước mặt.

Cậu ngẩng lên thì thấy Hàn Tuấn đã thả thịt lên đĩa mình, xong lại tiếp tục cách qua cậu nói chuyện với Quách Đông Dương. Lâm Lang trước giờ không thể nuốt trôi một miếng thịt mỡ nào, cứ ăn là ói, cũng chẳng rõ tại sao. Có lẽ do thói xấu kén ăn hình thành từ thuở ấu thơ, khẩu vị của Lâm Lang cực nhạy, ăn không vô rất nhiều thứ, thịt mỡ là tối kỵ, ngay cả mấy loại rau củ như cải bó xôi hay cà rốt cũng hiếm khi ăn, việc cậu từ bé đã gây yếu có liên quan nhất định với vấn đề này. Về sau điều kiện gia đình gặp khó khăn, cậu cũng dần dà tập ăn được cải thảo và vài thứ này nọ, nhưng chỉ giới hạn trong rau xanh mà thôi.

Lâm Lang chưa từng ăn thịt kho tàu, trong ấn tượng của cậu, luôn cho rằng thịt kho đều là thịt nạc. Cậu nhìn nhìn thức ăn trong đĩa, có vẻ giống giống thịt mỡ, song nếu Hàn Tuấn đã gấp cho, những người khác lại đang nhìn, cậu không ăn thì không hay lắm, thiết nghĩ chút ít thịt mỡ cũng chẳng tới nỗi khó chịu đựng, bèn gấp bỏ vào miệng. Dè dặt vừa nhai một cái, dạ dày lập tức co rút, cậu vội vàng bụm miệng, nước mắt tuôn rào rào vì cảm giác buồn nôn. Quách Đông Dương hoảng sợ, giữ lấy cậu hỏi: “Sao thế?”

Lâm Lang sợ mình mở miệng sẽ ói ra, đành lắc đầu, hai mắt ầng ậng nước. Cao Chí Kiệt nhìn Hàn Tuấn, cười nói: “Anh thật là, biết Lâm Lang ưa sạch còn gấp đồ ăn cho cậu ấy, nhịn không được hả?”

Lâm Lang cuống quýt xua tay, đoạn chạy vào toilet, vừa chạy đến cửa toilet đã nôn thốc nôn tháo, nôn đến nghiêng trời lật đất, gần như trút toàn bộ món ngon đã ăn ra ngoài, nước chua trong dạ dày liên tục ứa ra. Cậu gục trước gương nghỉ ngơi một lát, trước mắt bỗng bừng có bàn tay cầm giấy vệ sinh vươn tới: “Lau đi.”

Lâm Lang cảm ơn rồi nhận lấy, ngẩng đầu nhìn gương thấy Hàn Tuấn đang bắt động quan sát cậu, sắc mặt hần hơi âm trầm, ngữ khí lại nhuốm chút dịu dàng mà phiền muộn: “Cậu nhanh trí lắm cơ mà, không muốn ăn cứ nói thẳng, tôi cũng đâu ép cậu, cần gì phải thành ra thế này.”

31. Chương 31: Không Phải Ghét Bỏ

Lâm Lang ngượng ngùng không nói gì, vén tóc lên rửa mặt. Lúc đến cửa toilet, cậu thấy mình ói một đồng bừa bãi nên muốn tìm cây lau nhà dọn sạch. Hàn Tuấn giữ chặt cậu: “Để nhân viên phục vụ dọn, cậu không cần quan tâm.”

Nhân viên phục vụ còn ngỡ trong đồ ăn có thứ gì đó dơ bẩn, đứng chờ một bên mà căng thẳng không thôi. Hàn Tuấn nhẹ giọng nói: “Không sao, dạ dày cậu ấy khó chịu ấy mà.”

Lâm Lang đỏ mặt nhìn tiểu thư xinh đẹp kia, gật đầu xấu hổ. Quay lại chỗ, Cao Chí Kiệt đang cười cợt trên nỗi đau của người khác: “Anh Hàn nhà ta bị người ta ghét bỏ rồi, vụ này mới đúng không nhỡ?”

Quách Đông Dương mỉm cười, nhìn Lâm Lang hỏi: “Ói hết rồi à?”

Lâm Lang ngại muốn chết, đành phải cười ngu hai tiếng. Giờ cậu không dám đụng đến thịt kho tàu nữa, thực tình đến nhìn cũng chẳng muốn. Hơn nữa, trải qua sự kiện sát phong cảnh hồi này, ai còn khẩu vị ngồi tiếp chứ. Hàn Tuấn chẳng biết là muốn săn sóc hay sao, vậy mà bê vài món ăn đến trước mặt cậu, nói: “Lần này tôi không động nữa, tự cậu ăn đi.”

Lâm Lang thấy lại là thịt kho, vội vã bịt mũi: “Tôi không ăn cái này đâu!”

Cao Chí Kiệt không cười nữa, đen mặt hỏi: “Không phải chứ, ghét Hàn Tuấn gấp đồ ăn thì thôi đi, chẳng lẽ ngay cả đĩa chúng tôi chạm qua cũng ghét?”

Lâm Lang có cảm giác bưng bình đại ngộ, hèn chi vừa rồi sắc mặt Hàn Tuấn khó coi như vậy, hóa ra tưởng cậu nôn mửa là vì ghét hẳn cầm đĩa gấp đồ ăn cho mình. Cậu lập tức lắc đầu: “Không phải không phải, các anh hiểu lầm rồi, không phải tại việc ban này... Do tôi... tôi không ăn được thịt kho tàu thôi, cứ ăn là ỏi.”

Quách Đông Dương bật cười thành tiếng: “Sao cậu không nói sớm, nom mặt Hàn Tuấn đen thui rồi kia kìa!”

Về mặt Hàn Tuấn thoáng thay đổi, dời thịt kho tàu ra ngoài: “Đây là món đặc sắc của nhà hàng, tôi còn nghĩ cậu sẽ thích.”

Lâm Lang đỏ mặt, giọng thấp đến mức gần như không nghe thấy: “Tôi nghĩ thấy thơm quá, tưởng ăn ngon lắm, không ngờ ăn chẳng khác gì thịt mỡ.”

Cao Chí Kiệt cười ha ha: “Hèn chi cậu không có phúc khí, Hàn đại thiếu không phải bạ ai cũng hầu ăn cơm đâu nha.”

Lâm Lang xấu hổ, thầm nghĩ đúng là bề mặt tới tận nhà, mình đến đây giúp Hàn Tuấn, dè dặt bây giờ lại thành ra giống như người bị thương là mình.

Chiều chỉ có một tiết, đúng bốn giờ thì tan học. Lâm Lang lo lắng Hàn Tuấn ở nhà một mình không tiện, vừa hết tiết liền qua nhà hắn. Kỳ thực đến tối còn có giờ tự học, đại học F rất nghiêm khắc, sinh viên năm nhất bắt buộc tự học hàng ngày, hơn nữa cán bộ lớp phải điểm danh. Nhưng hiện tại Quan Bằng là cán bộ khoa Tiếng Anh bọn họ, Lâm Lang nhấm với hắn một tiếng, bảo rằng buổi tối có thể không đi, quen biết lãnh đạo lợi ở chỗ đó, không cần biết quan to hay quan nhỏ, luôn có thể thương lượng đi cửa sau.

Lúc cậu đến, Hàn Tuấn vẫn đang ngủ trưa, có lẽ bởi hôm qua ngủ không ngon. Cậu rón rén dạo quanh nhà một vòng, trong lòng tấm tắc khen ngợi, quả nhiên xuất thân tốt có thể giảm bớt tám mươi năm phấn đấu, nhà cao cấp dạng này, cậu phấn đấu cả đời cũng chưa chắc được ở.

Ở một mình quá nhàm chán, Lâm Lang nhìn TV cực lớn trên tường, đấu tranh một hồi vẫn không dám bật lên xem, bèn về phòng mình đọc sách. Một tiếng sau, mặt trời ngả về Tây, cậu gấp chăn, khẽ khàng đến trước cửa phòng Hàn Tuấn dòm thử, trong phòng kéo rèm, Hàn Tuấn vẫn chưa dậy.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy phòng ngủ của Hàn Tuấn, lạnh lẽo không ngờ, không có đồ trang trí gì, đơn giản thoáng đãng, cảm giác gần giống con người hắn, trông thế nào cũng thấy thiếu hơi người. Cậu đang tính khép cửa thì nghe tiếng gọi bên trong: “Lâm Lang.”

32. Chương 32: Bắt Đầu Ở Chung

Lâm Lang hơi giật mình, quay lại hỏi: “Anh không ngủ hả?”

Hàn Tuấn ngồi dậy, có thể do mới tỉnh nên giọng hơi khàn: “Cậu vừa mở cửa là tôi tỉnh luôn. Về hồi nào thế?”

“Về lâu rồi, mặt trời cũng sắp xuống núi tới nơi.”

Hàn Tuấn tới trước cửa sổ kéo rèm, ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ sát đất hắt vào, ánh sáng trong phòng êm dịu vừa đủ. Hắn khẽ nghiêng đầu, sườn mặt rất sâu, sống mũi cao thẳng và môi mỏng sắc nét phác họa nên đường cong lạnh lùng, khí chất mạnh mẽ tựa đao tước tỏa ra sức quyến rũ khó cưỡng của đàn ông trưởng thành. Lâm Lang hâm mộ không thôi, nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, thầm nghĩ cùng lắm chỉ kém tám chín tuổi, ấy mà cứ như cách cả thế hệ.

“Cậu đói chưa?”

Lâm Lang tưởng hẳn muốn cậu nấu cơm, đứng có chút mất tự nhiên: “Tôi chỉ biết nấu cháo, cái khác thì không biết đâu.”

Hàn Tuấn cười ha ha, nâng cánh tay phải đeo băng vải lên: “Không định bắt tôi nấu đấy chứ?”

Lâm Lang đành chậm chạp lết vô phòng bếp. Nhà bếp rất rộng nhưng lại sạch sẽ, không có vẻ thường xuyên đổ lửa. Lâm Lang nhìn nồi nia xoong chảo đầy đủ mà chần chừ hồi lâu, rốt cuộc vẫn ra phòng khách: “Lò... lò vi sóng với mấy thứ kia, tôi không biết xài.”

Hàn Tuấn thoáng lộ ý cười, mặt Lâm Lang càng đỏ hơn. Nhà họ toàn nhóm củi nấu cơm, lần đầu tiên cậu tận mắt trông thấy những thứ hiện đại hoá này, nào dám tùy tiện chạm vào, lỡ làm nổ thì sao, không cẩn thận là tai nạn chết người như chơi!

Hai người cùng vào bếp, một nói chuyện, một ra tay, phối hợp tương đối ăn ý. Trời tối hẳn, cơm cũng nấu xong, ngoại trừ cháo, Lâm Lang còn làm cà chua xào trứng, đương nhiên là dưới sự chỉ đạo của chuyên gia.

Lần đầu chân chính xuống bếp nấu cơm, Lâm Lang cũng hưng phấn lắm, đưa đĩa cho Hàn Tuấn: “Mau nếm thử xem!”

Hàn Tuấn cười cười, cầm đĩa gấp miếng nhỏ cho vào miệng. Lâm Lang kích động vô cùng, mở to mắt dõi theo nhất cử nhất động của hắn: “Thế nào thế nào?”

Hàn Tuấn cau mày, trầm mặc một hồi: “Cậu lén thêm muối sau lưng tôi hả?”

“Phải... Tôi nếm chả thấy vị gì nên bỏ thêm tí muối.”

Mới nấu ăn lần đầu đã bị một câu như vậy, Lâm Lang không khỏi chán nản, tuy cậu bình thường rất dễ bảo, nội tâm vẫn có vài phần thanh cao, nghe Hàn Tuấn hỏi thế, cậu cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ. Cậu cúi đầu mím môi: “Tôi đã bảo không biết nấu cơm mà anh cứ khăng khăng bắt tôi thử một lần, nếu anh không thích thì ra ngoài ăn đi, dù sao cũng đâu xa, ra cửa là có nhà hàng rồi.”

Hàn Tuấn bật cười: “Tôi có bảo không ăn đâu, cậu tức tối thế làm gì? Người thì nhỏ mà tính tình lớn phết nhỉ.”

“Đâu có, anh đừng nói lung tung.” Như trước kia, nếu Hàn Tuấn dám dùng giọng điệu người lớn nói chuyện với cậu, Lâm Lang đã sớm khó chịu. Nhưng từ khi biết Hàn Tuấn lớn hơn mình nhiều, cậu cũng chấp nhận cách nói ấy. Cậu ngồi xuống, mặt ửng đỏ: “Tôi nấu khó ăn thật mà, anh cũng đâu nói dối, tôi giận anh làm gì. Thôi vậy đi, tôi nấu tôi ăn, rồi ra ngoài gọi thức ăn cho anh.”

Nói xong đứng lên luôn, Hàn Tuấn cũng đứng theo, ngăn cậu lại: “Khỏi cần, cậu ăn ít cơm như vậy làm sao ăn hết từng này.”

Đoạn, hắn híp mắt cười xấu xa: “Lâm thiếu gia lần đầu xuống bếp, tôi đương nhiên phải cho mặt mũi.”

Lâm Lang bị hắn nói đến phát ngượng, cầm đĩa gấp một miếng trứng nhét vào miệng, cẩn thận nếm thử, đúng là hơi mặn. Nhưng chiếu theo lẽ thường, với người lần đầu tiên xuống bếp, Hàn Tuấn nên khen cậu dăm câu mới phải. Nếu là cậu ấy hả, bất luận đối phương nấu dở cỡ nào cũng sẽ khen ngợi hoặc an ủi vài câu, làm gì có chuyện nói toạc móng heo như cái người đối diện này.

Cơ mà cháo nấu vừa tới, có cho ít đường nên vị hơi giòn ngọt. Lâm Lang ăn cơm không nói chuyện, Hàn Tuấn cũng im lặng. Bàn thức ăn chả mấy chốc đã bị cả hai quét sạch, Hàn Tuấn bê cháo húp một ngụm, hít hà nói: “Nóng thế?”

Lâm Lang có chút sung sướng khi người gặp họa: “Tôi đưa muống cho anh rồi đó thôi?”

Hàn Tuấn đành cầm muống múc từng thìa nhỏ, tay trái chung quy không thuận bằng tay phải, Lâm Lang nhìn bộ dạng hắn thối thối, không kiềm được phải bật cười khe khẽ. Hàn Tuấn nâng mắt lên hỏi: “Cậu cười cái gì?”

Lâm Lang vội dừng cười, lắc đầu: “Không có gì.”

Hàn Tuấn quăng muống trong tay đi, đẩy chén đến trước mặt cậu: “Cậu cười nhạo tôi dùng tay trái ăn, vậy cậu dứt tôi đi.”

33. Chương 33: Lửa Dục

“Hả?” Lâm Lang dần mặt, lập tức lắc đầu nguầy nguậy: “Không được!”

Đường đường đàn ông con trai sao lại thốt ra loại lời buồn nôn thế kia chứ, cậu cũng đâu phải con gái, mà dù là con gái cũng không phải bạn gái hắn, ai làm nổi việc đó.

Hàn Tuấn lãnh đạm nhìn cậu, lại khôi phục dáng vẻ nghiêm túc. Lâm Lang kiên quyết không chịu thoái nhượng, cúi đầu tự ăn phần mình.

Đến tận khi cậu ăn hết, Hàn Tuấn vẫn ngồi im trên ghế. Lâm Lang thầm thấy buồn cười, mặt mũi lại ra vẻ tức giận: “Anh không ăn thì nguội rồi chứ.”

Người nọ nhìn cậu chăm chú, trên mặt thoáng hiện ý cười bốn cợt: “Cậu xưng phong tới đây chăm sóc tôi, tí việc nhỏ ấy cũng không muốn làm là sao?”

“Chuyện anh làm không được, tôi có thể giúp anh, nhưng bây giờ chính anh cũng tự ăn được, sao tôi phải giúp?”

Dứt lời, Lâm Lang liền đứng lên dọn thức ăn vào bếp. Trong lúc rửa chén, cậu đột nhiên hồi hận, cảm giác mình cự tuyệt quá trực tiếp, nói sao thì Hàn Tuấn vẫn là người bệnh, cậu có phản đối cũng nên uyển chuyển một chút mới đúng. Cậu lau tay, ra phòng khách nhìn thì chẳng thấy bóng dáng Hàn Tuấn đâu, chén cháo trên bàn vẫn còn nguyên xi. Cậu đi tìm quanh đó mới thấy hắn trước cửa phòng tắm. Hàn Tuấn đang cởi quần áo, Lâm Lang vội chạy tới: “Đừng lộn xộn.”

Hàn Tuấn không biết ăn trúng thuốc gì mà hung dữ nói: “Tôi không cử động thì cởi đồ đi tắm kiểu gì.”

Lâm Lang nghe mà dở khóc dở cười: “Anh còn muốn tắm á?”

“Chẳng lẽ tôi một tháng không gỡ bó bột thì khỏi tắm một tháng luôn hả?”

Nhìn giọng điệu với vẻ mặt kia mà xem, cứ y như con nít ấy, đáng đáp thành thực chừng chạc ngày xưa nay còn đâu. Lâm Lang nhất thời á khẩu hết trả lời nổi, dè dặt cánh tay hắn: “Tôi giúp anh.”

Hàn Tuấn cũng không lên tiếng, Lâm Lang tức tốc cởi áo hộ hắn, hai người dựa vào nhau rất gần, cậu thậm chí thấy được phần lông quanh co trên bụng Hàn Tuấn. Thân thể Hàn Tuấn cao lớn rắn chắc, đã vậy còn nóng hôi hổi, mặt Lâm Lang bị hun đến nóng lên. Lâm Lang cố giả bộ bình tĩnh, tự an ủi mình rằng đều là đàn ông cả, chỉ là khác biệt giữa thành niên và chưa thành niên thôi mà, có gì đáng sợ đâu.

Nhưng giữa thành niên và chưa thành niên có nhiều chỗ chênh lệch một trời một vực. Lột quần xong, Lâm Lang bắt đầu khó xử, cậu nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy mình không chống đỡ nổi, đành nhỏ giọng nói: “Anh tắm đi, cần gì nhớ gọi tôi.”

Vừa bước ra một bước đã bị Hàn Tuấn bắt được: “Cậu đừng đi, cậu đi rồi tôi biết tắm thế nào?”

Lâm Lang đỏ mặt, không cẩn thận liếc đến cái mông được bao chặt trong quần lót của Hàn Tuấn, vội ngoảnh đi: “Tôi không quen nhìn người khác tắm, anh tự tắm đi, chỉ cần không xối trúng cánh tay là được.”

Người nọ lại dùng thân mình chặn cậu, nhìn cậu bảo: “Tôi muốn cậu giúp.”

Đại não Lâm Lang thoáng cái chấp mạch, đỉnh đầu cậu vừa tới cổ Hàn Tuấn, có cảm giác bị áp bách rất mãnh liệt. Đã nói đến nước này, cậu làm gì còn lý do từ chối nữa, chống đối mãi kể cũng hơi già mồm. Hàn Tuấn kéo quần lót xuống, lộ ra vật khổng lồ đang ngủ đông giữa háng. Lâm Lang thoáng thấy một lùm đen đen, tim đập liên hồi. Cậu cố hết sức không cúi đầu nhìn, ánh mắt lại rơi xuống cơ ngực nở nang của hắn. Nước từ vòi sen bắn tung tóe làm ướt quần áo Lâm Lang, Hàn Tuấn cất giọng trầm thấp: “Đừng chỉ xoa phía trên.”

Trong đầu Lâm Lang nổ cái “bùm”, đành phải từ từ nhắm mắt mò xuống. Mu bàn tay bỗng chạm phải một mảng lông rậm, Hàn Tuấn đột nhiên thở dốc, Lâm Lang sợ hết hồn, tưởng đụng trúng tay hắn, luống cuống mở mắt ra: “Sao vậy?”

Hô hấp Hàn Tuấn chưa ổn định, khàn giọng nói: “Cậu đừng sờ lung tung.”

“Tôi đâu có...” Mặt Lâm Lang đỏ lên, mắt chợt nhìn thấy vật giữa háng Hàn Tuấn đã hơi hơi ngẩng đầu, tuy mới vùng dậy một nửa, song kích thước đã to lớn kinh người, màu sắc cũng đậm hơn cậu rất nhiều, trông vô cùng dữ tợn. Lòng cậu rối bời, chẳng dám thở mạnh. Hàn Tuấn lại thở gấp: “Tại cậu gây họa đấy.”

Lâm Lang quên bég phần bác, đầu cậu trống rỗng. Thân thể trưởng thành mà mạnh mẽ của người nọ bất ngờ áp qua, Hàn Tuấn ôm lấy cậu, khàn tiếng gọi: “Lâm Lang!”

34. Chương 34: Số Mệnh Đã Định

Lâm Lang sợ đến mức đẩy mạnh Hàn Tuấn ra, Hàn Tuấn vương cánh tay phải, lúc ôm cậu dĩ nhiên không dồn nhiều sức lắm, nên bị cậu đẩy lên tường phòng tắm. Hắn đau tới hít khí, đỡ tay nhú chặt mày. Lâm Lang hốt hoảng nhìn hắn, vắt chân chạy biến ra ngoài, chạy đến cửa phòng ngủ mới hồi phục tinh thần, sợ quá lại chạy về, thấy Hàn Tuấn nhăn mày thì sốt ruột hỏi: “Anh không sao chứ?”

Hàn Tuấn đen mặt chẳng nói chẳng rằng, lấy khăn tắm trên giá quây lại rồi ra ngoài. Lâm Lang khăn trương bám theo sau, vừa theo tới cửa phòng ngủ, Hàn Tuấn đã đóng sầm cửa nhốt cậu bên ngoài.

Trong lòng Lâm Lang trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đứng trước cửa hồi lâu không thấy Hàn Tuấn mở cửa, đành phải trở lại phòng khách dọn sạch bàn, hâm nóng chén cháo rồi gọi to: “Cháo tôi để trên bàn đấy, anh nhớ ăn nha.”

Trong phòng không có động tĩnh. Lâm Lang áp tai lên cửa nghe một lúc, thấy bên trong im lìm, buộc lòng phải về phòng mình.

Thời gian còn sớm, vẫn chưa đến chín giờ, Lâm Lang ngồi trước bàn đọc sách, ngẩng đầu nhìn đã thấy mười giờ, bèn chuẩn bị rửa mặt lên giường. Quần áo cởi được một nửa mới sực nhớ chưa nhắc Hàn Tuấn uống thuốc, liền khoác áo lông ra ngoài. Bật đèn hành lang, phát hiện chén cháo trên bàn đã biến mất, cửa phòng Hàn Tuấn khép hờ, tối đen như mực. Cậu lặng lẽ đẩy cửa ra, vừa tiến vào hai bước thì đèn trong phòng sáng lên, Hàn Tuấn tỉnh táo nhìn cậu, tóc hơi hỗn độn. Cậu cười cười gượng gạo: “Tôi qua nhắc anh đừng quên uống thuốc.”

Hàn Tuấn thất thần nhìn cậu, đột nhiên nói: “Tôi kiểm chế không nổi.”

Lâm Lang sững sốt, không hiểu hắn có ý gì, thấy sắc mặt Hàn Tuấn kém hơn trước, bèn đi tới gần giường, cất giọng lo lắng: “Có chuyện gì thế?”

Hàn Tuấn vẫn bất động quan sát cậu, dáng vẻ tựa hồ rất khổ sở, cuối cùng thở dài một hơi, hỏi: “Cậu sợ tôi lắm đúng không?”

Lâm Lang lắc đầu: “Tôi mà sợ thì đã không chuyển qua đây chăm sóc anh.”

Nói thật, mới đầu Lâm Lang sợ Hàn Tuấn lắm chứ. Mặt mũi Hàn Tuấn lạnh lùng, bình thường hiếm khi nói đùa, nhưng về sau, chẳng biết tự lúc nào lại trở nên mềm mỏng với cậu hơn rất nhiều, luôn mỉm cười nom rất dịu dàng, thậm chí có vài phần cưng chiều. Lâm Lang đâu phải đứa ngốc, đương nhiên nhìn ra Hàn Tuấn đối xử với cậu khá đặc biệt, tuy chưa tới mức thân cận, song lại quan tâm cậu như một người anh trai, thâm tâm cậu cũng hết sức biết ơn hắn.

Hàn Tuấn nhìn cậu, hỏi: “Cậu cảm thấy tôi là người thế nào?”

Lâm Lang cúi đầu suy nghĩ chốc lát, đáp: “Rất tốt.” Có lẽ sợ Hàn Tuấn tưởng mình trả lời lấy lệ, cậu lập tức bồi thêm một câu: “Giống như anh trai ấy.”

Nói xong liền đỏ mặt, cảm giác lời này quá đáng quá thể.

Hàn Tuấn lắc đầu: “Cậu không hiểu tôi, tôi là kẻ rất đáng sợ, chuyện gì cũng làm được.”

Lâm Lang mỉm cười: “Mấy người Cao Chí Kiệt cũng nói vậy.”

Hàn Tuấn cũng cười, nét mặt có chút phờ phạc. Hắn im lặng nhìn Lâm Lang thật lâu, mãi đến khi Lâm Lang ngượng ngùng cúi xuống, hắn mới nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ đối với cậu thật tốt.”

Lâm Lang nghe mà cười thành tiếng, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua: “Anh ngủ sớm đi, sáng mai tôi nghỉ, nấu cháo cho anh ăn tiếp.”

Lâm Lang nói là làm, rạng sáng hôm sau đã dậy. Cậu thừa dịp Hàn Tuấn chưa tỉnh, tranh thủ tắm rửa, nấu nướng xong xuôi với tâm trạng sáng khoái, rồi mới đi gọi Hàn Tuấn dậy ăn. Đứng trước cửa kêu vài tiếng không thấy Hàn Tuấn đáp lời, cậu mở cửa ra nhìn, chỉ thấy chăn xếp ngay ngắn bên trong, Hàn Tuấn đã ra ngoài từ bao giờ.

Cậu ngồi trên sofa phòng khách đợi mãi chẳng thấy Hàn Tuấn về, bèn ra cửa, đi dọc theo con đường tiểu khu một vòng. Nắng ban mai vàng óng rực rỡ, mấy cụ già tập thể dục sáng đang múa Thái Cực đàng kia, trẻ con ríu rít chạy tới chạy lui trên bãi cỏ. Lâm Lang dạo một vòng, tâm tình cực tốt, một mình ăn cháo, ngâm nga đầy vui sướng.

Đang ngâm nga hăng say thì Hàn Tuấn đột nhiên trở lại, Lâm Lang vội đứng lên hỏi: “Tôi đợi hoài không thấy anh nên ăn trước rồi.”

Hàn Tuấn gật đầu, kéo khăn quàng trên cổ xuống, treo đại trên móc áo. Lâm Lang chỉ cháo trên bàn: “Anh ăn chưa, nếu chưa tôi mức cho anh một chén nha?”

Hàn Tuấn lại gật đầu, đoạn ngồi xuống ghế: “Mức nhiều nhiều chút.”

Lâm Lang chạy lon ton vào bếp cầm chén ra. Chén bát thành phố nhỏ xíu, mức đầy cũng chả được bao nhiêu. Lâm Lang thấy sắc mặt hắn hồng hào, cười tủm tỉm hỏi: “Có gì vui mà cao hứng vậy?”

Hàn Tuấn lấy giấy ăn lau miệng, đáp hời hợt: “Tôi chia tay bạn gái rồi.”

35. Chương 35: Đàn Ông Lãng Nhãng

Lâm Lang giật mình không nhỏ: “Tại sao chứ, tôi nghe Cao Chí Kiệt nói hai người hợp lắm mà, anh ta còn bảo anh rất cuộc cũng chịu chung tình rồi.”

Hàn Tuấn mỉm cười nhìn cậu: “Còn vì sao nữa, tôi không thích nữa thì chia tay, vậy mới tốt cho cả hai.”

“Sao anh lại như thế được?” Lâm Lang bất bình thay cô gái nọ: “Anh đã cùng người ta... Vậy mà còn bội tình bạc nghĩa!”

Hàn Tuấn bỗng bật cười: “Bội tình bạc nghĩa?”

Đã phạm sai lầm mà thái độ còn thế kia, Lâm Lang cảm thấy đây chính là tác phong sinh hoạt có vấn đề. Cậu đang tính lải nhải tiếp, chuông cửa chợt vang lên, bèn vội vàng đứng lên chạy ra mở cửa, là Cao Chí Kiệt, hắn lạnh đến run cầm cập: “Nhanh rót cho tôi tách trà nóng, mau lên mau lên!”

Lâm Lang “Ờ” một tiếng, chỉ cháo trên bàn: “Chúng tôi đang ăn, anh muốn ăn ít cháo không.”

Cao Chí Kiệt kéo ghế ngồi xuống: “Còn không mau mang ra?”

Lâm Lang biết tính hắn nên không thèm chấp nhặt, chạy vào bếp bê một chén ra. Có người ngoài ở đây, Lâm Lang không tiện tiếp tục truy cứu vấn đề tác phong của Hàn Tuấn, chỉ ít cũng nên giữ mặt mũi cho hắn. Cao Chí Kiệt húp một ngụm, nhe răng hỏi: “Má, cháo gì đây, sao lại là cái vị này?”

“Cháo bát bảo đó.” Lâm Lang liếc hắn: “Hầm hơi lâu tí, nhưng vị có tệ lắm đâu, Hàn Tuấn còn khen nữa kìa.”

“Đó là ảnh giữ thể diện cho cậu, cơm tập thể trong căn tin trường còn ngon hơn cái vị này của cậu... Thôi thôi, uống đại vậy.”

Lâm Lang chỉ hận không thể giật lại cái chén trong tay Cao Chí Kiệt, chê thì đừng ăn nữa, cậu vẫn chưa ăn đủ đâu!

Cao Chí Kiệt cau mày ăn hết một chén, thấy Hàn Tuấn lạnh mặt ngồi một bên, ngẩng đầu hỏi Lâm Lang: “Làm sao đây, lúc tôi mới vào thấy hai người đang tranh cãi cái gì mà?”

Lâm Lang đang dọn chén, đáp mà không ngẩng đầu: “Ai tranh cãi với anh ta, tôi nào dám.”

Lâm Lang luôn nói năng nhẹ nhàng chậm rãi, dù tức giận, nhưng ngữ điệu chỉ biến hóa chút đỉnh, vẫn thông thả mà ôn hòa. Hàn Tuấn nhìn Lâm Lang, trong mắt có chút bất đắc dĩ: “Tôi nói tôi chia tay với Đồng Giai, thế là cậu ấy mắng tôi bội tình bạc nghĩa.”

Lâm Lang đỏ mặt, thả đồ trong tay xuống: “Nếu anh không nghiêm túc thì đùa giỡn tình cảm của con gái người ta làm gì?”

Hàn Tuấn từ chối cho ý kiến, vẫn lãnh đạm như cũ. Ngược lại là Cao Chí Kiệt lên tiếng, hần ngậm thuốc, nhìn Lâm Lang đầy bất mãn: “Bao năm qua ai chả vậy, cũng đâu phạm tội lớn gì? Tại cậu không có điều kiện đó thôi, bằng không chắc cũng chả khác chúng tôi đâu, dự là mấy tiểu cô nương xếp hàng chờ bò lên giường cậu ấy chứ.”

Lâm Lang xấu hổ: “Tôi... Tôi không...” Vì đang ngượng nên giọng Lâm Lang nhỏ tới nỗi khó mà nghe thấy: “Nếu ngày nào đó người tôi yêu thật lòng xuất hiện, tôi nhất định sẽ đối xử với cô thật tốt, trao trọn đời mình cho người ấy.” Cậu ngẩng đầu lên, đỏ mặt nói lớn: “Tôi không đời nào giữ bổ trách nhiệm như thế đâu!”

Cao Chí Kiệt cười hắc hắc: “Tiểu Lâm Tử ngây thơ quá ta ơi.”

Hàn Tuấn cong khóe miệng, đứng dậy cười bảo: “Sau này tôi chắc chắn sẽ sửa.”

Lời của cái dạng lăng nhăng này tin được mới lạ đời, cậu cũng không phải mù tịt, nghe Cao Chí Kiệt kể, hần một năm đổi bốn năm cô bồ, đã thế toàn là em gái lớp dưới thuần khiết vô hạn, còn chịu khó hơn cả thay quần áo. Trung Quốc đang mất cân bằng nam nữ mà, trai độc thân thiếu gì, sao tới lượt hần lại thành một chồng nhiều vợ, rõ là không công bằng.

Hàn Tuấn đến trước mặt cậu, hỏi khê: “Không tin tôi à?”

36. Chương 36: Chậm Rãi Hòa Hợp

Cao Chí Kiệt không quen nhìn Hàn Tuấn “tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục” như vậy, nhưng mày nói: “Chuyện này có cái gì, đều là người lớn cả rồi, chơi đùa thì sao. Nhóc con cậu xen vào làm quái gì.”

Lâm Lang nhần mặt bỏ vào bếp. Cao Chí Kiệt tựa vào sofa, nhất quyết không tha: “Tôi thấy cậu quan tâm nhiều quá đấy, đến cả việc này cũng so đo, cậu cũng có phải vợ Hàn Tuấn đâu, giận dỗi cái gì hả?”

Lâm Lang đang rửa chén, vừa nghe lời này liền thẹn đến mức tai đỏ lên, cậu chỉ nhất thời bất bình thay cô nàng kia, thế mà quên mất bốn phận của mình. Nghĩ thế, chính cậu cũng thấy vô vị, đành lặng thinh mặc xác Cao Chí Kiệt trêu tức mình trong phòng khách. Mười giờ còn có tiết học, cậu rửa chén xong, hà hơi lên tay, đoạn vào phòng khách nói: “Tôi phải đi học, đi trước được không?”

Hàn Tuấn nghe vậy liền nhìn Cao Chí Kiệt: “Hình như cậu cũng tính đi mà, tiện thể đi chung với Lâm Lang đi.” Nói xong thì nhìn sang Lâm Lang: “Giữa trưa nhớ về nấu cơm.”

Lâm Lang “Ờ” một tiếng, quay lại phòng ngủ lấy mấy quyển sách, lưỡng lự mãi mới hỏi: “Nhưng tôi không biết nấu cơm, đâu thể cứ ăn cháo hoài?”

“Cậu nhớ về là được, cái khác khỏi cần quan tâm.”

Kết quả Lâm Lang đến tối mới về. Cô hướng dẫn mở cuộc họp bất ngờ lúc một giờ chiều, cậu sợ chạy qua chạy lại không kịp giờ nên ăn luôn ở trường. Lúc đi tới cửa, cậu bỗng nhớ tới lời Cao Chí Kiệt, trong lòng hơi phát lạnh. Lâm Lang lòng vòng trong tiểu khu cả buổi, không nghĩ ra cái cớ nào hay, bèn quyết định ăn ngay nói thật, cùng lắm thì cam đoan lần sau không vịn lý do này nữa.

Ai dè trong phòng tối đen, Hàn Tuấn thế mà ngủ rồi. Lâm Lang ngó đồng hồ, mới tám giờ mà, trên bàn còn đặt mấy đĩa thức ăn. Cậu cầm tờ giấy trên bàn lên đọc, trong lòng không khỏi ảm áp. Là giấy nhắn Hàn Tuấn để lại cho cậu: Không được nhận, cũng không được ăn quá no.

Lâm Lang rón ra rón rén rửa tay, chưa kịp động đũa đã nghe tiếng Hàn Tuấn mở cửa. Sắc mặt Hàn Tuấn hơi tái nhợt, bẽ cánh tay nói: “Tôi với Đồng Giai chia tay trong hòa bình, thực sự không phải bội tình bạc nghĩa.”

Lời này hơi đột ngột, cũng vượt quá phạm vi lý giải của Lâm Lang. Cậu cuống quýt đứng lên giải thích: “Trưa nay không phải tôi cố tình không về, tại cô hướng dẫn mở cuộc họp bất ngờ, tôi lại không có di động nên không báo anh biết được.”

Hắn mỉm cười, bộ dáng như trút được gánh nặng, ngồi xuống cạnh cậu: “Tôi còn tưởng cậu giận tôi, trách tôi lăng nhăng”. Nói đoạn, hắn thở dài có chút ảo não, lại có chút vui sướng: “Tôi thấy mình hiện tại lo được lo mất như người trẻ tuổi ấy.”

Lâm Lang có một chú họ cùng họ, lớn hơn Lâm Lang tám tuổi, đã có một trai một gái. Tuổi Hàn Tuấn còn lớn hơn chú họ của cậu một chút, nếu ngay từ đầu họ không cùng ký túc xá, cậu sẽ cho rằng Hàn Tuấn chỉ là đàn anh thôi, căn bản không hề nghĩ sẽ ở chung với một người đàn ông cơ trí mà nguy hiểm nhường này. Tuy nhiên, nghe một người đàn ông hào hoa phong nhã than thở quãng ngày tuổi trẻ của mình, Lâm Lang nhìn không được phải bật cười: “Đều còn trẻ giống nhau, sao anh lại xem mình là lão già?”

Hàn Tuấn dựa vào ghế: “Đành chịu thôi, hồi tôi mới lên đại học, trong lớp chẳng có mấy người bằng tuổi tôi, không thấy mình già sao được?”

Lâm Lang cười ha ha: “Anh có thấy ngại lắm không?”

“Không có.” Hàn Tuấn bỗng nhiên ngăn tay gấp đồ ăn của cậu, tới gần ăn một miếng: “Tôi chỉ đến trường theo ý của ông cụ ở nhà, mấy năm nay lo làm ăn với trường bối, rất ít khi đi học, sau này quen cậu mới chịu khó đi hơn tí.”

Lâm Lang cười híp mắt: “Hên là mới đầu tôi không biết anh lớn hơn tôi nhiều như vậy, nếu biết không chừng hai ta thành người qua đường luôn.”

Hàn Tuấn vừa nghe, lập tức nhìn cậu: “Cậu kỳ thị tuổi tác hả?”

Lâm Lang mỉm môi cười, mi mắt cong cong rất dễ nhìn: “Chú Hàn là quý ông thành đạt, tôi chả dám trêu cao đâu.”

37. Chương 37: Nước Biển Và Ngọn Lửa

Hàn Tuấn ôm lấy cậu, Lâm Lang cười xin tha, nhưng vẫn bị hắn ôm lên đùi. Động tác thân mật khiến Lâm Lang đỏ bừng cả mặt, Hàn Tuấn buồn cười, úp mặt trên cổ cậu: “Giờ lá gan cậu càng lúc càng lớn rồi nhì.”

Lâm Lang tránh thoát không xong, lông mi run rẩy: “Từ nay tôi không dám nữa, anh thả tôi xuống đi.”

Lâm Lang thuộc tuýp người dễ đỏ mặt, thường thì người khác chỉ đùa một chút, cậu đã đỏ đến tận mang tai, trong mắt mọi người lại thành phong tình quyến rũ không sao tả xiết.

Hàn Tuấn cười xấu xa, vùi đầu vào cổ Lâm Lang, làm bộ muốn hôn: “Chưa từng thân mật với ai như vậy đúng không?”

Lâm Lang quần bách gặt đầu: “Anh còn không buông là tôi giận đó.”

Người nọ chợt biến sắc, cắn lên cổ cậu một phát: “Nói dối, lần trước rõ ràng Quan Bằng kể các cậu từng trần trụi ngủ chung một giường, bây giờ còn vờ ngây thơ!”

“Ui da!” Lâm Lang đã quên bồng cái chuyện lâu lắc ấy rồi, tự nhiên Hàn Tuấn lại nhắc đến, mặt cậu càng nóng hơn, gờ tay ngăn đầu Hàn Tuấn: “Lần đó tôi có cố tình đâu, trời nóng quá nên mới lột hết, ai ngờ bị cậu ta nhìn thấy.”

Mắt Hàn Tuấn sắp phun lửa tới nơi, ngập tràn nỗi đau đớn bị kiềm nén: “Chỉ bị thấy thôi sao? Cậu dễ nhìn như vậy mà cậu ta không làm cậu?”

“Cái gì?!” Lâm Lang vừa thẹn vừa tức, ấn mạnh lên tay phải của Hàn Tuấn, thừa dịp Hàn Tuấn bị đau thì đứng lên luôn, thở hồng hộc nói: “Hai thằng nam sinh thì làm được quái gì, anh lên giường với gái còn nhiều hơn ấy chứ?”

Nói xong liền chạy ra cửa, Hàn Tuấn nhào qua túm cậu lại: “Dám chạy tôi đánh gãy chân cậu!”

Lần đầu tiên Lâm Lang chứng kiến dáng vẻ hung thần ác sát của Hàn Tuấn, người đàn ông cao lớn uy mãnh đầu tóc rối bời, ánh mắt cơ hồ muốn xơi tái cậu. Lâm Lang nhớ tới mấy lời đám Quách Đông Dương nói, cậu sợ đến nỗi cử động cũng không dám, trong đầu xoắn xuýt không thôi, nhất thời nghĩ không ra mình đắc tội hán khi nào.

Hàn Tuấn chỉ cái ghế bên cạnh: “Ngồi xuống.”

Lâm Lang nơm nớp ngồi xuống, mắt cũng chẳng dám chớp, nghĩ bụng nếu Hàn Tuấn nổi điên thật thì mình phải lấy cái gì tự vệ, cậu xem xét một vòng, nhìn trúng dao nĩa trên bàn cơm. Hàn Tuấn ngồi kế bên, lâu thật lâu không nói gì. Lâm Lang đợi mà da đầu tê rần, đành cả gan lên tiếng: “Xin... xin lỗi.”

Mắt Hàn Tuấn lóe sáng, nhìn cậu chằm chằm: “Xin lỗi tôi cái gì?”

“Xin... xin xin lỗi cái gì nhỉ...” Cậu chỉ biết lúc này cứ xin lỗi là được, nào biết mình rốt cuộc làm sai chuyện gì, không khí vừa rồi còn ám áp thế mà, sao bỗng dưng thành ra nông nổi này, cậu cũng muốn biết mình xin lỗi hán cái gì lắm đây!

Cậu ấp úng hồi lâu, nghĩ mãi không ra cớ, mắt thấy Hàn Tuấn chuẩn bị đứng lên, vội vã hô to: “Tôi không nên đánh tay anh!”

Hàn Tuấn bỗng bật cười, nhìn thẳng vào Lâm Lang, hỏi: “Cậu ta thực sự không động vào cậu?”

Mặt Lâm Lang ửng hồng: “Anh đừng có mà biến thái, tôi cũng đâu phải con gái.”

Nom bộ dạng thuần khiết của cậu, rành rành là thiếu niên không hiểu tình sự, Hàn Tuấn kéo cổ áo: “Tôi đi tắm đây, cậu ăn tiếp đi.”

Sau chuyện ngoài ý muốn này, Lâm Lang sao còn nuốt trôi nổi, bèn đứng lên lấy lòng hán: “Tôi giúp anh nhé?”

Hàn Tuấn mỉm cười, quay đầu lại: “Cậu chắc chứ?”

Lâm Lang sợ run, đành cười cười xấu hổ. Hàn Tuấn cười một tiếng, mở cửa phòng tắm bước vào. Trong lòng Lâm Lang vẫn sợ chết được, cơm cũng không ăn, rửa chén xong thì chạy về phòng mình luôn. Cậu đứng sát gương nhìn thử, chỉ thấy trên cổ hán dấu răng rất sâu, hồi tưởng dáng vẻ ban nãy của Hàn Tuấn, cứ như muốn cắn nát cổ họng cậu. Lâm Lang kiểm không được rùng mình, cân nhắc xem nên vịn cớ gì để dọn đi.

38. Chương 38: Vốn Liếng Đàn Ông

Chớp mắt đã đến cuối tuần, bí thư chi bộ đoàn Lý Yến giúp Lâm Lang tìm được công việc gia sư. Cậu vốn định từ chối, sau lại nghe nói chỉ dạy hai tiếng buổi trưa, một tuần hai buổi, không ảnh hưởng tới việc nấu

cơm hay học tập, bây giờ cậu mới cân nhắc rồi nhận lời. Trường họ tọa lạc tại khu mới của thành phố F, về cơ bản chẳng bao người sinh sống, đâu dễ tìm việc gia sư như khu lão thành. Huống hồ lúc cậu đi phỏng vấn, phụ huynh đều là phần tử trí thức hòa ái, đứa trẻ cũng ngoan ngoãn, cứ một tiếng hai tiếng “thầy Lâm”. Đối với Lâm Lang mà nói, chương trình cấp hai không khó, ban đầu còn sợ không dạy nổi do học lâu rồi, cuối cùng đọc thử lại hiểu hết, tiếng Anh của cậu rất khá, dư sức ứng phó cấp hai.

Vốn lần này đi chỉ tính gặp mặt phụ huynh, ai dè ngay hôm ấy đã bắt đầu dạy. Lâm Lang về thì đã đến giờ cơm trưa. Trở lại chỗ ở, Hàn Tuấn đang ngồi chờ cậu trên sofa phòng khách, sắc mặt nhìn không ra cảm xúc. Lâm Lang cười chột dạ: “Anh chưa ăn gì đúng không, tôi ra ngoài mua nhé.”

“Khỏi, tôi kêu đồ ăn ngoài rồi.” Hàn Tuấn đứng lên nhìn cậu: “Hôm nay là cuối tuần, lại không có giờ học, cậu đi đâu?”

Lâm Lang xắn tay áo vào toilet, vừa rửa tay vừa đáp: “Tôi đang muốn thương lượng với anh đây, chẳng là bạn học giới thiệu tôi đi làm gia sư, hai tiếng mỗi ngày vào thứ bảy và chủ nhật, anh thấy sao?”

Hàn Tuấn theo cậu đến cửa toilet, dựa cửa hỏi: “Cậu đồng ý chưa?”

“Rồi.” Lâm Lang ngượng ngùng lau lau tay: “Tôi thấy không ảnh hưởng đến việc chăm sóc anh, với cả, một tiếng ba mươi đồng lận!”

Cậu nói có chút hưng phấn, hoàn toàn không phát hiện Hàn Tuấn nhăn mày. Lần đầu tiên trong đời kiểm tiền, dù cậu cố dằn nén đến đâu, thì nhất thời cũng khó mà ngăn cản niềm kích động lan tràn lên mặt. Cậu nhìn hai bộ bàn chải và ca nước đánh răng đặt ngay ngắn trên kệ, bèn cười hỏi: “Anh dọn hả?”

Hàn Tuấn lắc đầu: “Tôi thuê người giúp việc.”

“À.” Lâm Lang mỉm cười, đi đến trước bàn ăn, đoạn trừng to mắt: “Sao mua nhiều đồ ăn thế này?”

Hàn Tuấn ngồi sát bên Lâm Lang, đưa đũa cho cậu: “VẬY cậu ăn nhiều chút, đồ đi thì phí lắm.”

Sáng giờ Lâm Lang chưa có gì vào bụng, đã sớm đói không chịu nổi, hơn nữa tâm trạng đang vui, ăn ngon miệng hơn bình thường nhiều. Hàn Tuấn thu hết vào mắt, cười nói: “Tôi không phản đối cậu tự kiếm tiền, nhưng không cho phép làm lỡ quá nhiều thời gian, cậu còn phải chăm sóc tôi, còn phải học tập, có bận bịu quá không?”

Lâm Lang những tưởng hần sẽ không bằng lòng, đâm ra nghe xong có chút được cứng mà hã, chùi miệng nói: “Tôi lên kế hoạch cả rồi, chỉ cần anh không phản đối thôi.”

Từ khi Hàn Tuấn kể với cậu chuyện hần chia tay Đồng Giai, cậu nhận thấy Hàn Tuấn thay đổi rất nhiều, thái độ trở nên ôn hòa chứ không hề lạnh lùng như xưa. Tuy rằng lúc gặp đám Cao Chí Kiệt vẫn lãnh đạm và ít cười, song thời điểm ở nhà lại dịu dàng hơn thấy rõ, nom ánh mắt kia xem, quá nửa là ý cười rồi. Lâm Lang nghĩ nát óc cũng chẳng ra, về sau ngẫm lại, cho rằng có lẽ Hàn Tuấn thực sự không thích cái cô Đồng Giai ấy, bằng không sao vừa chia tay đã hơn ha hơn hớ thế chứ?

Ăn cơm xong, Lâm Lang rửa chén theo thường lệ. Hàn Tuấn không có nhiều thời gian nhàn rỗi ở nhà, cứ cách khoảng nửa tiếng sẽ nhận một cuộc gọi, toàn nói về chuyện công ty. Hiện tại hần đã ngưng hẳn việc đến trường, bắt đầu chính thức gây dựng sự nghiệp. Nghe Cao Chí Kiệt bảo, hần vào công ty dì út hần hỗ trợ từ hai năm trước, tích lũy không ít kinh nghiệm, tiếp theo tự mở công ty, đến nay đã tương đối có quy mô. Lâm Lang thật lòng hâm mộ Hàn Tuấn, thiết nghĩ một ngày nào đó mình cũng trở thành người đàn ông tràn đầy quyền rũ như thế thì tốt biết mấy, diện mạo đẹp, sự nghiệp lại thành công, đúng là người đàn ông hoàn mỹ mà, hèn chi cứ đối tiểu cô nương miết.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy rào rào, Lâm Lang vô thức nhớ tới sự kiện phòng tắm dạo trước, trên mặt lại nóng lên, bèn lắc lắc đầu bắt đầu dĩ. Hàn Tuấn vô luận là thân hình hay chỗ ấy đều giống trai Tây, Lâm Lang đoán chắc là do hần sang nước ngoài ăn cơm trong mấy năm trưởng thành. Lâm Lang dòm cơ thể bé xinh của mình, thâm nghĩ quả thực nên chú ý một chút, lỡ mà Hàn Tuấn sử dụng bạo lực gia đình với cậu, mạng nhỏ này chịu nổi vốn liếng nắm đầm của hần mới lạ.

39. Chương 39: Sự Dịu Dàng Bá Đạo

Khoảng thời gian này Lâm Lang học được khá nhiều, về cơ bản đã biết cách dùng đồ điện trong nhà. Rửa chén xong, Lâm Lang đem quần áo đã giặt sạch bằng máy lên ban công phơi, rồi về phòng mình đọc sách. Mở cửa mới phát hiện Hàn Tuấn cũng ở bên trong, đang nằm trên giường cậu gọi điện thoại. Cậu không dám quấy rầy hẳn, bèn an vị trước giường xem sách. Từ nhỏ cậu đã có khả năng tĩnh tâm bất chấp hoàn cảnh huyên náo, một khi đã tập trung, mặc kệ ai nói gì cũng không làm phiền được cậu. Hàn Tuấn nói chuyện điện thoại xong, ngồi dậy từ trên giường, thấy Lâm Lang vẫn không nhúc nhích, liền vỗ vai cậu: “Lâm Lang.”

Lâm Lang hồi thần, mở to mắt hỏi: “Sao?”

Hàn Tuấn bị vẻ mặt của cậu chọc cười, cầm một thứ trên giường đưa cậu: “Cho cậu cái này.”

Lâm Lang nhận lấy rồi mở ra xem, vậy mà lại là một chiếc điện thoại di động, trông chẳng rõ chút nào: “Đây là...”

“Cậu không có di động mà, tôi mua cho cậu một cái đấy.”

Lâm Lang cuống quýt lắc đầu: “Không được, mắc lắm.”

Hàn Tuấn cười hỏi: “Quên chuyện đồng hồ lần trước rồi hả?”

Lâm Lang rớt cuộc hiểu cái gì là nham hiểm, vội vàng rút tay về. Hàn Tuấn cười nhẹ: “Tôi lưu số của tôi vào đó rồi, cậu biết cách gọi đúng không?”

Lâm Lang xấu hổ, lại chẳng dám chối từ, bứt ra bứt rút không nói gì. Di động thực sự quá mắc tiền, cậu phải tìm lý do cự tuyệt mới được.

Hàn Tuấn nhìn thấu tâm tư cậu, ý cười nhạt đi, nói: “Di động là để tiện cho việc tìm cậu mới tặng, từ nay phải mở máy hai bốn giờ, gọi là phải nghe, biết chưa?”

Lúc Hàn Tuấn nhẹ nhàng cậu còn không dám cãi lời hẳn, huống chi bây giờ hẳn nghiêm túc như vậy, Lâm Lang tất nhiên đâu dám phản đối. Cậu nhìn bóng người trên màn hình di động, đành khẽ gật đầu, mím môi hỏi: “Vậy... cái này... xài làm sao?”

Lời vừa thốt ra, cậu liền đỏ mặt, cảm giác mình có chút ngu ngốc giả thanh cao.

May mà Hàn Tuấn không cười nhạo cậu, mà giảng giải tỉ mỉ cách sử dụng điện thoại di động cho cậu một lần. Năng lực bắt tay vào làm của Lâm Lang cực kém, mới học một chốc đã thấy đầu xoay vòng vòng, cậu lại không dám ấn lung tung, sợ nhờ đâu làm hỏng, thế là Hàn Tuấn buộc phải cầm tay dạy cậu. Lâm Lang đột nhiên nhận ra mình bị Hàn Tuấn ôm lấy từ lúc nào chẳng hay, hơn nữa còn ôm trọn vào lòng, môi gần như muốn hôn lên tai cậu. Lâm Lang liên tưởng đến chuyện lần trước, trong lòng căng thẳng không thôi, nghe không nổi chữ nào nữa, quên bống luôn cả mấy cái vừa học. Hàn Tuấn cười vỗ đầu cậu: “Đầu nhỏ này sao mà ngốc thế chứ.”

Lâm Lang mất hứng, mím môi tự mình hí hoáy. Quả nhiên vẫn là tự học nhanh hơn, tốn chừng nửa tiếng đã mày mò được khá khá. Hàn Tuấn nằm trên giường nhìn cậu, bỗng dưng cất tiếng hỏi: “Tối ngủ có lạnh không?”

Lâm Lang đang chơi vui, đáp mà không quay đầu lại: “Lạnh chứ, chăn mỏng thế mà!”

Hàn Tuấn cũng không nói thêm gì, vẫn bất động ngắm Lâm Lang. Tia sáng xuyên qua cửa sổ rọi lên mặt thiếu niên, khiến đôi môi càng có vẻ mềm mại tươi tắn, khoe miệng hơi nhếch mang theo niềm vui sướng và cao ngạo ẩn nhẫn. Hiềm nỗi mắt mi lại bị tóc trên trán che khuất, nhìn không tới vẻ trong trẻo khiến người ta mê đắm.

Lâm Lang phát giác Hàn Tuấn đang nhìn mình, bèn ngẩng đầu lên, cười hỏi: “Anh nhìn cái gì?”

Ánh mắt Hàn Tuấn khẽ dịch chuyển, cuối cùng vẫn dừng trên mặt cậu: “Nhìn cậu.”

Lâm Lang không ngờ hẳn sẽ đáp vậy, trên mặt nóng lên, cúi đầu bảo: “Thế mà anh cũng nói được, thảo nào lảm bỗ dữ vậy.”

“Đàn ông bình thường đều có nhu cầu, cậu để ý à?”

Lâm Lang cười ngượng ngùng, nghe nhưng không trả lời, thấy hắn vẫn tiếp tục nhìn mình, mặt có chút nhin hết nổi, đứng dậy nói: “Tôi đi toilet cái đã.”

Hàn Tuấn cười ha ha, nhìn cậu hỏi: “Cậu sợ tôi lắm hả?”

Lần này Lâm Lang lại thành thật gật đầu: “Có hơi.”

“Tôi sẽ không tổn thương đến cậu, cậu không cần sợ.”

Lâm Lang chạy biến vào toilet không buồn ngoảnh lại: Mặc cười ghê, ai thêm sợ anh.

40. Chương 40: Ngọc Quý Tỏa Sáng

Lâm Lang ra khỏi toilet, bắt gặp Hàn Tuấn đang cầm quần áo cậu đứng trước cửa phòng ngủ: “Mặc vào đi, chúng ta ra ngoài một chuyến.”

Lâm Lang mặc đồ vào, hỏi: “Đi đâu cơ?”

Hàn Tuấn quay đầu lại, cười dịu dàng: “Đi đây đi đó thôi.”

Lâm Lang để ý thấy trong tay hắn còn xách một túi nylon bọc chằng màu đen, liền vươn tay: “Tay anh không tiện mà, đưa đồ tôi cầm cho.”

Hàn Tuấn cười cười: “Không sao, trong này toàn mấy thứ bỏ đi, ra cửa ném vào thùng rác là xong.”

Hai người nhàn nhả đi xuôi về hướng Nam. Lâm Lang thấy đầu đường có một cặp cha con đang xin ăn. Người cha hình như cụt chân, đang ngồi trên tấm ván gỗ có bánh xe và được cô con gái dùng dây thừng kéo đi. Ông ta còn ôm một chiếc bình, bên trong chứa một tờ giấy bạc năm đồng. Lâm Lang kéo tay Hàn Tuấn: “Anh mang tiền không?”

Hàn Tuấn quay sang nhìn cậu: “Chỉ vậy?”

“Cho tôi mượn năm đồng được không?”

Hàn Tuấn móc ví ra xem thử: “Có một trăm thôi.”

Lâm Lang vừa nghe liền im lặng. Hàn Tuấn cúi đầu hỏi: “Làm sao?”

Lâm Lang lắc đầu: “Tôi định mượn năm đồng để cho bọn họ, nhưng một trăm...” Một trăm với cậu là quá nhiều.

Hàn Tuấn ngẩng lên nhìn, khoe miệng mỉm cười, rút một tờ đưa cậu: “Đi đi, chín mươi lăm còn thừa xem như tôi cho.”

Mắt Lâm Lang sáng lên, song vẫn lắc đầu: “Làm việc thiện cũng nên lượng sức mình, tiền của anh đâu dễ kiếm.”

Hàn Tuấn nhìn cậu rồi nở nụ cười. Lâm Lang tưởng hắn đang nhạo mình keo kiệt, sắc mặt đỏ lên: “Sau này tôi có tiền nhất định sẽ quyên góp thật nhiều.”

Đoạn Hàn Tuấn đến trước mặt đôi cha con ăn mày kia, thả tiền vào. Đôi cha con vừa mừng vừa sợ, cảm ơn rối rít. Hàn Tuấn về bên cạnh Lâm Lang, cười nói: “Đi thôi.”

Lâm Lang nói khẽ: “Anh không cần như vậy.”

“Không phải vì cậu, làm ăn luôn có thời điểm phải tàn nhẫn, coi như mua thanh toán.”

Lâm Lang vậy mà tin thật, cất hai bước đuổi theo: “Bộ anh hay làm việc trái lương tâm lắm hả, đừng nói là làm ăn bất chính nha?”

Hàn Tuấn bật cười, xoay đầu hỏi: “Theo cậu cái gì gọi là làm ăn bất chính?”

Lâm Lang phát hiện mình khiếm nhã, cúi đầu không đáp, Hàn Tuấn cũng chẳng gặng hỏi. Gió thổi mạnh khiến tóc Lâm Lang bay tứ tung không ngừng, nom hỗn độn mà mềm mại. Hàn Tuấn dừng chân trước một cửa hàng độc quyền: “Vào xem một chút.”

Đây là một cửa tiệm sang trọng, nhìn giống nơi bán quần áo, nhưng lại có mấy người phụ nữ đang làm đầu. Lâm Lang theo hẳn đi vào, tiểu thư bên trong mỉm cười tới gần: “Hàn tiên sinh.”

Hàn Tuấn nhìn Lâm Lang phía sau: “Chọn giúp cậu ấy mấy bộ quần áo.”

Lâm Lang lấp bắp kinh hãi, ý thức được Hàn Tuấn muốn mua quần áo cho mình, vội vàng lắc đầu: “Tôi không mua quần áo đâu, tôi còn cả đồng đồ chưa mặc đến mà.”

Hàn Tuấn ngồi xuống ghế: “Thứ tôi vứt đi ban nãy chính là quần áo cậu.”

“Cái gì?” Lâm Lang quát lên, sắc mặt lập tức đỏ bừng. Tiểu thư nọ cười tủm tỉm cầm mấy bộ đồ đến: “Mời cậu theo tôi.”

Lâm Lang do dự không tiến, Hàn Tuấn cười khê, cầm hất về hướng phòng thử đồ: “Còn không đi đi?”

Lâm Lang đỏ mặt: “Tôi không cần.”

Vì quần bách nên mặt cậu nóng muốn bỏng. Trên người cậu mặc toàn hàng vỉa hè, cửa hàng quần áo xa hoa như vậy hoàn toàn không phải nơi cậu nên đến. Hàn Tuấn đứng lên, ghé sát tai cậu thì thầm: “Tối nay nhà dì Văn mở tiệc, dì chỉ đích danh muốn gặp cậu, người tham gia đều là nhân vật có máu mặt tại thành phố F, cậu đâu thể mặc bộ này đi.”

Lâm Lang căn bản nghe không lọt, bướng bỉnh nói: “Dì ấy muốn gặp tôi làm gì, tôi không đi.”

Hàn Tuấn trầm mặt: “Cậu không đi thì để tôi bế đi.”

Nói đoạn, hắn khom lưng xuống thật. Lâm Lang sợ hết hồn, thấy mấy tiểu thư kia mím môi cười, sắc mặt cuống lên: “Tôi đi tôi đi.”

Ngược lại, không phải cậu sợ Hàn Tuấn bế mình, chung quy hắn chỉ còn một tay, cậu mà gãy giữa thì Hàn Tuấn chưa chắc đã là đối thủ của cậu, song làm thế trước mặt những người này thì khó coi lắm.

Bấy giờ Hàn Tuấn mới ngồi lại ghế, tiếp tục nói: “Cắt tóc cho cậu ấy luôn đi, gọn gàng một chút.”

Lần đầu tiên Lâm Lang được người khác gọi đầu cho, đối phương còn là mỹ nữ trẻ trung phơi phới, cậu xấu hổ đến mức đỏ cả tai, thân mình cũng cứng ngắc. Tiểu thư kia mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Đừng căng thẳng.”

Tim Lâm Lang đập bùm bùm, ấp úng nói: “Tôi... tôi đâu có căng thẳng.”

Hàn Tuấn đang ngồi trên ghế đọc tạp chí thì nghe tiếng cười khanh khách của cô nàng kia. Hắn toan qua xem thử thì điện thoại vang lên.

Là Cao Chí Kiệt gọi hỏi về tiệc tối đêm nay, hắn đang ca trong KTV, đầu kia hò hét âm ỉ không chịu nổi, Hàn Tuấn ra đường nói vài câu rồi cúp. Vừa đi tới cửa, di động lại vang lên, lần này là thư ký Lưu ở công ty, bảo rằng sổ sách công ty xuất hiện ít vấn đề. Trong điện thoại khó mà nói rõ ràng, chuyện trò đến hơn nửa tiếng mới xong, đoạn hắn ngắt máy rồi quay lại cửa tiệm, Lâm Lang mới vào phòng thử đồ vẫn chưa đi ra, chỉ nghe tiếng cười của mấy người bên ngoài, nói cái gì mà bảo đảm đẹp lắm luôn.

Phòng thử đồ vừa bật mở, Hàn Tuấn liền ngẩn ngơ.

41. Chương 41: Tình Nồng Khó Nén

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Tuấn biết Lâm Lang rất đẹp, nhưng ngờ đâu chăm chút xong lại dễ nhìn đến vậy, xinh đẹp bao nhiêu chẳng thể nói rõ, chỉ biết là nom vô cùng sạch sẽ, sạch sẽ từ trong ra ngoài. Hắn mặc áo khoác len màu xanh đậm, tóc ngắn đi rất nhiều, hiển lộ trọn vẹn khuôn mặt tuấn tú, dáng gầy, mũi thẳng, hai mắt nhu mì mà linh động, khí chất cũng điềm tĩnh và tao nhã, như thể bước ra từ trong tranh. Mấy cô nhân viên bu quanh bốn phía, ngạc nhiên khen ngợi không ngớt: “Bộ này mặc lên nhìn đẹp dễ sợ.”

“Bồ có thấy cậu này giống nam chính trong phim ”Thư tình” của Nhật lắm không? Takashi Kashiwabara diễn vai Itsuki Fujii ý?”

Lời vừa thốt ra, những người khác cũng nhao nhao nói giống. Lâm Lang đỏ bừng cả mặt, quẩn bách nhìn Hàn Tuấn.

Hàn Tuấn không nhận xét gì, chỉ móc thẻ thanh toán, đoạn dứt tay vào túi ra ngoài.

Lâm Lang hấp tấp chạy ra theo, sốt ruột hỏi: “Bộ này có mắc không, có khó coi lắm không, hay trả lại nhé?”

Một xe hơi màu đen đậu đối diện họ, Hàn Tuấn mở cửa xe, cười hỏi: “Cậu chưa soi gương à, không tự nhìn ra được là đẹp hay xấu sao?”

Lâm Lang đỏ mặt, nói thật, ban nãy soi gương đến chính cậu cũng nhảy dựng, bảo không cao hứng là gat người, nhưng đa phần vẫn là nỗi kinh hoàng và bất an trào dâng từ đáy lòng. Cậu chưa từng gọn gàng đẹp đẽ như vậy bao giờ, lúc mới ngấm bản thân qua gương, cảm thấy ăn mặc thời thượng nhường này căn bản đâu phải mình.

“Không lên xe còn làm gì?”

Lâm Lang chợt “ơ” một tiếng: “Quên lấy quần áo cởi hồi nãy rồi!”

Cậu chưa kịp quay lưng đã thoáng nhìn thấy người nọ chau mày, lập tức ngoan ngoãn chui vào xe. Cửa xe đóng sầm lại. Lâm Lang phát hiện mặt mình bị một ánh mắt cực nóng chĩa vào, tim nảy “thình thịch” không ngừng. Thiếu tóc mái tựa thể mất đi chỗ dựa sinh tồn, bản thân triệt để bại lộ trước thế giới như em bé mới chào đời. Cậu giả bộ nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời dần muộn, dầu sao cũng đã vào đông, trời tối rất sớm. Đèn đường vừa sáng lên, quang cảnh sau cửa kính trở nên mờ mờ ảo ảo. Hàn Tuấn bỗng bật cười, kéo mặt cậu qua: “Xấu hổ cái gì?”

Lâm Lang ba chân bốn cẳng đẩy tay người nọ ra, hỏi nhỏ: “Sao anh không báo trước với tôi một tiếng, vả lại bảo tôi tham gia yến hội gì đó làm chi, tôi cũng đâu quen dì Văn của anh, dì ấy muốn gặp tôi vì lý do gì, hai ta lại không...”

Lâm Lang thấy Hàn Tuấn híp mắt, chữ “quen thân” ra đến miệng bị cậu nuốt ngược vào bụng. Hàn Tuấn xem giờ, nói: “Chuyện tôi gặp tai nạn không giấu được dì, đến khi biết lại muốn gọi người hầu trong nhà tới chăm sóc tôi, tôi liền nói tìm được người rồi.” Dứt lời, hắn mỉm cười: “Con người dì rất tốt, cậu đừng khấn trương, ai lại chấp nhận với đứa nhóc mặt búng ra sữa bao giờ.”

Vừa nghe hắn nói “đứa nhóc”, Lâm Lang mất vui ngay tắp lự, mím môi khẽ “hừ” một tiếng, dè dặt bị Hàn Tuấn nghe được. Hàn Tuấn thoáng cử động đã khiến cậu sợ tới mức cả người run rẩy theo bản năng, lần này hắn khó chịu thật: “Tôi đáng sợ đến thế sao?”

Lâm Lang cật lực lắc đầu.

“Vậy cậu lại đây ngồi.”

Lâm Lang vội vã lắc đầu.

Hàn Tuấn hoàn toàn không quan tâm câu trả lời, vung tay ôm cậu qua luôn. Lâm Lang “a” một tiếng, lén nhòm trộm tài xế đằng trước, nỗi sợ hãi trong mắt gần như chạm ngưỡng cầu xin. Ai ngờ người nọ nhìn thấy vẻ mặt của cậu, hơi thở đột nhiên nặng nhọc hơn, ôm cậu ngồi hẳn lên đùi.

Tuy rằng xe này dài hơn xe cậu thường thấy rất nhiều, song ghế sau cách tài xế không xa, chỉ cần lớn tiếng một chút, tài xế chắc hẳn vẫn nghe thấy. Lâm Lang đành an phận không động dậy. Dè dặt người nọ ỷ cậu không dám lên tiếng, vậy mà bắt đầu cọ sát khe hông cậu, Lâm Lang cắn môi gắt gao, nhận mệnh túm lấy vai hắn. Bên tai bỗng truyền đến tiếng cửi dây lưng, Lâm Lang đang run lấy bầy thì Hàn Tuấn bất ngờ thở hổn hển lột quần cậu xuống. Lâm Lang toan kêu to, một vật to lớn nóng hổi liền cắm vào giữa đùi cậu và bắt đầu ma sát kịch liệt. Lâm Lang suýt nữa nghẹn thở, cậu cơ hồ cảm nhận được gân xanh hẳn rõ trên thứ ấy, kích thích đến độ cậu chảy nước mắt ràn rụa, buộc phải van xin nỉ non: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Tiếng khản cầu đầy nghẹn ngào của thiếu niên giống như liều thuốc kích dục, Hàn Tuấn gầm nhẹ một tiếng rồi bắn ra. Trong một thoáng hân thất thần, Lâm Lang vùng ra ngay, kéo quần trốn sang một góc. Cậu chỉ tay vào Hàn Tuấn, nước mắt rơi không ngừng, lại không dám hét to, thân thể cũng liên tục run rẩy.

Dưới tình thế cấp bách, cậu liền mở cửa xe, Hàn Tuấn hoảng sợ, lập tức dè cậu lại: “Cậu tính làm gì?”

42. Chương 42: Ác Ma Ra Trộn

“Tôi muốn xuống xe!” Lâm Lang nghẹn ngào quát: “Đồ lưu manh!”

“Không được!” Hàn Tuấn một tay lôi cậu về. Lâm Lang cuống đến đỏ mắt, vỗ một phát lên cánh tay bị thương của hắn. Hàn Tuấn nhin đau giữ chặt áo cậu: “Còn dám giãy nữa đừng trách tôi cường bức cậu!”

Lâm Lang tức khắc cứng đờ tại chỗ, dù cậu không rõ đàn ông cường bức đàn ông thế nào, song vẫn chẳng dám nhúc nhích. Hàn Tuấn đột nhiên móc di động trong túi ra, Lâm Lang chỉ thấy sáng lên một cái, cậu vội vàng kéo quần, nhưng Hàn Tuấn đã đưa điện thoại đến gần. Lâm Lang trên màn hình khóc như hoa lê đọng mưa, mờ mờ hơn nữa, thậm chí thấy rõ chất lỏng trắng trắng phía trên. Đầu cậu nổ cái “bùm”, bị dọa choáng váng.

Hình khóa... khóa thân? Tổng... tổng tiền?...

Lâm Lang ngỡ đời mình xong rồi, ảnh chụp này mà bị phát tán, cậu cũng không muốn sống nữa.

“Sợ?”

Lâm Lang hận đến mức cắn chặt răng: “Sao anh lại làm thế, tôi tốt bụng tới chăm sóc anh, vậy mà anh dám ức hiếp người!”

Phát hiện ánh mắt người nọ vẫn chăm chăm vào chất lỏng bắn trên eo cậu, sắc mặt Lâm Lang càng đỏ. Trong xe tràn ngập hương vị nam tính sau cao trào, Hàn Tuấn lấy khăn tay đưa qua, Lâm Lang nén xấu hổ lau sạch thứ ấy đi, nước mắt trên mặt không ngừng rơi.

Hàn Tuấn thất lại đai lưng, nhìn không ra thỏa mãn hay ảo não: “Cũng có phải bé gái đâu, cần gì khóc thê thảm dữ vậy?”

Lâm Lang sợ tới mức cuống quýt duỗi cổ nhìn tài xế, tài xế kia vẫn tiếp tục lái xe như không, hoàn toàn không biết đằng sau mới phát sinh chuyện “táng tận lương tâm”. Bấy giờ Lâm Lang rút cuộc hiểu cái gì gọi là bất lực, đáng thương nói: “Bé gái gì chứ, nam sinh cũng không được.”

Nói đoạn, cậu dịch sát vào trong: “Tắm... tắm ảnh kia...”

“Ảnh tôi giữ, sau này có chỗ dùng.”

Lâm Lang gấp đến độ muốn thò tay cướp, nước mắt lại ầng ậng dâng lên, cất giọng nài nỉ: “Anh... anh đừng cho người khác xem...”

Hàn Tuấn không đáp, sullen mặt anh tuấn bị ánh đèn ngoài cửa sổ hắt lên, rành rành mặt người dạ thú. Xe ngừng lại, Hàn Tuấn đẩy cửa xe ra, Lâm Lang tức tốc theo sau.

Đám Quách Đông Dương cũng vừa có mặt, đang đứng trước cổng lớn nói chuyện. Lâm Lang thấy trước tòa nhà đậu đầy xe, bắt gặp Hàn Tuấn tới gần, ấy mà có rất nhiều người lại đây gọi “anh Hàn”, ai nấy đều tất cung tất kính. Người nọ như biến thành người khác, chỉ gật đầu lạnh lùng. Mấy người Quách Đông Dương cũng đến, phát hiện Lâm Lang đứng sau Hàn Tuấn thì đều ngáy ngẩn. Về mặt Hàn Tuấn không chút thay đổi, giới thiệu: “Lâm Lang.”

Cao Chí Kiệt “chặc chặc” tán thưởng từ trên xuống dưới một vòng: “Quả nhiên người đẹp nhờ lụa, nom dáng dấp này mà xem, ai nghĩ cậu ta là nhóc nhà quê mới lên tỉnh chứ.”

Quách Đông Dương mỉm cười, nhìn thẳng vào Lâm Lang: “Đến tôi cũng chẳng dám thừa nhận nữa là, mặc đẹp lắm.”

Lâm Lang cười cười ngại ngùng, bắm sát gót Hàn Tuấn, toàn thân bứt rứt vô cùng.

Ai biết cầm thú kia vừa vào phòng khách liền bỏ mặc cậu, quay sang đàm luận với tốp đàn ông bên cạnh. Dì Văn còn đỡ, phụ nữ hơn bốn mươi, dù thoát nhìn là nữ cường nhân, nhưng nói năng lại mềm mỏng ôn hòa, luôn miệng khen Lâm Lang thông minh ngoan ngoãn, cuối cùng cười nói: “Tính tình Hàn Tuấn không tốt, con khoan dung với nó một chút, nó lại không chịu cho dì tìm người, đành làm phiền con vậy. Nếu nó nổi cáu với con thì cứ bảo dì, dì dạy dỗ nó cho con.”

Lâm Lang cười gượng, nói tới nói lui hình như dì Văn này nắm rất rõ hoàn cảnh của cậu, ngay cả cậu bao nhiêu tuổi, đến từ đâu cũng biết. Cậu xưa nay hướng nội ít nói, ngoại trừ cười ngây ngô thì chả biết làm gì. Dì Văn mới đi tức thì, Cao Chí Kiệt phía sau đã đi tới: “Hồi hộp lắm đúng không?”

Giờ đây Lâm Lang nhìn Cao Chí Kiệt cũng cảm thấy thân thương, cái khác thì miễn, chứ ba cái vụ đồ dành thì Cao Chí Kiệt là nhất, thoáng cái đã chọc Lâm Lang cười ha ha không ngừng. Quách Đông Dương bê ly rượu qua, hỏi: “Chuyện gì mà cười vui thế?”

Lâm Lang vội nhường chỗ cho hắn. Quách Đông Dương ngồi xuống kể cậu: “Ban này có nhiều người đi theo tôi dò hỏi chuyện về cậu lắm, ai cũng hỏi cậu bé xinh đẹp kia đến từ đâu.”

Lâm Lang cười nói: “Tôi cũng đâu lùn, sao họ cứ gọi cậu bé cậu bé suốt thế.”

Quách Đông Dương nghiêng về phía cậu: “Nhỏ hay không viết cả trên mặt rồi, nhìn sơ cũng biết cậu là nhóc con chưa dứt sữa, có gì khó hiểu đâu.”

Cao Chí Kiệt nghe vậy, mặt mày tự dưng hớn hở, sấp qua hỏi: “Tôi nói nè Lâm Lang, cậu ở chỗ Hàn Tuấn có gì bất tiện không?”

Lâm Lang sững sốt, tưởng bị hắn nhìn ra sơ hở gì, lông tơ muốn dựng đứng cả lên: “Anh... anh nói vậy là sao?”

Cao Chí Kiệt cười thâm dân: “Trong đám huynh đệ, Hàn Tuấn thuộc dạng tính dục thừa mứa, hôm nào đó chịu không nổi phải tìm gái hạ hỏa. Cậu ngây thơ thế liệu có quen không đây?”

Mặt Lâm Lang phát nóng, lấp bắp cười ngu: “Có... có gì mà bất tiện chứ.”

43. Chương 43: Nụ Hôn Đầu Cuồng Dã

Cao Chí Kiệt áp sát mũi cậu: “Thân hình cậu nhỏ nhắn tuần tú ngần này, đã vậy còn da mỏng thịt mềm, nhớ chú ý một chút nha. Rủi bữa nào đó Hàn Tuấn ghen quá đâm ra nóng nảy, hủy luôn cậu thì sao.”

Lâm Lang hãi tới mức há hốc miệng: “Anh ta... anh ta hủy tôi thế nào được... Tôi đâu phải con gái...”

Quách Đông Dương và Cao Chí Kiệt nhất tề cười ha ha, Cao Chí Kiệt bị sắc rượu, ho khan nửa ngày, mặt đỏ bừng: “Nhóc hai lúa cũng có chỗ tốt đấy chứ, thật ngây thơ quá chừng!”

Quách Đông Dương nhìn Lâm Lang đầy thâm ý, vẫy tay bảo: “Cậu lại đây, tôi cho cậu biết đàn ông hủy đàn ông thế nào.”

Lâm Lang nhớ tới sự kiện trên xe hơi vừa rồi, trong lòng thực sự lo lắng, bất chấp xấu hổ mà đưa tai đến gần. Cao Chí Kiệt thấy Quách Đông Dương cười có chút gian trá, mặt mũi giật giật nhưng không nói gì. Lâm Lang thành linh đứng phắt dậy, sắc mặt đỏ hồng. Hàn Tuấn đứng lúc đi sang, cười hỏi: “Các cậu đang nói gì vậy?”

Thân thể Lâm Lang run lên, thấy Hàn Tuấn thì vất chân bỏ chạy ra ngoài.

Bấy giờ Quách Đông Dương không cười nữa, Hàn Tuấn liếc hần một cái, cấp tốc đuổi theo. Cao Chí Kiệt sung sướng khi người gặp họa: “Chơi quá trốn rồi anh giai, người của Hàn Tuấn mà cũng dám tính kế.”

Quách Đông Dương sầm mặt, hớp một ngụm rượu: “Bảo bối cỡ ấy đặt ở chỗ Hàn Tuấn thật quá đáng tiếc.”

Chả ai bà tám hơn Cao Chí Kiệt, hần nhanh nhẩu dựa qua: “Lâm Lang sao lại là bảo bối?”

“Mông cong, eo thon, mặt mũi cũng xinh đẹp, quan trọng là thuần khiết, vừa then thùng cả người đã ửng hồng, dạng như vậy trên giường là ngon nhất.”

Cao Chí Kiệt nhìn hần một cái đầy khinh bỉ: “Đuôi hồ ly lộ ra rồi ha, em bảo này, từ lúc mới quen đã thấy ánh mắt anh nhìn cậu ta không đúng rồi. Cơ mà anh nên biết, Lâm Lang đến từ nông thôn đấy, chơi không nổi đâu.”

Quách Đông Dương cười lạnh một tiếng: “Cậu đi mà nhắc Hàn Tuấn ấy, bằng không Lâm Lang sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay cậu ta.”

Cao Chí Kiệt toan hỏi rõ, Quách Đông Dương đã ra ngoài, trông tư thế có chút cô đơn. Quách Đông Dương là đồng tính, bọn họ cũng mới biết mấy năm gần đây thôi, nhưng dấu sao cũng là huynh đệ từng lăn lộn với nhau, chẳng ai tỏ ra kiêng kỵ, còn đùa giỡn bảo hần ghen riết trong quân đội nên sinh tật xấu. Sinh hoạt cá nhân bao năm qua của Quách Đông Dương rất loạn, bọn họ chơi đùa nhiều người, nào có mấy khi thật lòng thật dạ, càng miễn bàn đến chuyện ai đó phải lòng nhau.

Bên ngoài đã lên đèn rực rỡ, xe cộ qua lại như dệt cửi trên đường. Hai chân Lâm Lang phóng vun vút, chạy một mạch như điên theo lối đi bộ. Hàn Tuấn thở hổn hển, gọi: “Lâm Lang!”

Lâm Lang nghe lại chạy càng nhanh, Hàn Tuấn bắt chợt hô to: “Quên việc ảnh chụp rồi hả?”

Lâm Lang lão đảo suýt ngã quy xuống đất, Hàn Tuấn thừa dịp chạy lên bắt cậu, Lâm Lang muốn giãy thoát, Hàn Tuấn liền túm cổ áo cậu lôi vào hẻm nhỏ: “Xảy ra chuyện gì, Quách Đông Dương nói gì với em?”

“Lúc này ở trên xe... có phải anh muốn... muốn...”

“Phải.”

Mặt Lâm Lang đỏ bừng bừng: “Biến thái!”

Hàn Tuấn nắm chặt cầm cậu, ép cậu nhìn mình: “Tôi thích em thì có gì sai? Hừm? Tôi biến thái sao? Hừm?”

Lâm Lang tránh không thoát, cầm bị hấn bóp đến phát đau: “Nhưng tôi không thích anh.”

Hàn Tuấn híp mắt, Lâm Lang thấy tình thế không ổn, liều mạng chạy ra ngoài, một tay Hàn Tuấn ấn đầu cậu lên tường, không đợi Lâm Lang giãy giụa đã cúi đầu hôn, điên cuồng gặm cắn đôi môi đóng chặt: “Há miệng... ngoan nào...”

Tiếng thở dốc của hấn vào tai Lâm Lang chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang, cậu cố hết sức giằng co, tay người nọ đang nắm cầm cậu đột nhiên bóp mạnh, Lâm Lang “ah” một tiếng, đầu lưỡi Hàn Tuấn nhoáng cái duỗi vào, cuốn lấy cậu dây dưa đùa giỡn bằng mọi thủ đoạn. Lâm Lang ngây ngô nào phải đối thủ của kẻ lão luyện tình trường, thoáng chốc đã bị người nọ mút hôn đến nhũn cả người, phát ra tiếng rên khó nhận. Bàn tay Hàn Tuấn bỗng trượt vào cổ áo cậu, nắm lấy đầu nhũ đã sớm động tình. Toàn thân Lâm Lang nháy mắt cứng đờ, lửa nóng bùng cháy trong cơ thể, tựa như sẽ chết ngay tức khắc. Đường như người nọ muốn cậu cả đời cũng không quên được nụ hôn này, nụ hôn cuồng dã mà thâm tình, liên tục biến hóa góc độ và lực đạo. Hai bờ môi chia lìa được gắn kết bởi sợi chỉ bạc, Lâm Lang bật khóc nức nở: “Anh đừng... A...”

Người nọ thở phì phò, hỏi: “Còn dám trốn không?”

Lâm Lang tận lực lắc đầu, thân mình run rẩy liên hồi: “Không... không dám...”

Hàn Tuấn đẩy mạnh thân dưới về phía trước, đẩy tới mức Lâm Lang phát run: “Lần sau còn dám làm thế, tôi chơi chết em!”

44. Chương 44: Ngang Ngược Chiếm Đoạt

Lâm Lang khóc, xụi lơ dựa vào chân tường run rẩy không ngừng. Khoang miệng vẫn chưa hết tê dại, ngập tràn hương vị người nọ, áo khoác bị kéo đứt mấy nút, ngực vô cùng đau đớn. Hàn Tuấn cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu, vừa rồi nhất thời điên cuồng hoàn toàn quên mất cánh tay còn bị thương, lúc này mới thấy đau. Hẻm nhỏ tối đen, Hàn Tuấn kéo Lâm Lang ra đầu phố, thấy Lâm Lang áo xống xộc xệch, cơ hồ khóc đến mức nấc, khiến người đi đường nhao nhao nhìn sang. Người nọ cũng không an ủi cậu, trực tiếp gọi điện thoại, chẳng mấy chốc đã có xe lái tới. Hàn Tuấn mở cửa xe: “Đi vào.”

Lâm Lang thút tha thút thít ngồi vào xe, nhưng lại đề phòng kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Trên mặt Hàn Tuấn vẫn chảy mồ hôi ròng ròng, trầm giọng nói: “Tôi vốn định cho em thời gian thích nghi, song nếu thằng khốn Quách Đông Dương đã cho em biết rồi... Em không cần sợ, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thì tôi sẽ không làm khó dễ em.”

Hết thấy ập đến quá đột ngột, Lâm Lang tạm thời chưa tiêu hóa nổi, chỉ ngơ ngơ ngác ngác cúi đầu xuống, lặng thinh không nói gì. Xe chạy về nhà họ rất nhanh, Lâm Lang cũng ngây ngẩn theo hấn vào nhà, im lặng ngồi trên sofa. Hàn Tuấn rót cho cậu tách trà: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Lâm Lang bấy giờ mới ngẩng đầu: “Tôi sức nghĩ... Anh lên kế hoạch từ trước rồi đúng không? Trước kia anh đối tốt với tôi như vậy... anh...”

“Phải.” Hàn Tuấn châm điếu thuốc, tựa vào sofa nhả khói: “Thực ra kể từ lần đầu tiên gặp em vào hôm em ngất xỉu, tôi đã bị em hấp dẫn, sau này tôi phát hiện dù mình tìm bao nhiêu phụ nữ cũng có bóng dáng em trong đó, thế là tôi bắt đầu để ý em. Trước đây tôi chưa bao giờ ở lại trường, thường xuyên về cũng là vì em.”

Phỏng chừng sợ cậu bị dọa, ngữ khí Hàn Tuấn dịu hơn rất nhiều, dụi tắt điếu thuốc mới hút chưa đầy một phần ba: “Ngày ấy sinh nhật Lưu Tân, tôi đưa bọn họ về hết rồi quay lại tìm em, thấy em đứng trên cầu khóc một mình, khi đó tôi liền biết mình yêu em, yêu say đắm. Em mắng tôi đồng tính cũng được, sợ tôi cũng được, tôi sẽ không buông tay đâu.”

Lời tỏ tình cảm động nhường ấy, Lâm Lang nghe vào tai chỉ thấy kinh hồn táng đảm. Cậu mở to mắt sợ sệt: “Nhưng... nhưng tôi không thích anh.”

“Tôi thích em là đủ rồi.” Nói xong, Hàn Tuấn mỉm cười: “Một ngày nào đó em sẽ yêu tôi, bất kể là thân thể hay tinh thần.”

Lâm Lang ngẩng đầu quát cường: “Tôi không muốn.”

Hàn Tuấn cười ha ha: “Chắc tại trước đây tôi che giấu quá nhiều trước mặt em đây mà, nhưng tôi bảo rồi, Hàn Tuấn em quen biết chỉ là tôi thay đổi một phần vì em thôi, còn con người thật của tôi có thể khiến em sống không bằng chết...” Hấn bất ngờ xấn lại, từ từ đè cậu lên sofa, ngậm vành tai cậu thì thầm: “Cũng có thể hóa thân ác ma vì em.”

Lâm Lang rơi lệ đầy mặt, nhắm chặt mắt: “Nếu anh dám ép buộc tôi, tôi lập tức đến đồn công an tố cáo anh, bắt anh ngồi tù!”

Bên tai vang lên tiếng cười khê: “Nãy giờ sợ dọa đến em nên tôi chưa nói hết lời trong lòng, em biết tôi hiện tại thích em tới mức nào không, tôi muốn trói em lại, muốn nuốt em vào bụng.”

Lâm Lang run rẩy mở to mắt, cảm xúc gần như vỡ òa, đây đích thị là lời thoại biến thái trong phim kinh dị, phải chăng người đàn ông này thực sự bị tâm thần như lời đám Cao Chí Kiệt nói.

Hàn Tuấn lùi lại, thở hổn hển nói: “Em nên thấy may vì tôi bị thương, bằng không tôi thực sự sẽ làm em ngay tại đây, em biết bao ngày qua tôi sống như thế nào không, nửa đêm tôi thức dậy vào phòng em, rồi nhìn em tự an ủi.”

Nghe lời hạ lưu, Lâm Lang thở dồn dập, che tai quát: “Anh... anh thôi đi.”

Hàn Tuấn gần như phát điên, mắt đỏ kè, thấp giọng nói: “Lâm Lang, Lâm Lang, giá như có thể, tôi cũng không muốn đi con đường này đâu. Em thừa biết tôi đối xử với em đặc biệt hơn người khác, vì sao còn muốn chủ động dọn qua đây chăm sóc tôi, tôi đoán không ra tâm tư của em, sắp ghen đến điên rồi.”

Dứt lời, Hàn Tuấn dùng một tay bế cậu lên, nhắm thẳng hướng phòng Lâm Lang.

45. Chương 45: Không Nơi Trốn Chạy

Lâm Lang tưởng mình thoát không khỏi số mệnh bị “tàn phá”, liền cuộn người bật khóc. Cậu muốn liều mạng phản kháng, với sức lực của cậu, nếu cố sức chạy thì chưa chắc không có khả năng, nhưng cậu biết Hàn Tuấn nhất định không buông tha cho mình, hẳn sẽ phát tán ảnh chụp hại cậu thân bại danh liệt, hoặc sẽ thực sự cưỡng bức rồi nhốt cậu lại. Cậu thì không quan trọng, nhưng bà nội phải làm sao, cháu trai bảo bối bị đàn ông cưỡng bức, nếu truyền ra thì bà biết ngẩng đầu trước mặt bà con xóm giềng thế nào. Cậu nỗ lực nhiều năm, ngậm đắng nuốt cay mà sống rất cuộc vì cái gì, chẳng phải vì muốn người thân được sống hạnh phúc vui vẻ sao?

Lâm Lang khóc không thành tiếng, ghen ngào nói: “Anh... anh đừng thương tổn tôi...”

Tuy nhiên, không ngờ rằng Hàn Tuấn thế mà nằm xuống bên cạnh cậu, cúi rạp lấy eo cậu: “Nếu em không muốn hối hận thì đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, tôi sẽ đánh gãy chân em, hung hăng cưỡng bức em.”

Lời nói hung ác lại dùng ngữ điệu quá dối dịu dàng. Lâm Lang đã sớm không khóc nổi nữa, đầu óc hỗn loạn, thiết nghĩ đây chỉ là giấc mộng thôi, có lẽ ngủ một giấc là hết. Ngày xưa mỗi lần gặp ác mộng, Lâm Lang thường tự nhủ với mình rằng không phải sợ không phải sợ, là mơ thôi mà, cậu chỉ việc xô người xuống đất, hoặc nhéo mình thật mạnh, thì sẽ lập tức bước vào giấc mộng khác.

Đêm dần sâu, Hàn Tuấn rút cuộc thả cậu ra, chìm vào giấc ngủ. Cậu mở to mắt, nhìn sườn mặt tuần tú nghiêm nghị của Hàn Tuấn, thầm nghĩ cứ lấy gối đè chết hẳn là mình được giải thoát rồi, nhưng vừa nghĩ vậy lại cảm thấy mình ác độc. Cậu tự thấy bản thân tương đối thiện lương, cớ đời có biết bao nhiêu người, có gì kẻ xui xẻo luôn là mình, ông trời sao lại bắt công như thế.

Lâm Lang thao thức trắng đêm, tinh thần cũng rã rời. Đêm khuya vắng người, cậu lặng lẽ trốn đi, ngoại trừ xe cộ thỉnh thoảng chạy qua, trên đường chẳng có lấy một bóng người, cậu lang thang không mục đích, chợt nhận ra thế giới rộng lớn lại không có chốn mình nên đi. Cậu nghĩ mình thực sự phải khuất phục như vậy ư, học tập chăm chỉ còn ý nghĩa gì, tương lai nên đối mặt với người nhà ở quê thế nào. Bà nội mà biết chắc chắn sẽ đau lòng chết mất, bà chỉ trông chờ mỗi cậu nối dõi tông đường cho nhà họ Lâm thôi, mà Hàn Tuấn không đời nào cho phép cậu kết hôn.

Lâm Lang nghĩ một hồi lại khóc nức lên, đường phố 3 giờ sáng, tiết trời lạnh buốt thấu xương. Cậu muốn lao đầu quách vào chiếc xe nào đó, nhưng không đành lòng bỏ mặc bà nội, sau lại nghĩ giả như ngay bây giờ sẽ có một gã du côn lao ra, cướp sạch mọi thứ trên người cậu, cậu sẽ cố tình chống cự, khiến gã giết chết mình, vậy không tính là tự sát nữa.

Cậu cứ vậy suy nghĩ miên man, rồi chẳng biết đi tới trường từ lúc nào. Cổng trường khép chặt, cậu sợ bảo vệ bắt gặp nên nhảy qua hàng rào sắt bên cạnh để vào. Giờ không thể quay về ký túc xá, đành phải cất bước vô định trên sân trường. Bốn bề thật tĩnh lặng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Cậu ngồi xồm bên bờ suối khóc nức nở.

Lâm Lang mơ mơ màng màng thiếp đi, tỉnh dậy thấy trời đã sáng trưng, cậu nghiêng ngả đứng lên, nhìn từ xa thấy đã có tốp năm tốp ba sinh viên đi qua đi lại trên khu phòng học. Lâm Lang biết mình phát sốt, mắt nhắm lại là rơi lệ ngay. Cậu cố sức lê hai bước, sức nghe có người gấp gáp gọi mình. Thân thể chấn động dữ dội, muốn bỏ chạy ngay tắp lự, ngặt nỗi vừa bước hai bước đã ngã xuống, ngã đúng vào lồng ngực dày rộng của người nọ. Ngất đi cũng tốt, biết đâu người ta thấy cậu đáng thương sẽ không đánh gãy chân cậu.

Giấc ngủ này rất dài. Trong mộng, Lâm Lang uất ức vô cùng, nghĩ mình chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, tại sao bất hạnh cứ đổ dồn lên người cậu? Cậu muốn khóc, song cổ họng không khóc nổi, ngực cũng đau buốt. Cậu lại nghĩ, chắc hẳn mọi việc cuối cùng sẽ có biện pháp, bị Hàn Tuấn cưỡng bức thì có sao, cậu là con trai, cố chịu đựng rồi cũng qua. Huống hồ Hàn Tuấn chưa làm gì cậu, không chừng hẳn chỉ mê muội nhất thời thôi, chẳng phải hẳn bảo trước kia không thích đàn ông đó sao. Hiện tại là pháp chế chủ nghĩa xã hội khoa học, Hàn Tuấn có quyền có thể tới mức nào cũng đâu thể coi trời bằng vung.

46. Chương 46: Tia Nắng Xuân Trong Đêm Đông

Lúc Lâm Lang tỉnh lần hai, cậu phát hiện mình đã nằm trong bệnh viện, nghiêng qua liền bắt gặp Hàn Tuấn đang gục mặt nằm kế bên, mũi cay xè, một lần nữa khép mắt lại. Lớp chín năm ấy, cậu cũng mê man rất lâu, tự nhủ với mình đây chỉ là mộng, tỉnh mộng thì hết thấy sẽ tốt đẹp, nhưng không hề. Đến tận giờ sao vẫn ngu ngốc tới độ chỉ biết nằm mơ?

Hàn Tuấn cũng thấy cậu, hẳn gọi khẽ: “Lâm Lang?”

Lâm Lang tức giận trở mình: “Cút đi.”

Cậu chưa từng ăn nói thô tục, từ “cút” này xem như dữ dằn nhất trong từ điển của cậu rồi. Hàn Tuấn cười bất đắc dĩ: “Bác sĩ nói em bị viêm phổi, giờ vẫn đang sốt đấy, tôi đi thì ai chăm sóc em?”

Lâm Lang tấm tức đáp: “Cùng lắm thì chết, không mượn anh lo.”

Người nọ vươn tay xoay đầu cậu qua, hung tợn nói: “Cấm tùy tiện nhắc đến chết biết không?”

Lâm Lang bướng bỉnh trừng mắt, mặt nhòe nhoẹt nước mắt. Hàn Tuấn rút cuộc vẫn bại trận, cất giọng nhỏ nhẹ: “Đừng quậy.”

Lâm Lang ghen ngào nói: “Anh thả tôi ra thì tôi không quậy nữa.”

Hàn Tuấn bị nhóc con chọc cười, nhìn cậu bằng ánh mắt cưng chiều vô hạn. Lâm Lang vừa thẹn vừa ứ, trèm kín đầu: “Nhìn gì mà nhìn!”

Trùng hợp có y tá đến, y tá nghi hoặc nhìn Lâm Lang: “Sao lại trèm đầu?”

Lâm Lang vội vàng hé mặt ra, hai má ửng hồng lắm lắm mồ hôi. Y tá mỉm cười: “Vẫn còn giận đối anh hai hả? Coi chừng đau ngực đó.”

Lâm Lang lườm Hàn Tuấn một cái: “Ông không phải anh hai em, ông trông trẻ vậy thôi chứ già khú rồi, là chú em đây.”

Hàn Tuấn yêu chiều gõ đầu cậu: “Lại quậy nữa rồi.”

Y tá cười, đổi xong thuốc thì đi ngay. Trong lúc đó, Hàn Tuấn ra ngoài nhận điện thoại, khi về Lâm Lang đã tặng cho hắn cái gậy lạnh lùng. Người nọ dở khóc dở cười, vỗ vỗ vai cậu: “Em ngoan ngoãn ở yên đây, tôi xuống mua ít đồ ăn cho em.”

Lâm Lang vẫn im thin thít, đợi Hàn Tuấn đi rồi mới gọi y tá đi ngang qua cửa vào phòng, cũng chính là người mới thay kim cho cậu ban nãy: “Em tiêm nhiều vậy tốn bao nhiêu tiền?”

Y tá cười đáp: “Anh cậu trả tiền rồi.”

Lâm Lang đã sớm đoán được, cậu hỏi rõ chẳng qua vì không muốn mang ơn Hàn Tuấn: “Nhưng em vẫn muốn biết, chị cho em biết được không?”

Lần đầu kêu người lạ là “chị”, mặt cậu đỏ hết cả lên. Y tá mỉm cười: “Để chị đi hỏi.”

Thực tế chứng minh, tốt nhất đừng nên hỏi viện phí. Giữa thu nhập và chi tiêu hàng ngày, bất luận bạn tính toán chi li và chuẩn bị sớm cỡ nào, thì cái trước vĩnh viễn ít hơn bạn tưởng, cái sau lại luôn luôn nhiều hơn. Khi Lâm Lang nghe miệng hộ sĩ thốt ra con số “tám trăm hai”, cậu gần như muốn khóc thành tiếng, nằm trên giường mà trong lòng chất đầy oán hận. Phòng bệnh một người sang trọng như vậy, lại còn kiểm tra này kiểm tra kia, cái nào cũng hết như rút máu, Hàn Tuấn đang tuyên bố mình nợ hẵn đây mà. Càng nghĩ càng thấy thảm, thế là lại thút tha thút thít. Hàn Tuấn trở về, thấy thế thì sợ hết hồn, chắc y tá sợ gánh trách nhiệm, bèn chạy vào giải thích: “Cậu ấy nghe nói anh xài nhiều tiền cho mình nên cảm động phát khóc ấy mà. Tôi bảo này, hai anh em cần gì cứ nự nhau chứ, cuối cùng vẫn thương nhau nhất đấy thôi.”

Lâm Lang hận không thể lấy gối bịt mũi y tá kia lại. Hàn Tuấn cười ha ha, chờ y tá nhiều chuyện đi xa mới ngồi xuống một bên, sờ mặt cậu hỏi: “Đừng khóc, chưa nói bắt em trả mà.”

Lâm Lang ngoảnh mặt sang chỗ khác: “Tôi không muốn nợ tiền anh, nghỉ đông tôi đi làm, trả lại anh bằng hết mới thôi.”

Những lời này không khiến Hàn Tuấn cười nổi, bỗng thấy đau lòng không thôi bởi cái tính quật cường của cậu: “Không cho đi.”

Lâm Lang nước mắt lưng tròng nhìn hắn, hỏi: “Anh cố ý chứ gì?”

Hàn Tuấn cũng nhìn hắn. Lâm Lang nói: “Anh cố ý làm nhiều kiểm tra, cố ý tiêu thật nhiều tiền... Tôi nói cho anh biết, anh chớ ở đây giả vờ tốt lành, tôi bị vậy cũng là tại anh...”

“Nói bậy!”

“Không cái gì! Nếu không phải tại anh thì tôi làm sao rơi vào nông nỗi này?” Lâm Lang càng nói càng kích động, nước mắt lại rớt xuống: “Anh bớt giả tốt bụng đi, anh thật tình thương hại tôi thì đừng tới đây tìm tôi nữa!”

Hàn Tuấn thở phì phò đứng lên, sắc mặt có chút khó coi: “Em nghỉ ngơi nhiều một chút, cháo với đồ ăn tôi để trên bàn, em nhớ ăn đấy.”

Nói xong ra ngoài luôn, Lâm Lang nhìn bóng lưng hắn, lại kém cỏi mà bật khóc. Hắn nói đi là đi, bỏ mặc mình cậu trong bệnh viện lớn thế này, cậu cũng không biết đây là đâu, lẻ loi hiu quạnh như người mù.

Lâm Lang muốn gọi cho Quan Bằng hoặc Trần Lâm, thậm chí Cao Chí Kiệt cũng được, nhưng trong di động chỉ có số của Hàn Tuấn. Cậu nằm trên giường lạng lẽ rơi lệ, cuối cùng vừa khóc vừa xơi hết thức ăn.

Hàn Tuấn quay lại rất trễ, cả người say khướt. Lâm Lang bị mùi rượu hun tỉnh, vừa mở mắt liền thấy Hàn

Tuấn nhào lên muốn hôn cậu. Cậu sợ tới mức hét to một tiếng, Hàn Tuấn bấy giờ mới phục hồi tinh thần, nằm sấp trên giường gọi: “Lâm Lang, Lâm Lang.”

Lâm Lang cảnh giác mở to hai mắt: “Anh uống rượu hả?”

Người nọ thành thật gật đầu, kéo tay cậu qua: “Trong lòng khó chịu nên uống một chút.”

Lâm Lang hất tay hắn: “Anh khó chịu cái gì?”

Hàn Tuấn trầm mặc một hồi mới đáp: “Em nói tôi hại em nằm ở đây. Tôi yêu em đến thế, vậy mà lại tổn thương em.”

Lâm Lang nghe mà cõi lòng chua xót, thấy Hàn Tuấn đã thay băng, đỏ mắt hỏi: “Tay anh bị sao vậy?”

“Té đập trúng.” Nói đoạn, Hàn Tuấn đứng lên dọn đồ trên bàn, Lâm Lang nằm nghiêng nhìn hắn bận tới bận lui với một tay, trong lòng đột nhiên không nở. Cậu đến cùng vẫn là người mềm lòng, chẳng cứng cỏi tí nào. Khi Hàn Tuấn lại ngồi xuống mép giường, cậu liền nhẹ giọng bảo: “Trẻ lắm rồi, anh về đi.”

Hàn Tuấn lắc đầu: “Em không cần quan tâm, mau ngủ đi.”

Lâm Lang muốn nói lại thôi, trở mình thiếp đi, đầu óc vẫn rối rắm khôn nguôi. Cũng không biết qua bao lâu, cậu im lặng quay người, thấy Hàn Tuấn đã gục đầu lên mép giường ngủ, một cánh tay treo trước ngực, nom rất đáng thương. Lâm Lang nhớ tới tình cảnh Hàn Tuấn nằm viện lần trước, rốt cuộc vẫn thở dài một tiếng, vỗ nhẹ nhẹ lên vai hắn, gọi: “Hàn Tuấn.”

Hàn Tuấn tỉnh ngay tức thì, sốt ruột bật đèn hỏi: “Làm sao?”

Lâm Lang cười xấu hổ: “Hay anh cũng lên giường ngủ đi.”

Hàn Tuấn suy nghĩ, sau cùng vẫn cởi giày nằm lên, nhưng chỉ nằm sát mé giường, cách Lâm Lang rất xa. Lâm Lang tưởng hắn sợ mình so đo, liền kéo chăn ra: “Tôi không sợ anh, anh nằm dịch qua đây tí đi, cách xa quá chăn kéo không tới.”

Người nọ lắc đầu, xoay mặt qua nhìn cậu chăm chú, mắt sáng rõ: “Người tôi lạnh lắm, mắc công em ngấm lạnh rồi lại ho khan.”

Thời tiết tháng mười hai, cho dù có khí ấm thì bên ngoài vẫn rất lạnh, hắn lại ngủ ngoài lâu như vậy. Hốc mắt Lâm Lang ầm ứ, giữ chặt tay hắn: “Không sao, tôi không sợ.”

Hàn Tuấn hơi ngần ngừ, sờ sờ người mình rồi mới nằm sát qua. Lâm Lang dựa lên ngực hắn, thân thể Hàn

Tuấn cứng đờ, vươn tay ôm cậu vào lòng. Lâm Lang thì thầm: “Tôi đang tội nghiệp anh mùa đông mà còn bị thương thôi, anh đừng nghĩ nhiều.”

Hàn Tuấn hôn tóc cậu, đáp khẽ: “Cám ơn.”

Khoảnh khắc này sao mà bình yên tốt đẹp đến lạ, tốt đẹp tới nỗi Lâm Lang vô duyên vô cớ ứa nước mắt. Có lẽ từ tận đáy lòng cậu, bao năm sống trong khổ sở vẫn luôn khát vọng có người thật lòng quan tâm mình, hy vọng có vòng tay ôm ấp để cậu dựa dẫm mỗi khi sinh bệnh hay bất lực, dẫu người này là người cậu muốn trốn tránh nhất. Cậu nhắm mắt bất động, giả bộ ngủ say. Hàn Tuấn thấp giọng nói: “Em nóng quá.”

Lâm Lang không nói gì, chỉ nghe tiếng thở dài thật dài bên tai, giọng người nọ khẽ khàng đến mức gần như khó lòng nghe thấy: “Lâm Lang, tôi thật lòng yêu em.”

Lâm Lang rúc vào ngực hắn, lông mi thoáng run rẩy. Dựa sát như vậy giống như bọn họ thực sự có thể nương tựa vào nhau, không có nước mắt và yêu hận, dịu dàng êm đềm tựa tia nắng xuân vụt lóe giữa đêm đông lạnh giá.

47. Chương 47: Âm Mưu Và Dương Mưu

Giấc này ngủ thẳng đến tám giờ sáng hôm sau, lúc Lâm Lang tỉnh lại, Hàn Tuấn đã biến đi đâu mất. Cậu vừa ngồi dậy đã thấy Hàn Tuấn cầm thứ gì đó đi vào, cười nói với Lâm Lang: “Dậy rồi à?”

Lâm Lang hơi xấu hổ, ngại không muốn nhìn vào mắt hắn. Hàn Tuấn mỉm cười: “Không biết em muốn ăn gì nên mua mỗi thứ một ít, em nếm xem có hợp khẩu vị không, không thì để tôi xuống mua món khác.”

Lâm Lang thấy hắn ăn mặc mỏng manh, tay cồng đến đỏ lên, bèn trách cứ: “Dưới lầu có bán đồ ăn mà, anh chạy ra ngoài làm chi?”

Thái độ của cậu rõ ràng có tác dụng, người nọ tươi cười vui vẻ, ôn hòa dọn các thứ ra, vươn tay sờ trán cậu: “Ừm, đỡ hơn nhiều rồi.”

Ở đây một ngày tốn quá nhiều tiền, Lâm Lang lại muốn về sau vạch rõ giới hạn với Hàn Tuấn, thành ra nói sao cũng không chịu ở lại. Hàn Tuấn không dám trái ý cậu, nhưng mạnh mẽ yêu cầu Lâm Lang phải ở chỗ mình. Lâm Lang canh cánh chuyện ảnh chụp, thầm nghĩ Hàn Tuấn tính tình mưa nắng thất thường, mình mà chọc giận hắn, không chừng hôm nào đó hắn mất hứng phát tán ảnh ra ngoài, đời mình chẳng phải đi tong rồi sao? Vẫn nên ngoan ngoãn giữ vững khuôn phép thì hơn, mấy ngày nay cụp đuôi, tay chân nhanh nhẹn một chút, miệng ngọt một chút, biết đâu người nọ cao hứng sẽ buông tha cho mình? Thế nên, nghĩ đi nghĩ lại chỉ đành nghe lời hắn.

Lúc này, Lâm Lang đã có kinh nghiệm, tối khóa cửa xong mới đi ngủ. Biết trong tay Hàn Tuấn có chìa

khóa, cậu còn kê thêm ghế dựa sau cửa để phòng ngừa. Trời càng ngày càng lạnh, cậu lại vừa khỏi bệnh, tối mặc hết quần áo lên người mới ngủ, thứ nhất để chống lạnh, hai là cậu nghĩ nhớ xảy ra tình huống bất ngờ thì cũng an toàn hơn chút.

Hàn Tuấn lại bắt đầu bận rộn, cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, thường thì cậu dậy hẳn đã đi, cậu ngủ hẳn chưa về. Cơm cũng không cần nấu, mỗi bữa đều có người đưa tới đúng giờ, Lâm Lang tại phương diện này luôn luôn không có cốt khí, nửa tháng mập lên không ít, chỉ tinh thần là kém đi.

Vì muốn cường thân kiện thể, sáng mỗi ngày Lâm Lang đều chạy một vòng quanh tiểu khu, chưa đầy vài ngày đã quen biết rất nhiều người. Đặc biệt, đám trẻ con trong tiểu khu lại càng thích cậu, cứ thấy cậu là “anh ơi, anh ơi”. Lâm Lang cũng biết chính sách thả lỏng hiện tại của Hàn Tuấn chỉ là tạm thời, khoan đề cập cái khác, cứ nói vụ lần trước cậu bị Hàn Tuấn bắt gặp khi đang tắm là hiểu, ánh mắt hắn đối khát đến mức Lâm Lang tự cảm thấy đỏ mặt, đó là chưa kể hắn thỉnh thoảng còn nói mấy câu ám chỉ. Hàn Tuấn không ép buộc cậu cũng là muốn suy xét cho lâu dài, điểm ấy Lâm Lang vẫn hiểu. Lâm Lang luôn nhắc nhở mình rằng hạnh phúc giờ khắc này đánh đổi bằng việc nằm trên lưỡi dao, ngặt nỗi cậu vẫn bị hiện thực làm mù đầu. Đêm đó đi ngủ đột nhiên mơ thấy mình quên khóa cửa, cậu sợ tới mức giật mình ngồi bật dậy, rồi chợt phát hiện bên cạnh có người, không khỏi hét to hãi hùng. Hàn Tuấn bật đèn bàn, mắt lim dim ngái ngủ: “Dọa em à?”

Lâm Lang ngồi dậy hỏi: “Anh sang đây hỏi nào vậy, về phòng anh ngủ đi!”

Hàn Tuấn giật giật người, thể mà xóc chấn chui vào luôn: “Tĩnh lại cũng tốt, sợ đánh thức em nên đâu dám cử động, lạnh chết tôi rồi.”

Lâm Lang dùng chân đá đá hắn: “Sao anh ngủ trong phòng tôi?”

Hàn Tuấn nhắm mắt, vươn tay kéo cậu lại: “Em ngủ một mình không thấy lạnh sao?”

Lâm Lang ôm ấp tôn chỉ thà rằng chết rét cũng tuyệt không chịu nhục, bèn phản kháng: “Tôi không lạnh.”

Hàn Tuấn buồn cười mở mắt ra, vẻ mặt vẫn mỗi một như cũ, thoát nhìn chẳng có tí lực sát thương nào: “Nếu không lạnh, vậy bóc hết ba lớp trong ba lớp ngoài trên người em nhé?”

Lâm Lang gạt cái tay lộn xộn của hắn, nhú mày chất vấn: “Tôi đang muốn hỏi anh đây, tôi buồn bực chuyện này lâu rồi, giờ đã tháng mười hai sao vẫn chưa cấp khí ấm, sáng nay tôi hỏi hàng xóm trong tiểu khu, ai cũng bảo cấp từ sớm rồi, chỗ chúng ta rốt cuộc là sao?”

“À”.

“À cái gì mà à?”

Hàn Tuấn nhắm mắt nói: “Mấy sưởi trong nhà gặp trục trặc, tôi kêu người sửa rồi, nhưng công ty bất động

sản vẫn chưa cho nhân viên đến.”

Lâm Lang bán tín bán nghi, Hàn Tuấn ôm cậu: “Lò sưởi hình người chả xịn hơn khí ẩm sao?”

48. Chương 48: Ăn No Dừng Mơ

Lâm Lang ngo ngoáy hồi lâu vẫn không giãy ra, Hàn Tuấn đè lại đầu cậu, “xuyt” một tiếng: “Tôi không chớp mắt hai ngày nay rồi, mệt muốn chết.”

Lâm Lang thấy sắc mặt hẳn thực sự mệt mỏi, đành an phận mà vươn tay tắt đèn, xong lại bị kéo về ngay tắp lự, cả hai sột soạt nửa ngày mới yên tĩnh. Trong bóng đêm, Hàn Tuấn hỏi: “Tôi đến phòng em ngủ cho đến lúc máy sưởi sửa xong, sau này không được phép khóa cửa.”

Lâm Lang nghiền ngẫm cả buổi cũng chẳng nghĩ ra biện pháp thương lượng: “Anh đang thông báo hay đề nghị?”

Người nọ bỗng bật cười: “Là mệnh lệnh.”

Lâm Lang không nói gì, mấy ngày nay hai người gặp mặt khá ít, hại cậu quên mất bản tính lưu manh của hẳn. Cậu nghĩ, gần đây người nọ đúng là không làm khó cậu, lẽ nào đây là điềm báo hừng đông lộ dạng sau quá khứ tăm tối? Lâm Lang lác quan nhìn thấy nắng xuân trong đêm đen, hưng phấn tốt bậc vì bản thân sắp được tự do.

Nhưng hưng phấn kéo dài đến trưa hôm sau thì bị hiện thực vùi dập nát bét. Lâm Lang tan học trở về, lại phát hiện Hàn Tuấn vẫn đang ngủ say sưa trên giường cậu. Cậu chưa bao giờ đặt chân vô thư phòng, bởi đó là nơi làm việc của Hàn Tuấn, cậu cũng không muốn vào, bèn đổi sang phòng cho khách bên cạnh. Căn phòng này sáng sủa hơn phòng cậu nhiều, ánh nắng mùa đông chiếu vào, ấm áp dễ chịu vô cùng. Cậu mang ghế dựa ra ngồi trước cửa sổ đọc sách, đọc một thì đứng trước cửa sổ nhảy nhót vận động. Lúc xoay người, chợt thấy trên giường có một quyển tạp chí, cậu tưởng sách báo giải trí nên tiện tay cầm lên. Vừa cầm liền bị hù choáng váng.

Trang bìa là hai thân thể một đen một trắng, hơn nữa còn là hai đực rựa. Người đàn ông cao to ôm thiếu niên mảnh khảnh vào lòng, dương vật dưới hông cắm trong...

Đầu cậu nổ “bùm”, quăng luôn sách lên giường, tim đập bình bịch, nỗi sợ sớm đã lãng quên tái hiện trong đầu, giả sử cậu đồng ý, vậy Hàn Tuấn cũng sẽ làm giống người đàn ông trong hình kia...

Mới nghĩ thôi đã sợ tới mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, cậu vội vã chạy ra ngoài, chạy đến cửa lại quay ngược về, dựa theo trí nhớ mà đặt quyển tạp chí ra xa xa, đang loay hoay với ra giường thì ngoài cửa thoáng hiện bóng người, thân mình cậu cứng ngắc, nghe Hàn Tuấn dựa cửa hỏi: “Giấu gì đấy?”

Lâm Lang nghĩ bụng, đảng nào cũng bị bắt quả tang, chi bằng lấy hết dũng khí, dẫu sao việc này đâu phải lỗi của cậu, thế là nổi giận đùng đùng: “Anh... anh đọc thứ này đúng không? Hạ lưu!”

Hàn Tuấn cau mày tiến vào, thấy hình ảnh trên tạp chí cũng hơi sững sốt: “Cái này không phải của tôi.”

Lâm Lang hừ một tiếng để che giấu xấu hổ. Hàn Tuấn lật lật tạp chí, nói: “Tôi mà hứng thì trực tiếp tìm người làm luôn, cần bản không cần xem thứ này. Chắc lần trước Đông Dương đến rồi bỏ quên, tạp chí này không phát hành công khai, chỉ ”công ty Lệ Đô” mới có.”

Lâm Lang giật mình: “Quách Đông Dương?”

Hàn Tuấn cười nghiêng ngả: “Cậu ta thích đàn ông.”

Tin tức này khiến Lâm Lang bị sốc không nhẹ, mãi chưa hồi phục tinh thần nổi. Người nọ lật một hồi, đột nhiên cười xấu xa nhìn cậu: “Em muốn xem thì cứ nói với tôi một tiếng. Gã trong hình đầu bằng tôi, cả dáng người lẫn phía dưới đều thua.”

Lâm Lang đỏ mặt, mắng: “Ai thèm anh, bớt đùa giỡn lưu manh đi.”

Hàn Tuấn bị bộ dáng then thùng của cậu khơi mào kích động, cười cười ngấm móng cậu: “Tên nhóc trong này cũng không đẹp bằng em.”

Lâm Lang nhớ tới hình ảnh vừa thấy, trong lòng quái dị không sao tả xiết, đầu óc loạn cào cào, bèn bỏ chạy một nước. Đẳng sau truyền đến tiếng người nọ cười khê, Lâm Lang hận đến nghiêng răng, mắng to: “Lưu manh!”

Trải qua chuyện này, tâm trạng Lâm Lang lại bắt đầu nặng nề. Giờ ăn trưa, cậu phát hiện ánh mắt người nọ thường xuyên dừng trên người cậu, càng quá đáng hơn là lúc cậu ăn xúc xích nướng, ánh mắt hắn nhìn cậu gần như khát vọng trần trụi. Lâm Lang nhẩn nhẩn thật lâu, đến khi rửa chén thì rốt cuộc nổi đóa, chỉ vào tên đàn ông cứ một mực soi mói mình, quát: “Anh nhìn cái quái gì đó? Vô lại!”

Hàn Tuấn thả báo xuống: “Mới thể này em đã thấy vô lại, vậy chúng ta đừng dùng máy sưởi nữa.”

Lâm Lang ngẩn ra, nghĩ kiểu gì cũng không thể liên hệ hai chuyện này với nhau. Hàn Tuấn cười bốn cột: “No ấm dễ nghĩ chuyện dâm dục.”

49. Chương 49: Ngoài Cuộc Tỉnh Táo, Trong Cuộc U Mê

Lâm Lang “a” một tiếng bồng tỉnh đại ngộ, đỏ mặt ném găng tay cao su vào chậu. Đang tỉnh mở miệng mắng thì chuông cửa vang lên. Cậu hậm hực chạy đi mở cửa, Cao Chí Kiệt với Quách Đông Dương nhắc chân vào: “Má ơi, nhà gì lạnh dữ vậy nè?”

“Máy sưởi hư rồi.”

Lâm Lang thấy Quách Đông Dương, trên mặt lập tức nóng lên, xấu hổ cực kỳ. Cao Chí Kiệt xoa xoa tay đến cạnh Hàn Tuấn, hỏi: “Hai người lại cãi nhau hả?”

Lâm Lang không đợi Hàn Tuấn trả lời đã vội cướp lời: “Các anh tới đúng lúc lắm, vị này ở nhà đến phát ngán rồi, các anh dẫn anh ta ra ngoài chơi đi, mắc công cả ngày suy nghĩ nhảm nhí, rảnh rồi sinh sự!”

Nói xong mới phát giác không ổn. Quả nhiên, cả Quách Đông Dương và Cao Chí Kiệt đều ngơ ngác nhìn về phía Hàn Tuấn im im nãy giờ: “Mấy bữa không gặp mà đổi chủ hộ rồi hả?”

Quách Đông Dương mỉm cười ngồi xuống. Cao Chí Kiệt là vô duyên nhất, ngay lập tức chạy đến trước mặt Lâm Lang đánh giá từ trên xuống dưới một lượt. Lâm Lang bị nhìn đến mức da đầu tê dại, trừng mắt hỏi: “Anh làm trò khùng điên gì đấy?”

Cao Chí Kiệt “chặc chặc” hai tiếng: “Dạo này Lâm Lang to gan hơn trước nhiều nha. Ngày xưa tuy có chút càn rỡ với tôi, nhưng ngôn hành cử chỉ trước mặt anh Hàn thì luôn lộ vẻ kính sợ, trong bụng chưa chắc chịu phục, cơ mà vẫn cho đủ mặt mũi. Gần đây làm sao vậy, quan hệ hai người đã tốt đến mức này rồi á?”

Mặt Lâm Lang đỏ bừng, ngắc đầu đáp: “Anh đừng nói hư nói vượn, tôi hung dữ với anh ta thì tốt chỗ nào?”

“Bộ cậu không hiểu hả. Xa lạ thì tất nhiên phải nói chuyện khách sáo. Nhưng cậu chẳng thèm nể nang gì, chứng tỏ có vấn đề. Nếu không phải cậu biết chắc anh không dám động vào cậu, thì dựa vào tuổi tác và địa vị của anh Hàn, nhóc ranh cậu dám bỏ lão chắc?”

Tuôn một tràng khiến Lâm Lang á khẩu không trả lời được, trong lòng lại cảm giác Cao Chí Kiệt nói rất có lý, hồi tưởng khoảng thời gian sau khi trở về từ bệnh viện, hình như cậu quả thực tùy hứng với Hàn Tuấn hơn nhiều, chưa từng a dua nịnh hót, hờ tỵ là châm chọc khiêu khích.

Thảo nào Hàn Tuấn vẫn chưa chịu xóa ảnh chụp, thì ra tại cậu biểu hiện không tốt!

Nhằm cảm ơn Cao Chí Kiệt một câu đáp tỉnh người trong mộng, Lâm Lang phục vụ đặc biệt ân cần. Ngày thường bạn Hàn Tuấn đến đây, Lâm Lang toàn trốn biệt trong phòng mình không chịu ra, tính cậu im lặng dễ ngại ngùng, không thích gặp người lạ, Hàn Tuấn cũng chẳng khó xử cậu. Lần này thấy cậu chạy trước chạy sau, hớn hở như tiểu nô tài, Cao Chí Kiệt giật mình: “Anh cho cậu ta ăn cái gì vậy, rồi loạn thần kinh rồi hả, ba hồi thế này ba hồi thế kia là sao?”

Hàn Tuấn mím môi, giữ nguyên biểu tình cá chết, ngữ khí lại dịu dàng hiềm thấy: “Cậu ta ấy hả, đầu nhỏ lạnh trí phết đấy.”

Cầm Cao Chí Kiệt cơ hồ rớt xuống đất. Quách Đông Dương chau mày vẫy Lâm Lang: “Cậu lại đây.”

Lâm Lang lễ rề đi tới, cúi đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

Quách Đông Dương quan sát cậu: “Hôm nay sao không dám nhìn tôi?”

Lâm Lang xấu hổ: “Đâu có.”

Cao Chí Kiệt cười: “Mặt đỏ thế kia còn bảo không có, cậu không biết nói dối đâu.”

Lâm Lang mắt tự nhiên giật giật góc áo: “Không có thật mà, tôi chưa đọc sách xong nữa, các anh trò chuyện tiếp đi.”

Quách Đông Dương đen mặt nhìn sang Hàn Tuấn. Người nọ ném một quyển tạp chí lên đùi hắn: “Về sau đừng mang linh tinh đến, tránh làm hư Lâm Lang.”

Quách Đông Dương vừa thấy liền biến sắc, ngượng ngùng nửa ngày không nói chuyện. Cao Chí Kiệt sung sướng trên nỗi đau của người ta, vỗ tay cười nói: “Không phải làm hư, sợ rồi thì có, ha ha.”

50. Chương 50: Trận Tuyết Đầu Mùa

Khi trận tuyết đầu tiên của năm 2005 trút xuống, Lâm Lang vẫn đang trong lớp, giáo viên từ tốn giảng bài trên bục, sinh viên bên dưới lại nhốn nháo hết cả lên. Cậu ngắm bông tuyết rơi lả tả ngoài cửa sổ, mỉm cười khe khẽ, bị ai trong mắt vụt qua rồi biến mất. Lý Yến bên cạnh sắp tới hỏi: “Tuyết đầu mùa đó.”

Lâm Lang quay đầu cười, mặt Lý Yến lại đỏ lên, chớp chớp mắt to: “Mình nghe lớp trưởng nói bỏ dạn ra ngoài hả?”

Lâm Lang lắc đầu: “Chỉ tạm thời thôi, ký túc xá có người bị thương, tôi tạm thời chuyển ra chăm sóc.”

Từ ngày Lâm Lang cắt tóc, cậu phát giác thường xuyên có nữ sinh tiếp cận mình. Mới đầu chẳng chú ý mấy, dần dà rồi cũng nhìn ra, nam sinh trong lớp rất hay lôi chuyện này ra chọc cậu, lúc họp lớp cứ gọi “Lâm soái ca, Lâm soái ca” mãi. Lâm Lang dè dặt thẹn thùng, nhưng dù sao đang tuổi trọng hình thức, bụng dạ cũng có chút đặc ý, hiềm nỗi rất khó tránh ngại ngùng. Lý Yến là người địa phương, tính cách hoạt bát như con trai, trong đám nữ sinh, Lâm Lang quen thân với cô nhất, công việc gia sư lần trước cũng nhờ cô tìm giúp. Lâm Lang nhỏ tuổi nhất lớp, được cái không đến nỗi lùn, 1m7 xem như trung bình trong lớp,

cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai, nghe lớp trưởng bảo rất nhiều nữ sinh thích cậu.

Dù Lâm Lang không định yêu đương trong trường đại học, nhưng trong lòng vẫn cao hứng. Tan học, Quan Bằng rủ cậu đi ăn, hai ngày này Hàn Tuấn đi công tác nên không có mặt ở thành phố F, Lâm Lang cũng vui vẻ đồng ý. Vả lại, lâu rồi cậu không đi ăn với Quan Bằng, hồi cấp ba hai người họ còn thường xuyên ăn chung cà mèn ấy chứ, Lâm Lang thật hoài niệm quãng ngày ấy.

Quan Bằng mới nhận phí sinh hoạt, dẫn cậu đến tiệm cơm nhỏ dưới ký túc xá. Nhắc đến tiệm cơm này, Lâm Lang thực tình chẳng dám khen tặng, không phải tại nấu dở, tay nghề đầu bếp còn rất khá, mỗi tội giá mắc cắt cổ, bình thường chỉ có sinh viên lắm tiền đến ăn, hơn nữa đa số thường là tình nhân đi chung. Lâm Lang không nỡ lãng phí, bắt chước Quan Bằng chỉ gọi nửa phần. Kết quả khi món ăn bưng lên, Quan Bằng liền trộn hai đĩa làm một, cười hì hì bảo: “Cơm tập thể!”

Lâm Lang nhoeén cười, cậu xem Quan Bằng như anh em ruột thịt, nên cũng không nhiều lời, hai người vừa ăn vừa tán dóc. Quan Bằng vẫn chọn hết thịt nạc cho cậu, còn mình tiêu diệt thịt mỡ. Cơm nước xong, Quan Bằng lau miệng, nhìn tuyết mỗi lúc mỗi lớn ngoài cửa kính: “Một tiếng nữa là chơi ném tuyết được rồi.”

Lâm Lang nghe vậy cũng nhìn ra ngoài, nhưng đứng dậy ngay sau đó. Người nọ diện áo khoác đen, mặt mũi lạnh tanh, đang đứng ngoài nhìn cậu qua cửa kính. Quan Bằng cũng thấy, nhăn mày hỏi: “Việc gì phải sợ anh ta thế?”

Lâm Lang cười ngu: “Cậu nhìn kiểu gì vậy, đây không phải sợ, thôi không nói chuyện với cậu nữa, tớ về trước đây, mai bao cậu ăn cơm!”

Quan Bằng nhướn mày nhìn cậu, ra chiều được cứng mà hời. Lâm Lang cười gian trá: “Màn thầu căn tin, ăn thỏa thích nhé!”

Lâm Lang chạy ra ngoài thì Hàn Tuấn đã đi xa. Cậu thở phì phò đuổi theo, gọi: “Anh về lúc nào vậy, sao không báo cho tôi biết, mà anh ăn chưa?”

Người nọ đến cạnh xe, mở cửa nói: “Đi vào.”

Tình thế này, Lâm Lang nào dám nghe lời, dùng dằng đứng trên đường, nói quanh co: “Tôi... tôi còn tiết học.”

Hàn Tuấn lại cười nhẹ: “Tôi thuộc lòng thời khóa biểu của em rồi. Lên xe, phía sau có người đang nhìn đấy.”

Lâm Lang ngoảnh lại thấy Quan Bằng đang dòm sang đây, trong lòng căng thẳng, cuống quýt chui vào xe.

Hàn Tuấn im lặng suốt đường đi, Lâm Lang nghĩ cứ thế này không phải cách hay, song cậu ăn nói vụng về,

lại chẳng rõ chuyện gì xảy ra, đành phải thành thật rúc một bên, liên tục đưa mắt nhìn lên. Xe dừng trước nhà, người nọ mở cửa xe: “Đi ra.”

Lâm Lang vội tháo dây an toàn rồi xuống xe. Vừa vào nhà ngồi thì ngạc nhiên phát hiện trong phòng ẩm áp lạ thường, mừng rỡ quay đầu hỏi: “Máy sưởi thông rồi hả?”

Hàn Tuấn cởi áo khoác: “Đi nấu cơm cho tôi.”

Lâm Lang lập tức ngừng cười, tất tả chạy vào bếp. Cậu không tài nào hiểu nổi, tay nghề bếp núc của cậu nát như vậy, lẫn qua lộn lại chỉ có từng đó, chính mình ăn còn thấy bối rối, sao hẳn phải cố chấp thế chứ. Cậu nghĩ một hồi, chợt nhớ Quách Đông Dương từng nói thần kinh Hàn Tuấn không bình thường, nhin không được len lén bật cười. Mới đây xong vùng nôi, sau lưng đột nhiên vọng đến giọng nói lạnh lùng của người nọ: “Hôm nay trông em có vẻ vui nhỉ.”

Lâm Lang hoảng sợ, quay lại thấy Hàn Tuấn đang dựa cửa, trên mặt nở nụ cười âm hiểm.

51. Chương 51: Ép Buộc Đút Ăn

Ở chung lâu ngày, Lâm Lang cũng phần nào đoán được tính cách của Hàn Tuấn. Cậu cúi đầu, dịu ngoan mím chặt môi. Im lặng tất nhiên không ổn, nhưng so ra an toàn hơn nói sai. Hai người rời nhà bếp ra phòng khách ngồi. Hàn Tuấn cười hỏi cậu: “Chẳng phải em ưa sạch sao, ăn cơm chung với Quan Bằng mà không ngại nước miếng hử?”

Lâm Lang ngẩng đầu sững sốt: “Có sao đâu, hồi cấp ba tụi tôi toàn ăn chung hộp cơm, dính nước miếng cũng quen rồi.”

Người nọ nghe thế liền đứng lên, từ đối diện chuyển sang ngồi cạnh cậu, chỉ vào hạt dẻ trên bàn: “Tôi mua trên đường về đây, em ăn không?”

Lâm Lang nào biết hẳn có ý gì, bèn vươn tay bốc một hạt, đang tính bóc vỏ thì Hàn Tuấn đột nhiên ôm cậu lên đùi, há miệng nói: “Đút tôi.”

Tình huống này có chút ngoài ý muốn, Lâm Lang khẽ thở dốc, quay mặt đi: “Không.”

Song tay người nọ lại tóm lấy hông cậu, toàn thân Lâm Lang căng cứng, vội vàng xin tha: “Tôi đút, tôi đút mà!”

Hàn Tuấn ghé sát tai cậu cười khê: “Cứ phải ăn hiếp thì em mới chịu nghe lời.”

Lâm Lang cầm một hạt bóc vỏ, đoạn đưa đến bên miệng Hàn Tuấn, nhưng người nọ càng được nước lấn tới, có vẻ cho rằng cậu sẽ không phản kháng: “Dùng miệng nuốt thôi.”

Lâm Lang vung tay ném hạt dễ xuống đất: “Không được!” Nói xong, chính cậu lại chịu thua trước, gạt cái tay đang lộn xộn trước ngực mình, cất giọng gần như van nài: “Tôi... tôi không biết mà.”

Hàn Tuấn mỉm cười nhìn cậu, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng khiến cậu kinh hồn bạt vía. Lâm Lang chết trân tại chỗ, người nọ tự bóc một hạt đặt trong miệng mình: “Há miệng.”

Bấy giờ Lâm Lang chỉ còn cách nghe lời, cậu hé miệng, người nọ lập tức hôn xuống, hạt dễ bị đầu lưỡi hất đẩy vào miệng cậu kèm theo nước bọt của hắn. Hàn Tuấn hôn khéo môi cậu, ra lệnh: “Ăn mau.”

Lâm Lang xấu hổ đến mức cổ đỏ bừng, không nhai mà trực tiếp nuốt luôn. Hàn Tuấn lại lấy thêm một hạt: “Giờ biết làm chưa?”

Lâm Lang đâu dám từ chối, đành phải run rẩy nhận lấy lột vỏ, sau đó ngậm vào miệng, nhắm mắt đưa tới ngay. Tuy nhiên, người nọ cố tình chơi xấu, duỗi lưỡi đẩy hạt dễ vào miệng cậu. Lâm Lang hoảng hốt, mở mắt lại thấy nụ cười trêu tức của Hàn Tuấn. Tiếp theo, lưỡi người nọ quét kỹ mọi góc ngách trong khoang miệng cậu một lần, rồi mới cuốn lấy hạt dễ. Lâm Lang bị hắn hôn đến khó thở, mặt đỏ hoe, quay đầu đi quát to: “Anh làm gì?”

Hàn Tuấn ăn hạt dễ, vẫn nhìn cậu không chớp mắt: “Ăn vậy mới ngon.”

Lâm Lang then không chịu nổi, hận đến ngứa răng. Người nọ bỗng dừng ngừng cười, xoay mặt cậu qua: “Từ nay cảm thân thiết với thằng khác như thế, bằng không lần sau đừng mong tôi tha cho em dễ dàng, nhớ kỹ chưa?”

Lâm Lang đỏ mặt, lí nhí kháng nghị: “Nhưng... Quan Bằng là bạn tôi...”

Hàn Tuấn dè dặt nghiêng cậu khời mào một trận bão tố, lúc Lâm Lang vùng ra được, môi đã sưng phù, mặt cũng bị dọa tới trắng bệch, lớn tiếng nói: “Về sau tôi không dám, không dám nữa!”

Hàn Tuấn liếm liếm khéo miệng một cách tà ác, gác chân lên, bảo: “Đi xem xem cơm chín chưa.”

Lâm Lang đứng lên vọt vào bếp ngay tắp lự, vì quá hoảng loạn nên thời điểm mở nồi, tay bị bỏng nổi lên bọng nước nhỏ. Sao trên đời lại có ác ma như vậy chứ, Lâm Lang uất ức tới độ hai chân phát run, trốn trong bếp lau nước mắt không ngừng.

52. Chương 52: Tình Trong Khăn Quàng Cổ

Kết quả của dứt ăn chính là Lâm Lang quyết định từ nay nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt “nữ tắc”, thành thật thận trọng từ lời nói đến việc làm. Trước kia cậu xem TV, thấy bảo trên đời có một loại đàn ông tính tình lạnh nhạt, kiên cường hết ngọn núi lửa đóng băng, loại đàn ông ấy một khi yêu thương ai đó, nội tâm sẽ trở nên cuồng dại một cách đáng sợ, cộng thêm ham muốn độc chiếm gần như biến thái. Theo như tiểu thuyết ngôn tình, càng là núi lửa khó phun trào, bùng cháy lên sẽ càng lâu và nguy hiểm, Lâm Lang nhớ từng loáng thoáng nghe được cái gì mà hắc đạo bạch đạo, rất sợ Hàn Tuấn chính là người như vậy. Để kiểm chứng việc này, mấy ngày trước cậu còn đặc biệt chạy đến thư viện tra cứu vài quyển sách, càng đọc tâm tình càng bi thảm. Cậu cảm giác đầu óc Hàn Tuấn có vấn đề, bá đạo, nham hiểm, tâm lý còn hơi vẩn vơ!

Nhưng... nhưng, nhưng thế thì sao chứ, cậu cũng đâu dám to gan lớn mật chạy tới trước mặt hấn oang oang rằng: “Nè, tôi thấy đầu óc anh có bệnh rồi, đi bác sĩ khám xem sao.”

Nếu làm vậy, có khi nào mình sẽ bị xé nát vụn, sau đó chôn xuống cống rãnh luôn không? Hoặc bị biến thái này giam vào căn phòng tối bí mật nào đó điên cuồng ngược đãi.

Tim Lâm Lang từ từ chìm sâu, lúc trước cậu đồng ý trở về, vốn nghĩ cứ nghe lời hấn, kéo dài thêm mấy ngày, ảo tưởng người nọ hết mối mẻ với mình thì bản thân sẽ an toàn, nhưng hiện tại cơ hồ nhìn không tới ánh rạng đông. Ngẫm lại cũng đúng, thí dụ như cậu từ bé đã thích ăn bánh nhân đậu của lão Lý đầu thôn, cơ mà mắc quá ăn không nổi, bao năm qua vẫn luôn muốn ăn, vì sao? Vì chưa từng được ăn chứ sao! Từ đó suy ra, cậu chưa cho Hàn Tuấn nhấm nháp tí ngon ngọt nào, hấn đương nhiên sẽ không buông tha cậu.

Rầu rĩ ngồi trong phòng khách chờ Hàn Tuấn ăn cơm xong, tâm trạng Lâm Lang hoàn toàn hồng бет. Hàn Tuấn cũng cau mày, có vẻ hương vị bữa ăn thực sự chẳng ra làm sao. Lâm Lang nom vẻ mặt cố chịu đựng của người nọ, trong lòng mới được an ủi đôi chút, lần đầu tiên thấy hơi hơi đắc ý vì tay nghề nấu nướng đáng xấu hổ của mình. Dọn dẹp xong cũng đã 1 giờ 40, Lâm Lang vội vàng vàng mặc quần áo định ra ngoài. Hàn Tuấn gọi cậu lại: “Bên ngoài lạnh lắm, tôi lái xe đưa em đi.”

Lâm Lang “Ồ” một tiếng. Mấy hôm trước cậu đùa giỡn với Hàn Tuấn, chẳng biết có phải hả hê quá nên quên khuấy câu nệ hay không, mà người nọ đột nhiên khen cậu “Thật đáng yêu”, ánh mắt yêu chiều tha thiết. Khi ấy cậu bị hù không nhẹ, nhằm tránh cho sự việc tương tự phát sinh, gần đây cậu luôn tận lực duy trì biểu tình nghiêm túc. Hàn Tuấn cười cười, lái xe chở cậu tới khúc cua gần trường. Đây cũng là Lâm Lang yêu cầu, cậu không muốn bị bạn học nhìn thấy.

Lâm Lang xuống xe, vẫy tay rồi đi ngay, song lại bị Hàn Tuấn túm chặt. Lâm Lang quay đầu, chỉ thấy người nọ khom lưng cầm lên một gói to trong xe, rồi móc ra một chiếc khăn quàng cổ xanh sẫm: “Quần cái này lên.”

Bông tuyết rơi lả tả, đậu đầy trên vai hai người. Con đường dài im ắng phủ tuyết trắng xóa, hàng ngô đồng cao lớn hai bên trang nghiêm mà dịu dàng. Lâm Lang cúi đầu xuống, tùy ý người nọ quần khăn cho mình, đoạn thối tay nói: “Đi đường cẩn thận.”

Hàn Tuấn mỉm cười nhìn cậu, tay xoa xoa tai cậu đầy cưng chiều. Một người ngày thường lạnh lùng nhường ấy, khi cười lên lại ấm áp đến lạ, hết như người đàn ông hiền lành của gia đình, vô hại với cả

người lẫn vật. Lâm Lang bị hấn nhìn chăm chăm đến phát ngượng, xoay lưng chạy mất. Nghe tiếng cười trên cột của Hàn Tuấn vang vọng giữa bầu trời ngập tuyết, Lâm Lang trượt chân, ngã ngồi cái oạch xuống đất.

53. Chương 53: Không Đường Thoái Lui

Xế chiều, theo thường lệ đến phòng hội họa học vẽ tranh, cả Câu lạc bộ Hội họa chỉ có cậu là kém cỏi nhất, mọi người không phác họa thì vẽ màu, của ai cũng trông rất sống động, riêng cậu vẫn dừng ở giai đoạn vẽ truyện tranh, hoạt hình. Mặc dù vậy, cậu vẫn cảm thấy rất vui, nghe mùi phòng vẽ là đã sung sướng không thôi. Hội trưởng là một đàn anh năm ba mang mắt kính gọng vàng, mặt mũi ôn hòa tao nhã như bước ra từ trong tranh, Lâm Lang thật lòng xem anh là thần tượng mà sùng bái. Hiện tại, cậu bắt đầu nung nấu ý định phát triển toàn diện đức trí thể, bởi Câu lạc bộ Khiêu vũ mà cậu vốn chỉ góp mặt cho xôm lại chọn cậu đi tham gia tiết mục mừng năm mới năm nay. Nhìn lại cậu lạc bộ Khiêu vũ cũng có hơn một trăm người, từ một trăm chọn ra mười sáu, vậy mà chọn trúng cậu, Lâm Lang không đắc ý mới lạ.

Tan học, Lâm Lang trở lại ký túc xá một chuyến để lấy quần áo, kết quả đụng phải Cao Chí Kiệt đang ngủ tới tấp mặt mũi. Ông già nhà hấn sợ hấn ăn chơi lêu lổng, thành ra tịch thu luôn căn hộ bên ngoài của hấn, giờ hấn chỉ có thể ngủ trong ký túc xá. Kỳ thực Lâm Lang không thiếu quần áo, Hàn Tuấn mua cho cậu rất nhiều, nhưng toàn là hàng hiệu, Lâm Lang không dám mặc mà cất hết vào tủ. Bận bè trong lớp đều biết hoàn cảnh gia đình cậu, hưởng hồ cậu càng sợ Quan Bằng biết được tình hình hiện nay của mình. Thời điểm về nhà, Lâm Lang phá lệ ngồi xe bus, nhưng do kẹt xe nên tốn nhiều thời gian hơn cả đi bộ.

Tới nhà, trời đã chập choạng tối. Cậu lấy chìa khóa, đang muốn mở cửa thì vừa lúc bắt gặp xe người nọ dừng trước cửa. Lâm Lang bị đèn xe chiếu đến không mở nổi mắt, xoa xoa tay, cười nói: “Trùng hợp ghê.”

Dáng cậu vốn mảnh khảnh, dầu mặc áo lông trông vẫn thon dài. Khăn quàng cổ xanh sẫm che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ chừa lại đôi mắt mềm mại lạnh lợi cong lên vì cười. Hàn Tuấn đi qua, tự nhiên cầm tay cậu đưa lên miệng hà hơi, hỏi: “Lạnh không?”

Lâm Lang muốn rút tay về, song bị người nọ nắm chặt, kéo vào nhà. Lâm Lang xoay một vòng, mặc Hàn Tuấn phủi hết tuyết trên người mình, hưng phấn nói: “Bảo cho anh một tin vui nè!”

Hàn Tuấn còn đang đắm chìm trong tính khí trẻ con ương bướng của cậu ban nãy, cười hỏi: “Tin gì vui?”

“Chiều nay Bộ trưởng Diêu của Bộ Văn nghệ đến mở cuộc họp trong Câu lạc bộ Khiêu vũ của chúng tôi, nói muốn chọn mấy người tham gia tiết mục mừng năm mới.”

Hàn Tuấn nhắm đôi mắt lấp lánh tỏa ra hào quang hưng phấn, cười bảo: “Chọn em à?”

Bấy giờ Lâm Lang mới ngượng ngùng, hình như cũng ý thức được mình vừa rồi hơi thái quá. Hàn Tuấn ngồi xuống sofa, ngẩng đầu hỏi: “Em không thích nơi huyền ảo mà, sao lại mừng rỡ dữ vậy?”

Lâm Lang xấu hổ đáp: “Quan Bằng nói tôi hướng nội quá, tương lai ra xã hội chắc chắn sẽ chịu thiệt. Tôi cũng thấy vậy, thế nên muốn tham gia nhiều hoạt động tập thể một chút.”

Hàn Tuấn theo bản năng muốn bác bỏ, hẳn muốn Lâm Lang mãi mãi đơn thuần ngay thẳng như bây giờ, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy quá ích kỷ, bèn gạt đầu: “Em thích là được.”

Tuy nhiên, Lâm Lang vẫn cúi đầu đứng một bên nửa ngày trời, mấy lần toan lên tiếng lại thôi. Hàn Tuấn cảnh giác ngẩng đầu, hỏi: “Còn gì nữa sao?”

Lâm Lang ngẩng mặt lên, ánh mắt ngập tràn sợ hãi, tựa hồ cũng đang do dự: “À... chúng tôi phải tập luyện, tôi ở bên ngoài không tiện... muốn dọn về ký túc xá.”

Lâm Lang gần như đã sẵn sàng chạy trốn, cậu biết người nọ nhất định sẽ thốt ra hai chữ “không được” chắc như đinh đóng cột, nhưng cậu không cam lòng, rất muốn thử một lần.

Hàn Tuấn cười khê một tiếng, nhìn thẳng vào cậu, trầm giọng hỏi: “Vậy em nghĩ sao?”

Lâm Lang ngây ngốc không biết trả lời thế nào, cậu đâu ngờ đến tình huống này: “Tôi... tôi nghĩ...” Đoạn cậu cắn răng, ngẩng đầu nói: “Tôi thực sự rất muốn tham gia.”

Cậu cũng không ngu, cũng biết trả lời lắt léo mà.

Hàn Tuấn cười thất thanh, sắc mặt không tốt lắm. Lâm Lang đi đến trước mặt hắn: “Qua Tết Dương lịch tôi về ngay. Thật mà, đó giờ tôi... tôi rất ít khi nói dối.”

Mặt cậu đỏ lựng vì kích động, tựa như đang đưa ra lời hứa hẹn thiêng liêng. Hàn Tuấn sờ cằm, cười đáp: “Cũng không phải không thể...”

Khóe môi người nọ vẽ ra nụ cười nguy hiểm, vẫy cậu lại: “Em qua đây ngồi.”

Mặt Lâm Lang nháo nháy cái đỏ bừng, liều mạng lắc đầu như bị sỉ nhục: “Không!”

Hàn Tuấn thoáng sửng sốt, thấy lồng ngực thiếu niên phập phồng kịch liệt, cậu đột nhiên đỏ mắt nói: “Hôm nay tôi về ký túc xá lấy quần áo, Cao Chí Kiệt bảo anh muốn ”dạy dỗ” tôi!”

Nói đoạn, cậu quật cường ngẩng đầu lên: “Anh đừng tưởng tôi sợ anh, cái gì cũng không dám làm, mặc anh muốn gì làm vậy, tôi cũng có lòng tự trọng!”

Người nọ chợt cười khê, chau mày hỏi: “Cao Chí Kiệt nói gì em cũng tin hả? Thằng ấy là hạng người gì em còn không biết sao?”

Mắt Lâm Lang đỏ hồng, nói: “Anh khỏi làm bộ làm tịch nữa, lời anh ta nói câu nào đáng tin, câu nào không đáng tin, tôi tự biết rõ.”

Hàn Tuấn xoa chân mày, móc điều thuốc châm lửa, hút một hơi mới hỏi: “Vậy cậu ta nói tôi muốn dạy dỗ em thế nào?”

Lâm Lang ra vẻ “quả nhiên”, cắn răng đáp: “Ai biết mấy ý nghĩ xấu xa của anh.” Lúc ấy cậu tướng Cao Chí Kiệt lại chọc mình, căn bản không để ở trong lòng.

Nhưng mặc dù thế, trong lòng cậu vẫn lo sợ, lời nói hung ác, ngữ khí lại mềm mỏng, nghe không cẩn thận còn tưởng là lời thổ lộ không tự nhiên. Hàn Tuấn nằm trên sofa, khóe môi vương ý cười ác liệt: “Mới đầu tôi quả thực định dựa theo ý thích của mình dạy dỗ em, lão tổng công ty Lê Đô nói em ngây thơ, điều kiện cũng tốt, muốn dạy dỗ kiểu gì cũng được.”

Mắt Lâm Lang cơ hồ muốn rơi lệ vì thẹn và phẫn nộ, nhưng cậu kiên cường nhịn xuống. Hàn Tuấn thu hồi nụ cười, thấy Lâm Lang nhú mày trước khói thuốc, liền dụi thuốc vào gạt tàn. Hắn đứng lên, tiến lên trước vài bước, nom dáng vẻ tràn đầy căm phẫn và bất bình của thiếu niên, thông thả nói: “Nhưng sau khi suy nghĩ, tôi quyết định thôi, em như vậy đã muốn mạng tôi rồi, nếu dạy dỗ nữa, chỉ sợ tôi chết luôn trên người em.”

Lâm Lang ngơ ngác, người nọ liền bật cười, ngay cả ánh mắt cũng ngập ý trêu cợt. Lâm Lang thế mới biết hắn lại đang đùa giỡn mình, sắc mặt đỏ bừng, có chút què quá hóa giận: “Rốt cuộc anh có đồng ý hay không?”

“Không.” Hàn Tuấn đứng lên đi về hướng thư phòng: “Từ nay em đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi nhà này.”

Giọng Hàn Tuấn hết sức dịu dàng, lại hàm chứa hương vị quyết tuyệt kiên định như chính con người hắn. Lâm Lang đứng tại chỗ, mãi sau mới hồi phục tinh thần. Cậu ủ rũ về phòng mình, kéo màn nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, hung hăng siết chặt nắm tay.

54. Chương 54: Tuyết U Sầu

Màn đêm dần buông xuống, ánh đèn từ tòa cao ốc xa xa trông như đóa anh túc xòe cánh rực rỡ. Cảnh tuyết chốn thành thị trái ngược hẳn với nông thôn. Tại quê Lâm Lang, trời vừa đổ tuyết, thôn xóm liền chìm vào yên tĩnh, ngoại trừ ngọn cây và cánh chim màu đen thì còn mỗi sắc trắng trải dài. Vào đêm, ánh đèn kiêu diễm nồng ấm hắt ra từ những ngôi nhà khiến lòng người không khỏi ấm áp và thanh thản.

Sau này, người trẻ tuổi trong thôn ít dần, mùa đông càng thêm già cỗi, ban ngày cũng không thấy bóng người, cánh đồng trở nên mênh mông trống trải hơn. Nhưng cảnh tuyết thành phố lại rất sôi động, dẫu trên phố vắng người đi đường, bản thân đường xá đã được sưởi ấm bởi nắng nóng. Người tha hương nhìn cảnh ấy bỗng có chút xốn xang, lại có chút bi ai vì không nơi nương tựa.

Lúc Hàn Tuấn đẩy cửa vào, Lâm Lang đang ôn bài, mắt lại thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Quần áo hắn mua Lâm Lang chỉ mặc trong nhà, đôi khi ngay cả mác áo cũng không cắt. Hắn gõ cửa tượng trưng, Lâm Lang hoàn hồn, hỏi: “Muốn ăn cơm sao?”

Hàn Tuấn cười cười: “Mặc nhiều quần áo chút, lần này đi hơi xa đấy.”

Lâm Lang đứng lên, đóng sách lại: “Sáng sớm mai tôi còn phải đi học.”

“Không trễ quá đâu, mười giờ là về tới nhà rồi.”

Trên đường đi, Lâm Lang uể oải không nói gì. Hàn Tuấn liếc cậu một cái, nói: “Vẫn đang suy nghĩ về tiệc mừng năm mới à?”

Lâm Lang im lặng, xoay mặt nhìn cửa sổ. Dưới đèn đường đọng đầy tuyết, thỉnh thoảng còn bay vào xe. Cửa sổ chậm rãi khép lại, Hàn Tuấn cất giọng có chút nghiêm khắc: “Người đã không khỏe còn mở cửa sổ.”

Lâm Lang dứt khoát nhắm mắt, mặt mày dịu ngoan xinh đẹp, nhưng luôn mang theo vẻ không cam tâm và ảm đạm trước sau như một.

Đến nơi, Lâm Lang phát hiện bên trong có rất nhiều người đàn ông đeo kính đen, ai nấy cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, thấy Hàn Tuấn thì ríu rít gọi anh Hàn, y hết mấy phim thổ phỉ cậu từng xem. Thư ký Lưu trong công ty Hàn Tuấn cũng có mặt, đây là lần đầu tiên Lâm Lang gặp người đàn ông ba mươi tuổi, diện mạo nho nhã, dáng cười có vài phần khôn khéo này. Mặt Hàn Tuấn không chút biến chuyển, đi tới hỏi: “Tụi Quách Đông Dương đâu?”

Thư ký Lưu vội thưa: “Đang chờ đằng trước. Mấy người Mạnh tổng cũng đến rồi, đang ở trên lầu.”

Nói xong, thư ký Lưu lập tức lùi ra sau mấy bước. Hàn Tuấn quay lại bảo Lâm Lang: “Em vào trước đi, tôi bàn chuyện với mấy lão tổng một lát.”

Lâm Lang giữ chặt hắn, ánh mắt hơi hoảng sợ. Người nọ mỉm cười: “Toàn người em quen cả mà, Cao Chí Kiệt, có cả đám Trần Lâm nữa.”

Lâm Lang mở cửa, Cao Chí Kiệt đang cười nói giỡn hớt, thấy cậu vào thì hấp tấp đứng dậy vẫy tay: “Sao giờ mới tới?”

Lâm Lang chào hỏi rồi ngồi xuống, hỏi khê: “Bên ngoài có quá trời vệ sĩ, đừng nói là xã hội đen thật nha?”

Trần Lâm ngậm cười, hỏi: “Sao em lại nghĩ họ là xã hội đen?”

Mặt Lâm Lang đỏ lên, tự biết mình hiểu lầm rồi. Cao Chí Kiệt cười nói: “Mấy người đó toàn của mấy tay giàu xổi mang đến, đầu năm nay cứ có tí tiền là bày đặt khoe khoang đủ đởn, sau này cậu dòm riết cũng quen thôi.”

Trần Lâm liếc nhìn Cao Chí Kiệt, cười cười chẳng nói gì. Bọn họ đã được nhắc nhở không được lảm lời về chuyện của Hàn Tuấn.

Hai ngày nay Lâm Lang ăn không ngon, chỉ ăn qua loa dăm ba miếng rồi ngưng. Cậu ngắm tuyết tung bay ngoài trời, phong cảnh dưới đèn đường xinh đẹp khôn tả, liền muốn ra ngoài đi dạo. Cao Chí Kiệt giữ cậu lại: “Nhóc cậu đừng chạy lung tung, nhờ Hàn Tuấn tìm cậu thì sao?”

Lâm Lang gạt tay hắn ra, đỏ mặt nói: “Anh ta không thèm quan tâm tôi đâu. Tôi chỉ ra ngoài đi mấy vòng thôi, lát về liền.”

Cao Chí Kiệt muốn nói lại thôi, hắn cũng biết Lâm Lang ương ngạnh, vả lại bản thân hắn cũng quen rồi. Hướng chi quen biết lâu ngày, hắn dần dà tôn trọng Lâm Lang hơn nhiều, đành phải thả tay ra. Lâm Lang vừa đến cửa hành lang thì bắt gặp Hàn Tuấn ra khỏi thang máy, cậu luống cuống chạy chậm ra ngoài.

Con đường dành riêng cho người đi bộ, vốn dĩ rất phồn hoa tấp nập, song vì tuyết rơi nên đâm ra quanh quẽ quá đỗi. Hai hàng ngô đồng ven đường giăng đầy đèn trang trí màu vàng, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy như hai tia sáng vàng kim kéo dài đến tận bóng đêm thăm thẳm, vẽ hoa lệ tột độ tăng thêm mấy phần đau thương trong đêm đông. Cậu mặc khá mỏng, bên ngoài chỉ khoác áo bông, ôm tay sải bước trên con phố dài, ngắm nghía đèn màu rực rỡ trong đêm. Bên trong cửa kính có người đang uống cà phê, có người đang ăn cơm chuyện trò vui vẻ, những đôi tình nhân thắm thiết đi lướt qua cậu. Cuộc sống cách xa cậu dang dặc ấy, hạnh phúc biết bao, tuyệt vời biết bao.

Cậu chợt cảm thấy thương cảm khôn xiết, nỗi thương cảm không lý do, chậm rãi thấm ra từ nơi sâu thẳm trong đáy lòng, ấm nóng ẩm ướt như nước mắt. Hàn Tuấn đã ra ngoài tìm, hắn đi theo cậu, gọi: “Lâm Lang.”

Bông tuyết nhỏ vun rơi lác đác, Lâm Lang ngoảnh lại, nở nụ cười buồn bã: “Tôi muốn đi một mình một lát.”

Dứt lời, cậu quay đầu đi tiếp. Ngay khoảnh khắc quay đầu, trong mắt Lâm Lang rơi xuống một giọt lệ, Hàn Tuấn cách xa nên chỉ trông thấy tóc mái cậu khẽ bay theo gió, hỗn độn mà mềm mại. Xung quanh là tuyết trắng và đèn hoa lồng lẩy, trong sáng lung linh.

55. Chương 55: Say Rượu

Hàn Tuấn dừng chân, lặng lẽ nhìn bóng lưng cậu, đưa điện thoại di động lên tai, hỏi: “Em khóc sao?”

Trong di động truyền ra âm thanh nghẹn ngào kiềm nén, dù cách tầng gió tuyết dày đặc, hần vẫn có thể mừng tượng ra dáng vẻ kiên cường cố nén nước mắt của người ấy. Hàn Tuấn mím môi nhìn người ấy đi mỗi lúc một xa, gió bắc cuốn theo bông tuyết rơi đầy lên vai hần.

Nếu đã bị hần nhận ra, Lâm Lang dứt khoát không trở lại nhà hàng nữa, một mình đi dạo đến tối mịt mới về nhà. Cậu rón rén mở cửa phòng Hàn Tuấn nhìn thoáng qua, bên trong tối như mực, chẳng hề có động tĩnh gì. Khép lại cửa rồi quay về phòng mình, bật đèn mới phát hiện Hàn Tuấn cũng không ở đây. Chăn trên giường vẫn giữ nguyên hình dáng cậu gấp sáng nay, cậu ngơ ngác ngồi xuống mép giường, di động trong túi đột nhiên reo vang, Cao Chí Kiệt thở hồng hộc nói: “Tối nay Hàn Tuấn không về đâu.”

Lâm Lang nghe thấy tiếng cười nịnh hót của phụ nữ, cậu “ờ” một tiếng, đoạn cúp máy luôn. Cậu không sợ Hàn Tuấn phóng đàng bên ngoài rồi chuốc lấy rắc rối, vì cậu biết Hàn Tuấn yêu cầu rất cao, tuy rằng nhiều phụ nữ nhưng toàn mấy cô xuất thân đứng đắn, chưa bao giờ mất đi mảy lại với gái lạ. Hần cũng không phải chỉ có mỗi căn nhà này, dĩ vãng qua đêm với gái đều ở bên ngoài, lần trước còn dịu dàng thủ thỉ với cậu rằng chưa từng dẫn cô nào về đây.

Không cần lo lắng hay băn khoăn, hệ thống sưởi lại vừa thông, Lâm Lang liền lột sạch chỉ chừa mỗi quần lót và chui vào chăn. Tuyết phản chiếu ánh đèn, cảnh đêm ngoài cửa sổ mờ sáng mờ lung. Cậu ngẩn ngơ ngắm nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ thật lâu, mãi tới nửa đêm mới thiếp đi.

Trong mơ cậu thấy Hàn Tuấn lại say rượu gây tai nạn, cuối cùng khóc đến bưng tỉnh. Tỉnh dậy mới biết là mơ, côi lòng như màn sương nặng trĩu, lệ nơi khóe mắt trượt xuống tóc mai. Trong đêm tối nghe được tiếng thở dốc khe khẽ, cậu thất kinh, vội vàng bật đèn. Hàn Tuấn tóc tai hỗn độn, cà vạt tháo hơn nửa, đang úp mặt lên mép giường ngủ say.

Lâm Lang cuống quýt mặc áo ngủ nhảy xuống giường, vỗ vai người nọ: “Hàn Tuấn.”

Hần hơi hé mắt, trên áo còn in dấu son phụ nữ. Lâm Lang ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cau mày hỏi: “Anh uống rượu hả?”

Hàn Tuấn kinh ngạc nhìn cậu, bất chợt mỉm cười, gọi: “Lâm Lang.”

Nói xong liền ngủ mất. Lâm Lang chán ghét đẩy hần ra: “Người toàn mùi rượu không, ra ngoài tắm đi!”

Người nọ vẫn không nhúc nhích, xem ra đã ngủ say.

Lâm Lang nhìn hần mà chẳng biết làm sao. Lúc Hàn Tuấn ngủ, đường nét khuôn mặt hần mềm mại hơn nhiều, mày hơi nhíu lại, thấp thoáng dáng vẻ trẻ thơ. Lâm Lang lúi húi lên giường, giúp hần cởi giày đắp chăn. Di động bất ngờ vang lên, Lâm Lang thấy là Cao Chí Kiệt nên bắt máy.

“Cao Chí Kiệt đây, Hàn Tuấn về nhà rồi đó, cậu ra phòng khách xem thử đi.”

“Anh ấy lên giường rồi.”

Cao Chí Kiệt thở phào: “VẬY TÔI AN TÂM RỒI, BỮA NAY CHỈ BIẾT ẢNH CẢN TRÚNG THUỐC GÌ MÀ TỪ LÚC CẬU ĐI CÁI LÀ NỐC RƯỢU ỪNG ỨC, BỌN TÔI SỢ QUÁ NÊN ĐAU KHÔNG DÁM LÊN TIẾNG, QUEN BIẾT NHAU BAO NHIÊU NĂM, ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU TIÊN THẤY ẢNH MẮT KHÔNG CHẾ VẬY ĐÂY. CUỐI CÙNG VỪA UỐNG ĐẾN GỤC XUỐNG THÌ TỰ DỨNG BẬT DẬY KHĂNG KHĂNG ĐÒI VỀ. TÔI CHỊU ĐỰNG RÉT MƯỐT ĐƯA ẢNH VỀ, VẬY MÀ CỬA CŨNG KHÔNG CHO TÔI BƯỚC QUA, UỐNG CÔNG TÔI CÒN SỢ ẢNH XỈN QUÁ NGÃ LUÔN TRONG PHÒNG KHÁCH.”

Lâm Lang đáp “ừm”, đoạn chạy vội ra cửa sổ nhìn xuống, thấy xe Cao Chí Kiệt đang đậu dưới lầu: “Anh còn bên ngoài hả?”

Cao Chí Kiệt hạ cửa sổ xe, vẫy tay: “Tổng xong người về nhà rồi, tôi cũng về đây.”

Lâm Lang vẫy vẫy tay, rồi lại run cầm cập nhảy lên giường ngay tắp lự, kéo chăn chui vào. Đầu chưa chạm gối, cánh tay Hàn Tuấn đã duỗi sang ôm cậu vào lòng. Lâm Lang khẽ “ơ” một tiếng, toàn thân đã dán sát lên người hắn. Tay Hàn Tuấn đã gần khỏi hẳn, chỉ để lại một vết sẹo cực nhỏ. Tục ngữ nói say rượu loạn tính, Lâm Lang không dám khinh thường, thở gấp nói: “Anh đừng mượn rượu giở trò.”

Không thấy người nọ đáp lại, chỉ tiếp tục ôm cậu không nhúc nhích. Lâm Lang ngẩng mặt nhìn, thấy Hàn Tuấn đã ngủ say, hành động vừa rồi giống như mấy ngày nay đã quen ôm cậu.

Đêm đông ở nông thôn rất khổ, Lâm Lang sức khỏe kém, tay chân thường đến nửa đêm mới ấm lại, bà nội Lâm hay đổ nước nóng vào chai nước biển bệnh viện, rồi đặt vào chân để sưởi ấm chân cho cậu. Chai mới đầu thì nóng hổi, sáng hôm sau lạnh như băng, nó đã cùng cậu vượt qua biết bao mùa đông giá rét. Giờ đây lại ấm áp như ngày xuân tháng ba. Có một người bên cạnh cũng không hẳn là chuyện xấu.

56. Chương 56: Chinh Phục Tuyệt Đối

Sáng hôm sau thức giấc, tuyết vẫn bay lả tả ngoài cửa sổ. Lâm Lang xoay lại thấy Hàn Tuấn đã tỉnh, đang bất động nhìn cậu. Có lẽ do tối qua say rượu, sắc mặt hắn thoát nhìn hơi mõi mệt, chỉ mới một đêm mà trên cằm đã lún phún râu. Lâm Lang xấu hổ, chống tay định đứng dậy, lại bị Hàn Tuấn giữ chặt. Cậu “a” một tiếng, ngã lên ngực hắn, toàn thân căng cứng. Hàn Tuấn ôm cậu thật chặt, lông mày nhíu lại vì đau, thở dài se se: “Lâm Lang, Lâm Lang, chừng nào em mới yêu tôi?”

Mặt Lâm Lang áp sát lồng ngực nóng bỏng của Hàn Tuấn, đầu cách lớp áo sơ mi vẫn khiến cậu bối rối không biết làm sao. Cậu cố sức giãy dụa, nói: “Không có chuyện đó đâu!”

Hàn Tuấn cắn lên cổ cậu, Lâm Lang đau đến biến sắc, la lớn: “Đau!”

Người nọ giật mình nhả ra, cổ Lâm Lang đã rớm máu.

Hàn Tuấn ngây ngốc nhìn cậu, ngón tay sờ sờ vết thương: “Đau à?”

Lâm Lang phát hiện vẻ mặt người nọ rất khác với dĩ vãng, bèn ráng nhìn đau lắc đầu, nhưng bị ngón tay hắn ấn đến rên thành tiếng, lông mày thanh tú hơi cau lại, vạch trần sự ẩn nhẫn và bất an trong nội tâm. Hàn Tuấn bỗng nhiên thè lưỡi liếm vết thương của cậu, ghì thật chặt không cho cậu vùng vẫy: “Thật xin lỗi.”

Lâm Lang nhắm nghiền mắt, ôm lấy đầu hắn, thân thể bị kia xúc cảm nóng ướt kích thích đến run nhẹ, cậu gặp phải ác ma thích uống máu sao?

“Thật xin lỗi...” Hàn Tuấn nỉ non, môi lại trượt về hướng môi cậu. Lâm Lang rên một tiếng, quay ngoắt sang chỗ khác: “Mau buông tôi ra!”

Cậu vừa dứt lời đã phải hét lên, người nọ hung ác nắm cầm cậu, ép cậu khóa môi với hắn. Từ phản kháng ban đầu đến mê muội vào phút chót, khi Hàn Tuấn thả cậu ra, Lâm Lang chỉ biết há miệng thở hổn hển theo bản năng. Môi cậu bị cắn nát, khoe miệng vương máu của người nọ khê mở, từng câu từng chữ hết như ác ma ăn thịt người: “Em đời này đừng nghĩ đến chuyện rời xa tôi, cho dù ngay sau đó tôi có chết, tôi cũng sẽ giết em trước, để em cùng tôi chết chung một chỗ.”

Lâm Lang gục đầu xuống, thân thể co rúm run nhẹ, lần đầu tiên cậu ý thức rõ bản thân có lẽ trốn không thoát, đời sẽ bị hủy hoại. Người nọ khê thổi lên sau tai cậu, thì thầm sát bên như ác ma trong phim điện ảnh: “Muốn khóc thì khóc đi.”

Lâm Lang che mắt, nghèn nghẹn nói: “Tôi không muốn rơi nước mắt trước mặt anh.”

Mấy năm nay tuy rằng khổ sở, nhưng ngoại trừ một đêm tưởng sẽ bị cưỡng bức kia, cậu chưa từng khóc trước mặt ai, một lần cũng không.

Dẫu có hèn mọn và khuất nhục đến đâu, cậu cũng giữ vững kiêu ngạo và tự tôn của mình.

Hàn Tuấn lại không muốn buông tha, trở mình đè cậu xuống, thở phì phò gạt tay cậu ra: “Em khóc đi, mau khóc cho tôi xem. Chỉ cần em cầu xin tha thứ, tôi sẽ không thương tổn em nữa!”

Tay che mắt bị hung hăng gạt đi, Lâm Lang giãy giụa khóc lớn, nước mắt cuộn cuộn chảy dọc theo hai má, vừa sợ hãi vừa nhục nhã: “Buông tôi ra! Đồ khốn!”

Hàn Tuấn thở gấp, nhìn chằm chằm khuôn mặt thon gầy tái nhợt của Lâm Lang: “Tôi không muốn tổn thương em, đừng ép tôi.”

Lâm Lang nhắm chặt hai mắt, tức tưởi nói: “Anh làm vậy chắc chắn sẽ gặp báo ứng!”

Người nọ cười lạnh, xé tung áo cậu. Cơ thể thiếu niên sạch sẽ chưa từng bị ngắt hái, nhụy hồng trước ngực càng dụ hoặc chết người. Hàn Tuấn đã đỏ mắt, lập tức há miệng cắn như thèm khát đã lâu. Lâm Lang rên rỉ một tiếng, thân thể nháy mắt thẳng đơ. Đó là chỗ nhạy cảm nhất trên người cậu, tự mình chạm cũng sẽ cứng lên.

Hàn Tuấn cũng phát hiện cậu nhạy cảm, bèn vươn đầu lưỡi mặc sức liếm láp, vừa quăn vừa gặm, nóng bỏng mà cuồng dại chẳng khác nào mãnh thú xuất chuồng. Khoái cảm và hoảng sợ vọt lên như điều gặp gió, Lâm Lang xấu hổ nhận ra mình có phản ứng. Cậu ôm ghì đầu Hàn Tuấn, van nài hần: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn, làm ơn thả tôi ra!”

Người nọ vừa ngậm vừa ngước mắt lên, ánh mắt có thể thiêu cháy người. Hai tay nắm đầu ngực cậu, đầu lưỡi linh hoạt chậm rãi dờ lên hầu kết: “Nói đi. Nói em vĩnh viễn không rời xa tôi.”

Lâm Lang run rẩy, toàn thân biến thành màu hồng. Nước mắt thấm ướt tóc mai, nức nở nói: “Tôi... tôi đồng ý không bao giờ rời xa anh.”

Chưa dứt câu đã nghẹn ngào không thở nổi. Hàn Tuấn cười tà ác, đưa tay cởi quần mình. Lâm Lang bị lật lại, thứ khổng lồ cắm giữa đùi cậu chuyển động điên cuồng: “Thật muốn cưỡng bức em ngay bây giờ!”

Sau một hồi giày vò nghiêng trời lệch đất, hết lần này tới lần khác, chẳng biết kéo dài bao lâu. Khi người nọ rút cuộc thỏa mãn và nằm xuống, trên người Lâm Lang đã dính đầy chất lỏng trắng đục. Giường chiếu nhàn nhúm lộn xộn, chần bị quăng xuống đất tự lúc nào. Lâm Lang nhắm mắt cuộn người lại, hết như mới chết đi một lần.

Hồi Lâm Lang còn bé, dẫu bề ngoài cậu có vẻ điềm đạm ít nói, kỳ thực bản chất rất bướng bỉnh. Vì được người nhà cưng chiều nên ít nhiều cũng mắc vài tính xấu, song bà nội dung túng cậu, bảo rằng út ứng nên có bộ dáng út cưng. Lớp chín năm ấy trở về từ bệnh viện, cậu nằm trên giường khóc thật lâu, chỉ có bà nội ngồi bên nhẹ nhàng dỗ dành cậu. Trong lễ tang sau đó, bà nội Lâm luôn giữ nguyên nét mặt nghiêm nghị, đau xót mà không ủy mị. Khi ấy cậu nghĩ, bầu trời của mình vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ, cậu có thể tiếp tục sống sót. Hai ba tháng sau, đông đi xuân đến, cậu dần dần thoát khỏi bi thương. Rồi một đêm nọ ra ngoài đi vệ sinh, chợt nghe thấy bà nội Lâm khóc một mình trong phòng. Cậu áp mặt lên cửa sổ nhìn, hương hoa hờn thoang thoang, ngọn đèn ảm đạm chiếu sáng bóng lưng già nua của bà cụ. Đó là thời khắc đau thương nhất đời Lâm Lang, cậu nghẹn ngào ngồi xồm trong sân khóc mãi không thôi. Kể từ ngày ấy, cậu biết rằng bản thân không thể trông chờ người khác che chở trong tương lai, cậu muốn lớn lên thật nhanh để bảo vệ chính mình, bảo vệ người thân.

Về sau, cậu không bao giờ khóc trước mặt ai nữa. Đối với cậu mà nói, nước mắt ngoại trừ khiến bà nội Lâm đau lòng và rước lấy thương hại của người khác, thì chẳng còn ý nghĩa gì. Cuộc sống vất vả luôn chất chứa đủ loại đắng cay, gì cậu cũng không hiểu, cần học hỏi rất nhiều thứ. Lâm Lang lúc nào cũng chịu thương chịu khó nhất thôn, mặc đồ cũ kỹ và ăn ít nhất lớp, nộp học phí còn bị nhắc nhở đến mấy lần. Đôi khi cảm thấy sống quá mệt mỏi, cậu lại trốn đi khóc thầm, tự nhủ không được để người khác thấy nước mắt của mình, mình có thể chống đỡ.

Bởi cậu chẳng có gì hết, chỉ có khả năng vun đắp cho tương lai của mình.

Hiện tại ngẫm lại, bản thân ném trái xiết bao khổ cực, thế mà phải nhận lấy kết cục này.

Thật không cam lòng mà.

57. Chương 57: Tuyết Thăm Thăm

Lúc Lâm Lang đứng lên thì đã đến giờ ăn trưa. Đần độn ngồi trong trường cả buổi chiều, chuông tan học reo lên lại không muốn về nhà. Cậu chạy đến ký túc xá tìm Quan Bằng, cười nói: “Lần trước tớ bảo mời cậu ăn cơm mà.”

Quan Bằng vừa tắm xong đi ra, cười rạng rỡ như vàng thái dương mới được nước mưa gột rửa. Hắn khoác áo lông lên, cười hỏi: “Tưởng cậu giỡn chơi thôi chứ, đi đâu ăn đây, đừng bảo tới căn tin thật nha?”

Lâm Lang ra vẻ thần bí, hơn nữa còn kiêu ngạo nói: “Nói nhảm lắm thế làm gì, mặc xong đồ rồi thì đi thôi!”

Kết quả hai người vẫn đi căn tin, là Quan Bằng cố ý yêu cầu, nói nhà ăn lầu ba có đầu bếp mới, làm canh màn thầu thịt dê ngon lắm, hắn nghe bạn kể mà chưa có dịp đi. Lâm Lang biết hắn muốn tiết kiệm tiền thay mình, trong lòng ề ề, chỉ muốn kể hết mọi chuyện cho hắn nghe. Nghĩ một hồi vẫn nhịn xuống. Canh màn thầu thịt dê vừa cay vừa nóng, cậu ăn đến toát mồ hôi đầm đìa, cũng giấu được vẻ thất thố của mình. Quan Bằng đưa khăn giấy qua, chọc ghẹo cậu: “Xem bộ cậu cay dữ ha, mắt rưng rưng luôn rồi kia.”

Lâm Lang mím môi, mũi lại cay xè: “Tớ không bao giờ ăn cái này nữa, sắp thượng hoả rồi.”

Lâm Lang còn nhỏ tuổi, thi thoảng cũng giở thói trẻ con. Ra khỏi nhà ăn thì sắc trời đã tối đen, Quan Bằng dứt tay vào túi, hỏi: “Cậu tính về hả?”

Lâm Lang lắc đầu: “Họp xong mới về”

Học kỳ hai năm lớp mười hai, Quan Bằng chuyển vô trường ở, hai người thường cùng nhau về ngủ sau giờ tăng tiết buổi tối. Sân thể dục không lớn, có rất nhiều người đi dạo mát tán gẫu, ngật nổi không có đèn nên tối như bưng, ngẫu nhiên sẽ đụng phải một hai đôi uyên ương phóng đảng. Ngày xưa ấy thật kham khổ, cũng thật khiến người ta tưởng niệm.

Đường Minh Đức trong đại học F cũng không có đèn đường, chỉ có một hàng cây cao to, nay nhờ tuyết phản chiếu ánh sáng nên vẫn thấy hình dáng mơ hồ. Lâm Lang sức nhớ quảng ngày cấp ba, mắt đỏ lên: “Quan Bằng, giả như một ngày tớ bị người ta bao nuôi, cậu còn muốn làm bạn với tớ không?”

Quan Bằng tròn to mắt, cười hỏi: “Sao tự dưng hỏi thế, cậu lợt mắt xanh phú bà nào rồi hả?”

Lâm Lang bỗng bật cười, hỏi: “Có không?”

“Không đâu.” Quan Bằng ngừng cười, nghiêm túc nhìn cậu: “Người kiêu ngạo như cậu sao cam tâm bị người ta bao nuôi chứ?”

Lâm Lang nghiêng đầu nở nụ cười, mi mắt loang loáng ánh nước: “Nhưng tớ cũng muốn sống. Tớ còn bà nội phải nuôi mà.”

Quan Bằng túm lấy cậu: “Bà nội Lâm xảy ra chuyện gì?”

Lâm Lang mỉm cười: “Tớ chỉ ví dụ thế thôi. Cậu thử nghĩ đi, tớ đây tiêu sái lỗi lạc, mai sau không chừng có người muốn bao nuôi tớ thật ấy chứ!”

Nói xong, chính cậu tự cười ha ha, vui vẻ nhảy hai bước trong tuyết. Quan Bằng đuổi theo hỏi: “Lâm Lang, có thấy cậu khoe khoang thế này bao giờ đâu, cái khác không nói, bọn mình thân nhau như vậy mà lúc tớ khen cậu, cậu còn ngượng ngùng cơ mà. Cậu làm sao vậy?”

Lâm Lang sững sốt, cúi đầu đáp: “Tớ... tớ cũng là người bình thường thôi, cũng muốn không làm mà hưởng. Tự phần đầu vất vả lắm, tương lai tìm ai dựa dẫm cũng tốt.”

Quan Bằng cúi xuống nhìn cậu, trầm mặc một hồi mới lên tiếng: “Nếu tương lai cậu thực sự quá vất vả, muốn tìm ai đó dựa dẫm thì hãy đến tìm tớ.”

Mắt Lâm Lang ngẩn lệ, ngẩng đầu lên. Xung quanh không có đèn, bóng tối dày đặc khiến không ai thấy rõ ai. Trên quảng trường cách đó không xa, ánh đèn vàng phủ lên hai hàng cây long não, đêm đông tĩnh lặng êm dịu mà an tường. Quan Bằng nói: “Chỉ cần cậu bảo một câu, tớ sẽ dốc hết sức giúp đỡ cậu.”

Lâm Lang rơi nước mắt lã chã, cõi lòng chua xót khôn cùng, kiềm nén thật lâu mới đáp: “Cám ơn cậu.”

Quan Bằng cúi đầu nhìn thật gần, vươn tay sờ mặt cậu: “Cậu khóc sao?”

Lâm Lang lùi một bước, không cho hắn đụng, cười ha ha: “Đúng vậy, bị cậu làm cảm động phát khóc luôn.”

Tiếng cười xóa tan nghi ngờ của Quan Bằng, hắn thở dài thườn thượt, nói bất đắc dĩ: “Aizz, dọa tớ sợ nhảy dựng luôn. Cậu thích gạt người hơn cả con gái là sao.”

Lâm Lang chạy xa thêm vài bước, mắt vẫn rưng rưng, quay đầu cười to: “Cậu bớt ở đây nói xấu chị em phụ nữ đi, mấy nường ấy gạt người hồi nào!”

Quan Bằng nhanh chân đuổi theo, còn chưa bắt kịp thì Lâm Lang đã trượt chân ngã bùm xuống đất. Hắn

cười lớn chạy tới, ngồi xổm xuống, đặc ý hỏi: “Không sao chứ bồ?”

Lâm Lang úp mặt lên tuyết, thở dốc kịch liệt, nước mắt hòa tan vào tuyết, cổ áo cũng lạnh lẽo. Cậu lật người nằm trên tuyết, thở hào hển: “Giá trời đổ tuyết thật lớn vùi luôn tụi mình thì hay biết mấy. Mấy ngàn mấy vạn năm sau được người ngoài hành tinh đào ra thì đã...”

Uất ức và đau xót cùng dâng trào, chặn ngang yết hầu cậu. Quan Bằng còn đang chờ cậu nói đùa xong, Lâm Lang lại im thin thít, chỉ nằm yên bất động như người chết. Hắn cúi xuống kéo tay Lâm Lang: “Trời rét căm căm mà còn nằm trong tuyết, không muốn sống nữa hả?”

Lâm Lang dờ dẩn nhìn hắn, như thể đã thực sự đánh mất hồn phách. Quan Bằng dùng sức kéo cậu, Lâm Lang bấy giờ mới bò dậy. Quan Bằng đứng lên người cậu thấy ướt chèm nhẹp, liền hét ầm lên: “Sao ướt hết cả thể này, mau về thay đồ đi, bộ cậu tính thí luôn mạng nhỏ thật đấy hả!”

Lâm Lang sờ sờ người mình, ngẩng đầu bảo: “Vây tớ về đây. Quần áo để cả ở nhà Hàn Tuấn rồi.”

Quan Bằng gật gật đầu, đột nhiên lấy ra một tấm thẻ: “Cho nè.”

Lâm Lang nhận lấy. Quan Bằng nói: “Tớ biết cậu sợ tốn tiền nên không nở ngồi xe, đây là thẻ xe bus tớ mới làm, trời lạnh lắm, từ nay cậu đừng đi bộ nữa.”

Lâm Lang nhét trả lại hắn: “Không cần đâu, cậu giữ lại xài đi.”

Quan Bằng thay đổi nét mặt, thở không ra hơi, nói: “Tớ đặc biệt làm cho cậu đấy, cậu không nhận tớ giận bây giờ. Có tin tớ quăng nó đi luôn không.”

Nói đoạn, hắn quăng đi thật, trời tối mù chả biết ném đi đâu rồi. Lâm Lang “ơ” một tiếng, tức không chịu nổi, vội vàng cúi tìm. Nước mắt chợt trào ra, từng giọt từng giọt lăn xuống nền tuyết. Quan Bằng bắt thành linh khom xuống nhét thẻ vào tay cậu, đoạn bỏ chạy mất dạng.

Lâm Lang giật mình đứng thẳng dậy, nắm chặt thẻ xe bus trong tay. Màn đêm im ắng không một chút gió, cậu lặng lẽ đứng trong bóng tối, luống ca luống cuống như không tìm thấy đường về.

Cậu bắt chợt nhớ lại, trong trang nhật ký viết hồi trung học, cậu từng hy vọng gặp được một người yêu ghi lòng tạc dạ, và một người bạn sinh tử có nhau.

58. Chương 58: Không Phải Số Mệnh Của Mình

Lúc Lâm Lang về nhà, Hàn Tuấn vẫn chưa về. Toàn thân cậu mệt rũ rời, cổ vực tinh thần đi tắm rửa, rồi ngã lên giường ngủ luôn.

Cậu ngủ không bao lâu thì Hàn Tuấn về. Hắn thấy đèn phòng khách còn sáng nên tưởng Lâm Lang chưa ngủ. Ngồi nghiêng ngả trên sofa hồi lâu, gọi một tiếng cũng không thấy Lâm Lang ra. Vào phòng Lâm Lang mới phát hiện cậu đã quần khăn tắm ngủ, tóc ướt sũng cuộn thành một cục. Hàn Tuấn lay lay vai cậu: “Lâm Lang, dậy sấy khô tóc rồi ngủ tiếp.”

Cậu trai “Ủm” một tiếng, rúc trong chăn không chịu nhúc nhích. Hàn Tuấn cầm máy sấy đến bên giường, ôm cậu lên. Tóc Lâm Lang vẫn hơi dài như trước, mái tóc mềm mại từ từ tản ra giữa các ngón tay, bông bông bênh bênh, sáng bóng nhu thuận chẳng khác nào người trong lòng. Đây là khoảnh khắc ngàn vàng cũng không nguyện trao đổi, cậu lười biếng, dịu ngoan tựa vào lòng hắn thế này, tựa như người yêu trao trọn tấm chân tình.

Hàn Tuấn đắm chìm trong sự bình yên khó có được, lập tức ôm cậu nằm xuống giường. Mối đọng tới trán Lâm Lang mới nhận ra người cậu nóng hầm hập.

Hắn giật mình sợ hãi, thấp giọng gọi: “Lâm Lang, tỉnh lại đi, Lâm Lang.”

Lần này Lâm Lang bệnh đặc biệt nghiêm trọng, sốt cao liên tục không hạ, mắc cả viêm phổi, nằm trên giường bệnh như không thở nổi. Đám Cao Chí Kiệt nghe nói thế đều tới thăm cậu, hoảng sợ hỏi: “Sao thảm dữ vậy?”

Hàn Tuấn nhú mày không nói gì, chăm sóc cậu hết sức cẩn thận. Trần Lâm xin nghỉ hộ Lâm Lang, trước khi đi còn quay đầu nhìn thoáng qua, nói với Cao Chí Kiệt đi cùng: “Chả biết Lâm Lang chăm sóc Hàn Tuấn hay anh ta chăm sóc Lâm Lang nữa.”

Mê sảng trong lúc ngủ mơ, giọng nói không rõ ràng, thi thoảng còn rơi nước mắt. Thời điểm tỉnh lại, môi khô nứt, cổ họng khản đặc. Cậu nghiêng đầu nhìn người nọ ngủ trên cái ghế bên cạnh, cõi lòng nặng trĩu. Hàn Tuấn thức dậy, thấy cậu tỉnh thì thoáng cái mừng rỡ ra mặt, nhưng chỉ vụt qua rồi biến mất, sau đó liền đưa ly nước qua: “Há miệng.”

Lâm Lang cảm thấy lồng ngực đau đớn vô cùng, nén đau uống một ngụm, lại bị sắc nước ho khò khè, lần này thì đau dữ dội, sắc mặt cũng đỏ bừng, nước mắt chảy ràn rụa. Hàn Tuấn tái mặt, hét lớn: “Bác sĩ, bác sĩ!”

Bác sĩ cuống quýt chạy vào, người nọ đứng một bên, hốc mắt tựa hồ đỏ lên, giống như dáng vẻ thống khổ vừa nãy của Lâm Lang muốn tước đi tính mạng hắn.

Bác sĩ dặn: “Nhớ chú ý nghỉ ngơi, người nhà chăm sóc cũng nên chú ý một chút.”

Lâm Lang quay mặt đi, một giọt nước mắt trượt xuống, môi trắng bệch như thiếu máu. Hàn Tuấn vươn tay lau nước mắt cho cậu, khoe môi như cười như không: “Em đúng là có duyên với bệnh viện.”

Lâm Lang chậm rãi khép mắt: “Tôi lại nợ anh nhiều hơn rồi.”

“Em chẳng nợ tôi gì cả, chỉ là...”

Chỉ là hắn luôn luôn giành lấy những thứ mình muốn, không cần biết sử dụng thủ đoạn gì, thế nên mới dẫn tới tình trạng hiện nay. Hắn đã quen dùng quyền thế và tài lực đánh đổi thỏa mãn, nhưng lại chẳng biết làm sao với một người sống sờ sờ trước mắt. Buông tay thì không cam tâm, ép buộc lại chẳng nỡ. Cái người bên cạnh tuy rằng rất quật cường, song lại sở hữu trái tim mềm mại, chưa từng bị trần thế vấy bẩn. Hắn làm sao nhẫn tâm hủy hoại cậu.

Sức nhớ hồi tháng chín, khi ấy hắn vẫn đang bối rối trước ngọn lửa ái tình mãnh liệt bất ngờ bùng cháy trong tim. Lần đầu tiên đâm đuổi một người, một gã đàn ông lại lén lút nấp sau cây liễu ven hồ ngắm nhìn Lâm Lang cố gắng bước nghiêm, khuôn mặt dưới nón rần rỉ đỏ bừng, mỗi lần đi sai sẽ ngưng ngừng mà dè dặt liếc nhìn huấn luyện viên. Trong nhà ăn, luôn có một người lặng lẽ ngồi tại góc hẻo lánh, ăn món mắc nhất, tư thế chỉnh tề, phong thái khiêm tốn, mặt mày cao ngạo.

Hắn sợ cậu phát giác tâm tư của mình thì sẽ sợ hãi, tránh né hắn, nhẫn nhịn lâu như vậy, hao phí biết bao tinh lực, kết quả chẳng phải vẫn vậy sao.

59. Chương 59: Bất Đắc Dĩ

Cuối cùng Lâm Lang vẫn rút khỏi liên hoan mừng năm mới. Hôm cậu xuất viện, thời tiết khó được ngày đẹp trời, ánh nắng trong lành mà rực rỡ. Quan Bằng đến thăm thấy sắc mặt cậu tái nhợt, cơ hồ gầy đi một vòng, lo lắng hỏi: “Có phải tại bữa đó nằm trong tuyết lạnh quá mới bị vậy không?”

Lâm Lang lắc đầu, thận trọng liếc nhìn Hàn Tuấn phía sau: “Lần trước tớ bị bệnh chưa khỏi, sau bị trúng gió lạnh nên mới phát bệnh.”

Quan Bằng bất đắc dĩ gơ bịch trái cây lên: “Tớ mới biết cậu nằm viện.”

Lâm Lang nhận lấy, nói: “Cậu không cần tới, cũng có bệnh nặng gì đâu.”

Quan Bằng cười cười, nhìn thoáng Hàn Tuấn đằng sau: “Cậu vẫn ở nhà anh ta hả?”

Lâm Lang đỏ mặt, ấp úng nói: “Ừ...”

“Cậu bệnh thế này còn muốn chăm sóc anh ta? Tớ thấy tay anh ta đâu giống bị gì, đừng nói xem cậu như người hầu để sai bảo đấy? Cậu cũng hiền lành quá rồi.”

Quan Bằng nom Lâm Lang gấp đến đỏ cả mặt, nghĩa là ngầm thừa nhận chứ còn gì, lập tức nổi giận dùng đũa: “Nếu cậu không dám thì để tớ nói cho!”

Lâm Lang túm lấy hần, sốt ruột bảo: “Không được, anh ta gãy tay là tại tớ, tớ nhất định phải chịu trách nhiệm!”

Quan Bằng nhìn cậu, thấy Lâm Lang luống cuống đỏ mặt, vừa bực vừa cáu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tớ biết cậu không thích mắc nợ người ta, dù cậu không chịu nói, nhưng tớ không tin việc anh ta gặp tai nạn xe cộ có liên quan nhiều với cậu. Đành rằng cậu thấy thẹn chằng nữa thì cũng không nên yếu đuối quá, anh ta lắm tiền, bao nhiêu bảo mẫu chả mời được, sao cứ khăng khăng bắt cậu hầu hạ, cậu ngay cả chính mình còn lo không xong, lấy đâu ra bản lĩnh chăm sóc anh ta? Rõ là muốn trêu đùa cậu chứ còn gì?”

Hần càng nói càng tức, Lâm Lang sợ tới biến sắc, vội vàng cắt ngang: “Không phải như cậu nghĩ đâu, anh ta không làm khó tớ, tớ sống ở đó rất tốt, thật mà, tớ chưa bao giờ lừa cậu hết!”

Bao nhiêu lời nói dối cũng thua kém câu cuối cùng. Quan Bằng hơi đau lòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, nói: “Cái dạng ông chủ lớn ấy mưu mô kinh lắm, cậu đừng để bị người ta ức hiếp mà cũng không biết.”

Lâm Lang giật thót, cười ngược: “Tớ có phải con gái đâu, anh ta ức hiếp tớ thế nào được?”

Quan Bằng muốn nói lại thôi, vẫy tay bảo: “Thôi, tóm lại cậu để ý một chút là được.” Hần quay qua liếc Hàn Tuấn một cái: “Xem ra anh cũng không cần tôi hỗ trợ đâu nhỉ, đi trước đây.”

Lâm Lang đột nhiên kéo tay hần, đáy lòng tràn đầy lưu luyến và lo sợ. Quan Bằng ngoảnh lại hỏi: “Sao thế?”

Gió lạnh thổi tung tóc hần, đôi mắt ẩn bên trong lớp kính như ánh mặt trời chói lọi. “Ờ”, Lâm Lang lắc đầu: “Không có gì. Chỉ muốn cảm ơn cậu thôi.”

Quan Bằng cười tươi, lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp, hần gõ đầu cậu: “Ngốc.”

Từ khi cậu nổi giận vào đợt nghỉ hè nọ, lâu rồi Quan Bằng không gọi cậu như vậy. Năm ấy cậu nhỏ tuổi nhất lớp, đi đâu cũng là Quan Bằng bảo vệ cậu. Quan Bằng rất hay chọc cậu ngốc, lúc nào cũng gọi cậu là đồ ngốc trước mặt bạn học. Cậu da mặt mỏng, trong lòng cực kỳ khó chịu, rốt cuộc cũng trở mặt tại một dịp tụ tập hè. Quan Bằng chạy theo năn nỉ rất lâu, cả hai mới bắt tay giảng hòa.

Lâm Lang buông tay ra, đoạn dứt hai tay vào túi quần: “Cậu đi đi.”

Hàn Tuấn đi tới, nhìn Quan Bằng lên xe mới lạnh lùng hỏi: “Ngốc?”

Lâm Lang đầu gối bị hấn nghe thấy, mặt nháy mắt đỏ bừng. Cậu vốn dĩ chưa bao giờ đặt lời này trong lòng, qua miệng người nọ lại tràn đầy ám muội. Cậu xoay lưng đi luôn, lại bị Hàn Tuấn giữ chặt, ánh mắt nóng bỏng mà nguy hiểm: “Quên lần trước ăn hạt dẻ tôi nói gì rồi sao?”

Lâm Lang hất tay hấn ra, bướng bỉnh ngẩng đầu lên: “Không quên. Nhưng anh đừng tưởng ai cũng dơ bẩn giống anh!”

Từ “dơ bẩn” chọc giận Hàn Tuấn, hấn tức khắc lôi Lâm Lang nhét vào xe, đề lên hôn điên cuồng: “Em chê tôi bẩn? Hử? Vậy tôi xem em sạch đến mức nào!”

Lâm Lang cố sức vùng vẫy, giận dữ hét to: “Bên ngoài là bệnh viện đấy, anh có giỏi thì đưa tôi quay lại đó đi!”

Người nọ chấn động, rụt người về rồi nhìn cậu. Lâm Lang bùm ngực thở dốc kịch liệt, trong mắt đong đầy căm hận. Hàn Tuấn ngồi thẳng lên, trầm giọng hỏi: “Mấy ngày nay tôi vẫn chưa hỏi em, đang yên lành tại sao phát sốt?”

Lâm Lang kéo cổ áo không nói gì. Hàn Tuấn vươn tay xoay cầm cậu qua: “Nói mau.”

Lâm Lang đỡ lấy tay hấn, thở phì phò nói: “Tôi không biết, anh nghĩ tôi cố ý chắc?”

Hàn Tuấn bấy giờ mới thả lỏng tay. Lâm Lang nhếch khóe miệng, quay sang hỏi: “Anh sợ tôi chết lắm à?”

Người nọ đen mặt chẳng nói chẳng rằng. Lâm Lang cười cười: “Vậy anh cứ yên tâm đi, tôi còn người nhà cần chăm sóc, không chết dễ thế đâu.”

Hàn Tuấn quay đầu nhìn cậu, ánh mắt hung tợn tới độ muốn ăn tươi cậu. Lâm Lang tuy rằng đang hăng máu, song vẫn thấy e sợ. Người nọ mở cửa xe ra ngoài, ngồi vào ghế lái: “Gài dây an toàn đi.”

Lâm Lang vội vội vàng vàng thắt dây an toàn, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt hấn trong kính chiếu hậu, lòng không khỏi run lên khe khẽ.

60. Chương 60: Thỏa Thuận Ở Chung

Về nhà, chuyện đầu tiên Lâm Lang làm là phơi chăn, thời tiết đầu mấy khi đẹp như vậy. Hàn Tuấn thấy cậu chạy tới chạy lui, đen mặt nói: “Vết thương vừa lành mà em quên sạch đau đớn rồi hả?”

Lâm Lang hừ một tiếng, vờ như không nghe thấy, lôi hết cả quần áo trong tủ ra phơi. Suốt mấy ngày cậu không về, trong nhà dường như vơi bớt không ít hơi người. Kéo rèm, ánh nắng hân hoan nhảy vào ngay tắp lự. Cậu đứng trước nắng đuổi eo một cái, lẩm bẩm: “Vẫn là trong nhà tốt hơn.”

Đang sau đột nhiên vang lên tiếng cười khê, cậu xoay lại, thấy Hàn Tuấn đang cười nhẹ và dựa cửa nhìn mình, trong mắt tràn đầy niềm vui khi mất đi lại có: “Em vừa về, cả căn nhà cũng sáng hẳn lên.”

Lâm Lang quay người lại, nói: “Đây đâu phải nhà tôi.”

Nói xong mới đỏ mặt, sức nhớ tới lời lảm bầm mình thốt ra trong lúc vô tình, mặt mũi có chút không xuống nổi đài. Hàn Tuấn cười khê: “Em ra đây, tôi có lời muốn nói với em.”

Lâm Lang theo hẳn ra phòng khách ngồi, ngồi đến đoan đoan chính chính: “Chuyện gì anh nói đi.”

Người nọ tựa hồ vẫn chưa quyết định xong, sờ cằm nhìn cậu thật lâu. “Chúng ta giao dịch đi, kỳ hạn một năm, trong vòng một năm, tôi không động vào em, em cũng không được rời khỏi tôi.”

“Một năm sau thì sao?”

“Một năm sau, nếu em vẫn nhất quyết muốn đi, tôi sẽ để em đi, từ nay về sau chúng ta chẳng còn dính dáng gì nhau trong biển người mệnh mông nữa.”

Lâm Lang cúi đầu, trầm mặc hồi lâu không lên tiếng. Hàn Tuấn đề cao giọng: “Thấy một năm dài quá à?”

Lâm Lang bỗng dưng chạy về phòng mình. Người nọ rút điều thuốc châm lửa, hút được một nửa thì Lâm Lang đột ngột chạy ra, trong tay cầm tờ giấy: “Vậy anh ký tên đi.”

Hàn Tuấn sững sốt, vừa nhận lấy liền bật cười, khoe mắt mang theo một ít yêu thương và mỗi một: “Vừa rồi em chạy đi viết cái này sao?”

Lâm Lang gật đầu: “Nói miệng không bằng chứng, thế này thì ai cũng an tâm.”

Giấy trắng mực đen, ghi lại những lời hắn vừa mới. Chữ viết của Lâm Lang thật thanh tú, nét bút sau mỗi chữ đều kéo khá dài, thoát nhìn có vẻ tự nhiên phóng khoáng. Lâm Lang nôn nóng không thôi, vội giục hắn: “Tôi viết y theo lời anh nói đó, chẳng sai chữ nào hết, không vấn đề gì đâu.”

Hàn Tuấn đọc lướt qua, mượn bút trong tay cậu, viết thêm dòng “Nếu Lâm Lang không đồng ý” trước câu “Hàn Tuấn không được động vào Lâm Lang”.

Lâm Lang đỏ mặt, cảm thấy mấy chữ này hạ thấp mình quá, thở phì phì bảo: “Tôi dứt khoát không đồng

ý đâu!”

Người nọ mỉm cười, ký tên mình. Lâm Lang cũng ký tên ngay sau đó, ôm tờ giấy vào ngực: “Cái này để tôi bảo quản!”

“Tùy em.” Hân thở phào một hơi như đạt được âm mưu. Lâm Lang nhìn mà trong lòng run bắn, ôm giấy thỏa thuận chạy vào phòng mình.

Tiếp theo là nỗi vui sướng vô cùng vô tận gần như tuôn ào ạt từ đáy lòng. Lâm Lang không phớt chần nữa, mà hớn hở bê chăn về trải lên giường, “oa” một tiếng rồi nhào tới. Lăn trái lăn phải một hồi, cầm giấy thỏa thuận đọc lại lần nữa, năm ấy nhận được giấy báo trúng tuyển cũng không vui như vậy.

Đang lăn lộn vui sướng, bỗng nghe tiếng Hàn Tuấn nhắc nhở trong phòng khách: “Đừng đạp hư giường.”

“Biết rồi!” Lâm Lang đáp rõ to, trả lời dứt khoát lưu loát. Cậu cười trộm hai tiếng, rồi lại tiếp tục lăn lộn trên giường. Đang vịn vẹo cao hứng thì chợt phát hiện Hàn Tuấn đã dựa cửa từ lúc nào, Lâm Lang bị dọa tới mức run lên, lăn luôn xuống giường. Người nọ cũng sợ hết hồn, chạy nhanh tới đỡ cậu lên: “Đạp vào đâu rồi?”

Lâm Lang cười xấu hổ đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rần vì ngượng: “Không... không sao không sao.”

Hàn Tuấn buồn cười, sờ đầu cậu: “Đúng là con nít.”

Lâm Lang đang vui, nhất thời quên cảm kỵ, vặc lại ngay: “Vậy anh là ông chú già.”

61. Chương 61: Ông Chú Già

Hàn Tuấn chờ ra một lúc, mặt nhoáng cái xụ xuống, muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu. Lâm Lang luống cuống giải thích: “Tôi giỡn thôi, đàn ông bốn mươi còn như cành hoa mà, hưởng chỉ anh hào hoa phong độ thế này!”

Người nọ híp mắt nhìn cậu, Lâm Lang nói như đinh đóng cột, mặt nghẹn đến đỏ bừng: “Thiệt mà thiệt mà, anh không già tí tẹo nào hết!”

Hàn Tuấn đứng lên, im lìm ra khỏi cửa, quay đầu nhắc: “Nhanh đi tắm đi, dẫn em ra ngoài ăn cơm.”

Lâm Lang đứng tại chỗ, có chút ngơ ngác. Thời điểm ra ngoài lên xe, cậu nhịn không được phải mở miệng lấy lòng: “Anh thực tình không...”

“Được rồi.”

Lâm Lang thè lưỡi với cửa sổ, mới hơn hai mươi tuổi đầu có cần nhạy cảm với tuổi tác đến vậy không.

Lúc ăn cơm gặp được Cao Chí Kiệt, Lâm Lang thừa dịp Hàn Tuấn đi toilet lén kể việc đó với hắn. Cao Chí Kiệt nhin cười, hỏi: “Sao không thử nịnh nọt ảnh dằm ba câu để cứu vãn?”

“Cứu vãn rồi ấy chứ.” Lâm Lang gục mặt xuống bàn, thì thào: “Nhưng anh ta hoàn toàn không để ý tới tôi. Anh không thấy anh ta hẹp hòi lắm hả, cũng có phải đàn bà đâu mà giỡn cái cũng không cho?”

Cao Chí Kiệt bất thành linh đứng bật dậy, Lâm Lang thất kinh, đầu đập cái “bốp” lên bàn, Cao Chí Kiệt cười ha ha: “Sợ ảnh dữ vậy sao?”

Lâm Lang thế mới biết Cao Chí Kiệt lừa mình, tức đến nghiến răng. Cao Chí Kiệt cười nói: “Già hay không phải xem so với ai, nếu so với đóa hoa tổ quốc như cậu thì đúng là già chứ còn gì... Không đúng, cậu mới là nụ hoa chớm nở thôi, chưa tròn mười tám, vẫn chưa nở hẳn đâu.”

Lâm Lang cười phì một tiếng, Hàn Tuấn đứng lúc đi tới, lạnh mặt hỏi: “Cười gì vậy?”

Lâm Lang chỉ vào Cao Chí Kiệt: “Anh ta nói chuyện tếu lắm.”

Kết quả, Cao Chí Kiệt liền phán một câu hại cậu biến sắc. Hắn ngẩng đầu hỏi Hàn Tuấn: “Anh Hàn sợ Lâm Lang chê anh già hả?”

Lâm Lang xem nữa phun luôn ngụm trà trong miệng, nằm sấp trên bàn ho khan cả buổi. Hàn Tuấn then đổ mặt, bê ly rượu nhấp một ngụm, để lại một mình tên khốn Cao Chí Kiệt cười ha ha không ngừng.

Lâm Lang dành cả buổi chiều để nịnh bợ, hy vọng có thể mất bò mới lo làm chuồng lập công chuộc tội. Ăn cơm và chia tay Cao Chí Kiệt xong, Lâm Lang quyết định hy sinh chút ít “sắc đẹp”, dè dặt hỏi: “Về sớm quá cũng đâu có gì làm, hay mình đi tản bộ nha?”

Người nọ từ chối trả lời, đút tay vào túi đi một mạch về phía trước. Lâm Lang cụp đuôi chạy theo hắn, thở hồng hộc nói: “Anh Hàn, tản bộ... tản bộ mà!”

Hàn Tuấn dừng chân: “Anh Hàn là để bọn họ gọi, em không được gọi.”

Lâm Lang vội vã tiến lên. Cậu vốn định vỗ mông ngựa, tưởng người nọ nghe mình gọi “anh Hàn” sẽ cao hứng, ai dè lại vỗ trúng mông ngựa: “Ồ, vậy tôi không gọi nữa.”

Tuyệt động ở đây đã tan gần hết, không khí vô cùng ấm áp. Hàn Tuấn bỗng dưng đi đến đối diện cậu, hỏi:

“Em nói thật cho tôi biết đi, em thấy tôi già lắm sao?”

Lâm Lang kiên định lắc đầu: “Đàn ông cứng tuổi chút mới có phong vị đàn ông.”

Lời này rất cuộc vồ đúng chỗ. Người nọ lập tức nhoẻn cười, đút tay vào túi quay lại: “Công ty còn có việc, chúng ta về thôi.”

Lâm Lang thở phào, lon ton chạy theo: “Anh chở tôi đến trường đi, tôi muốn vô thư viện mượn sách đọc.”

62. Chương 62: Chân Tướng Không Nên Biết

Thời gian thấm thoát qua mau, chớp mắt đã tới lễ Giáng Sinh. Lâm Lang biết sinh nhật Hàn Tuấn đúng ngay dịp lễ thì giật mình không ngớt, thậm chí nghĩ người này đến cả ngày sinh cũng khác người. Lúc nói lời này, hắn đang đọc báo, hỏi mà không ngẩng đầu lên: “Sinh nhật em chẳng phải lập đông sao?”

*lập đông: bắt đầu từ ngày 7-8/11 và kết thúc vào ngày 22-23/11 dương lịch

Lâm Lang đàn ra nửa ngày mới gỡ giọng lý sự cùn: “Tôi là âm lịch, đâu phải năm nào cũng trùng ngay lập đông.”

Người nọ vẫn hờ hững như trước: “Tôi cũng không phải mỗi năm đều rơi vào Giáng Sinh.”

Từ cách nói chuyện của hắn, Lâm Lang phát hiện hình như Hàn Tuấn không coi trọng sinh nhật cho lắm, nếu không phải cậu tình cờ nghe Cao Chí Kiệt nói thì suýt nữa đã bỏ lỡ. Cậu nghĩ, mặc dù hai người có ước định một năm, nhưng một năm sau mình chắc chắn sẽ muốn đi, cậu rất tin tưởng bản thân mình. Vừa rửa chén vừa nghĩ một năm sau mình đi rồi, Hàn Tuấn đã trảng xe cát biển đông, chẳng đạt được thứ gì, lại làm lỡ biết bao nhiêu thời gian, ngẫm cũng xót xa thay hắn. Cậu từng nói thể trước mặt người nọ một lần, kết quả hắn chỉ bật cười, cuối cùng ngẩng đầu hỏi cậu: “Vậy ý em là muốn tôi thừa dịp em chưa đi mà tranh thủ vớt vát chút lợi lộc hả?”

Lâm Lang bị hù không nhẹ, quyết tâm từ nay có đập nát răng cũng phải nuốt lòng thương hại vào bụng. Cậu suy nghĩ thật lâu, quyết định tặng hắn một sinh nhật vui vẻ, xem như tạm bồi thường cho hắn. Hàn Tuấn không chiếm được cậu, lúc hối hận cũng có cái mà tưởng niệm. Lâm Lang cậu trước giờ luôn từ bi như Bồ Tát mà.

Nhưng Hàn Tuấn là loại người nào chứ, dạng quà tặng gì mà chưa thấy qua, càng miễn bàn đến việc hắn thiếu thứ gì. Kỳ thực cậu cũng từng nói bóng nói gió về chuyện quà tặng một lần. Chính là chủ nhật hôm qua, người nọ chả mấy khi có dịp ăn cơm xong không vào thư phòng ngay, mà cùng cậu làm tổ trên sofa xem TV. Lâm Lang làm bộ lơ đãng hỏi: “Anh có đặc biệt muốn thứ gì mà vẫn chưa có không?” Cậu định thêm mấy chữ “đừng mắc quá”, nghĩ một hồi lại thôi, chỉ sợ đâm ra thô tục.

Kết quả, Hàn Tuấn gật gật đầu, nhìn cậu bảo: “Tôi chẳng thiếu gì cả, chỉ thiếu đàn ông.”

Lúc ấy Lâm Lang sững sờ cả buổi không hồi phục tinh thần nổi. Đang... đang nói cái quái gì vậy, đàn ông đàn ông mà lời ấy cũng thốt ra khỏi miệng được hả?! Đây là lời thoại của mấy oán phụ đói khát mà?

Song kỳ cái là, người nọ nói lời ấy lại chẳng hề có cảm giác không thích hợp, phối với vẻ mặt tà tứ của hắn, vậy mà khiến Lâm Lang mặt đỏ tim đập. Đúng vậy, dạng đàn ông xuất chúng cỡ hắn, quỷ cũng biết hắn muốn đàn ông về làm vợ thì có?

Lâm Lang nhụt chí, thử tưởng tượng nếu là cậu nói “Tôi chẳng thiếu gì cả, chỉ thiếu đàn ông”, thì cậu chỉ hận không thể cho mình mấy cái bạt tai, khí chất và chiều cao khác biệt, cảm giác quả nhiên cũng bất đồng nhà.

Ý tưởng mua quà cứ thế chết yểu. Nhưng trời không tuyệt đường người, giờ ăn cơm tối, Lâm Lang thấy vẻ mặt người nọ cố chịu đựng, rốt cuộc lạnh trí nghĩ ra một ý.

“À nè... Hàn Tuấn, anh dạy tôi nấu ăn nhé?”

Hàn Tuấn đang làm việc trong thư phòng, nghe vậy thì thờ ơ hỏi: “Em học nấu ăn làm gì?”

Lâm Lang cười ngượng ngùng: “Tôi làm cà chua xào trứng suốt mấy tháng nay rồi, sợ anh ăn ngán thôi, anh nấu ăn giỏi lắm mà, dạy tôi được không?”

Cuối cùng, hắn lại quay đi xem sổ sách: “Không ngán. Chúng ta cũng ra ngoài ăn suốt đó thôi?”

Lâm Lang thoáng giật mình: “Nhưng cứ ở nhà là lại ăn món ấy.” Cậu đến gần hơn: “Anh dạy tôi đi, tôi học xong sẽ nấu cho anh ăn, về sau không cần ra ngoài tốn tiền nữa, bộ anh không thấy tốt lắm hả!”

Hàn Tuấn thế mà cũng không ngáng đầu, lần đầu tiên cất giọng lạnh lùng như vậy với cậu: “Muốn học thì tự học theo chương trình nấu ăn trên TV ấy, tôi không rảnh dạy em.”

Lâm Lang đành phải lui ra. Hôm sau ăn cơm với đám Cao Chí Kiệt, Lâm Lang hỏi: “Cao Chí Kiệt, anh biết nấu cơm không?”

Lúc ấy cậu nhìn thấy đũa Hàn Tuấn giật một cái. Có điều cậu không để ý mà tiếp tục hỏi Cao Chí Kiệt: “Tôi muốn học nấu cơm, nhưng Hàn Tuấn không chịu dạy tôi, anh biết không?”

Cả bàn cứ vậy đờ ra mất một lúc. Quách Đông Dương nhấp rượu, hỏi: “Hàn Tuấn, cậu biết nấu ăn à, sao bọn tôi không biết?”

Người nọ khụ một tiếng, đứng lên nói: “Mạnh Nguyên, vụ bắt động sản Sâm Hào ấy, anh bảo có tài liệu cần tôi xem đúng không, chúng ta lên lầu nói chuyện đi.”

63. Chương 63: Mở Mày Mở Mặt

Lâm Lang trợn mắt nhìn người nọ tây trang phẳng phiu đi ra ngoài, trong lòng có cảm giác không ổn. Cao Chí Kiệt híp mắt: “Mau kể nghe coi, Hàn Tuấn nói ảnh biết làm gì cơ?”

“Thì cà chua xào trứng ấy.” Lâm Lang cầm đũa: “Anh ta dạy tôi làm món ấy vào hôm đầu tiên tôi đến, nhưng sau này tôi hỏi lại thì anh ta không chịu nói nữa.”

Những người khác đều bật cười, Lâm Lang bưng tỉnh đại ngộ, có chút khó tin: “Anh... anh ta không biết nấu ăn hả?”

Cao Chí Kiệt cười muốn chảy cả nước mắt: “Hàn Tuấn xuất thân từ gia đình thế nào chứ, làm gì đã từng nấu cơm. Lần này cậu tiêu rồi, dám hại ảnh bê mặt trước mặt mọi người.”

Lâm Lang triệt để tuyệt vọng, ngồi chờ dẫn trên ghế cả buổi không nói một lời. Quách Đông Dương an ủi cậu: “Không sao đâu, Hàn Tuấn trông đáng sợ thế thôi chứ ít khi nổi giận lắm.”

Lâm Lang nghĩ bụng, tại anh chưa thấy đó thôi, chứ cậu thì không ít lần chứng kiến người nọ nổi giận rồi, hơn nữa nói biến sắc mặt liền biến ngay, hung dữ đáng sợ, điên lên thì y như cầm thú. Lâm Lang nhớ tới giấy thỏa thuận trong ngăn tủ của mình, Hàn Tuấn hẳn không dám xằng bậy đâu. Nhưng bất kể cậu tự an ủi thế nào thì đến cùng vẫn sợ hãi không thôi, lúc về chỉ ngồi co ro tại chỗ chẳng dám thốt tiếng nào. Hàn Tuấn im lặng không nói năng gì, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước. Bầu không khí có chút nặng nề như bão táp sắp kéo đến, Lâm Lang hận không thể lấp cánh bay đi, đáng ghét cái là giờ còn kẹt xe, hai người lặng thinh ngồi cạnh nhau gần một tiếng. Tới cửa nhà, người nọ mới mở miệng: “Hôm nay em có tỉnh đúng không?”

Lâm Lang hấp tấp lắc đầu như bị oan ức ghê lắm: “Đâu có!”

Cậu suy nghĩ một lát, nói đúng lý hợp tình: “Việc này sao có thể trách tôi, tại anh lừa tôi trước chứ bộ. Hôm qua anh cứ nói thẳng không biết nấu ăn là được rồi, bày đặt vờ vịt làm cao thủ bếp núc, phí công tôi trước kia còn khen anh lợi hại, anh còn mặt dày thừa nhận nữa chứ.”

Mặt Hàn Tuấn hết giạt lại giạt, hần đen mặt nói: “Tại em ngốc thì có, em ở nông thôn lên còn không biết nấu cơm thì sao tôi biết được. Cơm em nấu đến heo còn chê, cũng chỉ có tôi nhường nhịn nhóc con vô lương tâm nhà em thôi.”

Hàn Tuấn chưa từng đầu võ mồm với cậu như vậy, dự là chính hắn cũng ý thức được nên sắc mặt có hơi xấu hổ. Lâm Lang khinh bỉ liếc hắn một cái: “Anh mà nhường nhịn tôi á, xì.”

Người nọ vươn tay chặn đường cậu, cau mày nói: “Gần đây tính khí em ngày càng xấu, hử tí là nổi cáu với tôi. Tôi bảo không động vào em nên em vô pháp vô thiên, quên luôn bổn phận của mình rồi hả?”

Lâm Lang cố ra vẻ trấn định, phản bác: “Là anh ngày càng ngây thơ thì có... Đúng, chính xác là ngây thơ!” Cậu hưng phấn như tìm được từ hình dung chuẩn nhất: “Dầu gì anh cũng lớn hơn tôi nhiều thế mà, không ngại xấu hổ hả!”

Nói xong, cậu quay lưng bỏ chạy, Hàn Tuấn muốn tóm cậu lại, tiếc rằng bắt hụt. Lâm Lang chạy như bay vào phòng, đóng cửa cái “rầm” tạo nên tiếng vang cực lớn. Người nọ cáu tiết đứng bên ngoài, nện cửa quát: “Mở cửa ra ngay!”

Lâm Lang đắc ý nằm lên giường: “Anh đừng gõ nữa, càng gõ tôi càng khinh bỉ anh!”

Lời này quả nhiên cực kỳ hữu dụng, cửa lập tức an tĩnh, chỉ chốc lát đã vang lên tiếng bước chân rời đi. Lâm Lang nhin không được cười trộm, sảng khoái nằm nghiêng trên giường. Có một tờ khế ước, địa vị của mình đúng là tăng vùn vụt. Dù sao trên đó chỉ bảo cậu không được đi, chứ có nói cậu phải biết vâng lời đâu, hử!

64. Chương 64: Quà Sinh Nhật

Sinh nhật Hàn Tuấn đến rất nhanh. Vị lão gia chưa từng lộ mặt của nhà họ Hàn đột nhiên gọi hần về nhà ăn sinh nhật. Lâm Lang bấy giờ mới nhớ Hàn Tuấn có người nhà, sinh nhật đương nhiên phải cùng gia đình trải qua mới ý nghĩa. Cậu giục người nọ ra cửa, khuyên nhủ: “Người già chú trọng nhất mấy việc này, anh nhất định phải về.”

Hàn Tuấn tựa hồ có chút thất vọng, nhìn cậu bảo: “Vốn định cùng em đi xem phim.”

Lâm Lang an ủi: “Xem phim thì lúc nào đi chẳng được, sao có thể so sánh với việc này?”

“Xem phim hôm nay với xem phim ngày thường giống nhau chắc?”

Lâm Lang sững sốt, mỉm cười nói: “Tôi đồng ý với anh, sinh nhật anh sang năm tôi chắc chắn sẽ đi xem với anh.”

Người nọ cười khở một tiếng, nói: “Tổng cộng chỉ có một năm, qua một năm nữa thì hết mất rồi.”

Lâm Lang đứng trước cửa nhìn xe chạy mỗi lúc một xa, một mình đứng bên ngoài rất lâu. Xe bất chợt vòng lại, Hàn Tuấn ra khỏi xe, vui sướng nói: “Lâm Lang, Lâm Lang, tuyết lại rơi kìa!”

Bông tuyết nhỏ vun rơi xuống, loáng thoáng mà kỳ ảo. Lâm Lang mỉm cười, hỏi: “Anh quay về chỉ để nói thế thôi hả?”

Người nọ nhoẻn cười thật tươi, trông rất tuấn tú, đoạn hần phất tay chui lại vào xe. Xe chạy ngày càng xa, Lâm Lang mới sực nhớ quên chúc hần sinh nhật vui vẻ rồi. Tại cậu cứ mãi câu nệ không chịu nói nói ra.

Thời tiết hôm Giáng Sinh rất đẹp với những bông tuyết tung bay, thế nên phố phường hết sức náo nhiệt, là cái vẻ náo nhiệt khiến lòng người lạc lõng, tiếng ca hát nói cười vang vọng khắp nơi, đèn màu hoa lệ tựa mộng ảo. Trên đường bắt gặp Quan Bằng và Tô Y Nhiên, cậu cẩn thận tránh mặt, không muốn quấy rầy đôi tình nhân hò hẹn. Cậu đi một vòng dọc theo tiểu khu, đến khi qua mười hai giờ, biết hôm nay Hàn Tuấn không về nên trở vào phòng ngủ.

Tuy nhiên, nửa đêm Hàn Tuấn lại mò về. Hần mở cửa phòng, Lâm Lang đã ngủ say. Giống như có chút thất vọng, lại có chút nhẹ nhõm. Hần đứng trước giường thật lâu, tình yêu trào dâng cuộn cuộn trong tim, rốt cuộc kiềm lòng chẳng dậu phải cúi đầu hôn khẽ lên môi cậu bé.

Đóng cửa trở về phòng mình, hần đến mép giường ngồi xuống, hiện tại đã hơn một giờ, đang cởi áo thì bỗng thấy một tờ giấy trên cái bàn trước giường. Hần bật đèn bàn, chỉ thấy trên giấy phác họa một người đàn ông mặc trang phục ở nhà đang ngồi trước bàn làm việc. Người được vẽ có hơi hướm hoạt hình, phác họa không nghiêm túc lắm, nhưng hần rất quen thuộc với bàn và khung cảnh trong đó, thư phòng của hần. Kế bên còn có mẩu giấy nhỏ, viết: *Tôi biết tôi vẽ không giống, song đây là bức đẹp nhất của tôi rồi, hy vọng anh không chê.* Tiếp đó là bốn chữ “*Sinh nhật vui vẻ*” sặc sỡ tô bằng cọ màu, cuối cùng ký tên Lâm Lang.

Chợt nhớ tới cảnh mấy ngày trước cậu ghé sát mặt lên cửa thư phòng len lén nhìn hần, cứ vài phút lại vụng trộm ló đầu vào như có tật giật mình.

Cõi lòng thoáng chốc được những thứ này lấp đầy, hần rất muốn chạy ngay đến ôm lấy người ấy hôn môi, tiến vào người ấy, hòa tan người ấy vào sinh mệnh của mình. Tựa thể cả đời chưa từng thỏa mãn đến thế, cơ hồ muốn mất không chế.

65. Chương 65: Hoa Hồng

Ngày hai mươi sáu tuyết rơi dày đặc như lông ngỗng. Lâm Lang vui mình trong chăn đến trưa mới đứng lên. Lúc mặc quần áo, ánh mắt bị một sắc đỏ lộng lẫy thu hút, bấy giờ mới phát hiện trên chăn có một bó hoa hồng. Cậu cầm giấy lên đọc, là chữ của Hàn Tuấn, chỉ có vắn vện ba chữ “Chào buổi sáng” đơn giản.

Lâm Lang nâng hoa hồng lên ngửi thử, đây là lần đầu tiên cậu thấy hoa hồng ngoài đời thực, đến gần ngửi hoàn toàn xuất phát từ tò mò, dè dặt người nọ lại xông vào đúng lúc này. Lâm Lang nghe tiếng bước chân thì trong lòng giật bắn, cuống quýt quay đầu nhìn. Trên đầu Hàn Tuấn còn dính bông tuyết, giày cũng chưa đổi, hình như khấn cấp muốn vào lắm. Hần đến trước giường, nom Lâm Lang ngơ ngơ ngác ngác ôm hoa hồng, nhin không được nở nụ cười: “Bé heo lười ngủ giỏi thật đấy.”

Đầu óc Lâm Lang chập mạch, không biết nên bỏ xuống hay tiếp tục cầm, ấp úng hỏi: “Anh... anh đặt ở đây hả?”

Hàn Tuấn ngồi xuống mép giường, cười hỏi: “Thích không?”

“Không thích! Cho tôi cái này làm chi?” Lâm Lang ném bó hoa vào lòng người nọ như bị phồng: “Anh... anh đừng nghĩ vớ vẩn, ban nãy tôi muốn biết hoa hồng có thơm không nên mới ngửi thử, không có ý gì cả!”

Hàn Tuấn nhìn hoa hồng trong lòng, lại nhìn nhìn Lâm Lang, đứng lên xách hoa hồng ra ngoài. Lâm Lang thấy cảnh ấy quen quen, vội vàng nhảy xuống giường, đuổi theo hắn: “Anh muốn làm gì, đừng nói là...”

Thấy người nọ mở cửa ra ngoài luôn, Lâm Lang rút cuộc nhịn hết nổi phải hét ầm lên: “Tôi muốn tôi muốn mà, đừng ném!”

Bông tuyết lũ lượt bay vào, Hàn Tuấn ôm hoa hồng quay người lại, trong ánh tuyết phản chiếu, vậy mà có cảm giác khó tả thành lời. Lâm Lang chạy tới giằng lại bó hoa, ôm vào ngực nói: “Đây là của tôi, không cho anh đụng vào!”

Dứt lời mới thấy lạnh run cả người, liền ôm hoa hồng chạy chậm về phòng mình. Mặc quần áo xong đi ra, cậu tìm lọ cắm hoa vào, đặt trên đầu giường mình. Hoa hồng mắc quá trời, vứt đi thì tiếc lắm, mặc dù làm vậy trái với nguyên tắc của mình, nhưng coi như ngăn cản Hàn Tuấn phá cửa, tích góp công đức vậy!

Đang bày chén đĩa thì di động trong phòng ngủ Hàn Tuấn đột nhiên vang lên, Lâm Lang thấy hắn bận rửa tay, bèn xưng phong: “Tôi đi lấy giùm anh nha.”

Di động để trên đầu giường. Lâm Lang cầm lấy chạy ra ngay, lại chợt nhìn thấy một khung ảnh, bức tranh lồng bên trong chính là quà sinh nhật của cậu. Lần trước nhìn còn thấy chả sao, nay so sánh với cái khung quý báu kia, tự dưng lại thấy hơi mộc mạc. Cậu cầm di động chạy ra, đầu cũng không dám nâng, mặt nóng hầm hập, cậu rút cuộc biết lý do người nọ tặng hoa hồng cho mình rồi.

Hàn Tuấn nói nhỏ mấy câu rồi ngắt máy, ngẩng đầu thấy Lâm Lang ngoan ngoãn ngồi im re trước bàn ăn, đỏ mặt hỏi hắn: “Anh đóng khung tranh đó làm gì?”

Người nọ nghe thế liền cười: “Mới mang ra ngoài đóng khung đấy, em thấy rồi à?”

Mặt Lâm Lang càng đỏ hơn, xấu hổ nói: “Anh không chê là tốt rồi. Nhưng tôi thực tình đã rất cố gắng, tôi vẽ kém nhất hội, bức tặng anh là bức tôi hài lòng nhất đó.”

Hàn Tuấn đưa đĩa cho cậu, cười nói: “Em vẽ đẹp lắm, tôi rất thích.”

Nói mất hứng là gạt người, Lâm Lang rất cần cổ vũ trên phương diện hội họa. Cậu cố nén đắc ý mà vùi

đầu và cơm, ngay cả đồ ăn Hàn Tuấn gấp cho cũng xơi tuốt, như trước kia cậu nhất quyết không ăn.

Ăn uống no đủ, thấy người nọ lại tính bê đồ ăn thừa ra ngoài đổ, cậu cố chịu đựng xót xa: “Ngày nào cũng gọi đồ ngoài, quá lãng phí, trong hai chúng ta có người biết nấu ăn thì hay rồi.”

Cậu cũng chỉ nói đại thế thôi, chứ từ nhỏ cậu đã được bà nội Lâm trọng nam khinh nữ giáo dục rằng, nhà bếp là chỗ của phụ nữ, đàn ông không được vào, đàn ông mà nấu ăn thì tương lai không có tiền đồ. Thời điểm mới dọn qua đây, cậu nấu cơm hoàn toàn là vì áy náy, thực ra trong lòng cũng không tình nguyện.

66. Chương 66: Thật Lòng Đáp Lại

Bên ngoài tuyết rất lớn, bay lả tả cả buổi chiều. Lâm Lang bắt chập tuyết rơi mà bôn ba hai đầu, đến khi về nhà, tay đã cứng đến mức không điều khiển nổi. Cậu đã ăn cơm tối ở trường, người nọ hút thuốc, hình như hơi tức giận.

Tuyết năm nay có vẻ đặc biệt nhiều hơn mọi năm, đám cây cỏ ngoài trời đóng một lớp tuyết cực dày. Trên bãi đất trống cách đó không xa, có một đôi người tuyết một lớn một nhỏ được quần khăn quàng cổ đỏ rực, trông ấm áp mà thương cảm. Một người cha trẻ tuổi dẫn con trai đi chào hỏi người tuyết, đứa bé kia vậy mà lắc lư chạy đến hôn lên mặt người tuyết nhỏ. Cậu bé mặc rất dày, thân thể nho nhỏ trông ngốc ngốc, sau lại còn oạch móng ngồi luôn trên tuyết. Người cha cười ha ha, bế cậu nhóc lên.

Lâm Lang đứng trước cửa sổ cũng nhin không được nhắm cười, nội tâm mềm mại mà đa cảm, tựa như chạm đến hồi ức đã chôn giấu dưới đáy lòng rất lâu. Hàn Tuấn đi vào hỏi: “Em thích tuyết rơi lắm sao?”

Lâm Lang nhìn một hồi lâu, mãi tới khi đôi cha con mất hút khỏi tầm mắt mới nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ: “Hồi xưa tôi thường xuyên cùng các anh đắp người tuyết. Mẹ sợ chúng tôi bị lạnh, còn mắng chúng tôi một trận, nhưng chúng tôi luôn lén đi chơi. Quê chúng tôi rất ít chụp ảnh, lần đầu tiên trong đời tôi chụp ảnh là vào năm sáu tuổi, ôm người tuyết chụp chung, bây giờ còn đóng khung để ở nhà đấy.”

Hàn Tuấn nghe vậy thì mỉm cười: “Trẻ con đều thích ngày tuyết rơi.”

Lâm Lang cười hỏi: “Ngày xưa anh cũng thích à?”

Hàn Tuấn thoáng ngần ra, đáp: “Cũng tạm tạm, nhưng mẹ tôi thì thích lắm.”

Lâm Lang nghe hần nhắc tới cha mẹ, yên lặng nói: “Năm tôi học lớp chín, người nhà gặp tai nạn qua đời. Ngày tôi tỉnh lại thì cả nhà hạ huyết hết rồi, tôi khóc lóc chạy từ bệnh viện về nhà, bác tôi phải chạy đuổi theo tôi. Khi ấy đã qua tháng giêng, trời tự dưng đổ tuyết rất lớn. Tôi còn nhớ rõ lúc đó tôi vừa chạy đến con đường nhỏ ngoài đồng ruộng phía Nam bệnh viện xã... Sau này mỗi khi tuyết rơi, trong lòng luôn thấy khó chịu, giống như phải trải qua mọi chuyện một lần nữa... Kỳ thực không thể nói là khổ sở, mà hình như tôi còn rất thích cái cảm giác khó chịu ấy, kỳ lạ lắm, tôi cũng không diễn tả được.”

Từ bấy đến giờ, đây là lần đầu cậu trải lòng, khuôn mặt hiện rõ vẻ cô độc và thương cảm chưa từng thể hiện. Năm ấy cậu chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, tính tình cũng vì áp lực mà trở nên ảm đạm kể từ đó. Hàn Tuấn nghiêng đầu nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi: “Em vẫn thường nhớ đến họ sao?”

Lâm Lang lắc đầu: “Trước kia rất hay nhớ, sau này hết rồi. Nhớ thì ích lợi gì đâu, có nhớ cũng không ai về thăm tôi, chỉ thấy trong lòng khó chịu thôi.”

“Nhưng tôi từng nghĩ, tương lai nếu gặp được người yêu thật lòng, tôi sẽ cùng cô ấy ôm nhau ngắm tuyết.” Sắc mặt Lâm Lang ửng đỏ, trong đầu như đã hiện ra hình ảnh ấy. Hàn Tuấn đi đến đối diện cậu, nghiêm túc nói: “Thực ra em đâu cần chờ đến tương lai.”

Thân hình người nọ cao lớn, có thể ôm trọn lấy cậu. Lâm Lang bỗng dưng rất muốn ôm hắn, nhưng trong lòng lại thấy ngượng ngùng vì sự yếu ớt đột nhiên lộ ra này. Còn đang lưỡng lự thì hắn đã dang tay ôm cậu. Lâm Lang vội vàng giãy ra, nhưng căn bản không phải đối thủ của hắn, đành phải lên án: “Anh vi phạm hiệp nghị!”

“Ngay lúc này đây.” Người nọ khẽ thở dốc, hôn lên tóc cậu: “Lâm Lang, tôi làm nhiều chuyện xấu, kinh qua không biết bao nhiêu sóng gió, nhưng chưa từng bối rối như lúc này, không biết nên làm gì bây giờ.”

Lâm Lang rớt cuộc cam chịu mà an phận. Chỉ là vào một ngày tuyết rơi, chuyện cũ chôn sâu dưới đáy lòng cậu bị khơi dậy, muốn tìm ai đó ôm một cái mà thôi.

Tuyết rơi lất phất, hai người ôm nhau đứng trước cửa sổ. Lâm Lang dè dặt hỏi: “Anh từng làm chuyện xấu gì vậy?”

Hàn Tuấn tránh đi sâu vào vấn đề chính, chỉ nhẹ giọng đáp: “Rất nhiều, còn thiếu tự tay giết người thôi.”

Lâm Lang bị hù không nhẹ, cảnh cáo: “Giết người phải đền mạng, phạm tội phải ngồi tù!”

67. Chương 67: Ngủ Chung Giường

Người nọ kiềm không được bật cười hai tiếng, ôm cậu càng chặt. Lúc này chuông cửa thành linh vang lên, Lâm Lang như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, sắc mặt lúng ta lúng túng, giãy giụa muốn đi ra: “Có người tới kìa, tôi đi mở cửa!”

“Không cho đi!” Hàn Tuấn giam chặt cậu, khó khăn lắm mới chiếm được lợi, đời nào chịu buông tay dễ dàng: “Cao Chí Kiệt đấy, hồi nữa cậu ta tưởng không ai ở nhà thì tự đi thôi.”

Ngoài cửa quả nhiên truyền đến tiếng gào của Cao Chí Kiệt: “Lâm Lang, Lâm Lang!”

Lâm Lang đỏ bừng cả mặt: “Vậy tôi cũng không cho anh ôm!”

Hai người giằng co một lúc lâu, phát hiện người nọ thừa dịp cậu vùng vẫy mà trượt tay xuống mông cậu, toàn thân Lâm Lang liền nóng ran: “Tôi đứng im rồi, anh đừng sờ lung tung!”

Ngoài cửa đúng là tắt tiếng thật. Lâm Lang thở phì phò trong bầu không khí quỷ dị, trán toát cả mồ hôi: “Anh đừng ôm chặt quá, nóng!”

Người nọ không chịu thả, rầu rĩ bảo: “Mai tôi phải đi công tác, chẳng biết mấy ngày mới về nữa.”

Lâm Lang có chút mừng rỡ, nhưng suy cho cùng vẫn non kinh nghiệm lắm, thế mà không biết đường kiềm chế, để niềm vui chạy thẳng lên mặt. Hàn Tuấn siết lấy cậu như trừng phạt: “Không phải gặp tôi khiến em mừng thế à?”

Cậu nhóc ngượng ngùng, song đến câu phản bác tượng trưng cũng không buồn nói. Mặt người nọ “xoạt” một phát trở nên u ám, trên tay thoáng dùng sức bẻ bồng cậu lên, xoay người nhào xuống giường. Lâm Lang hét một tiếng, vừa bò hai bước đã bị kéo mạnh trở về, dép lê đã văng rất xa từ lúc ngã xuống, Lâm Lang nắm chặt quần, quát: “Anh muốn làm gì?”

Hàn Tuấn không nói lời nào, trên mặt chỉ có nụ cười tà ác. Lâm Lang đá một cước qua, cơ mà đá hụt. Lần này rốt cuộc chịu thua rồi, bèn năn nỉ xin tha: “Quân tử động khẩu không động thủ, anh đừng làm vậy mà!”

Hắn mài răng, áp sát vào cổ cậu: “Tôi chưa bao giờ là quân tử.”

Lâm Lang xấu hổ, chỉ biết cười ngây ngô, chớp mũi ứa một lớp mồ hôi mỏng, lòng bàn tay cũng ướt sũng: “Chúng ta có ước định rồi mà, anh đây là đơn phương bội ước.”

Mặt hắn cách cậu gần đến không thể gần hơn, cơ hồ muốn dán lên mặt cậu. Miệng lưỡi tỏa hương thơm thoang thoảng và mùi thuốc lá ban nãy còn sót lại: “Em muốn đi chung với tôi không?”

Lâm Lang chẳng dám cử động mảy may: “Tôi phải đi học, không đi được.”

Hàn Tuấn trở người nằm xuống cạnh cậu: “Làm sao đây, tôi sợ sẽ nhớ em đến không chịu nổi, rồi chẳng làm được việc gì nên hồn.”

Mặt Lâm Lang đỏ lên: “Tôi có gì đáng nhớ chứ.”

Người nọ nghiêng người nhìn cậu, trong mắt hơi lập lờ, là vẻ điên cuồng và nóng cháy khiến người ta sợ hãi: “Em biết không, dù bình thường ngủ ngay cách vách, nhưng đôi khi tôi vẫn nhớ em đến phát điên.”

Lâm Lang chịu không thấu mấy lời yêu đương buồn nôn kiểu ấy, vành tai đã đỏ rực. Lâm Lang có phần không hiểu được hẳn, thỉnh thoảng người nọ lơ mãng mà hung hăng, y hết lưu manh trong xã hội đen, nói chuyện cực kỳ khó nghe; Đôi lúc như thương nhân khôn khéo, chỉ cần hẳn không nói, đồ ai biết hẳn nghĩ gì; Nhiều khi lại giống đại dương sâu không thấy đáy, thần bí mà sâu thẳm, mỗi bước tiếp cận đều ẩn chứa vô vàn hiểm nguy, phong ba bão táp, có thể nuốt gọn cả người cậu.

Người nọ vẫn nhìn cậu, hỏi: “Tối nay tôi ngủ đây được không?”

Lâm Lang chưa ngu đến độ tưởng hẳn đang hỏi hoặc xin mình thật, chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu, xem như hy sinh nhỏ vì mấy ngày tự do sau này.

Hàn Tuấn nghe vậy liền ngồi dậy, cởi quần áo, lộ ra cơ thể cường tráng mà mạnh mẽ. Lâm Lang sợ hết hồn, ngồi bật dậy: “Anh tính làm gì? Không... không được ngủ trần!”

Hắn cởi sạch chỉ chừa mỗi quần đùi: “Em yên tâm, tôi không làm gì đâu.”

Lâm Lang vẫn không yên lòng, kéo kín áo ngủ rồi chui vào chăn. Trên người Hàn Tuấn thoảng mùi hương rất dễ chịu, như có thể mê hoặc tâm trí người. Lâm Lang cẩn thận dịch sát ra mép giường, quay mặt ra phía ngoài.

Màn đêm vừa phủ xuống, hai người vẫn chưa ngủ, tán gẫu câu được câu chẳng. Lâm Lang không muốn nói chuyện, ngày thường Hàn Tuấn cũng ít nói, rồi chẳng biết cậu đã nằm trong lòng hẳn từ lúc nào. Nghe tiếng tim đập mãnh liệt của hẳn mà có chút kinh ngạc trước sự sống. Lâm Lang dần dần buồn ngủ, giữa lúc mông mông lung lung, mắt chậm rãi khép lại, trong đầu chỉ sót lại sắc màu đỏ thắm của lọ hoa hồng nóng bỏng mà dịu dàng trên bàn.

68. Chương 68: Mộng Xuân

Lâm Lang mơ một giấc mộng kiều diễm và đáng thẹn, trong mơ cậu không thấy rõ bộ dáng đối phương, chỉ biết chính mình rất sung sướng, sướng đến mức cả linh hồn đều run rẩy, ngay tại khắc cuối cùng, sự vui thích thậm chí khiến cậu sợ hãi phải rên rỉ thành tiếng. Đó là giấc mộng xuân đầu tiên trong đời Lâm Lang, cậu tỉnh lại giữa cảm giác sáng khoái cực độ, trên trán đổ mồ hôi lấm tấm, tim đập kịch liệt.

Ngay sau đó, cậu lập tức hét ầm lên, cầm chặt cái tay vẫn đặt giữa hai chân mình, khản trương nói không nên lời.

Hoảng sợ mà xấu hổ.

Trong bóng tối vang lên tiếng thở dốc dồn dập mà nóng rực của người nọ, hơi thở phun lên cổ cậu, nóng tới mức cậu khẽ phát run: “Thoải mái lắm đúng không?”

Vật non nớt dưới tay người nọ lại có phản ứng, Lâm Lang xấu hổ kẹp chặt hai chân, đêm tối càng nhấn chìm cậu vào ý loạn tình mê, cậu rên rỉ ra tiếng, khê hô: “Đừng...”

Trong lúc run rẩy, cảm nhận được vật khổng lồ hình dáng dữ tợn dán lên người mình, tay người nọ nắm cả hai dính sát vào nhau, rồi thở hổn hển bắt đầu di chuyển. Lửa nóng ập vào mặt, nuốt sống tất cả lý trí của Lâm Lang. Cậu chỉ có thể ôm chặt cổ người nọ, nhỏ giọng rên rỉ nức nở. Cái loại rên rỉ bất lực mà kiềm nén khiêu khích tự chủ của người nọ, lực thất lực càng thêm gia tăng, động tác cũng cuồng dã hơn. Giường lớn thoáng lung lay theo sự di chuyển ngày càng cấp bách, tinh thần Lâm Lang đã sớm mê muội chẳng biết trời trăng gì. Thời khắc cao trào, người nọ lại bịt phần đỉnh của cậu, thở gấp nói: “Chờ tôi cùng đến.”

Lâm Lang ghen ngào thành tiếng, cậu chẳng biết làm sao, chỉ ôm lấy cái người đang gằm nhẹ mà bất lực khóc nức nở. Phong ba bão táp ập tới, lúc cậu bắn lên bụng người nọ, đồng thời bụng cậu cũng bị phun đến nóng bỏng.

Khoái cảm cực hạn khiến cậu chấn động mãnh liệt, mê ly không nói được câu nào.

Vẫn là người nọ bật đèn lên, nhìn cậu nhóc đang ngây ngốc, gọi: “Lâm Lâm.”

Giọng nói hàm chứa thỏa mãn và vui sướng vô vàn, mang theo tình cảm sâu nặng tựa biển cả.

Lâm Lang khê nhếch môi, khuôn mặt đỏ bừng đầm mồ hôi, cổ áo chẳng biết bị cởi ra từ lúc nào, để lộ làn da ửng hồng, gợi cảm tới nỗi người ta chỉ muốn hung hăng giày vò. Cậu híp mắt, nhìn cơ bắp màu đồng của người nọ ướt rượt mồ hôi, tóc hơi ảm, nom lại càng hoang dã mà nguy hiểm.

Thân dưới của hai người vẫn áp sát nhau, lây dính chất lỏng trắng đục. Màu sắc của người nọ đậm hơn nhiều, mặc dù đang mềm nhưng vẫn to hơn cậu mấy phần, giống hệt một mảnh thú đáng sợ.

Lâm Lang bỗng nhiên lùi ra sau, túm chăn quấn chặt mình, cậu thiếu điều muốn cắn lưỡi tự sát, không biết tại sao lại đến tình trạng này.

Về mặt cậu khiến mắt người nọ càng sâu thêm, hấn đột ngột nhào tới đè tay cậu: “Một lần cuối cùng.”

Lần này ngay dưới ánh đèn, Lâm Lang quên cả giấy giụa, chỉ run nhè nhẹ. Cậu đã không thể phân biệt đây là mộng cảnh hay thực tế.

Phẳng phất như ngao du một chuyến trên thiên đường, cậu chỉ cúi đầu khóc, sau cùng gần như co giật nằm sấp trong lòng người nọ.

Bên tai là tiếng thì thầm dịu dàng mà đèn nén: “Lâm Lâm, Lâm Lâm.”

Hương hoa hồng nồng nàn mà cuồng nhiệt, gây tê toàn bộ thần kinh cậu. Cậu chỉ biết rúc vào lòng người nọ một cách bất lực, nhận lấy môi hôn dai dẳng không điểm dừng.

Cậu lạc lối trong giấc mộng diễm lệ mà xa hoa, cất từng bước một vào địa ngục, mà cứ ngỡ đang tiến đến thiên đường.

69. Chương 69: Bản Chất Thật Của Người Nọ

Hôm sau tỉnh lại mới phát hiện cả người trần truồng. Lâm Lang xấu hổ vùi đầu vào chăn, ngại ngùng cả buổi mới nhận ra người nọ đã rời giường từ lâu.

Cậu thở dài một hơi, trên mặt vẫn nóng hừng hực như cũ. Ba chân bốn cẳng trườn quần lót vào, mọi nơi khoe mắt có thể chạm tới trần ngập dầu hôn hoặc xanh hoặc tím. Trong lòng tự dưng lúng túng, nghĩ lại mà vừa sợ vừa thẹn.

Sao cậu lại thiếu cốt khí thế chứ, để mất mặt thành cái dạng ấy, đáng lẽ phải phản kháng mới đúng, phải tung cước đá hấn xuống giường, mắng hấn hạ lưu bỉ ổi tàn phá đóa hoa tổ quốc!

Nhưng mặc dầu tự trách như vậy, đáy lòng vẫn đột nhiên nảy ra suy nghĩ “kỳ thực cũng thoải mái lắm mà”, khiến bản thân cũng muốn khinh bỉ chính mình. Đang cam chịu ôm chăn lẩn lộn, thì thốt nhiên liếc thấy bảy tám cục giấy vệ sinh dưới sàn.

Lâm Lang ngây ngẩn hồi lâu, bất chợt ngượng đến nỗi hận không thể chui luôn xuống khe đất: Đây... đây là... khôn kiếp, nếu đã dậy sớm thì dọn dẹp một chút có sao đâu, chẳng lẽ cố tình để nguyên đó chọc cậu xấu hổ?

Đúng, nhất định là vậy rồi! Mặt Lâm Lang đỏ bừng, gần như thấy được đồng giấy vệ sinh kia trợn mắt phẫn nộ với cậu: Ý chí nhà mi kiên định lắm mà, mi tự tôn tự trọng lắm mà, kết quả chẳng phải bị tên kia dạy dỗ hai ba bận đã biến thành búp bê dâm đang rồi sao?

Hốc mắt Lâm Lang bỗng đỏ lên, thê thê thăm thẳm mặc quần áo xuống giường, trong lúc dọn dẹp “chiến trường”, cậu nghĩ kiểu gì cũng thấy mình giống hệt phụ nữ yếu đuối bị cưỡng bức còn lằng xằng đi giải quyết hậu quả thay kẻ phạm tội.

Lâm Lang trải qua những ngày cuối cùng của năm 2005 đầy vui vẻ và thỏa mãn. Hàng ngày vừa đến giờ ăn là có người đưa cơm tới, hơn nữa còn mỗi ngày mỗi món, chưa từng lặp lại. Lâm Lang hoài nghi người nọ đang áp dụng mỹ thực kế, nhưng cậu không nỡ đi, bữa nào cũng ăn no căng đến ợ hơi, dù sao người cậu cũng gầy, ăn cho mập chút càng tốt, Tết về nhà bà nội Lâm thấy vậy chắc chắn sẽ vui lắm, bà cứ nhắc mãi chuyện Lâm Lang quá gầy thôi.

Hàn Tuấn đi vắng, căn nhà này thành thiên hạ của cậu. Lâm Lang dạo một vòng từ trên xuống dưới, càng

thêm củng cố quyết tâm học hành chăm chỉ, tương lai nhất định phải trở nên xuất chúng và có được căn nhà đẹp để sang trọng ngàn này.

Vô thức tiến vào phòng ngủ người nọ, bên trong vẫn sạch sẽ, lạnh băng và không vương chút hơi người. Trên đầu giường đặt một khung tranh lồng kính, chính là bức họa cậu tặng hân hôm sinh nhật. Lâm Lang cầm lên nhìn thật kỹ, trong lòng trào dâng chút kiêu ngạo nho nhỏ, trên đời này vẫn có người quý trọng tranh của cậu đến vậy.

Kỳ thực người đàn ông trong tranh quá mức xa lạ với cậu, khuôn mặt Hàn Tuấn thời điểm làm việc luôn kiên nghị mà nghiêm túc, không dịu dàng ôn hòa như khi nói chuyện cùng cậu, cũng không đáng sợ và nguy hiểm như lúc nổi giận, chỉ một mực lạnh lùng, không nói cười tùy tiện. Quen hân càng lâu, Lâm Lang càng không hiểu hân, trước mặt Hàn Tuấn, cậu luôn thấy bối rối, mờ mịt, chẳng biết làm sao.

Trong một thoáng ngẩn ngơ, đáy lòng thỉnh linh toát ra ý nghĩ “người đàn ông này thực sự khiến người ta động lòng”, hại chính cậu cũng thấy hoảng sợ. Lâm Lang thả khung tranh xuống rồi đứng dậy, ngắm tuyết rơi ngoài cửa sổ. Thói quen là một thứ đáng sợ, nó sẽ từ từ ăn mòn linh hồn và sự kiên định của con người từng chút một. Tuy rằng bề ngoài cậu vẫn kháng cự, nhưng sâu trong nội tâm lại rất biết ơn Hàn Tuấn đối tốt với mình như vậy. Lâm Lang trước nay luôn nhớ rõ lòng tốt của người khác, cậu thực sự có thể thủ vững một năm, không hề dao động chút nào ư? Có lẽ trước khi bị đánh cho tan tác, cậu nên tìm một cô bé tốt ời là tốt và khiến Hàn Tuấn phải lòng cô nàng.

Đang hốt hoảng thì chuông cửa chợt vang lên, Cao Chí Kiệt gõ cửa một cách mất kiên nhẫn, gọi: “Lâm Lang, Lâm Lang!”

Lâm Lang vội vàng chạy ra mở cửa, Quách Đông Dương với Cao Chí Kiệt phủi tuyết tiến vào, cười nói: “Sợ cậu ru rú trong nhà đến phát cuồng, tiện thể đi ngang qua nên tạt vào thăm cậu đây.”

Lâm Lang không giới đãi khách, chỉ ngồi trên sofa nghe hai người Cao Chí Kiệt nói chuyện. Quách Đông Dương thấy cậu buồn chán, quay đầu hỏi: “Hàn Tuấn có nói chừng nào về không?”

Lâm Lang lắc đầu: “Anh ấy chưa nói, tôi cũng không hỏi.”

Cao Chí Kiệt cười bảo: “Hôm qua tại Lưu Tân còn hỏi thăm cậu đấy, hỏi cậu khi nào dọn về.”

Lâm Lang xấu hổ, tim đập bình bịch: “Sắp... sắp rồi, cánh tay Hàn Tuấn đã gần khỏi hân, tôi... tôi nghĩ...”

Đúng lúc ấy, di động Quách Đông Dương reo vang, Lâm Lang cố nén bứt rứt nghe hân nói mấy từ đơn à ừ được, đoạn hân đứng lên: “Tôi có việc phải đi rồi. Cao Chí Kiệt, cậu đi không?”

Lâm Lang vội nói: “Tôi có chuyện cần nói với Cao Chí Kiệt.”

Cao Chí Kiệt vốn định đứng lên, nghe thế liền nhìn về phía Quách Đông Dương: “Vậy anh đi trước đi, em

ở đây chờ.”

Tiến chân Quách Đông Dương xong, Cao Chí Kiệt ngồi nghiêng trên sofa, hỏi: “Nói đi, chuyện gì?”

Lâm Lang nghĩ hồi lâu mới ngồi xuống một bên, tư thế hết như kẻ trộm: “Cũng không có chuyện gì, chỉ muốn tìm người trò chuyện thôi”.

Cao Chí Kiệt cười nói: “Trò chuyện mà cậu còn không biết đường chiêu đãi tôi hả, mang ít đồ ăn lên đây coi, nếu không tôi không có sức đâu.”

“À”, Lâm Lang cuống quýt đứng lên, tốn cả mớ thời gian mới bưng được đĩa hạt dẻ lên: “Chỉ có cái này thôi, anh ăn không?”

Cao Chí Kiệt liếc nhìn khinh bỉ, có vẻ không hào hứng lắm. lát sau thấy Lâm Lang ăn ngon lành, lại vươn tay nhón hai hạt: “Cậu tìm tôi nói chuyện mà chỉ lo ăn thôi à?”

Thế là Lâm Lang bắt đầu nói đông nói tây, Cao Chí Kiệt lại là tay buôn dưa chính hiệu, thoảng cái đã lú lú liên hồi. Lâm Lang luôn dẫn dắt đề tài về hướng Hàn Tuấn, làm bộ lơ đãng hỏi: “Anh bảo trước đây Hàn Tuấn có nhiều bạn gái lắm mà, sao tôi không thấy ai tới tìm anh ta.”

Cao Chí Kiệt cười ha ha: “Bộ tôi nói gì cậu cũng tin hử. Lần ấy ở nhà dì Văn tôi bảo anh ấy có nhiều bạn gái là chộc cậu thôi, cậu ở đây lâu thế mà có thấy ảnh dẫn gái về nhà bao giờ chưa?”

Lâm Lang đỏ mặt, vặc lại: “Anh ta còn nhiều nhà lắm, toàn qua đêm bên ngoài với phụ nữ thôi.”

Cao Chí Kiệt cười cười, lắc đầu: “Anh ấy còn ưa sạch hơn cả cậu nữa, làm gì có chuyện tùy tiện qua đêm với gái? Hơn nữa tôi nói chứ, cả ngày ảnh cứ giữ nguyên bản mặt người chết lạnh như đá, dòm y chang chiến sĩ bảo vệ đạo theo đuổi chủ nghĩa cấm dục, nếu nói lảng nhảng, ảnh sao so được với đám tụi tôi, bằng không tôi cũng chả mang chuyện bồ bịch của Hàn Tuấn ra dọa cậu. Tôi không dám trêu vào Hàn Tuấn, không dám lôi chuyện của ảnh ra nói, nên chỉ đành ba hoa ít chuyện nửa thật nửa giả, dù gì ảnh cũng chẳng để ý.”

Lâm Lang có chút giật mình, song vẫn chưa từ bỏ ý định: “Trước kia anh ta chưa từng thích ai sao?”

”Vụ này thì tôi không rõ. Dầu sao tôi cũng mới quen anh ấy vài năm thôi, số phụ nữ từng qua lại với ảnh rất ít, mà chẳng ai dài lâu, sau này tôi có hỏi một lần, ảnh chỉ nói đời này không tính lập gia đình. Phụ nữ với anh ấy luôn là gọi thì đến đuổi thì đi, tính tình như thế chắc khó mà phải lòng ai được.

“Vì sao?”

“Năm ấy Hàn Tuấn mới đến, thành phố F vẫn là địa bàn của một gã tên Long Cường, khi đó lũ kia thấy

anh ấy trẻ tuổi, căn bản không để vào mắt, kết quả một năm đã bị Hàn Tuấn tổng hết vào tù. Cậu chưa thấy nên không biết đó thôi, cái người Hàn Tuấn này tính tình cổ chấp ghê lắm, một khi đã tin chắc thì không có chuyện làm thất bại, thủ đoạn cũng đủ lợi hại. Vì liên quan đến xuất thân nên anh ấy còn quen biết rất nhiều nhân vật có máu mặt, bản lĩnh cực lớn, thành ra ông cụ thích ảnh nhất trong đám con cháu nhà họ Hàn. Nhưng mấy người bọn tôi đều thầm cảm thấy tuy bề ngoài anh ấy có vẻ lãnh đạm, song tính cách rất cực đoan, lấy chuyện đàn bà làm ví dụ đi...” Nói đoạn, hần cúi đầu thì thầm: “Tôi nghe Quách Đông Dương kể, cuối thu năm nay, tính tình Hàn Tuấn đột nhiên trở nên quái đản, khi không coi trọng một tiểu thư Lệ Đô, trên giường làm người ta gần chết, hại tiểu cô nương Lệ Đô cứ thấy ảnh là sợ. Nhưng từ lúc cánh tay bị gãy, tự đứng lại khôi phục bộ dạng cấm dục nhợt nhèo, cậu thấy có lạ không.”

Hần thấy sắc mặt Lâm Lang trắng bệch, tưởng dọa đến cậu, liền nói thêm: “Có điều hai năm gần đây anh ấy cố ý chuyển hướng bạch đạo, có làm cũng là làm ăn đứng đắn. Người này ở lâu trong hoàn cảnh tốt thì tính cách tự nhiên cũng tốt lên thôi.”

70. Chương 70: Chạm Phát Là Nổ

Lâm Lang loáng thoáng đoán được ngọn nguồn, trong lòng càng hãi hùng. Cao Chí Kiệt nghi hoặc nhìn cậu: “Mặc dù tính tình Hàn Tuấn không tốt, nhưng đối xử với anh em vẫn rất tốt, tính cậu lại tốt như vậy, chắc không chọc tới anh ấy đâu nhỉ... Cậu chọc phải ảnh rồi à?”

Lâm Lang vội vã lắc đầu, mặt lại đỏ bừng: “Tôi... tôi sợ ở đây lâu quá ảnh hưởng anh ấy quen bạn gái.”

Cao Chí Kiệt nghiêm túc gật đầu: “Cậu còn nhỏ nên chưa biết, dù người này có thanh tâm quả dục đến đâu thì rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, kiểu gì cũng có nhu cầu. Cậu sớm dọn đi cũng tốt, với cả tôi thấy cậu không thích ở đây lắm. Cậu đi, Hàn Tuấn quen bạn gái, chẳng phải có người chăm sóc ảnh rồi sao. Trước kia nghe Mạnh tổng nói đùa, bảo tính tình như Hàn Tuấn mà thật lòng thích cô nào còn chả nâng niu cưng chiều người ta lên tận trời ấy! Đến lúc đó, ảnh kề cận bạn gái, cậu cũng thoát thân.”

Dứt lời, hần bỗng nhiên lộ vẻ cà lơ phất phơ trước sau như một, cười nói: “Tôi còn muốn lau mồ hôi thay chị dâu tương lai đây.”

Lâm Lang tròn mắt hỏi: “Tại sao?”

Cao Chí Kiệt cười hắc hắc: “Nghe nói nguy quân tử Hàn Tuấn bình thường ra vẻ đạo mạo, vừa ưng ai đó cái là thay đổi ba trăm sáu mươi độ liền, dẫn vật người ta mém chết, cậu nghĩ thử xem, lửa dục ghen nhiều năm mà bùng nổ thì còn gì nữa.”

Mặt Lâm Lang đỏ phừng phừng, nhớ tới những lời Hàn Tuấn nói với mình, hơi thở lập tức có chút bất ổn, ưỡn mặt nói: “Anh chớ nói hươu nói vượn, khả năng tự chủ của Hàn Tuấn rất mạnh, vả lại đàn ông lạnh lùng thì bản tính có khi cũng lãnh đạm, không quá ham thích chuyện đó, anh tư tưởng xấu xa thì có.” Nói xong, cậu lại khinh thường liếc thoáng qua Cao Chí Kiệt.

“Ô hay, đây không nói lung tung à nha. Cậu bảo người khác thì tôi tin, nhưng đây là Hàn Tuấn... Bộ tôi không hiểu anh là loại người nào chắc, là người từng trải qua phong ba bão táp, nhìn sơ cũng biết là kiểu người hung dữ, đàn ông trong đàn ông, hương vị nam tính toát ra từ trong xương, chuyện kia chắc chắn không phải dạng vừa đâu. Người như thế luôn bị đè nén, chỉ chờ người đến giúp mình phóng thích thôi!”

Lâm Lang càng nghe mặt càng đỏ tợn, đứng phắt dậy: “Ai... ai kêu anh nói, cả ngày chỉ biết nghĩ mỗi chuyện này thôi, hạ lưu!”

Cậu bất ngờ lên giọng, quả thực có phần mất không chế, dọa Cao Chí Kiệt sợ hết hồn. Hắn đứng lên nhìn Lâm Lang: “Đây... đây cũng là vô tình nhắc đến thôi, tôi đâu cố ý. Mà có gì quá đáng đâu, đàn ông nói chuyện với nhau, nói nói một hồi cũng chuyển tới đề tài này à, cậu có cần tức đến mức ấy không?”

Lâm Lang ngượng ngùng, thốt ra một câu khiến chính mình còn thấy xấu hổ: “Tôi làm sao giống đám bạn của anh được, tôi vẫn là trẻ vị thành niên đấy!”

Cao Chí Kiệt sững sốt, “phì” một tiếng bật cười. Lâm Lang quần bách, cầm gối trên sofa đập hấn: “Cười cái gì mà cười, mau biến đi!”

Cao Chí Kiệt “ui da” đầy khoa trương, nheo mắt âm hiểm: “Giỏi nhỉ, dám ra oai với tôi cơ à, xem tiểu gia ta trị người đây!”

Lâm Lang nhận thấy không tốt, liền xoay người bỏ chạy, chạy chưa đầy hai bước đã bị Cao Chí Kiệt đè lên sofa. Lâm Lang bị Hàn Tuấn ăn hiếp tới nỗi luyến ra phản xạ có điều kiện, túm lấy quần áo hô to: “Tôi sai rồi, anh đừng xằng bậy!”

Cao Chí Kiệt ngẩn ra, trong lòng thầm đắc ý, trưng ra bộ mặt dâm dè: “Sợ rồi sao, nào, ngoan, để tiểu gia chơi đùa chơi đùa nào!”

Nói đoạn, hắn liền đùa dai mà kéo áo Lâm Lang, rồi như phát hiện một chuyện đáng ngạc nhiên lắm: “Phắc, đúng là cực phẩm nha, ngực thế mà hồng luôn rồi!”

Lâm Lang chấn động, mặt nóng hằm hập, giãy giụa nói: “Mau buông ra, tôi giận thật bây giờ!”

Cao Chí Kiệt nhất quyết không tha: “Tôi mới nghe đám Quách Đông Dương nói thôi, chứ chưa thực sự tin có thằng con trai nào then thùng mà ngực cũng hồng hồng đâu, cậu để tôi xem thử nào.”

Lâm Lang quát: “Cút đi, tôi không cho anh xem!”

“Tôi cứ muốn xem đấy!” Cao Chí Kiệt nói xong, liền đè lại tay cậu rồi cởi nút áo. Lâm Lang bị dọa choáng váng, đầu óc nhất thời đại ra. Đúng lúc này, chuông cửa thỉnh linh vang lên, Cao Chí Kiệt sững sốt, Lâm Lang nhân cơ hội đá hấn xuống đất, chạy ra ngoài mở cửa ngay.

71. Chương 71: Ghen

Ai dè chưa thấy rõ mặt người tới, Lâm Lang đã bị ôm vào lòng. Mùi thơm quen thuộc tràn ngập khoang mũi, Lâm Lang hơi choáng: “Anh... anh sao đã về rồi?”

Hàn Tuấn thoáng buông cậu ra, cười nói: “Bàn xong việc tôi về ngay, bé cưng có nhớ tôi không?”

Lâm Lang thấy hần cúi đầu muốn hôn thì sợ quỳnh lên, lớn giọng gọi: “Cao... Cao Chí Kiệt...”

Nam nhân sững ra, thấy mặt Lâm Lang đỏ như cà chua thì mỉm cười: “Sao quần áo xộc xệch thế này, mới đây à?”

Lâm Lang cúi xuống, hiền lành muốn cầm hành lý thay hần, Hàn Tuấn ngăn cậu: “Cái này nặng lắm, tôi tự xách được rồi.”

Lâm Lang đành đón lấy áo khoác của hần rồi treo lên giá, quay lại lườm Cao Chí Kiệt đầy hung tợn. Cao Chí Kiệt cười cười đứng một bên: “Về rồi à?”

Hàn Tuấn gật gật đầu: “Tối lúc nào thế?”

“Vừa tới.” Cao Chí Kiệt nhìn Lâm Lang cười không ngừng: “Em thấy Lâm Lang...”

“Im đi, còn nói nữa coi chừng tôi không để ý đến anh!”

Người nọ quay đầu nhìn cậu một cái, khóe môi lại không cười: “Có gì không thể nói?”

Lâm Lang cười, chỉ Cao Chí Kiệt: “Hàn Tuấn về rồi, không cần anh trò chuyện nữa, anh đi đi.”

Cao Chí Kiệt cũng không thấy xấu hổ, vỗ tay nói: “Rõ là bé cưng vong ân phụ nghĩa.”

Hàn Tuấn đột nhiên lên tiếng: “Nhắc cậu bao nhiêu lần rồi, lịch sự với Lâm Lang một chút, từ nay phải gọi tên cậu ấy, đừng gọi bé cưng hay hai lúa gì hết.”

Cao Chí Kiệt cười ngượng, Lâm Lang ngẩng đầu hả hê, rất ư là tiểu nhân đắc chí.

Cao Chí Kiệt sắp đi tới cửa thì bỗng dừng ngoảnh lại bảo Hàn Tuấn: “Em kể anh nghe một chuyện đáng kinh ngạc lắm nha, Lâm Lang mà thẹn thùng là toàn thân đều ửng hồng, anh có biết không. Hồi trước

nghe mấy người Mạnh tổng nói em còn không tin, anh nghĩ xem, người như Lâm Lang chạy tới phố hoa còn chả kiếm bộn tiền ấy!”

Nét mặt Hàn Tuấn thoát cái thay đổi, nhìn hẩn hỏi: “Sao cậu biết, quần áo cậu ấy là cậu cởi?”

Cao Chí Kiệt đang tính gạt đầu, nắm đấm của Hàn Tuấn đã bay tới, hấn hét thảm một tiếng rồi ngã bay ra cửa. Lâm Lang nghe tiếng động, hấp tấp từ phòng ngủ chạy ra, hô lớn: “Làm sao làm sao?”

“Quay về đi!”

Lâm Lang sợ tới mức chết trân tại chỗ, không biết phát sinh chuyện gì. Cao Chí Kiệt bụm mũi bò dậy, bộ dạng lơ đã lơ đã, xem ra bị đánh không nhẹ. Người nọ đứng ở cửa, cứ như hận không thể giết chết Cao Chí Kiệt: “Cậu ấy mà cậu cũng dám động vào?!”

Lâm Lang vội hô to: “Anh hiểu lầm rồi, anh ta không vô...” Chữ “lẽ” đến bên miệng lại bị nuốt xuống: “Anh ta không làm gì tôi hết!”

Cao Chí Kiệt cũng minh bạch, cuống quýt xua tay: “Em không có ý gì hết, chỉ vô tình trông thấy trong lúc đùa giỡn thôi! Em không có khẩu vị đó đâu!”

Người nọ mím môi đứng hồi lâu, quay đầu nhìn Lâm Lang, biểu tình âm trầm mà thô bạo, Lâm Lang vội gạt đầu. Bấy giờ Hàn Tuấn mới nói với Cao Chí Kiệt: “Cậu về trước đi.”

Lâm Lang còn chưa phục hồi tinh thần, người nọ đã đóng sầm cửa. Lâm Lang chỉ kịp nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Cao Chí Kiệt, luống cuống nói: “Anh... anh đánh lầm người rồi.”

Hàn Tuấn cởi áo, đến sofa ngồi xuống, xoay người nhặt gối rơi trên sàn, sắc mặt vẫn khó coi vô cùng. Lâm Lang sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì nói: “Anh đánh lầm Cao Chí Kiệt rồi.”

“Tôi biết, nếu không em nghĩ tôi cho cậu ta đi dễ dàng vậy chắc?”

Đánh lầm người nên xin lỗi mới phải chứ, Lâm Lang quay lưng toan mở cửa. Người nọ lại cất giọng lạnh băng: “Trở về.”

Lâm Lang vẫn mở cửa chạy ra ngoài. Cao Chí Kiệt đã ngồi lên xe, hình như vẫn đang lau máu mũi. Lâm Lang hấp tấp chạy tới hỏi: “Anh không sao chứ?”

Cao Chí Kiệt giật thót, vội vàng xua tay: “Không sao không sao, cậu mau về đi, tôi chưa từng thấy anh ấy như vậy bao giờ đâu, chắc là bàn việc làm ăn thất bại hay gì gì đó, cậu đừng chọc vào, nhanh về đi.”

“Nhưng... nhưng anh ta chưa giải thích với anh mà.”

“Bộ cậu tính lấy mạng nhỏ của tôi hả, ảnh đời nào chịu xin lỗi. Anh ấy là thế đấy, không thích nói chuyện hay biểu đạt cảm xúc, nhưng tôi biết ảnh cũng nhận ra mình đánh sai người, tôi không để bụng đâu mà, cậu đi đi.”

Lâm Lang còn muốn nói tiếp, Cao Chí Kiệt đã khởi động xe. Cậu đứng thẫn thờ trong đồng tuyết thật lâu, sững sờ cả buổi, trong lòng bỗng nhiên kinh hoàng, vội vội vàng vàng chạy về, nhưng cửa lại khóa trái bên trong.

Cậu khẽ gọi hai tiếng cũng không thấy Hàn Tuấn trả lời. Cậu mặc rất mỏng, khoác mỗi cái áo lông mỏng manh, chân vẫn xỏ dép lê. Bên ngoài lạnh lẽo vô cùng, cậu ôm tay, cóng đến run lấy bầy, gõ cửa thêm hai phát nữa, biết lần này người nọ giận thật rồi.

Xe Cao Chí Kiệt bất ngờ vòng lại, hần xuống khỏi xe, kinh ngạc hỏi: “Sao còn chưa đi vào, không sợ lạnh chết hả?”

Lâm Lang run giọng hỏi: “Anh trở lại làm chi?”

“Tôi không yên tâm cậu nên trở lại xem thử.”

Mắt Lâm Lang đỏ lên, uất ức mà hoảng sợ: “Anh ta khóa cửa bên trong rồi, tôi gọi mấy lần cũng chẳng chịu mở.”

Cao Chí Kiệt bị dọa, nhìn Lâm Lang nói: “Vậy cậu vào xe tôi ngồi đi.”

Lâm Lang đành phải cùng hần chui vào xe. Lâm Lang chột bảo: “Tôi sợ lắm, hôm nay không dám về đâu, anh chở tôi đến trường đi.”

Cao Chí Kiệt nghĩ nghĩ, rút cuộc vẫn mở máy xe. Xe vừa di chuyển thì dừng lại, Lâm Lang khẩn trương hỏi: “Sao vậy?”

Cao Chí Kiệt cũng có chút khẩn trương: “Hàn Tuấn ra rồi.”

Lâm Lang ba chân bốn cẳng mở cửa xe nhảy xuống, người nọ đứng trước cửa, trầm giọng hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Lâm Lang bực bội, toan trả lời thì nghe hần nói: “Đừng đứng trong tuyết, về nhanh.”

Nếu có thể lựa chọn, Lâm Lang trăm triệu không muốn, cậu lại nhìn Cao Chí Kiệt, cất giọng run run:

“Ừm... anh đi đi, tôi về đây.”

Vẻ mặt Cao Chí Kiệt rất phức tạp, nhỏ giọng nói: “Lát nữa nhớ gọi cho tôi.”

Lâm Lang gật gật đầu, sải bước chạy đến chỗ người nọ. Cậu vào rồi, Hàn Tuấn vẫn đứng bên ngoài một lúc. Lâm Lang thành thành thật thật ngồi ngay ngắn trên sofa, nghe tiếng đóng cửa thì tim đập dữ dội. Hàn Tuấn đi đến bên cạnh cậu, nhẹ giọng hỏi: “Lạnh không?”

Lâm Lang lắc đầu, hai mắt ngập nước: “Anh đừng giận.”

Người nọ thở dài một tiếng: “Vừa rồi tâm trạng tôi không tốt, sợ tổn thương em nên mới nhốt em ở ngoài.” Dứt lời, hắn vươn tay ôm lấy Lâm Lang: “Dạ em rồi đúng không?”

Lâm Lang nào dám nhúc nhích tí gì, ngoan ngoãn rúc vào lòng hắn. Người nọ ghì chặt hơn, nhẹ giọng bảo: “Thật xin lỗi, tôi không chịu được kẻ khác chạm vào em.”

Thân thể Lâm Lang thoáng run lên, mấy tình huống vừa rồi gộp lại cũng không khiến cậu tuyệt vọng và sợ hãi bằng một câu này.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, thời gian chậm chậm trôi qua, nước mắt Lâm Lang thấm ướt đầu vai người nọ mà giống như đang thiêu đốt hắn. Hàn Tuấn run nhẹ: “Em mau yêu tôi đi, em yêu tôi, tôi sẽ không biến thái như vậy nữa.”

Lâm Lang đâu ngờ hắn sẽ dùng từ “biến thái” để hình dung chính mình, ngay cả thời điểm hận người nọ nhất, cậu cũng chưa từng nghĩ đến từ này. Hàn Tuấn hôn cổ cậu, giọng nói hàm chứa mỗi một và bất đắc dĩ khó thấy: “Trước đây tôi cũng bình thường lắm.”

Một người, có sao yêu một người đến mức chính bản thân cũng cảm thấy điên cuồng.

Hàn Tuấn run rẩy vì bị dục vọng giày vò, hắn chỉ có thể ôm cậu thật chặt mà nỉ non: “Lâm Lâm, tôi rất muốn em.”

Nước mắt Lâm Lang tí tách rơi xuống.

72. Chương 72: Dị Dàng Thảm Thiệt

Thời gian dần trôi, màn đêm chậm rãi buông xuống, trong phòng tối như mực. Lâm Lang nhẹ giọng gọi: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn.”

Người nọ vẫn ôm cậu, đồng thời ngồi ngay ngắn lại trên sofa: “Tôi ngủ à?”

Lâm Lang gật gật đầu: “Anh ngủ hơn ba tiếng rồi.”

Bấy giờ hần mới buông lỏng ra, xoa chân mảy: “Mấy ngày rồi không ngủ ngon, giờ thấy ấm áp nên ngủ quên mất. Em đói chưa?”

Ôm nhau suốt mất tiếng đồng hồ, chân Lâm Lang hơi tê, cậu đứng lên bật đèn, khàn giọng hỏi: “Ra ngoài ăn hay ăn ở nhà?”

Hàn Tuấn đứng lên: “Ra ngoài đi.”

Lâm Lang hấp tấp chạy vào phòng ngủ thay quần áo, sức nhớ vẫn chưa gọi điện cho Cao Chí Kiệt. Tìm đi động mới nhận ra mình không có số của Cao Chí Kiệt, chỉ đành đứng cạnh phòng tắm hỏi nhỏ: “Tôi muốn gọi điện cho Cao Chí Kiệt để anh ta yên tâm, anh biết số anh ta không?”

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào. Hàn Tuấn kéo cửa, Lâm Lang cuống quýt xoay người đi, hần nở nụ cười: “Di động nằm trong đồng quần áo của tôi trên giường, em tự lấy đi.”

Lâm Lang vừa nghe liền vội vàng chạy đến phòng ngủ Hàn Tuấn, gửi một tin nhắn cho Cao Chí Kiệt: Tôi rất ổn, cứ yên tâm nhé.

Người nọ vẫn đang tắm, Lâm Lang đành phải ngồi im lặng bên giường ngắm người. Hàn Tuấn rốt cuộc là người thế nào, trước kia cậu tưởng hần là đàn anh chừng chặc ôn hòa, hần lại khiến cậu thấy rõ sự cuồng dại và tàn bạo của hần. Cậu ngỡ hần là kẻ phong lưu lãng nhãng, dè dặt hần lại luôn giữ mình trong sạch. Trên giường, hần đối với cậu điên cuồng như vậy, Cao Chí Kiệt lại bảo hần lúc nào cũng sinh hoạt theo kiểu khổ tu. Hần đến cùng là dạng người gì? Mà vừa có thể dịu dàng xiết bao, cũng có thể đáng sợ nhường ấy.

Người nọ quần khăn tắm đi đến, lồng ngực vẫn còn đọng nước. Lâm Lang cuống quýt đứng lên, đang muốn ra ngoài thì bị hần chặn đường. Cậu sợ hết hồn, ngẩng đầu thấy người nọ cười tủm tỉm nhìn mình, trong mắt đọng đầy dịu dàng: “Tôi muốn em nhìn tôi mặc quần áo.”

Lâm Lang đỏ mặt, tim đập thành thịch, xoay lưng đi: “Tôi không thèm xem đâu.”

“Nhưng đêm trước ngày tôi đi công tác, em đáp lại tôi nhiệt tình lắm mà, em không chỉ nhìn, mà còn sờ soạng.”

Lâm Lang lùi vài bước: “Anh còn vậy nữa, tôi giận thật đó.”

Hàn Tuấn thở dài, đưa tay cởi khăn tắm. Lâm Lang không kịp nhắm mắt, bị dọa tới mức chạy biến ra ngoài, cánh tay quệt phải cạnh cửa, hại cậu đau đến “ui da”.

Lần này đi tới một nơi mà trước đây chưa đi bao giờ, nằm ở ngoại thành phía Nam thành phố F, dân cư cũng thưa thớt. Hàn Tuấn nói: “Em xem vùng này hiện giờ còn rất vắng vẻ, nhưng chưa đầy hai năm sau, vùng này sẽ là nơi phồn hoa nhất thành phố F.”

Ngoài nhà hàng có một con sông lớn, hai bên bờ sông là công viên trải dài. Ăn cơm xong, hai người thông thả đi dọc theo bờ sông trở về, người nọ đột nhiên mỉm cười, dừng chân nói: “Làm sao bây giờ, uống rượu thì đâu lái xe được.”

Lâm Lang ngẩng đầu hỏi: “Vậy xe tính sao, đậu ở đây có bị trộm không?”

Hàn Tuấn nghe vậy thì bật cười khe khẽ. Mặt Lâm Lang đỏ ửng, cúi đầu mím chặt môi. Gió sông lạnh hơn, Hàn Tuấn bỗng dừng cầm tay cậu, nắm nhẹ nhàng như đang cho cậu cơ hội giã ra.

Nhưng Lâm Lang chỉ hơi co tay lại chứ không rút về.

Vì cậu chợt nhớ tới đêm nọ mơ thấy hắn say rượu rồi gặp chuyện không may, cũng từng khóc tỉnh khỏi cơn mơ, nỗi đau xót rõ rệt trào dâng từ nơi sâu thẳm trong đáy lòng.

Bóng đêm quá tối tới tám, tới đến nỗi cậu chỉ có thể thấy được hình dáng mơ hồ của hắn. Giống như hết thấy đều là hư ảo, mỗi xúc cảm trên tay là chân thật. Cậu ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy sườn mặt hắn được ánh đèn bên bờ kia phản chiếu, ngay cả cậu cũng chẳng thể phủ nhận hắn là người đàn ông cực kỳ ưu tú.

“Trước kia tôi chưa từng nghĩ bản thân đến ngần này tuổi mà còn giống hệt một tên nhóc, lại đi nắm tay người yêu thế này.”

Rồi hắn bất ngờ cúi xuống, nâng mặt cậu lên hôn thắm thiết.

Lâm Lang ngây ngốc mặc hắn hôn hồi lâu mới như bừng tỉnh đại ngộ mà đẩy hắn ra: “Tôi biết ngay anh dẫn tôi đến cái chỗ tối thui như vậy là không có ý tốt mà.”

Hàn Tuấn bỗng bật cười, dè lại vai cậu: “Vậy em có ghét không, ghét tôi hôn em không?”

Lâm Lang lựa lời đáp: “Chúng ta như vậy là không đúng.”

“Tức là không ghét chứ gì?” Nói đoạn, hắn lại hôn xuống, đầu lưỡi dây dưa với cậu, khiêu khích hết lần này tới lần khác. Mùi rượu gây tê thần kinh cậu, Lâm Lang vụng về vươn tay, rốt cuộc vẫn nhận mệnh mà bám lấy vai hắn. Cậu sợ mình sẽ kiệt sức ngã xuống.

Người nọ hôn càng mãnh liệt, đẩy cậu lên cây cột trên lối đi, nâng mông cậu, kéo chân cậu quăn quanh thắt lưng mình. Lâm Lang hoảng hốt, thừa dịp hắn dời môi đến cổ cậu thì thấp giọng nhắc: “Có người tới kia.”

Hàn Tuấn hoàn toàn mất điếc tai ngơ, môi lưỡi trượt xuống cổ cậu. Lâm Lang sợ tới phát run, nhìn hai bóng người xa xa, bấy giờ hắn mới thả cậu xuống, cất giọng vừa vui sướng vừa thỏa mãn: “Lâm Lâm.”

Lâm Lang cúi gầm mặt xấu hổ. Đợi khi mấy người kia đi xa, cậu mới quay sang cảnh cáo hắn: “Về sau không được làm thế nữa, anh thừa biết tôi bị bắt buộc mà.” Dứt lời, cậu lại hạ thấp giọng, nói thầm: “Hơn nữa, như vậy tôi sẽ cảm thấy anh muốn đùa bỡn nên mới không chịu buông tôi ra.”

Cậu bị thẹn thùng làm mù đầu, không phát giác ai oán và ủ rũ trong giọng nói của mình. Người nọ nhìn cậu chăm chú, nhẹ nhàng nói: “Sau này tôi sẽ cố gắng kiềm chế.”

Lâm Lang ngẩng đầu nhìn xe bên cạnh: “Giờ hết xe bus rồi, chúng ta về bằng cách nào?”

Người nọ lại bật cười, gọi một cú điện thoại, chỉ chốc lát đã có một thanh niên trẻ chạy đến, gập đầu thưa: “Hàn tiên sinh.”

Hàn Tuấn gập đầu, nhìn Lâm Lang kể bên: “Tôi không lái được thì có người khác lái.”

Lâm Lang vừa tức vừa buồn cười, chui vào xe.

Tài xế kia vẫn còn trẻ, mặc đồng phục, là nhân viên làm việc trong nhà hàng. Cậu ta là dân bản địa thành phố F, mặc dù tuyết rơi nhiều, nhưng vẫn khéo léo tránh được mấy điểm giao thông đông đúc. Đến tiểu khu Tân Hải, cậu ta nhìn gương chiếu hậu, hỏi: “Hàn tiên sinh...”

“Xuyt.”

Cậu ta sững sốt, vội vã quay đầu lại, thấy được khung cảnh ấm áp qua lớp kính thủy tinh, thiếu niên kia đã ngủ say, thân mình hơi hơi cuộn tròn, khoe miệng còn vương ý cười nhàn nhạt, hết như một đứa trẻ. Người nọ dịu dàng ôm lấy cậu, nhỏ giọng nói: “Cậu cứ xuống xe đi, tôi tự đậu xe được rồi.”

Dẫu biết rằng không thể nán lại quá lâu, song vẫn lưu luyến thời khắc ôm nhau thân mật, ấm áp mỹ mãn như vậy.

73. Chương 73: Tài Nấu Nướng Của Hàn Tuấn

Khi tia nắng đầu tiên của năm 2006 hắt vào, Lâm Lang vẫn đang ngủ trên giường, che lại đôi mắt bị ánh mặt trời chiếu rọi, biếng nhác hỏi: “Trời đẹp rồi sao?”

Người nọ đứng giữa ánh nắng, vỗ vỗ cái tay đang kéo chăn: “Trưa rồi trưa thật rồi, tiểu lười biếng còn chưa chịu dậy à.”

Lâm Lang ngồi dậy, ôm chần than thở: “Khó khăn lắm mới có ngày nghỉ không cần dậy sớm, tôi còn định ngủ cả ngày đây.”

Vẻ mặt Hàn Tuấn còn rất mệt mỏi, giống như chưa hoàn toàn khôi phục sau chuyến công tác vất vả: “Ngày đầu năm mới, em chưa nghe nói thời tiết đầu năm sao?”

Lâm Lang phì cười một tiếng, bò dậy khỏi giường. Làm vệ sinh xong thì kéo dép lê lệt xệt đi đến phòng khách, người nọ đã đứng sẵn cạnh bàn ăn, trên bàn có đủ mọi thứ, ngay cả chén dưa cũng dọn xong. Lâm Lang mới gấp dưa đầu tiên phát hiện không thích hợp. Cậu cũng không kén ăn, dù gì cũng xuất thân nghèo khó, trước khi quen Hàn Tuấn chưa nếm được bao nhiêu món ngon. Nhưng bữa cơm hôm nay rõ ràng không ngon, không mặn thì nhạt, miếng sau dở hơn miếng trước, nếm hết một lượt mới phát hiện đĩa thịt bò không tẻ. Cậu ăn được mấy dưa, nhận ra người nọ nhìn mình nãy giờ, rồi hần cười tùm tùm hỏi: “Thấy sao?”

Lâm Lang gật gật đầu: “Ngon lắm.” Cậu không muốn người nọ cảm thấy mình bị chiều hư, cũng vì cậu quá kén ăn trên bàn cơm, nên bà nội Lâm thường xuyên mang nạn đói năm 85 ra giáo dục cậu. Thành ra mỗi lần ăn cơm, chỉ cần không tới nỗi nào, cậu vẫn có thể chấp nhận.

Hàn Tuấn nghe mà cao hứng, cầm dưa bảo: “Lần đầu tiên nấu, tay nghề đương nhiên không bì được với đầu bếp nhà hàng.”

Lâm Lang gật gậy nãy người: “Anh nấu á?”

Hàn Tuấn gật đầu, gấp một miếng rau, nhúu mày: “Bỏ muối hơi nhiều rồi.”

Lâm Lang thầm thấy may mắn vì mình không nói thật, dè dặt ăn được một lúc thì Hàn Tuấn đột nhiên dừng dưa như phát hiện điều gì: “Đứng lên, chúng ta ra ngoài ăn thôi.”

Lâm Lang biết mình lộ rồi, lại càng giả bộ vô tội: “Sao phải ra ngoài, quá trời món còn chưa ăn hết đâu.” Nói xong liền gấp một dưa rau thật to nhét vào miệng, cau mày bảo: “Dù hơi mặn nhưng vẫn ăn được mà.”

Hàn Tuấn nhìn cậu một hồi, bất chợt nở nụ cười, khuôn mặt hần không phải dạng đẹp trai ôn hòa, mà là góc cạnh rõ ràng, cằm và sườn mặt đều có đường cong nghiêm nghị, nhưng giờ đây cười lên lại rất dịu dàng, mắt như hàm chứa ánh sáng. Lâm Lang ăn hơi giống hổ đói, gần như không nếm được vị gì. Hàn Tuấn nhìn cậu: “Phải ăn hết toàn bộ đồ ăn đấy, không cho thừa lại chút gì đâu.”

Lâm Lang ngẩng đầu khó xử: “Toàn bộ?” Thấy ánh mắt kiên định của hần, cậu lẩm bẩm: “Bao tử tôi nhỏ lắm, bình thường cũng không ăn nhiều.”

Người nọ nhàn nhả tựa vào ghế, giống như cố ý làm khó cậu: “Ăn không xong thì cầu tôi ăn bớt giùm em.”

Lâm Lang có chút bối rối, nhất thời không hiểu rõ tình huống: “Cầu anh á?”

“Để nấu xong chỗ đồ ăn này, tôi phải thức trắng đêm học theo sách làm từng tí một, là đặc biệt làm vì em, em tất nhiên phải ăn hết, không cho thừa lại chút gì.”

Lâm Lang trầm nghĩ thôi vậy, người mới nấu cơm lần đầu ít nhiều gì cũng ôm tâm lý chờ mong, mặc dù giữa hai người họ có khoảng cách thế hệ, nhưng chắc đều hy vọng được công nhận, liền hỏi: “Cầu thế nào?”

Hàn Tuấn nghiêm túc hỏi: “Em không biết cầu người sao?”

Lâm Lang ưỡn ngực đầy khí phách: “Tôi chưa bao giờ cầu ai hết.”

“Vậy hết cách rồi, tôi nhìn em ăn, nếu còn dư chút nào... phương pháp trừng phạt của tôi chắc em biết rõ.”

Lâm Lang không phục đứng lên: “Ai khiến anh nấu, huống hồ anh nấu khó nuốt muốn chết, dựa vào cái gì tôi phải ăn hết. Lần đầu tiên tôi nấu cơm cũng có thấy anh cho sắc mặt hòa nhã đâu, tôi hiện tại đã khoan dung lắm rồi, còn nói dối khen anh nấu ngon nữa chứ. Rau thì quá mặn, còn cá, anh có cho muối không vậy? Chỉ mỗi thịt bò tạm ăn được, nhưng thứ này mua về cắt ra là ăn được ngay, anh chỉ biết rắc hành băm lên, ngay cả tương cũng không thêm bỏ, nhất là món này...”

74. Chương 74: Trận Chiến Cuối Cùng

Lâm Lang im bật. Cậu hơi sợ.

Cậu cảm giác mình thuộc loại người càng được nước càng lấn tới, rất không chín chắn, còn quên bém thân phận của mình.

Hàn Tuấn lạnh lùng nhìn cậu, mãi sau mới hỏi: “Sao không nói nữa?”

Lâm Lang cúi đầu không đáp lời nào. Người nọ lại xắn tới gần, tiếp tục hỏi: “Sao không nói gì?”

“Nói nữa anh sẽ tức giận, tôi sợ.”

Hàn Tuấn quan sát cậu một hồi, đột nhiên bật cười không thành tiếng: “Tôi biết là rất dở, em ráng ăn nhiều một chút xem như cho tôi ít mặt mũi, còn lại để tôi xử.”

Lâm Lang có chút được cưng mà hài, mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc vẫn chọn thành thành thật thật ăn cơm.

Bữa ăn này đích xác hơi gian nan, ăn xong hai người ngồi cả buổi không nói chuyện. Hàn Tuấn ho khan

một tiếng, lau miệng bảo: “Trước khi đi công tác, tôi nhớ em nói trong nhà nên có người biết nấu cơm, vì vậy mới nhất thời tâm huyết dâng trào.”

Vô duyên vô cớ gánh trách nhiệm, Lâm Lang cũng tốt tính chấp nhận. Cậu đứng lên dọn chén đĩa: “Ừm... Chuyện gì lần đầu tiên chả vậy, làm thêm vài lần là quen thôi.”

Người nọ cũng theo vào bếp, cắt mấy miếng lê đặt lên đĩa đựng trái cây: “Nước lạnh không?”

“Không, nước nhà chúng tôi đều để trong sân, nước ấy vừa đến mùa đông mới gọi là lạnh, nhưng tay tôi chưa bao giờ bị nứt hết, lợi hại ghê chưa?”

Hắn cười cười: “Ra ăn ít trái cây đi.”

Bụng Lâm Lang căng cứng, chỉ cắn một miếng tượng trưng rồi không chịu ăn nữa, người nọ lại ăn rất tốt, vậy mà ăn luôn cả miếng cậu ăn thừa. Lâm Lang giả dờ không phát hiện, nằm ỏ trên sofa xem phim truyền hình. Hàn Tuấn thay quần áo xong đi ra, nhìn cậu hỏi: “Đừng nói em định ru rú trong nhà cả ngày đấy nhé?”

Lâm Lang gật đầu: “Ngoài trời lạnh lắm, tôi cũng chẳng có chỗ nào đi.”

Người nọ suy nghĩ một lát: “Muốn tôi gọi đám Cao Chí Kiệt tới đây không, chẳng nào cậu ta cũng rảnh rồi cả ngày không có gì làm. Tiện thể xin lỗi vụ hôm qua luôn.”

Lâm Lang thiết nghĩ Cao Chí Kiệt có đôi khi hoàn toàn là đứa trẻ không chịu lớn, làm việc nói năng đều không đúng mực, khó tránh động thủ động cước, mình tốt nhất vẫn nên đề phòng: “Không cần, tôi ở một mình được rồi.”

Hàn Tuấn như đoán được suy nghĩ của cậu: “Tôi nói hết với Cao Chí Kiệt rồi, từ nay cậu ta không quậy em nữa đâu.”

Trong lòng Lâm Lang giật thót một cái, xoay người lại hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Tôi làm rõ quan hệ hai ta với cậu ta, cậu ta là người thông minh, biết nên làm cái gì.”

Lâm Lang đứng phắt dậy như bị phỏng: “Chúng ta thì có quan hệ gì, sao anh không hỏi ý kiến tôi trước mà đã nói hươu nói vượn với anh ta, về sau anh ta sẽ nhìn tôi thế nào?”

Hàn Tuấn thấy cậu phản ứng quá khích, song vẫn thản nhiên đáp: “Cậu ta có chuyện gì mà chưa từng thấy, huống chi có tôi ở đây, cậu ta cũng không dám nói lung tung.”

Lâm Lang giận đến mặt đỏ bừng bừng, chỉ vào hấn hô to: “Anh... anh đã đồng ý cho tôi một năm, một năm sau tôi chắc chắn sẽ muốn đi, giờ anh lại đi khắp nơi nói vợ nói vắn, sau này tôi biết làm thế nào! Phí công tôi còn đồng tình anh, lúc nào cũng nhường nhịn anh, bộ anh nghĩ cả đời này tôi sẽ không rời khỏi anh chắc, anh đừng si tâm vọng tưởng, tôi chết cũng không ở bên anh đâu.”

Cậu nói thật, bất luận cậu có phải lòng hấn hay không, cậu cũng không dám, cũng không thể đến với hấn. Tựa như người nọ tin chắc trong một năm cậu sẽ yêu hấn, sở dĩ cậu đồng ý ký kết hiệp nghị là bởi biết mình nhất định sẽ không lưu lại.

Hàn Tuấn quẳng điện thoại vào ly nước trên bàn, ly nước rơi xuống đất vỡ choang, nước bắn tung tóe lên ống quần Lâm Lang. Người nọ mím môi thở dốc rất lâu mới nói: “Chuyện một năm thì một năm sau hãy bàn, tôi còn có việc, em lau sàn đi.”

Hấn nói xong ra ngoài luôn, Lâm Lang đứng sau nói to: “Tôi nói thật đấy...” Vì sợ hãi nên giọng cậu hơi run rẩy, song vẫn cố lấy dũng khí: “Lỡ rồi thì nói anh biết luôn, một năm sau tôi thực sự sẽ không ở lại đâu.”

Cậu cũng muốn cho hấn biết mình kiên cường thế nào, việc đã nhận định trong lòng thì chưa bao giờ từ bỏ. Cậu muốn Hàn Tuấn nhận thức được kết cục định sẵn sớm một chút, để tới khi ấy tiếp nhận dễ dàng hơn. Cậu hiểu Hàn Tuấn trước giờ quen hô mưa gọi gió, tương lai nếu quả thực không giữ được cậu, hấn nhất định không thừa nhận nổi thất bại. Thay vì thế, chẳng bằng báo trước với hấn một tiếng, coi như chuẩn bị tâm lý.

Người nọ quả nhiên dừng bước, thu chân đã đặt ra ngoài cửa phòng về. Cửa bị đóng cái sầm, hấn quay người lại, mắt sáng như đuốc.

Lâm Lang bỗng dưng muốn khóc, vừa sợ hãi lại kiêu ngạo. Cậu cũng sợ cả hai sẽ thực sự trở mặt, đó không phải điều cậu mong muốn. Dẫu xấu hổ và không cam tâm, nhưng không muốn thừa nhận cũng không được, cậu rất thích cách người nọ sẵn sàng và dịu dàng với mình.

Hàn Tuấn nhìn cậu cười lạnh, cất giọng dữ tợn: “Em đúng là nực cười, xem tờ hiệp nghị kia là thánh chỉ thật sao? Chẳng qua là tờ giấy mà thôi, hiệp nghị là tôi đề nghị ký, tôi đã có thể ký, cũng có thể không thừa nhận. Em có giỏi thì đi mà tố cáo tôi, tố cáo tôi cưỡng ép em, tố cáo tôi giam cầm em phi pháp, xem xem luật pháp có bảo vệ em không.”

Lâm Lang tái mặt vì kinh hoàng, môi giận đến phát run: “Anh... anh khôn kiếp, vô sỉ!”

Thấy hấn tới gần, cậu sợ tới mức rụt lui mấy bước, hỏi trong sợ hãi: “Anh muốn làm gì?”

Người nọ sấp qua muốn ôm cậu, dưới tình thế cấp bách, Lâm Lang liền đá một cước, lại bị hấn tóm lấy làm té xuống đất, cậu đau đến kêu rên thành tiếng.

Hàn Tuấn đè cậu xuống đất, vẻ mặt hiện rõ sự điên cuồng khiến cậu sợ sệt, hơi thở nóng rực và tiếng thở

dốc thốc vào tai cậu: “Tôi vốn định làm thật tốt, tôi nghĩ phải như vậy... Đêm qua rõ ràng vẫn êm đẹp mà, tôi nhin cả đêm, vốn muốn dỗ em vui vẻ, tôi biết tôi rất đáng sợ, nhưng tôi vẫn muốn từ từ học làm người đàn ông tốt... Lâm Lang, em nói cho tôi biết đi, em hy vọng tôi làm thế nào, hử? Lâm Lâm, em mau nói đi, chỉ cần tôi làm được, tôi nhất định sẽ nỗ lực, em nói đi!”

Lâm Lang giãy giụa, quát lớn: “Anh lừa tôi, anh lừa tôi, anh căn bản không định thả tôi đi, anh chỉ xem tôi như thằng ngu mà trêu đùa thôi!”

Người nọ đè lại hai tay không cho cậu nhúc nhích, nói năng lộn xộn: “Tôi nên làm cái gì bây giờ, hả, Lâm Lâm, sao em cứ khăng khăng muốn rời xa tôi, tôi đối với em không tốt sao, em biết rõ tôi thay đổi bao nhiêu vì em mà đúng không? Hay tôi cưỡng bức em xong thì em mới chết tâm, hử?”

Lâm Lang vùng vẫy chầm ngời lửa dục của hắn, bàn tay mò xuống eo cậu: “Lâm Lâm... Lâm Lâm, em cho tôi đi... Em cho tôi, tôi cái gì cũng nghe lời em...” Người nọ thở hổn hển kéo quần cậu, môi gặm cắn cổ cậu một cách cuồng dã. Lâm Lang hét to, tay đụng đến cái ly, liền cắn răng đập một phát. Hàn Tuấn ăn đau, kêu rên một tiếng, càng dồn sức lên tay hơn, Lâm Lang bị vịn đến rên rĩ, đau đón thấu xương: “Tôi đồng ý! Hàn Tuấn, tôi đồng ý với anh!”

Hàn Tuấn thực sự dừng tay, nhìn lom lom vào cậu như sư tử rình mồi, giống như có thể xơi tái cậu bất cứ lúc nào. Lâm Lang nghiêng rằng: “Anh buông tôi ra, tôi cởi hết mặc anh chơi.”

Dứt lời, cậu liền giãy người ngồi dậy, mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt treo vài vết thương, trong mắt ngập nước, nhưng lại không rơi ra dù chỉ một giọt. Cậu cởi áo sơmi, nói: “Anh đừng cắn cổ tôi, tôi sợ người khác thấy.”

Thân thể Lâm Lang cũng đẹp hết con người cậu vậy, thon dài mà trơn nuột, phẳng phất như lực hấp dẫn chí mạng. Hàn Tuấn siết chặt nắm đấm, hắn biết mình thật sự sẽ giết chết người trước mặt. Hắn muốn xé nát cậu rồi nuốt vào bụng, chính hắn cũng thấy sợ hãi cái loại dục vọng điên cuồng ấy. Hắn chỉ có thể ôm ghì lấy cậu, gặm cắn lồng ngực cậu. Lâm Lang bị quần không thở nổi, đầu nhũ bị người nọ mút đến sưng đỏ, hung hăng nuốt sống lý trí cậu, khiến cậu sụp đổ phải khóc òa lên

Hàn Tuấn vẫn tàn sát bờ bãi trên người cậu, nói năng không rõ: “Lâm Lâm, em đừng khóc, đừng khóc.”

Trên sàn rất lạnh, người nọ bế cậu lên giường, lột sạch quần áo cậu, hôn lên từng bộ phận trên người cậu từ đầu đến chân như biến thái. Lâm Lang bụm mặt, cậu hoảng sợ, xấu hổ, thỉnh thoảng lại rên rĩ khó nhin. Thân thể cao lớn rắn chắc của hắn ma sát cậu, vì cực lực nhấn nạy nên cả cơ ngực lẫn cơ bụng đều lộ rõ đường cong căng cứng. Kích thích của cây gậy thô to dưới thân hoàn toàn không phải nhân loại nên có, thoát nhìn đã khiến lòng người run sợ. Khi ngón tay hắn chạm tới nếp uốn phía sau cậu, cậu run tay ngăn cản hắn, nức nở nói: “Tôi làm không được, làm không được, anh thả tôi đi mà.”

Người nọ thở dốc hôn lên môi cậu, ngậm đầu lưỡi cậu mút hôn từng chút một: “Đừng sợ, tôi không muốn vào đâu.”

Thời điểm môi hắn đặt lên hạ thể cậu, Lâm Lang ghen ngào cong người lên, cậu quá mức non nớt, mới

vài cái đã bắn ra. Hấn ghé sát tai cậu, nỉ non đầy bi thương: “Bất kể tương lai em có ai, cũng phải nhớ kỹ người đầu tiên hôn em, người đầu tiên vuốt ve em như vậy, tặng em lần cao trào đầu tiên trong đời.”

Lâm Lang ngẩn lệ gật đầu, thần trí đã sớm mê man. Lúc lâu sau, cậu phục hồi tinh thần, cúi đầu hỏi: “Sao anh không làm tôi, tôi sẽ không phản kháng. Giờ anh buông tay, sau này sẽ không có cơ hội nữa.”

Hàn Tuấn nhìn cậu, cười khở một tiếng, tay sờ lên mặt cậu: “Bởi lẽ đến tận bây giờ, trong lòng tôi vẫn ấp ủ một phần chờ mong, hy vọng xa vời rằng sẽ có ngày em yêu tôi. Nếu lúc này tôi cưỡng ép em, thì mọi cơ hội cũng tan biến.”

Lâm Lang trở mình, đối mặt với cửa sổ. Mãi sau cậu mới đột nhiên quay lại ôm eo hấn: “Cám ơn anh, chưa từng có ai đối tốt với tôi như anh.”

Nói xong câu ấy, nước mắt cậu trào ra cuộn cuộn như mất khống chế. Người nọ cất giọng khàn khàn, thì thào: “Lâm Lâm, tôi sẽ vĩnh viễn chẳng thể yêu được ai như đã từng yêu em.”

75. Chương 75: Buông Tay

Hai người ôm nhau nằm cả ngày, đó là ngày đầu tiên của năm 2006, tiết trời quang đăng ấm áp. Lúc Lâm Lang sắp ngủ, trong đầu bỗng mơ mơ màng màng nghĩ đến giấc mộng Hàn Tuấn gặp tai nạn xe cộ ngày ấy, sau đó khóc đến tỉnh, cõi lòng nặng trĩu, tựa như tại khoảnh khắc nước mắt trượt xuống tóc mai, cậu cũng từng rung động một lần.

Hôm sau mở mắt ra, người nọ vẫn chưa thức giấc. Lâm Lang muốn ngồi dậy mới phát hiện hấn không hề ngủ. Cánh tay trên thắt lưng thoáng dùng sức kéo cậu trở về. Lâm Lang nhớ tới chuyện ngày hôm qua, trên mặt vừa xấu hổ vừa khó xử, bèn thấp giọng gọi: “Hàn Tuấn...”

“Ngủ với tôi thêm một lát.” Hàn Tuấn mở mắt, râu trên cằm hấn đâm vào cậu, ngứa ngứa. Lâm Lang nghe lời vùi vào chăn, mãi sau mới hỏi: “Hôm nay tôi dọn đi được chưa?”

Người nọ không nói gì, chỉ là lông mày hơi run lên. Lâm Lang cảm giác mình có chút tàn nhẫn, nói nhỏ: “Về sau anh muốn gặp thì cứ tới trường tìm tôi. Chỉ cần tôi rảnh rỗi, nhất định gọi là đến liền. Chúng ta vẫn có thể làm bạn.”

Lâm Lang đóng gói xong đồ đạc, quét dọn phòng trong phòng ngoài một lượt, ngay cả khe cửa sổ cũng không bỏ qua. Nhưng Hàn Tuấn vừa dậy đã đi ra ngoài, hoàn toàn không nói muốn tiễn cậu. Lâm Lang cầm điện thoại đặt lên bàn trà, chạy vào phòng ngủ của hấn nhìn thoáng qua, đoạn đeo ba lô rời đi. Đi đến cổng tiểu khu, bảo vệ trực ban đột nhiên hỏi thăm cậu: “Cậu tính đi xa nhà hả? Sao Hàn tiên sinh không đưa cậu đi?”

Lâm Lang sững sốt, cười đáp: “À, công việc của anh ấy bận rộn lắm, tôi không muốn quấy rầy anh.”

Giường trong ký túc xá lâu rồi không ai ngủ, may mà Trần Lâm đã giúp cậu phủ một lớp nylon lên, bên trên phủ đầy tro bụi, lúc giặt ra cậu bị sặc đến ho sù sụ, suýt nữa ứa cả nước mắt. Đám Lưu Tân thấy Lâm Lang về thì đều kinh ngạc không thôi, vì họ cảm thấy Lâm Lang đáng lẽ nên về từ lâu rồi, bọn họ đã sớm chứng kiến Hàn Tuấn chân tay khỏe mạnh, đâu cần ai chăm sóc.

Mở ngăn kéo, Lâm Lang bất chợt thấy chiếc đồng hồ Hàn Tuấn tặng mình, vẫn mới tinh và nằm sâu tuốt bên trong ngăn kéo, cậu suy ngẫm một hồi, thiết nghĩ nếu đã cắt đứt thì nên cắt triệt để, bèn nhờ Cao Chí Kiệt mang trả Hàn Tuấn. Cao Chí Kiệt bị làm cho sững sờ, nhưng lại không hỏi thêm câu nào, sau nhin không được mới lặng lẽ bởi một câu: “Vậy cũng tốt.”

Mặt Lâm Lang nóng cháy, cậu không biết Hàn Tuấn đã kể gì với Cao Chí Kiệt, sợ Cao Chí Kiệt coi thường mình, cậu là người có lòng tự trọng rất cao.

Mới đầu Lâm Lang còn sợ Hàn Tuấn đổi ý, rồi tìm mình gây phiền toái, song đợi một thời gian, Hàn Tuấn lại cứ như bốc hơi khỏi nhân gian, thế mà không hề xuất hiện trước mặt cậu. Cậu từng hỏi Cao Chí Kiệt, Cao Chí Kiệt cũng bảo không biết Hàn Tuấn đi đâu. Qua Tết Dương lịch chẳng bao lâu thì đến kỳ thi cuối kỳ, đây là lần dự thi đầu tiên của Lâm Lang sau khi lên đại học, thành ra cậu rất chú trọng, toàn thân toàn tâm đều dồn hết vào học tập.

Thi xong phải rời trường, đêm trước khi đi, Lâm Lang không tài nào ngủ nổi. Hôm sau cậu cố ý chạy đến nhà Hàn Tuấn, đợi nguyên ngày cũng không thấy Hàn Tuấn về, bảo vệ gặp cậu bèn bảo: “Hàn tiên sinh đi công tác rồi, lâu lắm chưa thấy về.”

Chuyến tàu của Lâm Lang bị trễ mất hai tiếng, vất vả lắm mới lên được tàu, cậu một mực im lặng từ đầu tới cuối, chỉ ghé vào cửa sổ ngắm nhìn bóng mây trên trời quang. Bầu trời trong xanh kỳ ảo, những đám mây trắng nho nhỏ mới đẹp làm sao, ngắm lâu lại cảm giác mây thật thấp, phẳng phất như chỉ cần thổi một hơi là tan biến.

76. Chương 76: Tết Âm Lịch

Tết Âm lịch tổng cộng nghỉ một tháng, Lâm Lang về cơ bản đều ở nhà. Đêm giao thừa, liên hoan mừng xuân mới xem được một nửa đã chịu hết nổi phải chui vào chăn. Mười hai giờ vừa điểm, tiếng pháo nổ bùm bùm bỗng nhiên xé toạc bầu trời đêm, như thể cả thế giới đều tràn ngập trong không khí tươi vui của mùa xuân. Lâm Lang rúc trong chăn, chợt cảm thấy bản thân có rất nhiều nguyện vọng muốn ước, nghĩ một hồi lại sợ trời cao cho rằng mình tham lam, nên chỉ ước một điều quan trọng nhất. Nghe nói mọi ước vọng vào thời khắc đầu tiên của năm mới đều được thỏa mãn.

Vai vế của bà nội Lâm rất cao, hôm mừng một Tết cực nhiều người đến đưa sủi cảo, lục tục từ bốn giờ sáng đến tám giờ, nông dân mới ngày đầu năm đã vội trước vội sau, sủi cảo không thể thả vào quá trễ, có người vì giành trước mà nửa đêm mười hai giờ đã cho vào nồi. Lâm Lang dậy từ sớm để chuẩn bị tiếp khách, chờ bà nội Lâm cũng dậy, cậu liền mang đồ cúng đi viếng mộ.

Giờ khắc ấy thực sự rất đau lòng, cậu khóc đến nước mắt. Họ hàng bên nội đi viếng mộ thấy vậy đều tới khuyên nhủ cậu. Ruộng đồng năm mới sương mù lất phất, ruộng lúa mạch xanh ngắt nhìn không tới điểm cuối. Lúc dập đầu, Lâm Lang phát hiện mình bỗng trở nên quá đói yếu ớt, trước kia khó khăn biết bao mà vẫn gắng gượng được, song giờ đây tự dưng không muốn chống chọi một mình nữa, mà muốn tìm một bờ vai dựa dẫm.

Về nhà, bàn trong nhà chính đã bày đầy sủi cảo, toàn của người trong thôn biếu khi bọn họ đi vắng. Thường thì nhiều sủi cảo như vậy họ phải ăn rất lâu, nhưng từ chối lại không hay, đây là tập tục ở nông thôn, là sự kính trọng dành cho trưởng bối lớn tuổi.

Tiếp theo là bà con họ hàng các nơi, có xa có gần, liên tục hết ngày này sang ngày nọ đến tận mười một tháng giêng. Mười hai tháng giêng, Lâm Lang lái xe ba bánh chở bà nội Lâm tới nhà bà ngoại. Việc này bắt đầu từ năm lớp chín ấy, khi đó Lâm Lang còn nhỏ nên bà nội Lâm đi cùng cậu, cứ thế thành thông lệ, cơ hồ hàng năm đều đi.

Cả mùa Tết trôi qua trong bận rộn, các họ hàng biết Lâm Lang đậu vào trường đại học tốt thì ai ai cũng xúc động bồi ngùi, bà nội Lâm thỉnh thoảng lau nước mắt, nói là trong lòng rất vui. Đa số thời gian Lâm Lang đều ở bên bà. Trong khoảng thời gian ấy, Quan Bằng có tới một lần, Lâm Lang không có nhiều bạn bè, Quan Bằng lại giỏi ăn nói, bà nội Lâm rất quý hấn.

Thời gian thấm thoát như thổi đưa, chớp mắt đã đến ngày nhập học. Mười lăm tháng giêng, Lâm Lang ra cổng thôn xem hoa đăng, nay trong thôn giàu có lên không ít, thế mà có người góp tiền bắn pháo hoa. Pháo hoa dĩ nhiên không đẹp bằng trong thành phố, song cũng rất rực rỡ, dấu rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng chói lóa tươi đẹp, nóng bỏng phồn hoa.

Ban đêm nằm mộng, dưng không mơ thấy Hàn Tuấn, mơ thấy hấn đeo khăn quàng cổ cho mình vào trận tuyết đầu mùa ấy. Tỉnh lại đã là mười hai giờ, cậu kinh ngạc nhìn bóng đèn ố vàng, rồi thành linh bật khóc.

Hai tháng qua lần đầu tiên mơ thấy hấn.

Lâm Lang chưa từng yếu đuối mà đa cảm như bây giờ, cậu hận Hàn Tuấn, hận hấn ngang nhiên xông vào cuộc đời mình.

77. Chương 77: Gặp Lại Văn Hoài Niệm

Nhập học đi chung với Quan Bằng, Quan Bằng xách một cái túi to dùng, một đến mức toát mồ hôi đầy đầu. Lâm Lang xách phụ hấn, thở phì phò hỏi: “Cậu mang cái gì mà nặng kinh vậy?”

“Qua Tết trong nhà chất cả đồ đông đồ, mẹ tớ bảo ăn không hết nên lấy mỗi thứ một ít cho tớ mang đi.”

Kết quả, túi đồ ăn của Quan Bằng nặng của họ cả mớ sức lực, Lâm Lang cho rằng nơi giúp người ta thể

hội được sự đông dân của Trung Quốc rõ nhất chính là nhà ga vào dịp Tết. Mua vé thì miễn bàn, không đặt trước bảy tám ngày đừng hòng mua được vé ngồi, khủng bố nhất là biển người rầm rộ chưa từng có bên ngoài nhà ga. Hai người chen chúc suốt đoạn đường, vất vả lắm mới tới được thành phố F, xe bus đến trường lại càng kín không kê hở. Lâm Lang rầm rì than thở trở về ký túc xá, chưa ngồi vững đã thấy Quan Bằng khiêng túi tới, cậu chỉ cái túi trên ghế, hỏi: “Mang tới đây làm chi?”

Quan Bằng ngồi một bên thở hồng hộc: “Thì cho cậu đó. Chứ không cậu nghĩ tới phí sức ngàn dặm xa xôi đeo đến đây làm gì?”

Lâm Lang lấp bắp kinh hãi: “Tớ không cần đâu, cậu giữ lại ăn đi.”

“Cậu dám! Trong này toàn thứ cậu thích ăn đấy, cậu còn không biết tớ hả, tớ ghét nhất là ba cái thứ đồ ngọt này. Với lại cho dù có thích thì ăn ở nhà cả tháng cũng ngán tận cổ rồi. Còn nữa, tớ đâu cho cậu hết, vẫn giữ lại một phần đó thôi?”

Lâm Lang dòm túi lớn chứa đầy hộp xanh xanh đỏ đỏ, nhìn sơ cũng biết là không rẻ, nghĩ một hồi lại nói: “Vây đi, tớ lấy một nửa, cậu mang về một nửa.”

Quan Bằng vừa nghe lập tức đứng lên, Lâm Lang thấy hấn muốn đi, vội hô: “Bằng không tớ không lấy gì đâu nha!”

Quan Bằng bất đắc dĩ, đành phải quay ngược về: “Vây cậu xem thích ăn gì thì lấy đi, còn lại tớ mang cho đám thổ phỉ trong ký túc xá.”

Lâm Lang nghe mà bật cười ha ha, cúi xuống cầm mấy món điểm tâm: “Nhưng tớ chẳng có gì tặng cậu hết, chỉ có hai hộp trái cây thôi, hay cậu đem đi đi?”

Quan Bằng nghe vậy liền hưng phấn, nhận lấy hai hộp trái cây từ tay cậu. Lâm Lang cười bảo: “Thật chả biết cậu nghĩ thế nào nữa, đồ ngon thì không ăn, toàn chọn mấy thứ rẻ rẻ không.”

“Tớ thích.” Quan Bằng cười cười, cất đồ vào túi, thừa dịp Lâm Lang quay đi thu dọn, lập tức dốc túi đổ ào xuống. Lâm Lang nghe tiếng động, vội ngoảnh lại nhìn, Quan Bằng đã xách túi rỗng chạy biến.

Lâm Lang “a” một tiếng, nhìn một bàn đầy đồ thì nở nụ cười bất đắc dĩ: “Thật là...”

Trong ký túc xá chỉ có một mình cậu, học kỳ này đám Lưu Tân không cần lên lớp, buổi tối đi ký túc đến gõ cửa, bảo rằng nếu cậu muốn thì có thể chuyển sang ký túc xá khác. Lâm Lang suy nghĩ, cuối cùng vẫn từ chối, cậu thích hoàn cảnh yên tĩnh như vậy, nếu chuyển đến hoàn cảnh lạ lẫm, cậu sẽ lại mất rất lâu mới thích ứng.

Dù đôi khi Lâm Lang có chút hoạt bát, nhưng bản chất vẫn là người thích im lặng, điểm này hơi giống Hàn Tuấn. Lâm Lang nhớ tới quãng thời gian ở nhà hấn, hai người nói chuyện cũng không nhiều, thường thì ai

làm việc người này, không ai quấy rầy ai.

Kể từ đó, Lâm Lang chẳng mấy khi ra ngoài, cậu mượn rất nhiều sách, lúc không cần đi học thì làm tổ trong ký túc xá đọc sách. Đông đi xuân đến, trên ban công chan hòa nắng ấm, cậu ngồi trên ghế đầu đọc sách, hoặc lẳng lặng nằm trên giường nghĩ ngợi. Lâu dần, cũng hiểu được cuộc sống như vậy tốt đẹp xiết bao.

Ngày qua thật mau, nhaoáng cái đã đến trung tuần tháng hai. Hoa dưới lầu ký túc xá đua nhau khoe sắc, cây liễu ven hồ thoáng hiện sắc vàng, nhu nhược không địch lại cánh chim bay. Cao Chí Kiệt có ghé qua hai lần, là đặc biệt đến thăm cậu, nay Cao Chí Kiệt như biến thành người khác, tây trang giày da, nom thành thực hơn nhiều. Hiện hắn đang hợp tác làm ăn với một người chú, ngày ngày bận bịu công việc, hướng chỉ ông già trong nhà lúc nào cũng nhìn chăm chăm. Lâm Lang nói thẳng rất hâm mộ hắn, nói Cao Chí Kiệt thoải mái tự tại, ngày đầu được phát lương còn chạy tới mời cậu ăn cơm. Lâm Lang có chút được cứng mà hời, từ chối không dám đi. Thế là Cao Chí Kiệt liền giở giọng: “Không phải ai tôi cũng mời đâu nhé, hướng hồ đây là số tiền đầu tiên ông đây kiếm được, ngoại trừ bạn gái tôi, tôi không nghĩ muốn mời ai hết!”

Lâm Lang cười, gật đầu bảo đúng, lần đầu tiên trong đời hung hăng làm thịt người khác một bữa. Cao Chí Kiệt bình thường tiêu tiền như nước, ai dè độ này tự dưng kẹt xỉ, lúc tính tiền liên tục hít khí sợ hãi nhìn Lâm Lang: “Tôi nói nè Lâm ca ca, cậu có học xấu từ Hàn Tuấn không vậy, sao tâm địa lại ác độc thế chứ?”

Lâm Lang nghe hắn nhắc tới Hàn Tuấn, cười cười hỏi: “Tôi vẫn muốn hỏi đây, dạo này anh ấy sao rồi, sao tôi không thấy ảnh đâu hết.”

78. Chương 78: Gặp Lại Lần Nữa

Cao Chí Kiệt cười đáp: “Còn thể nào nữa, vẫn vậy thôi, vẫn là cái mặt người chết không nóng không lạnh. Nhưng mấy ngày này tính tình không tốt lắm, nghe Quách Đông Dương kể lần trước xung đột với đám người khu Đông, xử lý cũng khá thẳng thắn. Giờ anh ấy thống trị cả thành phố F rồi, hiện ai mà chẳng biết Hàn tổng.”

Lâm Lang không nói gì, đá hòn sỏi nhỏ vệ đường: “Anh bây giờ cũng thay đổi không ít, hôm nay ăn của anh một bữa cơm mà thấy anh đau lòng gần chết, thiếu điều muốn giơ chân đá tôi thôi. Sao, tự đi làm nên biết kiếm tiền không dễ rồi hả?”

Cao Chí Kiệt híp mắt nhìn: “Chắc chắc chắc, thảo nào Hàn Tuấn gọi cậu là quỷ lạnh trí, giỏi đánh trống lảng ghê ta. Tôi không tin đâu, lâu như vậy không gặp anh ấy mà cậu chỉ muốn hỏi hai câu này thôi sao?”

Lâm Lang đỏ mặt, ngẩng đầu nói: “Chúng tôi chả có quan hệ gì sất, anh đừng nghĩ vớ vẩn.”

Cao Chí Kiệt mím môi quay đi, không hỏi tiếp nữa. Song Lâm Lang chợt dạ, bèn cao giọng nói: “Thiệt đó, tôi chỉ cảm thấy không làm bạn với anh ấy quá đáng tiếc, thế nên mới hỏi một câu.”

Cao Chí Kiệt “phì” cười, quay sang nhìn cậu: “Mọi cậu, cậu thua anh ấy gần giáp đấy, bạn bè cái gì, bạn vong niên hả? Các cậu phẩm vị giống nhau hay thân phận giống nhau? Có mà kém nhau vạn dặm ấy chứ, ở đó mà bạn bè. Cậu muốn làm bạn với Hàn Tuấn, anh ấy còn chả vui vẻ gì đâu.”

Lâm Lang bị hắn nói cho ngu người, Cao Chí Kiệt nói đúng lắm, cậu với Hàn Tuấn sao có thể làm bạn? Bọn họ khác nhau thế mà. Từ nhỏ Lâm Lang đã không tin loại lời nhảm nhí kiểu như nam nữ yêu nhau chia tay rồi có thể làm bạn. Ký ức con người không cách nào biến mất, những đường mật ngọt ngào hoặc đau khổ phiền não đâu thể nói quên là quên. Nếu ghi tạc trong đầu không thể quên, vậy dẫu cho cả hai hững hờ đến đâu, thì quan hệ vẫn có chút bất đồng với bạn bè bình thường, nhất là hai người từng có quan hệ xác thịt, tách ra gặp lại khó tránh không tơ tưởng tới dĩ vãng.

Cao Chí Kiệt thấy cậu im lặng, tưởng mình nặng lời quá, vội vàng giải thích: “Kỳ thực mọi chuyện đều có ngoại lệ, cậu nhìn hai chúng ta nè, chẳng phải vẫn làm bạn được sao?”

Lâm Lang vừa nghe liền bật cười, Cao Chí Kiệt nom cậu cười mà ngẩn ra, khoa trương chỉ về phía trước: “Cậu bây giờ tóc ngắn thực sự rất... Cậu mà là người trong Lệ Đô thì thể nào cũng hot cho coi.”

Lâm Lang nhìn theo tay hắn, chỉ thấy đằng trước có một tòa cao ốc lập lờ ánh đỏ, bên ngoài đậu cả rừng xe, trên cổng lớn viết hai chữ “Lệ Đô” đỏ rực, ngay cả bậc thang cũng lóng lánh rực rỡ. Trước đây Lâm Lang từng nghe đám Cao Chí Kiệt đề cập tới Lệ Đô mấy lần, nhưng chưa bao giờ để bụng, chỉ biết không phải nơi tốt lành gì, trong lòng rất chán ghét. Lệ Đô là câu lạc bộ giải trí, nghe bảo bên trong có đủ loại phục vụ. Đầu năm nay phục vụ nào phải từ tốt đẹp gì cho cam, nhất là khi đặt chung với mấy nơi như massage rửa chân linh tinh. Lâm Lang đỏ mặt nhìn thoáng qua, lại bắt gặp một bóng dáng quen thuộc từ bên trong đi ra, sau đó lên xe.

Cao Chí Kiệt cũng thấy, liền vung tay sang chào hỏi, Lâm Lang hoảng hốt, cuống quýt ngăn cản hắn nhưng không kịp. Vẫn là Quách Đông Dương đến gần trước, thấy Lâm Lang thì mắt sáng lên, cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Lâm Lang thấy ánh mắt như điều hâu của người nọ đang hung ác nhìn lại đây, tim đập thành thịch không ngừng. Cao Chí Kiệt cười bảo: “Bọn em đi ăn bữa cơm, hai người các anh đi thành phố T mà, về hồi nào thế?”

“Mới về, lần này cùng Hàn Tuấn qua đây xem một chút.”

Lâm Lang xấu hổ kinh khủng, vội kéo tay Cao Chí Kiệt: “Trễ rồi, tôi muốn về.”

Cao Chí Kiệt chưa kịp trả lời, người nọ đã đi tới, Lâm Lang cúi gằm không dám nhìn, chỉ nghe giọng nói quen thuộc cất tiếng hỏi: “Trễ thế này rồi còn chưa về hả, ký túc xá không khóa cửa nữa sao?”

Lâm Lang luống cuống vẫy tay: “Tôi về ngay đây!”

Cao Chí Kiệt nhìn nhìn cậu, nhận ra Lâm Lang không được tự nhiên, vội nói: “Bọn em đi trước nhé.” Nói

xong liền quay sang Lâm Lang: “Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Lâm Lang hấp tấp từ biệt Quách Đông Dương, cánh tay lại bị người ta túm lấy, đang sợ hết hồn thì nghe Hàn Tuấn nói nhỏ: “Tôi đưa em đi, lâu không gặp, tiện thể ôn chuyện luôn.”

79. Chương 79: Dây Đưa Không Rõ

Ngẩng đầu đối diện với đôi mắt thâm sâu khó đoán của người nọ, trên lưng Lâm Lang chợt lạnh, vội vàng quay đầu nhìn Cao Chí Kiệt. Cao Chí Kiệt nhìn bọn họ đầy khó xử: “Thôi cứ để em đưa đi, anh còn bận việc mà?”

Hàn Tuấn ngoảnh mặt làm ngơ, vẻ mặt rất bình tĩnh, nắm tay Lâm Lang chặt hơn: “Đi thôi.”

Lâm Lang còn muốn giật tay về, nhưng đã bị người nọ lôi về hướng xe. Trước cổng Lệ Đô có nhiều người lui tới như vậy, Lâm Lang không dám phản kháng thái quá, đành phải chui vào xe. Giữa khung cảnh phồn hoa sôi động, mười giờ tối là thời điểm giao thông tấp nập, xe mãi mới nhích được một bước. Lâm Lang nín thở nhìn đăm đăm phía trước, người nọ đột nhiên hỏi: “Đạo này khỏe không?”

Lâm Lang gật gật đầu: “Tôi thi cuối kỳ đứng thứ hai cả lớp, lớp trưởng bảo tôi đoạt giải học kim.”

Người nọ gật đầu, không nhìn cậu mà bình tĩnh nói: “Em trước giờ đã thông minh rồi.”

Đèn xanh sáng, trong xe lại lâm vào trầm mặc. Lâm Lang suy nghĩ cả buổi mới quay đầu hỏi: “Anh đi Lệ Đô làm gì?”

Hàn Tuấn nhìn chằm chằm đằng trước không rời mắt: “Tôi thường xuyên đến đó, khi thì bàn công việc, lúc thì thư giãn.”

Lâm Lang đáp “à”, im lặng một hồi, rốt cuộc lấy dũng khí nói: “Ừm... sau này mấy nơi như thế không cần đi thì không nên đi, đâu phải chỗ tốt lành gì.”

Người nọ cười khẽ hai tiếng, lộ ra nụ cười quyến rũ: “Em nghĩ nhiều rồi, tôi từ trước tới nay không làm gì xằng bậy cả.”

“Cái gì không xằng bậy, Cao Chí Kiệt bảo mùa thu năm ngoái anh còn làm một cô...” Mặt cậu thoát cái đỏ bừng, đây hoàn toàn là nhất thời xúc động mới thốt ra, lúc nhận thức được thì chậm mất rồi.

Hắn quả nhiên hơi sững sốt, xoay mặt nhìn cậu, rồi lại ngoảnh đi ngay: “Cô ta trông có nét giống em, khi ấy tôi bị ma quỷ ám ảnh nên... có một lần, sau này không thể nữa.”

Không khí lúng túng cực độ, mặt Lâm Lang đỏ muồn rỉ máu, nuốt một ngụm nước miếng: “Ồ.”

“Em để ý sao?”

Lâm Lang “a” một tiếng, cuống quýt lắc đầu: “Đâu có đâu có, tự dưng tôi nghĩ tới thôi.”

Cảnh đêm thành phố F rất xinh đẹp, đúng chất một đô thị lớn sầm uất. Lâm Lang nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói câu nào nữa, cậu sợ lại khơi dậy đề tài xấu hổ. Xe dừng bên dưới khu ký túc xá, cậu cởi dây an toàn, nói: “Cám ơn anh.”

Thời điểm muốn ra ngoài, người nọ thình lình giữ chặt tay cậu. Lâm Lang giật mình quay lại, đèn đường chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp mà tràn đầy sợ hãi, người nọ nhìn cậu một hồi, muốn nói lại thôi, rốt cuộc vẫn thả lỏng tay.

“Ngồi với tôi một lát được không?”

Lâm Lang luống cuống tay chân đứng ngoài xe, chẳng biết nên cự tuyệt hay đồng ý. Trong xe tối hơn bên ngoài rất nhiều, cậu cũng không thấy rõ nét mặt Hàn Tuấn, do dự cả buổi, rốt cuộc vẫn lắc đầu: “Trễ nữa ký túc xá sẽ khóa cổng.”

Tay Hàn Tuấn duỗi tay ra ngoài cửa xe, nhẹ giọng bảo: “Vậy chúc ngủ ngon.”

Lâm Lang không biết mình bị làm sao, cửa xe sắp khép lại thì đột ngột vươn tay ngăn trở, đoạn mở cửa xe ngồi xuống: “Ngồi một tí cũng được.”

Nhưng vừa ngồi liền hối hận, vì Hàn Tuấn chẳng chịu nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh cậu. Cậu thực tình không đủ can đảm quay sang nhìn hắn, đành phải ngồi ngốc một chỗ. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khi cậu chuẩn bị muốn xuống xe lần nữa thì người nọ chợt hỏi: “Lâm Lang, em dọn về được không?”

Lâm Lang kiên quyết lắc đầu: “Không được.”

Thái độ người nọ khi không trở nên ác liệt, mở cửa xe nói: “Em xuống đi.”

Lâm Lang vừa nghe bèn lật đật xuống xe, chưa đứng vững đã thấy xe vọt đi.

Cậu đứng một mình dưới đèn đường thật lâu, thở dài thườn thượt. Thời tiết giữa tháng hai, ban đêm vẫn rất lạnh, đèn đường càng khiến khung cảnh thêm dịu dàng mà u sầu. Lúc đi ngang qua bụi hoa trước khu ký túc xá, cậu bỗng ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, ấy là mùi hương từ mấy nhành ngọc lan nở rộ, chúng lặng lẽ đứng yên giữa màn đêm thăm thẳm.

80. Chương 80: Hoa Tình

Đến tháng ba, đại học F gần như biến thành biển hoa, ngay cả những tia nắng cũng mang hương thơm hoa cỏ. Lưu Tân và Ngô Du cũng có mặt để bắt tay làm đề cương luận văn. Hai người đều thuận lợi thi đậu ngành nghiên cứu sinh mà bản thân hằng mong ước, bao nhiêu ngày vất vả rồi cuộc không uống phí, Lâm Lang cao hứng thay họ. Kế tiếp là Đại hội thể dục thể thao mùa xuân, tế bào vận động của Lâm Lang không tốt lắm, nhưng nhờ chiều cao và diện mạo nên được chọn tham gia biểu diễn khai mạc, còn phát áo sơ mi trắng thống nhất. Tuy rằng bề ngoài Lâm Lang không phải dạng kinh diễm tứ phương, song nom rất tuấn tú, thuộc loại sạch sẽ dễ nhìn, lần này cũng xem như có chút tiếng tăm trong khoa. Đường nhiên không thể so với Quan Bằng, Quan Bằng là hot boy được cả trường công nhận, thân hình cao lớn mặt mày anh tuấn, tính cách lại sáng sủa hướng ngoại, nữ sinh mê hắn xếp thành hàng dài.

Nhưng khiến cậu bất ngờ là tới hội thao, Hàn Tuấn cũng đến, Lâm Lang quen hắn bao lâu mà lần đầu tiên mới thấy hắn ăn mặc trẻ trung nhường ấy, áo thun trắng quần jean, nom có vẻ tùy ý mà bất cần. Trong lúc biểu diễn, Lâm Lang thấy hắn đứng trong đám đông vẫy tay với cậu, tìm cậu đập thình thịch, chưa từng ý thức được hắn hóa ra to cao đẹp trai đến thế, đứng lẫn trong tụi sinh viên cứ gọi là hạc giữa bầy gà.

Lâm Lang vốn đã dễ căng thẳng, như này lại càng khẩn trương. May mà tiết mục cậu tham gia chỉ là đi ngang qua sân khấu, không có nhiều động tác. Khi kết thúc, trong lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi. Cậu quay lại nhìn về phía Hàn Tuấn lần nữa, người nọ đã đi rồi. Cậu chạy ra sau sân khấu, vừa lúc bắt gặp hắn đang vừa gọi điện thoại vừa lên xe.

Cậu nghĩ một hồi, rồi cuộc vẫn không đuổi theo, đột nhiên cảm thấy mình thật vô vị. Cậu với hắn chẳng cách nào làm bạn, lẳng nhăng mãi cũng không hay, không bằng cắt đứt triệt để một chút.

Nắng tháng ba tỏa sáng rực rỡ, quần áo xanh xanh đỏ đỏ làm hoa mắt người, Lâm Lang thở dài một hơi, xoay người trở về, lại lập tức va phải người khác, người nọ chạy quá gấp gáp, cả hai đều té xuống đất. Lâm Lang phát hiện là nữ sinh, cũng bất chấp đau đớn, hấp tấp đứng lên hỏi: “Xin lỗi xin lỗi, bạn không sao chứ?”

Nữ sinh chống tay ngồi dậy, cười lắc đầu: “Không việc gì, cũng tại mình chạy vội quá... Bạn là Lâm Lang của khoa Tiếng Anh đúng không?”

Lâm Lang nghe giọng này quen quen, liền ngẩng đầu nhìn, là một nữ sinh tóc dài xinh đẹp, mặc áo sơ mi màu xanh đậm, cậu chỉ thấy quen thuộc chứ không nhớ gặp ở đâu.

Nữ sinh mỉm cười đứng lên: “Không nhớ rõ à? Tụi mình cùng khoa, mình là người cầm bảng tiến vào sân vận động, Mạc Tiểu Ưu.”

Mạc Tiểu Ưu khá nổi tiếng trong khoa Tiếng Anh, cởi mở phóng khoáng, vẻ ngoài cũng rất được. Cô với Tô Y Nhiên – bạn gái Quan Bằng – được xưng là hai đóa kim hoa của khoa Tiếng Anh. Lâm Lang từng thấy cô cùng Tô Y Nhiên ra ngoài dạo phố, chẳng qua tính cậu ngại ngùng, ít khi nhìn mặt người khác nên không nhớ rõ. Lâm Lang cười xấu hổ: “Hèn chi cứ thấy cậu quen quen.”

Mạc Tiểu Ưu mím môi, cười nói: “Bạn không sao chứ?”

“Không sao.” Lâm Lang mỉm cười, phẩy phẩy cánh tay, nhìn Quan Bằng với Tô Y Nhiên từ xa đi tới. Mạc Tiểu Ưu hí hóp mắt cười nói: “Kim đồng ngọc nữ tới rồi.”

Quan Bằng cười cười đến gần, đánh giá Lâm Lang từ trên xuống dưới: “Tiểu Lâm Tử nhà ta ngày càng bảnh nha, sao đây, muốn cướp hào quang của tớ hả.”

Mạc Tiểu Ưu kéo Tô Y Nhiên, nói: “Cướp hào quang của ông thì sao, nhớ cho kỹ, giờ ông cũng là cỏ có chủ rồi, thôi dụ dỗ trái tim tiểu nữ sinh khắp nơi đi, phải toàn tâm toàn ý với Y Nhiên nhà bọn tui nha.”

Lâm Lang vừa nghe liền hớn hở, mỉm cười nhìn Quan Bằng: “Nghe bảo cậu còn thi đấu nữa mà, chừng nào thi?”

“Chiều nay nè. Nhớ tới cổ vũ cho tớ đấy.”

Lâm Lang cười, gật gật đầu: “Giờ tớ chạy chung với cậu.”

Trong Đại hội thể dục thể thao mùa xuân năm cấp ba, trường hạ lệnh toàn dân phải tham dự, Lâm Lang bắt đầu dĩ đành đăng ký chạy hai ngàn mét. Thể chất cậu vốn rất bình thường, khi đó lại vui đầu học tập cả ngày, suýt nữa không chống đỡ nổi. Hên là Quan Bằng đủ nghĩa khí, một mực chạy xung quanh cậu, thời điểm lao tới đích, cũng nhờ Quan Bằng cổ vũ mấy tiếng, cậu còn tăng tốc vượt qua được một người.

Xế chiều, Lâm Lang ra sân khá thật sớm, ánh nắng ngày xuân biêng nhác mà ấm áp, cậu nằm luôn trên sân thể dục phơi nắng. Đang phơi đến mơ mơ màng màng thì kế bên bỗng dưng có thêm một người, Quan Bằng nằm xuống cạnh cậu, cười hỏi: “Sao tới sớm thế?”

Lâm Lang nghiêng người qua, cười đáp: “Tranh thủ lúc không có ai đi phơi nắng, cả ngày rúc trong ký túc xá, tớ sắp mốc meo đến nơi rồi.”

“Mốc meo hả, đây gửi thử xem nào.” Nói đoạn, Quan Bằng liền làm bộ thò mũi qua người, Lâm Lang cười lớn, đẩy hẳn ra: “Cậu đừng phơi nắng, hồi nữa lười không có sức làm gì ráng chịu.”

Quan Bằng không quấy rối cậu nữa, nằm thẳng người lại: “Không vấn đề gì, bọn mình nằm nói chuyện đi.”

Hai người nói chưa được vài câu, Tô Y Nhiên với Mạc Tiểu Ưu đã tới. Quan Bằng cau mày ngồi dậy, than thở: “Aiz, muốn thanh tịnh một lúc cũng không xong.”

Lâm Lang ngồi dậy, hai người Tô Y Nhiên đã ngồi xuống bên cạnh họ. Quan Bằng nửa nằm trên đất, hỏi: “Haiz, Mạc Tiểu Ưu, bà cũng chạy đến đây chi vậy?”

“Em rủ cậu ấy đấy, tí nữa tụi em tính ra ngoài mua đồ.” Tô Y Nhiên cười, nhìn về phía Lâm Lang: “Lâm Lang đến sớm vậy?”

Lâm Lang cười cười không đáp. Người trên sân thể dục dần đông hơn. Quan Bằng vỗ vỗ người, đứng lên: “Mọi người ngồi đây nhé, tớ đi làm nóng người.”

Tô Y Nhiên nghe thế cũng đứng lên, rủ Mạc Tiểu Ưu: “Đi toilet với tớ đi.”

Lâm Lang chẳng hiểu sao nữ sinh cứ thích tìm bạn làm chung mọi việc, thậm chí đi vệ sinh cũng phải đi đôi mới chịu. Quan Bằng quay sang cười nói: “Mạc Tiểu Ưu, nói nghe nè, bà nữ lòng nào bỏ rơi em trai tôi ở đây chứ.”

Mặt Mạc Tiểu Ưu đỏ lên, đang muốn vạch lại thì thấy Lâm Lang bỗng dừng bật cười, rằng môi mang theo ánh mặt trời, mi mắt cũng nhuốm màu sáng ngời. Dáng người nổi trội khiến cả người cậu toát lên vẻ xuất chúng, Tô Y Nhiên cười khoác vai Mạc Tiểu Ưu: “Được rồi, đừng mê giai nữa.”

Mạc Tiểu Ưu cười tươi, cùng Tô Y Nhiên chạy như bay đến toilet.

Quan Bằng trước giờ luôn hướng tới mấy môn thể thao hạng nặng, ngày xưa còn là đội trưởng đội bóng đá trong trường, chạy một ngàn mét vốn không phải vấn đề. Lúc chạy nước rút, Lâm Lang gào khản cả giọng, kích động tới mức mặt đỏ bừng, cứ như người thi đấu là mình vậy. Thời khắc Quan Bằng bút phá về đích, Mạc Tiểu Ưu nhin không được nở nụ cười. Lâm Lang nhìn cô đầy khó hiểu, cười hỏi: “Cậu cười cái gì?”

Mạc Tiểu Ưu nhin cười, đáp: “Vừa nãy bạn cứ như biến thành người khác ấy, mình không nhận ra luôn.”

Lâm Lang đỏ mặt, vội vàng chạy qua chỗ Quan Bằng. Nhưng cô bạn gái Tô Y Nhiên càng xúng chục hơn, đã sớm giờ nước khoáng đứng sau vạch đích. Lâm Lang mím môi nói: “Cậu khoan dừng, đi đi lại lại một lúc đi, coi chừng bắp thịt bị nhức bây giờ.”

Quan Bằng nghe lời, bèn đi mấy vòng tại chỗ, lau mồ hôi nói: “Lần này được hạng nhất đều nhờ công cậu hết, vừa rồi cậu lớn tiếng quá trời, cả sân nghe thấy mỗi giọng cậu.”

Lâm Lang nghiêng đầu cười, dùng mu bàn tay chạm mũi, đây là động tác cậu hay làm khi ngượng ngùng. Phong cách hành xử của Lâm Lang xưa nay ngoan ngoãn yên tĩnh ôn hòa, ngoại trừ mấy ngày ở nhà Hàn Tuấn thì cậu chưa từng làm chuyện gì khác người, đáng vẻ luôn luôn trầm lắng nhả nhặn.

Tới trước cổng ký túc xá, Lâm Lang đi vào ngay, máy nước nóng chỗ Quan Bằng bị hư nên theo đến phòng Lâm Lang tắm nhờ. Tô Y Nhiên gọi lại hần, nhỏ giọng bảo: “Tối rủ Lâm Lang đi ăn nha.”

Quan Bằng hơi sững sốt: “Chuyện gì thế?”

Tô Y Nhiên cười, nhìn nhìn Mạc Tiểu Ưu: “Mạc Tiểu Ưu cũng đi, bốn đứa mình đi chung.”

Quan Bằng thông minh thái quá, cau mày nói: “Sao, nhỏ ấy muốn quyến rũ Lâm Lang nhà chúng ta hả? Vậy em nói nhỏ từ bỏ ý định đi, nhỏ ấy hoạt bát như vậy, Lâm Lang lại im lặng hướng nội, hai đứa không hợp nhau đâu.”

Tô Y Nhiên toan nói tiếp, Quan Bằng đã cùng Lâm Lang vào ký túc xá. Lâm Lang cười, ngoảnh lại hỏi: “Cậu mang quần áo chưa?”

Quan Bằng giơ giơ cái túi trong tay: “Chuẩn bị từ khuya rồi.” Hắn vừa nói vừa leo cầu thang, rượt theo Lâm Lang hỏi: “Cậu thấy Mạc Tiểu Ưu thế nào?”

“Rất tốt. Sao?”

Quan Bằng gãi gãi đầu: “Tớ thấy nhỏ ấy thích cậu đó.”

Lâm Lang bật cười: “Đừng phán linh tinh.”

Quan Bằng cười cười, không lên tiếng nữa. Tắm rửa xong đi ra, hắn thành linh thốt một câu: “Ban này tớ nghĩ rồi, hướng nội cỡ cậu nên tìm cô vợ hoạt bát một chút, bằng không thành luôn cặp đôi hũ nút.”

81. Chương 81: Thư Tình

Vì mấy lời vui đùa của Quan Bằng, Lâm Lang bắt đầu chú ý Mạc Tiểu Ưu. Hai người khác lớp nên cũng chẳng gặp mặt nhiều, nhưng mỗi lần cậu với Quan Bằng đi chơi, Tô Y Nhiên đều rủ thêm Mạc Tiểu Ưu. Lâm Lang và Tô Y Nhiên đều là người hướng nội dễ ngại ngùng, không hay nói lắm, toàn nhờ Mạc Tiểu Ưu với Quan Bằng hâm nóng không khí. Nhưng sau mấy lần, Lâm Lang dần tỏ vẻ mất kiên nhẫn, Quan Bằng không dẫn theo hai nữ sinh kia nữa. Song mặc dù vậy, lời đồn Lâm Lang với Mạc Tiểu Ưu cặp bồ vẫn lan truyền, cũng do Lâm Lang hơi nhỏ tuổi nên vài nữ sinh độc mồm còn lén châm chọc Mạc Tiểu Ưu là trâu già gặm cỏ non.

Kỳ thực Lâm Lang rất thích đi chung với mấy người phóng khoáng, tỷ như Quan Bằng, thậm chí cả Cao Chí Kiệt. Hai người làm bạn, chỉ cần một ít nguyên tắc cơ bản và sở thích tương đồng, tính cách lại bù đắp cho nhau nữa là tốt nhất, không tương phản, cũng không làm lạnh bầu không khí. Lâm Lang không thích ở bên Mạc Tiểu Ưu, vì cậu rõ ràng cảm giác được Mạc Tiểu Ưu nhiệt tình với mình, song cậu không biết nên đáp lại thế nào, lần nào cũng thấy quẩn bách và cố sức. Cậu xuất thân nông thôn, thấm nhuần tư tưởng quan hệ nam nữ truyền thống, bản chất suy cho cùng vẫn cực bảo thủ, muốn tìm cũng phải tìm một người cậu có thể không chê, dạng chim nhỏ nép vào người là tuyệt nhất.

Quan Bằng biết suy nghĩ của cậu thì cười hắc hắc không ngừng. Lâm Lang lúng túng, hỏi: “Cậu cười cái gì?”

Quan Bằng lắc đầu, cười bảo: “Tớ nghe mấy thằng trong lớp nói có nhiều nữ sinh lén cười nhạo Mạc Tiểu Ưu là trâu già gặm cỏ non lắm, cậu biết vụ đó không?”

Lâm Lang vừa nghe liền đỏ mặt. Quan Bằng cười dữ hơn: “Ồ, nghe rồi thật à?”

Lâm Lang mím môi: “Cỏ non cỏ non cái quái gì... Đừng cười nữa.”

Quan Bằng muốn đi đón Tô Y Nhiên tan lớp buổi tối, đến cửa cầu thang liền chia đường với Lâm Lang. Lâm Lang tới khu phòng học, thời điểm qua cầu, dưới hành lang rủ đột ngột có người nhảy lên. Lâm Lang thất kinh khê hô một tiếng, người nọ nhét tờ giấy vào tay cậu rồi chạy biến. Cậu đứng ngơ ngác trên cầu, dõi theo bóng dáng người kia khuất sau bóng cây, xòe tay nhìn mới biết là một tờ giấy viết thư được gấp đẹp đẽ.

Lúc Quan Bằng với Tô Y Nhiên đi ra, bắt gặp Lâm Lang đang đứng dưới đèn đường. Quan Bằng cười một tiếng, rút tay vào túi, cao giọng hô: “Đang xem gì mà tập trung thế bỏ?”

Ngờ đâu Lâm Lang lại như con thỏ bị dọa sợ, nắm chặt tờ giấy trong tay. Quan Bằng thấy vẻ mặt kích động của cậu, vội chạy tới: “Gì đó, sao căng thẳng dữ vậy?” Dứt lời, hắt nheo mắt, cười nói: “Đừng nói là thư tình cô nào đưa nha?”

Lâm Lang vậy mà lại đỏ mặt, Quan Bằng giật mình tròn to mắt: “Thư tình thiệt hả, mau đưa tớ xem!”

Lâm Lang cuống quýt nhét vào túi: “Thư riêng ai cho cậu xem.”

Tô Y Nhiên cười cười, túm lấy tay Quan Bằng: “Anh thật là, cái gì cũng đòi xem là sao.”

Quan Bằng nhìn chằm chằm Lâm Lang hồi lâu, Lâm Lang bị hắt nhìn mà trong lòng nơm nớp, co giò tính chạy, Quan Bằng lại cúi xuống móc thư ra. Lâm Lang quát to, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Không được đọc!”

Quan Bằng liếc cái liền ngậy đại cả người.

Quả thực là thư tình, có điều bút tích và chữ ký rành rành là của một thằng con trai.

Lâm Lang lúng ta lúng túng đứng dưới đèn đường, đầu óc trống rỗng. Quan Bằng cười hai tiếng xấu hổ, gấp thư lại trả cậu: “Tớ... tớ cứ tưởng là cái gì, cậu đừng để ý tới là được rồi. ”

Tô Y Nhiên tò mò hỏi: “Gì vậy?”

Quan Bằng rút túi đi về phía trước, một câu cũng không nói, Tô Y Nhiên đành phải đuổi theo. Một mình

Lâm Lang đứng ngây ngốc dưới ánh đèn, tim đập cực nhanh.

82. Chương 82: Bạn Gái

Lần đầu tiên Lâm Lang nhận được thư tình là vào năm lớp mười một. Khi ấy cậu chỉ mải miết học hành, chưa từng nghĩ tới việc này. Một ngày nọ cậu đang trên đường về từ nhà ăn, bất ngờ phát hiện trong chồng sách cao cao của mình lộ ra một góc giấy viết thư màu hồng.

Người viết thư cho cậu là đại biểu ngữ văn của lớp kế bên, họ học chung một thầy dạy văn, Lâm Lang và nữ sinh nọ đều là đại biểu môn văn, thỉnh thoảng có chạm mặt trong văn phòng. Lúc đó Lâm Lang cũng rất sợ, cậu nhét lá thư xuống dưới gối, xem như không thấy. Một tuần sau, trên đường về ký túc xá sau giờ tự học, nữ sinh kia đột nhiên chặn đường cậu, muốn hỏi đáp án cuối cùng.

Tuy nhiên, Lâm Lang lại cực mất mặt mà bỏ chạy, nữ sinh sốt ruột gọi với từ đằng sau, cậu nghe thế càng chạy nhanh, chính cậu cũng thấy bản thân vô dụng. Sau này, nữ sinh kia gặp cậu thì đến mắt cũng chả buồn liếc.

Chuyện bẽ mặt như vậy, Lâm Lang đương nhiên không kể cho ai, ngay cả Quan Bằng cũng không biết. Thi thoảng nhớ đến vẫn sẽ đỏ mặt, như nổi sởi nhục không cách nào lau sạch, cậu khát vọng trở thành một người gọn gàng nho nhã, nhưng hành động lại luôn đi ngược.

Mặc dù thế, cậu vẫn không hề nghĩ sẽ có một nam sinh viết thư tình cho mình, chuyện kinh thế hãi tục nhường ấy triệt để phá vỡ quan niệm vốn dĩ của Lâm Lang. Cậu những tưởng chỉ mấy kẻ lảm tiền như Hàn Tuấn mới muốn chơi đùa bé trai, chưa từng nghĩ giữa đồng tính cũng có thể nảy sinh tình yêu.

Lâm Lang chờ đến trở về ký túc xá, nằm trên giường không nói câu nào. Đám Lưu Tân đang đánh bài bên dưới, lúc tắt đèn mới nhớ Lâm Lang cũng ở đây, tựa lên thang giường hỏi: “Ngủ chưa?”

Lâm Lang nhắm mắt lại, giả bộ đã ngủ.

Hôm sau thức dậy rất trễ, trong ký túc xá còn mỗi mình cậu. Vệ sinh xong đến trước gương nhìn, nhìn chính mình trong gương. Lâm Lang đâu phải khác người, cậu cũng biết bản thân ưa nhìn. Ba mẹ Lâm Lang vốn đã nổi bật, đến lượt Lâm Lang thì giống như tập trung tất cả ưu điểm. Màu môi Lâm Lang rất tươi tắn, thanh tú y như lông mày cậu vậy, nhưng khuôn mặt vẫn mang nét trai trẻ, không có vẻ nữ tính, chỉ là trông điềm tĩnh ôn hòa. Rất nhiều nam sinh trong trường đẹp trai hơn cậu, ví như Lưu Tân Vũ khoa Nghệ thuật ấy, xinh đẹp hơn cả nữ sinh, sáng sủa hơn chút thì có hot boy Quan Bằng, cổ tình người kia lại coi trọng mình là sao?

Lâm Lang soi gương nửa ngày, vẫn không tìm ra nguyên nhân, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Cậu sợ sau này sẽ gặp thêm con trai thích mình, nếu toàn giống Hàn Tuấn thì cậu biết làm gì bây giờ?

Suy đi tính lại, cậu quyết định theo đuổi Mạc Tiểu Ưu.

Có bạn gái kề bên sẽ chứng tỏ lập trường của mình đúng không?

Nhưng ý tưởng này chỉ là nhất thời ầm đầu thôi, vừa ra khỏi ký túc xá đã bỏ cuộc nửa chừng. Yêu đương với Lâm Lang giống như chuyện xa lắc xa lơ, cậu chưa từng nghiêm túc nghĩ tới. Cậu cũng chưa bao giờ thích ai, không biết thế nào mới là thích một người. Trong cái đầu mười bảy tuổi chỉ tràn ngập ý chí phấn đấu, làm sao để khiến mình và người thân có những ngày tốt đẹp.

83. Chương 83: Đốc Bàu Tâm Sự

Lâm Lang ra khỏi ký túc xá thì chạm mặt Cao Chí Kiệt, cái xe đồ rục của hắn đậu dưới nắng cực kỳ gây chú ý. Lâm Lang cười thâm trong bụng, quả nhiên chủ nào xe nấy, hấp ta hấp tấp thích làm màu y nhau.

Cao Chí Kiệt dựa cửa xe, cười đắc ý: “Tính đi đâu đó?”

Lâm Lang kéo túi sách trên vai: “Đến thư viện trả sách.”

Cao Chí Kiệt đi tới giành mất cái túi của cậu: “Khó lắm mới được ngày chủ nhật, đi thư viện làm quái gì, đi, chở cậu đi hóng gió.”

Hắn nói mà chẳng cho ai phân bua, lời tuột luôn Lâm Lang và túi sách vào xe. Lâm Lang thất xong dây an toàn, hỏi: “Đi đâu hóng gió?”

Kết quả, Cao Chí Kiệt thế mà chở thẳng cậu ra bãi biển. Vùng này không có dân cư, đường cũng khá khó đi. Chờ một hồi, Lâm Lang bắt đầu thấy lạnh, hai người liền ngồi trong xe tán gẫu. Lâm Lang cũng tự lấy làm lạ, cậu với Cao Chí Kiệt khác nhau nhiều như vậy, kỳ quái là lại chơi thân, dĩ nhiên đa phần đều nhờ công Cao Chí Kiệt, cậu toàn làm người lắng nghe. Cậu vẫn phiền lòng chuyện tối qua, đang muốn tìm người cố vấn xem nên giải quyết thế nào. Cậu không dám đề cập với Quan Bằng, chính Quan Bằng hình như cũng cố ý lảng tránh, dự là sợ cậu xấu hổ. Lâm Lang nhớ Cao Chí Kiệt biết chuyện giữa cậu và Hàn Tuấn, thiết nghĩ việc này ngoại trừ hắn thì thật chẳng nói được với ai, bèn kể lại sự kiện hôm qua cho Cao Chí Kiệt nghe.

Đương nhiên xấu hổ vẫn có, trong lúc nói khó tránh ấp úng. Cao Chí Kiệt vất vả lắm mới hiểu rõ chân tướng, kinh ngạc hỏi: “Trường chúng ta cởi mở thế từ khi nào vậy?”

Lâm Lang nghiêm mặt: “Tôi coi anh là bạn mới kể anh nghe, anh đứng đắn một chút được không?”

Cao Chí Kiệt đành phải ngưng cười, hiểu kỳ hỏi: “Ai vậy, lớn gan dữ ta?”

Lâm Lang tất nhiên không dám nói: “Anh khỏi cần quan tâm. Anh bảo tôi nên làm gì bây giờ, tôi từ chối thẳng thừng quá có làm người ta đau lòng không? Nhưng nếu im lặng, nhờ cậu ta chặn đường tôi trong trường thì sao?”

Cao Chí Kiệt suy nghĩ một lát, nói: “Chắc không đâu, gan thành ấy lớn mấy cũng chả dám náo loạn cho cả người qua đường biết. Cậu cứ đợi xem sao, nếu nó không ừ hử gì thì thôi, nếu nó lại tới tìm cậu thì hỏi ý kiến tôi.”

Lâm Lang dựa vào ghế, cất giọng có chút ủ rũ: “Anh nói thật đi, bộ trông tôi giống con gái lắm hả?”

Cao Chí Kiệt phì cười, ngắm soi Lâm Lang từ trên xuống dưới: “Nói kiểu gì thì trông vẫn thanh tú mà, chứ không Hàn Tuấn mắc gì chết lên chết xuống vì cậu...” Đoạn hần lập tức ngậm miệng, cười nói: “Không giống không giống, nữ sinh đẹp hơn cậu.”

Lâm Lang nghe hần nhắc tới Hàn Tuấn, trên mặt cũng hơi lúng túng. Gió biển thổi vào từ cửa sổ nửa mở, cậu cảnh cáo: “Việc này tôi chỉ kể cho một mình anh, anh không được kể với ai nghe chưa!”

Cao Chí Kiệt liếc cậu một cái khinh thường: “Cậu xem Cao Chí Kiệt tôi là loại người nào vậy, ưu điểm khác tôi không dám nói, nhưng luận về nghĩa khí anh em thì chẳng ai bì kịp tôi đâu! Cậu chịu cho tôi biết chứng tỏ xem tôi như anh em, cậu không muốn thì tôi đời nào đi rêu rao lung tung!”

Hần nói năng đầy cảm phẫn khiến Lâm Lang áy náy, đành phải cười bồi: “Tóm lại tôi chỉ kể cho một mình anh thôi đó.”

Cậu muốn Cao Chí Kiệt biết: Biết bao nhiêu người mà tôi chỉ kể với mình anh, chứng tỏ tôi xem anh là bạn, trước mặt tình nghĩa thế này, anh không được phép nói hươu nói vượn.

Cao Chí Kiệt không kiên nhẫn lườm cậu: “Tôi nói rồi, tôi sẽ không nói lung tung, cậu muốn sao mới chịu tin đây?”

Lâm Lang lạnh trí bảo: “Anh hiểu lầm rồi, từ lúc dự định nói cho anh là tôi đã biết anh sẽ không nói lung tung, tôi tin tưởng anh.”

Cao Chí Kiệt rõ ràng cực hài lòng với lời này, hần khởi động xe: “Đúng rồi, thứ bảy tuần sau tôi định đi leo núi, cậu cũng đi đi, cảm thụ non sông tươi đẹp tổ quốc ta.”

Lâm Lang thuận miệng đồng ý, ánh mắt lại bị đàn chim đen nhánh ngoài cửa sổ hấp dẫn.

84. Chương 84: Cuộc Chiến Tự Do

Giờ tự học tối chủ nhật, trong lòng Lâm Lang vẫn căng thẳng không thôi. Bề ngoài Quan Bằng có vẻ tùy tiện vô tâm, nhưng bản chất lại rất chu đáo và thận trọng, đoán chừng là sợ cậu lo nghĩ nên vừa hết giờ học đã chạy tới. Lâm Lang gặp mặt hần vẫn có chút xấu hổ, kỳ thực cậu rất muốn hỏi Quan Bằng một câu, hỏi hần đã từng nhận được thư tình giống thế chưa. Vì trong mắt cậu, Quan Bằng là người ưu tú nhất, dạng như cậu còn có người thích, huống hồ xuất chúng cỡ Quan Bằng.

Song chỉ suy nghĩ thế thôi, chứ cậu đời nào dám hỏi thật. Quan Bằng đến cạnh cậu, nghiêng đầu hỏi: “Thực ra cậu không cần sợ, nếu nó lại dám tới tìm cậu nữa, cậu cứ bảo thẳng với nó cậu chỉ thích nữ sinh là xong.”

Lâm Lang lại hiểu sai, cuống quýt giải thích: “Tớ chỉ thích nữ sinh thôi!”

Quan Bằng sững sốt, lập tức bật cười: “Tớ biết cậu thích nữ sinh, ý tớ là cậu cứ nói cậu không phải đồng tính là được rồi, nó còn dám lằng nhằng với cậu nữa, tớ xử nó liền!”

Lâm Lang ngượng ngùng, không nói gì. Hai chữ “đồng tính” như kim châm đâm cậu thật sâu, khiến cậu sợ hãi mà bối rối.

Hai người rời khỏi rừng cây tối như mực, đi thêm chút nữa là từng dãy từng dãy ký túc xá hiện ra rồi, đèn đường sáng ngời, bên ngoài rất đông người. Quan Bằng dừng chân, nói: “Được rồi, nhiệm vụ hộ hoa của tớ xem như hoàn thành, giờ phải về đón Tô Y Nhiên đây, cậu đi trước đi.”

Lâm Lang nghiêm mặt gật đầu, cảm thấy mình đúng là mất mặt, hèn chi có người coi mình như nữ sinh.

Cậu thở dài thườn thượt, rảo bước về hướng nhà bốn. Lúc đi đến giữa hai khu ký túc xá, ven đường bỗng dừng có ai đó xông ra túm lấy cậu, Lâm Lang bị dọa hết hồn, vội hét lớn: “Trương Minh Huy, tôi không phải dạng ấy đâu!”

“Đừng hét.”

Bấy giờ, lòng tơ Lâm Lang gần như dựng đứng hết cả lên. Hàn Tuấn nhìn cậu từ trên cao, kéo cậu nhét vào xe. Lâm Lang lão đảo ngă nhào lên ghế, nhất thời thở không nổi. Người nọ ngồi vào, đóng cửa lại, trầm giọng hỏi: “Thằng ấy tên Trương Minh Huy?”

Lâm Lang thất kinh: “Anh đừng làm vậy.”

“Nó lại đến quấy rầy em đúng không?”

Lâm Lang vội vàng lắc đầu: “Chắc... chắc cậu ta hiểu ý tôi rồi.” Cậu hận không thể lôi Cao Chí Kiệt ra ngoài hành hung ngay bây giờ, đã công tác tư tưởng rồi mà vẫn không giữ nổi cái mồm.

Người nọ quan sát cậu, sắc mặt lại rất bình tĩnh: “Em không động lòng với người khác đấy chứ?”

Đầu Lâm Lang chớp mạch, đáp ngay: “Không có không có, đến hot girl trong khoa theo đuổi mà tôi còn chưa đồng ý đâu.”

Ý cậu là ngay cả nữ sinh xinh đẹp như vậy thích cậu mà cậu còn chưa dao động, huống chi là nam sinh. Nhưng nói xong lại muốn cắn lưỡi, cậu thành thật thái quá rồi, chẳng giấu giếm được gì cả.

Người nọ quả nhiên thay đổi sắc mặt, dường như việc này làm hắn khiếp sợ hơn vụ Trương Minh Huy nhiều, Lâm Lang không thích đàn ông, nhưng có lẽ vẫn thích nữ sinh xinh đẹp. Lâm Lang bắt đầu lúng túng, hai tay dè cửa xe, nói: “Anh để ý tôi làm chi, chúng ta có quan hệ gì đâu.”

Hàn Tuấn đột ngột đè cậu xuống ghế, đầu Lâm Lang đụng phải sườn xe, cậu đau đến “ui da” thành tiếng. Hắn lập tức đỡ lấy đầu cậu, khoanh khắc hơi thở gần trong gang tấc, tim Lâm Lang đập thình thịch không ngừng, đồng thời tức giận vì mình vẫn nằm ở thế bị động, mím môi nói: “Tôi muốn xuống xe.”

Người nọ thế mà ngồi dậy buông cậu ra. Lâm Lang đẩy cửa xe chạy ra ngoài luôn, cậu sợ hắn bất thành linh đổi ý rồi đuổi theo mình, bởi vậy chạy như bay. Mãi khi cậu chạy đến bậc thang trước khu ký túc xá, người nọ vẫn ngồi bất động trong xe.

Lâm Lang hấp tấp chạy lên phòng, mở cửa mới phát hiện giường mình loạn tung phèo hết cả lên, cậu giật nảy người, chỉ thấy dưới đất rơi đầy mảnh vụn của lá thư tình Trương Minh Huy viết cho cậu, trên bàn còn đặt tấm ảnh hôm ấy hắn dùng điện thoại chụp. Cậu cứ tưởng hắn đã xóa bỏ kể từ ngày cậu dọn đi rồi chứ.

Chỉ thoáng nghĩ lướt qua thôi, cậu cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ âm trầm thô bạo lúc ấy của hắn, cậu sợ tới mức tay phát run, biết đám Lưu Tân sắp về, bèn lạt đặt lấy chổi quét hết vào sọt rác. Ra ban công, bắt gặp xe người nọ vẫn đậu dưới khu ký túc xá. Trong lòng cậu nóng lên, vọt thật nhanh xuống lầu.

Xe người nọ đã khởi động, Lâm Lang bất ngờ chạy đến trước xe. Hắn thắng xe thật mạnh, chỉ thấy thiếu niên vươn tay chống lên đèn xe, nét mặt kiên định quyết tuyệt.

Hàn Tuấn bất động nhìn người phía trước. Lâm Lang giơ ảnh chụp trong tay, hỏi: “Sao anh phải làm vậy?”

Hắn sầm mặt, nhìn cậu đáp: “Hai chúng ta mới chia tay, tôi không cho phép em chấp nhận người khác nhanh như vậy. Đó là lời cảnh cáo.”

Lâm Lang mím môi thở dốc: “Tôi tưởng anh xóa rồi.”

“Yêu cầu của tôi không cao, trước khi tôi quên em, em không được kết bạn với ai, ngay cả rung động cũng không được. Chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ không khó dễ em.”

Lâm Lang suy cho cùng vẫn là tuổi trẻ dễ xúc động, giận muốn ứa nước mắt. Cậu lại là người hay dè nèn cảm xúc, lửa giận trong ngực càng cháy càng to. Cậu cảm thấy giờ mà ai cho cậu con dao, cậu sẽ... Dù có cho cậu con dao thật, cậu cũng chẳng dám giết chết cảm thú này. Cậu là đứa thiếu cốt khí như vậy đấy, không cách nào nhẫn tâm nổi, quá yếu đuối, không giống đàn ông chút nào.

Ý nghĩ ấy khiến cả người cậu muốn phát điên, không gì đau khổ hơn cảm ghét chính bản thân mình: “... Ngộ nhỡ cả đời anh không quên được tôi, tôi phải chịu vậy cả đời sao?” Nói xong, chính cậu còn thấy nực cười: “Anh cũng quá vô lý rồi đấy? Anh cho rằng anh là ai, dựa vào cái gì tôi phải nghe anh bài bố? Anh đừng tưởng tôi dễ bắt nạt, con chó nóng nảy cũng sẽ cắn người!”

Hắn nhắm mắt làm ngơ, một lần nữa mở máy xe: “Nhớ nhắc đôi nam nữ kia cách xa em một chút, bằng không gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì đừng có mà hối hận.”

Lâm Lang chặn ngay đằng trước: “Anh dám!”

“Ha ha, tôi có gì không dám? Em nghĩ tôi thích em nên em có quyền cò kè mặc cả? Lâm Lang, sao em có thể tự đại đến mức cho rằng tôi sẽ dây dưa với em cả đời?” Hắn mỉm cười: “Chỉ cần tôi ngoắc ngoắc ngón tay, cả đồng bé trai giống em sẽ sắp tới đây ngay, em tin không?”

“Vậy thì sao?” Lâm Lang cười lạnh nhạt, khuôn mặt lại lộ ra vẻ diêm lệ và quyền rũ trước nay chưa từng có, cộng thêm một phần cao ngạo và đắc ý: “Bọn họ có tốt cỡ nào cũng đâu phải tôi.”

Người nọ thở hổn hển nhìn cậu, siết chặt nắm đấm. Trong mắt Lâm Lang chợt đọng đầy nước mắt, cười nói: “Thế gian này có hàng vạn người tốt hơn tôi, nhưng Lâm Lang tôi chỉ có một.”

Lâm Lang nắm chặt ảnh chụp trong tay: “Tôi rất thích anh, đừng khiến tôi hận anh.”

Dứt lời liền chạy đi. Giây phút ấy cậu cũng rất khổ sở, đau xót không sao tả xiết.

Tiết trời tháng ba lúc thì se se lạnh, khi lại hơi nóng. Cỏ cây chen nhau nhú mầm, trong không khí cũng nghe được hương vị tươi tốt từng bừng. Cao Chí Kiệt đang ngủ thì nhận được điện thoại, ngồi bật dậy ngay tắp lự.

Vội vã chạy qua, dìu cái người uống rượu say bết nhè lên xe. Thân hình người nọ cao lớn, tha đi chẳng dễ dàng chút nào. Cao Chí Kiệt thở phì phò, mở cửa trước ngồi xuống, hỏi đầy trách cứ: “Anh không sao chứ?”

Hàn Tuấn phiền muộn nằm thẳng trên ghế sau, híp đôi mắt say khướt: “Tôi lại mất khống chế... Trước ngày hôm nay vẫn ngủ trang rất tốt mà...”

Mấy lời sau đó thì mơ hồ không rõ, khuôn mặt lạnh lùng hơi nhăn lại vì say rượu. Cao Chí Kiệt không hỏi kỹ, chỉ thở dài khe khẽ, có thể khiến Hàn Tuấn thất thố nhường này chỉ mình Lâm Lang thôi.

Trong thoáng chốc, hẳn cũng không rõ Lâm Lang rốt cuộc may mắn hay bất hạnh.

Anh thích một người, thích đến mức không phải người ấy không được. Trên đời có biết bao nhiêu người tốt hơn người ấy, tuyệt hơn người ấy, yêu anh hơn người ấy, cơ sao anh vẫn nhớ mãi không quên. Thời điểm kết hôn bất chợt nhớ tới người ấy, sẽ cảm thấy thất vọng như vượt mất thứ gì đó, nghĩ người bầu bạn bên mình lúc về già không phải người ấy, phải chăng sẽ muốn rơi lệ? Rõ ràng họ đều tốt mà.

Bởi lẽ, dù họ có tốt đến mấy cũng không phải người ấy, người anh yêu thương trên cõi đời này chỉ có một mà thôi.

85. Chương 85: Sinh Tử Chỉ Trong Chớp Mắt

Lâm Lang biết lần này hai người đã cắt đứt triệt để, kết quả ấy rõ ràng không phải điều cậu muốn, cậu chẳng qua bị ép buộc đến nóng nảy mới tàn nhẫn như vậy, dùng chính tình cảm người nợ dành cho mình làm vũ khí bảo hộ, còn kiêu ngạo đâm trỏ.

Một tuần cứ thế trôi qua trong vô thức, thoáng cái đã tới cuối tuần, tối thứ sáu Cao Chí Kiệt đã gọi điện tới ký túc xá nhắc cậu chuẩn bị. Lâm Lang chửi Cao Chí Kiệt một trận qua điện thoại, làm Cao Chí Kiệt đêm đó phải tự dẫn xác đến nhận lỗi, nói mình say rượu nên nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, kể Lâm Lang nay đã khác xưa, được cả nam sinh theo đuổi. Lâm Lang biết Cao Chí Kiệt là kẻ không giữ nổi bí mật, chỉ có thể trách mình xúc động đi nói cho hắn, thôi thì đằng nào cậu với Hàn Tuấn cũng thành vậy rồi, coi như chấm dứt hẳn lưu luyến của cả hai.

Lâm Lang tưởng đi leo núi bình thường, hôm sau chỉ đeo một ba lô nhỏ. Xe chạy thẳng đến đường cao tốc, mất hai tiếng mới tới nơi. Cậu cứ ngỡ chỉ đi Nam Sơn, ai dè chạy xa dữ vậy đâu, nhưng ngọn núi này đúng là đặc biệt, nơi nơi toát ra hương vị hiểm trở tươi đẹp, thậm chí không khí cũng mát mẻ trong lành. Cao Chí Kiệt mở cốp xe, thoăn thoắt lôi ra mấy túi đồ, Lâm Lang cười hỏi: “Leo núi thôi mà, sao phải huy động kinh vậy, mang nhiều trang bị thế làm gì?”

Quách Đông Dương kẻ bên cười nói: “Leo núi cái gì, đây là hoạt động do một câu lạc bộ leo núi tổ chức đấy.”

Cao Chí Kiệt nghe xong liền cười hì hì: “Tôi mà nói leo núi bằng dây cáp thì đời nào cậu chịu đến, khoan chửi tôi nha, cậu không muốn chơi thì đi dạo quanh đây cũng hay mà, non xanh nước biếc, chả hơn rúc trong ký túc xá à?”

Lâm Lang giúp mở thùng, vừa nhắc đầu đã sợ hết hồn, vì cậu thấy Hàn Tuấn đang bước xuống từ một chiếc xe 16 chỗ, đã thay xong trang phục leo núi. Hàn Tuấn thấy cậu cũng hơi giật mình, song mắt dời đi rất nhanh. Lâm Lang hỏi nhỏ Cao Chí Kiệt: “Sao anh không nói cả Hàn Tuấn cũng đi?”

Cao Chí Kiệt cười gian nhìn cái người đằng xa kia, quay đầu đáp: “Tôi muốn làm người hòa giải mà, hai người cứ vậy riết, tôi kẹt ở giữa lúng túng gần chết.”

Lâm Lang hơi cúi, chẳng nói chẳng rằng cúi đầu thu dọn đồ đạc. Cao Chí Kiệt nhìn ra cậu bất mãn, bèn cười khì: “Lâm Lang cũng thử đi, leo núi vừa kích thích vừa vui, cậu mà thử bảo đảm mê liền.”

Lâm Lang cười cười không đáp, lông mày thanh tú thoáng nhíu lại. Cậu thấy người nọ liên tục nhìn về phía này, trong lòng xấu hổ kinh khủng, chuyện kia vừa phát sinh chưa đầy một tuần, cậu lấy đầu ra mặt mũi sang chào hỏi Hàn Tuấn, nhưng lễ mễ mãi chỉ tổ khiến người khác sinh nghi, hiển nhiên có chút thâm oán Cao Chí Kiệt. Cao Chí Kiệt nhất quyết không tha, giữ chặt tay cậu: “Thử đi thử đi mà, nếu sợ quá thì tôi canh chừng bên cạnh cậu.”

Khiến hắn bất ngờ là Lâm Lang thế mà gật đầu đồng ý, mím môi nói: “Té tàn phé anh chịu trách nhiệm.”

Nếu cậu đứng dưới rãnh rồi không làm gì, chỉ nhìn đám Cao Chí Kiệt leo núi thì khó tránh không đối mặt với hắn, chi bằng thử leo núi, làm bộ bạn leo trèo cho qua chuyện.

Cao Chí Kiệt mừng húm, vội vàng gật đầu: “Yên tâm, tỷ lệ phát sinh chuyện ngoài ý muốn gần như bằng không mà.”

Lâm Lang thay quần áo xong, Cao Chí Kiệt cười khen: “Hợp quá trời.”

Lâm Lang thấy hết thấy rõ ràng là chuẩn bị cho mình, trong lòng càng tức hơn. Cao Chí Kiệt muốn lại giúp cũng bị cậu đẩy ra, Cao Chí Kiệt hết cách, đành phải gọi một đội viên leo núi chuyên nghiệp đứng bên hướng dẫn cậu.

Leo núi nào phải môn thể thao bình thường, mạo hiểm kích thích là đặc trưng cơ bản của nó. Đây lại là vách núi tự nhiên, càng có tính khiêu chiến hơn vách núi do con người tạo nên. Nắm, móc, đạp, bước dài... thiếu một kỹ xảo cũng không được. Huấn luyện viên của Lâm Lang kiểm tra toàn bộ thiết bị bao gồm đai an toàn, móc leo núi, khóa an toàn, bộ dây thừng, nón bảo hiểm, giày leo núi và túi bột Mg cho cậu. Lâm Lang phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, nhất là Hàn Tuấn, ánh mắt cơ hồ dán chặt lên người cậu, thế là bắt đầu cuống lên.

Bọn họ đều là dân leo núi bằng dụng cụ chuyên nghiệp, mỗi Lâm Lang là tay mơ phải leo với dây thừng. Đã có mấy người trèo lên trước, khi đến lượt Lâm Lang trèo lên, Cao Chí Kiệt chỉ đứng bên dưới nhìn đầy khẩn trương. Hàn Tuấn gần như xuất phát cùng lúc với cậu, nhưng chả mấy chốc đã vớt cậu lại đằng sau. Lâm Lang leo một hồi đã thấy cổ sức, bèn dựa vào khóa an toàn và dây thừng nghỉ ngơi. Cao Chí Kiệt vừa cười vừa leo lên, ngắc đầu hỏi: “Cậu có sao không?”

Lâm Lang cười cười, cậu có chứng sợ độ cao nhẹ, sắc mặt không tốt lắm. Song đây quả là môn thể thao rất kích thích, thâm tâm cậu có chút nhiệt huyết sôi trào, mặt mày nóng hổi đầm mồ hôi. Mất thấy Cao Chí Kiệt sắp đuối kíp, cậu cười ha ha, nỗ lực leo lên trên. Người hưng phấn thì tiềm lực cũng phát huy, leo mấy mét mới phát hiện Hàn Tuấn đã dừng lại và đang nhìn cậu từ phía trên. Cậu hoảng hốt, dưới chân trượt một phát, cả người liền lơ lửng. Lần này cậu bị hù tới mức mặt mũi tái mét, quơ quào vài cái giữa không trung, Cao Chí Kiệt cuống quýt hô: “Cậu đừng lộn xộn!”

Lâm Lang lập tức thành thành thật thật, đến thở mạnh cũng không dám, giờ mà té xuống thì chẳng toi

cũng tàn đúng không?

Bấy giờ, phía trên đột nhiên có người hô hoán một tiếng, Lâm Lang thầm sờ tóc gáy, nhin không được thoáng run lên, sau đó nghe tiếng đá rơi xuống, mỏ neo trên đỉnh buồng lỏng, cậu cũng rơi xuống theo.

Dây thừng cấp tốc lao xuống vài giây thì khựng lại, Lâm Lang bị chấn đến rên thành tiếng, ngẩng đầu liền thấy gương mặt trắng bệch của người nọ: “Lâm Lâm, em đừng sợ”.

Lâm Lang ngơ ngác ngửa đầu, thấy thân thể Hàn Tuấn cũng treo giữa không trung và đang nắm chặt dây thừng, vì xung lực nên hai tay bị dây rạch chảy máu. Dây thừng cả hai cách gần một mét, là Hàn Tuấn nhào tới đây. Cậu chẳng dám cử động mảy may, ngẩng đầu nói: “Tôi không sợ”.

Cao Chí Kiệt đã sớm bị dọa tới biến sắc, hấp tấp leo lên. Đám người ba chân bốn cẳng đưa Lâm Lang xuống đất, Cao Chí Kiệt điên tiết chửi thề: “Sao lại thế này, mấy người đóng neo kiểu gì vậy hả?!”

Thời điểm hai chân chạm đất, Lâm Lang mới nhớ tới Hàn Tuấn, vội quay đầu, nhưng chỉ thấy Hàn Tuấn cau mày đi vào một chiếc xe. Lâm Lang ngây dại, nhìn một đoạn dây thừng thấm đẫm máu nằm trên đất, trông mà phát hoảng.

Xe chạy đi rất nhanh, Lâm Lang đứng ngây ngốc tại chỗ, vẫn chưa phục hồi tinh thần từ nỗi kinh hoàng phải đối mặt với sự sống chết. Cao Chí Kiệt nhận được một cuộc gọi, bèn đưa di động cho cậu: “Là Hàn Tuấn.”

Lâm Lang vội nhận lấy, chưa mở miệng đã bật khóc. Ở đầu kia, người nọ sốt ruột hỏi: “Sao vậy, bị thương à?”

Lâm Lang nước nức nở lắc đầu, bỗng dưng ý thức được hấn căn bản không thể nhìn thấy, lập tức cất giọng nghẹn ngào: “Tôi không sao, còn anh thế nào rồi, tôi thấy anh chảy nhiều máu lắm.”

Đầu kia hít một hơi thật sâu, dừng một lát mới nói: “Không việc gì, giờ họ đang chở tôi tới bệnh viện. Tôi cúp máy đây, em đừng leo nữa, bảo Cao Chí Kiệt tranh thủ đưa em về đi.”

Lâm Lang còn muốn nói thêm, hấn đã ngắt máy. Cậu khóc thút thít trả điện thoại cho Cao Chí Kiệt, Cao Chí Kiệt cũng chưa hết hoảng hồn, cười bảo: “May không xảy ra chuyện lớn, cậu khóc cái gì. Đừng khóc nữa.”

Lâm Lang thần thờ như quăng mất một nửa hồn phách. Cao Chí Kiệt chở cậu về ký túc xá, Lâm Lang đứng ngồi không yên, khó khăn lắm mới chờ được đến tối, Cao Chí Kiệt quay lại nói Hàn Tuấn chỉ bị thương, thân mình không có gì đáng ngại. Lâm Lang muốn đến bệnh viện thăm hấn, Cao Chí Kiệt bèn nói: “Mai anh ấy xuất viện rồi, cậu thăm gì mà thăm. Thôi được rồi, anh còn đặc biệt dặn dò, bảo cậu đừng lo lắng nữa đấy.”

Lâm Lang đoán Hàn Tuấn không muốn cậu đi thăm hấn, thành ra chẳng nói thêm gì. Lúc ngủ vẫn nằm mơ rồi sợ đến toát mồ hôi lạnh, tỉnh lại thì trần trọc trần trở, trong đầu tràn ngập hình ảnh đoạn dây thừng đâm máu, không tài nào ngủ được.

86. Chương 86: Tình Đắm Say

Lúc Cao Chí Kiệt đến lần nữa đã là chiều hôm sau. Lâm Lang còn đang học tiết tự chọn, thấy Cao Chí Kiệt liền lặng lẽ chuồn ra từ cửa sau. Mắt Cao Chí Kiệt sáng lập lòe, Lâm Lang sợ hãi, vội hỏi: “Hàn Tuấn xảy ra chuyện sao?”

Cao Chí Kiệt tức tốc lắc đầu: “Đâu có đâu có, xuất viện từ trưa rồi.”

Lâm Lang thở dài: “Làm tôi sợ muốn chết.”

Cao Chí Kiệt nghiêm túc nói: “Nhưng anh ấy thực sự không tự sinh hoạt được, cậu chưa thấy hai tay anh ấy, bị xẻ luôn hai đường sâu hoắm. Giờ hai tay bị băng hết rồi, chả làm được gì sất.”

Lâm Lang hơi há miệng, đoạn “ừm” một tiếng.

Cao Chí Kiệt nhìn cậu hỏi: “Cậu không muốn đi xem thử à?”

Lâm Lang mím môi: “Tôi nghĩ đã.”

Cao Chí Kiệt đang muốn phát hỏa, nhưng nghĩ đến lập trường của Lâm Lang lại thấy cậu đáng thương, thở dài không nói gì. Lâm Lang đi hai bước, tự nhiên ngoảnh đầu hỏi: “Anh ấy tìm ai chăm sóc chưa?”

Cao Chí Kiệt thoáng ngây ra, lắc đầu: “Chưa.” Hấn đi nhanh hai bước đuổi theo, hỏi: “Cậu muốn nhận chăm sóc hả?”

Lần này Lâm Lang không đáp, hình như giáo viên định điểm danh, cậu vẫy tay rồi chạy vào lớp.

Lâm Lang lẫn trong đám đông cũng rất nổi bật, diện mạo thanh tú sạch sẽ, tướng ngồi luôn thẳng tắp. Cao Chí Kiệt đứng trên hành lang nhìn thật lâu, tựa hồ đột nhiên hiểu được sự cố chấp gần như bệnh hoạn mà Hàn Tuấn dành cho cậu. Hấn chạy xe tới bờ biển, bước ra châm điếu thuốc. Đầu tóc bị gió biển thổi tán loạn, hấn rít mạnh một hơi, rồi giậm chân lên đầu lọc, lái xe đến thẳng nhà Hàn Tuấn. Tới nơi, hấn chẳng buồn xuống xe mà bấm còi liên tục. Hàn Tuấn quả nhiên lộ đầu khỏi cửa sổ, lạnh lùng nhìn hấn.

Cao Chí Kiệt thò đầu ra từ cửa xe, hô: “Đừng bảo em không biết suy nghĩ, sau này anh đối tốt với Lâm Lang một chút.”

Hàn Tuấn nghe mà hơi ngẩn ra, tưởng Cao Chí Kiệt dẫn Lâm Lang lại đây, bèn vội vội vàng vàng nhìn xuống dưới lần nữa. Trước cửa trống rỗng, chỉ có ánh đèn mờ ảo phát ra từ xe Cao Chí Kiệt, gió tràn vào khiến rèm cửa khẽ đong đưa, trong tiểu khu cũng thấm đượm hương hoa.

Bà di mời tới vẫn chưa đến, hai tay hẩn bắt tiện, đành chấp nhận ăn bánh mì. Bây giờ mà tắm rửa thì khỏi nghĩ đi, riêng cởi quần áo đã là vấn đề rồi. Ngã lên sofa chợp mắt một lúc lâu, ngoài cửa chợt vang lên tiếng chuông. Hàn Tuấn ngẩng đầu nhìn đồng hồ, biết bà di kia đến, liền qua mở cửa.

Vừa mở cửa đã thấy Lâm Lang đeo ba lô, đứng ngoài cửa ngẩng đầu, khuôn mặt ửng đỏ.

***

Lâm Lang nhớ rõ vào năm chín tuổi, cậu học lớp ba, nhờ thành tích xuất sắc nên thầy Mã – một người thầy rất thương yêu cậu – đã nói với cậu rằng, nếu cậu muốn có thể xin nhảy lớp, bởi khi ấy cậu đã học xong toàn bộ sách giáo khoa lớp bốn. Thầy Mã cảm thấy cậu không cần lãng phí thêm một năm nữa. Cậu nào dám tự làm chủ, bèn về nhà gọi điện đến Quảng Châu hỏi ba Lâm. Ba Lâm muốn chính cậu quyết định, đó còn là lần đầu tiên trong đời cậu quyết định một chuyện lớn như vậy. Lăn qua lộn lại suy nghĩ cả ngày, lo lắng nhảy lớp cao hơn anh hai sẽ khiến anh mất hứng, làm gì có em trai nào lên cấp còn lẹ hơn anh mình.

Về sau, anh hai bảo không thềm để ý, cậu trực tiếp lên thẳng lớp năm luôn. Ba Lâm nói, đã quyết tâm thì không được hối hận, nếu thấy mệt mỏi quá thì chỉ có thể kiên trì học cách thích ứng thôi, cũng đâu thể nhảy về.

Cũng may thầy dạy lớp năm của cậu là Hiệu trưởng trường họ, Lâm Lang càng được coi trọng, vì tự tin nên thành tích ngày càng tốt, thi lên cấp hai còn đứng nhất cả xã..

Lâm Lang tới đây cũng phải trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, hẩn biết lần lựa chọn này quan trọng hơn hồi tiểu học.

Cao Chí Kiệt đi rồi, cậu cúp tiệt, lê từng bước về ký túc xá. Con đường từ căn tin đến nhà bốn lát toàn gạch vuông. Cậu đếm từng viên một, từ căn tin đến thềm đá trước cổng ký túc xá có tổng cộng một ngàn một trăm hai mươi chín viên gạch. Một đoạn trong đó bị vỡ rất nhiều viên do mấy hôm trước người ta sửa đường ống, cậu cũng cẩn thận đếm hết, hai mươi chín miếng gạch vỡ tính thành mười ba viên.

Trước khi đếm, Lâm Lang tự nhủ với mình, nếu là số chẵn, cậu xem như không biết gì hết, nếu là số lẻ, cậu sẽ mạo hiểm một phen.

Thời điểm đến viên cuối cùng, hẩn đứng trước thềm đá quay đầu nhìn lại, giữa nắng chiều tháng ba mùa xuân, khoe mắt tự dưng trượt xuống một giọt lệ thật nhỏ. Mấy di quản lý ký túc thấy cậu như vậy còn thân thiết hỏi làm sao, có phải khó chịu chỗ nào không.

Là thành phố du lịch nổi tiếng của Trung Quốc, thành phố F tháng ba lộng lẫy diệu kỳ, đường phố ngập tràn hương thơm thoang thoảng và hoa xuân rực rỡ, nhất là ban đêm, nom càng nền nã mà sang trọng.

Cậu đeo ba lô đến tiểu khu, lấy đủ dung khí mới ấn chuông cửa. Khi cửa mở ra, cậu kéo ba lô trên vai, không biết nói gì cho phải, đành chờ người nọ mở miệng hỏi trước.

Nhưng Hàn Tuấn vậy mà chẳng nói câu nào, chỉ bắt động nhìn cậu. Lâm Lang chờ tới mức hơi sốt ruột, vô thức cúi đầu xuống, cậu kiêu ngạo từ trong máu, rất sợ hấn cự tuyệt mình rồi vênh vao nói: “Em cho đây là khách sạn, muốn tới thì tới muốn đi thì đi chắc? Hay nghĩ đại ân không cách nào cảm tạ bằng lời nên muốn lấy thân báo đáp?”

Tuy nhiên, cổ họng hấn chỉ hơi động đậy, cất giọng khàn khàn: “Em đến đây rồi, muốn ra ngoài nữa khó lắm đấy.”

Lâm Lang ghen đỏ mặt, lấy ra hiệp nghị bọn họ từng ký kết trong ba lô: “Lần này hai chúng ta bình đẳng, thực hiện ước hẹn một năm, không ai được chơi xấu.”

Người nọ lại không trả lời, chỉ nhìn cậu từ trên cao. Lâm Lang đứng ngốc lẳng hồi lâu, mắt đỏ lên, xoay lưng bỏ ra ngoài. Ra khỏi tiểu khu, cánh tay bỗng nhiên bị người ta bắt lấy. Cậu giật mình quay đầu, thấy Hàn Tuấn thở phì phò nhìn mình.

Gió đêm thổi rối sợi tóc đen nhánh mà mềm mượt trên trán Lâm Lang, cậu ngẩng đầu, thấy ánh mắt nóng bỏng của người nọ thì hơi thở dốc khấn trương. Hàn Tuấn kéo cậu vào ngõ hẹp bên đường, Lâm Lang chẳng biết làm sao, loạng choạng bị lôi đi, rồi bị đặt lên tường. Cậu cúi đầu rên khê, hay tay bầu tường hơi co lại, tim đập gấp gấp, chỉ có thể vụng dại thừa nhận, linh hồn đắm say mệnh mông, hơi thở ngập tràn mùi vị người nọ, còn có hương hoa lan tỏa khắp không khí.

87. Chương 87: Lần Thứ Hai Ở Chung

Lâm Lang đau đón kêu một tiếng, mặt đỏ như cà chua, nai con chạy loạn trong lòng, cậu lắc đầu nói: “Anh cần tôi bị thương rồi.”

Bấy giờ hấn mới thả cậu ra, buông thông hai tay được băng kín xuống, thoát nhìn hơi buồn cười. Dùng cánh tay vỗ lên vai cậu: “Minh về nhà thôi.”

Lâm Lang kéo ba lô trên vai, cẩn thận xem xét bốn phía rồi cảnh cáo: “Từ nay không được làm vậy nữa.”

Hàn Tuấn gật gật đầu, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt lại đọng đầy dịu dàng: “Em cũng muốn mà.”

Lâm Lang mím môi, hô hấp có chút khó khăn. Ban nãy đầu lưỡi hấn chui luôn vào lòng cậu chẳng, sao chuyện đó cũng thấy.

Cuộc sống ở chung của hai người cứ thế bắt đầu. Lần này Lâm Lang không còn là “bảo mẫu” hữu danh vô

thực nữa, hai tay hắn không thể hoạt động, cơ hồ mọi việc đều không cách nào thiếu cậu. Tuy cậu nghi ngờ thương tích của hắn căn bản chẳng nghiêm trọng như biểu hiện bề ngoài, nhưng lại không tiện mở băng vải ra xem, vì làm thế sẽ có vẻ mình quá vô tình. Vào nhà, chuyện đầu tiên Lâm Lang làm là dọn dẹp, lau chùi sạch sẽ phòng trong phòng ngoài một lượt. Ăn cơm vẫn gọi đồ ngoài như trước, dù cậu có lòng, song khả năng nấu nướng đâu phải ngày một ngày hai là có thể học xong. Huống hồ, độ này người nọ lạnh nhạt với cậu hơn nhiều, Lâm Lang cũng không dám hy vọng xa vời rằng hắn vẫn bao dung với tài bếp núc của mình giống trước kia.

May mà vết thương vào mùa xuân khép miệng rất nhanh, sự nghiệp của hắn đang lúc bộn bề, cũng một lòng một dạ muốn sớm hồi phục, nên thường xuyên đến bệnh viện cố vấn. Trung tuần tháng tư, băng gạc được tháo, chỉ để lại hai vết sẹo nhàn nhạt, Lâm Lang nhìn mà khó chịu vô cùng, thái độ với hắn trở nên tốt chưa từng có.

Hiện tại, người nọ là ân nhân cứu mạng của cậu, cậu phải báo đáp hắn bằng lòng.

Tuy nhiên, cậu dốc lòng muốn hắn vui vẻ, hắn lại dần dà lãnh đạm với cậu, khôi phục dáng vẻ nhạt nhẽo hệt như hồi mới quen. Nhưng mỗi bữa cơm vẫn ăn chung, hơn nữa còn chưa từng gián đoạn. Trước đây, hắn mà bận rộn thì đôi khi vẫn ăn bên ngoài, bỏ mặc Lâm Lang đối diện với mâm cơm hai người. Lâm Lang không nỡ lãng phí, lần nào cũng ăn rất vất vả, sau này thực sự chịu hết nổi, liền đề nghị nếu hắn không về nhà thì báo trước một tiếng để biết đường mua bớt đi một phần. Ngặt nỗi, hắn nghe nhưng không đồng ý, bảo là thời gian về nhà không cố định, chuẩn bị dư dả mắc công rắc rối, cũng chẳng để ý chút tiền ấy. Lâm Lang đành phải bỏ cuộc, kỳ thực ăn cơm một mình cũng không có gì khó thích ứng, vì dầu hai người đều ở nhà thì cũng toàn gọi cơm ngoài thôi, đâu ai trong số họ biết nấu.

Nhưng lần sống chung này, Lâm Lang phát hiện hai người về cơ bản mỗi bữa đều ăn chung. Ngược lại, chỉ khi cậu bận việc mới gọi điện nói mình không về nhà mà ăn ở trường, lúc này hắn sẽ lái xe đến trường tìm cậu, rồi chở cậu tới nhà hàng gần trường ăn cơm. Lâm Lang chẳng biết hắn rút đâu ra thời gian, tại cậu nghe Cao Chí Kiệt bảo rằng giờ họ đang bận bịu dữ lắm.

Dù vậy, thời gian hai người ở chung vẫn ít hơn trước rất nhiều, ngoại trừ giờ ăn thì gần như không gặp mặt. Có lần Lâm Lang làm bộ lơ đãng hỏi một câu, người nọ nói bận qua đợt này là ổn rồi, Lâm Lang cũng không hỏi tiếp nữa. Tính cậu dễ ngại lại nhạy cảm, không phải người thích truy cứu tận gốc vấn đề.

Nhìn đến hạ tuần tháng tư, thời tiết trở nên khô hanh, Lâm Lang biết thời gian này dễ bị nóng trong, tối nào cũng nấu ít cháo bát bảo cho hai người ăn. Thận trọng bưng cháo vào thư phòng, người nọ lại chẳng buồn ngẩng đầu. Lâm Lang đứng kế bên một hồi, rồi cuộc kiểm không được phải nhắc: “Anh tranh thủ ăn lúc còn nóng đi.”

Hắn nghe vậy mới ngẩng đầu lên, bẽ chén húp mấy ngụm là hết sạch, đoạn đưa chén cho cậu. Lâm Lang mím môi muốn nói lại thôi, đặt lại chén lên bàn. Người nọ thấy cậu chưa đi, rồi cuộc ngẩng lên hỏi: “Còn chuyện gì à?”

Lâm Lang hơi uất ức, vén tạp dề lên lau tay, hỏi: “Sao anh lạnh lùng với tôi vậy?”

Ánh sáng từ ngọn đèn bàn ngăn cách hai người, gần đây thị lực Lâm Lang hơi kém đi, thành ra nhìn không

rõ lắm. Người nọ mím môi hỏi: “Đây chẳng phải điều em hy vọng sao?”

Nếu biết đó là điều cậu hy vọng, có sao còn muốn hôn cậu? Trong lòng Lâm Lang hơi chua xót, bèn quay lưng chạy ra ngoài, lát sau, cậu nhịn không được phải chạy về: “Ai nói tôi hy vọng như vậy!”

Dứt lời, cậu liền đỏ mặt chạy mất, chạy được nửa đường mới nhớ quên lấy chén, lại ngượng ngùng quay về, người nọ thế mà chỉ bậm môi, chẳng thèm liếc cậu cái nào.

88. Chương 88: Đêm Mê Loạn

Cứ thế, trong lòng Lâm Lang đâm ra khó chịu, một mình rầu rĩ rửa chén, bắt đầu cẩn thận ngẫm lại. Có mới nới cũ? Chắc không phải đâu, tuy rằng toàn thân cậu đã bị người nọ ăn hiếp từ tên xuống dưới, nhưng rốt cuộc vẫn “kiên trinh” bảo vệ được phòng tuyến cuối cùng, hẳn vẫn chưa xem là “cũ” đâu nhỉ? Nản lòng thoái chí? Hình như chưa tới mức ấy mà, cậu đã làm bao nhiêu chuyện lạnh lùng vô tình đâu, huống hồ tính cách của hẳn không giống dạng người thích bỏ dỡ nửa chừng.

Nghĩ mãi cũng không rút ra được kết quả. Lâm Lang loạng choạng mò vào phòng ngủ của hẳn. Trên đầu giường vẫn đặt bức chân dung cậu vẽ, Lâm Lang cầm bức tranh trong tay, đối diện với ánh trắng xuyên qua cửa sổ mà thở dài thườn thượt.

Thời tiết nửa đầu tháng tư, không khí loáng thoáng mang theo hơi nóng, tưới cho lòng người cũng ấm áp xao động. Tháng tư giống tính tình thành phố F nhất, dạt dào sức sống, dẫu dịu dàng mà vẫn kiên không được thanh xuân chọn vẹn. Lâm Lang từng lên tầng cao nhất trong trường để ngắm cảnh đêm thành phố F, thật sự rất lộng lẫy, thoát nhìn hoàn toàn không giống ban ngày. Thành phố F vào ban ngày mang nếp sống đậm bạc, tinh tẻ mà trang trọng, cảnh đêm lại vô cùng trắng lẹ, mang đậm nét vàng son giống Đại Thượng Hải trên TV, phẳng phất như bốn bề đều phóng thích dục vọng đang ngủ đông.

Từ bé Lâm Lang đã luôn hướng tới cuộc sống ở thành phố lớn, muốn cắm rễ tại đô thị, dung nhập và trở thành một phần tử trong đó, ấy là giấc mộng đã theo cậu từ khi lên cấp hai. Sinh hoạt càng gian nan, mộng tưởng càng trở nên mãnh liệt, từng có lần Lâm Lang vì nghĩ đến tương lai trong tầm với mà nhảy dựng trên giường, trong một khắc ấy, cả người cậu bị nỗi khát khao thiêu đốt đến cháy bỏng.

Gặp Hàn Tuấn, cuộc sống cậu mơ ước đã lâu giống như đạt được chỉ sau một đêm. Nhưng phú quý tới quá đột ngột, khiến cậu ngoại trừ hoang mang thì chỉ thấy bất an chẳng cách nào ức chế. Đây không phải cuộc sống do cậu dùng chính đôi tay mình dựng nên, rất nhiều thứ có được càng dễ, khi mất đi sẽ càng triệt để. Cậu trước nay luôn kiên quyết muốn dựa vào cố gắng bản thân để thành công, đành rằng đường đi trải đầy chông gai khốn khó, hai chân bị giày xéo, lưu lại một chuỗi dấu chân vương đầy máu và nước mắt, cậu cũng có thể kiêu ngạo mà vui mừng tuyên bố với toàn thể giới rằng: Nhìn đi, đây chính là con đường tôi tự mình đi!

Cậu từng đọc một mẫu truyện ngắn trên tạp chí, kể về cuộc trò chuyện giữa ốc sên con và ốc sên mẹ, ốc sên con hỏi mẹ tại sao từ lúc sinh ra chúng đã phải đeo một cái vỏ vừa cứng vừa nặng. Ốc sên mẹ đáp, vì cơ thể chúng ta không có khung xương chống đỡ, chỉ có thể bò, mà lại bò rất chậm. Thế nên phải có vỏ bảo vệ.

Ốc sên con không vui, bảo rằng chị sâu lông và em trai giun đất cũng không có xương, cũng bò chậm, vì sao họ không cần cái vỏ vừa cứng vừa nặng này? Ốc sên mẹ liền trả lời, bởi chị sâu lông có thể hóa bướm, bầu trời sẽ che chở chị ấy, em trai giun đất biết đào đất, mặt đất sẽ bảo hộ em ấy.

Ốc sên con khóc òa: Chúng ta đáng thương quá, bầu trời không bảo vệ, mặt đất cũng không che chở.

Lời cuối cùng của ốc sên mẹ khiến Lâm Lang suốt đời khó quên, ốc sên mẹ nói: Cho nên chúng ta mới có vỏ! Chúng ta không dựa vào trời, không dựa vào đất, chúng ta dựa vào chính mình.

Khi ấy, Lâm Lang thoảng cái rơi lệ đầy mặt, năm đó cậu lên cấp ba, bị cảm không muốn đi bác sĩ, nhưng chịu đựng suốt mấy ngày cũng chẳng thấy đỡ. Cậu lại sợ ảnh hưởng đến học tập, trong lòng vừa khổ sở vừa sợ hãi. Cậu cảm thấy mình hết như con ốc sên, trên vai đeo một gánh nặng, không thể dựa vào ai, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tâm trạng như thế, dù hiện tại hồi tưởng vẫn thấy thương cảm không thôi. Cậu thở dài, đóng sách lại rồi chuẩn bị lên giường. Mới cởi được một nửa quần áo thì thấy người nọ đẩy cửa vào. Cậu cuống quýt cầm quần áo mặc, vội hỏi: “Có việc gì thế?”

Hàn Tuấn đứng cách hai mét nhìn cậu, hỏi: “Tôi lãnh đạm với em khiến em đau lòng sao?”

Lâm Lang chẳng hiểu sao hần hỏi vậy. Người nọ nhìn cậu chăm chú: “Nếu em không muốn, chúng ta vẫn giống như trước được không?”

Lâm Lang nửa quỳ trên giường, hình ảnh dây dưa chấn động lòng người vào mùa đông vừa rồi quay cuồng trong đầu, cậu vội vã lắc đầu: “Tôi chỉ không quen thôi, chứ không phải không muốn.”

Tựa như đang đứng sát mép vách đá, bất cẩn một phát là sẽ rơi tan xương nát thịt. Hô hấp của cậu có chút rối loạn, ánh mắt lại tỉnh lặng tựa mặt hồ. Ban nãy cởi quần áo khiến tóc hơi vểnh lên, mang theo vẻ gọi cảm hỗn độn. Hàn Tuấn quay lưng ra ngoài, Lâm Lang tưởng hần muốn đi, hấp tấp xuống giường khóa cửa. Ai dè người nọ đi tới cửa lại đột nhiên tắt đèn, trong phòng ngủ tức thì tối đen. Lâm Lang hoảng hốt, không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cậu rụt lui, vấp té lên giường, lại cấp tốc đứng dậy kêu: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn.”

Giữa lúc bối rối, một đôi tay dè vai cậu, cậu không cách nào thấy rõ, nhưng thính giác lại trở nên nhạy cảm. Tiếng thở dốc của người nọ rất khê khàng, lọt vào tai Lâm Lang lại như tiếng sấm rền, rồi hần cất tiếng gọi: “Lâm Lâm.”

Điện quang hỏa thạch trong nháy mắt, hết như lần ấy trên vách núi, hần nói với cậu rằng “Lâm Lâm, em đừng sợ”. Lâm Lang rút tay về như bị điện giật, lắp bắp hỏi: “Anh... anh tắt đèn làm chi?”

“Em thích tôi sao?”

Chữ “không” kẹt trong cổ họng, Lâm Lang chẳng cách nào thốt ra. Trải qua biết bao nhiêu chuyện, dường như cậu đã không thể nói ra lời tuyệt tình nữa. Người nọ thở một hơi thật dài, lại như quả tạ ngàn cân rơi vào tim Lâm Lang, đè ép đến mức cậu không thở nổi. Màn đêm quá tối sâu thẳm, cậu chỉ mơ hồ phác họa nên hình dáng đại khái, vươn tay ra nắm mà chỉ tiếp xúc được với bầu không khí se lạnh, còn có rèm cửa khẽ lay động, thi thoảng xuyên qua một tia ánh trăng huyền ảo. Phòng ngủ vang lên tiếng bước chân người nọ, tiếp theo “tách” một tiếng, ánh sáng chiếu đến bất ngờ khiến cậu không mở nổi mắt. Cậu vội giơ tay che, qua khe hở ngón tay thấy được người nọ đang nghiêng người ra ngoài, khép cửa lại.

Quen biết nhau lâu như vậy, Hàn Tuấn từng nói yêu cậu vô số lần, song đây là lần đầu tiên hắn chủ động hỏi cậu, hỏi cậu có thích hắn không.

Có lẽ trong căn phòng tối, đôi bên không ai nhìn thấy vẻ mặt ai, tựa thể làm thế sẽ không thương tổn tình cảm của họ.

Lâm Lang ngẩn ngơ, nằm trên giường tưởng tượng nét mặt của hắn, nhưng bỗng dưng ý thức được ngay cả nét mặt của mình cậu cũng không biết.

Đang trần trọc, di động dưới gối chợt reo vang. Cậu hỏa tốc cầm lên nhìn, quả nhiên là tin nhắn người nọ gửi: Em có thích tôi hay không không quan trọng, tôi thích em là đủ rồi, ngủ ngon.

Lời tỏ tình ngây ngô khác nào thiếu niên đang ôm ấp mối tình đầu. Cõi lòng Lâm Lang ầm ập, cậu ngồi dậy khỏi giường, lấy hết dũng khí đi đến trước cửa phòng ngủ hắn. Cửa phòng khép hờ, cậu khẽ kêu một tiếng “Hàn Tuấn”, nghe tiếng “ừ” bên trong mới đẩy cửa vào. Vẫn tối như mực, khác cái là không kéo kín rèm như phòng cậu, ánh trăng mờ mờ xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào phòng, có thể láng máng nhìn ra bóng người nọ ngồi bên mép giường như một vết mực loang.

Trong phòng an nhiên và yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở không đều của hắn. Lâm Lang bước qua, vươn tay thăm dò, đoạn ôm lấy đầu hắn. Dù sao họ cũng không thể nhìn thấy nhau trong đêm tối.

Người nọ hơi chấn động, trở tay vòng lên eo cậu, khàn giọng hỏi: “Hôm nay có thể ngủ ở đây không?”

Dung nham ồ ạt chảy ra, trông như sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào. Lâm Lang khấn trương đáp: “Tôi về thay áo ngủ đã.”

Hàn Tuấn thả cậu ra, cậu lảo đảo chạy ra ngoài, tới khi trở lại, đèn bàn nho nhỏ trong phòng đã được bật lên, vừa đủ chiếu sáng gương mặt của cái người đang dựa trên đầu giường. Lâm Lang mím môi trào lên giường, không quên cảnh cáo: “Cấm anh làm vậy.”

Hàn Tuấn gật gật đầu, ánh mắt sâu thẳm như có khả năng hút cậu vào đó. Lâm Lang vội vã chui vô chăn, lần đầu tiên chủ động kéo tay hắn đặt lên eo mình. Nhiệt độ cơ thể hai người đều nóng hổi, dán vào nhau phảng phất có thể bốc cháy.

Hàn Tuấn ôm cậu từ sau lưng, thấp giọng hỏi: “Hai tháng chuyển ra ngoài có nhớ tôi không?”

Lâm Lang dè dặt gật đầu, thật thà đáp: “Tôi còn mơ thấy anh nữa kìa.”

Người nọ cười khẽ, dao động nơi ngực lan đến trái tim Lâm Lang, khiến cậu bật cười theo, đồng thời cũng xót xa muôn phần, trở mình nói: “Mấy hôm anh không để ý tới tôi, tôi thấy sợ lắm.”

Hàn Tuấn khó nén tình cảm, chống đầu lên trán Lâm Lang, ôm sát eo cậu, thở dốc nói: “Em đừng quyến rũ tôi.”

Lâm Lang hoảng sợ, không rõ vì sao cậu mới hơi thân thiết một chút đã khơi dậy nhiệt tình khó lòng khống chế nơi hắn, bèn cuống quýt giơ tay chặn ngực hắn. Hàn Tuấn cọ cọ trán cậu: “Em sợ cái gì?”

Lâm Lang hết dám nói thật, nơm nớp bảo: “Tôi sợ biến thành kẻ thù của anh, anh lợi hại như vậy, nếu trả thù thì tôi tiêu đời rồi.”

Đây rõ ràng không phải đáp án hắn muốn nghe, Lâm Lang “ui da” một tiếng, đưa tay che tai: “Sao anh cần tôi?” Nói xong liền muốn ngồi dậy, người nọ gấp gấp kéo cậu về, dùng ngón tay vuốt tai cậu, hỏi: “Đau lắm à?”

Lâm Lang tự dưng rên lên, cậu không ngờ tai mình lại nhạy cảm đến thế, vội né khỏi ngón tay hắn như điện giật, la lớn: “Anh đừng sờ tôi!”

Trong bóng đêm tràn ngập xao xuyến vô biên, lòng bàn tay Lâm Lang toát mồ hôi ròng ròng, dứt khoát nhắm mắt lại.

Chẳng biết qua bao lâu, đèn bàn đầu giường mới bị tắt đi. Hắc ám vừa xâm nhập, Lâm Lang cũng ưu tư mở mắt ra. Người nọ ghé sát tai cậu, giọng nhỏ tới mức không thể nghe thấy: “Kỳ thực tôi luôn khát vọng em cũng thích tôi.”

Lâm Lang không biết hắn thừa dịp cậu ngủ say mới bày tỏ, hay biết cậu chưa ngủ nên cố ý nói cho cậu nghe. Cậu giả bộ ngủ mơ, cuộn người lại, rúc vào vòm ngực rộng lớn của hắn.

89. Chương 89: Bi Kịch Và Kinh Dị

Đạo này Lâm Lang đang chuyên tâm luyện khẩu ngữ, nhưng hiệu quả không khả quan lắm. Trong nhà có máy tính, song cậu không biết xài, cũng không muốn tốn thời gian học cách sử dụng. Giờ cứ nghĩ đến quan hệ hai người là cậu thấy phiền lòng nôn nóng, vì vậy tận lực không nghĩ nữa, qua ngày nào hay ngày ấy. Thế nên, cậu lại bắt đầu tỏ vẻ xa cách, phân chia ranh giới với Hàn Tuấn rất rõ ràng. Nơi này tốt đến mấy cũng đâu phải nhà mình, không phải thứ thuộc về mình, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, chưa đường lui cho mình là tốt nhất.

Hàn Tuấn đành phải cho cậu một cái máy học ngoại ngữ, máy Bộ Bộ Cao kiểu cũ, được cái đầy đủ chức năng, nhìn nửa mới nửa cũ, cũng không biết hán lấy từ đâu. Lâm Lang nghe bảo tìm được trong đồng đồ cũ, thế là vui vẻ nhận lấy, trong lòng cậu có một nguyên tắc rất quái đản.

Sự thật chứng minh, muốn học được mấy thứ ngoại lai như tiếng Anh vẫn cần nhờ cậy công nghệ cao, Lâm Lang học với máy nửa tháng, quả nhiên tiến bộ vượt bậc, số lần bị giáo viên bắt sửa đúng phát âm trên lớp cũng ít đi. Lâm Lang hề dỉnh tới học tập là bạt mạng, nay được giáo viên khích lệ càng như hăng tiết gà, ngay cả lúc ngủ cũng cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi nhiệt huyết sôi trào. Hàn Tuấn về tới nhà đã một giờ sáng, đang uống nước trong phòng khách thì bất ngờ nghe Lâm Lang thềm thì trong phòng ngủ, chẳng biết lại lảm bảm cái gì. Hấn cứ tưởng Lâm Lang đang nói mớ, thềm thấy buồn cười, bèn đến trước cửa phòng nhìn thử. Cửa phòng chỉ hơi khép, hấn vừa mở cửa liền ngẩn người. Hóa ra Lâm Lang chưa ngủ, vẫn đang đeo tai nghe đọc tiếng Anh đầy sôi nổi trước cửa sổ.

Thời điểm hấn mở cửa, Lâm Lang cũng phát hiện động tĩnh, thấy sắc mặt hấn thì có chút xấu hổ, bèn tháo tai nghe, cười hỏi: “Về rồi à?”

Không đợi người nọ đáp lời, cậu đã ngượng ngùng giải thích: “Tại mệt quá nên vận động một tí...”

Về mặt hấn vẫn bình tĩnh, gật đầu nói: “Đi ngủ sớm đi, thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu, còn ảnh hưởng đến học tập ngày mai nữa.”

Lâm Lang vốn định chúc ngủ ngon gì gì đó, nhưng cửa đã đóng lại. Cậu ngốc lẳng, cởi quần áo chui vào chăn, chưa nằm ổn, di động dưới gối đã vang. Cậu hấp tấp móc ra xem, nhin không được nở nụ cười, nằm trong ổ chăn trả lời: Anh cũng ngủ ngon.

Nhìn tin gửi đi thành công, cậu cũng tắt máy, vì thực sự quá mệt nên chìm vào mộng đẹp rất nhanh, trong lúc mơ màng vẫn không ngừng xoắn xuýt lo lắng, tìm không ra chút đầu mối nào.

Cả năm, Lâm Lang thích nhất là tháng tư và tháng mười, cái gì cũng vừa phải, ảm nhuận ôn hòa. Cuối tuần cậu làm tổ trong nhà không ra ngoài, rảnh rỗi xem TV, thế mà lại xem được một phim truyền hình cực kỳ cảm động tên là “Nấc thang lên thiên đường”.

Bộ phim này cũng khá lâu rồi, nhưng lần đầu tiên cậu mới xem. Trong nhà Lâm Lang chỉ có một chiếc TV đen trắng 14 inch, thu được mỗi năm kênh, ba kênh huyện, hai kênh thành phố. Đài truyền hình nông thôn có đặc điểm rất lớn, đó là quảng cáo đặc biệt nhiều, hơn nữa không phải bệnh này thì là bệnh kia, chẳng phân bón cũng thuốc trừ sâu, đã thế lên hình còn dài hơn cả thời gian chiếu phim. Do bận đi học, Lâm Lang về cơ bản chưa từng xem phim truyền hình, miễn bàn đến phim bộ Hàn Quốc. Cuối tuần, đài truyền hình thành phố F chiếu một mạch hết một phim trong hai ngày, Lâm Lang rất thích, bởi sẽ không ảnh hưởng đến việc học tuần sau.

Hàn Tuấn không thích xem TV, chỉ thỉnh thoảng xem tin tức, nhưng hấn cũng thực sự không có gì làm, thứ bảy thấy Lâm Lang xem chăm chú nên tới gần xem một lát, rồi lẳng lặng tiến vào thư phòng luôn. Kết quả, chủ nhật về nhà lại sợ hết hồn, chỉ thấy Lâm Lang rúc trên sofa, khóc ướt đầm cả mặt. Hấn còn tưởng xảy ra chuyện gì, Lâm Lang lại chỉ vào TV: “Mắt nữ chính bị mù, vậy mà còn lừa nam chính, tội nghiệp quá.”

Hàn Tuấn nghe thế liền nhìn lên TV, thấy đôi nam nữ đứng cách nhau một lớp kính và đang khóc lóc nghẹn ngào, Lâm Lang còn khóc dữ hơn, gần như không thở nổi. Hàn Tuấn lắc đầu cười, ngồi xuống cạnh cậu.

Lần gần nhất Lâm Lang xem TV mà rơi nước mắt là năm lớp tám, khi ấy đài truyền hình đang chiếu “Khang Hi đại đế”. Giờ ăn trưa, Lâm Lang nhìn thấy một sủng phi của Khang Hi bị phạt chà bồn cầu, cuối cùng bị bồn cầu đè chết, cậu chả hiểu sao lại cảm động phát khóc. Lúc đó hàng xóm cũng đang ở nhà cậu, cậu đành phải gắt nhịn, nhịn đến đau cổ họng, chua xót khôn nguôi.

Đây là tập phim lấy đi nước mắt người xem, cơ hồ mỗi nhân vật trong phim đều khóc. Lâm Lang sợ người nọ cười mình, nhưng không xem lại tiếc, sau cùng vẫn nhịn không được khóc lên. Hàn Tuấn bắt đắc dĩ, đành gọi đồ ăn ngoài, Lâm Lang vừa ăn vừa khóc, đáng vẽ vô cùng đáng yêu. Hàn Tuấn ngắm nhìn cậu, trong mắt hàm chứa một chút xúc động và nhẫn nại.

Một ngày xem phim, Lâm Lang khóc tới sưng cả mắt. Lúc Cao Chí Kiệt đến, cậu cuống cuống trốn vào phòng ngủ, vờ như đã ngủ rồi. Song nằm trên giường vẫn thấy khó chịu, như không tài nào xua tan được ám ảnh. Cậu quyết tâm từ nay không bao giờ xem phim bi kịch nữa, thật đáng sợ.

Nhưng hôm sau đi học về, lần đầu tiên phát hiện người nọ đang nằm trên sofa xem TV, thấy cậu về còn vội vẫy tay gọi cậu qua. Người đi làm không giống học sinh, vợ được phim hay là có thể ngồi xem cả buổi, Lâm Lang hiếm khi thấy hần ngồi xem phim truyền hình, khó tránh có chút tò mò. Tuy nhiên, khi thấy lại là phim Hàn, cậu nói sao cũng không chịu xem, ôm sách chạy vô phòng. Vội đầu học tập một hồi, mơ mơ hồ hồ nghe âm thanh phát ra từ TV, tiếng nhạc rất êm tai, cứ như là phim u buồn nào đấy, rồi cuộc vẫn kiểm lòng chẳng đậu phải ra ngoài. Hàn Tuấn đang đổi đĩa, hỏi bâng quơ: “Mới mượn được mấy đĩa phim, em xem không?”

Lâm Lang đến gần dòm thử, thấy có bộ một phim Hàn, vài phim điện ảnh. Lâm Lang nào dám kể với Quan Bằng việc mình thích xem phim Hàn Quốc, có vẻ nam sinh đều không ưa dạng phim đó lắm. Cậu hoài nghi, không hiểu một người đam mê như Hàn Tuấn sao lại hứng thú với phim Hàn. Người nọ lật lật mấy cái đĩa xem thử: “Hay xem phim lẻ đi, chiều em còn phải đi học, phim bộ không xem hết ngay được.”

Lâm Lang đích xác vẫn còn tiết học vào bốn giờ chiều, nhưng không được xem phim Hàn vẫn thấy hơi hơi thất vọng. Tuy nhiên, tí chút thất vọng ấy chả mấy chốc đã chạy biến không còn bóng dáng, bởi Lâm Lang phát hiện kia lại là phim kinh dị.

Đây là lần đầu Lâm Lang xem phim kinh dị, cậu không phải kẻ nhát gan, sống đến từng này tuổi cũng từng không ít lần đi đêm, song xem phim kinh dị vẫn cảm thấy căng thẳng mà kích thích.

Là một bộ phim Âu Mỹ nói về một nhóm người trẻ tuổi gặp phải một gã giết người biến thái trong rừng. Người chết đầu tiên là cô nàng tóc vàng nóng bỏng, bị chặt rụng đầu mà còn bò được rõ xa. Lâm Lang không nhìn nổi hình ảnh máu tanh, mắt thấy một người đẹp khác sắp rơi vào tay ma quỷ, cậu run bắn lên, lập tức ẩn vai Hàn Tuấn, hai mắt khẩn trương dán chặt vào màn hình. Hàn Tuấn vươn tay ôm Lâm Lang, cậu nhóc lại thuận đà vịn lên cánh tay vắt ngang trước ngực mình, thúc giục đây gấp gấp: “Chạy mau chạy mau!”

Nhưng cô gái trong phim quá đần độn, chỉ biết trơ mắt nhìn tên sát nhân mà cầu xin “No, no, no!”, chứ

không biết đường nhúc nhích. Tận mắt chứng kiến cái búa lớn đỏ như máu chém thẳng xuống đỉnh đầu cô ta, Lâm Lang cúi đầu la một tiếng, vội quay mặt đi, trán đụng phải môi hần mới giật mình phản ứng, đỏ mặt nói: “Máu me quá.”

Môi người nọ vẫn áp lên trán cậu: “Phim kinh dị Âu Mỹ toàn vậy hết, em không thích thì lần sau xem phim châu Á.”

Lâm Lang bây giờ đã có điểm giác ngộ, vì trước đây Quan Bằng từng nói đùa với cậu, bảo xem phim kinh dị cùng nữ sinh lợi lắm, cái gì mà có thể tranh thủ lợi dụng lúc nữ sinh nhất gan. Phim chiếu tới đoạn phản công khi lâm vào bước đường cùng, nữ chính còn sống cầm lấy búa, bắt đầu tiến hành cận chiến, liên tục chém tên sát nhân biến thái. Lâm Lang nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, bình luận cực có thâm ý: “Người bị dồn ép đến nóng nảy đáng sợ lắm, giết hần giết hần đi, đừng tưởng người yếu đuối dễ bị ăn hiếp!”

Hàn Tuấn nhin không được bật cười hai tiếng, ôm cậu chặt hơn. Lâm Lang vui trong lòng hần cổ vũ cho nữ chính, thấy cái ác bị trừng trị chính nghĩa được tuyên dương, nhưng khiến cậu bức bối là lúc phim kết thúc, nữ chính vừa thoát khỏi vòng vây khi không lại chết!

Nữ chính liều mạng sống sót, khó khăn lắm mới mở được đường máu, vậy mà dễ dàng bị tên sát nhân đã ngỏm lại hồi sinh giết chết. Lâm Lang nhìn chăm chăm cái đầu đầm đìa máu của nữ chính trong màn hình, thực không cách nào tin nổi, thậm chí có chút tức giận: “Thế này là sao, tại sao chứ?! Đầu gì mà trông giả chết được, nhìn là biết người giả rồi!” Lâm Lang cảm giác mình bị chơi một vố, bắt đầu chỉ trích kịch liệt, vừa chỉ trích vừa quay sang hỏi: “Anh thấy đúng không?”

Người nọ mỉm cười nhìn cậu, đầu óc có phần lơ đãng, rõ ràng không nghe lọt tai lời cậu. Lâm Lang cáu tiết đứng lên, móng chọt đụng tới một vật cứng, mặt liền đỏ bừng.

Biến thái, xem phim kinh dị mà cũng cương cho được!

Sắc mặt hần ửng đỏ, tắt TV, nói: “Ai bảo em cứ xoay đến xoay đi...”

Lâm Lang ghen nửa ngày, mặt đỏ phừng phừng, đứng tại chỗ, chân tay có chút luống cuống.

90. Chương 90: Như Một Cách Trừng Phạt

Đã hai giờ chiều, trùng hợp nhóm Quách Đông Dương đang bàn chuyện làm ăn tại một nhà hàng phụ cận, Lâm Lang đã rất quen thuộc với họ, Hàn Tuấn liền dẫn cậu qua luôn. Lâm Lang thấy bên này bày toàn món cậu thích ăn, đang tự hỏi mình lần đầu tiên đến, nhân viên phục vụ sao có lòng dữ vậy, sau đó bắt chợt hiểu ra, thấy trong lòng ngứa ngứa.

Cậu mím môi, ngẩng đầu liếc thoáng qua chỗ Hàn Tuấn, ai ngờ hần đang nhìn cậu, Lâm Lang cuống quýt cúi xuống, Hàn Tuấn mỉm cười, tiếp tục nói chuyện cùng mấy người Quách Đông Dương.

Mạnh Uy uống một ngụm rượu, hỏi Quách Đông Dương: “Đúng rồi, tuần san Thời trang mà chúng ta hợp tác với báo Đô thị thế nào rồi? Phát hành chưa?”

Quách Đông Dương lắc đầu: “Hôm nay biên tập phía họ gọi điện bảo có khả năng phải hoãn lại một ngày, nguyên nhân cụ thể thì tôi chưa hỏi. Theo tôi thấy, hay đổi sang phát hành thứ bảy đi, đến khi ấy cho phát miễn phí trên phố đi bộ Vạn Đạp để tuyên truyền, hôm đó tương đối nhiều người đi dạo phố, anh thấy sao?”

“Thứ mấy phát hành không quan trọng, nhưng nhất định phải tích cực tuyên truyền, lúc cần thiết quảng thêm ít tiền cho báo Đô thị. Mặt khác, nên chú trọng quảng cáo những thẩm mỹ viện mà phụ nữ thường xuyên đi, phụ nữ là khách hàng chủ chốt của phố thời trang đấy.”

Hàn Tuấn mím môi suy nghĩ hồi lâu: “Việc này tôi quên chưa hỏi, vì sao phải sáng lập tuần san Thời trang?”

“Vì dân số ở ngoại thành phía Nam tương đối ít, hiện nơi phồn hoa nhất là phố thời trang ”Y Phẩm Nhân Gia“, xem như phố thời trang có quy mô lớn nhất thành phố F, mấy người bọn tôi bàn bạc, cảm thấy phát hành tuần san Thời trang khá bất sức.”

“Tuần san Thời trang tập trung vào phái nữ, nhưng khách hàng chính của báo Đô thị lại là phái mạnh thuộc thành phần lao động tri thức, phụ nữ ít khi đọc báo, các anh quảng cáo trên báo Đô thị đoán chừng hiệu quả không lớn lắm.”

Quách Đông Dương đặt ly rượu xuống: “Biết sao được, tiền đổ vào hết rồi, vài trăm vạn chứ đùa.”

Hàn Tuấn suy nghĩ một lát mới đáp: “Vây đi, cậu gọi cho báo Đô thị, nhắc họ lùi lại mấy tuần, đổi tuần san Thời trang thành Xu hướng, bên cạnh mảng trang phục, cho thêm xe hơi và một ít yếu tố liên quan đến mốt. Khu ấy chẳng phải còn phố xe hơi của Chu Thiên Minh sao, cậu cứ nhờ anh ta tuyên truyền, coi như thiếu một nhân tình.”

Lâm Lang ngồi một bên nghe mà chẳng hiểu gì, lại gần hỏi nhỏ Cao Chí Kiệt: “Bọn họ làm bất động sản mà, sao lại bàn về xe hơi?”

Cao Chí Kiệt đáp khê: “Bọn họ phát hành tuần san này để quảng bá cho ”Y Phẩm Nhân Gia“, khiến mấy khu đất chung quanh ngày càng nóng, giá nhà tự nhiên tăng theo.”

Lâm Lang bừng tỉnh đại ngộ, nhìn Hàn Tuấn đầy tán thưởng: “Thật thông minh.”

Cao Chí Kiệt cười cười: “Bởi mới nói, hai chúng ta đời này đừng mơ đầu đá trong thương trường, bước nào bước nấy cũng sắc mùi cáo già.”

“Tôi đâu liên quan gì thương trường.” Lâm Lang thấp giọng nói: “Anh mới phải lo học hỏi họ cho đảng hoàng ấy.”

Cao Chí Kiệt mỉm cười, khoe hàm răng trắng bóc. Cao Chí Kiệt khác xa hồi Lâm Lang mới biết hắn, tóc đã nhuộm đen trở lại, quần áo cũng chỉnh tề hơn nhiều. Thành thật mà nói, trong số mấy người Quách Đông Dương, xét về bề ngoài, Quách Đông Dương hành xử ổn trọng kín kẽ, có điều hơi thiếu chiều cao. Hàn Tuấn có vị đàn ông nhất, cũng xem như anh tuấn, nhưng không hẳn là rất đẹp trai. Nên so ra, Cao Chí Kiệt là nổi bật nhất, xứng nhất với hai chữ “tuấn tú”, thân hình lại cao ráo, chỉ cần hắn không nói gì, tuyệt đối là chàng trai hoàn hảo. Ngặt nỗi con người chẳng ai là không có khuyết điểm, hắn vừa há mồm đã lộ một đồng tật xấu, đáng vẻ lưu manh nuôi suốt bao năm, đời này khó mà sửa được.

Cao Chí Kiệt thấy cậu nhìn mình chằm chằm, có chút không giữ nổi nụ cười trên mặt, tưởng Lâm Lang biết hắn đứng về phía Hàn Tuấn trong thời gian “chia bè kết phái”, liền cười nịnh: “Cậu nhìn tôi thế làm gì, nhìn đến mức lòng tôi lo ngay ngáy luôn này.”

Lâm Lang mỉm môi cười, nói: “Lần đầu tiên phát hiện anh rất đẹp trai.”

Cao Chí Kiệt suýt nữa phun ra ngụm rượu trong miệng, thấy Hàn Tuấn nhíu mày thì lật đật cúi đầu lấy khăn giấy. Lâm Lang đưa khăn giấy cho hắn, cười hả hê: “Đừng nói tôi là người đầu tiên khen anh đẹp trai nha?”

91. Chương 91: Phim Tình Cảm

Cao Chí Kiệt cảm giác gió lạnh thổi vù vù trên lưng, xấu hổ nhìn nhìn mọi người: “Ha ha... Ha ha, giờ Lâm Lang biết ăn nói ghê ta.”

Lúc này Lâm Lang mới thấy thỏa mãn, Cao Chí Kiệt nghĩ thế nào, cậu biết chứ. Cậu liệt Cao Chí Kiệt vào hàng ngũ bạn bè ít ỏi của mình, Cao Chí Kiệt lại luôn cố ý vô tình hướng khuỷu tay về phía Hàn Tuấn, trong lòng cậu có chút khó chịu, thậm chí hơi đổ kỵ. Tuy rằng Cao Chí Kiệt bình thường hay cười toe toét, thoạt nhìn chẳng nghiêm túc với ai, nhưng Lâm Lang cảm giác được hắn sợ Hàn Tuấn.

Cơn tức ghen bao nhiêu lâu, hôm nay rốt cuộc xả được chút đỉnh. Ăn cơm xong cậu muốn đi học, Hàn Tuấn cũng lập tức đứng lên: “Tôi đưa em đi.”

Tâm trạng Lâm Lang đang vui, ngồi vào xe còn tự kỷ ngắm nghía hai mắt mình qua gương chiếu hậu. Hàn Tuấn cười nhìn cậu: “Hết giận chưa?”

Lâm Lang sững người, thoáng cái thẹn đỏ mặt, cài dây an toàn lên, đáp: “Anh ta cùng một giuộc với anh, đừng tưởng tôi không biết.”

“Vốn cũng đâu tính lừa em. Cậu ta đi theo tôi lâu như vậy, trung thành với tôi là đương nhiên.”

Đột nhiên, Lâm Lang như thể bừng tỉnh đại ngộ, trợn mắt nói: “Ồ, có... có khi nào anh ta thích anh không?... Có khả năng lắm chứ, anh nghĩ mà xem, anh ta không hề kinh hãi trước chuyện nam thích nam,

đã vậy còn luôn hướng về anh, chuyện gì cũng báo cáo với anh!” Càng nghĩ càng thấy đúng, đây đích thị là nữ thứ khăng khăng một mực đến không phân rõ phải trái trong phim tình cảm rồi!

Hàn Tuấn ngậm cười nhìn cậu một cái, vừa cười tủm tỉm vừa lái xe: “Tôi nhìn thế nào cũng thấy cậu ta để ý em. Lần trước cậu ta động tay động chân với em còn bị tôi phát hiện.”

Lâm Lang thầm run sợ. Có một việc cậu vẫn chưa kể cho Hàn Tuấn, mấy hôm trước cậu với Cao Chí Kiệt tản bộ trong trường, Cao Chí Kiệt thế mà vươn tay ôm cậu như muốn đùa giỡn, lúc ấy cậu cuống quýt hất ra như chạm phải điện. Thấy Cao Chí Kiệt tỏ vẻ kinh ngạc, cậu còn sinh lòng áy náy, tự trách mình cả nghĩ nữa mà.

Người nọ thấy cậu lặng thinh, sắc mặt trầm xuống rất nhanh, lớn tiếng hỏi: “Cậu ta thực sự để ý em?”

Lâm Lang nhướn mày, mím môi nói: “Anh đừng sĩ nhục tôi, tôi không phải con gái.”

Thấy cậu như vậy, hắn cũng lạnh mặt, không truy hỏi nữa. Khi đến con đường bên ngoài trường, Lâm Lang mở cửa xuống xe ngay. Hàn Tuấn bỗng nhiên hạ cửa sổ xuống, gọi: “Chờ một chút.”

Lâm Lang đến trước xe, hắn nhìn cậu hỏi: “Lúc ăn cơm tôi mãi bàn công chuyện với người khác, em ngồi một bên có thấy chán không?”

Lâm Lang lắc đầu: “Không, với cả nghe nhiều việc làm ăn của các anh cũng tốt mà, biết đâu lại có ích cho nghề nghiệp mai sau của tôi.”

Người nọ cười cười, phất tay nói: “Không có gì, em đi đi, chiều tan học tôi tới đón em.”

Ai dè đến tối lại chẳng thấy hắn xuất hiện. Lâm Lang cảm di động quanh quẩn hồi lâu trên con đường trước trường, mấy lần muốn gọi điện hỏi thử nhưng vẫn gắng nhịn, dù sao trước kia cậu cũng toàn về một mình, có gì to tát đâu.

Đã đến mùa hoa đào mi nở rộ, Lâm Lang đeo ba lô rảo bước trên vỉa hè, hương thơm và phong cảnh đều mơ hồ hồ hệt như lòng người. Chín giờ là thời gian cao điểm, xe xếp thành hàng dài thật dài. Lâm Lang đang nghĩ phải chăng hắn cũng bị kẹt xe thì di động vang lên. Cậu vừa thấy có điện thoại liền nở nụ cười, mím môi hỏi: “Gì thế?”

“Em đang ở đâu?”

“Còn ở đâu nữa, đang trên đường về nhà.”

“Đã bảo đợi tôi tới đón mà, đừng về nữa, nói tôi biết em đang ở đâu, tôi qua đón.”

Lâm Lang ngó nghiêng xung quanh, đáp: “Đối diện nhà hàng Lệ Giang Nhân Gia.”

Cúp điện thoại chẳng bao lâu thì xe người nọ cũng đến. Hắn đã thay quần áo, ăn mặc rất thoải mái, vừa đẩy cửa xe vừa bảo: “Lên đi.”

Lâm Lang chui vào, hỏi: “Đi đâu vậy, tôi còn phải chuẩn bị bài khóa nữa.”

Hàn Tuấn cười nói: “Thư ký Lưu có mua giùm tôi hai vé xem phim, dẫn em đi xem.”

Lâm Lang chưa từng đi rạp chiếu phim, nghe vậy cũng dao động. Nhưng sẵn vết xe đổ, cậu vẫn cảnh giác bồi thêm một câu: “Tôi không xem phim kinh dị đâu.”

Người nọ móc ra hai tấm vé trong người đưa cậu: “Là phim tình cảm.”

Bấy giờ, phía trước đúng lúc là đèn đỏ, hắn liền quay sang nhìn cậu. Lâm Lang mím môi, cổ họng giật giật, mặt ửng hồng, lông mi cũng run khe khẽ.

Hàn Tuấn mua một đồng hồ, Lâm Lang thấy khách đi vào đa phần là mấy đôi tình nhân, cộng thêm suất chiếu khuya, thành ra chỉ có hai người họ là cặp nam nam, hai cậu chẳng dám ngẩng đầu lên nhiều. Cậu nom poster ngoài cửa viết mấy chữ “ghế đôi tình nhân” còn sợ hết hồn, vội vàng nhìn vé trong tay. Hàn Tuấn buồn cười khoác vai cậu: “Không cần nhìn, tôi cố ý dặn thư ký Lưu rồi, không phải ghế đôi đâu.”

Lâm Lang hất tay hắn xuống, cậu mạnh nói: “Ghế đôi tôi cũng không sợ anh.”

Hắn không nói gì, đưa cho cậu một ly trà sữa, mỉm cười bước vào.

Lâm Lang từng nghe bạn cùng lớp bàn về phim này, ai cũng bảo rất cảm động, quan trọng là kết thúc có hậu, cực thích hợp cho mấy cặp đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt. Lâm Lang xem mà mắt rưng rưng, thầm nghĩ ngày mai nhất định phải bảo Quan Bằng mang Tô Y Nhiên đi xem. Phim hết, trời cũng gần sáng. Lâm Lang theo dòng người ra ngoài, hốc mắt vẫn ươn ướt. Đến bãi đậu xe, Hàn Tuấn lại không dừng chân. Lâm Lang đứng lại hỏi: “Xe đâu rồi?”

“Tôi gọi người lái về rồi. Chỗ này cách nhà chúng ta cũng không xa, đi bộ về thôi.”

Lâm Lang vội vàng đi theo. Qua chỗ rẽ là tới khu phố của tiểu khu Tân Hải, người đi đường rõ ràng vơi bớt không ít, gần như chẳng có ai. Lâm Lang vẫn vương vấn chuyện tình buồn trong phim, giương mắt nhìn hoa xuân úa tàn ven đường. Bóng hai người sóng vai bên nhau, một lớn một nhỏ, kéo dài thật dài đến tận bóng râm của cỏ cây. Tay cả hai lơ đãng chạm nhau, rồi lại tách ra, như thể đang cố ý thăm dò. Lâm Lang vừa nhận ra, người nọ đã thành linh nắm tay cậu, động tác cực nhẹ. Trong nháy mắt, phảng phất như có dòng điện chảy qua toàn thân, xúc động không sao tả xiết. Hai người từng bao lần tiếp xúc gần gũi, kịch liệt, cuồng loạn hơn bây giờ nhiều, ấy mà vẫn không rung động bằng giây phút này. Lâm Lang bối rối chẳng biết làm sao, bàn tay thoáng cong lên, ma xui quỷ khiến thế nào lại đan ngón tay vào tay hắn. Niềm

ngọt ngào khó tả ùn ùn kéo đến nuốt gọn cậu, khiến cõi lòng xốn xang hơn cả một nụ hôn.

Cậu rất muốn cứ vậy đi tiếp, đi tới khi họ già đến mức không đi nổi, đi tới lúc chết.

Người nọ đột nhiên nắm chặt tay cậu, đứng trong bóng râm ven đường, bất động ngắm nhìn cậu. Cảm xúc nơi tay rõ rệt mà mãnh liệt, như thể khơi dậy toàn bộ tình dục trong cậu, Lâm Lang không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể run rẩy vươn tay vịn cánh tay người nọ, cảm bị nhẹ nhàng nâng lên, cậu nín thở nhắm mắt lại.

Đó là hương vị của riêng mình hắn, kèm theo đó là ướm át và dây dưa triền miên. Một nụ hoa rơi xuống mặt khiến cậu giật mình mở mắt, bắt gặp gương mặt người nọ gần trong gang tấc, tim bỗng lỡ một nhịp, bèn vội vàng nhắm mắt. Động tác nhẹ thế mà vẫn bị phát hiện, người nọ ngậm môi cậu, cười khê: “Không tập trung.”

Lâm Lang vừa sợ có người nhìn thấy, lại luyến lưu dịu dàng, cả khuôn mặt đỏ bừng. Một người khác bước vào thân thể cậu, người ấy bị viên đạn bọc đường của hắn đánh bại, người ấy vứt bỏ luân lý đạo đức, lún sâu vào cuộc tình chẳng rõ là địa ngục hay thiên đường.

92. Chương 92: Ngã Bệnh

Quan hệ hai người như vì nụ hôn ấy mà nghênh đón mùa xuân ấm áp. Lâm Lang cảm giác bản thân đã đổi thay, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn nữa, thậm chí chỉ nghe giọng hắn đã thấy tim đập thình thịch không ngơi nghỉ. Cái cảm giác ngọt ngào mà khổ sở đó tra tấn cậu, khiến cậu vừa hưng phấn vừa mất tinh thần. Dường như Hàn Tuấn cũng nhận ra biến hóa của Lâm Lang, đối xử với cậu dịu dàng nhất từ trước tới nay, tựa thể muốn quyết một trận sống mái. Lâm Lang bị dồn cho không còn đường lui, dứt khoát ngậm cả ngày ở trường, nhưng cứ vậy lại chẳng đào đâu tâm trí học tập, đầu óc cứ mơ mơ màng màng như bị bệnh nặng.

Liên tục mấy ngày như thế, đến thứ bảy, Lâm Lang đích thân xuống bếp làm cà chua xào trứng đã lâu không nấu, lại tự mình ra ngoài mua vài món ăn, đoạn làm ổ trên sofa xem phim Hàn. Ai ngờ xem hết cả bộ phim mà người nọ vẫn chưa về. Lâm Lang thực sự nhịn hết nổi, bèn gọi một cuộc đến công ty Hàn Tuấn. Người bắt máy là một cô gái trẻ, hỏi cậu là gì của Hàn tổng, Lâm Lang nghĩ một lát mới đáp: “Tôi là em trai anh ấy.”

Dè dẫu cô nàng kia còn rất bà tám, hỏi cậu là em ruột hay em họ, Lâm Lang ứng phó không thấu, trả lời có chút mất kiên nhẫn: “Là họ hàng xa, anh tôi đâu?”

Dứt lời, bên kia tức thì có người bật cười. Lâm Lang thất kinh, nghe tiếng Cao Chí Kiệt vang lên từ đầu kia: “Trước đây nghe bảo là chú Hàn mà, sao giờ xuống bậc rồi?”

Lâm Lang quẩn bách, nhất thời xấu hổ không chịu được. Cao Chí Kiệt cười nói: “Tiếc thật, tôi cũng đến tìm Hàn Tuấn, vừa biết anh ấy xuất ngoại rồi.”

“Xuất ngoại?”

Lần này Lâm Lang giặt mình không nhỏ, cúp điện thoại, đến phòng của hắn, quả nhiên bức chân dung cậu vẽ đã biến mất.

Lâm Lang nhìn một bàn đồ ăn, tự an ủi bản thân: “Cũng đâu phải chưa ăn một mình bao giờ, nhiều cỡ vậy mình mình cũng ăn hết.”

Cậu bỏ đồ ăn vào lò vi sóng hâm nóng lại, rốt cuộc vẫn không tài nào ăn hết. Giờ cơm chiều hâm lên ăn tiếp, chả biết sao tới tối lại đau bụng. Đến khuya thì bắt đầu tiêu chảy, sau cùng thực sự không nhịn nổi nữa, đành phải ra ngoài đi khám. Đã hơn mười giờ, cậu cũng không muốn gọi Quan Bằng hay Cao Chí Kiệt lại đây, mới đi vài bước đã ối sạch sành sanh, cuối cùng chẳng ối được gì nữa, dạ dày khó chịu kinh khủng. Đang ngồi xổm trên vệ đường nôn khan thì bất ngờ có tin nhắn của Hàn Tuấn, Lâm Lang lấy ra nhìn, vẫn là hai chữ ngắn gọn: Ngủ ngon.

Nước mắt trào ra một cách mất khống chế. Giờ chúc ngủ ngon thì ích lợi gì, khi cậu cần ai kia ở bên thì hẳn lại không có mặt.

Đến bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán là ngộ độc thức ăn, phải truyền nước biển. Mặt Lâm Lang vàng như nến, trong thời gian truyền nước biển, cậu nghĩ mãi cũng không ra mình dị ứng loại thực phẩm nào. Lại thấy giường đối diện có nam sinh đang truyền nước biển, bạn gái ngồi bên chăm cậu ta, trong lòng bất bình hết sức, bèn nhắn cho người nọ một tin sặc mùi trả đũa: Ngon gì mà ngon, tôi đang truyền nước biển trong bệnh viện đây này.

Nhắn xong mới hối hận, cảm giác mình trẻ con quá thể, đường đường đàn ông con trai, mới bị tí bệnh vặt đã già mồm, chuyện bé xé ra to, thua cả nữ sinh. Ngờ đâu người nọ lập tức gọi điện thoại tới. Tâm trạng Lâm Lang đang rối rắm, gửi tin nhắn bảo: Tôi lừa anh thôi, giờ tôi ngủ rồi.

Thật lâu sau người nọ mới trả lời, tưởng cậu giận dữ vì hai chữ “Ngủ ngon” gửi đến quá trễ, thế nên mới không chịu nhận điện thoại, bèn giải thích: Một ngày nay thấy em toàn trốn tránh tôi, thành ra lúc đi mới không báo với em. Mới đến nơi không bao lâu, chưa tính chuẩn múi giờ nên chúc ngủ ngon chậm, em đừng giận, ngoan, ngủ đi.

Lâm Lang ngẩn ngơ nhìn chăm chăm ánh sáng tỏa ra từ di động, Cao Chí Kiệt lại bất ngờ gọi tới, giọng điệu vẫn cà lơ phát phơ như trước: “Ngủ chưa, nếu chưa ngủ thì tôi đến chơi.”

Lâm Lang không khỏi tủi thân, khàn giọng nói: “Tôi bệnh rồi, đang truyền nước biển trong bệnh viện.”

Cao Chí Kiệt cuống lên, vội hỏi: “Đệt, sao lại bệnh, bệnh viện nào vậy, anh đây chạy qua thăm cậu.”

Lâm Lang từ chối đủ đường vẫn không dập tắt được nhiệt tâm của Cao Chí Kiệt, đành phải nói địa chỉ bệnh viện.

Ai ngờ cậu vừa tắt máy, di động lại reo vang. Lâm Lang thấy tên trên điện thoại thì sợ tới mức quăng mất cả hồn vía, bấy giờ mới hiểu nguyên do Cao Chí Kiệt đêm hôm khuya khoắt còn gọi điện thoại.

93. Chương 93: Sinh Tình (1)

Quả nhiên vừa bắt máy tức thì, giọng nói hung thần ác sát của người nọ đã vang lên: “Lâm Lang!”

Tên Lâm Lang chỉ có hai chữ nên rất khó thể hiện ngữ khí vừa xa lạ vừa tức giận, nhưng lần này không giống, cách ngân dậm núi non mà Lâm Lang vẫn nghe được bất mãn của hắn. Cậu chẳng đợi hắn đề xuất nghi vấn đã thành thật khai báo: “Tôi chỉ truyền chai nước thôi mà, nói ra tổ khiến anh lo lắng chứ ích lợi gì đâu, còn ảnh hưởng công việc của anh nữa, vì vậy tôi mới nói dối.”

Nhưng càng nói giọng càng nhỏ, nghe kỹ còn phát hiện một tia ghen ngạo, lý do lý trấu hiệp nghĩa cũng biến thành nhõng nhẽo oán trách, người nọ chưa từng nghe cậu nói năng ỷ lại mà rầu rĩ như vậy, hắn lúng túng không thôi, giọng điệu dịu dàng hơn hẳn: “Bác sĩ nói thế nào, sao tự nhiên lại bệnh?”

“Tôi chẳng biết.” Lâm Lang nức nở nói: “Bác sĩ bảo là ngộ độc thức ăn, tôi cũng không biết sao lại bị nữa. Bác sĩ còn nói ngộ độc thức ăn là do dị ứng, trước đây tôi có dị ứng bao giờ đâu.”

Đầu kia trầm mặc rất lâu, Lâm Lang khàn giọng hỏi: “Anh bảo Cao Chí Kiệt gọi đến à?”

“Tôi không yên tâm nên nhờ Cao Chí Kiệt hỏi thử. Giờ thấy sao rồi?”

Lâm Lang nhìn chai nước biển trên đầu, đáp: “Đỡ hơn nhiều rồi. Anh không cần lo lắng, lát nữa Cao Chí Kiệt còn tới thăm tôi mà.”

Di động “tích” một tiếng, màn hình tức thì tối xuống. Lâm Lang thấy di động sắp hết pin, vội nói: “Điện thoại tôi sắp hết pin rồi, tôi tắt máy đây.”

Đầu kia lại im lặng một hồi, Lâm Lang ngờ ngác cảm di động, luyến tiếc không nỡ cúp.

“Từ nay chuyện gì cũng phải cho tôi biết đầu tiên, không được nói dối nữa, biết chưa?”

“Vâng.”

“Sáng mai thức dậy phải gọi ngay cho tôi, gửi tin nhắn cũng được.”

“Vâng.”

“Được rồi, em cúp đi.”

“Vâng.”

Lâm Lang đồng ý, song vẫn không muốn cúp chút nào. Di động “tích” thêm tiếng nữa, tim Lâm Lang đập bình bịch, chỉ nghe tiếng thở dài của hấn từ đầu kia: “Lâm Lâm... Tôi rất nhớ em.”

Mùi Lâm Lang cay xè, nước mắt rơi tí tách, giọng khê tới không thể khê hơn: “Tôi cũng nhớ anh lắm.”

Chỉ khi sinh bệnh cậu mới yếu ớt đến thế, mới dễ dàng bị một câu nhớ thương của ai kia phá vỡ thành lũy dày công xây đắp bấy lâu. Cậu còn quá trẻ, chỉ mới mười bảy tuổi, chẳng mong muốn điều gì, chỉ muốn có người đối tốt với mình giống vậy.

Ngộ độc thức ăn không phải bệnh nặng, Lâm Lang truyền hết nước biển, hôm sau trời chưa sáng đã về nhà. Cao Chí Kiệt sắp xếp thỏa đáng xong xuôi mới rời đi, chăm sóc cậu cực kỳ cẩn thận chu đáo, khiến ấn tượng của Lâm Lang về hấn thay đổi rất nhiều. Vui trong chăn ngủ nguyên ngày, Cao Chí Kiệt lại mang cơm tối đến, đều là mấy món thanh đạm. Lâm Lang ăn qua loa mấy miếng, chờ Cao Chí Kiệt đi rồi lại ngủ tiếp. Đến trưa ngày tiếp theo thì thấy khá hơn nhiều, tắm xong mới sức nhớ điện thoại của mình, bèn chạy vô phòng ngủ lấy ra xem, thấy đã tự động tắt máy. Cậu luống cuống đổi pin, vừa khởi động máy, tin nhắn lập tức chen nhau kéo đến, toàn của người nọ gửi.

Cậu hấp tấp gọi qua, lại phát hiện hấn đã tắt máy, đành gửi tin trả lời: Xin lỗi, tôi quên gọi cho anh. Tôi khỏe rồi, anh đừng lo.

Lâm Lang cắt di động rồi đi học. Hai tiết buổi chiều kéo thẳng tới tận sáu giờ. Mất thấy sắp tan học thì Hàn Tuấn bỗng nhiên gửi tin nhắn, nói rằng đang chờ cậu ở quảng trường văn hóa phía Bắc trường học.

Lâm Lang giật bắn người, dọa bạn cùng bàn sợ hết hồn, tò mò hỏi cậu làm sao. Lâm Lang đứng ngồi không yên, thấy giáo viên không chú ý, thế là lén chuồn ra từ cửa sau, nhanh chân chạy tới quảng trường.

Giờ này quảng trường văn hóa vẫn chưa có ai, từ xa Lâm Lang đã thấy hấn ngồi một mình trên băng ghế cạnh quảng trường. Trời đã chập choạng tối, nhưng cậu vẫn liếc mắt là nhận ra hấn ngay. Lâm Lang nổi hứng đùa giỡn, lặng lẽ tiếp cận hấn từ sau lưng, đang tính nhào lên hù hấn, ngờ đâu vừa nhào qua liền ngã vào lồng ngực rộng lớn của ai kia. Cậu “a” một tiếng, cười rộ lên, vịn lên cánh tay vắt ngang trước ngực của hấn: “Sao anh phát hiện ra tôi?”

Hàn Tuấn cười, ôm cậu lên đùi mình: “Em bao tuổi rồi còn chơi trò này?”

Lâm Lang cười bảo: “Bao tuổi thì bao tuổi chứ, lớn mấy cũng không lớn bằng anh. Nói mau, sao anh phát hiện ra tôi, anh nhìn thấy tôi hả?”

Hấn lắc đầu, trong mắt đọng đầy dịu dàng: “Tôi nghe được hương vị của em.”

Lâm Lang ngẩn ra, vội giơ tay lên ngửi thử: “Có mùi gì đâu.” Cậu không dùng nước hoa hay phấn thơm, lại thường xuyên tắm rửa, có thể ám mùi gì chứ.

Hiện tại, trên quảng trường không có lấy một bóng người, Lâm Lang nhảy xuống khỏi người hấn: “Anh về hồi nào vậy, sao không báo tôi biết?”

Hấn mỉm cười nhìn cậu, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt: “Người khỏe chưa?”

“Khỏe lâu rồi. Tìm tôi có chuyện gì thế, tôi còn lớp tự học buổi tối nữa.”

“Đừng đi học, hôm nay là sinh nhật ba Đông Dương, muốn em đi chung luôn, tiện thể gặp mọi người.”

Lâm Lang không muốn đi lắm, cậu chênh lệch quá nhiều với những người trong mạng lưới xã giao của Hàn Tuấn, chẳng những về mặt tuổi tác, mà cả thân phận lẫn kinh nghiệm sống. Hơn nữa, cậu không chắc trong mắt nhóm người ấy mình có thân phận thế nào, nên rất kiêng kỵ điểm này. Hàn Tuấn nhìn cậu một lát, nói: “Tối hết giờ học tôi tới đón em.”

Lâm Lang biết hấn cũng bận rộn, hôm nay lại là sinh nhật cha Quách Đông Dương, không tránh không uống rượu, liền lắc đầu: “Khỏi, tôi tự về được rồi, anh uống ít rượu thôi, mặc kệ có say hay không thì lúc về cũng đừng tự lái xe, bảo tài xế chở anh về, còn anh không được lái.”

Hàn Tuấn cười nhìn cậu, bất ngờ duỗi tay ra. Lâm Lang theo bản năng lui một bước, lại bị hấn kéo ôm vào lòng: “Đừng sợ, chỉ muốn ôm em thôi.”

Lâm Lang dịu ngoan tựa vào lòng hấn, bóng cây hợp hoan bao phủ hai người họ, chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại khái. Người nọ đưa mũi đến gần cổ cậu, hít một hơi thật sâu: “Chính là hương vị này, hương vị thuộc về em.”

Xa xa truyền đến tiếng bước chân loáng thoáng, Lâm Lang cuống quýt tránh khỏi vòng tay hấn: “Có người tới kìa.”

Cánh tay người nọ quá cứng chắc, cậu căn bản không thể di động mấy may: “Đừng sợ, họ đâu nhìn thấy em.”

Ai ngờ hấn vừa dứt lời, đèn đường bên cạnh quảng trường liền sáng lên, tuy chỉ tỏa ánh sáng mờ mờ, nhưng đại để vẫn nhìn rõ hình dáng khuôn mặt. Lâm Lang thấy đám người kia ngó sang đây, nghĩ đến hai tên đàn ông bọn họ đang ôm nhau, sợ tới mức đầu óc trống rỗng.

Người nọ nhắc mông cậu, chỉ thoáng dùng sức đã bế bổng cậu lên, hai chân Lâm Lang kẹp chặt eo hấn, dúm đầu vào áo măng tô của hấn, xấu hổ đến không biết làm sao. Hai người cứ như đôi tình nhân vụng trộm thân thiết vậy. Tháng tư, thời tiết dần nóng lên, trán Lâm Lang ẩm ướt nóng hổi, bên tai vang vọng tiếng tim đập mạnh mẽ của người nọ. Cậu nghe thấy tiếng cười đùa khe khẽ, lặng lẽ hé ra một khe nhỏ,

hỏi thăm: “Người đi chưa?”

Đôi mắt như phát sáng trong bóng đêm của cậu đang nhìn hắn, run rẩy liên hồi tựa nai con bị kinh hãi, Hàn Tuấn nhìn mà xao xuyến khôn nguôi. Hơi thở nóng ướt phả lên ngực hắn, khiến toàn thân hắn rạo rực, tay đỡ hông cậu không khỏi ép chặt hơn. Đúng lúc mấy người phía sau đến gần họ, hắn lại như bắt được cơ hội, ý cậu không dám lên tiếng, tay bắt đầu xoa nắn gấp gáp. Lâm Lang vừa hoảng vừa sợ, bị hắn vuốt ve đến run nhè nhẹ, cậu bực bội, há miệng cắn lên ngực hắn. Người nọ khẽ gầm một tiếng “tiểu yêu tinh”, xoay người đẩy cậu lên cây hợp hoan, ôm mặt cậu hôn lên. Lâm Lang thấy mấy người đi ngang đều quay mặt nhìn, bị hù cho bảy hồn thì bay hết sáu, không dám phản kháng nữa, buộc phải ngoan ngoãn tiếp nhận nụ hôn nồng nàn của hắn. Phát hiện đám người kia đã đi xa, cậu tức tốc đẩy hắn ra, môi được thả, đang tính mở miệng mắng thì bị hắn ấn lại, dùng răng cắn lưỡi cậu.

94. Chương 94: Sinh Tình (2)

Nụ hôn này dây dưa rất lâu, lúc được thả ra, đầu lưỡi Lâm Lang đã gần như không nghe sai bảo, mặt cậu nghẹn đến đỏ bừng. Không ngờ cậu chưa kịp lên tiếng, người nọ đã mở miệng trước: “Tôi vốn không muốn hôn em, tại em dụ dỗ tôi trước.”

Lâm Lang tức không chịu được, đúng là oan uổng mà, nói ra có vẻ khác người, nhưng Lâm Lang luôn cho rằng bản thân là người thanh cao. Người thanh cao trước hết phải giữ mình trong sạch, tự tôn tự trọng, sao có thể làm ra hành động thấp kém kiểu như “dụ dỗ” chứ. Càng nghĩ càng ức, thấy vẻ mặt sung sướng khi người gặp họa của hắn, đầu Lâm Lang nóng lên, bỗng nhiên kéo cà vạt hắn hôn lên.

Kỳ thực khi bờ môi vươn ra cậu đã có chút hối hận, cảm thấy mình hơi ngốc, hết như thỏ con tươi ngon ương ngạnh dâng mình vào hang sói, nhưng muốn đổi ý cũng muộn rồi. Môi cậu đập lên mặt người nọ, hắn rõ ràng cũng hoảng hốt không thôi, nên đại ra trong nhảy mắt. Lâm Lang đỏ phừng mặt, co giò chạy ra ngoài song vẫn chậm một bước, người nọ kịp phản ứng, kéo cậu trở lại, đặt lên ghế hôn môi. Lâm Lang cơ hồ bị áp đảo triệt để, tư thế này quá mức thân mật, lại ngay dưới ánh đèn, người có thể tới bất cứ lúc nào. Lâm Lang ngượng ngùng đến mấy cũng khó lòng thờ ơ, bèn lấy đùi húc nhẹ lên bụng hắn. Ai ngờ hắn hoàn toàn chẳng coi ra gì, ngậm môi cậu uy hiếp: “Còn dám lộn xộn nữa, đừng trách tôi lột sạch em!”

Lâm Lang hối hận xanh cả ruột, đây đích thị là mua dây buộc mình, tự chuốc lấy khổ, trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo mà! Lâm Lang nức nở, run rẩy mặc cho người nọ ức hiếp đủ. Hàn Tuấn thở dốc kịch liệt, cậu bị tay hắn bóp đến phát đau, đoạn hắn đột ngột đứng lên. Lâm Lang hơi bất ngờ, cuống quýt chỉnh lại cổ áo, người nọ chẳng nói chẳng rằng, xoa mặt rồi ra ngoài luôn, bước chân có chút lảo đảo, giống như phải kiềm nén dữ lắm.

Lâm Lang đứng lẻ loi dưới tàng cây hợp hoan, nhìn xe hắn dần dần khuất xa, gió thoảng tư thổi tung mái tóc ướt mồ hôi của cậu. Từ xa có người lại đây, Lâm Lang lau miệng, nhanh chân chạy đi.

Nhưng nguyên buổi tối sau đó Lâm Lang bắt đầu không tập trung, cái lưỡi bá đạo mà khiêu khích của hắn cứ lớn vồn trong đầu cậu mãi, cậu xấu hổ tới độ tai cũng nóng lên. Lưu Nham ngồi cùng bàn sấp qua hỏi: “Viết gì mà say mê vậy?”

Lâm Lang phục hồi tinh thần, chỉ thấy hai chữ lặp đi lặp lại viết kín cả trang giấy trong vở, nắn nót ngay ngắn, xiêu xiêu vẹo vẹo, dài ốm, dày rộng. Lưu Nham tò mò hỏi: “Hàn Tuấn là ai?”

Lâm Lang bối rối gấp vở lại, tức giận nói: “Là tên lưu manh mới xuất hiện trong trường chúng ta đây, vừa bị cảnh sát tóm vì tội dâm loạn trẻ vị thành niên rồi, bộ cậu biết không hả?”

Lưu Nham vậy mà tin thật, mở to mắt nói: “Không biết, khoa nào thế?”

Lâm Lang “phì” cười, khiến người xung quanh đều nhìn sang đây, cậu vội cúi xuống, cười nói: “Chọc cậu thôi, tin thiệt hả!”

Lưu Nham dần mặt, cười ngô nghê hai tiếng, dự là chưa từng thấy Lâm Lang cười mở như vậy bao giờ, bèn hỏi nhỏ: “Nè, chuyện cậu với Mạc Tiểu Ưu có thật không?”

Lâm Lang cấp tốc lắc đầu: “Tớ không có gì với nhỏ ấy hết.”

Lưu Nham không tin lắm, nghiêng đầu dòm cậu cả buổi: “Nhưng tớ trông kiểu gì cũng thấy cậu độ này xuân tâm phơi phơi nha, mặt mày cứ tươi roi rói.”

Lâm Lang ngượng, quay đi không đáp, cậu thực sự rất sợ Lưu Nham nhìn ra quan hệ giữa mình với người nọ, tuy rằng Lưu Nham không biết gì, nhưng cậu vẫn sợ.

Cậu gục lên bàn rầu rĩ một hồi, tự dưng lại thấy uất ức, cậu có quan hệ gì với hắn đâu, hà tất phải chột dạ, cứ như kẻ trộm không bằng.

Ngoài cửa sổ tối như mực, ngọn đèn mờ ảo xuyên qua rừng cây rơi vào, lá cây xào xạc, thi thoảng có người dưới lầu đi ngang qua. Cõi lòng Lâm Lang như màn sương dày đặc, từng hình ảnh quá khứ lướt qua đầu, điên cuồng, dịu dàng, ấm áp, bi thương. Chỉ mới nửa năm mà như trải qua cả đời, phẳng phất mỗi sự kiện trong ký ức đều nhiễm hương vị của Hàn Tuấn, muốn trốn cũng chẳng xong.

Giờ tan học, cậu một mình đeo ba lô ra khỏi trường. Trông như thời tiết thay đổi, sắc trời mù mịt, nổi gió, hoa rụng kín đường, gió thổi phần phật. Ấy là thời khắc thành phố F đẹp nhất, cánh hoa rơi lác đác khắp nơi nơi, trên những chiếc xe đậu ven đường cũng rải đầy hoa trắng. Một nỗi âu sầu khiến người ta muốn khóc chậm rãi dâng trào trong lòng, tựa nỗi buồn khi chứng kiến mùa xuân dần tàn, Lâm Lang bỗng nhiên hoang mang, mắt ầng nước, như thể chỉ chạm nhẹ sẽ rơi nước mắt. Cậu gắng sức chạy thật nhanh, tóc bị gió thổi rối, đường phố thảng thự, cỏ cây bỗng bình phất phơ như tình yêu sâu đậm mà mềm mại của thiếu niên.

Về đến nhà, Hàn Tuấn quả nhiên chưa về. Lâm Lang muốn gọi điện hỏi, lại sợ hắn không tiện nghe điện thoại, nghĩ tới nghĩ lui, chui vào chăn rồi vẫn quyết định gửi tin nhắn căn dặn một tiếng. Thời điểm mơ mơ màng màng sắp ngủ, bất chợt nghe được mùi rượu thoang thoang. Cậu mở mắt, trên mặt hiện lên hai nét cười nhàn nhạt.

Người nọ nằm sấp trên giường cậu, nói khẽ: “Bình an về đến nhà rồi, nghe lời em không lái xe mà để tài xế chở về.”

Lâm Lang cười, ngồi dậy khỏi giường, bật đèn hỏi: “Không uống nhiều chứ?”

“Bọn họ biết mới tôi ngồi máy bay cả ngày mà, không uống bao nhiêu đâu. Không tin em gửi thử đi.”

Nói xong liền xắn lại găng. Lâm Lang đương nhiên không mặc mũ, đưa tay đẩy hăn ra, cười nói: “Ai thèm quan tâm anh có uống hay không.”

Hàn Tuấn dùng tay xoa nhẹ cách một lớp chăn, khàn giọng bảo: “Đàn ông uống nhiều dễ đánh mất lý trí, em không sợ tôi làm bậy bên ngoài sao?”

Lâm Lang phát hiện hăn càng nói càng không đứng đắn, mắt cũng tóe lửa, ầm ĩ nữa chỉ sợ dẫn lửa cháy, liền giục hăn: “Anh cũng mệt mỏi cả ngày rồi, mau tắm rửa rồi ngủ đi, mai tôi còn phải dậy sớm đó.”

Cậu nhảy xuống giường, ủ Hàn Tuấn ra cửa, nói đùa: “Chúc chú Hàn ngủ ngon.”

Dứt lời, lập tức đóng cửa lại, sung sướng chui thẳng vào ổ chăn. Tiếng nước chảy rào rào loáng thoáng truyền đến, trong lòng lại xuất hiện cái cảm giác xao động ngứa ngứa ấy.

Đêm nay, Lâm Lang mơ một giấc mơ, mơ thấy người nọ hôn mình dưới bóng cây hợp hoan, cậu vậy mà liều lĩnh đáp lại, nhiệt tình dữ dội, tựa hồ muốn nuốt hăn vào bụng. Lúc quần áo bị hăn cởi sạch, thì bảo vệ trường bất ngờ chui ra từ bên cạnh.

Lâm Lang gần như ngồi bật dậy, thân dưới ướt át, cậu thở hổn hển từng cơn, lệ tuôn tí tách.

Trời tờ mờ sáng, thời tiết quang đãng ấm áp, ánh mặt trời rực rỡ đến mức khó mà kiềm hãm. Hàn Tuấn dậy hâm nóng sữa, qua gọi cậu rời giường. Lâm Lang vùi trong chăn, ánh mắt u buồn khôn xiết, chẳng khác nào chú mèo nhỏ biếng nhác, nhú mày nói: “Không muốn đi học đâu.”

Hàn Tuấn vội vàng tới bên giường sờ trán cậu: “Làm sao, khó chịu à?”

Lâm Lang ngoan ngoãn áp lên tay hăn, nhẹ nhàng đáp: “Chỉ là không muốn đi thôi, muốn ngủ.”

Cậu mặc áo ngủ màu trắng, thoát nhìn đặc biệt sạch sẽ. Hàn Tuấn kiểm lòng chẳng đậu, úp sấp lên ngực cậu, nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc làm sao, không phải em bảo trốn gì cũng không trốn học sao?”

Lâm Lang nhắm mắt lại, đáp: “Nói chung hôm nay tôi không muốn đi. Anh đừng quan tâm, nhanh đến công ty đi.”

Người nọ nhìn cậu từ trên cao, đoạn đứng dậy ra ngoài. Chỉ một chốc đã quay lại, lên giường nằm. Lâm Lang trợn to mắt, kéo chăn lên đắp, hỏi: “Anh trở lại làm chi?”

“Gọi cho thư ký Lưu rồi, hôm nay tôi không đi đâu hết, ở nhà với em được không?”

Lâm Lang mím môi, rầu rĩ nói: “Cứ không chịu tiến thủ tiếp đi, công ty mà đóng cửa thì chớ trách tôi.”

Hàn Tuất cười ha ha, nằm xuống bên cạnh cậu. Lâm Lang thành linh vươn hai tay khỏi chăn, ôm trọn lấy eo hắn. Hàn Tuất sợ hết hồn, nhưng nhoẻn cười ngay sau đó, trở mình ôm lại cậu: “Cực cực hôm nay sao ngoan thế?”

Lâm Lang sàu vô cùng, nói khê: “Chỉ hôm nay thôi.” Nói đoạn, cậu hơi ngẩng đầu lên: “Hàn Tuất, mình hôn nhau đi.”

95. Chương 95: Xúc Cảm Mãnh Liệt

Lần này Hàn Tuất sững người thật, bất động nhìn thiếu niên mặt mũi đỏ bừng.

Lâm Lang lấy hết dũng khí, từ từ nhắm mắt rồi sáp lên, lại nhào vào khoảng không, cậu kinh ngạc mở to mắt, liền thấy người nọ đang nhìn mình bằng ánh mắt nóng cháy, bèn khàn giọng nói: “Chỉ e về sau tôi sẽ không cho anh cơ hội nữa.”

Lâm Lang chưa kịp phản ứng, người nọ đã lật người đè lên. Lâm Lang cười đùa, quay đầu tránh né, lại không đo nỗi sức lực của hắn, vừa thở gấp vừa hậm hực bảo: “Anh đừng động đây, tôi muốn hôn anh!”

Nghe thế, Hàn Tuất quả nhiên ngừng lại, mắt rực sáng từ trong ra ngoài. Áo ngủ của Lâm Lang bị cởi phân nửa, hé lộ một điểm đo đỏ đã dựng thẳng. Cậu thẹn thùng quỳ trên giường, kiều ngạo nói: “Anh nhắm mắt lại.”

Hắn thành thật nhắm mắt, vẻ mặt lại như đang che giấu một mãnh thú đang vận sức chờ phát động, khí thế áp bách khiến Lâm Lang dần mê muội. Cậu run rẩy tới gần, hôn lên hai cánh môi nóng bỏng, cẩn thận vươn đầu lưỡi liếm láp một cách mềm nhẹ. Người nọ hết kiên nhẫn, lập tức cạy môi cậu xông vào. Lâm Lang từ chủ động hóa bị động, muốn phản kháng nhưng bị hắn giữ chặt gáy. Cậu vốn không phải đối thủ của hắn, đành phải chấp nhận số phận, không giãy giụa nữa. Lúc cả hai lăn lộn trên giường, Lâm Lang liếc thấy mảng lông xoăn từ bụng hắn trườn xuống, trên mặt càng nóng, quả thực chẳng phân biệt được trời trăng gì nữa. Đầu cậu nóng lên, cởi luôn áo sơ mi và thắt lưng của hắn. Thân hình Hàn Tuất rất đẹp, nửa người trên là tam giác ngược điển hình, cao to uy mãnh, cơ bụng hiện rõ, thứ trong quần đùi đã phồng lên.

Hàn Tuất dùng cái chân rậm lông hơn Lâm Lang rất nhiều kẹp lấy cậu, thở phì phò vuốt ve thân thể nhạy cảm của cậu, thấp giọng hỏi: “Được không?”

Hai người đã mấy tháng không trần trụi thân thiết như vậy, Lâm Lang chẳng biết nên làm gì, dựa vào tia lý trí cuối cùng mà lắc lắc đầu. Khiến cậu ngoài ý muốn là hấn thả cậu ra thật.

Rồi chính Lâm Lang cũng không ngờ tới, đáy lòng cậu thể mà có chút thất vọng, ý nghĩ xẹt qua ấy khiến cậu hoang mang khiếp sợ. Song phản ứng này lại không thoát khỏi mắt Hàn Tuấn, hấn lập tức tóm cậu đặt dưới thân.

Trong phòng vang lên tiếng rên rỉ se se của thiếu niên, áo quần bị cởi rơi lác đác dưới sàn, giường lớn không ngừng đưa theo sự lay động của hấn. Khe đùi thiếu niên kẹp lấy cây gậy tím đỏ to lớn, hai điểm trước ngực khe dao động theo cơ thể giữa môi lưỡi hấn. Hai thân thể một lớn một nhỏ dây dưa ma sát nhau, bờ mông cường tráng liên tục nâng lên hạ xuống, Lâm Lang cảm giác mình sắp chết chìm trong cơn sóng triều. Cậu chưa bao giờ trải qua thể nghiệm nào sung sướng nhường ấy, không chỉ thể xác, mà cả tâm hồn cũng run rẩy kịch liệt như không cách nào thừa nhận thêm nữa. Khoảnh khắc cao trào ập tới, hai mắt cậu phủ mờ mê ly, mặc cho người nọ hôn mình, tựa thể hồn phách đã thoát khỏi thân xác.

Hai người đều toát mồ hôi ướt rượt, nhắc nhở phút giây điên cuồng vừa qua. Người nọ vẫn tham lam hôn khắp thân thể cậu, dường như mỗi tác với hấn đều là báu vật hiếm thấy. Răng vừa cắn qua, đầu lưỡi tức thì liếm một lần, cuối cùng dừng trên đầu nhũ mẫn cảm nhất. Lâm Lang ưỡn thẳng người, ôm lấy đầu hấn, nhin không được rên rỉ thành tiếng, cả hai lại trầm luân trong bể dục. Lưỡi người nọ hệt như mũi lửa, quét một đường từ lưng xuống, lướt qua đường cong trên eo, rồi khấn cấp trượt vào khe mông. Lâm Lang khó nén run rẩy, chỉ cảm thấy nếp uốn mềm mại bị đầu lưỡi nóng ướt của hấn liếm qua, cậu kiềm không được kêu lên, trong lòng lại vì phản ứng dâm dăng của mình mà xấu hổ không thở nổi. Thân thể giống như không thuộc về mình, kể từ lần đầu tiên bị người nọ ôm lên giường, cậu đã không còn là chính mình nữa.

96. Chương 96: Ý Loạn Tình Mê

Lâm Lang chưa từng điên cuồng như vậy, thế nên khi tỉnh lại chỉ thấy thẹn không để đâu cho hết. Vừa rồi trong lúc mê loạn, mấy lần người nọ muốn tiến vào thân thể Lâm Lang, nhưng đều bị cậu cự tuyệt theo bản năng.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu mơ hồ nghĩ, nếu cậu thực sự là đồng tính, vậy nhất định chỉ trao thân thể cho người sẽ bầu bạn với mình cả đời, không cho phép kẻ khác xâm phạm. Cậu ôm quần áo chạy vô phòng tắm, đầu óc ngập tràn những hình ảnh dâm dăng kia, xúc động thời kỳ trưởng thành tấn công trực diện khiến cậu không tài nào chống cự nổi.

Cậu được người nọ khai thông cánh cửa tình dục, cái loại khoái cảm sát bờ vực cực hạn bắt sống cậu, mê hoặc thể xác và linh hồn cậu. Cậu ngấm cơ thể trẻ trung thon gầy trong gương, bọt nước lẫn xuống, cọ rửa những dấu đỏ mà xúc cảm mãnh liệt lưu lại. Một sự tồn tại xa lạ mà bản thân cậu không sao hiểu được. Cậu xoay người quan sát gò mông căng tròn của mình, thầm nghĩ đây là nơi người nọ yêu thích không rời tay, một cảm giác kỳ diệu trào dâng, vừa xấu hổ vừa đắc ý. Cậu thậm chí còn cọ rửa khe mông thật kỹ, thân thể khó tránh run rẩy, không dám tưởng tượng nơi này làm thể nào tiếp nhận xâm nhập của hấn. Chuyện giữa nam nam là một loại tội lỗi, càng bí ẩn càng kích thích, cuồng dã.

Cậu sợ mình chỉ nhất thời ý loạn tình mê, sa vào kỹ thuật cao siêu của hấn, sợ mình chỉ e ngại cô độc nên

mới biến thành như vậy. Nếu quả thực như thế, chờ đến ngày cậu tỉnh ngộ, thân thể dơ bẩn làm cách nào đối mặt với người yêu, làm cách nào đối mặt với vợ mình, hoặc là một người đàn ông khác. Từ nhỏ cậu đã hạ quyết tâm, trọn đời chỉ yêu một người, cậu không thể dễ dàng nhận định người nọ.

Lâm Lang thích nhất thời tiết mưa dầm của tháng tư, nhiệt độ không lạnh không nóng, bầu không khí chìm trong nỗi sầu bi nhạt nhòa. Lâm Lang gục lên bàn ngắm mưa rơi lất phất trên hồ, thứ ba là ngày nhiều tiết học nhất trong tuần. Trời đổ mưa, cậu lại không mang dù. Vì hôm nay căn tin rất đông đúc nên mọi người vừa nghe tiếng chuông đã chạy ra ngoài, lớp học rộng thênh thang nhoáng cái chỉ còn mình cậu. Lâm Lang nhìn mưa to bên ngoài, an vị trước cửa sổ sát đất ngẩn người. Cửa “két” một tiếng, nhấc đầu lại thấy Mạc Tiểu Ưu nhìn cậu như cười như không, hỏi: “Đúng lúc đi ngang qua, sao, bạn không mang dù à?”

Cô đã đổi kiểu tóc, tóc mái dài trên trán khiến cô trông hiền dịu hẳn lên. Lâm Lang đứng lên, khoe miệng khê cong: “Ừ, lúc đi học tưởng mưa nhỏ nên không mang.”

Mạc Tiểu Ưu giơ dù trong tay: “Đi thôi, tụi mình đi chung, đợi tí nữa đồ ăn trong căn tin cũng lạnh luôn.”

Lâm Lang lắc đầu: “Thôi, giờ tôi chưa đói, cậu đi trước đi.”

Mạc Tiểu Ưu lại cầm dù đi đến: “Vậy mình ở đây đợi bạn, ai bảo mình dễ mềm lòng đâu.”

Lâm Lang cười hai tiếng, hai người ra khỏi khu phòng học. Mạc Tiểu Ưu đột nhiên im lặng hơn rất nhiều, khiến hai người đâm ra ngượng ngịu. Mới vừa đến cửa căn tin, Lâm Lang chợt bắt gặp Hàn Tuấn cầm dù đứng trên lối đi cách đây không xa. Cậu thất kinh, quay sang bảo Mạc Tiểu Ưu: “Có người tìm tôi, bạn vào ăn cơm trước đi.”

Mạc Tiểu Ưu cũng thấy Hàn Tuấn, giật mình nói: “Sao bạn quen được dân đi làm vậy?”

Lâm Lang toan nói Hàn Tuấn là đàn anh mới tốt nghiệp, song cậu nghĩ Mạc Tiểu Ưu chắc chắn không tin, liền nói xạo: “Chú họ xa của tôi đấy.”

Nói xong, không đợi Mạc Tiểu Ưu đáp lời đã vội chạy qua. Mưa phùn làm ướt quần áo cậu, người nọ ôm cậu vào lòng, cất giọng trách cứ: “Sao ăn mặc phong phanh thế này?”

Lâm Lang muốn giãy khỏi tay hắn, lại bị ôm càng chặt, ngẩng đầu thấy hắn đang nhìn Mạc Tiểu Ưu chăm chăm bằng ánh mắt cảnh giác, thế là hết dám vùng vẫy, ngoan ngoãn đáp: “Tôi quên mang dù, nhờ bạn tốt bụng đưa tôi đến căn tin.”

Người nọ mím môi bảo: “Kia là nữ sinh đang theo đuổi em đúng không?”

Lâm Lang muốn lảng sang chuyện khác, ngẩng đầu hỏi: “Sao anh tới đây?”

“Biết em không mang dù, đi thôi, đi ăn cơm.”

Lâm Lang ngoảnh lại nhìn Mạc Tiểu Ưu, bỗng dưng bật cười khê: “Hồi nãy nhỏ hỏi tôi anh là ai, tôi bảo anh là chú họ xa của tôi.”

Hắn quả nhiên sửng sốt: “Vì sao?”

“Sao trắng cái gì,” Lâm Lang ngậm cười, “anh ăn mặc như vậy, tôi muốn nói anh là đàn anh cũng phải có người chịu tin mới được.”

“ ... ”

“Ý tôi là anh phong độ lỗi lạc, vừa nhìn là biết quý ngài thành đạt, cực ra dáng ông tổng.”

Ngay sau đó, giọng Lâm Lang bị vùi lấp trong tiếng mưa rơi. Vào xe rồi, cậu lập tức bị đè lên hôn thật lâu. Gần đây hai người gần bó keo sơn, gần như vừa có cơ hội hắn liền ức hiếp cậu, thường xuyên nhất là ở trên xe. Mặc dù Lâm Lang xấu hổ, nhưng mỗi lần đều chống đỡ không nổi trêu ghẹo của hắn. Tính tự chủ của cậu đã kém sẵn, huống chi còn gặp Hàn Tuấn.

97. Chương 97: Tài Năng Mới Lộ

Tính cách Lâm Lang hoạt bát lên không ít, người đầu tiên phát hiện là Cao Chí Kiệt.

Sau khi từ chối công việc gia sư, Lâm Lang tự nộp đơn xin làm nhân viên phục vụ tạm thời tại quán cafe cạnh trường vào mỗi tối thứ bảy chủ nhật hàng tuần, chẳng những có thể điều chỉnh thời gian đi làm với bạn học, mà còn cách trường rất gần nên không lo ảnh hưởng học tập, quan trọng nhất là thường xuyên gặp gỡ người nước ngoài, Lâm Lang rất thích. Cao Chí Kiệt nghe nói thể liền đi thăm cậu, kết quả vừa thấy ngoại hình của Lâm Lang thì ngẩn ngơ.

Do phải đi phỏng vấn nên Lâm Lang cắt tóc, chỉ chừa mỗi phần mái, còn lại đều cắt rất nhiều, mặc đồng phục nhân viên phục vụ, thoát nhìn tuần tú dạt dào sức sống thanh xuân. Cao Chí Kiệt trợn to mắt nhìn cậu chuyện trò vui vẻ cùng một người nước ngoài, quay đầu “chặc chặc” đầy tán thưởng với Hàn Tuấn: “Xem ra em coi thường cậu ấy rồi, phải nhóc hai lúa hồi đó không vậy trời? Em bảo này, sao anh thả cậu ấy ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt mà không chịu quản hử?”

Lâm Lang nghe mà nhú mào, nếu không phải e ngại đang trong ca làm, cậu đã định múa đao xoèn xoẹt rồi. Hàn Tuấn nhấp một ngụm cafe, thần nhiên đáp: “Lâm Lang học chuyên ngành tiếng Anh, công việc này không mệt lại hỗ trợ tôi luyện, quan trọng là cậu ấy thích.”

Ai dè Cao Chí Kiệt vẫn chưa chịu bỏ cuộc, đến khi ra ngoài ăn cơm còn cầm đũa hỏi: “Độ này Lâm Lang

đang vui đúng không?”

Lâm Lang thoáng ngây ra, đưa gấp đồ ăn dưng giữa không trung: “Sao lại hỏi vậy?”

“Thì cảm giác được, hình như cởi mở hơn trước. Trước kia im re, nhưng hơi chọc tý đã gào lên, giờ thì độ lượng hơn nhiều, gặp người khác cũng hay cười. Không tin hỏi Hàn Tuấn đi.”

Bản thân Lâm Lang cũng chẳng nhận ra, bèn nhìn nhìn Hàn Tuấn, vẻ mặt hẩn vẫn bình thản, không đáp lời nào. Cao Chí Kiệt chưa hết tà tâm, truy hỏi tiếp: “Cậu đi làm cũng được mấy bữa rồi mà, chủ quán đánh giá cậu thế nào?”

Lâm Lang vừa nghe mắt đã sáng rõ, rõ ràng đang hưng phấn, trên mặt hơi ửng hồng: “Tổ trưởng chúng tôi nói, chủ quán rất hài lòng với biểu hiện của tôi, còn bảo nhờ tôi mà có thêm nhiều khách quen... Lần trước có mấy người nước ngoài đến đây cho tôi nhiều tiền boa lắm...”

Hàn Tuấn nhướn mày: “Thêm nhiều khách quen?”

Mặt Lâm Lang càng đỏ tợn, vừa tự hào vừa ngượng ngùng: “Anh chủ nói có rất nhiều nữ sinh gần trường tới đây...”

Lâm Lang nhay cảm cỡ nào chứ, cậu lập tức phát giác mùi dấm chua lợ trong không khí, bấy giờ mới thấy rõ ác ý “độc địa” của Cao Chí Kiệt, bèn hung tợn lườm hẩn một cái, tiếp tục làm như không việc gì mà nói tiếp: “Kỳ thực tôi cũng chả rõ lắm, không để ý.”

Cao Chí Kiệt mỹ mãn, đẩy ghế đứng lên: “Tôi no rồi, hai người từ từ ăn.”

Lâm Lang túm chặt lấy hẩn: “Rốt cuộc anh có ý gì hả?”

Cao Chí Kiệt hoảng sợ, khấn trương hỏi: “Ý gì là ý gì?”

Lâm Lang chỉ là nhất thời cấp bách, mặt đỏ lên, buông tay ra, xấu hổ nói: “Anh không cần châm ngòi tôi với Hàn Tuấn, chúng tôi rất ổn!”

Lúc này Cao Chí Kiệt cũng ngại, cười gật đầu: “Hai người ổn, đương nhiên hai người phải ổn rồi. Cậu khỏi nói tôi cũng nhìn ra được.”

Lâm Lang quần bách, toan then quá thành giận thì thư ký Lưu vội vàng chạy tới, bảo là giấy tờ khu đất bên Nam Giao gặp vấn đề, muốn Hàn Tuấn đi một chuyến.

Lâm Lang không hiểu việc làm ăn của họ, nhưng trông sắc mặt Cao Chí Kiệt cũng biết là vấn đề lớn. Một

mình cậu quay về trường, khi trời sắp tối thì tài xế đến đón cậu, là một người trẻ tuổi chừng hai mươi. Lâm Lang hỏi mới biết hóa ra tài xế kia gặp tai nạn giao thông, hiện đang nằm trong bệnh viện.

Giọng Lâm Lang có chút run rẩy, hỏi: “Hàn Tuấn thì sao?”

Người nọ nhất thời không kịp phản ứng Hàn Tuấn trong lời cậu là ai: “Hàn tổng à, anh ấy không sao, tài xế kia gặp tai nạn trên đường đi đón Hàn tổng.”

Lâm Lang thở dài một hơi, lại hỏi: “Vậy giờ đi đâu?”

“Hàn tổng bảo tìm được thầy dạy thư họa cho ngài rồi, sai tôi chở ngài đi gặp mặt ông ấy trước xem thế nào.”

Lâm Lang bị tiếng “ngài” của hắn làm đỏ mặt. Sự tình hơi đột ngột, cậu lại sợ gặp người lạ nên trong lòng bất an vô cùng. May mà thầy Triệu kia cũng rất hòa ái, trông khoảng hơn năm mươi tuổi, chỉ hỏi đại khái về tình huống cơ bản rồi dặn cậu ngày mai đi học. Lâm Lang thấy hơi xung đột với giờ học ở trường, song cân nhắc mấy lần vẫn đồng ý. Chung quy với chút công phu mèo ba chân của cậu mà lại được một ông thầy lợi hại nhường ấy dạy dỗ, khó tránh được cưng mà hời.

Lâm Lang cũng từng học qua một vài kỹ xảo hội họa với đàn anh trong câu lạc bộ. Nhưng câu lạc bộ trường vốn là chốn chơi đùa, dĩ nhiên chẳng học được gì hữu dụng. Bây giờ được dạy dỗ chuyên nghiệp, hiệu quả tất nhiên phải khác. Lâm Lang rất có tài trên phương diện hội họa, lại chịu đầu tư thời gian, thành ra tiến bộ cực mau, mỗi ngày về nhà đều khoe thầy khen cậu học nhanh này nọ. Hàn Tuấn đưa Lâm Lang đi học vẽ hoàn toàn vì biết cậu thích, chứ không mấy quan tâm cậu có học tốt hay không. Tuy nhiên, hắn thấy Lâm Lang tiến bộ vẫn cao hứng không thôi, có cảm giác nhặt được bảo bối. Ai mà không hy vọng những thứ mình xem như bảo bối cũng trở thành bảo bối trong mắt người khác, người khác công nhận Lâm Lang tức là công nhận mắt nhìn của hắn.

Vừa bận rộn cái là Lâm Lang quên bống sự kiện Nam Giao kia, mấy hôm sau mới nhớ tới, lén hỏi Cao Chí Kiệt thì biết giải quyết xong rồi, chẳng qua phải tốn ít tiền. Nghe giọng điệu Cao Chí Kiệt có vẻ cảm giận bất bình lắm, nói cái gì mà thị trường mới nhậm chức không biết làm việc, Lâm Lang cũng chẳng hỏi nhiều.

Hàn Tuấn dọn một phòng vẽ tranh cho Lâm Lang, nằm ngay phía Đông Nam trên lầu hai, tầm nhìn thoáng. Lầu hai biệt thự không có ai ở, dạo trước Lâm Lang từng lên vài lần, trong phòng chất toàn đồ vật cũ kỹ, hình như đều là thứ Hàn Tuấn từng dùng, còn có món trông như đồ chơi trẻ con. Lúc Cao Chí Kiệt tới đây phụ dọn dẹp, nghe bảo chuẩn bị phòng vẽ cho Lâm Lang thì nhất thời không phản ứng kịp. Hắn nào biết Lâm Lang biết vẽ tranh chứ, dọn xong, đi ngang qua phòng Hàn Tuấn lại liếc thấy bức chân dung đặt trên đầu giường, bèn cười trêu: “Đừng nói là cậu vẽ nha?”

Lâm Lang xấu hổ không thể tả, cuống quýt giải thích: “Cái này lâu rồi, giờ tôi vẽ đẹp hơn, không tin tôi lấy một bức cho anh xem.” Nói đoạn, cậu liền chạy về phòng mình cầm một bức mới vẽ gần đây, tự thấy đã tiến bộ rõ rệt. Cao Chí Kiệt nhìn một hồi, gật đầu nói: “Tiền bộ rất lớn.”

Lâm Lang lại càng ngượng hơn ban nãy, nhưng trong lòng vui sướng dạt dào, cao hứng nói: “Dạo này tôi

mãi cố gắng học cái này đến mức xao nhãng cả việc học trên lớp.”

Cao Chí Kiệt cười cười, trả tranh cho cậu: “Bảo tôi lại đây phụ mà sao chả thấy mặt mũi ông chủ Hàn đâu hết vậy?”

Lâm Lang chỉ thư phòng: “Sáng ăn xong là vào đó luôn, không biết đang bận cái gì nữa.”

Cao Chí Kiệt đẩy cửa thư phòng, Hàn Tuấn quả nhiên đang xem tài liệu bên trong. Hắn qua đứng bên cửa sổ một hồi, thấy Hàn Tuấn không để ý tới mình, nhin không được ho một phát: “Trên lầu dọn xong rồi, ông chủ Hàn còn gì sai bảo không?”

“Ừm.” Bấy giờ Hàn Tuấn mới ngẩng đầu: “Làm phiền cậu rồi, Lâm Lang không thích người lạ tới đây nên mới gọi cậu qua giúp.”

Đúng lúc ấy, Lâm Lang bê ly nước vào, đặt lên bàn làm việc của Hàn Tuấn. Cao Chí Kiệt thấy thế thì không bằng lòng: “Nè Lâm Lang, tôi bỏ nhiều công sức như vậy mà chả thấy cậu rót được cho ly nước, chỉ nhớ mỗi trai nhà cậu thôi hả?”

Thấy khóe miệng người nọ hiện lên ý cười, mặt Lâm Lang thoát cái đỏ bừng, hung hăng trừng Cao Chí Kiệt: “Muốn uống thì tự rót đi!”

Cao Chí Kiệt cười tùm tùm nhìn Lâm Lang đi ra ngoài, hỏi khê: “Hỏi anh một việc này, anh bồi dưỡng Lâm Lang tốt như thế, không sợ tương lai cánh cậu ta cứng cáp rồi, không chịu để anh kiểm soát nữa à?”

Người nọ quả nhiên tạm ngừng một hai giây, rồi lại tiếp tục xem hợp đồng: “Vẫn chưa đến mức ấy.”

Cao Chí Kiệt nhún vai cười: “Em nhìn xa thôi mà, tính Lâm Lang quật cường cỡ ấy, lại xuất thân nông thôn nên quan niệm bảo thủ, bây giờ cậu ấy ở lại đây cũng không hẳn cam tâm tình nguyện đúng không. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Lâm Lang thông minh, chịu được khổ, tương lai có tiền đồ là chuyện sớm muộn, anh cũng đâu thể giam cầm cậu ấy cả đời. Em nói thật đấy, coi anh là anh trai nên nhắc nhở anh một tiếng, đừng đến khi ấy mới hối hận.”

Dứt lời liền ra ngoài, cảm giác mình thật có lỗi với Lâm Lang. Vào phòng Lâm Lang, phát hiện cậu đang đeo tai nghe luyện khẩu ngữ, thấy hắn còn tháo tai nghe, hỏi: “Muốn về hả?”

Cao Chí Kiệt gật gật đầu, cười nói: “Cậu nói tiếng Anh tốt ghê.”

Lâm Lang cười ngượng ngùng, cậu hiếm khi xấu hổ với Cao Chí Kiệt, quên luôn cả mối thù ban nãy: “Trùng hợp tôi cũng muốn ra ngoài hít thở không khí, đi chung đi.”

Hai người ra khỏi nhà, nắng tháng năm rất ấm áp, trong tiểu khu vô cùng tĩnh lặng. Cao Chí Kiệt quay

sang hỏi: “Giờ cậu sống thế nào?”

Nghe thế, Lâm Lang vui vẻ đáp: “Tốt lắm, anh cũng thấy rồi mà, tôi sống thế nào anh còn chưa biết sao?”

Cao Chí Kiệt dừng chân, nghiêm túc nói: “Ý tôi là trong lòng cậu nghĩ thế nào, cậu quyết tâm chưa?”

Lâm Lang sững sốt, quang ảnh lảo liên trong mắt, mím môi bảo: “Hàn Tuấn đối với tôi rất tốt.”

“Hỏi một đằng trả lời một nẻo, quả là nhóc con lanh trí.” Cao Chí Kiệt nhếch môi, vẻ mặt như cười như không: “Đôi khi tôi cảm thấy thật có lỗi với cậu.”

98. Chương 98: Sinh Hoạt Ngọt Ngào

Nét mặt Cao Chí Kiệt rất vi diệu, Lâm Lang ngẩng đầu, dường như có chút mê mẩn. Cao Chí Kiệt cười khê, đi đến gần xe: “Được rồi, tôi về đây, nếu lần sau Hàn Tuấn còn muốn tìm tôi làm culi, cậu nhất thiết phải nhớ báo trước với tôi một tiếng! Làm tôi mới sáng ra đã hấp tấp chạy tới đây, tưởng có chuyện tốt gì chứ.”

Lâm Lang cười vẫy vẫy tay, thấy xe Cao Chí Kiệt đi xa rồi, liền ngồi xuống xích đu kế bên. Có mấy đứa bé bốn năm tuổi đang chơi bóng cao su trên bãi cỏ gần đó, Lâm Lang quay qua nhìn một lát, đầu óc vừa nặng trĩu vừa ảm áp, nói không nên lời là cảm giác gì.

Hôm sau có hẹn đến chỗ thầy Triệu học vẽ, Lâm Lang dậy từ sáng sớm. Cuối tuần là thời điểm duy nhất Hàn Tuấn thỉnh thoảng sẽ dậy rất trễ. Lâm Lang xuống mua đồ ăn lên, ăn xong mới thấy Hàn Tuấn ra khỏi phòng ngủ. Rửa chén xong, Lâm Lang đeo ba lô ra ngoài, nom người nọ cũng có vẻ sắp đi, liền thuận miệng hỏi: “Anh cũng muốn ra ngoài hả?”

Hàn Tuấn gạt đầu, cất giọng thản nhiên: “Quên nói cho em biết, thầy Triệu nói từ nay không dạy em nữa, về sau em không cần đi.”

Lâm Lang chấn động, nôn nóng hỏi: “Vì sao, hai bữa trước tốt lắm mà, thầy còn mời tôi đến nhà ăn cơm nữa.”

“Thầy Triệu bảo em không có năng khiếu, dạy em chỉ tổ lãng phí thời gian của em thôi. Chẳng phải em còn làm bán thời gian ở quán cafe sao, học nhiều thứ quá cũng không tiêu hóa hết.”

“Không thể nào, thầy Triệu thường xuyên khen tôi học nhanh, thầy không lừa tôi đâu!”

Hàn Tuấn cười, đi đến đối diện cậu: “Trên đời làm gì có thầy giáo nào không khen học trò, lời từ miệng

thầy giáo chưa chắc là thật. Trưa nay em ăn ở trường đi, tôi không về đâu.”

Lâm Lang gần như sắp rơi lệ, ngậy ngốc năm ba lô: “Sao lại thế, sao lại thế được.”

Hàn Tuấn tựa hồ không hiểu cảm giác của cậu, mặt hắn chẳng chút thay đổi, cầm cà vạt đưa cậu. Gần đây người nọ đang dạy cậu thắt cà vạt, nói là tương lai đi làm sớm muộn gì cũng cần tới, không bằng bây giờ bắt đầu học luôn. Lâm Lang thấy không phải việc gì khó, bèn đồng ý, đeo cà vạt khá dễ, cậu học hai lần là rành.

Hàn Tuấn cao hơn mét tám, mỗi lần đeo cà vạt cho hắn, Lâm Lang toàn phải kiễng chân một chút. Cậu ngửa gương mặt chực khóc lên, giúp Hàn Tuấn thắt cà vạt, trong hốc mắt còn đọng nước. Hàn Tuấn mỉm cười, hai tay đỡ eo cậu, nhìn từ tấm gương đối diện trông như cả hai đang ôm nhau.

Lâm Lang thất xong mới phát hiện bất thường, nhưng lúc này chỉ bận đau lòng, không hề tỏ vẻ kiêu căng gương cung bạt kiếm như ngày thường, ngẩng đầu nói: “Anh thất vọng lắm đúng không?”

Hàn Tuấn hơi ngẩn ra, hai tay đan sau lưng thiếu niên, vây tròn cậu vào lòng: “Sao tự dưng nói vậy?”

“Tôi quá ngốc, chỉ biết lãng phí tiền của anh. Bữa trước nghe tôi khoe được thầy khen vẽ đẹp, anh nhất định cũng biết thầy khen lấy lệ, mỗi tôi là ngốc thôi...”

Đoạn, Lâm Lang lại buồn thiu, cổ họng hơi nghẹn ngào. Người nọ ôm lấy cậu, có phần cảm thán vì mua dây buộc mình, nhẹ giọng nói: “Tôi lừa em thôi, tiểu ngu ngốc.”

“Cái gì?!” Lâm Lang thoát cái nổ tung, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn, nghẹn cả buổi mới chửi một câu: “Khốn kiếp!”

Hắn ho nhẹ một tiếng, gắng bình tĩnh nói: “Không đi ngay là trễ đó.”

Lâm Lang nhìn đồng hồ, bấy giờ mới vội vã chạy đi. Hàn Tuấn ảo não móc di động ra, đành phải báo lại với thầy Triệu. Thầy Triệu hiển nhiên mừng lắm, hôm qua Hàn Tuấn đột nhiên bảo Lâm Lang không đi học nữa, ông còn tấm tắc tiếc mãi không thôi.

99. Chương 99: Du Lịch

Vừa bước vào tháng năm, thời tiết nóng lên rất nhanh. Lớp tổ chức đi du lịch, đến tối Lâm Lang nói với Hàn Tuấn, nhưng hắn đang bận, không rút ra được thời gian. Quan Bằng với Tô Y Nhiên đang ồn ào đòi chia tay, thành ra lúc đi chơi dính chết lấy Lâm Lang. Quan Bằng không hiểu nổi sao đến giờ cậu vẫn ở nhà Hàn Tuấn, quanh co lòng vòng hỏi vài lần, song toàn bị cậu đáp mơ hồ cho qua. Quan Bằng tức gần chết, xách túi về thẳng lớp mình. Lâm Lang bị hắn quây một trận, những phiền muộn lâu rồi chưa nghĩ tới

lại ủa ra, bèn tranh thủ giờ nghỉ trưa chạy đến phía sau một tảng đá ngồi.

Nhưng chỉ chốc lát sau, Quan Bằng đã chạy về, than thở ngồi xuống kế bên cậu, lầu bà lầu bầu: “Thương thay thân tôi, bà xã chạy mất, anh em cũng xa lạ, haiz.”

Điều bộ hần trông rõ khôi hài, Lâm Lang kiềm không được phải bật cười, xoay qua bảo: “Tớ còn tưởng cậu nhịn giỏi lắm chứ, chưa đầy mười phút đã chạy về là sao.”

Quan Bằng liếc cậu một cái, nói: “Nghĩ hay nhỉ, chộc tớ tức đến mức nhìn núi không ra núi, dòm nước chẳng thấy nước, xong một mình mò ra đây chơi vui nhỉ.”

Lâm Lang nằm lên tảng đá, hỏi: “Cậu với Tô Y Nhiên sao lại cãi nhau, tính chiến tranh lạnh mấy ngày đây?”

Quan Bằng ném cục đá trong tay xuống suối, hung hăng nói: “Mấy ngày gì, bọn tớ cắt đứt triệt để rồi.”

Lâm Lang cười cười, mắt đột nhiên trợn to, chỉ xuống nước, hô: “Rùa kia!”

Quan Bằng hất nước qua: “Này thì rùa!”

Mặt nước vừa dao động, rùa lập tức lặn xuống đáy. Lâm Lang cười, lau giọt nước trên mặt: “Cậu mà thề á, mười lần thì hết chín lần không tuân thủ, bảo tớ tin kiểu gì đây. Vả lại, Tô Y Nhiên người ta tốt thế kia, vừa xinh vừa hiền, cậu đừng có phúc mà không biết hưởng.”

Quan Bằng gục mặt: “Tốt hồi nào, tớ thấy còn chẳng biết thông cảm bằng cậu đâu, con gái toàn bụng dạ hẹp hòi.”

Từ ngày gặp Hàn Tuấn, Lâm Lang đâm ra cả nghĩ hơn trước, dĩ vãng cậu hoàn toàn không biết hai người đàn ông cũng có ám muội, hiện tại biết rồi, nên là nhìn ai cũng đề phòng, không chừa cả Quan Bằng. Cậu nằm xuống tảng đá lần nữa, híp mắt nhìn tia nắng len lỏi qua kẽ hở trong rừng cây thấu lại đây. Quan Bằng đuổi chân đá cậu hai phát, thấp giọng hỏi: “Cậu có chuyện gì gặt tớ không đó?”

Lâm Lang gồi lên mu bàn tay, xoay đầu qua, làm bộ nghe không hiểu, cười hỏi: “Tớ gặt cậu nhiều vụ lắm, cậu muốn hỏi vụ nào?”

“Cậu biết rõ tớ muốn hỏi vụ nào mà.” Quan Bằng dứt khoát nghiêm túc: “Tớ nghe Tô Y Nhiên kể Mạc Tiểu Ưu theo đuổi cậu cỡ ấy mà cậu chẳng phản ứng gì, cậu lại ở miết nhà Hàn Tuấn, nghe tui trong ký túc xá nói đùa, nói cậu...” Quan Bằng nghiêng đầu qua, căng thẳng hỏi: “Cậu... đừng nói cậu không thích con gái nha?”

Lâm Lang ngồi bật dậy, làm Quan Bằng giật mình. Cậu trầm mặc hồi lâu, bỗng đứng ngẩng đầu lên, mặt

nghe đến đỏ rục: “Vây... vậy nếu... nếu tớ thích con trai, cậu sẽ khinh thường tớ sao?”

Quan Bằng rồi rít đứng thẳng dậy, kinh ngạc nhìn cậu, có chút không tin nổi: “Cậu... cậu thực sự...”

“Không phải!” Lâm Lang phủ định như đinh đóng cột, danh mặt bảo: “Từ nay cậu đừng nói thế nữa.”

Quan Bằng hoảng hốt nhìn cậu, gật đầu: “Cậu đừng giận, sau này tớ không nói nữa.”

Lâm Lang vẫn thở dốc không ngừng, đứng lên khỏi tảng đá, có chút kinh hoảng thất thố. Quan Bằng nhanh chóng đuổi theo, nhỏ giọng kêu: “Lâm Lang, Lâm Lang.”

Lớp trưởng lớp Lâm Lang kéo hần lại, cười hì hì bảo: “Nè nè nè, đừng có mà bắt nạt Lâm Lang nhà bọn tui nha.”

Mấy người bên cạnh đều bật cười, Lâm Lang đỏ bừng cả mặt, chạy ba bước thành hai bước lên phía trước.

Suốt quãng đường tiếp theo, Lâm Lang không nói câu nào với Quan Bằng nữa. Lúc gần lên đỉnh núi, rốt cuộc cũng thấy thẳng cảnh quan trọng nhất của chuyến leo núi này, tên là “Nhất Tuyến Thiên” – một thác nước đẹp tuyệt trần, du khách phía dưới qua lại như dẹt cửi.

Một thác nước thật dài treo giữa non xanh nước biếc, quả thực không khác gì miêu tả trong thơ cổ, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên. Ai nấy khen không dứt miệng, chụp ảnh liên hồi, kinh hô liên miên. Lâm Lang đứng dưới bóng cây, bất chợt trầm nghĩ, nếu Hàn Tuấn cũng ở đây thì hay biết mấy. Phong cảnh đẹp quá chừng, tiếc là hần không thể nhìn thấy. Dường như niềm tiếc nuối ấy khiến vui sướng trong cậu giảm đi phân nửa, cứ thấy vắng vẻ như thiếu thứ gì.

*nghi thị ngân hà lạc cửu thiên: Tưởng dải ngân hà tuột khỏi mây (Tương Như dịch), một câu thơ trong bài “Vọng Lư Sơn bộc bố” của nhà thơ Lý Bạch

Quan Bằng thò ra từ sau lưng cậu, nhỏ giọng nài nỉ: “Cậu đừng giận mà.”

Lâm Lang quay lại, im lặng một hồi mới nói: “Tớ không giận cậu, chỉ là tâm trạng không tốt thôi, không liên quan đến cậu.”

Quan Bằng ngồi xổm bên cạnh cậu, lẳng lặng không nói gì. Lâm Lang xoay qua nhìn hần một cái, đột nhiên nở nụ cười, cất giọng uể oải: “Cậu ngồi xổm ở đây làm chi, không chụp hình lưu niệm à?”

Lúc này Quan Bằng mới vui lên, cười hì hì từ lấy ra máy ảnh trong ba lô: “Nào nào nào, tớ chụp cho.”

Lâm Lang ngoan ngoãn đứng trước thác nước cười rạng rỡ, dáng vẻ có chút chói mắt. Một nữ sinh bất ngờ

chạy tới, không ngờ là Mạc Tiểu Ưu, cô cười hỏi: “Mình chụp chung với được không?”

Quan Bằng nhìn nhìn Lâm Lang, Lâm Lang chưa bao giờ từ chối người khác, đành phải cười cười, xem như đồng ý. Mạc Tiểu Ưu cao hứng lắm, đứng kế Lâm Lang chụp một tấm. Cô lấy đồ ăn vặt trong túi cho Lâm Lang với Quan Bằng, hai người đều mỉm cười cự tuyệt. Quan Bằng đợi cô đi xa mới nói nhỏ: “Cậu nói sao chứ hồi nãy hai người đứng chung nhìn xứng thấy mờ.”

Lâm Lang giật giật khoe miệng, nhận máy ảnh từ tay Quan Bằng: “Lại đây, tớ chụp cho cậu.”

Quan Bằng giải thích đơn giản về cách dùng máy ảnh, rồi ra đứng bên dưới thác nước. Hắn đứng rất gần, hơn nửa giày đều ngâm trong nước. Lâm Lang cười ha ha, gọi: “Coi chừng trượt chân xuống nước bây giờ.”

Từng cụm, từng cụm mây trắng trôi lững lờ trên bầu trời, chẳng biết có phải do điều kiện môi trường không mà mây nơi đây thoát nhìn trắng muốt dày xóp, ánh mặt trời bị mây che khuất, khung cảnh lập tức tối đi. Hành trình sắp tới điểm cuối, đường núi bỗng trở nên dốc đứng lạ thường, Lâm Lang gần như cho rằng mình sắp té thẳng xuống, chỉ đành nắm chặt lan can bên cạnh. Quan Bằng dang trước chìa tay xuống: “Đưa tay cho tớ.”

Nghे tiếng cười của bạn học phía sau, mặt Lâm Lang đỏ lên, lắc đầu bảo: “Khỏi, tớ tự đi được.”

Trải qua đoạn leo trèo gian nan cuối cùng, đoàn người rốt cuộc tới đỉnh núi. Mọi người hớn hỡ chạy lên cầu treo, cúi xuống nhìn hẻm núi sâu thăm mĩ lệ. Gió trên đỉnh núi rất lớn, Lâm Lang dè lại tóc trên trán, nhìn quang cảnh núi non mệnh mang. Quan Bằng nhặt viên đá nhỏ ném xuống đầm sâu bên dưới, Lâm Lang vội ló đầu xem. Viên đá trắng lượn xuống mà như thể lơ lửng, Lâm Lang cảm giác tim mình cũng chìm theo, vì quá sâu nên cậu chỉ loáng thoáng nghe được tiếng nước cực nhỏ. Quan Bằng cảm thán: “Sâu quá trời.”

Lâm Lang ngơ ngác nhìn một đàn chim đen từ xa bay tới, quần quanh bởi hồi giữa bầu trời sắc núi nửa xám nửa tím. Quan Bằng cười nói: “Hôm nay trời đẹp, ngay cả chim nhỏ cũng bay ra rèn luyện thân thể nè.”

Lâm Lang nhịn không được bật cười, môi bị gió thổi khô, tóc cũng rối bù. Quan Bằng móc ra hai chai nước khoáng trong ba lô, vắn nắp một chai đưa cho cậu. Lâm Lang rất thông minh ở một số phương diện, song lại ngốc đến kinh người ở một vài phương diện khác, tỷ như chẳng mấy khi dựa vào sức mình mở hết thấy những chai đồ uống có nắp đậy, chơi với Quan Bằng lâu, việc ấy cơ hồ thành nhiệm vụ của Quan Bằng luôn.

Ngày trước Lâm Lang cũng không thấy sao, giờ đây lại nhạy cảm chú ý tới. Cậu nhận lấy rồi uống một ngụm, hỏi khẽ: “Cậu nói thật đi, có nhiều lúc tớ giống nữ sinh lắm đúng không?”

Cậu rất muốn nghe được đáp án phủ định từ Quan Bằng, nhưng Quan Bằng lại nói chẳng chút nghĩ ngợi: “Dù sao tớ cũng đối đãi với cậu như với nữ sinh mà, cậu bị chiều hư rồi.”

Lâm Lang ngẩng phắt lên, nhú mày nói: “Tớ bị chiều hư hồi nào?”

“Không bị chiều hư mới lạ, ăn cơm thì món này không ăn món kia không ăn, kén ăn muốn chết. Lần nào qua đường tớ chả phải đứng sau dẫn, cậu chẳng có chút ý thức an toàn giao thông nào cả. Mua đồ thì sợ trả giá, thấy người lạ lên tiếng cái là cấm dám nói thêm câu nào, còn dễ đổ mặt, hở tý là...”

“Ngưng!” Lâm Lang hồi hận muốn cắn lưỡi: “Sao giờ cậu lắm mồm thế nhỉ.”

Quan Bằng tròn to mắt, thấy mặt Lâm Lang đỏ phừng phừng mới biết mình lại đắc tội cậu, khẽ hừ một tiếng: “Tại cậu muốn tớ nói mà.”

Lâm Lang gục đầu xuống, mãi sau mới ngẩng lên lần nữa, đưa mắt trông về nơi xa. Di động trong túi chọt vang lên, Quan Bằng lấp bắp kinh hãi, hỏi: “Cậu có di động hả, hồi nào vậy, sao tớ không biết?”

Lâm Lang thất kinh, ấp úng đáp: “Cao... Cao Chí Kiệt cho tớ mượn xài, anh ta mua di điện thoại mới nên đưa cái này cho tớ.”

Quan Bằng “à” một tiếng: “Cậu không bắt máy à?”

Lâm Lang đỏ mặt, chạy vài bước đến chỗ vắng người, “ừm ừ” dăm câu liền cúp. Cúp máy xong, phát hiện Quan Bằng vẫn bất động quan sát mình. Lâm Lang tự dưng thấy áy náy và bất an, trước đây cậu thân với Quan Bằng biết bao nhiêu, mà hiện tại lại thường xuyên gạt hấn. Kỳ thực nói dối là lời nói khó khăn nhất, nói một câu phải nhờ câu khác bù vào, nếu nói nhiều, nói hết câu này đến câu khác, cuối cùng sẽ gộp thành vết rách.

100. Chương 100: Thời Khắc Gió Nổi Lên

Gió trên đỉnh núi càng lúc càng to, mây trên trời cũng hóa màu xám xịt. Lớp trưởng thấy thời tiết sắp thay đổi, bèn sắp xếp cho mọi người ngồi xe du lịch xuống núi. Trên đường về thì lớp nào ngồi xe lớp nấy, thông qua ô cửa kính, Lâm Lang thấy Quan Bằng đang đứng bên ngoài vẫy tay với mình, bạn học kẻ bên cười bảo: “Quan Bằng tốt với cậu thật đấy, cứ y như bạn trai ấy.”

Lâm Lang lặng thinh không lên tiếng, biết bạn học chỉ nói chơi thể thôi, chứ không phải thực sự nghĩ vậy về cậu và Quan Bằng. Giữa nam sinh rất hay đùa giỡn kiểu ấy, kỳ thật điều này cũng khiến Lâm Lang sinh ra một loại ảo giác, tưởng rằng đồng tính trong xã hội thời nay chẳng có gì ghê gớm, nhất là sinh viên đại học lại càng dễ tiếp nhận tri thức và nhận thức mới. Cậu nhớ rõ vào giờ học mấy ngày trước, một người bạn thấp giọng kể cậu ta lên tầng thượng ký túc xá phơi chăn, kết quả phát hiện một cái áo mưa vừa thấy là biết mới dùng, bên trong có cả dịch nhờn. Mọi người bàn tán say sưa, chỉ có Lâm Lang bực bội nói: “Bớt khoác lác đi, nữ sinh làm gì được vào ký túc xá nam, sao có thứ đó được?”

Thế là một nam sinh bên cạnh cười dâm dăng: “Ai bảo chỉ con gái mới được, không chừng là hai thằng con

trai đó.”

Khi ấy, đầu óc Lâm Lang thoát cái đại ra, mặt nóng như thiêu. Cái loại tưởng tượng vừa bí ẩn vừa kích thích này khiến cậu bị sốc nặng, nhất thời đồ đần nói không nên lời. Có người khẽ chửi một câu: “Đệt, có đồng tính thiệt hả, vậy phải làm thế nào, tởm thấy mẹ.”

Lâm Lang chấn động, giống như câu chửi kia là nhắm vào cậu. Thực ra trên thế giới có rất nhiều chuyện, sợ dĩ mọi người đều dừng dừng là bởi tâm lý không sợ hoặc rộng lượng bao dung. Hết thấy chỉ là một loại tư tưởng, đơn giản vì không xâm phạm đến lợi ích bản thân, hoặc cho rằng việc ấy cách mình quá đổi xa xôi, nhưng một khi thực sự phát sinh gần mình, chán ghét và phản cảm sẽ ủa tới mãnh liệt, hơn nữa tất cả mọi người đều nghĩ đáng lẽ phải vậy.

Leo núi nguyên buổi sáng, ai nấy đều mệt phờ, trên đường về có rất nhiều người nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Lâm Lang ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cảnh sắc không ngừng biến hóa ngoài kia, hết núi tới hồ, thi thoảng lại là ruộng đồng bao la bát ngát. Trong xe đang phát một ca khúc không biết tên, bi ai da diết, nghe buồn vô hạn.

Từ bé Lâm Lang đã ấp ủ một giấc mơ, mơ ngày nào đó kiếm đủ tiền sẽ cùng người yêu đi du lịch. Cậu muốn đi khắp thiên nam hải bắc, đặt chân tới mọi nơi trên thế giới, rồi chụp thật nhiều ảnh, đợi lúc già cả không đi nổi nữa, sẽ cùng người ấy nằm dưới ánh mặt trời ấm áp lật xem những tấm ảnh xưa cũ. Thời phổ thông, cậu ảo tưởng đó là một cô bé xinh đẹp hiền dịu, sau khi gặp Hàn Tuấn, cậu cũng thử tưởng tượng nếu đi du lịch với hắn thì sẽ ra sao. Nghĩ đến lại thấy vừa hạnh phúc vừa muộn phiền. Cậu chẳng biết tình yêu của người khác có giống mình hay không, vì đây là lần đầu cậu nếm trải.

Mở di động, danh bạ vẫn chỉ có số Hàn Tuấn. Khi màn hình dần tối đi, gương mặt cậu cũng phản chiếu trên đó. Lòng mày Lâm Lang thanh tú hiếm thấy trong số các nam sinh, nguyên nhân cậu sở hữu gương mặt ưa nhìn phần lớn phải quy tội cho đôi mày thanh tú, bởi nó quá nổi bật, không dày rậm cứng cỏi giống lông mày nam sinh, cũng không tinh tế uyển chuyển tựa lông mày được tô vẽ của nữ sinh, mà thanh tú như dùng mực nước vẽ nên, tạo cảm giác rất kinh điển.

Cậu không cần đi du lịch, cậu chỉ cần sống một đời bình yên bên Hàn Tuấn, thế là đã tốt đẹp lắm rồi.

Trẻ người non dạ, lòng dũng cảm mà chỉ ghé con mới sinh mới có, đó là bởi không cần kiêng dè, vốn dĩ hai bàn tay trắng nên đạt được gì cũng là thu hoạch. Song, khi trưởng thành lại luống cuống tay chân, làm chuyện gì cũng phải nhìn trước ngó sau, đó là bởi trong lòng đã có thứ không nỡ buông tay. Trải đời nhiều mới biết quãng ngày còn trẻ khát vọng biết bao điều, mà giờ chỉ nhận được một hai điều đã cảm thấy thỏa mãn khôn xiết.

101. Chương 101: Sánh Bước Trong Mưa Gió

Xe chạy đến trường, ngoài trời đã thay đổi hoàn toàn. Thời tiết âm u như sẽ mưa to bất cứ lúc nào. Lâm Lang vội vàng chạy một mạch, chỉ nghe tiếng gió vù vù thổi bên tai, cây hoa ven đường dập dềnh chẳng khác nào ngọn sóng lướt qua. Cậu vừa chạy đến đường Tân Hải, giọt mưa đã rơi xuống lộp bộp, bèn

cuống quýt đứng trú dưới trạm xe buýt gần đó. Đồng thời cũng có vài người qua đường chạy tới, dưới mái che nhỏ hẹp, một số người phải áp sát vào bảng quảng cáo mới tránh được mưa. Lâm Lang vốn định núp một tí rồi đi, dè dặt mưa mỗi lúc một nặng hạt, cậu đến thành phố F gần một năm, lần đầu tiên thấy mưa lớn ngần này. Trời nổi sấm chớp đùng đùng, gió thổi khiến đường phố chìm trong hơi nước trắng xóa mịt mờ. Quần áo Lâm Lang chả mấy chốc đã ướt đầm. Thời tiết lúc này không thể sánh bằng giữa hè, gió vừa phất qua đã lạnh run. Hai thanh niên kế bên thấy có vẻ tránh không thoát, dứt khoát hòa mình vào màn mưa. Sắc trời ngày càng tối, trên đường chỉ có đèn xe tới lui, bọt nước bắn lên tung tóe. Lâm Lang cắn răng, ôm túi sách vào lòng rồi chạy về hướng tiểu khu. Ai ngờ mới chạy chưa bao xa đã đụng phải một người. Cậu bị mưa quất làm không mở nổi mắt, hấp tấp cúi đầu xin lỗi, trong hơi thở chợt nghe thấy hương vị thân quen, chưa kịp ngẩng đầu đã nghe người nọ cười nói: “Nhóc con lỗ mãng.”

Lâm Lang vén tóc trên trán, kinh ngạc hỏi: “Sao anh tới đây?”

Hàn Tuấn đưa dù trong tay cho Lâm Lang, còn mình cởi áo khoác phủ thêm cho cậu, đoạn mới nhận lại dù, cười đáp: “Tôi thấy trời sắp mưa nên mang theo dù ra ngoài, định đi dạo một lát, nếu may mắn có khi còn gặp một nhóc ướt sũng, đúng là khéo thật, vậy mà gặp được rồi.”

Lâm Lang bị lạnh khá dữ, cũng chẳng buồn cãi, đi vài bước mới phát hiện người nọ cố ý nghiêng dù về phía cậu nhiều hơn, đầu vai hẳn lại ướt một mảng. Cậu đỏ mặt đứng sát hẳn hơn nữa, nói nhỏ: “Vây mới không lạnh.”

Hàn Tuấn ngậm cười ôm ghì cậu vào lòng, cười xấu xa: “Như vậy càng ấm đúng không?”

Mặt Lâm Lang vụt cái đỏ bừng, ậm ờ mím chặt môi, trong lòng vui quá chùng mà vẫn làm bộ giả vờ giận. Người nọ thoáng dùng sức siết cậu càng thêm chặt, vừa bá đạo vừa quyết liệt. Tim Lâm Lang đập thình thịch, cúi đầu xuống, nhin không được cong môi, bỗng dưng thật thích trời mưa thế này, hai người che chung một chiếc dù, dù rằng đang ban ngày ban mặt, nhưng vẫn có thể trao nhau những cử chỉ thân mật như bao đôi tình nhân trên đời.

Trên đường cơ hồ không nhìn thấy mặt người khác, phía sau khu vực xanh hoá thi thoảng có ô tô chạy qua, song cũng cách một màn nước trắng xoá. Hàn Tuấn đột nhiên dừng chân, quay sang nói: “Dù này nhỏ quá, hai người che không đủ. Thôi để tôi công em, còn em cầm dù.”

Lâm Lang nghe mà nôn nao, cơ mà không dám. Sống theo lẽ thói cũ nhiều năm, nay ở chung mập mờ với Hàn Tuấn như vậy đã đủ trái nguyên tắc rồi, cậu nào dám tiếp tục đòi hỏi quá đáng, người quá tham lam sẽ bị Phật tổ trách tội. Hàn Tuấn lại chẳng quan tâm, lập tức hạ thấp người, cười bảo: “Đây là cơ hội hiếm có, sau này em đòi công vào ban ngày tôi cũng chưa chắc đồng ý đâu.”

Lâm Lang đỏ mặt, lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi có chân có tay, ai thèm anh công.”

Hàn Tuấn thành linh túm chặt chân cậu một cách xấu xa: “Còn từ chối nữa coi chừng tôi bế em lên.”

Lâm Lang đương nhiên không tin lời hắn, đường đường hai tên con trai, dẫu một người bị thương ở chân hoặc tàn tật chẳng nữa, khoan nhắc đến công, riêng chuyện bế đi đã không có rồi. Ngờ đâu hẳn nhắc cậu

lên thật, Lâm Lang sợ hãi kêu một tiếng, cuối cùng cũng hiểu thấu cái tính không sợ trời không sợ đất của hắn, vội năn nỉ: “Tôi cho anh công, cho công thiệt mà!”

Hàn Tuấn thả cậu xuống, hạ thấp người lần nữa, mò tay ra sau: “Lên đi.”

Lâm Lang chỉ thấy cả người phát run, kích động khôn xiết. Xung quanh chẳng có lấy một bóng người, chỉ có màn nước mịt mù. Cậu dè dặt nằm sấp lên, nói khẽ: “Người tôi ướt lắm đó, làm ướt cả anh thì đừng có mà trách.”

Lưng người nọ vừa rộng vừa ấm, cộng thêm mùi hương nhàn nhạt thuộc về riêng hắn. Hàn Tuấn giả vờ lão đảo, cười hỏi: “Nặng quá vậy?”

“Vớ vẩn, tôi có năm mươi mốt ký à, còn nhẹ hơn con gái kia kìa.”

Nhưng nói xong lại đâm ra ngượng, trầm mặc hồi lâu mới lấy đủ dũng khí, hỏi: “... Tôi... tôi nặng thật hả?”

Tiếng cười của người nọ từ trên lưng truyền đến, rung tới nỗi cậu ngứa ngáy theo, hắn nói: “Tôi nghĩ kỹ cái đã.”

Dứt lời, hắn liền xốc xốc cậu mấy cái. Lâm Lang một tay cầm dù, tay kia ôm chặt cổ hắn, xấu hổ nói: “Tại anh khẳng khái đòi công tôi mà, chê tôi nặng thì thả tôi xuống mau!”

“Ồ, lạ thật.” Hàn Tuấn nén cười, nhéo nhéo đùi cậu: “Bình thường cho ăn quá trời mà chạy đâu hết rồi, sao nhẹ như mèo con thế này? Đừng nói em sợ mập nên không dám ăn đấy nhé?”

Lâm Lang há mồm cắn lên vai hắn: “Còn lâu tôi mới sợ mập, bà nội bảo tôi mập mới đẹp. Anh mới sợ mập, anh là heo, người ta sợ nổi tiếng anh sợ mập!”

Người nọ cười ha ha, cước bộ thả chậm hơn. Mưa to ào ạt khắp đất trời, hàng cây xanh biếc tốt tươi, khác nào một lá thư tình kiều diễm, mê ly mà mộng ảo. Bao năm qua Lâm Lang chưa từng thấy ngọt ngào và bình yên như bây giờ, cậu có thể hành xử như trẻ con, được người ta quan tâm và chở che, sánh bước cùng mình trong mưa gió.

Lâm Lang nâng dù lên, thấp giọng gọi: “Hàn Tuấn...”

Giọng cậu rõ ràng đã ướt ướt, Hàn Tuấn nghiêng đầu, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Lâm Lang ôm lấy cổ hắn, nước mắt không kiềm được trào ra, lấp đầy hốc mắt, rưng rưng chẳng dám rớt xuống. Cậu không dám nói câu nào, sợ mình vừa lên tiếng sẽ khóc thành tiếng. Giờ khắc này, cậu cảm thấy yêu cái người đang công mình quá đổi.

Nước mắt rơi từng giọt, từng giọt xuống cổ hần, Lâm Lang nức nở hỏi: “Anh sẽ luôn đối tốt với tôi như vậy chứ?”

Hàn Tuấn mỉm cười, thông thả cõng cậu vào trong. Lâm Lang áp mặt lên lưng người nọ, nghe giọng hần truyền đến từ nơi thân thể họ giao nhau, trầm ấm, dịu dàng, như lời tỏ bày làm lòng người xao xuyến nhất thế gian: “Tôi không bao giờ dễ dàng nói ra miệng nếu chưa nắm chắc, mà câu em hỏi, tôi đã cho em biết đáp án từ lâu rồi.”

Cõi lòng Lâm Lang rung động, dù trong tay bất ngờ bị gió hất đi, lăn xuống mặt đất ngập ánh nước.

Mưa tầm tã đáp lên người cả hai, Lâm Lang run rẩy nhảy xuống, luống cuống chạy đi nhặt dù, người nọ cười hỏi: “Cảm động thế sao?”

Lâm Lang đỏ mặt: “Ai ai ai cảm động, anh đừng nói nhảm.”

Cậu cầm dù nhìn Hàn Tuấn bị mưa xối ướt đẫm, chợt bật cười ha ha, cất giọng hưng phấn: “Hay chúng ta đội mưa về nhà đi?”

Nói xong liền đẩy dù vào người Hàn Tuấn, ai ngờ mới chạy nửa bước đã bị giam trong lòng hần: “Đừng quậy, sức khỏe em không tốt, nhớ bệnh thì sao.”

Lâm Lang cực kỳ không tình nguyện, đành phải nằm sấp lên lưng hần lần nữa. Khi đến cổng tiểu khu, cậu tự dưng thấy ngại, nói sao cũng muốn xuống dưới, sốt ruột nói: “Bảo vệ quen chúng ta mà, mau thả tôi xuống.”

Hàn Tuấn buồn cười, đi luôn không chịu ngừng, Lâm Lang xấu hổ giấu mặt trên lưng hần, chỉ nghe tiếng người chạy ra từ phòng bảo vệ, nồn nóng hỏi: “Hàn tiên sinh, có chuyện gì vậy?”

“Không việc gì, trời mưa đường trơn, Lâm Lang bị trật chân.”

Lâm Lang nghe thế, vội nhú mày rồi ngẩng mặt lên, thấy là bảo vệ Trần Minh của tiểu khu, bèn gật đầu vờ như đau lắm: “Chào anh Trần.”

Chào xong lại gục đầu xuống, thực tình chột dạ chết được, còn hơi sợ nữa. Trần Minh sững sốt gật gật đầu, rồi nhanh chóng quay về phòng trực ban ngay, lẩm bẩm một câu: “Hai người đã che dù sao còn ướt thế chứ...”

Lâm Lang nghe thấy tiếng cười xấu xa của người nọ, há miệng cắn thêm cái nữa: “Còn cười hả?”

Hàn Tuấn nhéo mũi cậu như trừng phạt, cười hỏi: “Em cầm tinh con chó à, thích cắn người vậy sao?”

“Anh mới cầm tinh con chó, chó săn to xác!” Lâm Lang gắng sức xuống khỏi lưng hấn, tự cầm dù chạy đến cửa, đắc ý cười to: “Chó săn to xác ướt như chuột lột rồi kìa!”

Hàn Tuấn đội mưa chạy tới, dùng một tay đè cậu lên cửa. Lâm Lang vội giơ tay chặn, nhưng không kịp nữa rồi, người nọ cười hừ hống nắm cầm cậu, thở gấp bảo: “Em cần vai tôi, tôi cần chỗ khác của em.”

Lâm Lang nắc nhen một tiếng, lưỡi lập tức bị hấn bắt lấy. Cậu cuống quýt dùng dù ngăn trở tầm mắt người ngoài, luống cuống quát khê: “Anh điên rồi hả, người ta trông thấy mất...”

Người nọ vừa hôn cậu vừa mở cửa, hai người hôn đến khó lòng tách rời xoay vòng vào trong cửa. Tình huống sắp mất khống chế thì Lâm Lang đột ngột quay mặt đi, hắt xì liên tục ba cái.

Hàn Tuấn nhìn không được nở nụ cười, mặt Lâm Lang đỏ lên, hoảng hốt chạy vào phòng ngủ. Hàn Tuấn đứng sau cười nhắc: “Tắm nước ấm rồi hăng thay đồ.”

Lâm Lang đáp một tiếng, đoạn mang quần áo vào phòng tắm. Nghĩ đến trên người Hàn Tuấn cũng ướt, bèn xối qua loa rồi đi ra, ngờ đâu vừa mở cửa đã thấy người nọ toàn thân trần trụi đứng trước cửa. Lâm Lang vội ngoảnh đi: “Từng... từng này tuổi rồi còn đùa giỡn lưu manh.”

Người nọ giơ tay chặn đường cậu, cười bốn cọt: “Tôi đùa giỡn lưu manh lúc nào?”

Tim Lâm Lang đập thình thịch không ngừng, quay đầu bảo: “Anh đừng có mà cứng miệng, thể này không phải đùa giỡn lưu manh chứ gì.”

Hàn Tuấn vây cậu vào lòng hấn, cười đều: “Chỗ cứng rắn của tôi đâu phải miệng, không tin em sờ thử.”

102. Chương 102: Lương Tình Tương Duyệt

Lâm Lang toan cãi lại thì bị hấn ôm vào phòng tắm, tới hồi bước ra lần nữa, chân cũng muốn nhũn luôn. Người nọ bắn ba lượt, ấy mà vẫn chưa thỏa mãn, thở dài nói: “Aiz, nhìn được mà không ăn được, chạm cái cũng chẳng xong.”

Lâm Lang bị đùa bốn đến mức cả người kiệt sức, toàn thân ửng hồng, nhắm nghiền mắt xin tha: “Tôi thực sự không được, anh đừng chọc tôi nữa.”

“Vậy em phải kêu mấy tiếng dễ nghe ban nãy tôi dạy, tôi mới thả em đi.”

Lâm Lang làm cách nào cũng không thốt nên lời, mắt thấy tay hấn lại duỗi xuống thân dưới của mình, cậu vội vàng lấy tay ngăn cản, ngượng tới nỗi giọng run run: “... Tuấn... Tuấn...” Cậu chỉ có thể gọi đến đây

thôi, yêu cầu kia của hấn, cậu thực tình gọi không nổi.

Hàn Tuấn vịn vào núm vú của cậu một cách ác liệt, ngón tay gầy nhẹ, phát hiện Lâm Lang không nén được tiếng rên khẽ, bèn thấp giọng thở dài: “Sao lại nhạy cảm thế chứ.”

Lúc này, hấn nào còn bộ dạng chín chắn thường ngày, mà là một tên lưu manh chính hiệu trong xã hội, vừa háo sắc vừa hạ lưu, hết như biến thành người khác vậy. Máu trên người Lâm Lang bị dồn hết lên đầu, rốt cuộc nhin không được bật khóc. Hàn Tuấn sợ quỳnh, vội vàng đặt cậu lên giường, thâm an ủi: “Ngoan, ngoan, không chạm em nữa, đừng khóc mà.”

Lâm Lang rốt cuộc túm được cơ hội, trở mình vung một đấm vào ngay giữa bụng hấn: “Đồ cường tình dục, cút đi!”

Hấn đương nhiên không chịu đi, mặt dày y như tường thành, còn quay người nằm xuống cạnh cậu. Lâm Lang quần chặt chần, vừa dịch đến mép giường đã bị ôm lại: “Bảo bối, chừng nào em mới chịu cho tôi...”

Lâm Lang bị ngộp toát mồ hôi đầy người, hung hăng quát: “Khỏi phải mơ tưởng, lần này đã là khai ân trái luật rồi!” Nói đoạn, cậu đột nhiên kéo chăn xuống, lộ đầu ra: “Nói cho anh biết, tôi chỉ thích Hàn Tuấn ngày thường, chứ không phải cái tên đầu sỏ lưu manh như anh bây giờ đâu.”

Hàn Tuấn sững sốt, dần mặt nhìn cậu.

Lâm Lang cũng sững người, ngại ngừng chui tọt vào chăn, lại bị hấn xách ra: “Em mới bảo gì cơ?”

Mặt Lâm Lang đỏ bừng: “Nói... nói... tôi có nói gì đâu.” Vốn là vô tình nói ra, đừng mong cậu lặp lại lần nữa.

Hàn Tuấn nhìn cậu, bỗng dưng nở nụ cười, ánh mắt đong đầy dịu dàng và vui sướng, cất giọng than thở: “Lâm Lâm, Lâm Lâm, đây là lần đầu tiên em nói thích tôi.”

Dứt lời, hấn lập tức hôn xuống, Lâm Lang tránh không thoát, đành phải nhắm mắt thừa nhận hậu quả “nhờ mồm”. Song nụ hôn giờ phút này lại vô cùng nhẹ nhàng, trong trẻo mà tinh tế. Lâm Lang từ phản kháng biến thành phối hợp, nhưng vẫn sợ mình không chịu thấu một hồi tình cảm mãnh liệt nữa, bèn nói nhỏ: “Tôi... tôi thực tình không...”

“Suyt.” Người nọ ngậm cánh môi cậu, cười nhẹ, trong mắt lấp lánh ánh sáng: “Tôi ôm em ngủ.”

103. Chương 103: Thổ Lộ Chân Tình

Bởi lẽ Lâm Lang trước nay vốn thích nghe tiếng mưa, nên cửa sổ luôn hé ra một khe nhỏ. Mưa rơi lộp bộp bắn lên ô cửa kính nghe sao mà mơ mơ hồ hồ. Tiếng sấm cực nhỏ truyền đến từ xa xăm, phảng phất như cách một áng mây thật dày. Lâm Lang thở dài một hơi, nói: “Giá ngày nào cũng đổ mưa thì hay quá.”

Hàn Tuấn nghiêng người nhìn cậu, cười hỏi: “Sao thích trời mưa dữ vậy?”

“Trời mưa ngủ mới sướng. Từ bé tôi đã thích mưa rồi, nghe tiếng mưa trong lúc ngủ thoải mái cực kỳ. Ở đây vẫn chưa nghe rõ đâu, chứ hồi tôi còn ở nhà, bên cạnh phòng tôi ngày xưa là chuồng dê, trên mái lợp plastic cực dày, mỗi lần trời mưa là tiếng lộp độp vang rõ to. Nhưng từ khi tôi lên cấp ba, quanh năm suốt tháng chẳng mấy khi ngủ ở nhà, cơ hội được nghe cũng ít đi.”

Giọng Lâm Lang dần nhỏ đi, cậu không dám nói thêm gì nữa. Cậu cảm giác mình càng thốt nhiều câu thổ lộ nổi lòng, sự dựa dẫm đối với Hàn Tuấn lại tăng thêm một phần. Cậu từng nghe người ta bảo, hai người yêu nhau, kẻ yêu nhiều hơn luôn là bên chịu thiệt và chịu tổn thương. Cậu sợ bản thân yêu quá sâu đậm, rồi có một ngày sẽ bị thương tổn.

Hàn Tuấn cúi đầu nhìn cậu, hỏi: “Sao không kể nữa?”

Lâm Lang rúc vào lòng hắn, hỏi khê: “Sao tự dưng anh lại thích tôi, trước đây... anh cũng đối với người khác như vậy à?”

Hàn Tuấn lắc đầu, nét mặt thâm sâu khó đoán: “Lâm Lang, em biết em rất giống tôi ở điểm nào không? Chúng ta đều không có cha mẹ, cha mẹ em đã qua đời, tôi cũng không khác lắm, mẹ tôi tự sát từ khi tôi còn rất nhỏ, cha thì có cũng như không.”

Tay Lâm Lang thoáng run lên, giọng Hàn Tuấn như hòa vào tiếng mưa ngoài kia, ẩm ướt mà lạnh lẽo: “Kỳ thực ngày trước tôi cũng không bài xích đồng tính, chẳng qua bên cạnh không thiếu đàn bà, không mấy để tâm chuyện tình cảm, lại từng chứng kiến kinh nghiệm của Quách Đông Dương, biết quan hệ giữa đồng tính không có gì tốt đẹp, nên không muốn ném thử. Nhưng từ giây phút đầu tiên nhìn thấy em... tim tôi đã lỡ một nhịp, trong lòng vừa bứt rứt vừa sợ hãi, bởi em quá xinh đẹp và sạch sẽ. Tuy nhiên, điều chân chính thúc tôi hành động là lần gặp em trên cầu Châu Hà, nếu nói lúc trước chỉ rung động vì bề ngoài của em, thì từ sau đó chính là đau lòng. Đáng vẽ em khi ấy rất giống tôi ngày xưa. Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy chúng ta cứ như hai người ruột thịt, hơn nữa tôi còn phát hiện mình có dự vọng với em.” Hắn suy nghĩ một lát rồi thấp giọng nói tiếp: “Nhưng sau này, không ngờ sự rung động trong lòng lại trở nên mất kiểm soát, từ từ ăn mòn lý trí của tôi, tiếp xúc với em càng nhiều càng không thể rời xa em, nằm mơ cũng luôn mơ thấy em, tôi chưa từng thích một ai đến vậy.”

Nói đoạn, hắn đột nhiên ôm ghì cậu, gấp gáp hỏi: “Lâm Lâm, nếu tôi nói tình thần tôi có vấn đề, em còn muốn sống cùng tôi không?”

Lâm Lang kinh ngạc, nhấc nửa người lên. Người nọ vùi đầu vào cổ cậu, dồn dập giải bày bằng giọng mơ hồ không rõ: “Trước đây tôi thường xuyên đi khám bác sĩ tâm lý... Tôi không biết mình thích một người sẽ trở nên điên cuồng như thế. Lâm Lâm, em không biết tôi yêu em nhiều dường nào đâu, có lúc tôi hận không

thể giết chết em, thiêu thành tro rồi nuốt vào bụng... Lâm Lâm... Lâm Lâm... Tôi hận không thể, hận không thể...” Hấn nói một hồi liền bắt đầu thở dốc, tay trượt xuống mông cậu, bóp cậu phát đau. Lâm Lang sợ tới mức chẳng dám thở mạnh, vội kêu: “Hàn Tuấn... Hàn Tuấn.”

Cậu không biết nên làm gì bây giờ, chỉ đành ôm chặt đầu hấn. Thân thể Hàn Tuấn run rẩy kịch liệt, tựa như mới trải qua một vòng luân hồi sinh tử, mãi sau mới khàn giọng nói: “Em không biết tôi nhẫn nại đến mức nào vì em đâu, còn khó chịu hơn cả nghiện ma túy...”

Lâm Lang thất kinh, vội cúi đầu hỏi: “Anh từng hút ma túy?”

“Hút nửa năm, chuyện lâu lắm rồi.” Hàn Tuấn vẫn bất động nhìn cậu: “Em có chán ghét tôi không, tôi hoàn toàn không xứng với em.”

Tình yêu cuồng si mà nóng bỏng của hấn thiêu đốt cậu, Lâm Lang lắc đầu, gục xuống bảo: “Tôi sợ anh vì sinh bệnh nên mới thích tôi, tương lai khỏi rồi sẽ quăng tôi sang một bên.”

Hàn Tuấn thở dài ôm cậu vào lòng, trở mình ấn đầu cậu lên ngực mình. Tim hấn đập dồn dập mà mạnh mẽ, biểu hiện sức sống tràn trề: “Nó phải ngừng đập thì bệnh của tôi mới khỏi.”

Mũi Lâm Lang cay cay, thì thào: “Mọi chuyện đều sẽ thay đổi.”

Bắt đầu từ năm cấp hai ấy, cậu đã được linh hội cái gọi là thể sự vô thường, mộng càng đẹp, kết quả càng tàn nhẫn.

Gió len qua khe cửa thổi vào làm lay động bức rèm màu lam. Lâm Lang rưng rưng nhắm mắt lại, cho dù là nhất thời ham vui cũng tốt, vẫn tốt hơn không có. Tình yêu đột ngột xuất hiện tuy không phải điều cậu hằng mong, nhưng cậu vẫn tình nguyện đón nhận.

104. Chương 104: Yêu Chiều

Do ngủ quá sớm nên hôm sau trời chưa sáng Lâm Lang đã tỉnh. Đêm qua dường như cậu mơ vài giấc mộng, cuối cùng đang thời khắc nỗ lực tranh thủ mấu chốt đầy kinh tâm động phách thì chẳng hiểu sao lại bừng tỉnh. Có vẻ người nọ không hề ngủ, hấn lập tức sắp qua hỏi: “Thức rồi à?”

“Hả?” Lâm Lang mơ mơ màng màng híp mắt, trên mặt còn hiện rõ nét lơ đãng nửa tỉnh nửa mê: “Tôi nằm mơ, mơ thấy một sư phụ dạy tôi học khinh công, đến lúc sắp học xong thì sư phụ đột nhiên mắng tôi ngốc, muốn khai trừ tôi.” Trong lời nói tựa hồ vẫn chưa hết hoảng hốt: “Không được, tôi phải nằm mơ tiếp để xin sư phụ thương tình.”

“Mơ tiếp?” Hàn Tuấn bỗng bật cười: “Em có cả bản lĩnh này cơ à?”

“Có có có, anh đừng quấy rầy tôi.” Dứt lời, Lâm Lang lại vùi vào chăn, che kín đầu, nhưng mới một chốc đã đỏ mặt lộ đầu ra: “Anh... anh... xách thứ kia của anh cách xa tôi một chút.”

Hàn Tuấn sớm đã khó nén cảm xúc, bèn đề lên, thở dốc bảo: “Lâm Lâm thật đáng yêu, để tôi hôn em nào.”

Lâm Lang then quá hóa giận, đập ngay một cước: “Cứ sáng ra là động dục, lần nào anh chả nói chỉ hôn thôi, nhưng có khi nào anh tuân thủ chưa?”

Mặt Hàn Tuấn thê mà đỏ ửng, vùng bụng rắn chắc hơi phập phồng, Lâm Lang túm chặt lưng quần, khăn trương nói: “Anh mau về phòng mình đi, bằng không tôi giận thật đấy.”

Hắn vừa ầm ức vừa bất an, xoay đi bảo: “Tôi... tôi không đụng em nữa, em ngủ tiếp đi.”

Lâm Lang ngốc lảng, chẳng mấy khi thấy hắn trẻ con như vậy, hết như cái lần cả hai mới quen không bao lâu, hắn tự dưng trở lại trường đòi cậu dọn ra ngoài sống với hắn. Tối qua hai người mới thế kia, nay bỗng dưng lạnh mặt, Lâm Lang thật có chút không theo kịp chuyển biến. Ngừng một lát mới hung tợn hỏi: “Anh thức sớm quá vậy?”

“Ngủ ít, nửa đêm thức rồi. Em đừng quan tâm tôi, ngủ tiếp đi, còn sớm lắm, đến giờ tôi gọi em.”

Lâm Lang lại về với ổ chăn. Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi tí ta tí tách, cậu nằm ngửa lên, hỏi: “Mưa cả đêm à?”

“Giữa chừng có tạnh một lúc, giờ lại mưa tiếp.”

Lâm Lang chợt ngồi dậy, khoác áo tắm lên người, đi qua kéo cửa sổ rồi nằm lại lần nữa, duỗi eo một cái, ngâm nga: “Để chịu quá đi mất.”

Hàn Tuấn bỗng nhiên nở nụ cười, nửa người trên lộ ngoài chăn, khoe hình thể cường tráng đáng kiêu ngạo. Lâm Lang đỏ mặt, nhắm mắt nói tiếp: “Đúng rồi, lúc ra ngoài mua đồ ăn sáng đừng tới quán phía tây nữa. Giờ tôi toàn qua cái quán mới mở nằm ngay đối diện, sữa đậu nành ở đó bán ngon hơn.”

Lâm Lang chỉ là nhà thiếu điều kiện thôi, chứ bản chất vô cùng tiểu tư sản, nội tâm thanh cao, hay xoi mói phẩm cấp. Có điều chưa trải đời nhiều, cái gọi là “phẩm cấp” cũng chỉ thuộc phạm vi cậu hiểu được, tỷ như thời điểm vừa lên đại học mua một đôi giày thể thao màu trắng hơn ba mươi đồng, lúc ấy còn thấy đẳng cấp ghê lắm. Giờ sống lâu với Hàn Tuấn, khiếu thẩm mỹ trên nhiều phương diện đều tăng vọt, cũng dần để lộ gen địa chủ được “di truyền”.

Người nọ gật gật đầu, hỏi như lấy lòng: “Vẫn ăn bánh mì bơ thôi à?”

Lâm Lang “ừm” một tiếng, cậu không thích ăn sáng bằng bánh quẩy giống mọi người, mấy món Hàn Tuấn

hay ăn thì lại ngại đắt đỏ. Kén chọn thì kén chọn, nhưng vẫn phải gìn giữ phẩm chất tiết kiệm tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, nên cậu chọn bánh mì bơ vừa ngon vừa rẻ.

105. Chương 105: Tương Kế Tự Kế

Vì hôm qua đi du lịch nên lỡ một buổi học vẽ, Lâm Lang ăn sáng xong liền tới chỗ thầy Triệu. Mấy ngày nay thành phố đang tổ chức cuộc thi vẽ tranh, người tham gia đa phần là học sinh sinh viên trong thành phố F, Lâm Lang cũng đăng ký thử xem sao. Cậu tốn biết bao nhiêu tiền học phí, luôn hy vọng học được chút thành tựu cho Hàn Tuấn xem. Trụ cột của cậu không vững, chênh lệch một trời một vực với dân chuyên ngành, cũng không mong giành được thứ hạng cao, có giải là tốt nhất, không có thì tiếp tục cố gắng, chẳng nào cũng chẳng mất mặt.

Trưa học xong về nhà thì bắt gặp Quách Đông Dương đứng đón tại cổng tiểu khu, bảo là phụng ý chỉ tới rước cậu đi ăn. Lâm Lang là người xác định ấn tượng cả đời bằng ấn tượng đầu tiên, dấu Cao Chí Kiệt thảnh thơi châm ngòi đôi câu, nói tâm tư Quách Đông Dương không đơn giản, cậu vẫn thân thiết với Quách Đông Dương. Biết sao được, ấn tượng đầu tiên của cậu về Quách Đông Dương quá tốt, huống hồ bây giờ lại cảm thấy họ đang đi chung đường, thành ra càng thân cận hơn.

Hiện tại, Lâm Lang đã dần rũ bỏ hình ảnh quê mùa và câu nệ thời mới gặp, khí chất sạch sẽ càng hiện rõ, tuy rằng vẫn hướng nội, song nhờ vậy lại càng có vẻ ôn hòa khiêm tốn. Trên bàn tiệc, Quách Đông Dương uống hơi quá chén, thế là bắt đầu nói nhăng nói cuội. Lâm Lang đi toilet một chuyến, khi quay lại đang định đẩy cửa vào, thì Quách Đông Dương đúng lúc mở cửa ra, vừa thấy Lâm Lang liền cười hì hì dè tay cậu. Lâm Lang hoảng sợ, trước mặt đồng người cũng không dám ồn ào, đành phải cười gượng nhường đường. Ai ngờ Quách Đông Dương uống nhiều nên đi đứng bất ổn, cứ dựa mãi lên người cậu, cậu quần bách đến đỏ bừng cả mặt. Đang toát mồ hôi thì Hàn Tuấn bất ngờ nắm cổ áo Quách Đông Dương, quay lại bảo: “Cao Chí Kiệt, Đông Dương uống hơi nhiều, cậu dẫn cậu ta đi đâu cho tỉnh rượu đi.”

Cao Chí Kiệt cuống quýt đứng lên. Hàn Tuấn dắt Lâm Lang về chỗ ngồi, lạnh lùng nói: “Ăn đi. Ăn xong bảo Tiểu Lưu đưa em về.”

Lâm Lang tâm phiền ý loạn, chỉ ăn qua loa mấy miếng. Ngồi trên xe đi xa rồi, ấy mà vẫn không yên lòng, lại gửi tin nhắn: “Anh đừng làm ầu.”

Chả mấy chốc đã có tin trả lời, chỉ đáp ngắn gọn hai chữ: “Biết rồi.”

Sau vụ này, Lâm Lang hết dám lơ là. Quách Đông Dương tựa hồ cũng không trò chuyện riêng với cậu nữa, gặp mặt chỉ nói mấy câu đơn giản, tương đối khách sáo, trước kia hẳn toàn xem cậu là con nít. Lâm Lang có chút bức bối sự hẹp hòi của Hàn Tuấn, mấy lần tụ tập sau đều tỏ vẻ rầu rĩ. Hàn Tuấn thấy cậu không ăn đồ trong đĩa, nhỏ giọng hỏi: “Không hợp khẩu vị à?”

Lâm Lang nhai một miếng, chậm rãi đáp: “Tâm trạng khó chịu.”

Hàn Tuấn hạ thấp tiếng, hỏi: “Ai chọc em, chắc không phải tôi chứ?”

Lâm Lang trừng to mắt, ý bảo “không anh thì ai”. Trước mặt mọi người, Hàn Tuấn không tiện truy hỏi cho ra lẽ, đành nói: “Vậy làm sao em mới nguôi giận?”

Lâm Lang nghĩ nghĩ, bỗng đứng quay sang đáp: “Anh kể chuyện cười cho tôi nghe đi.”

Dứt lời, cậu liền ra chiều đắc ý lắm, quả nhiên Hàn Tuấn giật giật khóe miệng, nói như đinh đóng cột: “Không biết, tôi chưa từng kể bao giờ.”

Lâm Lang ương bướng, nhú mồm hỏi: “Anh kể hay không?”

Người nọ đột nhiên cười xấu xa, nheo mắt, xấn qua hỏi: “Muốn tôi kể thật sao?”

Lâm Lang gật đầu: “Phải kể.”

Đám Cao Chí Kiệt đồng loạt nhìn sang đây, hùa vào chọc: “Theo anh Hàn bao nhiêu lâu mà chưa từng nghe anh kể chuyện cười bao giờ, tụi em cũng muốn nghe.”

Dè dẫu Hàn Tuấn lại kể ngay sát tai Lâm Lang, cậu chịu đựng hơi nóng trên vành tai, sắc mặt chợt đỏ ửng, vươn tay đẩy hẳn ra. Hàn Tuấn phì cười, Cao Chí Kiệt càng hiếu kỳ, đứng lên hỏi: “Kể gì kể gì thế?”

Tai Lâm Lang đỏ au, mắng: “Đầu sỏ lưu manh thì nói được lời gì hay ho!”

Lời này khác nào gậy tre lập úp cả thuyền người, vài năm trước mấy cấp dưới kia đều từng lăn lộn giang hồ với Hàn Tuấn. May mà đang ngồi bây giờ toàn mấy tay thủ hạ, lại bước ra từ mưa gió, căn bản không để bụng chút xíu lúng túng ấy, song Lâm Lang vẫn ý thức được mình lỗ mồm, mặt nóng cực kỳ. Cao Chí Kiệt loáng thoáng đoán được nguyên nhân, cười hỏi: “Đừng nói là mấy cảnh ăn mặn nha, cái này mà Hàn Tuấn cũng kể được hả?”

Lâm Lang hơi nhượng mồm, ngồi ngay ngắn, mỉm cười đáp: “Ăn mặn gì đó xưa như trái đất rồi, sao bì kịp chuyện ban nãy anh kể với tôi lúc mới vào cửa chứ.”

106. Chương 106: “không Gian Riêng”

Nụ cười trên mặt Cao Chí Kiệt thoát cái tắt ngấm, mấy hôm trước Hàn Tuấn đã dặn hẳn không được ăn nói thô tục với Lâm Lang, chỉ là hẳn nhin không được, cứ thấy Lâm Lang là muốn trêu đùa dăm câu. Nhưng ai dè Lâm Lang nói toạc ra hết, hẳn nhất thời xấu hổ, ngồi xuống bảo: “A a a... chuyện từ hồi này rồi mà, lâu thế mà cậu vẫn nhớ hả?”

Cao Chí Kiệt quả nhiên an phận, thấy Lâm Lang muốn đi toilet, vội vàng bám theo. Lâm Lang lạnh mặt, Cao Chí Kiệt tức tối, cất giọng chua lè: “Ồ với Hàn Tuấn riết, giờ cậu lợi hại quá nhỉ.”

Lâm Lang xé đoạn giấy lau tay, cười nói: “Đi theo các anh lâu nên học được ít tâm tư phòng thân, bằng không ai cũng tưởng tôi dễ chọc lăm.”

Cao Chí Kiệt trân mắt nhìn Lâm Lang vênh váo ra ngoài, vừa theo sau cậu vừa tẩm tắc khen: “Kim lân nào phải vật trong ao. Cậu cứ nham hiểm, quan tâm mỗi mình mình thoải mái đi, nếu ngày nào đó tôi bị Hàn Tuấn ném xác ra đồng hoang, cậu đừng quên đi nhặt xác tôi đấy.”

Lâm Lang nhin không được bật cười, nhướn mày nói: “Còn lâu tôi mới tin, ba anh có tiếng tại thành phố F lắm mà, anh ấy động ai cũng không dám động anh.”

Cao Chí Kiệt hớn hờ ra mặt: “Còn phải xem là chuyện gì nữa, tụi tôi ai chẳng biết Hàn Tuấn che chở cậu như gì ấy, chỉ thiếu điều nhốt cậu trong nhà không cho ra khỏi cửa thôi. Ví dụ như Quách Đông Dương, tên kia có ý với cậu lâu rồi, ôm tà tâm nhưng thiếu tắc đảm, song có cơ hội vẫn khiêu khích cậu mấy cái đó thôi. Lần trước anh ta giả bộ uống say sờ mó cậu chút đỉnh, cậu không biết lúc cậu về rồi, Hàn Tuấn gọi điện tới nổi nóng cỡ nào đâu. Đây là tụi Quách Đông Dương từ nhỏ lớn lên bên Hàn Tuấn nên tình cảm sâu đậm, phải tôi có khi bị ăn đòn từ khuya rồi.”

Lâm Lang nào biết chuyện này, nghe cũng hơi giật mình. Cậu biết Hàn Tuấn quản mình rất chặt, dù sao cậu đã quen với tính chiếm hữu gần như biến thái của hắn, nhưng đâu ngờ lại tới nước này, trong lòng cũng hơi sờ sợ. Hai người mở cửa đi vào, bấy giờ cậu mới để ý thấy lần này Quách Đông Dương quả nhiên ngồi xuống bên kia bàn, cách cậu rất xa. Hàn Tuấn phát hiện cậu hơi phân tâm, liền nghiêng người qua, thân thiết hỏi: “Cao Chí Kiệt đi theo làm gì?”

Lâm Lang vội lắc đầu, đáp khê: “Làm gì đâu, thì đi vệ sinh thôi.” Dứt lời, cậu không quên cảnh cáo một câu: “Từ nay tôi không báo mọi chuyện với anh nữa, tôi cũng cần không gian riêng mà.”

Hàn Tuấn không đáp lời, bắt đầu ăn uống nghiêm chỉnh. Ăn xong, Lâm Lang lại ngồi trên ghế nghe họ bàn chuyện làm ăn, đoạn mới cùng hắn ra khỏi phòng. Đến lối rẽ mới phát giác không thích hợp, thấy hắn vào thang máy, bèn ngoảnh lại hỏi: “Sao mấy người họ không đi theo?”

Hàn Tuấn lôi tuột cậu vào. Lâm Lang có linh cảm không hay, toan nhanh chân chạy ra ngoài, nhưng vẫn chậm một bước. Hắn đẩy cậu lên cửa thang máy chưa khép chặt, mông húc mạnh về phía trước, cười khê: “Em muốn không gian riêng mà, rộng vậy đủ chưa?”

Lâm Lang bị hạ thế phần chấn của hắn húc cho phát run, phản ứng đầu tiên lại là che mặt, khấn trương hô: “Trong thang máy có camera đó!”

Người nọ ác liệt ngậm vành tai cậu, trầm giọng nói: “Lâm Lâm vẫn chưa trả lời tôi đâu, em muốn không gian rộng chừng nào?” Nói đoạn, một tay đột nhiên len vào lưng quần Lâm Lang, dừng trên khe mông trơn mềm. Lâm Lang đỡ người, phát hiện ngón tay hắn trượt vào khe, cậu sợ tới mức thân mình run lẩy bẩy, chỉ nghe hắn thẳm thì bên tai: “Từ đây đến bên trong tôi vẫn chưa bao giờ tiến vào đâu, không gian rộng

như vậy chưa đủ sao?”

“Đủ... đủ... đủ rồi...”

Hàn Tuấn cúi đầu cười, ngậm ngón tay cậu: “Vậy Lâm Lâm còn cần không gian riêng không?”

“Không cần, không cần.” Lâm Lang vừa giận vừa then, che mắt nức nở: “Người ta thấy mất.”

Bấy giờ Hàn Tuấn mới hài lòng, rút tay khỏi quần lót cậu: “Ngoan, đừng sợ, không ai thấy đâu.”

Thang máy “đình đoong” một tiếng, Lâm Lang bước ba bước thành hai bước ra ngoài. Dưới ánh sáng ban ngày, lá gan lập tức về vị trí, cậu dừng chân, hung tợn nói: “Cái không gian riêng mà anh vừa bảo ấy, cả đời cũng đừng mơ đi vào!”

Thật đáng ghét, ý cậu sĩ diện nên năm lần bảy lượt chiếm lợi từ cậu, đúng là mặt người dạ thú, ngay cả vị thành niên cũng chẳng tha, hạ lưu!

107. Chương 107: Cuộc Sống Hạnh Phúc

Đầu tháng sáu, kết quả cuộc thi được công bố. Lâm Lang quả nhiên không giành giải, dẫu đã đoán trước nhưng thâm tâm vẫn khó tránh mất mát. Về nhà thấy Hàn Tuấn đang bày chén đĩa, trong lòng càng áy náy, đành chạy tới xum xoe, lúc rửa tay phát hiện người nọ đeo tạp dề thì sợ hết hồn, hỏi: “Anh xuống bếp hả?”

Hàn Tuấn cười cười, cởi tạp dề vắt lên một bên: “Sáng về sớm, tiện thể nấu đồ ăn luyện tay nghề luôn.”

Trước đây cậu chẳng qua chỉ thuận miệng bảo trong nhà nên có người biết nấu cơm, hẳn ấy mà vẫn ghi tạc trong lòng, Lâm Lang thật muốn hoài nghi hẳn cố ý khiến mình áy náy, không khỏi gục đầu xuống: “Tôi... tôi không đoạt giải... ngay cả hạng cũng không có.”

Hàn Tuấn thoáng sửng sốt, lập tức cười bảo: “Sau này cố gắng hơn là được rồi, thành công hay thất bại cũng nên ôm tâm bình bình. Ném thử món cá hấp này đi, tôi tự làm đấy.”

Lâm Lang càng chán nản hơn, nhắc đĩa gấp một miếng, gật gật đầu: “Ngon lắm.” Cậu không thích ăn cá mấy, nghe nói thịt cá giàu dinh dưỡng mới chịu ăn một hai đĩa trong bữa ăn hàng ngày.

“Ngon thì ăn nhiều nhiều chút. Cuộc thi qua rồi thì cho nó qua đi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Em mới học được bao ngày đâu, về sau sẽ tiến bộ.”

Lâm Lang ăn cơm trong rầu rĩ, rồi về phòng ngủ trưa. Nằm lên giường mới nhớ quên rửa chén, nhưng vừa ra đến cửa thì thấy người nọ đang bận bịu trong bếp. Hắn đang khom lưng rửa chén, nghe tiếng bước chân cậu, liền nói mà không quay đầu lại: “Em đi ngủ đi, hôm nay tôi rửa chén.”

Lâm Lang không nói gì, bước qua ôm eo hắn từ phía sau, tựa đầu lên lưng hắn. Hàn Tuấn hơi bất ngờ, muốn nắm tay cậu lại phát hiện hai tay mình dính đầy nước, đành phải chống hai tay, cười nói: “Em đừng quậy rũ tôi chứ.”

Lâm Lang đỏ mặt, toan buông tay, cơ mà không xuống đài được, lập tức sáp lên cắn một phát. Hàn Tuấn phì cười, xoay lưng lại: “Em nghiện cắn rồi à?”

Lâm Lang lao cái vút ra cửa nhà bếp, ngẩng đầu có phần khiêu khích: “Cứ cắn anh đó, ai biểu anh không đứng đắn.”

Hàn Tuấn cười nghiêng răng, mắt toát ánh sáng: “Thấy em còn nhỏ nên mới chiều em, ai ngờ em ngày càng to gan, coi bộ không chừng trị em là không xong.”

Lâm Lang hét ầm lên rồi bỏ trốn, cười khanh khách chạy đến cửa phòng ngủ mới nhận ra Hàn Tuấn vốn không đuổi theo, trong lòng vậy mà hơi thất vọng, nom bóng lưng tắt bật của hắn lại có chút cảm động, bèn ôm cảm xúc ngổn ngang quay về phòng ngủ. Nhưng đi qua đi lại một hồi như vậy, thế mà hết cả buồn ngủ. Cậu du đãng một vòng như du hồn, làm ổ trong phòng khách xem TV. Tuy nhiên, hơn mười hai giờ trưa căn bản chả có phim truyền hình gì hay. Cậu xem một lúc đã muốn ngủ, đang thiu thiu tự dưng thấy miệng lạnh lạnh, vội vàng mở to mắt. Chỉ thấy Hàn Tuấn dùng nĩa đưa một miếng táo qua. Cậu ngậm lấy chẳng chút do dự, nhai mấy cái rồi nuốt vào bụng, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt trêu tức của hắn thì giật thót, vội hỏi: “Làm sao?”

Hàn Tuấn cười nói: “Miếng táo vừa nãy bị tôi liếm qua rồi...”

Lâm Lang mém nữa nhảy dựng lên, song đã sớm nuốt rồi, nôn kiểu gì cũng chẳng phun ra được. Càng nghĩ càng ức, bèn giằng lấy cái đĩa từ tay hắn, nhón miếng táo nhét vào miệng: “Há miệng!”

Hàn Tuấn sững người, chỉ quai hàm phồng to của cậu: “Không phải em muốn nuốt tôi đấy chứ?”

“Vô nghĩa.” Lâm Lang đáp qua quýt: “Mau há miệng.”

Hàn Tuấn cười đón lấy, mắt thấy môi cả hai sắp chạm nhau thì Lâm Lang đâm một phát lên bụng hắn: “Anh nghĩ đẹp nhỉ, tưởng chiếm lợi từ tôi dễ thế sao.”

Cậu vừa ăn vừa nói, nước trái cây hòa nước bọt chảy xuống từ khóe miệng. Đang tính lau, lại bị Hàn Tuấn kéo qua hôn. Lâm Lang mím chặt môi, hung hăng quay mặt đi, mắng: “Cứ ăn no cái là đùa giỡn lưu manh, nhanh lẩn sang một bên.”

Hai người quần lấy nhau, cậu không thực sự muốn phản kháng, nên tay chẳng dồn bao nhiêu sức, cơ mà người nọ bỗng đứng lại lẩn lờng lốc xuống sofa, đưng cái ằm lên bàn trà. Lâm Lang hoảng sợ, tức thì ẳn mặt, sau đó hét lên, ẳt ra chạy về hướng phòng ngủ.

Hận thay cậu nhiều năm qua không tích cực với thể dục, lười biếng quá nhiều năm, hiện tại rốt cuộc lãnh hậu quả của kém vận động. Lâm Lang kêu đến khản giọng, bị giày vò cả buổi mới yên, thấy ra giường vương đầy dịch dinh dính, cậu giận run cả người. Dở thể dục thì thôi đi, định lực còn không vững vàng, có thể đoán tiền đồ tương lai chẳng mấy xán lạn. Lâm Lang khinh bỉ mình chết được.

Hàn Tuấn hài lòng thỏa ẳ, ẳm cậu đi rửa ráy. Không biết do hần ẳng tuổi sung mãn, hay giống như Cao Chí Kiệt nói, cảm dục quá lâu một khi bùng nổ sẽ mất khống chế, vừa thấy thân thể cậu đã giường cung bật kiểm, trong phòng tắm lại trêu chọc cậu một hồi. Lâm Lang xấu hổ tới độ muốn ẳn thổ cho xong, thiếu điều ẳng đầu chết quách trong phòng tắm. Cậu sống theo khuôn phép cũ đã lâu, chưa từng nghĩ có ngày mình sẽ ẳn loạn ẳo phượng giữa ban ngày ban mặt thể này.

108. Chương 108: Tà Tâm Chưa Tắt

Trải qua sự kiện vừa rồi, Lâm Lang ý thức đầy đủ tầm quan trọng của việc rèn luyện. Kể từ đó, hầu như tối nào cậu cũng hít ẳt và gập bụng mấy chục cái trước khi ngủ, cộng thêm vài chục lần đá cao chân. Hàn Tuấn chứng kiến tất cả, nhưng không hỏi cậu. Mấy ngày sau, Lâm Lang cũng tự cảm nhận được hiệu quả rõ rệt, đến thứ tư, hần ẳt nhiên ẳra cho cậu một thẻ VIP. Lâm Lang thấy là khóa tập yoga thì giạt mình không nhẹ. Cậu từng nhìn người ta luyện yoga, trường đại học cũng mở lớp tập môn này. Nhưng thể dục của cậu quá nát, đến cả ẳng tác duỗi thẳng chân tay chạm cổ chân mà còn vươn không tới, môn vận động đòi hỏi tính mềm dẻo cao như vậy sao thích hợp với cậu.

“Tôi tập không được ẳu.”

Hàn Tuấn chuyên tâm lái xe, vậy mà không buồn liểc mắt nhìn cậu: “Đã làm xong rồi, không đi cũng phải đi, về sau cần dùng tới.”

Tuy rằng Lâm Lang nghi hoặc, song không chịu dễ dàng khuất phục, nhượng mảy hỏi: “Tôi cần cái này làm chi, cũng ẳu thẻ trông cậy vào thể dục để ẳt thành tựu.”

“Thì em thỉnh thoảng cũng phải khiêu vũ lúc tham gia biểu diễn liên hoan mà, học cái này rèn luyện độ mềm dẻo khá tốt.”

“Tôi khiêu vũ đơn giản lắm, ẳng tác nhanh là được, không cần đến mức này.” Lâm Lang nói thật, ngày trước cậu được chọn tham dự biểu diễn 80% là nhờ thân hình và bề ngoài, chẳng cần dự gì tới kỹ năng vũ ẳo hết. Ở phương phiệן khác cậu còn có dã tâm, chứ phương diện thể dục thì rất chi biết mình biết ta.

“Tranh thủ còn trẻ học nhiều nhiều chút cũng chẳng hại gì, thời gian tùy ý, chừng nào rảnh thì đi.” Hàn Tuấn quay sang nhìn cậu một cái: “Dù sao đã trả tiền rồi, không rẻ ẳu.”

Đáng ghét quá đi mất, dám lợi dụng điểm yếu về mặt tiền bạc của cậu, thứ cậu khó chấp nhận nhất là lãng phí, đã nói thế đời nào lại không đi.

“Được... được rồi... Từ nay anh không được tự ý quyết định nữa, học vẽ đã đành, giờ cái này cũng vậy...”
Lâm Lang đút thẻ VIP vào túi: “Bảo trước với anh một tiếng, tôi nhất định học không tốt.”

Hàn Tuấn cười cười, nom không hề lo lắng chút nào, với tính cách của Lâm Lang, không làm thì thôi, một khi đã làm sẽ cố gắng làm tốt nhất, hẳn rất tán thưởng điểm ấy.

Quả nhiên, Lâm Lang rất nỗ lực, rảnh cái là chạy tới phòng tập yoga, bảo rằng nếu đã trả tiền thì không thể chịu thiệt, hơn nữa mỗi tối còn luyện tập mấy lần trên giường trước khi ngủ, có lần kéo mạnh quá độ làm chân bị thương, hai ngày sau mới khỏi. Tuy nhiên, chút xú hăng hái ấy chẳng kéo dài được bao hôm, ngày ấy cậu từ phòng tập yoga về thì đụng mặt Cao Chí Kiệt đang làm khách ở nhà. Nghe nói cậu đi học yoga, hẳn thế mà nở nụ cười xấu xa, hỏi nhỏ: “Hàn Tuấn không hài lòng với cậu trên giường à?”

Mặt Lâm Lang đỏ như cà chua, lắp bắp hỏi: “Sao tự dưng anh... hỏi cái này?”

Cao Chí Kiệt ra vẻ quả nhiên, thở dài: “Vậy cậu luyện tập cho tốt nghen, tôi nghe Quách Đông Dương nói mấy thằng nhóc trong Lê Đô luyện môn này nên tư thế gì cũng làm được hết.”

Đầu Lâm Lang nổ cái bùm, nhảy dựng khỏi sofa như bị điện giật: “Anh... anh đừng đoán vớ vẩn, tôi với Hàn Tuấn chẳng... chẳng làm gì cả...” Vừa nói vừa dùng mắt tỏ ý khinh bỉ: “Đầu óc anh đúng là bị ối!”

Cao Chí Kiệt bị cậu lườm mà sững sốt, rồi thấy Lâm Lang nổi giận dùng đũa vọt vào thư phòng Hàn Tuấn, tiếng đóng sầm cửa vang đến mức màng nhĩ hẳn muốn kêu ong ong. Hắn đang ngẫm xem phải chăng mình nói sai rồi thì Lâm Lang lại tung cửa lao tới, cậu vẫn thở phì phì, mặt đỏ ửng, còn mở chính bỏ đi luôn. Hàn Tuấn chạy ra khỏi thư phòng, vừa đuổi theo vừa quay đầu mắng: “Cậu không giữ nổi cái mồm hả, cái gì cũng nói với Lâm Lang là sao!”

Cao Chí Kiệt ngượng ngùng đứng một hồi lâu, đoạn đặt mông ngã xuống sofa: “Đệt, là chuyện mẹ gì vậy.”

Nhưng hai ngày sau, hắn phát hiện mình phạm lỗi thật rồi, vì mấy lần ăn cơm gần đây Hàn Tuấn toàn đến một mình. Bình thường một tuần có ba bốn lần Hàn Tuấn dẫn Lâm Lang tới ăn chung với họ, còn lại thì cùng Lâm Lang trải qua thế giới hai người. Dẫu công việc bận rộn, song Hàn Tuấn vẫn dành cho Lâm Lang không ít thời gian, những việc có thể hoàn thành ở nhà đều mang về thư phòng làm. Có điều, dạo này bữa nào cũng ra ngoài ăn, lại chẳng thấy bóng dáng Lâm Lang đâu, Cao Chí Kiệt lập tức nhận ra giữa hai người nảy sinh vấn đề. Hắn lại không có gan chủ động hỏi Hàn Tuấn, đành đến trường tìm Lâm Lang. Thời điểm tìm thấy Lâm Lang ở trường, cậu đang ăn cơm trong căn tin, bên cạnh còn có một cô bé. Cao Chí Kiệt ngồi xuống tỉnh bơ, thấy nữ sinh kia rất xinh, liền hỏi thẳng: “Em là Mạc Tiểu Ưu hả?”

Mạc Tiểu Ưu nhìn nhìn Lâm Lang, gật đầu đáp: “Xin chào, anh biết em sao?”

Lâm Lang hơi xấu hổ, cười nói: “Đây là Cao Chí Kiệt, bạn tôi.”

Mạc Tiểu Ưu kinh ngạc cũng phải, cách ăn mặc của Cao Chí Kiệt không giống mới ra trường. Lâm Lang lừa hai miếng cơm, chào Mạc Tiểu Ưu rồi rủ Cao Chí Kiệt ra chỗ khác, đi thẳng đến cây cầu nhỏ bên ngoài: “Anh chạy tới đây làm gì?”

Cao Chí Kiệt vẫn mãi ngoảnh đầu nhìn, cười hỏi: “Hàn Tuấn biết cậu còn đi chung với con nhỏ kia không?”

“Gì mà con nhỏ... tôi với nhỏ ấy chỉ là bạn học bình thường thôi, ban nãy tình cờ gặp nhau, cảm anh nói lung tung với Hàn Tuấn, cảnh cáo anh đấy.”

Cao Chí Kiệt tỏ vẻ “tôi biết ngay mà”: “Vậy cậu chú ý một chút, cái khác không nói, chứ Hàn Tuấn không dễ dung thứ loại chuyện này đâu, đến lúc ấy tôi cũng chẳng giúp được cậu.”

Lâm Lang tâm phiền ý loạn, hỏi: “Anh đến đây làm chi, anh ta bảo anh đến hả?”

Cao Chí Kiệt cười nhìn cậu, nhìn tới nỗi Lâm Lang sắp đỏ mặt mới hỏi: “Hai người cãi nhau à?”

Giọng điệu rõ ràng xem cậu và Hàn Tuấn là đôi tình nhân đang giận dỗi nhau, Lâm Lang có chút không quen, đỏ mặt hỏi: “Anh ta nói với anh hả?”

“Anh ấy đời nào kể, chỉ là mấy bữa nay ăn cơm không thấy mặt cậu nên tôi đoán thế. Vì chuyện gì vậy, đừng nói tại vụ lần trước nha, giờ tôi vẫn thấy mình ngu muốn chết, tôi còn chưa giải thích rõ ràng chuyện hôm đó đâu, đang êm đẹp tự nhiên cậu nổi cáu bỏ đi là sao?”

Lâm Lang hơi mím môi: “Không liên quan đến anh, là tại anh ta suy nghĩ bậy bạ, cả ngày toàn nghĩ ba chuyện dơ bẩn.”

Cao Chí Kiệt vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “Không liên quan tôi thì tốt, nói ra cậu chê cười cũng được, mấy bữa nay tôi còn chả dám thở mạnh trước mặt Hàn Tuấn đâu. Tôi cứ tưởng cậu với Hàn Tuấn không phải nhân vật tầm thường chứ, sao vẫn hờ hững là hờn dỗi nhau như mấy cặp tình nhân khác vậy?”

Lâm Lang quần bách tới độ cả buổi chẳng đáp nên lời, trong hồ trần ngập cá vàng rực rỡ đủ màu, con nào con nấy nhảy nhót vui vẻ. Lâm Lang nhìn mặt hồ, nói: “Anh còn chuyện gì không, nếu không thì tôi còn việc khác nữa.”

“Xì, cậu thì bận quái gì.” Cao Chí Kiệt nom cậu đỏ bừng cả mặt, tà tâm đột nhiên trỗi dậy, cười hì hì hỏi: “Tôi hỏi nè, cậu với Hàn Tuấn tiến hành đến bước nào rồi, anh ấy thực sự chưa...”

“Cao Chí Kiệt!” Lâm Lang quay đầu bỏ về ký túc xá: “Anh mau cút đi.”

Cao Chí Kiệt bật cười ha ha, dựa vào đầu cầu, hô: “Tôi nói này Lâm Lang, cậu không có ý gì với con nhỏ kia thì cách xa nó một chút, bằng không sớm muộn gì cũng hại nó. Nhớ kỹ lời tôi đấy.”

Chả biết Lâm Lang có nghe thấy không, cậu không quay đầu lại mà chạy đi thật nhanh. Cao Chí Kiệt đứng trên đầu cầu, ngẩn ngơ ở đó một hồi. Bị ánh nắng giữa trưa chiếu đến đau đầu, bảy giờ hán mới bước nhanh vào xe, thiết nghĩ mình tới đây can thiệp rõ là nực cười, không khỏi lắc đầu cười cợt.

Chiến tranh lạnh non một tuần, Lâm Lang bắt đầu thấy vô vị, cậu sợ mình có vẻ hẹp hòi quá, hơn nữa thực tình không muốn lãng phí số tiền kia, nhịn vài ngày lại lén chạy đến phòng tập yoga, có điều không cho hán biết. Nhưng nay khác xưa rồi, tâm tình cũng chuyển biến ba trăm sáu mươi độ. Trước kia cậu thuần túy cho rằng đã trả tiền thì không nên bỏ phí, song từ ngày biết mục đích chân chính Hàn Tuấn cho mình đi học yoga, mỗi lần luyện tập đều thấy trong lòng ngứa ngứa, khó mà diễn tả là cảm giác gì. Đôi khi không khỏi liên tưởng tư thế này tương lai sẽ thế nào thế nào, tư thế kia sẽ thế nào thế nào, cuối cùng tự làm mình ngượng. Tuy nhiên, từ ngày luyện yoga, cậu phát hiện cơ thể mình tốt hơn nhiều, mặt mũi cũng có tinh thần. Hồi trước cậu nghe Quan Bằng bảo người sáng suốt liếc mắt là nhận ra người từng luyện khiêu vũ thông qua khí chất ẩn tàng, cậu nghĩ luyện yoga cũng tương tự, nói chung là khác với trước kia.

Nhưng cậu chưa nghĩ xong cách bắc thang cho mình bước xuống, thì đã bị hán bắt quả tang trước cửa phòng tập. Giờ phút ấy, Lâm Lang hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, lúng túng đứng giữa ánh chiều tà ngày hè. Về mặt Hàn Tuấn vẫn như thường, mở cửa xe, trầm giọng nói: “Còn không lên đi.”

Đầu óc Lâm Lang loạn cào cào, làm bộ không nghe thấy, thản nhiên tiến lên trước, người nọ lái xe kè kè theo cậu, thở dài bảo: “Tôi biết sai rồi, em lên đi được không?”

Lâm Lang đeo ba lô đứng dưới nắng chiều, xấu hổ hỏi: “Có phải trong bụng anh đang lén giễu cợt tôi không?”

Hàn Tuấn nhướn cười khoe hàm răng trắng tinh: “Bé cưng, tự biết ngượng rồi chứ gì?... Rồi rồi rồi, tôi không cười em, đi lên đi. Tôi nhận lỗi với em được chưa.”

Lâm Lang nở nụ cười ngênh đón trời chiều, tóc ướt rượt dán lên trán, tươi tắn mà mềm mại: “Anh có giỏi thì cả đời đừng nói chuyện với tôi, xem ai thiệt hơn ai.”

109. Chương 109: Hào Quang Nở Rộ

Hàn Tuấn bước xuống kéo cậu vào xe. Trong xe mở điều hòa, dễ chịu hơn bên ngoài nhiều. Lâm Lang hết sức đắc ý vì thắng lợi của mình, vội giục hán: “Nhanh lái xe đi, người tôi toàn mồ hôi, muốn về nhà tắm cái.”

Ai ngờ Hàn Tuấn chỉ nghiêng đầu nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi: “Bị tôi bắt học yoga khiến em giận sao?”

Lâm Lang lại đỏ mặt: “Cũng không phải giận... Nhưng sao anh không nói thẳng cho tôi biết mà bịa lý do rõ là đường hoàng...”

Hàn Tuấn dựa vào ghế lần nữa: “Da mặt em mỏng như vậy, nếu nói thật thì em chịu cố gắng học chắc?”

Lâm Lang vừa ghe, mặt lập tức đỏ chót, lầm bầm hờn dỗi: “Cái suy nghĩ xấu xa kia của anh có đúng đắn gì đâu.”

“Tôi chỉ sợ sau này lỡ không khống chế được mình thôi, cơ thể khỏe mạnh cũng giúp em đỡ bị thương hơn...”
Hắn càng nói càng hạ thấp giọng, đoạn khởi động xe: “Không nói nữa, lần này là tôi sai.”

Lâm Lang xoay mặt ra ngoài cửa sổ, cổ cũng đỏ bừng.

Trong cuộc chiến giữa hai người, Hàn Tuấn ý vào tuổi tác và thể trạng khiến cậu chịu thiệt không ít, giờ cuối cùng cũng hòa nhau, Lâm Lang vui quá chừng. Thiết nghĩ phải nhanh chóng tạo dựng uy tín cho mình, vì cậu dùng ngón chân nghĩ cũng biết vai vế trong mối quan hệ tương lai của hai người, người bị áp chế còn đỡ, quan trọng là không thể bị áp chế cả uy phong, bằng không chẳng phải sẽ mất quyền phát ngôn trong mọi chuyện sao.

Không biết từ lúc nào, số lần Cao Chí Kiệt đến tìm cậu ngày càng thường xuyên, toàn rủ đến mấy chỗ chơi bởi. Tính tình Lâm Lang căn bản không hợp với những nơi ấy, nhưng ai mà chịu nổi Cao Chí Kiệt không nhèo nài nỉ. Kỳ thực Cao Chí Kiệt khá chu đáo, dẫn cậu tới mấy nơi không quá ồn ào, đi KTV cũng chỉ rủ hai ba người quen. Lâm Lang không rõ tại sao hắn bỗng nhiên hứng thú với những thứ này, nhất là khiêu vũ. Tuy thân hình Cao Chí Kiệt không tồi, song tính nét thực tình không giống người học khiêu vũ. Lâm Lang đứng bên nhìn mà cười suốt, Cao Chí Kiệt ngượng đỏ mặt, nhưng vẫn kiên trì, bảo rằng để sau này khiêu vũ cùng bạn gái. Lâm Lang hoàn toàn không tin, khiêu vũ toàn diễn ra trên TV, ngoài đời nào thấy ai rảnh rỗi ôm nhau khiêu vũ. Nhưng trông Cao Chí Kiệt hăng hái bừng bừng, cậu cũng chẳng nói thêm gì làm hắn cụt hứng. Cậu đứng bên cạnh, thi thoảng nhìn không được sẽ nghe Cao Chí Kiệt dụ mà học một đoạn. Có lẽ nhờ học yoga, nên học khiêu vũ đặc biệt mau. Dáng cậu thon dài, giáo viên nói cậu rất thích hợp học vũ đạo, tiếc là không tập luyện từ xưa, giờ hơi quá tuổi rồi tất nhiên không dễ nữa. Song Lâm Lang chỉ là ham của lạ mới học, nhảy so với người bình thường đã là rất tốt rồi, đa số người đều kém hơn cậu.

Dè dặt việc học chả mấy chốc đã phát huy công dụng. Cuối tháng sáu, Hàn Tuấn về nhà, bảo là muốn dẫn cậu đến một tiệc tối. Lâm Lang sống lâu bên hắn, sớm đã quen thuộc với những chuyện như thế, cậu đi giới thiệu chỉ trò chuyện cùng vài người quen, cũng không phải việc quá khó xử, thêm nữa cậu muốn khắc phục tật xấu dễ thẹn thùng, có cơ hội thì nên đi mấy chỗ đó.

Tuy nhiên, chuyến này lại giúp cậu mở rộng tầm mắt, bởi cậu phát hiện khung cảnh nam nữ dè dặt nhau khiêu vũ trong TV thế mà thực sự diễn ra. Cậu cứ ngỡ mình đang mơ, đây là chủ nghĩa xã hội khoa học đúng chứ, sao lại có loại vũ hội mà trong nhận thức của cậu chỉ dành riêng cho quý tộc thế này. Cậu nhìn mà trợn mắt há mồm, bám sát rạt sau lưng Hàn Tuấn, lại sợ người khác nghi ngờ quan hệ giữa mình và hắn, trong lòng sợ sệt không thôi. May thay, chỉ một lát đã thấy mặt Cao Chí Kiệt, Lâm Lang vội vàng đến chỗ hắn. Cao Chí Kiệt thấy cậu thì hai mắt tỏa sáng: “Bộ đồ đẹp lắm, rất hợp với cậu.”

Quần áo này là Hàn Tuấn mua cho, chính cậu cũng rất thích, chẳng qua không dám mặc tùy tiện. Trong bữa tiệc, cậu bắt gặp thật nhiều gương mặt quen thuộc, có cả mấy diễn viên nhỏ từng xuất hiện trên TV, người này trang điểm lộng lẫy hơn người kia. Lâm Lang gần như tưởng mình lạc vào thế giới mộng mơ, một đêm khiến cõi lòng cậu rung động quá lớn, hóa ra cái gọi là giới thượng lưu thật sự tồn tại. Cậu xuất

thân nông thôn, chứng kiến cuộc sống đô thị đã cảm thấy khó tin, hiện tại mới biết sinh hoạt có thể tốt đẹp đến mức cậu chẳng tài nào tưởng tượng nổi. Bạn xem Trung Quốc có 1.3 tỷ người, trông như thể đang sống trong cùng thế giới, nhưng thực chất đâu phải, Lâm Lang cảm giác nếu mình kể lại cảnh tượng này với lũ bạn cấp ba, tụi nó chắc chắn không tin. Khung cảnh chỉ tồn tại trong ảo tưởng của họ, khung cảnh chỉ nhìn thấy trên phim truyền hình, ấy mà lại phát sinh chân thật trước mắt cậu.

Lâm Lang chìm đắm trong hưng phấn cả đêm, hiện thực mở ra một cánh cửa mà cậu trước nay chưa từng nhìn thấy, đó là hùng tâm tráng chí được giương cánh bay cao, thăng quan tiến chức. Đang ngồi ở trên ghế suy nghĩ miên man thì Cao Chí Kiệt bỗng nháy mắt với cậu. Cậu thoáng sửng sốt, chợt nghe một mùi hương nhàn nhạt phả vào mặt. Lâm Lang ngẩng đầu, trông thấy một cô gái trẻ mặc trang phục na ná lễ phục dạ hội, cười hỏi: “Có thể nhảy với tôi một bản không?”

Lâm Lang mất tự nhiên đứng lên, chưa kịp đáp lời, bên cạnh liền có người ngăn chặn: “Thật xin lỗi, cậu ấy không biết khiêu vũ.”

Lâm Lang thấy Hàn Tuấn cười nhìn mình, máu toàn thân cũng dâng lên, cậu thở phà phà nói: “Tôi biết!”

Mấy người gần đó đều ngây ngẩn. Cô gái kia nhoẻn cười kéo tay cậu, cười với Hàn Tuấn một cái. Lâm Lang khẩn trương bước đến giữa sàn nhảy, phát hiện Cao Chí Kiệt thế mà mời những đôi nam nữ xung quanh đi xuống. Cậu tự dưng thấy hối hận, tim vọt lên tận cổ họng, song hiện thực đã không cho phép cậu rút lui, âm nhạc vang lên, còn là khúc nhạc cậu thường xuyên nghe được cùng Cao Chí Kiệt mỗi ngày. Cậu biết mình không thể làm trò xấu mặt, nên toàn bộ tinh thần đều tập trung trên bước nhảy, căn bản không kịp quan tâm mình nhảy thế nào. Ánh đèn chiếu lên người Lâm Lang, cậu không ngừng toát mồ hôi khi nhìn thấy Cao Chí Kiệt nhếch khóe miệng, thấy ánh mắt sâu thẳm mà kinh ngạc của người nọ, thấy những người khác hoặc cười hoặc thầm thì với nhau, cậu cơ hồ ngỡ đây là giấc mộng. Cậu rơi vào một giấc mộng được bố trí tỉ mỉ, trong mộng có thiếu niên không nén nỗi tham vọng cùng một tương lai tươi sáng rực rỡ.

Ánh nhìn của tất cả mọi người đáp trên hai người họ. Thời điểm khúc nhạc chấm dứt, cô gái chợt bật cười khẽ, nhẹ giọng nói: “Sao tay cậu đổ nhiều mồ hôi vậy?”

Lâm Lang cuống quýt rút tay lại, luống xuống đáp: “Tôi... tôi hồi hộp quá.”

Cô gái vẫn mỉm cười, vươn tay chào: “Chào cậu, tôi là Hàn Hiểu.”

Lâm Lang chưa từng nắm tay con gái bao giờ, cậu vội chìa tay: “Xin chào, tôi là Lâm Lang, lâm trong thụ lâm, lang trong minh châu lâm lang.”

Trên đường về chỗ ngồi, Cao Chí Kiệt tiến lên đón cậu, cười hỏi: “Thế nào?”

Lâm Lang nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh mưu tính sẵn rồi chứ gì?”

Cao Chí Kiệt cười cười, khi sắp trở lại vị trí thì hần bỗng dừng hỏi nhỏ: “Đừng nói với Hàn Tuấn nhé.”

Lâm Lang quay ngoắt đi, Cao Chí Kiệt cười khoác vai cậu: “Nhóc này đúng là chân nhân bất lộ tướng nha.”

Đám Quách Đông Dương cũng cười, một người đàn ông Lâm Lang từng gặp vài lần lên tiếng: “Em trai Hàn tổng quả nhiên lợi hại, mỗi ngày mỗi kiểu.”

Bên ngoài Hàn Tuấn toàn giới thiệu Lâm Lang là họ hàng xa, chỉ mấy người thường hay đi chung mới biết quan hệ giữa hai người họ. Đầu năm nay mối quan hệ đồng tính vẫn cần giữ bí mật, những người họ rất kín miệng, chưa bao giờ kể với người ngoài. Đêm nay thấy Lâm Lang biểu hiện như vậy, tất cả họ đều ngạc nhiên. Trong ấn tượng của họ, Lâm Lang là người không thích nói chuyện, hơn nữa còn dễ ngượng, chẳng khác gì sinh viên bình thường. Nhưng hôm nay đúng là đáng kinh diễm, thậm chí ai nấy cũng thán phục mắt nhìn của Hàn Tuấn.

Thế nhưng, Lâm Lang lại sợ nghe nhận xét của người họ. Ngay từ lúc khiêu vũ trên sàn đã bắt đầu sợ. Cậu không muốn nổi bật, chỉ là nhất thời mù mắt, muốn Hàn Tuấn biết mình cũng có thể trở nên ưu tú. Sâu trong lòng Lâm Lang vẫn vô cùng tự ti, cậu không muốn bị làm sao, thật hy vọng bản thân trong mắt Hàn Tuấn là độc nhất vô nhị, không ai bì kịp.

Hàn Tuấn trái lại vẫn thản nhiên, đưa một ly nước trái cây qua: “Mệt chưa.”

Lâm Lang không dám ngẩng mặt, chỉ nhận lấy, giữa đầu uống vài hớp đã cạn. Lần yến hội này có rất đông cô gái trẻ góp mặt, ắt hẳn đều là họ hàng hoặc con gái của những người tham dự, người trẻ tuổi ham đến chốn náo nhiệt. Lâm Lang phát hiện có mấy người luôn nhìn về phía này, trên người lại mất tự nhiên. Một người đàn ông đeo khuyên tai tiến tới, nhìn về phía Cao Chí Kiệt, nói: “Giới thiệu đi chứ.”

Cao Chí Kiệt cười đáp: “Huynh đệ của tôi, Lâm Lang.”

Người kia cười, nhìn Lâm Lang hỏi: “Còn đang học cấp ba à, lớp mấy?”

Lâm Lang đỏ mặt, nói: “Năm nay tôi lên năm nhất đại học rồi.”

Nói thật, lúc thốt ra lời này, trong đầu cậu có chút kiêu ngạo, có cảm giác hả hê “cho mi dám khinh thường ta”. Người kia quả nhiên hơi giật mình, đoạn hần mỉm cười, vươn tay đến: “Tôi là Lục Đông, cũng đang học đại học, năm nay năm ba.”

Lâm Lang hoài nghi phải chăng con cháu nhà giàu đều trưởng thành sớm, Lục Đông nom thế nào cũng chẳng giống sinh viên. Cậu vội vươn tay, cười bảo: “Chào anh.”

“Em gái tôi muốn làm quen với cậu, có thể cho tôi xin số điện thoại không?” Lục Đông cười, chỉ chỉ phía sau. Lâm Lang thấy một nữ sinh đứng núp đằng xa, mặt thoáng cái đỏ ửng, cậu chưa kịp trả lời, Lục Đông đã cười trước: “Giờ còn bày đặt mắc cỡ. Nó cũng năm nhất, tuổi xấp xỉ cậu.”

“Xin lỗi, Lâm Lang còn nhỏ, gia đình không cho phép yêu đương.” Cao Chí Kiệt thành linh kéo cậu qua:

“Nhà cậu ấy quản nghiêm lắm, nói là chưa tốt nghiệp đại học không cho yêu.”

Lời nói dối giả tạo hết sức, rõ ràng Cao Chí Kiệt chỉ ứng phó lấy lệ. Lục Đông nhú mày, Lâm Lang bỗng nhiên xấu hổ, ấp úng nói: “Xin... xin lỗi, tôi có người trong lòng rồi.”

110. Chương 110: Độc Lòng Dạy Dỗ

Lâm Lang chẳng biết mình làm sao ra được, cậu thất tha thất thểu bị nhét vào xe, sau lại lật đật giải thích: “Tôi đã nói có người trong lòng rồi, anh còn giận gì nữa?”

“Học khiêu vũ lúc nào?”

Lâm Lang sửng sốt, lúng túng nhìn ra cửa sổ: “Tôi học lâu rồi, cũng đâu phải anh không biết, tôi còn được chọn tham gia liên hoan mừng năm mới nữa mà...”

“Hồi đó tôi cũng thấy em khiêu vũ, căn bản không bì kịp hôm nay. Cho em cơ hội cuối cùng.”

Lâm Lang thất kinh, lắp bắp nửa ngày, rốt cuộc thành thật khai báo: “Dạo trước Cao Chí Kiệt đi học khiêu vũ, tôi cũng học một ít... Thực sự không cố tình gạt anh đâu, chỉ là tôi thấy không có gì quan trọng nên không báo cáo với anh.”

Cậu cố ý dùng từ “báo cáo”, giọng điệu có chút lấy lòng.

Hàn Tuấn cười khẩy, khóe miệng hơi nhếch lên: “Cao Chí Kiệt mà muốn học khiêu vũ?”

Đang nói thì Cao Chí Kiệt đúng lúc đi tới. Hàn Tuấn hạ cửa kính xuống, lạnh lùng bảo: “Tôi mặc kệ cậu có tâm tư gì, sau này tránh xa Lâm Lang một chút.”

Bả vai Cao Chí Kiệt lập tức gục xuống, ánh mắt nhìn Lâm Lang như thể thất vọng lắm.

Lâm Lang xấu hổ cúi gầm mặt, cậu biết làm sao chứ, cho cậu mười lá gan cũng không dám nói xạo Hàn Tuấn đâu.

Cậu co mình trong xe, ngắm cảnh đêm không ngừng xẹt qua ô cửa, phảng phất như đang chìm trong cõi mộng vô thực, nhưng đâu sao có một giấc mộng như vậy, thì dù bây giờ trở lại hiện thực, trong lòng cũng lưu giữ một khắc khiến cậu rung động.

Chừng nào cậu mới có thể dùng chính đôi tay mình đạt được cuộc sống rực rỡ tươi đẹp nhường ấy, cuộc

sống giàu sang mà trước kia cậu ngỡ chỉ xuất hiện trên TV. Lâm Lang vẫn bất động nhìn ra ngoài cửa sổ, trông mắt đen thẳm phản chiếu ánh đèn đường. Ôm cõi lòng thấp thỏm bất an mà xoay qua hỏi: “Hôm nay tôi thể hiện tốt không?”

Hàn Tuấn thoáng ngẩn ra, cổ họng hơi động, mãi sau mới đáp: “Khiến tôi rất kinh ngạc, rất chói mắt.”

Lâm Lang cười khê, cậu luôn hy vọng nhận được lời khẳng định thật lòng thật dạ từ hắn. Cậu cũng muốn trở thành người xuất chúng giống hắn, cùng hắn sống vai đứng chung một chỗ, sở hữu hào quang của riêng mình.

“Nhưng cũng khiến tôi muốn nhốt em lại, không cho phép đi bất cứ đâu.” Người nọ nói tiếp: “Thế nên đừng tiếp tục khiêu chiến giới hạn của tôi.”

Lâm Lang hơi kinh hãi, ương bướng mím chặt môi, cậu ăn mềm không ăn cứng.

Buổi tối, Lâm Lang bị đùa đến thắm, nếu không phải cậu phản kháng lần nữa, chỉ e bị hắn xơi gọn thật rồi. Chẳng qua gần đây cậu ý thức được quan hệ cả hai sớm muộn gì cũng phải tới bước kia, nên cố nén xấu hổ lên mạng tra cứu một ít tư liệu về chuyện nam nam. Vừa xem lông tóc đã dựng đứng, trên mạng toàn bảo dương vật của bên công nhỏ nhỏ chút mới tốt cho bên thụ, nhưng cậu đâu phải chưa từng thấy kích thước của Hàn Tuấn, tại Âu Mỹ đã tính là siêu dài rồi, mà cậu chỉ là vị thành niên châu Á, nếu cắm vào thật thì không chết cũng toi nửa cái mạng. Lâm Lang cũng không hẳn không muốn làm bước kia, mà là sợ thật, không dám tưởng tượng đến tình cảnh máu thịt lẫn lộn ấy. Cậu cảm thấy mình xúi quẩy quá đỗi, gặp phải một tên đàn ông thì thôi đi, cố tình chỗ ấy của hắn còn thuộc loại to hiếm thấy trong số đàn ông châu Á theo như trên mạng nói. Thảo nào Hàn Tuấn có thể làm đại ca xã hội đen, người lợi hại trên phương diện kia sở hữu sự mạnh mẽ tự nhiên toát ra từ xương tủy, sinh lý cũng quyết định mức độ tự tin của tâm lý. Lâm Lang quyết tâm giữ chặt phía sau cả đời, đành phải bắt chước hắn dùng miệng phục vụ. Song Hàn Tuấn không nỡ, nên cậu chỉ đảm đương vị trí bị động, ngoan ngoãn nằm trên giường. Nhưng kiểu thân thiết danh xứng với thực này đương nhiên không đã ngiên, Hàn Tuấn không khỏi than vãn đôi câu. Lúc ấy Lâm Lang đương mơ mơ màng màng, liền oán trách một câu “Biết sao được, của anh lớn quá mà”, ai ngờ câu đó lại khơi mào lửa dục vừa tắt của hắn, tiếp tục lần qua lần lại cậu. Nếu không phải đầu của dương vật dữ tợn kia quá lớn, hắn đã thực sự tiến vào rồi, Lâm Lang sợ tới mức hét lên không ngừng, suýt nữa bị dọa xỉu. Sáng sớm thức dậy nhìn áo quần hỗn độn, cảm thấy vừa tức vừa bất đắc dĩ.

Vì nhớ chuyện ngày hôm qua, nên vừa tới trường liền gọi cho Cao Chí Kiệt, Lâm Lang vẫn muốn ngay mặt hỏi hắn. Thời điểm Cao Chí Kiệt đến, cậu đang học trong lớp, song vẫn len lén chuồn ra từ cửa sau. Lúc đóng cửa đột nhiên tạo ra tiếng vang, Lâm Lang thấy giáo viên trên bục giảng nhìn sang đây thì xém nữa vòng về.

Cao Chí Kiệt cười nói: “Giờ cậu cũng học được cúp tiết rồi hả?”

Lâm Lang thận trọng nhìn nhìn giáo viên, lồi Cao Chí Kiệt xuống dưới lầu, ra khỏi khu phòng học, vẫn đi đến hàng liễu rủ ven hồ: “Nói đi, rốt cuộc là sao?”

Cao Chí Kiệt giả ngu: “Sao là sao, cậu có chuyện thì nói nhanh đi, nói xong tôi còn biển lẹ, anh Hàn bảo tôi tránh xa cậu chút đấy.”

Lâm Lang húc cùi chỏ vào tay hắn: “Xem anh là bạn nên mới hỏi anh, mau nói.”

Cao Chí Kiệt thu hồi nụ cười, đút tay vào túi: “Chỉ muốn thức tỉnh Hàn Tuấn thôi.” Hắn trầm giọng nói bằng vẻ mặt khó đoán: “Từ nhỏ đến lớn Hàn Tuấn chưa từng cảm nhận được sự uy hiếp, tôi muốn anh ấy biết cậu cũng là người xuất sắc, hy vọng anh ấy quý trọng cậu. Đây là lời thật lòng của tôi.”

Lâm Lang ngậy người, nói thật, cậu suy đoán rất nhiều lý do, nhưng toàn nghĩ Cao Chí Kiệt theo hướng xấu, không hề cho rằng hắn làm mấy chuyện kia vì mình. Cao Chí Kiệt giơ tay tóm lấy cành liễu, nói tiếp: “Lần đầu tiên biết tâm tư của Hàn Tuấn đối với cậu, tôi cũng rất kinh ngạc, cũng ngẫm suy nghĩ nguyên nhân. Do bối cảnh xuất thân, nên từ lúc sinh ra tới nay Hàn Tuấn chỉ quen biết những nhân vật có máu mặt, chưa bao giờ gặp ai giống cậu, có lẽ anh ấy chỉ nhất thời ham của lạ, dù gì cậu cũng là dân quê, bản chất lại đơn thuần sạch sẽ, chính điểm này khiến anh ấy mê muội. Hơn nữa, thực ra từ lâu tôi đã nghi Hàn Tuấn có khuynh hướng kia, vì tôi chưa từng thấy anh ấy thật tâm thích cô gái nào, song tính tình anh quá lảm lì, không thích nói chuyện, tôi cũng chẳng hỏi... Hình như hồi nhỏ tinh thần anh ấy có chút vấn đề, làm việc vô cùng cực đoan... Mấy chuyện ấy tôi chỉ nghe Quách Đông Dương say rượu kể lại đôi câu, không biết rõ lắm. Cậu chiếm vị trí thế nào trong lòng Hàn Tuấn, tôi biết chứ, đời này cậu tám phần là chạy không thoát rồi. Cậu xem tôi là bạn nên tôi muốn làm chút gì cho cậu thôi, không có ý gì khác.”

Thấy Lâm Lang thay đổi sắc mặt, hắn tưởng mình miêu tả Hàn Tuấn cứ như tên cuồng chiếm hữu, bèn vội vàng giải thích: “Nhưng anh ấy nhất kiến chung tình với cậu, bọn tôi đều tin chắc như thế, ngay từ lần đầu anh ấy dẫn cậu đến ăn cơm chung, Mạnh tổng đã bảo Hàn Tuấn gậy trong tay cậu rồi. Kỳ thực Hàn Tuấn chỉ là người đàn ông bình thường tôi, biểu hiện điên cuồng là do tính anh vốn thế, cậu đừng sợ.”

Nhánh liễu mỏng manh bị gió nhẹ lay động phất qua mặt Cao Chí Kiệt, lông mày đen nhánh hơi xé ở phần đuôi, khiến cả người hắn nom có chút lỗ mãng. Hắn bỗng dừng mỉm cười, khoe hai lúm đồng tiền nơi khóe miệng: “Má, đúng là không quen nói ba cái lời mắc ói như vậy mà.”

Lâm Lang nhất thời ngượng ngùng, không biết nói gì cho phải. Cao Chí Kiệt nhún nhún vai: “Còn gì muốn hỏi không, hết rồi thì tôi đi đây, cả đồng việc đang chờ ở trong công ty đó.”

“Cám ơn anh.” Lâm Lang quay đầu trông ra giữa hồ: “Cám ơn anh.”

“Cám ơn gì chứ, tôi biết mình sắp đặt chẳng khác nào mấy cảnh cũ rích trong phim truyền hình, cơ mà chẳng nghĩ được gì hay hơn, trùng hợp có yến hội nên tôi nương theo gió xuân luôn, đầu tôi thực tình nghĩ không ra chủ ý cao minh nào khác.”

Lâm Lang nghe mà cười rộ lên, mồm miệng lại nhanh nhẩu như thường ngày: “Đầu anh không ngu ngốc đâu, còn biết cả từ nương gió xuân cơ mà.”

Cao Chí Kiệt nhắc chân đá một phát. Lâm Lang cười lớn tránh né, vừa chạy vừa quay lại nói: “Tôi về lớp đây, anh cũng về đi.”

Cao Chí Kiệt phát phát tay, huyết sáo, chỉ một chốc đã thấy Lâm Lang thò đầu ra vẫy tay với hắn từ lầu hai khu phòng học, khiến hắn không khỏi nở nụ cười.

Học kỳ hai năm nhất xem như nửa năm phong phú nhất của Lâm Lang. Lâm Lang nhìn nhu nhược, nhưng trong lòng ôm chí lớn. Đối diện với Hàn Tuấn vượt trội hơn mình về mọi mặt, kỳ thực cậu có cảm giác tự ti phức tạp không sao tả xiết, chỉ đành cố gắng gấp bội. Cậu cơ hồ học tập quên ăn quên ngủ, không lãng phí chút xíu điều kiện đãi ngộ nào mà Hàn Tuấn cấp cho. Cuối năm nhất, Lâm Lang tiến bộ vượt bậc, gần như phát triển toàn diện, vô luận là môn chuyên ngành hay hội họa và yoga. Cậu giống như ngôi sao sáng mới nổi, dần dần hé lộ hào quang khác biệt.

Đồng thời, hai người vẫn chưa đột phá phòng tuyến cuối cùng, chỉ âu yếm và hôn nhau như bao đôi tình lữ đang đắm chìm trong tình yêu say đắm. Tuy nhiên, người nọ truyền bá không ít “tri thức” nam nam cho cậu, còn bắt cậu xem một GV, Lâm Lang dĩ nhiên xấu hổ, song vẫn tò mò, cậu đến cả AV còn chưa từng xem, lần đầu tiên xem hiển nhiên chấn động không nhẹ. Hàn Tuấn rất để tâm vấn đề này, biết Lâm Lang sợ kích thích của mình, thế là cho cậu xem phim Âu Mỹ hàng to, muốn tháo gỡ băn khoăn giúp cậu. Lâm Lang túm chặt lưng quần không chút lơi là, tưởng cậu là đồ ngốc à, kích thích trong phim tương đương Hàn Tuấn, nhưng người bị làm cũng là kẻ cơ bắp, vị thành niên trắng trắng gầy teo như cậu hoàn toàn không bắt chước nổi. Hàn Tuấn hơi bực, đành phải tìm Quách Đông Dương xin phim về Âu Mỹ và thiếu niên châu Á.

Lâm Lang phát hiện mình thực sự chạy càng lúc càng xa trên con đường này, vì giờ cậu cứ thấy thân thể Hàn Tuấn là cương. Thực ra, độ này Hàn Tuấn sợ kiềm chế không nổi nên bớt thân thiết đi nhiều, Lâm Lang biết hẳn đang cho cậu thời gian thích ứng và chấp nhận.

Cậu biết, Hàn Tuấn đang nỗ lực tặng cậu một tình yêu bình thường giống những đôi nam nữ khác, song cũng bởi vậy mà càng thêm quý giá.

111. Chương 111: Về Nhà

Năm nhất chẵn mấy chốc đã bước vào hồi kết. Lâm Lang nghỉ làm ở quán cà phê, bắt đầu tập trung cho kỳ thi cuối kỳ. Bình thường cậu không dám lơ là bài chuyên ngành, nên ôn tập cũng không vất vả. Thi xong, rốt cuộc nghênh đón kỳ nghỉ dài gần hai tháng, mới đầu cậu tính về nhà trước, nhưng Hàn Tuấn đăng ký cho cậu mấy lớp huấn luyện hè, còn cả một trại hè tiếng Anh, cậu không dứt ra được, đành phải gọi về nhà bảo mình tìm việc gần trường, làm phục vụ tại một nhà hàng. Do đã nói với bà nội Lâm về việc đi làm từ kỳ nghỉ đông, bà cũng không phản đối, chỉ dặn cậu chú ý sức khỏe. Trong lòng Lâm Lang rất khó chịu, trước kia cậu đã từng nói dối bà câu nào đâu.

Kỳ thực Hàn Tuấn tìm cho cậu nhiều lớp thực tập như vậy là bởi không nỡ để cậu đi, Lâm Lang biết chứ, chẳng qua không vạch trần thôi. Hẳn dựa dẫm vào cậu nhiều hơn cậu tưởng, chẳng những thế, gần đây lại càng mãnh liệt, cơ hồ vừa có thời gian là dính lấy cậu. Cao Chí Kiệt bảo đây là giai đoạn yêu cuồng nhiệt, ai yêu đương chả thế. Tuy rằng Lâm Lang ôm thái độ cảm chừng với tính chân thật trong lời Cao Chí Kiệt, nhưng vẫn ngầm đồng ý cách giải thích ấy.

Cách khai giảng còn nửa tháng, trại hè rốt cuộc kết thúc. Lâm Lang dự tính về nhà một chuyến, song giờ mà về thì chắc hẳn phải ở nhà tới tận khi vào học mới quay lại được, Hàn Tuấn không mấy cao hứng trước chuyện này. Lâm Lang suy nghĩ cả đêm rồi lặng lẽ dọn đồ trốn đi, nửa năm không về, cậu rất nhớ mong bà nội ở nhà một mình, tuy nói có các cô các bác thường xuyên thăm viếng, nhưng cậu vẫn không yên tâm nổi.

Xe lửa thời điểm này rất rộng rãi, một người có thể chiếm vài ghế. Xe chạy rồi, Lâm Lang mới dám nhắn tin cho hân, biết người nọ nhất định sẽ giận dữ, nên vừa gửi xong là cậu tắt điện thoại luôn. Nghĩ đến dáng điệu nổi trợn lòi đình của Hàn Tuấn, cậu nhin không được dựa lên cửa sổ cười một mình. Ngồi đối diện là một phụ nữ trung niên đang ôm một bé gái chừng hai ba tuổi. Bé gái thế mà chẳng sợ người lạ, còn vươn tay kéo áo cậu. Lâm Lang luôn không dám bắt chuyện với người lạ trên xe lửa, nhưng lần này tâm trạng đang vui, nên bắt đầu hàn huyên cùng hai mẹ con. Hai ba tuổi là thời kỳ con nít dễ cưng nhất, Lâm Lang bị chọc cười suốt, song vẫn thấy thương cảm, nghĩ rằng nếu muốn sống cả đời với Hàn Tuấn thì làm sao có được đứa trẻ đáng yêu dường ấy đúng không. Cậu lấy đồ ăn vặt trong ba lô cho cô bé ăn, cô bé cũng rất ngoan, leo lên người cậu nói: “Cám ơn anh ạ.”

Đợt này về nhà vẫn có tiếu nuôi, bởi Lâm Lang chỉ mang theo ít tiền kiếm được trong học kỳ hai. Cậu vốn định mua gì đó cho bà nội Lâm, nhưng đếm một hồi vẫn quyết định thôi. Chẳng bằng giữ lại tỷ tiền này để ngày nghỉ thỉnh thoảng ra chợ mua chút thức ăn ngon còn hơn, tiết kiệm có thể dùng được lâu, bà nội cũng không trách cậu tiêu tiền phung phí.

Thường ngày Hàn Tuấn cho cậu khá nhiều tiền tiêu vặt, Lâm Lang lại không muốn xài, cậu chẳng thể tưởng tượng đến cảnh mình dùng tiền Hàn Tuấn mua quà cho bà nội Lâm, không rõ tại sao, chỉ là không muốn, như thể làm vậy rất đáng sợ. Thâm tâm cậu ấy náy không thôi, dự định lên năm hai phải chịu khó hơn nữa, lần sau về nhà chắc chắn phải mang thật nhiều tiền. Cậu rất muốn mua tặng bà nội Lâm cây gậy ba-toong tốt tốt, hai năm trước chú cậu cũng làm cho bà một cây, nhưng năm ngoái đã hư rồi, giờ bà toàn tìm đại một cành ngô đồng để dùng, run run rẩy rẩy, Lâm Lang trông mà hải.

Vắng nhà nửa năm, ban đầu còn thấy mới lạ, song chưa đầy mấy ngày đã nhung nhớ Hàn Tuấn. Chẳng biết có phải việc không từ mà biệt chọc giận hân không, Hàn Tuấn vậy mà chẳng gọi một cú điện thoại nào, Lâm Lang muốn chủ động gọi, song cậu ngại ngùng, lại sợ hân khó chịu với mình nên cứ cố chịu đựng, ngày ngày ôm khư khư cái điện thoại.

Mùng chín tháng tám, cô út Lâm Lang về thăm nhà, theo tập tục nông thôn, trước mười lăm tháng tám phải về nhà mẹ đẻ, trong nhà náo nhiệt hiem thấy. Con trai cô út vừa lên bảy, búng bình ghê gớm, cứ trèo lên trèo xuống mãi, Lâm Lang buộc lòng phải chạy theo. Giờ ăn cơm, cô út cười cậu: “Hên chi Lâm Lang mãi chẳng mập nổi, sao ăn ít thế?”

“Mấy ngày nay nó cứ vậy đó, ăn uống cứ như mèo con, tôi nhìn thôi cũng lo.” Bà nội Lâm nói: “Ăn hết chén sủi cải này đi, bằng không buổi tối nhin cơm.”

Lâm Lang lớn ngần này rồi, bà nội vẫn lấy việc này uy hiếp cậu, cậu không khỏi đỏ mặt: “Bà cũng biết con không thích ăn sủi cải mà.”

Trước đây Lâm Lang không thích ăn sủi cải lắm, nhưng hiện tại đỡ nhiều rồi. Đạo này cậu ăn ít là vì nguyên nhân khác, nói ra chính cậu cũng xấu hổ, cậu thấy đồ ăn trong nhà chẳng ngon lành gì. Lúc ở trường, cả ngày cậu đều cùng Hàn Tuấn ăn những món đắt đỏ, đột nhiên về nhà đâm ra không quen. Kể từ năm ngoái, chỉ cần cậu ở nhà thì cơm đều do cậu nấu, khổ nỗi tài nấu nướng của cậu thì làm được món gì có hương vị chứ.

“Lâm Lang ở trường cũng ăn ít thế sao, vậy không được đâu, giờ đang tuổi ăn tuổi lớn phải chịu khó ăn vào, đừng sợ tốn tiền, nếu thiếu tiền cứ nhắn chú con một tiếng, cô bảo chú gửi cho.”

Lâm Lang cười đáp: “Con qua tuổi dậy thì lâu rồi, năm lớp mười một là lớn nhanh nhất.”

Cô út nở nụ cười: “Hai mươi ba vẫn cao được mà, hướng chi con mới mười bảy tuổi đầu, chắc tại cao chậm nên con không phát hiện, chứ ban nãy con vô bếp bê chén, cô thấy con cao lên quá trời.”

Bà nội Lâm nghe mà cao hứng: “Cao mới tốt, nhà chúng ta ai cũng cao, mấy hôm trước bà Lưu qua nói chuyện với tôi, bảo là tiểu cô nương thời nay chọn chồng cũng muốn đàn trai có chiều cao. Ngày xưa chị lấy chồng đúng là không đáng, Minh Nhạc còn không cao bằng chị đâu...”

Lâm Lang kiềm không được bật cười, Minh Nhạc là tên của chú Lâm Lang. Chú cậu rất giỏi giang, chẳng qua hơi lùn, bà nội Lâm lôi ra nói miết.

Cô út Lâm Lang cũng cười cười xấu hổ, quay sang hỏi Lâm Lang: “Lâm Lang quen bạn gái chưa?”

Mặt Lâm Lang cứng đờ, lập tức ngượng ngừng cúi đầu: “Chưa ạ.”

Bác cậu cười nói: “Cũng nên quen đi, dù con còn hơi nhỏ, nhưng tranh thủ còn đi học tìm bạn gái cũng tốt, thằng con của lão Quách thôn mình bắt đầu cặp bồ từ đại học đấy, gái thành phố, giờ cưới nhau rồi. Nếu con gặp được người thích hợp thì cứ thử xem.”

Mặt Lâm Lang nóng cháy, đầu óc càng ngổn ngang trăm mối. Bà nội Lâm cười nói: “Không vội, nó còn nhỏ lắm, hai năm nữa cũng chưa muộn.”

Cô út cười, định đi múc thêm canh: “Đúng, gần xa ai chẳng biết Lâm Lang của cô đẹp trai, lại có tiền đồ, cần chi lo lắng cưới không được vợ.”

Lâm Lang cười gượng hai tiếng, vội ngăn cản: “Cô út ngồi nghỉ đi, con đi múc cho.”

Bếp lò mùa hè nóng vô cùng, nhà chính mơ hồ nghe thấy tiếng “xoảng”, cô út hấp tấp chạy vô hỏi: “Làm sao?”

Lâm Lang sững sờ nhìn mảnh sứ vỡ đôi dưới đất: “Tô nóng quá... con lỡ tay cầm không chắc.”

“Đưa cô nhìn xem có bị bỏng không.” Cô út vội vàng xem tay cậu, chỉ thấy đỏ ửng một mảng, đau lòng nói: “Con mau ra ngoài đi, để cô dọn cho.”

Lâm Lang đi tới tàng cây hòe trong sân, chỉ cảm thấy ánh nắng gay gắt đến lóa mắt. Cậu ngẩn ngơ cả buổi chiều sau đó, tiễn chân bác với cô út xong, liền chạy đến một hang núi hẻo lánh ngồi một hồi, mãi khi mặt trời chìm về hướng Tây mới về nhà. Hoàng hôn ở nông thôn lộng lẫy hơn thành thị nhiều, tà dương màu đỏ quýt chiếu xuống ruộng bắp xanh mướt. Hơi nóng từ cánh đồng ập tới, thổi đến mức cậu choáng váng, bà nội Lâm đã nấu cơm tối xong xuôi, Lâm Lang cũng không có khẩu vị, ăn mấy miếng thì về phòng.

Trăng đêm nay đặc biệt sáng, Lâm Lang tựa vào cửa sổ, trong lòng nhớ Hàn Tuấn da diết. Giá như ngày nào đó cậu có thể quang minh chính đại dẫn Hàn Tuấn về nhà thì hay biết mấy, nhưng ngày ấy vĩnh viễn sẽ không đến. Tiếng đé kêu vang trong sân, cậu cởi quần áo nằm xuống chiếu, di động thỉnh thoảng reo lên. Cậu giật bản mình ngồi dậy, chỉ thấy Hàn Tuấn gửi một tin nhắn: “Em mở cửa ra ngoài xem thử đi.”

Lâm Lang lặn mình bò xuống dưới, chẳng buồn mang giày đã chạy ra cổng, đẩy cửa cái rầm, miệng kêu to: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn!”

Nhưng không ai đáp lại cậu, bốn phía im ắng như tờ, chỉ có ánh trăng bạc tĩnh lặng dưới đất, sâu bi mà đẹp đẽ.

112. Chương 112: Giữa Hè

Lòng cậu lạnh xuống, nhận ra mình bị lừa rồi, khẽ mắng một câu khốn kiếp, song chưa kịp xoay đi đã trông thấy một người đứng tại góc tường cách đó không xa, cao lớn mạnh mẽ.

Nói không nên lời là vui mừng hay cáu giận, rồi đột nhiên ý thức được mình chỉ mặc quần lót, chân cũng để trần.

Nhưng... Nhưng mà...

Cậu chỉ muốn chạy ngay tới hôn người ta, ôm người ta thôi.

Hốc mắt phủ mờ bởi tầng hơi nước, cậu mím môi hỏi: “Hơn nửa đêm anh tới đây hù dọa ai đấy?”

Hắn thả túi xuống đất, mở rộng vòng ôm, cười nói: “Còn không mau lại đây.”

Lâm Lang cười thật tươi, tung tăng chạy đến nhảy lên, người nọ bị xô lui về sau nửa bước, cười nhẹ bế cậu lên, nâng mông cậu cười nói: “Sao nặng thế nhỉ?”

Lâm Lang há mồm cắn một phát lên vai hắn: “Nặng cũng phải ôm cho vững!”

Trong đầu có gì đó chảy ồ ạt ra ngoài, cậu mặc xác cái gì kiêng kỵ hay xấu hổ, bất chấp tất cả, chỉ tham lam hít hà hương vị trên người hắn. Một ngày không gặp như cách ba thu, cậu với hắn đã xa nhau nhiều năm lắm rồi. Hàn Tuấn đòi hôn cậu, Lâm Lang tránh không thoát, đành đỏ mặt thừa nhận.

Đèn trong sân chột sáng, Lâm Lang sợ hết hồn, vội vàng nhảy xuống người hắn, nhìn lại, hóa ra là bà nội Lâm, bà khoác áo đứng trước cửa, hỏi: “Ai vậy?”

Lâm Lang cuống cuống chạy về, hô: “Nội ơi, là con.” Cậu vừa chạy đến bên người bà, Hàn Tuấn đã xách túi bám theo, cậu vội giới thiệu: “Thầy giáo ở trường đến thăm con, thầy Hàn đấy ạ.”

Hàn Tuấn đi qua, cười chào hỏi: “Chào bà nội Lâm.”

Bà nội Lâm hoảng hốt, cười đáp: “Sao thầy lại tới vào giờ này chứ, nhanh vô nhà thôi.” Bà vừa nói vừa giáo huấn Lâm Lang: “Thầy đến sao không mặc thêm quần áo, để thầy chê cười rồi thấy chưa.”

Lâm Lang đỏ mặt, Hàn Tuấn mỉm cười theo vào, nói: “Không sao đâu ạ, cũng tại con tới không đúng lúc, quấy rầy bà nghỉ ngơi.”

Lâm Lang thấy bà nội Lâm cứ hỏi đông hỏi tây, sợ nói nhiều sẽ lòi đuôi, vội lên tiếng: “Nội ơi, thầy Hàn mới tới thôi mà, thầy đi cả ngày mệt rồi, có gì mai hẵng nói nha.”

Bà nội Lâm cẩn thận nhìn bốn phía, bảo: “Thầy xem, nhà chúng tôi tồi tàn quá, cũng không còn chỗ nào sạch sẽ... Hay thầy ngủ tạm trong phòng Lâm Lang trước đi, đêm nay thằng bé ngủ với tôi.”

“Không cần, con với Lâm Lang ngủ chung giường được rồi.” Hàn Tuấn đứng lên khỏi ghế: “Làm phiền bà nghỉ ngơi.”

Bà nội Lâm áy mà không hề nghi ngờ, hai người vào phòng, Lâm Lang cũng bắt đầu câu nệ, lấy áo ngắn tay trên giường tròng lên người, vừa mặc vừa hỏi: “Sao anh tới đây giờ này, còn chẳng báo với em một tiếng nữa chứ?”

Dè dẫu người nọ chẳng nói năng gì, chỉ lẳng lặng mỉm cười nhìn cậu, dưới ngọn đèn mờ nhạt, mũi hoặc và anh Tuấn không sao tả xiết.

Toàn thân Lâm Lang bứt rứt vô cùng, trái tim càng đập thành thịch không ngớt. Ban nãy cậu chưa mang giày đã chạy luôn ra ngoài, lúc này bàn chân dính đầy bùn đất. Cậu đỏ mặt xỏ dép lê vào, nói: “Em... em ra ngoài rửa chân.”

Mới đi hai bước đã bị người nọ kéo tay, Lâm Lang chẳng chút nghi ngờ, trực tiếp quay lưng nhào qua.

“Hàn Tuấn, Hàn Tuấn.” Giọng nói hàm chứa vui sướng vô hạn, như thể muốn hòa tan cả chính mình.

Hàn Tuấn cười nhẹ, hôn hôn bờ môi cậu: “Tôi còn tưởng em không cần tôi nữa, ai ngờ lại nhiệt tình vậy đâu, sớm biết thế tôi đã gác hết mọi công việc, đuổi theo em đến đây từ mấy hôm trước rồi.”

“Sao anh tìm được nhà em, phải hỏi thăm nhiều lắm đúng không?”

“À không, phải đến từng thôn một tìm kiếm, nhưng cũng khá thuận lợi.” Hấn ngồi xuống giường: “Không ngờ ở đây em lại nổi tiếng dữ vậy, tôi mới hỏi Lâm Lang, dân trong mấy thôn đều biết em.”

Đúng thế, khi cậu vừa thi đậu đại học F, người cùng thôn còn treo banner đỏ chói nữa kìa. Ở chỗ bọn họ, đại học F chỉ xếp sau Thanh Hoa Bắc Đại thôi.

Lâm Lang đứng dậy nói: “Anh chờ chút, em đi múc nước cho anh rửa chân.”

Hàn Tuấn giữ chặt cậu: “Cả người toàn mồ hôi, tắm một cái thì hơn.”

Lâm Lang khó xử nhìn ra ngoài: “Nhà bọn em không có phòng tắm...”

“Không có phòng tắm? Vậy bình thường em tắm ở đâu?”

“Thì tắm ngay trong sân ấy, quê em toàn vậy cả, cứ tắt đèn đi là xong.”

Hàn Tuấn cũng chẳng so đo, suy nghĩ một hồi rồi bảo: “Không sao, tắm tạm cũng được.”

Lâm Lang thấy bà nội Lâm ngủ rồi, bèn ra sân xả một thùng nước lạnh: “Anh tắm đi, em đi ngủ trước.”

Nói xong liền xấu hổ, cúi đầu chạy vào phòng. Hàn Tuấn cười cười, bắt đầu cởi quần áo.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Lâm Lang nhìn thấy cơ thể trần trụi cao lớn mà uy mãnh của hấn, cùng với một bóng mờ, toàn thân không kiềm được phát nóng, hạ thân dựng thành lều trại, nghĩ kiểu gì cũng không xếp xuống. Nhắm mắt lại, liền nghe thấy tiếng nước khiến người ta mơ màng, cậu ngưỡng ngừng kẹp chặt hai chân, tự thấy mình dâm đang quá thể.

Người nọ hoàn toàn không phát hiện bất thường, có lẽ đang ở nhà cậu nên giữ mình hơn nhiều, tắm xong thì mặc quần đùi tiến vào. Hấn nằm xuống cạnh cậu, Lâm Lang thấy hấn vươn tay ôm mình, lập tức né đi như bị điện giật, trong lòng vừa không nỡ vừa tự trách. Hàn Tuấn vậy mà không ép cậu, thấp giọng nói: “Nói chuyện với tôi đi, mấy ngày nay tôi nhớ em vô cùng.”

Ánh trăng xuyên qua ô cửa đầu giường, vừa lúc soi tỏ gương mặt Lâm Lang, cậu nhìn xà nhà tối như mực, hỏi: “Nhớ em sao không gọi điện?”

“Muốn tặng em một bất ngờ. Ở thành phố F giải quyết gấp cho xong chuyện công ty, vừa rảnh cái là chạy tới đây ngay, tiếc rằng không nán lại lâu được, ngày mốt phải về rồi.”

Lâm Lang hừ một tiếng: “Anh muốn ở lâu chưa chắc em bằng lòng đâu, cứ thể hiện nữa đi.”

Hai người trầm mặc một hồi, người nọ chợt nở nụ cười, hỏi: “Em cảm thấy ấn tượng của bà em về tôi thế nào?”

“Còn sao nữa, trời tối hù, mắt bà lại kém, cùng lắm nghe bảo anh là thầy giáo nên mới khách sáo với anh thôi.”

“Em giỏi thật đấy, cả cái cơ thầy giáo cũng bịa ra được.”

“Ồ thì... em cũng đâu thể nói anh là bạn cùng phòng, nói thầy giáo người ta còn dễ tin chút.”

“Vậy ăn ngay nói thật cũng được, tôi là đặc biệt đến cầu hôn, muốn xin cưới tiểu yêu tinh nhà họ Lâm đây.”

Mặt Lâm Lang đỏ bừng: “Nói vậy, anh là cô vợ xấu tới gặp ba mẹ chồng thì có.”

Hàn Tuấn bật cười, đột ngột dề lên: “Vài ngày không trị em là em bắt đầu vô pháp vô thiên rồi...”

“Anh cút đi... ừm... buông em ra... a... anh nhẹ một chút...”

Ngón tay người nọ chạm tới rãnh mông cậu, lần đầu tiên thử thò tay vào, Lâm Lang kẹp chặt hai chân, cầu xin: “Đừng mà, dơ lắm.”

Hàn Tuấn cắn vành tai cậu, khẽ dụ dỗ: “Ngoan, bảo bố nghe lời nào. Từ hôm nay phải từ từ mở rộng nơi này, tương lai tôi đi vào mới không bị thương.”

Cả người Lâm Lang ửng hồng, tay kia của hắn bỗng dưng nắm chặt đầu nhũ cậu, Lâm Lang run lên, phía dưới liền bị tay hắn bao phủ. Tầng tầng nếp uốn chậm rãi giãn ra, Lâm Lang xấu hổ co ngón chân lại. Hàn Tuấn thở hổn hển: “Lâm Lâm, bên trong em thật chặt, vừa trơn vừa nóng.”

Cửa huyết co rút như bị kinh hoảng, hé lộ thịt mềm xinh đẹp bên trong, dâm đẳng mà kích thích. Lâm Lang cắn vai hắn: “Không cho nói... A...”

Lâm Lang nhin không được ngẩng đầu lên, Hàn Tuấn cúi đầu cười, vươn lưỡi liếm khoe miệng thiếu niên, dịu dàng triển miên vô tận.

Thời khắc chính thức sa vào, Lâm Lang nghĩ, coi bộ hồi này tắm vô ích rồi, lát phải tắm lại cho xem.

113. Chương 113: Thất Nguyệt Lưu Hỏa

*thất nguyệt lưu Hỏa: vào tháng 7 âm lịch, sao Hỏa đi về phía Tây, tiết trời dần chuyển lạnh

Lâm Lang bị trêu ghẹo đến tay chân rã rời, sáng thức giấc chẳng có tí sức lực nào, nhưng không dám nằm nướng, sợ bà nội Lâm sinh nghi. Người già ngủ ít, trời vừa sáng bà nội Lâm đã dậy, Lâm Lang nghe bà ho khan, cũng hấp tấp rời giường.

Mặc quần áo xong, thấy người nọ vẫn ngủ say sưa, khóe miệng khó nén nụ cười, như thể ước nguyện cả đời cùng lắm chỉ thế này thôi.

Bà nội Lâm thấy cậu ra đánh răng, bèn hỏi khẽ: “Thầy giáo chưa dậy hả con?”

“Dạ. Thầy chạy cả ngày đường chắc mệt lắm, nấu xong cơm hẵng gọi thầy.”

Bà nội Lâm gật gật đầu, đưa cậu một xấp tiền: “Thầy giáo từ thành phố lớn xuống, nhà ta không thể sơ suất, con đến chỗ lão Lý mua ít thức ăn, nhớ mua thêm hai chai bia nữa.”

Lâm Lang không nhận, súc miệng hai lần mới đáp: “Không cần đâu ạ, con có tiền rồi. Đúng rồi, bà nấu cơm nhỏ nhỏ tiếng chút, để thầy ngủ thêm một lát.”

Tiệm tạp hóa đầu thôn vừa mở cửa, Lâm Lang mua vài món trộn, còn mua một giỏ bia, khi về nhà Hàn Tuấn cũng đã dậy, đang ngồi trên ghế đẩu ngoài nhà bếp trò chuyện cùng bà nội Lâm. Chẳng biết hán nói những gì mà chọc cho bà nội Lâm cười không ngừng. Mặt trời đỏ rực ló dạng trên đỉnh núi phía Đông, tia nắng ấm áp chiếu lên người hán, bình thản và đẹp để khó tả thành lời. Lòng Lâm Lang ngọt lịm, thấy hán đi tới đón đồ trong tay mình, ngoài miệng vẫn không chịu thua, thấp giọng hỏi: “Anh cũng giỏi nịnh hót quá ha, nói cái gì mà bà em vui dữ vậy.”

Người nọ cười nhẹ với cậu, Lâm Lang cứ như bị mặt trời làm lóa mắt, tim bỗng lỡ một nhịp, đập thành thịch liên hồi. Hàn Tuấn thả đồ xuống, cười đáp: “Còn nói gì nữa, thì khen em hiểu chuyện. Người già thích nghe cái này nhất.”

Lâm Lang cười mỉm, hỏi: “Hôm qua ngủ ngon không, sao không ngủ thêm lát nữa.”

“Ngủ một hồi phát hiện em không ở trên giường, thế là tỉnh luôn.” Hàn Tuấn giúp cậu dọn bàn: “Hôm nay dẫn tôi đi tham quan đây đó đi, xem thử nơi em lớn lên.”

Lâm Lang mím môi không đáp, mặt mày tràn ngập ý cười. Khói bếp lượn lơ phiêu đảng trong sân, tia nắng vàng óng trải khắp nơi. Hai người đứng trong sân ngắm ruộng đồng bên kia hàng rào, dãy núi xa xa chìm trong làn sương mỏng bèn, hiếm khi có được buổi sớm mát mẻ đến thế. “Không khí nông thôn rất trong lành, giống em vậy.”

Lâm Lang làm bộ không nghe thấy, đứng giữa ánh ban mai, dáng điệu kiêu ngạo hết như một bức tranh.

Bà nội Lâm đầu sao cũng lớn tuổi, không rành rẽ chuyện bên ngoài lắm, hai người bịa vài câu đã lừa bịp thành công, nói Lâm Lang là học sinh hẩn tự hào nhất, tiện thể đi ngang qua nên tạt vào thăm luôn, xem như giải sầu. Hàn Tuấn lại biết ăn nói, luôn mồm khen phong cảnh vùng quê tươi mát.

Chẳng những thế, còn khen Lâm Lang học giỏi, tương lai chắc chắn có tiền đồ. Bà nội Lâm nghe mà hớn hở ra mặt: “Tôi cũng không trông cậy nó có tiền đồ lớn lao gì, mai sau bằng được một nửa thầy Hàn là tôi mãn nguyện rồi.”

Lâm Lang khui hai chai bia, đưa Hàn Tuấn một chai, cũng tự rót cho mình một ly. Hàn Tuấn đoán bà cụ không thích dân rượu chè, nên chỉ lo dùng bữa, Lâm Lang lại gần nói nhỏ: “Bà em biết uống rượu bia đó.”

Quả nhiên, Hàn Tuấn vừa nghe liền đổi dáng, Lâm Lang cũng uống mấy ngụm, chỉ thấy bia đắng nghét, không khỏi nhũu mảy. Bà nội Lâm múc cho cậu chén canh bí đỏ: “Lâm Lang từ bé đã yếu ớt rồi, không biết uống rượu bia, chả giống ba nó tý nào.”

“Nội.” Lâm Lang đỏ mặt, nhìn về phía Hàn Tuấn đang cười: “Em không phải không biết uống, mà là không thích, đắng vậy có gì ngon đâu. Anh cũng uống vừa phải thôi, tương lai thành sâu rượu ráng chịu.”

Ai dè Hàn Tuấn vừa nghe, lập tức dứt chai bia xuống gầm bàn, cười nói: “Rồi rồi rồi, về sau tôi không uống nữa.”

Lâm Lang đập qua một cước, tim đập không ngừng, cười ngây ngô hai tiếng: “Thầy... thầy Hàn, em nói đùa ấy mà...” Giọng điệu mới nãy quá mập mờ, tưởng bà cậu bị điếc sao?

Bà nội Lâm nhìn cậu trách cứ, cười bảo: “Thầy Hàn chê cười rồi, thằng bé Lâm Lang này không giỏi ăn nói đâu.”

“Nào có. Con thích nhất cái tính đó đấy ạ.” Hàn Tuấn say sưa ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Lâm Lang: “Gan cậu ấy to lắm, con từng nghe lời còn khó nghe hơn thế này nhiều.”

Bà nội Lâm giật mình nhìn sang Lâm Lang. Lâm Lang xấu hổ không chịu nổi, cúi đầu nói: “Nội đừng nghe thầy nói vậy, con sao dám chứ.”

“Nói ra chẳng sợ thầy cười, chứ thằng bé nhà chúng tôi là vậy đấy, cũng tại hồi bé được chiều hơn con người ta, thầy thông cảm cho. Tuy Lâm Lang không giỏi ăn nói, nhưng vẫn biết lễ phép, sẽ không làm gì quá đáng đâu.”

Hàn Tuấn cười gật đầu: “Cậu ấy ngoan lắm.”

Lâm Lang ăn bữa cơm này trong sợ hãi. Thu dọn bàn xong, cậu đến cạnh giếng rửa chén, Hàn Tuấn toan qua hỗ trợ thì bà nội Lâm cuống quýt gọi hắt lại. Nông dân đặc biệt coi trọng lễ tiết, sao có thể bắt khách làm việc vất vả được. Hàn Tuấn đành ngồi trước cửa tiếp chuyện bà nội Lâm. Bà cụ mở máy hát, bao nhiêu chuyện vụn vặt đều lòi ra kể hết, mãi từ khi Lâm Lang còn nhỏ tới lúc lên đại học. Hàn Tuấn tập trung nghe, vừa nghe vừa mỉm cười nhìn Lâm Lang, phảng phất như đang chứng kiến quá trình trưởng thành của cậu. Lâm Lang ngồi một bên nghe đến phát ngượng, chỉ đành quay mặt đi. Nước giếng sáng sớm cũng lạnh, lướt qua đôi tay trắng trẻo mảnh khảnh của cậu. Bà nội Lâm cười nói: “Sau này Lâm Lang nhà chúng tôi vẫn phiền thầy quan tâm, nó có gì không tốt thì thầy cứ dạy dỗ nó.”

Hàn Tuấn cười, nhìn Lâm Lang nói: “Lâm Lang là người đáng tin, xin bà yên tâm.”

Lâm Lang rửa ráy xong, lau khô tay, đoạn bảo với bà nội Lâm: “Nội ơi, thầy Hàn muốn con dẫn đi tham quan quanh đây.”

Nghe thế, bà nội Lâm vội vàng đứng lên, cười nói: “VẬY các con mau đi đi, lát nữa nắng lên lại nóng.”

Hàn Tuấn về phòng xách túi ra, Lâm Lang đang tính theo sau, bà nội Lâm đột nhiên níu cậu lại, nói thầm: “Tiếp thầy cho đằng hoàng đấy, đừng hồn hào nữa nghe chưa.”

“Dạ.” Lâm Lang lườm hắt một cái, cười đáp: “Thầy cũng đâu lớn hơn con bao nhiêu, mới làm thầy mấy ngày thôi à.”

Bà nội Lâm vỗ đầu cậu một phát: “VẬY cũng là thầy mi, nhớ kỹ lời bà dặn, bà thấy thầy Hàn đối với con không tệ, về sau không chừng còn giúp đỡ con.”

“Biết rồi ạ.” Bà nội Lâm lảng tai nên nói chuyện hơi to, ngặt nỗi bà còn tưởng người khác không nghe thấy. Lâm Lang sợ bà nội Lâm nói thêm nữa, Hàn Tuấn nghe được sẽ càng đắc ý, liền cúi đầu chạy ra ngoài, tới cổng sân mới cảm giận nói: “Anh chớ đắc ý, bà em lúc nào cũng khách sáo với khách hết.”

Hàn Tuấn nhin cười, cùng cậu lên núi. Hiện tại, cây bắp đã sắp cao bằng thân người, nhìn từ đỉnh núi thấy xanh mướt mát một vùng. Hai người đi loanh quanh trong rừng, phóng mắt ra xa chả có lấy bóng người. Lâm Lang đang nói đông nói tây thì người nọ đột ngột giữ chặt cậu, trong mắt lập lòe ánh lửa. Vùng núi này đất đá hỗn tạp, hắt trực tiếp kéo cậu ra sau một tảng đá lớn, gấp gáp nói: “Tôi hôn cái nào.”

Mặt Lâm Lang đỏ lên, ra sức lắc đầu: “Cứ như đã hợp ấy, em không muốn.”

Người nọ nghe mà mím môi cười mãi, sắp tới ôm eo cậu: “Cái gì gọi là đã hợp? Tôi hỏi em, chúng ta ”hợp” chưa?” Nói đoạn, liền ngậm môi cậu: “Hợp ở đây, hay...” Tay xoa nắn khe hông: “Ồ đây...”

Lâm Lang then đỏ mặt, giữa ban ngày ban mặt, nhất cử nhất động của hắt đều khiến cậu kinh hồn táng đảm, thân thể cũng vì thế mà đặc biệt nhạy cảm. Hàn Tuấn đè cậu xuống cỏ, ngón tay sờ lên môi cậu: “Đây là của tôi.” Hắt nhìn cậu đầy say mê, tay còn lại thò vào trong vạt áo, nắm lấy đầu nhũ cậu: “Cái này cũng là của tôi.”

Lâm Lang xấu hổ vô cùng, phát hiện ngón tay hằn lại trượt xuống lưng quần, rốt cuộc nhìn không được phải thấp giọng nài nỉ: “Tuần... đừng mà, sẽ có người thấy...”

“Tương lai cái miệng nhỏ nhắn này cũng là của tôi... toàn thân em đều là của tôi. Lâm Lâm, em biết không, trên thế giới có một người bất luận là cơ thể hay linh hồn đều sạch sẽ thuần khiết, mà người ấy lại hoàn toàn thuộc về tôi, em biết tôi mãn nguyện tới chừng nào không.”

Lâm Lang cong người lên, nói năng không rõ, mắng: “Anh chỉ thích cơ thể em thôi, lưu manh... A...”

“Vì nó cũng là một phần của em mà.” Người nọ cười khê, dùng tay xoa vuốt: “Chẳng lẽ em hy vọng tôi chỉ yêu linh hồn em thôi sao... ssh... còn xoay nữa hả... thật muốn đổi cách trị em...”

Lâm Lang vội dè cái tay đang sờ soạng lung tung dưới thân cậu: “Em không động đây nữa, anh cũng không được động.”

Bấy giờ Hàn Tuần mới rút tay ra, nhìn thẳng cậu từ trên xuống: “Trên đời này ngoại trừ tôi, em không được phép thích ai. Còn nữa, không ai được chạm vào em, nếu em để kẻ khác chạm vào, tôi sẽ giết em trước tiên.”

Lâm Lang càng nghe càng thấy biến thái, đỏ mặt mắng: “Tinh thần anh quả nhiên có vấn đề.” Ai lại độc chiếm thế chứ, bộ coi cậu là kiên trinh liệt nữ phải chú ý giữ tiết nghĩa thời cổ đại hả?!

“Tôi chính là kẻ chuyện gì cũng làm được đấy. Em ngoan ngoãn nghe lời, bằng không tôi không tha cho em đâu.”

Cuối cùng Lâm Lang cũng tin người này chỉ biết tình dục chứ không yêu, làm gì có ai nói mấy lời đáng sợ như vậy trong thời gian yêu đương chứ. Ngày nắng to, lại ngay thời điểm nóng nhất, cả hai dán sát nhau cũng đổ mồ hôi nhễ nhại. Cậu bò ra từ dưới thân hắn, oán giận nói: “Anh còn như vậy nữa, dọa em bỏ chạy thì đừng hối hận!”

Hàn Tuần kinh ngạc, khuôn mặt sắc nét như nổi lên một tầng đỏ ửng, ngoài miệng vẫn kiên quyết không tha: “Em dám!”

114. Chương 114: Tình Yêu Bại Lộ

Lâm Lang không dám nán lâu ở chỗ vắng, bèn đứng dậy phúi phúi người, cũng kéo hắn đứng lên: “Trời nóng rồi, mình về thôi.”

Hai người xuôi theo con đường khác về nhà. Lúc này đương thời điểm rồi việc đồng áng, các bà các cô tụ tập thành từng nhóm ngồi dưới bóng cây đan nón và tán gẫu.

Hàn Tuấn cao lớn, diện mạo lại khôi ngô, vừa nhìn là biết dân làng tiền từ thành phố xuống, khiến những người đó bàn tán xôn xao, có người lớn mật hỏi, người lại thẹn thùng dòm lên, Lâm Lang cũng bắt đầu mất tự nhiên. Tới con đường mới sửa trong thôn, hắn đột nhiên kéo cậu, hỏi: “Ở đây có siêu thị không?”

Lâm Lang khó hiểu: “Tìm siêu thị làm gì, thôn bọn em không có, nhưng thôn kế bên có một cái.”

Hàn Tuấn cười đáp: “Đã đến nhà em ở, dù sao cũng phải mua gì đó cho bà em chứ. Tối qua không tính, hôm nay đâu thể về tay không.”

Lâm Lang ầy mà quên bég vụ này, bèn sang hàng xóm mượn xe đạp, cười hỏi: “Anh biết đi xe đạp không đó? Em chưa thấy anh đi bao giờ đâu, nếu không biết cũng đừng ngượng, cứ để em chở.”

Hàn Tuấn cười khở, nắm lấy tay lái: “Bớt nói nhảm đi, lên mau.”

Lâm Lang cười hì hì ngồi lên. Người nọ kéo tay cậu đặt lên thắt lưng mình, giữ nguyên ngữ khí cấm cậu nói leo: “Ôm sát vào.”

Lâm Lang xấu hổ, cuối cùng vẫn không dám. Xe chạy một mạch ra khỏi thôn, hai bên là hàng bắp xanh biếc, cậu thấy trên đường không có bóng người, bấy giờ mới lạng lẽ dựa vào. Bàn tay như đang dò xét, sắp lên chạm một chút lại lùi về, sau vài lần, rốt cuộc cũng áp xuống hắn. Nơi tiếp xúc nóng hôi hổi, nắng giữa trưa rất gắt, chớp mũi cậu đỏ mồ hôi lấm tấm, ngọn lửa trong đầu cơ hồ sắp bùng không được mà bùng lên. Tuy nhiên, chả mấy chốc đã đến đường cái, hai hàng dương bên đường che khuất bầu trời, thổi tới từng làn gió mát. Khoảnh khắc ấy quả là phức tạp rối rắm, bọn họ chẳng mấy khi được thân mật như vậy, cảm giác vừa thỏa mãn vừa khở sở.

“Hàn Tuấn.”

“Ừ?”

Trong hơi thở nghe thấy mùi mồ hôi thoang thoang của hắn, Lâm Lang nhỏ giọng nói: “Kia là mộ người nhà em.”

Xe dừng hẳn, hắn xoay qua nhìn theo mắt cậu. Giữa mảng cỏ tiêu điều bên kia đường có một khu mộ phần. Hắn xuống xe, hỏi: “Có thể mang tôi qua xem không?”

Lâm Lang đứng dưới mặt trời, nhìn Hàn Tuấn đang cúi đầu quan sát mình. Cậu đập lên cổ dại, tiến từng bước tới đối diện một nấm mộ, nói khẽ: “Ba mẹ em, cả hai anh trai em, đều ở đây.”

Cậu quay đầu, trong mắt thể mà đọng đầy nước, hai dòng lệ trên má lấp lánh ánh sáng. Hàn Tuấn nắm chặt tay cậu, trầm mặc đứng trước mộ phần một hồi mới mở miệng: “Mọi người yên tâm, cũng xin cả nhà hãy chúc phúc cho con và Lâm Lang.”

Lâm Lang ghen ngào, nước nỏ nói: “Ba mẹ anh, nếu mọi người trách con thì ban đêm cứ báo mộng mắng con...” Sau đó cậu không lên tiếng nữa, chỉ có nước mắt lăn xuống từng giọt.

Hàn Tuấn cúi lạy ba cái, đoạn dẫn Lâm Lang trở lại đường cái. Một cơn gió thổi qua, mảnh cỏ tiêu điều nhấp nhô lên xuống, tỏa ra hào quang trong suốt. Lâm Lang ngồi trên xe, lau khô nước mắt, bảo: “Đi thôi.”

Hai người mua rất nhiều đồ, ông chủ cực kỳ nhiệt tình, thấy bọn họ không cầm hết, dứt khoát gọi thằng con lái xe điện chở hàng cho họ. Lúc họ về đến nơi, bà nội Lâm đang xoay sở rồi mù với đồng đồ trong nhà, Lâm Lang oán thâm: “Đã bảo anh đừng mua nhiều quá mà anh cứ khăng khăng đòi mua, giống như muốn mua hết cả siêu thị ấy, làm gì có ông thầy nào tới thăm học trò còn mua lắm thứ vậy đâu?!”

Hàn Tuấn cười cười, do trong sân còn mấy người tới hóng hớt, nên không nhiều lời với cậu. Lâm Lang thấy mấy bà thím hàng xóm đang hỏi này hỏi kia như tuyển con rể, tìm thót lên tận cổ họng, cậu biết Hàn Tuấn ghét nói nhiều, tính tình cũng không tốt, sợ hấn đột ngột nổi tính xấu thì lãnh đủ. Ngờ đâu hấn hiềm khi tốt bụng, tươi cười ôn hòa, tiếng phổ thông đặc trưng khiến mấy bà thím sùng bái hấn như Trạng Nguyên. Bà nội Lâm nhân cơ hội gọi Lâm Lang vào buồng trong, hỏi nhỏ: “Sao con không hiểu chuyện gì hết vậy, để thầy tiêu pha thế là sao?”

Lâm Lang oan uổng cực kỳ: “Tự thầy muốn mua mà...”

“Đây là thầy khách sáo, con không biết khuyên can hả?”

“Con khuyên rồi, nhưng thầy không chịu nghe. Không sao đâu, thầy nhiều tiền lắm, chút đồ này có là cái gì.”

Bà nội Lâm nghe xong càng tức giận, cãi nhải với cậu cả buổi, toàn mắng cậu không hiểu chuyện này nọ. Chờ cậu ra khỏi nhà, mấy bà thím kia đã về nấu cơm, Hàn Tuấn cười hỏi: “Mới bị ai mắng nữa rồi?”

“Anh còn nói, tại anh chứ ai.” Lâm Lang tức đến đỏ mặt: “Mai dọn đồ đi lẹ lẹ giùm, anh ở thêm một ngày là em còn bị bà nội cãi nhải cho mọc kén luôn.”

Nói thì nói vậy, song giọng điệu lại nhỏ nhẹ, không đau không ngứa, nghe giống làm nũng hơn. Lúc này, bà nội Lâm tự đứng đi ra, sốt ruột bảo: “Úi trời, bận bịu một hồi là quên mất, nãy các con vừa đi cái thì Quan Bằng đột nhiên gọi đến nhà bí thư chi bộ, hỏi con mấy giờ tới trường.”

Lâm Lang “a” một tiếng: “Con quên bég mất!”

Thì ra hôm nay lớp tốt nghiệp của họ bàn nhau tụ tập một bữa, kỳ thực hồi nghỉ đông đã họp mặt, nhưng khi đó tâm trạng Lâm Lang không tốt, cộng thêm trời lạnh lười ra ngoài nên không đi. Sau này nghe Quan Bằng kể rằng tất cả thầy cô đều có mặt, cậu còn hối hận ghê gớm, lần này nói sao cũng phải đi.

“Giờ không kịp nữa rồi đúng không?”

“Không sao, vì có mấy bạn ở xa thị trấn nên đổi thành chiều mới liên hoan, giờ đuổi qua chắc vẫn kịp.” Nói đoạn, mặt cậu đỏ lên: “Ừm... Tôi nay em chưa về được, hay anh đi chung với em nha, ở nhà cũng đâu có ai nói chuyện.”

“Vậy cũng phải ăn cơm đã chứ.” Bà nội Lâm nôn nóng nói.

“Không cần, tụi con đến thị trấn rồi ăn sau.” Dứt lời, Lâm Lang liền đi thu thập ít đồ. Hai người bắt xe ba bánh trên đường, tới thị trấn đã là một giờ chiều. Cả hai vào quán ăn mì, Hàn Tuấn có lẽ chưa từng đến nơi như vậy bao giờ, cau mày hỏi: “Thị trấn chỗ em là thế này sao?”

“Vậy là khá lắm rồi, anh tưởng đâu đâu cũng là đô thị lớn chắc?”

Ấn tượng lớn nhất của Lâm Lang về thị trấn nhỏ này chính là nóng, dù cũng có lúc lạnh, song ấn tượng khó phai nhất vĩnh viễn là quang cảnh trời nắng chang chang như bây giờ, trên đường vắng bóng cây xanh, gió thổi qua cuốn lên không ít bụi đất. Xa cách một năm, thị trấn xem như thay đổi rất nhiều, có thêm con đường mới dành riêng cho người đi bộ, đường chính hình như cũng được tu sửa. Trường họ nằm ở phía Bắc, gần nhà ga, khu ấy khá hoang vu chứ không tập nập bằng phía Nam, mấy cửa hàng tương đối lớn đều tọa lạc tại Nam khu. Đến cổng trường, Hàn Tuấn nói: “Tôi tự đi dạo trong trường, em vô trước chào bạn đi.”

Lâm Lang vừa tới cổng đã bắt gặp bạn học cũ, cậu chạy một mạch lên lầu, đúng lúc chạm mặt thầy Văn và thầy Chính trị. Bọn họ thấy Lâm Lang cũng kinh ngạc khôn xiết, Lâm Lang là học sinh đáng tự hào nhất của họ. Mọi người vẫn hẹn nhau tại phòng học cũ, nhà Quan Bằng ở thị trấn, sáng sớm đã tới đây. Hắn đang tính qua chào thì thấy Lâm Lang vẫy tay với bên dưới. Quan Bằng lại gần nhìn thử, phát hiện là Hàn Tuấn, sắc mặt tức khắc thay đổi. Lâm Lang vội cười, giải thích: “Anh ấy đến thành phố tụi mình công tác, tiện đường ghé thăm tớ luôn.”

Quan Bằng nhếch miệng, cười không mấy tự nhiên. Lâm Lang sợ hắn nghi ngờ, bèn tìm cách chuyển đề tài. Đã lâu không gặp bạn cùng lớp, hôm nay thiên nam hải bắc, quanh năm suốt tháng khó có dịp gặp nhau, thành ra hàn huyên vô cùng hăng hái. Gần trăm người trong lớp đã đổi khác rất nhiều sau khi lên đại học, song Lâm Lang biến hóa lớn nhất, mấy nam sinh chơi khá thân trước kia đều trêu ghẹo cậu. Chờ người đến đủ, cả đám liền xuất phát tới nhà hàng lớn trong thị trấn. Hẹn lớp, Hàn Tuấn đương nhiên không thể đi, Lâm Lang gọi điện cho hắn, bảo hắn tùy ý đi dạo, tối gặp nhau ở giao lộ phía Bắc trường học.

Lâm Lang vẫn không uống được bia như thường lệ, tửu lượng cậu kém, mấy ly bia vào bụng đã chóng mặt. Trong lớp có Quan Bằng biết uống, còn thay cậu cản hết bia, uống quá nhiều nên giữa bữa phải chạy đi vệ sinh mấy lần. Vì đông người, đồ ăn bưng lên mỗi người gấp một đĩa đã thấy đầy, Lâm Lang thấy Quan Bằng chỉ lo uống, nên món nào cũng gấp một miếng vào đĩa hắn. Bạn học kế bên cười trêu: “Đôi tình nhân các cậu vẫn mặn nồng quá ta?”

Cả bàn cười rộ lên, Lâm Lang mặt đỏ tai hồng, cậu với Quan Bằng thân nhau, hồi cấp ba đã bị chọc kiểu này rồi. Quan Bằng ngược lại không để ý, cười đáp: “Biết sao được, duyên phận mà, ai bảo bọn tớ đến giờ vẫn là bạn học.”

Biết tính Lâm Lang nên nhóm người cũng không dám đùa giỡn bừa bãi, nói qua loa vài câu rồi thôi. Thời điểm rời khỏi nhà hàng, Lâm Lang dìu Quan Bằng uống say ra ngoài, đoàn người cũng giải tán, ai về nhà nấy. Lâm Lang vỗ vỗ Quan Bằng, cười bảo: “Được rồi, đừng giả bộ nữa.”

Quan Bằng mở mắt, cười hỏi: “Sao biết tớ giả bộ hay vậy?”

“Hừ, quen cậu bao nhiêu lâu rồi, không nhìn ra mới lạ. Trước đây cậu chả khoe khoang uống bảy tám chai không xi nhê cơ mà, hôm nay mới uống có tý, làm gì gục dễ thế được?”

Quan Bằng cười nhìn cậu, song vẫn tựa vào người Lâm Lang: “Dù chưa say, nhưng chóng mặt quá, cậu đỡ cho đằng hoàng đấy, tớ giúp cậu cản quá trời bia, cậu phải đưa tớ về.”

Lâm Lang đánh một phát lên lưng hắn: “Nghĩ hay nhỉ, tự gọi xe về đi, Hàn Tuấn còn chờ tớ kia kìa.”

Quan Bằng vừa nghe liền đứng khỏi người cậu: “Anh ta vẫn chưa đi hả, tớ tưởng ban nãy cậu gọi điện kêu anh ta về.”

Lâm Lang cười cười: “Anh ấy muốn ở đây đến mai mới đi...”

“Lâm Lang, cậu không giấu tớ cái gì đấy chứ?”

Lâm Lang sững sốt, lập tức mỉm cười, hỏi lại: “Tớ có thể giấu cậu cái gì, cậu đừng quan tâm anh ấy nữa, cậu cũng uống khá nhiều rồi, mau về ngủ đi.”

Quan Bằng cười nói: “Tớ đi bộ về cho tỉnh rượu. Vốn định rủ cậu về chung... Mà cậu tìm được khách sạn chưa?”

“Rồi.” Nhắc tới khách sạn, Lâm Lang liền chột dạ, sợ Quan Bằng hỏi mình có chung phòng với Hàn Tuấn không. May mà Quan Bằng không đa tâm, chỉ cười vẩy tay: “Tớ về trước đây, dăm bữa nữa tới nhà cậu chơi.”

Lâm Lang thấy hắn đi xa, bấy giờ mới thở dài thậm thụt. Ai ngờ vừa qua khỏi chỗ rẽ đã bị người ôm lấy. Chỗ này gần Bắc khu, chấp tới không còn ai đi lại. Cậu sợ tới mức bay mất ba hồn, vừa giãy vừa mắng: “Anh điên rồi hả, đang trên đường mà đùa giỡn lưu manh cái gì!”

Người nọ không chế thân thể cậu, tức giận nói: “Hồi nãy thấy Quan Bằng dính trên người em, tôi đã nhin lâu lắm rồi, em không biết đấy ra hả?”

Lâm Lang dở khóc dở cười, vừa vùng vẫy vừa thở dốc: “Cậu ấy uống say nên em mới dìu, anh lại đa nghi nữa, Quan Bằng đâu có cuồng tình dục giống anh, nhanh thả em ra!”

Hàn Tuấn cười cợt nhả, hôn cậu: “Thả em? Vậy em nói xem, đến khách sạn em tính an ủi tôi thế nào, hôm qua ở nhà em tôi chưa dám tận hưởng đâu...”

Hai người quần riết lấy nhau, hắn đang định kéo Lâm Lang sang con hẻm kế bên thì cậu tự dưng đẩy hắn ra, sắc mặt trắng bệch.

Hàn Tuấn ngoảnh lại, chỉ thấy dưới tàng cây ngô đồng cách đó không xa, Quan Bằng đang chết sững nhìn hai người họ, trông chẳng khác nào người gỗ.

115. Chương 115: Hố Sâu Đầu Tiên

Lâm Lang run cầm cập, giống như đột ngột rơi xuống hầm băng: “Anh... anh đi trước đi, em muốn nói mấy câu với Quan Bằng.”

Hàn Tuấn liếc nhìn Quan Bằng, lại nhìn sang Lâm Lang. Lâm Lang nổi nóng, quát: “Anh còn không đi?”

Hắn im lìm một hồi, đưa tay bóp vai cậu: “Tôi chờ em ở giao lộ phía trước.”

Lâm Lang đi tới chỗ Quan Bằng, mỗi bước như giẫm lên tâm khảm ai kia. Cậu cười chua xót, vươn tay kéo Quan Bằng, nhưng bị Quan Bằng né đi.

“Lâm... Lâm Lang...”

Lâm Lang cúi xuống, khàn giọng nói: “Dọa cậu rồi chứ gì?”

“Hóa ra... hóa ra cậu với anh ta thực sự... cậu điên rồi ư?”

Lâm Lang mím chặt môi, cúi đầu đáp: “Vốn định nói cho cậu biết, hôm nay cậu thấy rồi cũng tốt.”

Quan Bằng đột nhiên giận dữ: “Cậu thần kinh hả, ai không thích lại đi thích anh ta, cậu không muốn sống nữa sao?”

Mũi Lâm Lang cay xè, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Quan Bằng bưng trán đi vài bước, chỉ vào cậu: “Có phải anh ta ép buộc cậu không, mau cho tôi biết, không cần sợ anh ta!”

Lâm Lang nức nở lắc đầu: “Là tờ tình nguyện, không liên quan Hàn Tuấn.” Nói đoạn, cậu sợ hãi túm chặt cánh tay Quan Bằng: “Quan Bằng...”

Quan Bằng đỏ mắt nhìn cậu, hỏi: “Cậu khờ thật hay giả ngốc, Hàn Tuấn có khả năng, nhưng cậu có sao, bà nội Lâm mà biết không tức chết mới lạ, cậu còn muốn ngẩng đầu trước mặt người ta không? Hay cậu tính lén lút như thế cả đời?”

Lâm Lang chỉ khóc, nghẹn ngào nói: “Tớ... tớ biết bọn tớ không tiến xa được... Nhưng... nhưng...”

Hốc mắt Quan Bằng bỗng ươn ướt, cầm tay cậu: “Cậu còn nhỏ, lại chưa yêu đương bao giờ, sao biết mình chỉ thích con trai. Mạc Tiểu Ưu thích cậu mà, tớ nói thật đấy, cậu không thể như vậy, làm vậy sẽ hủy cả đời cậu biết không?”

Lâm Lang chợt ngẩng đầu, thấp giọng nói như cầu xin: “Tớ van cậu đừng nói cho ai biết, nếu cậu nói với người khác, tớ thực sự không sống nổi.”

“Đời nào tớ lại cho người khác biết.” Sắc mặt Quan Bằng vô cùng khó coi: “Nhưng vì tốt cho cậu, cậu mau cắt đứt với anh ta đi.”

“Quan Bằng...”

“Hay cậu lên đại học tiếp thu được ít thứ mới mẻ nên tưởng đồng tính luyến ái dễ dàng lắm, cậu đừng u mê nữa, cứ cho là có thể kéo dài hai ba năm, vậy tương lai thì sao, lỡ hấn chơi chán rồi quăng cậu đi thì cậu làm sao, cậu còn lấy vợ được ư? Riêng nước bọt của thiên hạ cũng đủ dìm chết cậu rồi.”

“Cậu đừng nói nữa, anh ấy sẽ không làm thế đâu!” Lâm Lang cắn môi: “Tớ tin anh ấy, cũng hy vọng cậu tin tớ.”

“Cậu tin anh ta?” Quan Bằng cười khẩy: “Cậu lấy cái gì tin anh ta? Lời ngon tiếng ngọt trong lúc yêu đương cuồng nhiệt thì ai chẳng nói được? Lâm Lang, cậu tỉnh lại đi, hơn nữa...” Hấn dừng một chút, môi hơi run: “Tớ cũng không mong có người bạn như vậy.”

Lâm Lang ngậy dại, không đợi Quan Bằng lên tiếng đã quay lưng chạy đi. Phía trước có chiếc xe lướt qua, đèn xe chói mắt, thân hình Lâm Lang đứng ngược sáng trông như bức hình cắt giấy gò mỏng manh. Quan Bằng đột nhiên hoảng hốt, cuống quýt gọi: “Lâm Lang, Lâm Lang!”

Ô tô chạy qua cùng lúc với tiếng gọi của hấn, bóng lưng Lâm Lang lại trở nên rõ nét, cậu ngoảnh đầu, tóc dài, sơ mi trắng, vẫn là thiếu niên thanh thoát ấy.

“Cậu là người bạn tốt nhất của tớ!” Lâm Lang hô to, đoạn quay đầu chạy mất. Cậu chạy qua lối rẽ, ngồi xổm ven đường bụm mặt khóc. Đường Quang Minh trồng đầy cây hợp hoan, hiện tại đang thời điểm nở hoa, chỉ là vào ban đêm, tất cả hoa đều khép cánh, nom có chút ủ rũ. Cậu lau mặt đứng lên, thấy người nọ đứng dưới đèn đường quan sát cậu, nhìn không ra chút biểu cảm nào.

Cậu đi qua, giọng vẫn khản đặc: “Em bảo với cậu ấy rồi, không sao đâu.”

Hàn Tuấn tới gần, cánh tay vươn ra một nửa lại rút về: “Cậu ta nói thế nào?”

“Còn nói thế nào nữa.” Lâm Lang cười khỏ, trong mắt bỗng phủ mờ một tầng hơi nước như thể lại muốn khóc: “Quan Bằng... là người bạn tốt nhất của em.”

Giờ hay rồi, cậu đánh mất cả người bạn tốt nhất của mình. Chẳng qua con đường phía trước dài đằng đẵng, thứ cậu sắp đánh mất còn rất nhiều. Đi đến con hẻm tối đen vắng người, cậu thỉnh thoảng ôm lấy eo hắn, tấm tức nói: “Hàn Tuấn, em sợ lắm.”

Hàn Tuấn ôm chặt như muốn khảm cậu vào cơ thể mình. Hắn biết ngày này sớm muộn gì cũng đến, ngờ đâu lại tới sớm như vậy, hắn chưa nắm chắc tâm ý Lâm Lang thì nó đã vội vàng ập tới khiến hắn chẳng kịp phòng bị.

“Đừng sợ, tôi sẽ không khiến em bị tổn thương.”

Lâm Lang thần thờ cùng Hàn Tuấn vào một khách sạn, chẳng buồn tắm đã bò lên giường. Đang mơ mơ màng màng thì phát hiện giường lún xuống, cậu không chút nghĩ ngợi đã ôm lấy hắn.

Nhưng ngủ một mạch đến nửa đêm lại bị ác mộng làm bừng tỉnh. Hai người ôm nhau chặt khít, cho dù mở điều hòa cũng đổ mồ hôi ướt đầm. Hàn Tuấn bật đèn, sốt ruột hỏi: “Ác mộng à?”

Lâm Lang vẫn choáng váng, ánh mắt trống rỗng: “Mơ thấy ba mẹ mất em có bệnh.”

Nước mắt lập tức lăn xuống hai gò má, cơ thể run rẩy co rúm, vùi đầu bật khóc. Hàn Tuấn nhìn cậu, thì thào: “Thật xin lỗi.”

Hắn cúi người hôn, cuồng nhiệt gấp gáp mà dịu dàng, tựa thể sợ cậu sẽ lùi bước. Mối Lâm Lang do vừa khóc nên rất khô, người nọ liền ngậm lấy gặm cắn, liếm láp mấy lần như muốn thấm ướt cả linh hồn cậu.

116. Chương 116: Tình Thân Trên Hết

Nhưng hết chuyện này tới chuyện khác cứ xảy đến, đột ngột không kịp trở tay. Lâm Lang về nhà thì phát hiện cổng chính khóa chặt. Cậu qua nhà bên cạnh hỏi mới biết sáng nay bà nội Lâm sang nhà thím Lưu cách vách tán gẫu việc nhà, đột nhiên nói không thở nổi rồi ngất xỉu, mấy người bí thư chỉ bộ vội vàng đưa bà đến bệnh viện xã, cô út của Lâm Lang đã chạy qua đó. Đầu óc Lâm Lang đại ra, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, bỏ chạy ra ngoài luôn. Ra ngoài thấy người nọ vẫn đang đứng chờ dưới tàng cây hòe, mắt cậu đỏ lên, bật khóc: “Nội em tự dưng phải nhập viện rồi.”

Đằng sau, thím Lưu đã đuổi tới, đẩy chiếc xe đạp qua: “Con đạp xe tới đó đi, nhanh lên.”

Hàn Tuấn vội nói cảm ơn, gấp gấp chở Lâm Lang đến bệnh viện xã. Lâm Lang vừa đến cổng bệnh viện đã gặp cô út, cậu cơ hồ muốn khóc ngay tại chỗ nhưng cố nén, chạy tới hỏi: “Cô út, nội sao rồi ạ?”

Cô út Lâm Lang vừa thấy cậu liền nói ngay: “Con đừng hoảng, bác sĩ bảo không sao, giờ đang truyền dịch.”

Nghe xong, Lâm Lang tức tốc chui vô phòng bệnh, chỉ thấy bà nội Lâm nằm trên giường với sắc mặt vàng như nền. Mũi Lâm Lang cay cay, ngây ngốc không biết nên làm gì. Cô út từ ngoài đi vào, hỏi khẽ: “Người đi cùng con là ai thế, sao bỏ mặc người ta bên ngoài?”

Bấy giờ Lâm Lang mới nhớ tới Hàn Tuấn, vội giới thiệu: “Đó là thầy dạy đại học của con, thầy tới đây công tác nên tiện đường ghé thăm con.”

Cô út nghe vậy, lập tức quở trách: “Đưa cả thầy giáo đến đây làm gì?” Cô vừa nói vừa ra ngoài. Hàn Tuấn đi đến, thấp giọng nói vài lời với cô của Lâm Lang, xong mới qua hỏi: “Sao rồi?”

“Không biết.” Lâm Lang hỏi với đôi mắt ngẩn lệ: “Hôm nay anh phải về mà, có muốn...”

“Không việc gì, cứ vậy đi tôi cũng không yên tâm.” Hàn Tuấn nhìn sắc mặt bà nội Lâm: “Tôi đi hỏi thử xem bác sĩ nói thế nào, em ở đây đợi một lát nhé.”

“Em đi với.”

Hai người tìm bác sĩ hỏi một lần, Hàn Tuấn ra ngoài sân, nói: “Như vậy không được, vẫn nên đổi bệnh viện lớn cho chắc, hay chuyển tới bệnh viện thành phố?”

“Mắc lắm...”

“Chuyện tiền nong không cần em lo lắng, đi bảo cô em một tiếng đi.”

“Không được. Cô em chắc chắn sẽ sinh nghi, làm gì có thầy giáo nào nhiệt tình dữ vậy. Từ mấy năm trước sức khỏe bà nội em đã lúc tốt lúc xấu rồi, toàn tới nơi này khám, bác sĩ cũng quen mặt, nếu thực sự không ổn sẽ đề nghị chúng ta chuyển bệnh viện, giờ chưa nói trị không được mà, cứ ở lại đây đi.”

Hàn Tuấn trầm mặc một lát mới hỏi: “Em vẫn phân chia rạch ròi với tôi như trước đây sao?”

Lâm Lang ngẩng lên: “Em là thật lòng. Bình thường nội em rất sợ làm phiền người khác, nếu biết anh bỏ tiền, nội nhất định sẽ bất an. Anh yên tâm, lỡ như đến tình cảnh bắt buộc cần anh giúp, em chắc chắn sẽ nói với anh.”

Thoắt cái đã đến trưa, Hàn Tuấn ra ngoài mua cơm, nhưng trong bệnh viện ngập mùi thuốc, Lâm Lang lại

không có khẩu vị, ăn mấy miếng rồi thôi. Tối chiều, bác Lâm Lang cũng chạy đến, đi cùng có cả anh họ và chị dâu của cậu. Tuy nhiên, bệnh viện không cho ở lại.

Bệnh tình của bà nội Lâm chuyển biến tốt, sớm tối cả nhà chỉ dành kéo nhau về, bảo là sáng sớm lại đến. Nhà cô út Lâm Lang còn trẻ nhỏ không thể thiếu người lớn, cô lại trông cả ngày rồi, Lâm Lang liền khuyên cô về nhà. Cô út nhìn Hàn Tuấn bên trước bên sau, nhỏ giọng hỏi: “Thầy con cũng giúp đỡ nhà ta không ít, con nhớ cảm ơn thầy đền ơn đáp nghĩa, nói thầy về sớm nghỉ ngơi đi.”

Lâm Lang gật gật đầu, mắt thấy trời đã tối đen, liền bảo Hàn Tuấn: “Em đưa chìa khóa cho anh, hay anh về trước đi, mình em trông được rồi.”

“Tôi ở đây trông với em thì tốt hơn, về cũng mất ngủ, hai chúng ta thay phiên nhau, em còn được nghỉ ngơi một lúc.”

Nông thôn không có phòng bệnh đơn, chỉ phòng bệnh này có giường trống, ngặt nỗi Lâm Lang ưa sạch, không thích ngủ giường lạ, đã vậy còn là chăn mền trong bệnh viện. Vì vậy, cậu liền dựa vào tường ngồi một hồi. Hàn Tuấn qua ngồi chung, kéo cậu đến gần: “Em lo lắng cả ngày rồi, tựa lên người tôi ngủ một giấc đi.”

Lâm Lang nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn, phảng phất như cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, khàn giọng nói: “Ban ngày em thực sự rất sợ, may mà có anh.”

Hàn Tuấn vỗ lưng cậu, nói khẽ: “Bệnh của bà em ổn rồi, em đừng lo.”

Lâm Lang nhắm mắt lại, thì thầm: “Bà nội chịu khổ rất nhiều vì em. Lúc ba mẹ em mới qua đời, ai nấy cũng đau lòng, chỉ có nội em là không. Nhưng chính sự trấn định của nội đã giảm bớt nỗi sợ hãi của em về tương lai. Cơ mà, sau này có một hôm, em phát hiện không phải nội không buồn, nội chỉ lén trốn đi khóc thầm. Trong nhà, tuy rằng cô với bác thường xuyên qua giúp đỡ, song rất nhiều chuyện vẫn chỉ có em và nội cùng đối mặt.” Đoạn, cậu bắt đầu nghẹn ngào: “Nội em ở nhà một mình đặc biệt tiết kiệm, ngoại trừ rau nhà trồng thì chưa từng đi chợ. Hàng năm cô út đều mang tới một bao cà rốt, quanh năm suốt tháng nội toàn ăn dưa muối nhà làm, chỉ khi em được nghỉ về nhà hoặc cô đến mới cải thiện sinh hoạt một lần. Mỗi năm gặt lúa mì, bà sẽ xách túi phân bón đi mót bông lúa còn sót lại trong ruộng nhà người ta. Nội biết em thích ăn khoai lang, năm nào cũng bắt chấp sương xuống đi thật xa đào khoai, nội em...”

Hàn Tuấn ôm lấy cậu, Lâm Lang khóc thút thít: “Để nội được sống những ngày hạnh phúc là động lực lớn nhất thôi thúc em học tập. Nội em nói trời cao đối với nội thật tốt, giữ lại cho nội một thằng cháu... Nhưng không có nội, em sẽ không trưởng thành đến ngày hôm nay.”

Giọng cậu biến mất trong bóng tối, chỉ có từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Hàn Tuấn: “Vì nội, em sẵn sàng làm tất cả.”

117. Chương 117: Tình Thâm Không Thọ

Lâm Lang chẳng biết mình thiếp đi lúc nào, hôm sau thức giấc đã thấy bà nội Lâm tỉnh từ bao giờ, nằm trên giường bệnh nhìn hai người họ. Lâm Lang thất kinh, bấy giờ mới ý thức được mình vẫn đang dựa vào lòng người nọ, bèn hấp tấp ngồi thẳng lên. Hàn Tuấn bị cậu đẩy cho bưng tỉnh, trông thấy bà nội Lâm, vội vàng đứng lên hỏi: “Bà tỉnh rồi ạ?”

Bà nội Lâm cười khẽ, loay hoay ngồi dậy trên giường. Lâm Lang cuống quýt qua đỡ bà. Bà nội Lâm trách móc: “Tại sao để thầy ở lại bệnh viện, thật không hiểu chuyện?”

Hàn Tuấn cười cười: “Bà đừng trách Lâm Lang, là con đòi ở lại, bà sinh bệnh nằm viện, con đến thăm cũng là chuyện nên làm.” Đoạn, hần nhìn về phía Lâm Lang: “Em ở đây với bà đi, tôi ra ngoài mua cơm sáng.”

Lâm Lang chột dạ, không dám ngẩng đầu. Chờ Hàn Tuấn đi rồi, bà nội Lâm mới cười mắng: “Ăn lẹ rồi tiễn thầy về. Đừng làm lỡ công việc của thầy.”

“Con biết rồi.”

Sáng sớm cô út Lâm Lang đã chạy tới. Hàn Tuấn từ ngoài về, giơ túi to trong tay: “Tôi dạo một vòng không thấy ai bán cơm nên mua ít bánh quẩy với bánh bao.”

Cô Lâm Lang vội cảm ơn rồi nhận lấy, tiện tay đưa Lâm Lang hai cây bánh quẩy: “Lâm Lang.”

“Lâm Lang không thích bánh quẩy.” Hàn Tuấn chìa tay đưa Lâm Lang hai cái bánh bao: “Em ăn cái này đi, cháo không tiện mang nên chỉ mang mỗi phần bà nội Lâm thôi, nếu em muốn thì theo tôi ra ngoài ăn.”

Lâm Lang đỏ mặt, im lặng cầm lấy. Cô út cười nói: “Con xem cô này, thế mà lại quên bég. Sao thầy Hàn biết?”

“À,” Hàn Tuấn mỉm cười, “từng ăn mấy bữa với Lâm Lang, có nghe cậu ấy nói một lần.” Dứt lời, hần đứng lên: “Để tôi đi mua thêm cháo.”

Thấy hần ra ngoài, cô Lâm Lang thấp giọng cười nói: “Lâm Lang từ bé đã kén ăn, hiếm khi được thầy giáo nhớ kỹ, chứng tỏ thầy thật lòng tốt với Lâm Lang.” Nói đoạn, cô nhìn sang Lâm Lang: “Rốt cuộc là thầy gì của con vậy, cô thấy đối với con rất tốt.”

Trong đầu Lâm Lang có chút bối rối, cũng luống cuống đứng lên: “Con... con đi ra xem thử.”

Nói xong liền chạy đi, chạy đến cửa hành lang mới hồi hận, sợ biểu hiện khác thường của mình bị bà nội và cô nhìn ra. Bà nội Lâm còn phải nằm viện hai ngày nữa, Lâm Lang sợ Hàn Tuấn ở lâu quá sẽ khó giải thích, hơn nữa biết hần bề bộn nhiều việc, đã dời lại một ngày rồi, chỉ đành khuyên hần về thành phố F. Hàn Tuấn không lay chuyển được cậu, buộc phải về lấy hành lý, chiều thuận đường ngồi xe xã lên thị trấn.

Buổi sáng đã có người đến thăm bệnh, một vài họ hàng bên nội, cộng thêm một số người thường xuyên qua lại, trong phòng bệnh chưa từng vắng người. Quá nửa số người này đều không gặp Lâm Lang một năm rưỡi rồi, ai nấy cũng kinh ngạc. Hồi trước, có một bà cụ sống sát vách nhà Lâm Lang, người trong thôn đều gọi bà là Lý Hồ thị, rất thân với bà nội Lâm, về sau bà dọn tới nhà con gái lớn, độ này nghe nói bà nội Lâm nằm viện cũng lại đây, thấy Lâm Lang cao lớn nên cứ hỏi cậu này kia, còn cười nói với bà nội Lâm: “Nhóc Lâm càng lớn càng đẹp trai, tôi nghe bảo năm ngoái lên đại học rồi hả?”

Bà nội Lâm thích nhất nghe người ta khen Lâm Lang, cười đáp: “Đúng vậy, mấy năm rồi bà chưa gặp nó đúng không?”

Lý Hồ thị cười bảo: “Hơn ba năm. Giờ chị cuối cùng cũng hết khổ, nhóc Lâm từ nhỏ đã biết cố gắng, hiện tại lại có tiền đồ, tương lai cứ chờ hưởng phúc thôi. Đến lúc sinh cháu trai thì lại có thêm phúc để hưởng rồi.”

Bà nội Lâm nhoẻn cười, lắc đầu nói: “Cái bộ xương già của tôi sao đợi nổi đến lúc ấy.”

“Sao lại không, nhóc Lâm có chí, lên đại học sớm hơn cả con người ta, hai mươi tuổi là có thể tốt nghiệp, khi ấy kết hôn luôn, chị còn chả ba năm ôm hai đứa, có khi còn ngại nhiều cháu quá ấy chứ.”

Bà nội Lâm nghe mà mở cờ trong bụng, nằm trên giường cười không khép miệng: “Nhà chúng tôi hiếm con trai, tôi còn ước gì có thật nhiều cháu đâu. Nhưng mấy đứa đi học đều kết hôn trễ, tôi nghe nói con trai lão Thường hơn ba mươi mới chịu cưới vợ.”

Lâm Lang đứng bên nghe mà mặt đỏ tai hồng, bèn nhắc ấm nước lên: “Nội ơi, con đi lấy nước đây.”

Lý Hồ thị cười nhìn cậu, trêu: “Nhóc Lâm vẫn thanh tú như xưa, hử tỳ là đỏ mặt giống hệt trước đây.”

“Tính nó dễ ngại, giống mẹ nó.” Bà nội Lâm cười từ ái, bỗng dưng nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “Thầy Hàn đi chưa, bà quên chào thầy rồi.”

“Chưa đâu ạ, thầy về lấy hành lý rồi.”

Lý Hồ thị vừa nghe liền hỏi: “Tôi bảo, ban nãy mới vào thấy một thanh niên trẻ đang nói chuyện với nhóc Lâm, tôi còn tưởng là họ hàng nhà chị, đang khó hiểu sao chưa từng gặp bao giờ đây này, hóa ra là thầy giáo của nhóc Lâm, hèn gì trông hiện đại quá trời, không giống nông dân.”

“Thầy Hàn kia nhiệt tình lắm, đối với Lâm Lang nhà chúng tôi cũng tốt.”

Lâm Lang tức tốc xách ấm ra ngoài, loáng thoáng nghe bà nội Lâm còn đang khen Hàn Tuấn, trong lòng khó nén áy náy và bất an. Lại nghĩ tới mấy lời ôm chắt trai này nọ hồi nãy, cậu biết, tuy rằng bà nội Lâm vừa nói vừa đùa, nhưng lời nào cũng thật tâm. Trước kia bà nội Lâm thường xuyên bảo nhà họ Lâm hiếm đàn ông, muốn mai sau Lâm Lang sinh thật nhiều con trai. Khi đó, Lâm Lang nghe vào tai chỉ đỏ mặt, giờ

đây lại thấy khó chịu.

Hàn Tuấn trở lại rất nhanh, đem hết hành lý đến đây. Còn một lúc nữa ô tô mới xuất phát, hắn liền vào trò chuyện cùng bà nội Lâm. Bà nội Lâm đương nhiên vô cùng cảm kích hắn, lại không quên tương lai của Lâm Lang, nên nhấn vài lời nhờ hắn quan tâm Lâm Lang nhiều hơn. Lâm Lang thấy hắn vậy mà thân nhiên nhận lời hết, trong đầu chợt khó chịu, cảm giác hai người họ lừa gạt một bà cụ đang ốm đau trên giường như vậy quá vô sỉ, huống hồ bà nội Lâm còn tín nhiệm cả hai. Hàn Tuấn toan nói thêm lời hay, Lâm Lang thành linh chen miệng: “Đến giờ rồi, thầy Hàn mau đi đi.”

Hàn Tuấn xem đồng hồ, bấy giờ mới từ biệt đi ra. Ra đến sân lại không thấy Lâm Lang đi theo, tưởng Lâm Lang nhất thời chưa ra được, nên ngồi xuống ghế đá gần đó.

Bà nội Lâm thấy Lâm Lang ra cửa lại quay ngược về, bèn hỏi: “Sao không đi tiễn thầy?”

“Thầy đi rồi.” Lâm Lang cúi đầu: “Bác với cô út đến nhà cô rồi, hai người nói bà chỉ mới khỏe lại nên ở tạm nhà cô mấy bữa mới về. Họ đi dọn nhà, dặn con ở lại trông.”

Bà nội Lâm gật đầu, nom Lâm Lang buồn bực không vui, liền cười hỏi: “Bị dọa rồi đúng không?”

Lâm Lang nghe thế, mắt thoáng cái đỏ ửng, lắc đầu thưa: “Dạ không, con biết nội nhất định không sao hết.”

Bà nội Lâm sờ đầu cậu, cũng có chút rầu rĩ: “Con an tâm, nội không việc gì đâu, chờ con tốt nghiệp đại học, tìm được công việc nở mày nở mặt, có khả năng tự nuôi sống chính mình, bấy giờ nội mới cam tâm đi theo diêm vương.”

Tình cảm của dân quê rất kín đáo, hai bà cháu họ sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, tuy rằng gần gũi hơn bà cháu bình thường, song vẫn chưa từng nói lời như vậy. Mũi Lâm Lang cay xè, nước mắt rớt xuống, nghẹn ngào nói: “Cho dù con đi làm nội cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ đâu, không phải nội còn đợi bế cháu trai sao?”

Bà nội Lâm nhin không được bật cười, vươn tay lau nước mắt cho cậu: “Mình con đã đủ khiến nội lao tâm khổ trí rồi.” Đoạn, bà còn cười trêu: “Vậy nên con phải tranh thủ, chậm quá nội chờ không kịp đâu.”

Lâm Lang nén nước mắt, gật đầu: “Sau khi tốt nghiệp con kết hôn ngay.”

Bà nội Lâm thở dài một tiếng đầy bi ai, chán nản. Lâm Lang rời khỏi phòng bệnh, thấy Hàn Tuấn đứng dưới vẫy tay gọi cậu xuống. Cậu ngơ ngác đứng giữa nắng chiều, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay. Người nọ đứng dưới lầu nhìn cậu một chốc, rồi đeo ba lô bước ra cổng bệnh viện. Lâm Lang vẫn thần thờ, cũng không biết qua bao lâu, di động trong túi chợt reo vang, cậu lấy ra nhìn, là tin nhắn của hắn.

“Tôi về trước, em chú ý chăm sóc bà nhé.”

Cậu đột nhiên hoang mang, giống như ngay sau đó họ sẽ vĩnh viễn chia lìa. Cảm giác này sao mà mãnh liệt, mãnh liệt tới độ tay cậu không nhịn được run rẩy. Cậu quay lưng chạy ra ngoài, liều mạng chạy, hét lớn: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn!”

Trong đầu thỉnh thoảng hiện ra cảnh tượng năm xưa, cậu cũng khóc lóc, kêu gào chạy vào nhà. Gió thốc bay xen lẫn hơi nóng quất thẳng lên mặt, cậu lớn tiếng gọi: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn.” Hệt như một đứa ngốc.

Nhưng ô tô vẫn càng chạy càng xa, xa đến nỗi cậu có liều mạng cũng không bắt kịp. Bởi là đường xuống dốc, đôi mắt ra xa chỉ thấy ô tô như một chú cá trắng mỗi lúc một mất hút giữa ruộng bắp xanh mơn mớn, rồi cuộc biến mất vô tung. Mùi Lâm Lang cay xè, cậu đứng giữa đường khóc, sợ người ta thấy nên phải che kín hai mắt.

Người ấy sẽ không bất ngờ nhảy xuống ô tô, cũng sẽ không đột nhiên ló mặt từ sau lưng cậu, nói: “Đồ ngốc, tôi không yên lòng về em, sao cứ thế bỏ đi được.”

Từ năm mười ba tuổi, cậu đã biết hiện thực tàn nhẫn, vô tình hơn mộng ảo rất nhiều.

Thế nhưng vẫn đau đớn quá đỗi, như thể ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện tất thảy những điều tốt đẹp, những xúc cảm mãnh liệt chỉ là một giấc mộng triền miên.

118. Chương 118: Về Trường

Bà nội Lâm ở bệnh viện thêm ba ngày nữa mới về nhà. Đã đến thời điểm bốn thúc lần cuối cho cây bắp, Lâm Lang mượn xe ba bánh của nhà kế bên, tốn cả buổi sáng mới làm xong việc đồng áng. Phần lớn ruộng đất nhà họ đều cho nhà cô út ở thôn lân cận, chỉ chừa lại mảnh ruộng một mẫu bảy sào tại đầu thôn, vừa đủ cho hai bà cháu sống qua ngày.

Lâu rồi không làm ruộng, lại đứng ngay dưới mặt trời, hai cánh tay để trần vậy mà bị cháy nắng đến bong tróc da. Bà nội Lâm xót xa vô cùng, lúc ăn cơm còn bật khóc, nói mình già cả vô dụng, sống chỉ tổ làm gánh nặng.

Dường như một người mạnh mẽ cả đời, chỉ sau một đêm bỗng chốc lại suy sụp. Lâm Lang nghe thế càng đau lòng hơn, nhưng không dám biểu hiện trước mặt bà cụ. Cậu nín nhịn cả ngày, đến tối trong lúc chà nôi thì rốt cuộc nhịn không nổi nữa, len lén khóc thầm. Lâm Lang chưa từng sợ hãi như vậy, cậu sợ một hôm nào đó thức giấc, bà nội Lâm đột nhiên biến mất, bỏ lại cậu cô quạnh một mình.

Ban đêm, ôm tấm ảnh gia đình chụp từ rất nhiều năm trước ngủ say, sáng sớm tỉnh lại, gối đầu thế mà ướt một mảng. Cậu ngồi dậy, nghe tiếng chó sủa và gà gáy trong thôn, ánh nắng vàng rực rọi lên cửa sổ, dìm trên đầu giường, vô cùng ấm áp. Cậu nghĩ, nếu trời cao đã định sẵn cậu không thể cho người nọ một cuộc sống mỹ mãn, vậy cậu sẽ dốc hết tất thảy của mình, tặng hẳn một mối tình tuyệt vời nhất, vượt xa mọi mối tình khác.

Thấm thoát đã tới ngày khai giảng, Lâm Lang cũng muốn làm Hàn Tuấn bất ngờ, bèn đi sớm hai ngày so với thời gian đã nhắn qua điện thoại. Nhà ga ở thị trấn bọn họ chỉ là ga nhỏ, đa phần là tàu qua đường chứ không dừng chân, thế nên Lâm Lang toàn bắt xe buýt lên thị xã ngồi tàu hỏa. Nhưng vì Quan Bằng nên cậu vẫn đến thị trấn một chuyến, mẹ Quan lại kinh ngạc hỏi: “Mấy bữa trước Bằng Bằng về trường rồi, nó không nói với con à?”

Lâm Lang có chút thương tâm, tàu hỏa từ thị trấn đến thành phố F xuất phát vào tối muộn, cậu ngồi lẻ loi trong nhà ga đợi tàu, bỗng dưng nhớ tới thời trung học, mình thường xuyên cùng Quan Bằng đi dạo quanh nhà ga sau giờ tự học buổi tối, xung quanh có người chơi bida, vài ba quán cơm, còn có xe taxi chờ kéo khách. Khi ấy, cậu chưa từng đi tàu, áp mặt lên cửa sổ phòng chờ nhìn ra ngoài, trông thấy ánh đèn sáng trưng trên tàu hỏa cũng rất hưng phấn. Nguyên vọng lớn nhất trong lòng bấy giờ chính là một ngày nào đó có thể ngồi tàu hỏa đi du lịch với Quan Bằng, đi khắp non sông tổ quốc.

Con người thường nhớ tới chuyện cũ tại một thoáng ngẫu nhiên, hơn nữa quá khứ xảy ra biết bao chuyện, hình ảnh hiện lên trong đầu lại luôn là những kỷ niệm khiến người ta sầu não, hoặc hối hận, quyến luyến, hoặc xấu hổ, bị ai. Mỗi người đều có những năm tháng niên thiếu đáng lưu luyến, dấu cho thuở thiếu thời có căn cỗi đắng cay đến nhường nào, nhưng vẫn bởi đó là quãng thời gian vĩnh viễn không quay lại, nhiều ít gì cũng xen lẫn một sắc màu ảm áp.

Nửa đêm, tàu rút cuộc cũng đến, người lên tàu rất ít, một người có thể chiếm hai ba ghế. Cậu ôm ba lô ngủ gà ngủ gật, đợi khi tỉnh giấc, trời đã tờ mờ sáng. Sau ghế cậu ngồi có một nhóm bốn người cả nam lẫn nữ đang tụ tập đánh bài, lú ra lú rú, cười oang oang. Cậu nghĩ, giá bây giờ Quan Bằng cũng ở đây thì tốt biết mấy, hẳn giỏi nói chuyện, biết chọc cậu vui vẻ, còn có thể chăm sóc lẫn nhau trên tàu. Cậu nghĩ về rất nhiều chuyện hồi cấp ba, nhớ Quan Bằng lần đầu tiên dẫn cậu vào quán net, cổ vũ cậu trong đại hội thể dục thể thao, đi ăn luôn gọi cơm cho cậu, bắt cậu ra ngoài chạy bộ mỗi tối...

Chuyện xưa tràn vào đầu như đoạn phim chiếu lại, cậu dựa vào cửa sổ, ngắm thung lũng đồi núi, sắc trời bóng mây ngoài kia, bỗng thấy nhớ Quan Bằng vô cùng.

119. Chương 119: Làm Nũng

Lúc tàu hỏa cập bến thành phố F đã là mười giờ rưỡi sáng. Lâm Lang đoán chừng người nọ vẫn còn ở công ty, để bắt kịp trước khi hẳn về nhà, cậu đành cẩn thận gọi taxi. Mở cửa, trong nhà quả nhiên im ắng, vào phòng khách thì bất ngờ trông thấy một khung tranh trên bàn trà, cậu tiện tay mở ra, rồi lập tức ngây ngẩn.

Vậy mà lại là bức tranh dự thi của cậu, tên là “Ngày xuân”, thầy Triệu từng khen cậu vẽ đẹp, nhất định có khả năng giành giải, kết quả là cậu không đạt được gì, đến thứ tự còn chẳng có.

Cậu bị bức tranh xanh lục pha vàng kia làm lóa đến hoảng hốt, đáy lòng bị sự thật đằng sau nét vẽ sinh động quần quýt phiền nhiễu, lòng bàn tay cũng ứa mồ hôi. Cậu không biết bức tranh chưa dự thi đã bị hẳn lấy về, hay bị loại rồi mới được tìm về. Đang do dự thì cửa bật mở, cậu sợ hết hồn, sẩy tay hất bức tranh xuống đất.

Hàn Tuấn giật mình một thoáng, ngay sau đó đã nở nụ cười: “Về nhà hồi nào thế, sao không nói với tôi?”

Lâm Lang xúc ba lô trên lưng: “Mới về tức thì...” Cậu xoay người nhất bức tranh lên: “Đây là...”

“Em thấy rồi à? Tôi nhờ người ta tìm trong đồng tác phẩm dự thi, hai hôm trước mới nhờ người đóng khung. Tôi định treo trong thư phòng, họa sĩ Lâm không có ý kiến chứ?”

Ngữ khí của hắn thản nhiên như vậy, ngược lại khiến Lâm Lang xấu hổ, cậu nhịn không được đỏ mặt, tiện đà đặt tranh lên sofa: “Dù sao cũng chẳng đẹp để gì, anh không chê dọa người thì cứ treo thoải mái.”

Hàn Tuấn cười cười, hỏi: “Ăn cơm chưa, hay mình ra ngoài ăn nhé.”

Lâm Lang lắc đầu: “Mệt lắm, giờ em chỉ muốn ngủ thôi. Minh anh đi đi.”

Hàn Tuấn nhìn vào mắt cậu, không nói thêm gì mà vô phòng ngủ thay quần áo. Lâm Lang đeo ba lô về phòng mình, chẳng buồn tắm đã ngã ập lên giường thiếp đi. Tỉnh lại, trời đã tối mịt, cậu hơi ngạc nhiên, vốn tưởng Hàn Tuấn sẽ gọi mình dậy ăn trưa. Cậu vào phòng ngủ và phòng khách tìm một lượt, đến nửa cái bóng của hắn cũng chẳng thấy, trong lòng đắng chát, khó chịu cực kỳ.

Hành vi của cậu thực sự không tốt, ban này không nên lãnh đạm với hắn như vậy. Nhưng người ta bảo đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân mà, hướng hồ hắn với cậu chẳng biết còn có thể gắn bó bên nhau bao nhiêu ngày nữa.

Một mình ngồi trên giường râu rĩ chốc lát, đoạn lấy nửa ổ bánh mì ăn trên tàu còn thừa và sữa trong ba lô ra ăn, dọn phòng một lần, tắm một cái, trong phòng khách rót cuộc truyền đến tiếng người nọ về nhà. Cậu nhẩn nại ngồi xuống giường, nghĩ bụng chỉ cần người nọ vào đây, cậu sẽ nhào lên ngay tấp lự, giải thích hành động lạnh lùng của mình khi nãy, kể cậu phải chạy rất xa để kịp chuyến tàu, còn khóc một trận.

Cậu nghiêng tai lắng nghe, nghe âm thanh tắm rửa bên ngoài, nghe tiếng uống nước, nghe tiếng đóng cửa...

Kế tiếp, hết thấy lâm vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng kim đồng hồ lạch cạch trên tường, tim cũng muốn chìm xuống thật sâu, mũi cay xè, một giọt lệ trào ra.

Lâm Lang rót cuộc nhịn hết nổi, chạy tới đá văng cửa phòng hắn. Cậu ôm gối đứng ở cửa, mắt hồng hồng, đáng điệu rõ ràng vừa khóc xong.

Hàn Tuấn cười có chút bất đắc dĩ, kéo chắn ra: “Đứng ở cửa làm gì, còn không mau lại đây.”

Lâm Lang vừa nghe liền chạy vô, chẳng nói chẳng rằng, chui tọt vào chăn mỏng. Hàn Tuấn ngồi trên giường nhìn cậu một hồi, thở dài tắt đèn, phát hiện Lâm Lang xúc chắn lên, liền đưa tay đắp lại cho cậu: “Cẩn thận nửa đêm cảm lạnh”.

Lâm Lang sợ nóng nên mở điều hòa rất sớm, đã vậy còn mở suốt đêm, mới đầu còn tốt, đến nửa đêm là bắt đầu lạnh run, nhưng lại không chịu tắt.

Ai dè cậu căn bản không nghe, lại kéo xuống lần nữa. Hàn Tuấn cười nhẹ, đành phải vươn tay ôm thiếu niên vào lòng. Mũi Lâm Lang cay cay, thấp giọng nói: “Như vậy không được.”

Hàn Tuấn than một tiếng, hôn trán cậu: “Thật hết cách với em.”

Lâm Lang ghen ngào, buồn bã nói: “Em cố tình gây sự vậy đó, anh chán em sớm sớm chút mới tốt.”

“Nhóc xấu xa.” Hàn Tuấn im lặng mỉm cười, than thở: “Mấy ngày nay gắng nhịn không gọi điện cho em, giận rồi à?”

Lâm Lang uất ức vô cùng, cất giọng lên án: “Em về rồi mà anh không thèm để ý tới em. Cả ngày nay em chỉ ăn mỗi bánh mì.”

Hàn Tuấn nghe thế, vội vàng bật đèn mặc quần áo, hỏi: “Giờ tôi ra ngoài mua cho em, em muốn ăn cái gì?”

Lâm Lang rúc trên giường, miễn cưỡng đáp: “Em muốn ăn gà nướng, muốn ăn thịt dê xiên với bánh đậu xanh nữa.”

Hắn bắt lực nhìn cậu, kiểm lòng chẳng đậu mà nở nụ cười yêu chiều: “Được rồi, em chờ nhé, tôi đi mua liền đây.”

Lâm Lang nhìn người nọ ra ngoài, trong đầu biến chuyển trăm bề, vừa khoái trá, vừa giận mình tùy hứng.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn là khoái trá chiếm phần hơn, cậu xấu xa muốn biết, người kia có thể chiều chuộng cậu tới mức nào.

Rất nhanh thôi Hàn Tuấn đã mang đồ ăn về. Lâm Lang ăn uống no đủ lại bò lên giường. Hàn Tuấn giữ chặt cậu: “Vừa ăn no đừng ngủ vội, đi đi lại lại một lát đi.”

Ngờ đâu trên mặt Lâm Lang vụt cái đỏ bừng, nửa ngồi trên giường không nói một lời. Hàn Tuấn còn chưa hiểu mô tê gì, cậu đã đột nhiên cởi quần ngủ, vênh mông nằm sấp trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng: “Vậy... vậy chúng ta làm vận động trên giường đi.”

Hàn Tuấn suýt nữa chảy máu mũi, nhìn cái mông cong mẩy tròn trĩnh của cậu, xoa nhẹ lên. Tuy rằng Lâm Lang chủ động đề nghị, nhưng không ngờ hắn lại chịu không nổi khiêu khích đến thế, còn trực tiếp công kích “trọng địa”. Cậu úp mặt lên giường mà khó nén run, xấu hổ tối tăm mặt mũi. Hàn Tuấn chẳng chút nghĩ ngợi, tách mông cậu liềm lên ngay, đầu lưỡi như rắn chui thẳng vào cửa huyệt. Huyệt nhục không chịu nổi kích thích, như cây mắc cỡ vừa chạm liền co rút. Lâm Lang nghe tiếng nước lép nhép, thẹn tới độ nằm

chặt chắn, rên rỉ đầy oán giận: “Lưu... lưu mạnh, chỗ ấy có gì hay mà liếm... ưm...”

“Bất kể chỗ nào trên người bảo bối tôi cũng thích, nhất là chỗ này... cảm dỗ hết như bảo bối vậy...” Người nọ gọi tình mãnh liệt, vừa nói vừa cố ý mút thành tiếng. Lâm Lang kêu càng hăng, hân càng thấy khó nhịn, lột quần lôi vật lớn đang giương cung bạt kiếm đặt lên, thở hổn hển hỏi: “Được không?”

120. Chương 120: Nỗi Khấp Toàn Trường

Lâm Lang cắn răng, run rẩy “ừ” một tiếng, người nọ cứ như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào, hạ thân nhắm thẳng qua. Lâm Lang kêu một tiếng thảm thiết, mềm nhũn ngã xuống. Hân nâng eo cậu lên, dụ dỗ: “Ngaoan, đừng sợ, chặt quá tôi không vào được.”

Toàn thân Lâm Lang nóng bỏng, hậu huyết dứt khoát không chịu mở ra. Hai người cọ xát nửa ngày, thứ kia ngay cả đầu cũng chưa vào nổi, Lâm Lang rốt cuộc bật khóc, người run bần bật: “Em không được, của anh lớn quá...”

Hàn Tuấn nản chí đổ ập lên người cậu, hạ thân căng trương phát tím, đành phải áp dụng cách cũ để bắn. Lâm Lang cũng oan ức, ngượng ngùng, lại có một ít đắc ý: “Cái này không thể trách em nha, ai bảo anh khi không to thế làm gì.”

Lần đầu tiên Hàn Tuấn buồn bực vì kích thích hạ thân, thấy Lâm Lang vui mừng ra mặt, bèn kéo cậu lại: “Lần này khuếch trương chưa đủ, chúng ta làm lại đi.”

Lâm Lang hét lên, trần trường chạy luôn ra ngoài. Buồn cười, vừa rồi cậu khó khăn lắm mới hạ quyết tâm, nhưng khi vật cứng của hân chen vào thì lập tức hối hận, nhất thời nóng đầu mới quyết định thế, muốn thử lại thì chờ cậu nóng đầu lần nữa đi!

Song từ đó về sau, quan hệ hai người thân mật hơn thấy rõ. Lâm Lang dễ ngại ngùng, ấy mà thỉnh thoảng cũng biết chủ động cầu hoan, hôn hân, ôm hân. Mặc dù Hàn Tuấn chẳng biết vì sao cậu tự nhiên thay đổi nhiều như vậy, cơ mà vẫn cao hứng không thôi, đến cả mấy cấp dưới của Hàn Tuấn cũng phát giác, chưa đầy vài ngày đã truyền tới tai Cao Chí Kiệt. Nhưng đây là do hân tự cảm nhận được, chuyện xảy ra trong một cuộc họp nọ, Lâm Lang được tự do xuất nhập công ty, khi ấy không biết phát sinh chuyện gì mà cậu đột ngột đẩy cửa vào đúng lúc họ đang họp, có lẽ vì không biết bên trong đang họp, nên nhìn thấy người ngồi kín bàn, cậu liền đỏ mặt, tiến không được, lùi chẳng xong, sợ sệt nói: “... Tuấn, anh ra đây cái.”

Cả bàn ngốc lảng, thậm chí mấy người thường xuyên gặp như nhóm Cao Chí Kiệt cũng đần mặt. Quách Đông Dương thấy Hàn Tuấn ra ngoài mới cau mày hỏi: “Ban nãy cậu ấy gọi Hàn Tuấn là gì?”

Cao Chí Kiệt lắc đầu, bỗng hưng hăng mắng một câu: “Má, gọi gì mà thân thiết dữ.”

Hân không rõ lý do Lâm Lang thỉnh thoảng tìm Hàn Tuấn, chỉ biết Hàn Tuấn cũng chẳng kịp họp đã

dẫn Lâm Lang đi. Buổi chiều gặp lại Lâm Lang, phát hiện tư thế đi đường của cậu không mấy tự nhiên, trong lòng kinh hãi, hỏi: “Hai người... cậu bị anh ấy...”

Mặt Lâm Lang đỏ lên, lắc đầu như trống bỏi: “Không có, anh đừng nghĩ linh tinh!”

Cao Chí Kiệt nghi ngờ nhìn thoáng qua, thấy Lâm Lang bứt rứt quá đổi, nên không hỏi tiếp nữa. Lâm Lang mím môi nhìn hẩn một lúc, mặt đỏ bừng, nhướn mày nói: “Không thật mà!”

Cao Chí Kiệt không nhịn được cười: “Tôi biết, nếu thực sự có gì kia, cậu đời nào dám mạnh miệng dữ vậy. Cậu nói thật hay nói dối tôi nhìn ra được ngay.”

Lâm Lang trợn mắt, khề “hừ” một tiếng, ra chiều không tin. Cao Chí Kiệt cười ha ha: “Lâm Lang, trước kia sao không phát hiện cậu đáng yêu vậy chứ.”

Sắc mặt Lâm Lang thoáng cái khó chịu, cậu luôn không thích người khác dùng mấy từ ám muội như “đáng yêu, thanh tú” hình dung mình, liền chau mày bảo: “Anh rảnh rồi quá thì về công ty làm việc đi, đừng có ỷ mình quen lão tổng rồi kiêu căng lắm.”

Cao Chí Kiệt bị chặn họng đến câm nín, hẩn chỉ sợ người khác nói mình cậy gia đình nên không chịu làm việc đảng hoàng, bèn tức tối nhìn Lâm Lang một hồi, quay đầu bỏ đi.

Lâm Lang cười hả hê, cao giọng hô: “Tôi ăn cơm nha.”

Ai ngờ cậu đi xa rồi, Cao Chí Kiệt đột nhiên lại gọi điện, áp ứng như có điều xấu hổ: “Ồm... Nếu cậu thực sự gì kia với Hàn Tuấn... thì nhớ chú ý thân thể, đừng để bị thương.”

Cậu chưa kịp đáp, điện thoại đã “bíp” một tiếng, ngắt kết nối. Lâm Lang đỏ ửng mặt, vội vàng ngoảnh lại nhìn, thấy Cao Chí Kiệt đã lái xe ra khỏi cổng trường.

Cậu rủ Cao Chí Kiệt ăn cơm tối là muốn mời mấy người họ xem Liên hoan chào mừng tân sinh viên. Theo thường lệ, sau khóa quân sự sẽ diễn ra liên hoan, đại học F thường tổ chức vào tối thứ sáu cuối cùng của tháng chín. Năm nay nhuận tháng bảy, xét thấy Trung thu và Quốc khánh đến cùng lúc, mỗi khoa lại có hoạt động chào mừng riêng, trường cân nhắc nhân tính hóa, quyết định tổ chức sớm vào ngày mùng 5 tháng 8 âm lịch, nhằm ngày 26 tháng 9 năm 2006. Trường tổ chức liên hoan, khoa bọn họ cũng muốn trình diễn vài tiết mục. Trưởng khoa tiếng Anh nghe nói Lâm Lang là thành viên câu lạc bộ khiêu vũ, liền hỏi cậu có đồng ý tham gia không, mới đầu Lâm Lang từ chối, cậu rất dễ luống cuống, không giỏi biểu diễn. Cuối cùng vẫn là lớp trưởng làm công tác tư tưởng cho cậu, Lâm Lang suy nghĩ rồi đáp ứng.

Cao Chí Kiệt vừa nghe liền lắc đầu: “Khiêu vũ ở liên hoan trường thì có gì hay, cũng đâu phải chưa thấy cậu nhảy bao giờ.”

Lâm Lang mỉm cười, trên mặt có vài phần đắc ý: “Tôi thi đơn ca.”

Nhóm người cũng khá quen thân với Lâm Lang, biết Hàn Tuấn chắc chắn sẽ đi, tất nhiên khó mà từ chối, nên đến tối đều tới đủ. Liên hoan đại học F diễn ra tại Sân vận động thành phố, Cao Chí Kiệt nhờ người chiếm mấy chỗ tốt, đi tương đối sớm. Buổi diễn bắt đầu lúc tám giờ, bọn họ đã quá quen với dạng liên hoan này nên chẳng mấy hứng thú, Cao Chí Kiệt chiều ý đi xem, nhưng chỉ lo ngắm gái đẹp. Chín giờ, Quách Đông Dương cầm danh sách tiết mục, than: “Rốt cuộc cũng tới.”

Lâm Lang hát ca khúc “Đậu đỏ” của Vương Phi. Đây là lần đầu Quách Đông Dương nghe Lâm Lang hát nên có chút kinh ngạc: “Hát khá đấy, bình thường cậu ấy hay câu nệ, tôi còn sợ cậu ấy sẽ lúng túng chứ.” Nói đoạn, hắn nhoẻn cười: “Nhưng sao lại chọn bài hát sâu lắng thế này?”

Hàn Tuấn mỉm cười, một mực dán mắt lên sân khấu: “Rất hợp với cậu ấy.”

Cao Chí Kiệt cũng gật đầu: “Cái khác không dám nói, cơ mà Lâm Lang có một điểm rất đáng để người ta học tập, chính là hiểu rõ bản thân mình, biết sở trường của mình nằm ở đâu, thích hợp với thứ gì, nom quần áo thường ngày của cậu ấy là biết, toàn mấy màu trầm. Cả bề ngoài lẫn tính cách cậu ấy đều thích hợp với dạng ca khúc nghệ thuật nhẹ nhàng thế này.”

Quách Đông Dương bội phục nhìn qua, Cao Chí Kiệt bỗng dưng tay hắn, hất cằm ý bảo xem Hàn Tuấn. Hắn quay sang, chỉ thấy Hàn Tuấn nhìn sân khấu không rời mắt, trên mặt là biểu cảm si mê mà hắn chưa từng gặp bao giờ. Hàn Tuấn đối với cậu, nếu ban đầu chỉ là mê đắm, vậy đến giờ phút hiện tại, sớm đã theo năm tháng tĩnh thủy lưu thâm, ngấm sâu vào xương tủy, không cách nào che giấu. Mà trên sân khấu, Lâm Lang đứng dưới ánh đèn, diện áo sơmi ca rô màu trắng, tràn đầy thương cảm và nét đẹp thanh xuân. Thời tiết thượng tuần tháng tám, nhiệt độ ban đêm rất dễ chịu, trước khi phần sau bắt đầu có một đoạn nhạc vang lên, đúng lúc này, bên dưới đột nhiên có người hét to “Lâm soái ca”.

*tĩnh thủy lưu thâm: những nơi nước sâu trông bề mặt có vẻ tĩnh lặng, nhưng bên dưới nước vẫn chảy mạnh. Tương tự như câu “tắm ngấm tắm ngấm mà đắm chết voi”

Lâm Lang trên sân khấu rõ ràng cũng nghe thấy, ống kính quay thẳng mặt cậu, chỉ thấy cậu mím môi, hơi nghiêng mặt đi, nụ cười ngượng ngùng từ khóe miệng lan ra, tiếp theo dùng mu bàn tay dè lại tóc rối loạn trên trán, chỉ chừa lại mi mắt thanh tú như ẩn như hiện giữa kẽ tóc, ngây ngô mà dịu dàng. Cảnh tượng này lại phóng đại trên màn ảnh, tuấn tú mê người không sao tả xiết, dẫn tới tiếng vỗ tay và hoan hô nhiệt liệt dưới khán đài, thậm chí có người lớn mật huyết sáo. Tại dư quang đuôi mắt, Cao Chí Kiệt thấy lồng ngực người bên cạnh hơi phập phồng, Hàn Tuấn đang hít thở có chút dồn dập mà kiềm nén.

121. Chương 121: Tình Bạn

Cao Chí Kiệt nhếch khóe miệng, mắng một câu: “Mọi, học sinh thời nay còn cỏi mở hơn chúng ta ngày xưa.”

Ánh mắt Quách Đông Dương cũng sôi nổi hẳn lên, quay đầu liếc thoáng Hàn Tuấn bên cạnh, rồi lại chuyển hướng lên sân khấu.

Cao Chí Kiệt hí hửng khi người gặp họa, nhìn sang Hàn Tuấn: “Coi bộ từ nay có không ít hoa hoa cỏ cỏ bu quanh Lâm Lang rồi đây.” Dứt lời, liền cúi xuống cười, ngẩng đầu thấy ánh mắt lạnh te của Hàn Tuấn, đành nuốt nửa nụ cười còn lại vào bụng.

Buổi liên hoan kết thúc, Cao Chí Kiệt ra thẳng hậu trường, tìm cả buổi chả thấy bóng dáng Lâm Lang đâu, cuối cùng bắt gặp cậu đang trò chuyện với Mạc Tiểu Ưu dưới tàng cây hoa bên ngoài sân vận động. Hắn hoảng sợ, nhân lúc Hàn Tuấn chưa tới đây, vội vàng lôi Lâm Lang đi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Hồi trước tôi bảo cậu thế nào hả, sao đến giờ còn lằng nhằng với con nhỏ kia?”

Lâm Lang bước đi lảo đảo, oán trách: “Nhỏ cũng có tiết mục, người ta muốn nói chuyện sao tôi từ chối được? Với cả, tôi với nhỏ ấy đâu có gì.”

“Ai thèm quan tâm có hay không, đừng tưởng tôi ăn no rửng mỡ nên cố tình hù cậu, Hàn Tuấn ghen kinh lắm. Ông cứ như lão cổ hủ ấy, đặt nặng vấn đề trinh tiết như gì.”

Lâm Lang đỏ mặt, vung tay hất Cao Chí Kiệt ra. Nhóm Hàn Tuấn vừa lúc đi ra, cười hỏi: “Chạy đi đâu thế, này giờ chẳng thấy em đâu.”

Cao Chí Kiệt liếc nhìn Lâm Lang, cất giọng bắt mẫn: “Còn đi đâu nữa, hoa nở rồi nên chạy đi trêu hoa ghẹo nguyệt đó mà.”

Lâm Lang hung tợn lườm hắn một cái, đoạn nhoẻn cười ung dung với Hàn Tuấn, trở mặt còn lạ hơn vận tốc ánh sáng: “Mọi người ở đây chờ tôi mấy phút, thầy tôi bảo muốn chụp ảnh lưu niệm chương trình.”

Lâm Lang chạy vô, chỉ một chốc đã lại chạy ra, dáng điệu hưng phấn thấy rõ. Quách Đông Dương nói gót theo sau, nói nhỏ: “Hai người sống chung, nên có một người tính tình ôn hòa chút mới tốt. Lâm Lang cũng khá tâm cao khí ngạo, hiện tại lại ngày càng trưởng thành, ở bên Hàn Tuấn chỉ e khó sống yên ổn.”

Cao Chí Kiệt cười nhìn hắn: “Anh không ăn được nho nên chê nho chua hả, em thì thấy hai người rất tốt. Tuy rằng Lâm Lang ương bướng, nhưng vẫn không chống lại được Hàn Tuấn hao tổn tâm tư, hơn nữa tính tình cậu ấy đủ ôn hòa rồi. Nếu mà yếu đuối hơn nữa thì đừng nói Hàn Tuấn, chính em cũng không thích.”

Quách Đông Dương nhướn mày: “Cậu đánh giá Lâm Lang không thấp nhỉ, tôi thấy hai người cũng thân phết đấy?”

“Ồ. Em cũng đâu giống anh có tâm tư gì đó với Lâm Lang.”

Lời này hơi lớn, bị Lâm Lang phía trước nghe thấy nên ngoảnh lại nhìn, Cao Chí Kiệt lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, tặng Lâm Lang nụ cười tươi rói. Cuối cùng, hắn bỗng thì thầm với Quách Đông Dương: “Lâm Lang thích Hàn Tuấn, ngoại trừ việc Hàn Tuấn bám riết không tha, còn có ít quan hệ với hoàn cảnh lớn lên của Lâm Lang, từ bé đã thiếu tình thương nên không chịu nổi cảm dỗ của đàn ông như Hàn Tuấn. Bằng không có em ở đây, cậu ấy đời nào vừa mắt Hàn Tuấn, rõ là...”

Nói đoạn, hắn tự phát giác mình lơ mồm, vội khép chặt miệng chạy lên trước. Quách Đông Dương nghiêng mặt dòm Lâm Lang một hồi, mới chậm rãi đi theo.

Mấy người Hàn Tuấn đều lái xe, xe cũng đậu ngay ngoài sân vận động. Lâm Lang mở cửa xe, đang muốn vào, chợt nghe sau lưng có người gọi: “Lâm Lang.”

Lâm Lang nghe âm thanh ấy thì thoáng sửng sốt, vội vàng xoay người lại, chỉ thấy Quan Bằng mím môi đứng sau một bụi đông thanh. Hàn Tuấn cũng nhìn thấy, giữ chặt tay cậu, khẩn trương kêu: “Lâm Lâm.”

Cách đó không xa, Cao Chí Kiệt nở nụ cười: “Hàn Tuấn cũng xem như tự tin, nhưng cứ dựng chuyện Lâm Lang là lại trông thấy anh ấy căng thẳng.”

“Em... em muốn nói với Quan Bằng mấy câu.” Lâm Lang vùng thoát khỏi tay hắn, đi tới đối diện Quan Bằng. Quan Bằng cười gượng: “Hôm nay cậu hát hay lắm.”

Mắt Lâm Lang đỏ lựng, đáp khê: “Tớ còn tưởng cậu lơ tớ luôn rồi.”

Quan Bằng bật cười trong thinh lặng, nhìn nhìn Hàn Tuấn xuống khỏi xe, thấp giọng hỏi Lâm Lang: “Cậu rảnh không, tớ muốn nói chuyện với cậu.”

Lâm Lang gật gật đầu, quay đầu bảo Hàn Tuấn: “Anh về trước đi, em về cùng Quan Bằng.”

Hàn Tuấn quan sát hai người bọn họ, rút cuộc vẫn ngồi lại vào xe. Quan Bằng dắt xe đạp, vồ vồ ghé sau: “Lên đi, tớ chở cậu về.”

Lâm Lang ngẩn ra, lập tức nhõm cười ngồi lên. Thời họ còn học phổ thông, mỗi lần đến nhà Quan Bằng, Quan Bằng cũng đạp xe chở cậu băng qua hơn nửa thị trấn thể này. Liều rủ tháng tám phát qua tóc họ, Lâm Lang vươn tay cản giúp Quan Bằng, nói thầm: “Cám ơn cậu.”

Quan Bằng cười khổ: “Hôm ấy cậu nói tớ là người bạn tốt nhất của cậu, cậu cũng là người bạn tốt nhất của tớ mà.”

Bên dưới ánh đèn đường vàng óng là dòng người tản mát như dẹt cửi. Ngoại hình của cậu lẫn Quan Bằng đều xuất chúng, thu hút biết bao ánh nhìn trên đường. Quan Bằng dứt khoát sang đường khác, đi đường này về trường phải đánh một vòng, song rất vắng người, cả hai nói chuyện cũng tiện.

“Kỳ thực hôm đến trường tớ cũng tính nhắn cậu một tiếng, nhưng đứng ở đầu thôn lâu thật lâu rồi lại quay về.”

Lâm Lang gật đầu, ừ một tiếng, nhỏ giọng hỏi: “Quan Bằng, hai đứa mình có thể trở lại như xưa không?”

Quan Bằng không đáp, Lâm Lang cũng bắt đầu buồn bã. Trước loại chuyện như thế, trong lòng bất cứ ai cũng sẽ lưu tâm dù nhiều dù ít, có thể chấp nhận là tốt lắm rồi, hy vọng xa vời mà làm gì.

Xe đột ngột ngừng lại, Quan Bằng xuống xe, quay lại hỏi: "Tớ biết cậu không dễ dàng đưa ra quyết định, một khi đã quyết thì tớ cũng chẳng khuyên được. Nhưng Lâm Lang ơi, cậu tính vì người kia mà triệt để buông bỏ lý tưởng của mình sao? Tớ nhớ rõ trước kia cậu từng nói, đời người lắm chông gai, có kiếp này chưa hẳn có kiếp sau, thế nên phải sống sao cho oanh oanh liệt liệt, chí ít cũng đạt được thành tựu tại lĩnh vực nào đó, nếu chỉ sinh hoạt bình bình đạm đạm như dân chúng bình thường thì có ý nghĩa gì.

Song như hai người thì hẳn nên càng bình thường càng tốt, đứng càng cao, ngược lại càng nguy hiểm. Cậu với Hàn Tuấn cả đời cũng không được ai biết đến, cậu sẽ không tiếc nuối chứ?"

Vành mắt Lâm Lang đỏ lên, cắn môi đáp: "Cũng chưa chắc sẽ là cả đời..."

Quan Bằng lấy làm lạ nhìn cậu, cười lạnh: "Cậu, cậu chẳng lẽ chỉ tính chơi bời cho vui thôi sao, hay Hàn Tuấn nói thế với cậu? Cậu đừng giả đồ ngớ ngẩn, người khác tớ không biết, nhưng cậu thì mềm lòng ghê gớm, đừng nói hai ba năm, dù chỉ mấy tháng, đến thời điểm chưa chắc cậu đủ nhẫn tâm rời bỏ anh ta. Nếu biết không thể lâu dài, vậy điều cậu làm hiện giờ là chuẩn bị cửa một nhát vào lòng mình trong tương lai sao?"

"Giờ tớ chẳng nghĩ gì cả, tớ không biết tương lai bọn tớ sẽ thế nào, nhưng tớ biết nếu hiện tại không làm vậy, tương lai chắc chắn sẽ hối hận. Cả đời tớ đã định sẵn sẽ không hạnh phúc, nếu đã thế, tớ hà tất không thừa dịp còn cơ hội mà tận tình hưởng thụ quãng thời gian này, những ngày thế này chẳng biết sẽ biến mất vào một sáng tỉnh giấc nào, tại sao tớ không thể mặc kệ tất cả..."

"Logic kiểu gì thế, cậu mới bao lớn, con đường phía trước còn rất dài, sao cậu biết mai sau sẽ không gặp được người tốt hơn, sẽ không hạnh phúc. Cậu hãy tin tớ, người ta bảo thời gian là liều thuốc tốt nhất mà, giờ cậu chưa hiểu gì cả, cứ tưởng một lần yêu thì cả đời không quên. Cậu không nhớ thời cấp ba tớ từng quen Trần Đình Đình hả, hồi ấy gia đình ngăn cấm tụi tớ yêu nhau, khăng khăng bắt hai đứa chia tay, lúc đó tớ chẳng phải cũng khó chịu, bảo về sau sẽ không gặp được ai tốt hơn nhỏ, nhưng qua hai năm tớ cũng phải lòng Tô Y Nhiên đấy thôi, hơn nữa còn thật lòng chẳng kém ngày xưa. Tớ phản đối cậu, ngoại trừ cảm thấy khiếp sợ, phần nhiều vẫn là nghĩ cho cậu. Khoan bàn cái khác, chỉ tính riêng bà nội cậu thôi, bà mà biết thế nào cũng tức chết, bà coi cậu như cháu trai bảo bối, ngâm đắng nuốt cay nuôi cậu lên đại học..."

Quan Bằng không nói nữa, Lâm Lang đã nghẹn ngào, ngồi xổm dưới đất không thẳng nổi lưng. Hắn hoảng hốt, xoa xoa vai Lâm Lang, Lâm Lang ngẩng đầu lên, mặt mũi đầm lệ: "Tớ hận bản thân vô cùng, nếu không vì bà nội, đã mấy lần tớ muốn chết rồi, nhưng... nhưng..."

Bộ dạng Lâm Lang thống khổ xiết bao, cổ cũng đỏ bừng, hốc mắt Quan Bằng ươn ướt, ngồi xuống bên cạnh cậu, nhẹ giọng mà rằng: "Cậu đừng thương tâm, tớ chỉ muốn cậu suy nghĩ rõ ràng. Vô luận cậu quyết định thế nào, tớ cũng ủng hộ cậu."

Lâm Lang bụm mặt, nức nở nói: "Quan Bằng, trừ cậu ra tớ chẳng dám nói với ai nữa. Có thời điểm tớ rất hận Hàn Tuấn, hận anh ấy dẫn tớ đến con đường này, nhưng đôi khi tớ lại nghĩ mình có lẽ chính là đồng tính, cho dù không gặp Hàn Tuấn, tương lai biết đâu chừng cũng sẽ thích ai khác. Tớ biết bọn tớ không

thể lâu dài, song lại luôn mơ tưởng đẹp đẽ, tìm mọi cách muốn sống trọn đời bên anh ấy. Có lúc thức trắng cả đêm, vừa thiếp đi là gặp ác mộng, tớ cũng không dám cho Hàn Tuấn biết. Tớ sợ người chung quanh biết con người thật của tớ sẽ đâm ra chán ghét, tớ còn sợ bỗng dưng có một ngày Hàn Tuấn không cần tớ nữa... Thế nên, tớ liều mạng cố gắng, muốn mình càng tuyệt vời càng mạnh mẽ, tuyệt vời đến mức Hàn Tuấn không nỡ rời xa tớ, mạnh mẽ đến mức người khác biết sự thật cũng không thương tổn được tớ.”

Quan Bằng ngơ ngác nhìn dáng vẻ vừa tuyệt vọng vừa đau khổ của Lâm Lang, mũi cay cay, ôm lấy vai cậu, khàn giọng gọi: “Lâm Lang.”

Có xe chạy lướt qua hai người họ, Lâm Lang lau nước mắt đứng lên: “Lựa chọn hôm nay là quyết định sau mấy đêm suy nghĩ, tớ sẽ không hối hận, sẽ ở cùng anh ấy tới khi tốt nghiệp đại học.” Đèn đường chiếu sáng khuôn mặt cậu, Lâm Lang quay sang nhìn Quan Bằng bằng ánh mắt kiên định: “Rồi tìm việc làm tại nơi xa xôi nào đó, đón bà nội tớ đi cùng.”

Lâm Lang thông minh như vậy, tâm tư tinh tế mà nhạy cảm, há lại không biết tính mình dễ mềm lòng, giả như ba năm sau tình cảm giữa cậu và Hàn Tuấn đã ăn sâu bén rễ thì nên làm gì bây giờ. Cậu không hề nghĩ đến, hay đang tự lừa dối mình, cho mình một lý do trầm luân.

Quan Bằng cười nhẹ, vỗ ghế sau: “Đi thôi, giờ mà không về, Hàn Tuấn chờ không kịp nữa đâu.”

Lâm Lang ngồi lên rồi, hắn cũng không quên chanh chua một câu: “Dân chúng thôn Thập Lý Câu vất vả lắm mới bồi dưỡng được một sinh viên, cứ vậy bị một lão già bắt cóc.”

Lâm Lang phì cười, mắt vẫn ngấn nước, hỏi đầu cậu còn xem tuổi tác của Hàn Tuấn như chuyện lạ mà kể với Quan Bằng. Cậu xấu hổ nói: “Đừng nói vớ vẩn, anh ấy làm gì đã già.”

Quan Bằng hừ một tiếng: “Gì mà không già, bốn bỏ năm lên là ba mươi rồi, tuổi đó làm chú cậu còn được, bày đặt trâu già gặm cỏ non.”

*bốn bỏ năm lên: phương pháp làm tròn (kiểu như 1.4 ~ 1, 1.5 ~ 2), ý Quan Bằng là Hàn Tuấn 25 (hoặc trên 25) làm tròn lên thành 30 rồi

Lâm Lang ngượng ngùng, ghen một lúc, rốt cuộc vẫn không nén nổi: “Trên TV vẫn bảo đàn ông cứng tuổi chút mới tốt, vậy mới biết đối tốt với người khác.”

Lời vừa thốt ra cậu liền che kín mặt, hận không thể cắn lưỡi. Quan Bằng cũng xấu hổ, lúng túng mãi mới hỏi khê: “Cậu thích anh ta vì anh ta đối tốt với cậu ư?”

122. Chương 122: Lời Thật Lòng

Lúc Lâm Lang trở lại trường, phát hiện Hàn Tuấn thế mà chạy xe chạy đến trước cổng chờ mình. Đoàn ông gần ba mươi, nếu nói thời điểm mới quen còn vương chút ngây ngô và táo bạo của tuổi trẻ, vậy trải qua non hai năm kinh nghiệm, hiện mỗi cái giờ tay nhắc chân đều trở nên chín chắn mà trầm ổn, khí chất lạnh lùng càng lộ rõ. Hắn dựa vào xe, động tác hút thuốc vẫn thấp thoáng bóng dáng phóng túng năm xưa, nhìn thấy cậu liền cười nhẹ, ném tàn thuốc xuống đất, dùng giày da giẫm lên. Lâm Lang ngoảnh lại nói mấy câu với Quan Bằng, rồi cũng chạy thật nhanh qua, mở cửa ngồi vào, hỏi: “Đã bảo anh về trước mà, sao lại chạy tới đây, đợi lâu lắm đúng không?”

Người nọ cười cười, nhìn lướt qua mắt cậu, không nói gì. Qua gương chiếu hậu, Lâm Lang phát hiện mắt mình hơi sưng, dáng điệu rõ ràng mới khóc xong, muốn tìm lý do thoái thác cho qua, nhưng ngẫm nửa ngày cũng không nghĩ ra cơ gì, chỉ đành co người lên ghế, nhắm mắt lại. Hai người im lặng suốt dọc đường, đến tận khi chạy vào tiểu khu. Lâm Lang vô nhà bật đèn, thay giày xong muốn vào phòng ngủ luôn, lại bị hắn tóm chặt: “Thằng nhóc kia nói gì với em?”

Hừ, nhịn nãy giờ, rốt cuộc nhịn hết nổi rồi chứ gì? Lâm Lang ngẩng lên, cất giọng vừa vênh váo vừa đắc ý: “Dựa vào cái gì phải cho anh biết, em cũng có riêng tư.”

Cậu xoay người đi tiếp, thân mình lại chẳng thể nhúc nhích, giãy giụa mấy cái, mặt cũng đỏ lên: “Cậu ấy hỏi em tại sao thích anh, có phải do anh đối với em quá tốt nên không cảm lòng được, nhất thời cảm động mới... Cậu ấy bảo nếu đúng như thế, vậy chúng tớ không phải thích thực sự, nếu tương lai có người đối tốt với em hơn, em cũng sẽ thích người đó.”

Người nọ ngẩn ra, sắc mặt vẫn như thường, ngữ khí lại đượm chút mơ hồ: “Vậy em trả lời thế nào? Em thích tôi vì tôi đối tốt với em, hay vì chính con người tôi?”

“Em nói... em nói bất kể ai cũng sẽ thích anh...”

Lâm Lang đỏ mặt, cúi đầu bảo: “Anh... anh tốt vậy mà.”

Hàn Tuấn sững sốt, nhưng ngay tiếp theo lại bật cười ôm lấy cậu, dùng sức mạnh kinh người, giọng điệu cũng thoáng đắc ý: “Em thấy tôi tốt thật ư?”

Lâm Lang đỏ mặt gật đầu, ngữ khí cũng ương ương: “Anh tốt nhất.”

Hắn đột ngột khom lưng, Lâm Lang giật mình, lập tức bị hắn ôm chân vác lên vai. Đầu chúc xuống, nửa người treo lơ lửng, cậu sợ tới nỗi chẳng dám cử động, chỉ nghe hắn trầm giọng hỏi: “Em còn nhớ không, lúc mới dọn vào em từng bảo, nếu em có người yêu thì em sẽ làm gì?”

Lâm Lang suy nghĩ hồi lâu, thốt nhiên nhớ ra, mặt phớt phớt đỏ bừng, đáp lí nhí: “Ngày nào đó... em có người yêu, em nhất định sẽ đối tốt với người ấy, trao trọn đời mình cho người ấy.”

“Tôi vẫn nhớ kỹ lời đó, giờ còn tính không?”

Lâm Lang gật gật đầu: “Tính, em chưa bao giờ mạnh miệng.”

Hàn Tuấn khiêng cậu về phòng ngủ, vừa đi vừa cười: “Nếu đã là người yêu, vậy nên làm ít chuyện yêu đương mới phải.”

Lâm Lang che mặt nằm sấp trên giường, phía sau cậu rất chặt, cộng thêm sợ hãi, hai người đã nói gần đây nên tích cực “vận động khuếch trương”. Nhưng chuyện ấy thực tình quá xấu hổ, hắn đang tuổi khí huyết tràn trề, dục vọng lại lớn hơn người thường, thành thử lúc nào cũng kiềm chế không nổi, đã thử cả thảy hai lần. Hôm nay nghe cậu thổ lộ sến súa buồn nôn, đầu hắn nóng lên, liền đỡ thứ to lớn cố đẩy vào trong, chẳng những cấm không vào, trái lại khiến Lâm Lang chảy máu, Lâm Lang sợ quá nên đánh chết cũng không chịu thử, tức tức đuổi Hàn Tuấn ra khỏi phòng.

Nửa đêm, bất ngờ vang lên tiếng sấm, mưa tháng tám tới rồi. Mùa thu năm nay đặc biệt ít mưa, đây là trận mưa đầu tiên kể từ lập thu đến nay. Lâm Lang bị tiếng sấm làm bừng tỉnh, chạy đến trước cửa sổ kéo màn, từng hạt mưa rơi xuống lộp độp. Cậu tắt đèn, kéo ghế dựa, ngồi dựa lên lưng ghế ngắm mưa to ngoài khung cửa. Chuyện ban ngày lại tràn vào đầu, cõi lòng cũng ẩm ướt, bị ai quá đổi.

123. Chương 123: Trời Mưa

Rạng sáng hai giờ Lâm Lang mới quay về nằm, tỉnh giấc lần nữa vừa lúc là bảy giờ hai mươi phút sáng. Hàn Tuấn vẫn chưa dậy, cậu vệ sinh qua loa rồi xách túi chạy tới trường. Mưa ngớt đi nhiều, cậu cầm dù chạy băng băng trên đường, lúc chạy đến khu phòng học thì đã trễ mười phút. Cậu vội vã gấp dù rồi chạy lên lầu, qua chỗ ngoặt bắt cần va phải một nữ sinh, cây dù chưa khép hắt trong tay lấn thảng xuống lầu. Phát hiện là hai người Mạc Tiểu Ưu và Tô Y Nhiên, cậu cuống quýt xin lỗi, đoạn chạy xuống nhặt dù lên. Mạc Tiểu Ưu cười hỏi: “Hình như lần nào gặp bạn cũng đụng phải nhau thì phải, mà sao bạn chạy vội thế, dậy trễ à?”

Lâm Lang cười gật đầu, vuốt vuốt giọt nước bám trên tóc: “Trời mưa nên ngủ nướng một tí. Thôi, tôi lên trước đây.”

Tô Y Nhiên cười nói: “Hồi nữa tan học đi ăn nha, dạo này cũng chẳng có cơ hội gặp ông. Ông với Quan Bằng cãi nhau hả?”

Lâm Lang cười tươi, khoe hàm răng trắng tinh: “Con trai với nhau thì cãi cọ cái gì, đâu giống hai người ba ngày cãi hai ngày hòa. Máy nay tôi bận nên không ở trường nhiều, thôi tan học gặp lại, đi đây!”

Tô Y Nhiên cười vẫy tay, nhìn Lâm Lang thở hồng hộc chạy lên, quay sang bảo Mạc Tiểu Ưu: “Giờ Lâm Lang cười mở hơn nhiều rồi, bỏ phải cố thêm nữa mới được.”

Mặt Mạc Tiểu Ưu đỏ lựng, ôm tay Tô Y Nhiên xuống lầu.

Tan học, Lâm Lang quả nhiên tới đúng hẹn, Quan Bằng cười nhìn cậu: “Sao bữa nay lại rảnh vậy?”

“Hôm nay trời mưa, đi lại không tiện. Sáng sớm đi học trùng hợp gặp chị dâu, chị dâu rủ tớ đi ăn chung, tớ nào dám từ chối.”

Quan Bằng sững sốt, Tô Y Nhiên cười mỉm ngồi xuống, nhìn Quan Bằng nói: “Bây giờ Lâm Lang cũng học theo anh nói năng ngọt xớt rồi đó.”

“Cậu ấy thay đổi quá lớn, hồi trước là một sách, hiện tại tiểu cô nương theo đuổi cậu ấy hợp thành đoàn được rồi.” Quan Bằng cười, nhận menu từ tay phục vụ, chọn vài món rồi trả lại. Tô Y Nhiên cười vươn tay: “Khoan hãy trả, Lâm Lang chưa gọi mà.”

Quan Bằng cười ngồi xuống: “Không cần đâu, bình thường anh gọi gì cậu ấy ăn nấy.”

Lâm Lang mỉm cười gật đầu: “Khẩu vị bọn tôi khá giống nhau, cậu ấy biết tôi thích ăn gì.”

Tô Y Nhiên giả đồ bất mãn, uống một ngụm nước trái cây: “Em thích ăn gì sao không thấy anh để ý, trong đầu chỉ có bạn anh thôi.”

Lâm Lang cười bất đắc dĩ: “Quan Bằng đối với chị dâu thì miễn bàn rồi, chỉ mấy hôm nghỉ hè không gặp thôi mà chị dâu không biết cậu ấy lải nhải bên tai tôi biết bao nhiêu lần đâu, đến nỗi tai tôi sắp mọc kén luôn.”

“Biến đề!” Quan Bằng gõ nhẹ lên đầu cậu: “Miệng ngọt thế từ bao giờ vậy, cứ mở mồm là chị dâu.”

Nhưng Tô Y Nhiên nghe xong thì rõ vui, ba người họ trước đây cũng ăn chung, song Lâm Lang hiền lành hướng nội, không giỏi ăn nói, toàn là Quan Bằng điều tiết bầu không khí, hiếm khi thoải mái như lần này. Ăn xong, Lâm Lang muốn về ký túc xá, Quan Bằng vừa cười vừa ghé sát tai cậu: “Cậu thay đổi nhiều quá.”

Lâm Lang mỉm cười, dáng điệu có chút tự tin, khóe môi khẽ nhếch lên: “Sẽ càng ngày càng tốt.”

Bề ngoài cậu vốn đã tuấn tú, giờ đây hăng hái tràn đầy sức sống, thoát nhìn càng đẹp mắt. Mất thấy Tô Y Nhiên từ toilet đi ra, cậu liền vẫy tay, bước hòa vào cơn mưa. Tô Y Nhiên tựa vào người Quan Bằng, nhẹ giọng nói: “Mạc Tiểu Ưu thích cậu ấy lắm đó, trên đầu giường còn bày ảnh chụp chung của hai người cơ mà. Nếu thành đôi thì tốt quá, anh nghĩ xem, em với Tiểu Ưu là bạn thân, anh với Lâm Lang lại là anh em tốt, nếu hai đứa quen nhau thì tương lai đẹp biết bao nhiêu, có thể thường xuyên gặp mặt nữa.”

Quan Bằng cười buồn: “Vậy kêu nhỏ ấy mau bỏ ý định đi, Lâm Lang có người thích rồi.”

Tô Y Nhiên giật mình: “Chuyện hồi nào, có thấy cậu ấy thân thiết với nữ sinh nào đâu.”

Quan Bằng nhún nhún vai, vụng trộm hôn nhẹ lên má Tô Y Nhiên. Tô Y Nhiên hô một miếng, mặt đỏ bừng, đập hấn một cái: “Quá trời người nhìn kia kìa.”

Lâm Lang có người thích, kỳ thực là cậu yêu cầu Quan Bằng nói cho Tô Y Nhiên, Mạc Tiểu Ưu và Tô Y Nhiên là chị em tốt không giấu nhau chuyện gì, nói cho Tô Y Nhiên đồng nghĩa với việc gián tiếp cho Mạc Tiểu Ưu biết. Mạc Tiểu Ưu vẫn thích cậu, biểu hiện cũng khá rõ ràng, ngay cả bạn cùng lớp của Lâm Lang còn biết. Nếu cậu đã lựa chọn con đường kia, thì không nên lãng phí thời gian của Mạc Tiểu Ưu, cảm xúc cậu dành cho Mạc Tiểu Ưu rất phức tạp, vừa áy náy vừa cảm động, có lẽ ít nhiều cũng xen lẫn chút xao xuyến.

Ai ngờ ngay chiều hôm đó, Mạc Tiểu Ưu đã tới đây tìm cậu. Lúc bị gọi ra, tìm Lâm Lang vọt lên tận cổ họng. Hồ nước phía Nam khu phòng học có một cầu treo mới xây hồi hè, Mạc Tiểu Ưu lặng thinh suốt dọc đường, Lâm Lang chỉ đành lẳng lẳng đi theo. Trên hồ có mấy con cò trắng đang ưu nhã đứng bắt cá tại chỗ nước cạn. Mạc Tiểu Ưu quay lại, hỏi khê: “Mình nghe Y Nhiên bảo cậu có người thích rồi?”

Lâm Lang gật đầu.

“Mình có thể biết là ai không?”

Lâm Lang mím môi, trên mặt trưng ý cười: “Người ấy không cùng trường tụi mình, có nói bạn cũng không biết.”

Mạc Tiểu Ưu bỗng bật khóc, không hề báo trước, chỉ đột nhiên che miệng nước nử. Lâm Lang sợ quỳnh, sốt ruột nói: “Mạc Tiểu Ưu, bạn... bạn đừng khóc.”

Mạc Tiểu Ưu chỉ khóc, lớn tiếng thổ lộ: “Lâm Lang, mình thích bạn, mình thích bạn, bạn biết không?”

Mưa dần nặng hạt, mặt hồ mờ sương, sóng nước lăn tăn, Lâm Lang mấp môi, rốt cuộc vẫn thu lại tay định ôm Mạc Tiểu Ưu. Mạc Tiểu Ưu rưng rưng nhìn cậu, mái tóc thật dài bị gió thổi tung, lại bị mưa thấm ướt nhẹp. Lâm Lang nhìn mặt nước mờ mịt, đáp khê: “Chưa từng có nữ sinh nào thích tôi. Mạc Tiểu Ưu, tôi... tôi không tốt như bạn tưởng đâu.” Dư âm thật dài, thương cảm mà phiền muộn, lạnh lẽo hết như mưa thu tháng tám.

“Mình biết mình nói gì cũng vô dụng, nhưng mình vẫn muốn cho bạn biết, muốn chính miệng nói với bạn rằng, mình thích bạn. Lâm Lang, bạn là người đầu tiên mình thích, mình mãi mãi sẽ không quên.”

Cuối cùng Lâm Lang vẫn vươn tay tặng cô bé một cái ôm. Mạc Tiểu Ưu dựa lên vai cậu thút thít se sẽ, sau đó đẩy cậu ra, chạy mất.

Lâm Lang ngẩn ngơ đứng giữa cầu treo, cậu cũng thấy có lỗi lắm thay vì mình không thể thích cô.

Nếu, trên thế giới không có Hàn Tuấn, phải chăng cậu sẽ ở bên một cô gái tuyệt vời như Mạc Tiểu Ưu, kết hôn sinh con, sống một đời bình thân ấm áp. Ngày nghỉ, cậu sẽ dẫn vợ con về thăm người thân, cuối tuần có thể mang vợ tới nhà Quan Bằng làm khách, nhóm phụ nữ tụ tập tán gẫu, còn cậu với Quan Bằng đến bờ hồ câu cá. Cậu có thể bế con mình đi phơi nắng, cậu sẽ là người cha tốt, người chồng tuyệt vời, trải qua những tháng ngày sung túc mà bình dị.

Mà hiện tại, cậu lựa chọn con đường không thể phơi bày dưới ánh mặt trời, cậu mất đi tất cả, chỉ còn lại tình yêu của người ấy. Cậu dùng cả đời đổi lấy một tình yêu không dễ được thể tục dung thứ, được ăn cả ngã về không, không chừa đường lui.

Lâm Lang cầm dù chạy đi, cỏ cây xanh tươi um tùm dưới mưa thu, đường phố vắng vẻ chẳng một bóng người, chỉ mình cậu bung dù chạy giữa hai hàng cây biếc xanh, dường như một giọt lệ trượt xuống. Giày đạp bắn bọt nước làm ướt ống quần, trên trời gió nổi mây vần, tựa thể thanh xuân gấp gáp mà mê đắm.

124. Chương 124: Kỳ Nghỉ Trung Thu

Trời đổ mưa như vậy, tuy Lâm Lang cao hứng, nhưng cũng lo lắng cho cây bắp ở nhà, giờ là thời điểm thu hoạch bắp, mặc dù bác cậu đã bảo thu hay gieo đều không cần cậu bận tâm, cơ mà cậu vẫn gọi về nhà hai lần.

Trận mưa này kể cũng đúng lúc, bác Lâm Lang nói, chậm tí nữa có khi họ phải kéo ống nước tưới, mấy năm nay vẫn mưa thuận gió hòa, nông thôn ít khi phải tưới. Đâu như Lâm Lang trước đây, hầu như hè hàng năm đều tưới, thế nên hè mà tưới thì sẽ vô cùng phiền toái, thứ gì cũng phải mua mới. Sức khỏe bà nội Lâm xem như chuyển biến tốt, có điều vừa vào thu ho khan hơi nhiều, cũng là bệnh cũ bao năm gần đây.

Lâm Lang “một trận chiến thành danh” tại Liên hoan chào mừng tân sinh viên, liên hoan chào mừng nhỏ trong khoa liền nuôi ý định mời cậu làm MC. Bởi cậu nói tiếng Anh tốt, hình thể cũng xuất chúng, mà khoa họ là khoa duy nhất trong trường tổ chức liên hoan cùng du học sinh, tiếng Anh lưu loát cực kỳ quan trọng. Hiện mấy MC lợi hại nhất trường về cơ bản đều thuộc viện Báo chí và Tuyên truyền, nền tảng tiếng Anh không vững. Thành thử tổng kết lại, chủ nhiệm khoa dự tính tìm một người tương đối ưu tú trong khoa tiếng Anh bọn họ, thế là chọn đến Lâm Lang. Tuy nhiên, Lâm Lang lên nghe Quan Bằng nói, cậu gia nhập hàng ngũ MC là nhờ Mạc Tiểu Ưu đề cử, Mạc Tiểu Ưu là nữ MC được chọn sớm nhất, cô trước nay luôn là phần tử hoạt động tích cực trong khoa tiếng Anh, ngoại hình đẹp, tính cách lại hoạt bát, là lựa chọn thích hợp nhất. Ban đầu Lâm Lang còn câu nệ, không muốn dây dưa quá nhiều với Mạc Tiểu Ưu, song chỉ sợ từ chối sẽ tổn thương Mạc Tiểu Ưu, do dự hai ngày, cuối cùng vẫn đồng ý.

Làm MC, ngưỡng ngừng là cửa ải khó nhằn đầu tiên Lâm Lang phải vượt qua. Tính tình cậu biến hóa nhường nào thì chung quy vẫn hướng nội, kiểu như lên sân khấu hát không cần phải nói, cứ tự thích lệ mình rồi cũng qua, nhưng làm MC là thử thách tâm trí lớn nhất, cậu đành khiêm tốn xin Mạc Tiểu Ưu chỉ giáo, về nhà tìm xem một ít vấn đề MC cần lưu ý. Cậu không lo vụ lời thoại, vì MC kiểu này không cần phát huy quá nhiều, chủ yếu toàn mấy lời cố định. Còn về những phần tương tác lẫn nhau, Lâm Lang quyết định do Mạc Tiểu Ưu làm chủ, mình đứng bên hỗ trợ.

Tiếp xúc nhiều với Mạc Tiểu Ưu, Lâm Lang cũng dần bội phục cô. Mới đầu cậu còn lo hai người nói chuyện

sẽ xấu hổ, ít nhất cậu ngay từ đầu là thế, song Mạc Tiểu Ưu lại làm như chẳng hề gì, vẫn cởi mở phóng khoáng như trước, Lâm Lang lại có vẻ quá mức ngượng ngùng. Thời điểm diễn tập, Lâm Lang nhìn Mạc Tiểu Ưu rạng rỡ dưới ánh đèn flash, trong lòng một mực cảm khái, thiết nghĩ giá mình với cô ấy có thể làm bạn thì quá tốt.

Cậu không gạt Hàn Tuấn chuyện hợp tác với Mạc Tiểu Ưu, mà cơ hồ mỗi ngày đều thông báo một lần trước khi ngủ như làm báo cáo, đương nhiên cũng chú trọng một ít kỹ xảo, sẽ làm như tin mới mà gộp chung với những chuyện khác, chủ đề chính là công tác chuẩn bị liên hoan, tiện thể ám chỉ “em với nhỏ ấy chỉ là bạn bình thường”. Đành rằng nom mặt người nọ vẫn thản nhiên, ra chiều “loại chuyện này em không cần báo với tôi”, nhưng Lâm Lang biết hấn vẫn lưu tâm. Thực tình Lâm Lang loáng thoáng nhận ra hấn có phê bình kín đáo với việc cậu năng nổ thái quá dạo này, chẳng qua không nói ra thôi. Mấy hôm nay, thời gian họ ở bên nhau quả tình ít đi nhiều. Cho nên liên hoan vừa chấm dứt, Lâm Lang lập tức khôi phục sinh hoạt khiêm nhường bình đạm ngày xưa. Cơ mà sau liên hoan, cậu quen biết khá nhiều du học sinh ngoại quốc, Lâm Lang rất thích trò chuyện cùng họ.

Sau liên hoan chính là kỳ nghỉ dài bảy ngày từ 29/9 đến 6/10, vừa vặn từ thứ bảy đến Trung thu. Phòng ký túc cũ của họ đã triệt để giải tán, Lưu Tân và Ngô Du chuyển đến tòa nhà nghiên cứu sinh, nhưng vẫn nằm tại đại học F, thi thoảng cũng chạm mặt trong trường. Trung thu sắp đến, cảm đám liên bàn nhau đi ăn, Hàn Tuấn đương nhiên không bớt nổi thì giờ, Lâm Lang bèn đại diện toàn quyền. Cao Chí Kiệt biết Hàn Tuấn không tới thì úp mở trách móc, Lâm Lang giải thích nói Hàn Tuấn không rảnh, hấn liền nhượng mảy, cất giọng khó chịu: “Vây ở cùng cậu thì có thời gian?”

Lâm Lang xấu hổ, mới đầu cậu cũng khuyến khích Hàn Tuấn đi đó chứ, sợ Cao Chí Kiệt nói huyền thuyên. Nhưng Hàn Tuấn bảo, lâu lâu ăn bữa cơm với cấp dưới còn tạm, chứ không thích kiểu tụ tập bạn cùng đại học thế này. Ăn cơm với tụi Lưu Tân, nói thế nào cũng từng chung ký túc xá, bày ra bộ dáng ông chủ không hay lắm, song muốn hấn ngồi chung bàn với họ giống bạn đồng lứa tuổi thì quả thực không tự nhiên tí nào, cứ thế thốt ra cả đồng lý do. Hấn còn nói lần liên hoan năm ngoái, nếu không vì muốn gần gũi cậu hơn, hấn chẳng đời nào đi, dù sao cũng không quen thân với nhóm Lưu Tân.

Nói tới nước này rồi, trong lòng Lâm Lang đã ầm muốn chết, còn biết nói gì đây, đành một mình lại đây.

Song bớt đi bản mặt nghiêm nghị của Hàn Tuấn, trên bàn sôi nổi hơn nhiều. Cao Chí Kiệt càng khỏi nói, đi làm hay không đi làm chả có gì khác biệt, Trần Lâm thì vừa mới đi làm, ba người Lâm Lang vẫn là sinh viên, chưa bị tiêm nhiễm thói hư tật xấu của xã hội, đôi bên không cần kiêng kỵ lẫn nhau, không khác nào bạn đồng lứa. Đám người tán gẫu một hồi liền đi vào đề tài kích thích mà nghiêm túc, đề nghị nêu ấn tượng về nhau. Điểm của Cao Chí Kiệt dĩ nhiên thấp tè, cơ mà hấn không để ý. Đến lượt đánh giá Lâm Lang, Trần Lâm dốc hàng mớ hàng mớ từ ngữ ca ngợi, sau cùng cười nói: “Trong ký túc xá chúng ta, người đầu tiên gặp Lâm Lang là tôi đấy nhé.”

Cao Chí Kiệt liếc nhìn Trần Lâm, bất mãn hỏi: “Bảo nhận xét về con người cậu ấy mà sao cậu chỉ nói điểm tốt vậy, không có khuyết điểm à?”

Lâm Lang đỏ mặt, rộng lượng mà rằng: “Vây anh nói xem tôi có khuyết điểm gì.”

Cao Chí Kiệt uống hơi quá chén, cúi đầu suy nghĩ rồi đáp: “Nhiều lắm. Tỷ như trông vẻ ngoài thì ôn hòa, nhưng luôn tự cho mình thanh cao, bản chất dễ xem thường người khác... Chuyện nhỏ bằng hạt mè cũng

ôm khư khư trong lòng... Làm việc chần chừ chừ thiếu quyết đoán, dễ bị bên ngoài tác động, tính tình mềm yếu, gặp chuyện dễ dàng lùi bước, đôi khi lại cực ngang bướng, cả ngàn con trâu cũng lôi không về.” Lâm Lang nghe mà mặt đỏ phừng phừng, Cao Chí Kiệt còn bồi thêm câu: “Nhiều lúc còn tùy hứng không chịu nổi, tính cách trẻ con, nói năng cũng hơi độc miệng.”

Có vài câu rất đúng, Lâm Lang lúng túng, nhất thời không biết phản bác thế nào. Trần Lâm cười cười: “Là người ai chẳng có khuyết điểm, cậu cũng có quá trời khuyết điểm mà còn ở đó nói Lâm Lang.”

Lâm Lang cũng cười, nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ việc này. Nhóm người giải tán, cậu liền chặn đường Cao Chí Kiệt: “Anh nói ai tính trẻ con, nói không thấy ngại hử, hơn hai mươi mà cứ như du côn mười mấy tuổi, vậy mà dám bảo tôi trẻ con.”

Cao Chí Kiệt cũng không giận, nhìn cậu cười không ngừng: “Tôi bảo mà, mới rồi sao không thấy cậu nói tiếng nào trên bàn, té ra nhịn nãy giờ hử.” Nói đoạn, hắn châm điếu thuốc: “Tôi cũng đâu nói bậy, ưu điểm của cậu quả thực rất nhiều, nhưng khuyết điểm cũng chẳng ít. Ngày trước thì thôi bỏ qua, dù tính tình vẫn ương ngạnh đến đáng ghét, nhưng người vẫn dịu dàng nhã nhặn, xinh xẻo hết như bề ngoài. Hiềm nỗi từ khi theo Hàn Tuấn... chặc chặc chặc...” Hắn sẫm soi Lâm Lang từ trên xuống dưới: “Bị nuông chiều thành một thân tật xấu, trông có khác gì nhóc ranh đâu, không tin về hỏi Hàn Tuấn đi.”

Lâm Lang nom mặt hắn rõ là đứng đắn, thành thử cũng hơi hơi tin. Thấp tha thấp thỏm về nhà, trực tiếp mở cửa thư phòng: “Anh cố tình chiều em đúng không?”

Hàn Tuấn đang gọi điện thoại, thấy Lâm Lang tức tối ra mặt, vội vàng nói vài câu liền cúp, cười hỏi: “Lại làm sao?”

Lâm Lang nghe chữ “lại”, nghĩ bụng quả nhiên là thế, từ ngữ khí cương chiều có thể suy ra mình thường ngày rất hay bốc đồng, hồi tưởng điệu cười ám muội của đám Trần Lâm, mặt liền nóng cháy: “Cao Chí Kiệt bảo em bây giờ bị anh chiều riết nên tính tình y chang con nít...”

“Em quan tâm lời Cao Chí Kiệt làm chi, tôi thích là được.”

Lâm Lang mím môi: “Em sắp trưởng thành rồi, ai thêm làm trẻ con nữa. Nội em nói, người phải lễ phép mới được người ta quý mến, hiện tại anh thích em làm mình làm mẩy là vì mới mẻ, dần dà sẽ thấy phiền chán ngay.”

Lâm Lang quyết chí kiểm điểm, ăn cơm rửa chén xong, liền lẳng xăng chạy ra sau lưng hắn, ân cần hỏi: “Anh có mệt không, em bóp vai cho anh nha?”

Hàn Tuấn ra chiều bất ngờ lắm. Lâm Lang cần mẫn xoa bóp, vừa bóp vừa hỏi: “Sao, có mạnh quá không?”

Hắn không đáp, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Lâm Lang thì thầm: “Tiền kiếm mãi cũng không hết, sức khỏe vẫn quan trọng nhất.”

Hàn Tuấn tựa đầu lên sofa, giơ tay đè lại tay cậu, gọi: “Lâm Lâm.”

Lâm Lang ngậm cười, cúi đầu dạ một tiếng, phát hiện hần nắm tay cậu chặt hơn, lúc này mới xấu hổ, toan rút tay đào tẩu, lại bị hần ôm cổ đè xuống. Lâm Lang kinh hãi, môi đã bị hần thuần thực cắn mở. Nụ hôn lần này dịu dàng mà triền miên, Lâm Lang không có lực chống cự, bị kéo lên sofa lúc nào chẳng hay. Đến khi tỉnh táo, cả người đã được hần ôm trọn vào lòng.

“Ngày mai khó được nghỉ ngơi, hai ta ra ngoài giải sầu đi. Dì Văn có một căn nhà tại Nam Sơn, vài năm trước đã cho tôi, bình thường chẳng mấy ai tới, chúng ta đến đó ở hai ngày.”

Lâm Lang rúc trong lòng Hàn Tuấn ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn ngồi thẳng lên: “Nhưng gần đây anh bận rộn lắm mà?”

Hàn Tuấn cười trêu ghẹo: “Tiền kiếm mãi cũng không hết, sức khỏe vẫn quan trọng nhất.”

125. Chương 125: Lương Tình Tương Duyệt

Lâm Lang chỉ biết khu Nam Sơn rất yên tĩnh, hồi cắm trại có đi ngang qua một hai lần, ấn tượng cực tốt. Những năm gần đây Trung Quốc phát triển nhanh chóng, nhiều thành phố mới phát đều bị khai phá quá độ, khu ngoại thành đầy rẫy cao ốc mới xây. May mà thành phố F xem như đô thị cổ, quy cách bố cục đều định ra từ thời kỳ đầu dân quốc, không xây dựng rầm rộ, khu ngoại thành được gìn giữ đặc biệt kỹ. Trước khi đi, Lâm Lang tưởng ngôi nhà kia sẽ mang kiến trúc giả cổ, không ngờ nhìn tận mắt mới phát hiện là phong cách châu Âu, cây cối cũng thuộc loại thường thấy trong phim nước ngoài.

Hàn Tuấn cười, mở cốp xe: “Dì Văn rất thích cảnh quan mang phong cách Âu, thành thử kiến trúc ở đây dựa đúng theo trang viên châu Âu.” Nói đoạn, hần quay sang bảo thư ký đi cùng: “Thư ký Lưu, gọi người bên trong ra mang hành lý vào hộ tôi.”

Thư ký Lưu hấp tấp chạy vào. Gần đây thời tiết chuyển ấm, Lâm Lang mặc áo thun chữ T xanh lục, bên ngoài khoác áo sơ mi ca rô trắng nhạt, vì không thích theo khuôn phép cũ, cộng thêm mặt trời vừa ló dạng, nên nút áo cũng cởi hết ra. Hàn Tuấn cười, vẫy vẫy tay: “Mệt chưa, nếu chưa mệt thì dẫn em đi tham quan xung quanh.”

Lâm Lang ngoảnh lại, đột nhiên hét to một tiếng, chạy băng băng đi đón ánh mặt trời, sơ mi ca rô phấp phới theo chiều gió, tuổi trẻ vô tư lự, rạng rỡ mà chói mắt biết bao. Tính cậu hay ngại ngùng và bị quan, đã bao giờ cười to thoải mái như bây giờ đâu. Cậu cười lớn ngã lăn lên cỏ, thấy Hàn Tuấn vẫn giữ nguyên điệu bộ lão tổng điềm tĩnh chín chắn, bèn bất ngờ nhào tới. Hàn Tuấn không kịp phòng, bị cậu đè xuống đất, hai người quần lấy nhau trên mặt cỏ, hần ấn chặt thân thể đang ngọ ngoạy lung tung, cười nói: “Đừng quậy, mấy người thư ký Lưu thấy bây giờ.”

Ngày thường hờ hợt là ăn hiếp cậu, lúc này bày đặt chú ý hình tượng trước mặt cấp dưới. Lâm Lang đòi nào chịu bỏ cơ hội tốt như vậy, bèn cười lên người hần: “Em mặc kệ, anh mà dám đứng lên, em một tuần

không nói chuyện với anh.”

Hàn Tuấn nghe xong, thế mà ngoan ngoãn nằm xuống, Lâm Lang hưng phấn vịn vẹo mấy cái, thấy Hàn Tuấn vẫn không nhúc nhích, ngược lại bắt đầu ngượng ngùng, toan bước xuống, nhưng bị hấn đè eo không cho cử động.

“Anh... anh không sợ mấy người thư ký Lưu thấy hả... Thả tay ra mau...”

Hấn trở mình đặt cậu dưới thân, khóa hai tay cậu trên cổ. Lâm Lang vô phương động đây, gấp đến độ bồng cả mặt: “Anh làm gì...”

Trong mắt Hàn Tuấn chợt lóe sáng, thở dốc một hồi mới buông tay cậu ra. Cách đó không xa có một băng ghế dài, hấn vươn tay kéo cậu đứng lên: “Chúng ta ra ghế ngồi một lát đi.”

Nắng sớm ngày thu dịu dàng mà quyến luyến, Lâm Lang duỗi eo một cái, cười bảo: “Sáng khoái quá.”

“Lúc đây còn khó chịu cơ mà, giờ hết oán trách tôi rồi chứ. Không khí ở đây trong lành hơn thành phố, phơi nắng rất thoải mái.”

Lâm Lang nhìn mặt trời mới mọc, cất giọng phàn nàn: “Vẫn hơi sớm quá, lạnh nữa chứ.”

Hàn Tuấn mỉm cười, thò tay ôm cậu qua: “Lò sưởi người miễn phí đây.”

Lâm Lang đỏ mặt giấy ra, len lén liếc nhìn phía sau, thấy không có ai lại hỏi hận sao tránh khỏi làm gì, nhưng ngược không muốn nằm lại, đành lẳng lặng tựa vào ghế, sau đó thần không biết quỷ không hay từ từ nhích qua.

Chợt nhớ tới lần đầu tiên Hàn Tuấn nằm viện, cậu đi chăm sóc, ban đêm sợ lạnh nên buộc phải nằm chung giường, rồi cũng từ từ dịch đến gần như hiện tại. Lâm Lang nhin không được bật cười, cõi lòng được nâng mai sưởi ấm. Hai người rớt cuộc rúc vào nhau, cậu thận trọng quay đầu nhìn thoáng qua, người nọ đã nhắm mắt từ lúc nào. Cậu gục xuống, nơm nớp hỏi: “Nơi này không có ai ở thiệt hả?”

Người nọ không đáp, khóe miệng lại vẽ ra nét cười, nụ cười đượm vị đàn ông, Lâm Lang ngẩng đầu nhìn thấy, tim cũng đập thình thịch liên hồi.

Vì vậy cậu không nói gì nữa, hai người im lặng ngồi trên ghế phơi nắng.

Cậu gác đầu lên vai hấn, cứ thế thiếp đi.

Mơ một giấc mộng dai dẳng mà êm ái, trong mộng mới tươi đẹp và ấm áp làm sao, chứa đựng mọi tưởng

tượng về tình yêu của cậu. Ngay cả trong mơ Lâm Lang cũng nghĩ, giả cậu và hắn có thể mãi nương tựa nhau tới hết đời, thì dầu sống bớt đi vài năm cũng chẳng sao.

***

Đã lâu không ngắm quang cảnh xinh đẹp nhường này, Lâm Lang hưng phấn không thể tả, cơ hồ không muốn nghỉ ngơi, ngoại trừ giờ ăn trưa, hầu như cả ngày đều lượn bên ngoài. Bốn năm giờ chiều Cao Chí Kiệt tới, Hàn Tuấn đi mà chẳng báo với ai, kết quả hắn gọi đến di động Lâm Lang, mặt dày mày dạn nói là một ngày không gặp cậu trong lòng khó chịu lắm thay, Lâm Lang chỉ đành cho hắn biết địa chỉ. Cao Chí Kiệt từng đến chỗ này, lái xe chưa đầy một tiếng đã có mặt.

Hàn Tuấn làm ông chủ, đương nhiên không thể mặc sức chơi đùa cùng cậu như trong kỳ nghỉ, Lâm Lang thấy hắn vội vàng gọi điện trong thư phòng, liền một mình chạy ra ngoài đón. Trong rừng cây trước nhà có một nơi trông na ná khán đài dựng từ ván gỗ, tổng cộng ba tầng, ngồi trên đó với tới cả lá cây.

Hai người ngồi trên giá gỗ trò chuyện, sau lưng là cây lá biếc xanh và nắng vàng rực rỡ. Lâm Lang cởi áo sơmi, duỗi lưng một cái, nửa nằm nửa ngồi nghiêng đầu qua, lại thấy Cao Chí Kiệt đang ngẩn ngơ nhìn mình, ánh mắt sâu thẳm ấm nóng, thoạt trông lại có bóng dáng Hàn Tuấn. Lâm Lang thoáng sửng sốt, trong lòng có chút mất tự nhiên, cười hỏi: “Tự dừng nhìn tôi làm gì?”

Cao Chí Kiệt vội xoay đi, khẽ mỉm cười, lại lộ ra bộ dạng bất cần đời. Gió nhẹ thổi qua mang theo hương hoa quế tháng tám, hắn hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng hỏi: “Lâm Lang, cậu cảm thấy nếu thật lòng thích một người, thì hạnh phúc của người ấy quan trọng, hay có được người ấy quan trọng hơn?”

*người ấy ở đây là nam, vì đều phát âm là / tā/ nên Lâm Lang không biết

“Đương nhiên là có được rồi khiến cô ấy hạnh phúc là tốt nhất.” Lâm Lang lấy làm lạ, nghĩ một lát mới nói: “Anh còn quen Lưu Đan không, sao chả thấy mặt cô ấy bao giờ, cả ngày anh gạt người ta sang một bên rồi bỏ đi chơi không sợ người ta mất hứng hả?”

Cao Chí Kiệt nói lỏng cà vạt, móc ra điều thuốc trong túi. Lâm Lang cau mày lùi ra sau nửa bước: “Hai bữa trước Hàn Tuấn bị ho khan, bác sĩ bảo anh ấy cai thuốc, anh cũng bớt hút đi, mắc công anh thấy lại đòi hút theo.”

Cao Chí Kiệt ngẩn người, cất lại thuốc vô túi. Hắn mỉm cười, đang tính nói chuyện thì thấy Hàn Tuấn ra khỏi nhà, bèn nhảy xuống giá gỗ, vỗ vỗ tay: “Không còn sớm nữa, tôi cũng nên về thôi.”

“Anh không ở lại nói mấy câu với Hàn Tuấn sao, ày, Cao Chí Kiệt...” Cậu cuống quýt leo xuống giá, cùng hắn đi về hướng bãi đậu xe. Ba người gặp gỡ trên đường đá, Hàn Tuấn cười hỏi: “Đến lúc nào thế?”

“Một lúc rồi, tới đây hít thở không khí, anh dẫn Lâm Lang ra ngoài chơi mà bỏ mặc người ta thế hở?”

Hàn Tuấn cười thản nhiên, nhưng không trả lời mà quay sang nhìn Lâm Lang, Lâm Lang lại đỏ mặt. Cao Chí Kiệt cười gượng hai tiếng, đi hai bước lại ngoảnh đầu, thấy Lâm Lang bỗng đứng kiễng chân ghé sát môi Hàn Tuấn. Nắng chiều chiếu rọi dáng hình tuấn tú của cậu, là nét bướng bỉnh và ngây ngô chỉ thuộc về Lâm Lang. Dẫu đôi khi tính khí Lâm Lang rất trẻ con, nhưng suy cho cùng vẫn hướng nội, chưa từng thân mật với Hàn Tuấn trước mặt người ngoài. Lần này không chỉ Cao Chí Kiệt, mà cả Hàn Tuấn cũng hoảng sợ. Hắn chưa kịp dời mắt, Lâm Lang đã cười rồi lui về: “Ừm, không có mùi thuốc lá.”

Hàn Tuấn sờ môi, cười nói: “Tôi còn tưởng em muốn hôn tôi.”

Lâm Lang hơi xấu hổ, mỉm cười nghiêng người đi, hai tay rút túi quần, gió thổi rối mái tóc mềm mại, kiêu ngạo, chói lọi mà ôn hòa. Tiết trời tháng tám, nhiệt độ không khí vẫn khá cao, song nơi đây sơn thủy tú lệ, ngay cả không khí cũng lạnh hơn thành phố. Tiễn bước Cao Chí Kiệt rồi, Lâm Lang ngồi trên băng ghế thêm một hồi, trời chiều cũng xuống núi. Sương mù hoàng hôn dần nổi lên, những ngôi nhà đàng xa đã sáng đèn. Hàn Tuấn đứng lên, chìa tay: “Đến tối trời lạnh lắm, mình vào thôi.”

Hăng hái cả ngày, cơm trưa cũng ăn chẳng bao nhiêu, khẩu vị bữa tối của Lâm Lang tốt lạ thường, ăn liên tù tì ba cái mìn thầu, sau lại ăn canh mới thấy no. Tản bộ xong về nhà, cậu liền tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, mở cửa phòng mới phát giác người nọ cũng đang ở trong, mặc quần áo thường, cả người nom mềm mọng hơn nhiều, y hệt người đàn ông mẫu mực của gia đình. Lâm Lang kéo dép lê lệt xệt, giả bộ không nhìn, trèo lên giường, gất: “Về phòng anh mà ngủ.”

Hàn Tuấn vẫn không động đậy, Lâm Lang quay đầu nhìn, thấy hắn đang ngó chân mình chằm chằm, vội rút vào chăn: “Em biết móng chân cắt khó coi rồi, từ bé em đã sợ cắt móng chân.”

Chính Lâm Lang cũng không hiểu nguyên do, nói chung từ nhỏ cậu đã sợ lấy ráy tai và cắt móng chân, lần nào cũng kinh hồn táng đảm, cứ cảm giác sẽ xảy ra tai nạn, thành thử móng chân toàn cắt qua loa cho xong, hơn nữa mỗi lần cách nhau rất lâu, móng chân so le không đều, hồi cấp ba từng bị bạn học chọc ghẹo nên cậu cực kỳ nhạy cảm với chuyện này.

Hàn Tuấn bỗng ngồi xuống giường, đặt hai chân cậu lên đùi mình. Lâm Lang giật thót, cười hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hắn mỉm cười, nghiêng người lấy ra một cây kéo cắt móng từ ngăn tủ, Lâm Lang đỏ mặt, nhắc khẽ: “Anh chú ý chút, đừng cắt vào ngón chân em đấy.”

Hàn Tuấn nâng chân cậu trong tay, cắt hết sức cẩn thận, thời điểm làm việc cũng chẳng thấy hắn nghiêm túc ngần này. Nói không cảm động là giả, nhưng bớt rứt và bất an nhiều hơn. Chẳng hiểu sao Lâm Lang bỗng nhớ tới đạo trước đọc sách, viết rằng có một người rất thích bàn chân phụ nữ, thường xuyên nâng niu thưởng thức. Nghĩ tới đây, không khí lại thành ra quái quái, xúc cảm trên chân cũng phá lệ mãnh liệt, giống như có dòng điện chạy qua. Cậu cố nén hơi nóng trên mặt, vừa nghịch gỏi vừa hát ngâm nga. Hàn Tuấn bật cười, hỏi: “Em khẩn trương cái gì?”

Lâm Lang quần bách, lắp bắp ngắc lên: “Ai... ai khẩn trương?”

“Không khăn trương mà sao ngâm nga lạc điệu dữ vậy, ai không biết còn tưởng em đang rên rỉ ấy chứ.” Đoạn, hắn cất kéo đi: “Thở dốc đến là gọi cảm...”

Lâm Lang lúng túng, dứt khoát nắm một quyền, nắm đầm nện cái bịch lên tay hắn, ngay tiếp theo bị tiện đà nắm lấy. Cậu vốn không tính đánh thật, nên tay chỉ nắm hờ, giờ bị Hàn Tuấn sờ liền buông lỏng ra, thử rút mà rút chẳng được, hai tay trái lại biến thành mười ngón giao nhau. Lâm Lang thấy người nọ mỉm cười nhìn mình, đến cậu cũng nhìn ra yêu thương da diết trong đôi mắt ấy, cõi lòng nóng lên, thả người nhào tới ngay.

“Hàn Tuấn, Hàn Tuấn.” Cậu ôm chặt người đối diện, hốc mắt nóng ướt, chẳng biết nói gì mới tốt. Từ ngữ đẹp đẽ nhường nào cũng không sao tả xiết tâm trạng giờ phút này, cậu chưa từng nghĩ hóa ra tình yêu lại khiến người ta mê muội đến thế, mặc cho buồn đau thống khổ cũng muốn chìm vào thật sâu.

126. Chương 126: Đêm Trung Thu

Mười lăm tháng tám cận kề, ánh trăng mấy ngày nay cũng sáng đẹp hiếm thấy. Sau khi trở về từ Nam Sơn, Lâm Lang tranh thủ đến trường một chuyến, ăn bữa cơm với Quan Bằng. Gần Trung thu, lại là ngày nghỉ, những quán cơm trên con đường ngoài trường học quán này nhộn nhịp hơn quán kia.

Lâm Lang cao hứng nên uống thêm vài ly, lúc về đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, liền mua hai hộp bánh trung thu trứng muối đóng gói đẹp đẽ. Bánh trung thu trong thành phố càng ngày càng mắc, tuần trước Hàn Tuấn mua cả đồng về, tên gì mà Đại Ban Bằng Bì, hàng của Hong Kong, đóng gói tinh mỹ hơn cả hai hộp này, hết lớp này tới lớp khác, tỉ mỉ mà hào phóng. Lâm Lang ăn mấy cái, cũng không thấy hương vị có gì đặc biệt, chẳng qua thích đồ ngọt nên mỗi ngày đều ăn hai cái thay bữa sáng và tráng miệng bữa tối. Nhưng tới hồi nghe giá tiền thì xém nữa mắc nghẹn, từ đó về sau ăn phải dùng tay hứng, không để rơi rớt tí xiu nào, kiềm không được cảm giác tội lỗi sục sôi trong nội tâm. Sau này Hàn Tuấn lại mang về, song chỉ bọc trong túi nilon, không chiếc nào được đóng gói, Lâm Lang ăn vài chiếc, thiết nghĩ đồ rẻ cũng ngon. Bởi mới nói, đồ vật không phụ thuộc giá cả, đầu năm nay thị hiếu xã hội thiên về mẽ ngoài hời hợt, suốt ngày chạy theo hình thức.

Tuy nhiên, độ này giá cả leo thang là thật, kể cả thức ăn trong căn tin trường cũng tăng giá, Cao Chí Kiệt đến nhà chơi, Lâm Lang liền kể như chuyện lạ. Dè dặt Cao Chí Kiệt không lưu tâm, đáp bằng quơ: “Có gì đâu, tôi nghe nói mấy hộp Mạnh tổng tặng Hàn Tuấn giá cả vạn đấy.”

Lâm Lang trợn mắt bối rối: “Thiết hay giả, sao tôi chưa từng thấy, phải đựng trong cái hộp màu vàng không? Đừng nói ảnh quảng rồi nha!”

Cao Chí Kiệt cười dài, dòm dòm đồng bánh bày đầy trên bàn phòng khách, không nhịn được cười: “Là cái này nè, sao bị lộ bao hết rồi?”

Lâm Lang “a” một tiếng, thế mới biết thứ mình vẫn ngỡ là đồ rẻ có thể sánh bằng đậu vàng: “Thảo nào ăn thấy ngon ghê, tôi còn tưởng...”

Cao Chí Kiệt khinh bỉ liếc cậu một cái, gác chân lên, bẻ một miếng cho vô miệng: “Hàn Tuấn sợ cậu xót của không chịu ăn mới vứt hết bao bì đi. Cậu rõ là hẹp hòi, ăn cái gì cũng phải nhòm giá, sống với Hàn Tuấn lâu thế mà chỉ có bề ngoài là đổi mới, bản chất vẫn y vậy.”

Đây mà là tiếng người hả, bộ đám con ông cháu cha này không biết dân gian khổ cực lắm sao! Lâm Lang bẻ bánh cất đi: “Tôi đây là giản dị tiết kiệm, anh còn không biết xấu hổ mà chê cười tôi. Tôi tưởng anh đi làm nên biết kiếm tiền khó khăn, ý thức hoang phí cũng bớt rồi chứ, xem chừng cũng có thay đổi gì đâu.”

Cao Chí Kiệt cười hắc hắc, uống ngụm nước rồi đứng lên: “Hàn Tuấn về nhớ đừng nói giá bánh trung thu là tôi tiết lộ, cậu không ăn tiếp đi còn làm gì nữa.” Nói đoạn, hắn phúi phúi vụn bánh trên tay, cười bảo: “Tôi nói này Lâm Lang, cậu cứ ăn cho đã đi, đằng nào cũng chẳng ăn hết nổi của cái của Hàn Tuấn, sợ quái gì.”

Lâm Lang thấy hắn muốn đi, vội vã chạy vào phòng cầm một hộp bánh ra, “Anh mang cái này theo đi, trong nhà nhiều bánh quá ăn mãi không hết, Hàn Tuấn nói tôi muốn tặng ai thì tặng.”

Nghe thế, Cao Chí Kiệt nhoen cười: “Ngài đây đúng là thành thật, tặng tôi thì cứ việc tặng, có nhất thiết phải nói ăn không hết mới đưa tôi không, bộ tôi thiếu thốn mấy thứ này chắc?”

Mặt Lâm Lang đỏ lên, Cao Chí Kiệt đã xách gói to ra ngoài. Lâm Lang hơi xấu hổ, chống lên cửa, lớn lối: “Anh không muốn thì đừng lấy, tôi đây chẳng ép.”

“Muốn mà muốn mà, tôi nào dám ghét bỏ đồ Lâm đại gia tặng. Tối rảnh nhớ gọi điện.” Cao Chí Kiệt cũng không quay đầu lại, chỉ phẩy phẩy tay như tiểu lưu manh.

Mười lăm hàng tháng, chỉ cần không bận chuyện gì đặc biệt, Hàn Tuấn đều sẽ về nhà một chuyến, 15/8 cũng không ngoại lệ, chỉ nhấn tin nói chắc chắn sẽ về trước khi trời tối. Kỳ thực Lâm Lang không vui lắm, cậu nghe Cao Chí Kiệt nói Hàn lão gia rất cổ hủ, nhất định vô cùng coi trọng một ngày như 15/8, “tiểu bạch kiểm” lai lịch bất minh cậu đây lại kiên quyết kéo Hàn Tuấn khỏi không khí vui mừng của ngày đoàn viên, chính mình cũng thấy áy náy. Song áy náy thì áy náy, rốt cuộc vẫn kém chút tư tâm trong lòng, cậu vẫn chờ mong được trải qua Trung thu cùng Hàn Tuấn. Hàn Tuấn bảo rằng tối Trung thu sẽ dẫn cậu đi xem trình diễn pháo bông trên cầu Châu Hà. Chuyện phong nhã như vậy khiến Lâm Lang rung động không nhỏ, hơn nữa cậu sớm đã nghe Quan Bằng kể pháo bông Trung thu tại thành phố F cực kỳ đẹp, bạn cùng lớp có mười thì hết chín người sẽ đi. Lúc mới nghe, cậu cũng hưng phấn lắm, hỏi hay là rủ nhóm Cao Chí Kiệt đi chung, hắn khụ một tiếng, ra chiều không vui lắm: “Cậu ta á? Ngắm chán chê rồi nên không muốn đi.”

Trăng rằm năm nay vừa to vừa tròn, Lâm Lang hỏi Cao Chí Kiệt, Cao Chí Kiệt không cảm thấy, hỏi Quan Bằng, Quan Bằng cũng không nốt, song Lâm Lang vẫn nghĩ rằm năm nay ra hình ra dạng nhất. Trăng vừa lên không lâu, Hàn Tuấn đã về. Lâm Lang mới rửa xong tóc, nghe tiếng xe liền chạy ra ngoài, đứng dưới ánh trăng cười hì hì: “Trăng năm nay tròn hơn hẳn mọi năm đúng không?”

Người nọ cười, lấy ra một hộp bánh trung thu trong xe: “Tôi cũng thấy vậy, nhưng hỏi người khác, người ta toàn bảo không, vẫn là ánh mắt Lâm Lâm giống tôi.”

Trời chưa tối hẳn, phương Tây ánh màu vỏ quýt, sắc trời có vẻ xanh thẫm mà cao vợi. Lâm Lang chỉ cái hộp trong tay hẳn, chưa mở miệng hỏi, hẳn đã cười đưa cậu: “Lúc về tiện thể tạt qua nhà dì Văn, dì biết em thích ăn nên cố ý bảo tôi đem về.”

Lâm Lang không biết rốt cuộc dì Văn kia biết bao nhiêu chuyện của họ, cơ mà không dám hỏi, liền cười cười mở cửa ra. Có điều, bánh trung thu quả thực rất ngon, cậu thừa dịp hẳn đi tắm, mở hộp ăn một cái, bánh nhỏ như mấy miếng điểm tâm be bé vậy. Hàn Tuấn đi ra, Lâm Lang đang cầm một cái bánh, chần chừ chẳng biết có nên ăn thêm không. Nghe mùi sữa tắm thoang thoảng, cậu cũng không quay đầu lại, chỉ chìa bánh trung thu ra đằng sau, hỏi: “Anh ăn không?”

Hàn Tuấn xoay qua ngậm lấy, Lâm Lang vỗ vỗ bụng như đang tự nhắc nhở mình: “Không ăn nữa, hôm nay em xơi mười cái rồi.”

Hàn Tuấn cười, xoa xoa đầu cậu: “Cất đi mai mốt ăn, mắc công tới Châu Hà lại không còn bụng chứa. Em chuẩn bị đi, tôi thay quần áo rồi xuất phát luôn.”

Lâm Lang “ừm” một tiếng, cầm bánh đứng lên: “Sao đi sớm thế, tám giờ mới bắt đầu mà?”

Hắn vào phòng ngủ, cài xong thắt lưng liền đi ra, áo vắt trên vai, khoe nửa thân trên cường tráng: “Đồng người đi lắm, trên đường chắc sẽ kẹt xe, đi sớm sớm hay hơn. Em mặc nhiều đồ chút, mặc cả áo khoác nữa.”

Lâm Lang cho rằng đàn ông đẹp hay không là ở gương mặt, nhưng về gọi gả lại do phần eo trở xuống quyết định. Trong mắt cậu, bộ phận khêu gợi nhất của đàn ông nằm tại vòng hông mạnh mẽ và đôi chân thon dài, cổ tình Hàn Tuấn lại sở hữu cả hai, mặt cậu đỏ lựng, chạy biến vô phòng ngủ. Vào rồi mới phát hiện mình chẳng có gì cần chuẩn bị, ngồi trên đầu giường xấu hổ một hồi, thấy người nọ vào nhìn, bèn cuống quýt vơ lấy di động: “Em gọi cho bà nội cái.”

Bà nội Lâm lớn tuổi nên đi ngủ tương đối sớm, Lâm Lang muốn tranh thủ gọi sớm sớm, gọi về mới biết bà nội Lâm được bác cậu đón đi rồi, bảo là qua mười sáu mới về. Lâm Lang lại vội vàng gọi đến nhà bác, bà nội Lâm chưa kịp nói chuyện, đưa con trai gần hai tuổi của anh họ đã y y nha nha, chọc bà cười khanh khách. Lâm Lang nghe trong điện thoại loạn ơ là loạn, sôi nổi náo nhiệt, trong lòng cũng cao hứng. Bà nội Lâm hỏi: “Ăn bánh trung thu chưa?”

“Dạ ăn rồi, ăn nhiều nữa kìa.” Lâm Lang ngẫm nghĩ, thấy người nọ đang mỉm cười nhìn mình, nhịn không được nói nhỏ: “Nội ơi, con đang ở nhà thầy Hàn, năm nay con ăn rằm với thầy.”

Bà nội Lâm đương nhiên hơi giật mình, nhưng vui vẻ chiếm phần hơn: “Thầy Hàn được lắm, đối với con cũng tốt, con phải ghi nhớ lòng tốt của người ta đấy.”

“Biết rồi ạ, con chúc nội Trung thu vui vẻ, cả hai bác, anh và chị dâu nữa.” Lâm Lang le lưỡi với hẳn, có chút ngượng ngùng. Hàn Tuấn cười, làm một khẩu hình, Lâm Lang đỏ mặt, cười híp mắt nói: “Thầy Hàn cũng chúc nội Trung thu vui vẻ.”

Gọi điện thoại xong, người nọ nhìn nhìn người cậu: “Đã bảo em mặc nhiều đồ mà, sao vẫn mặc áo ngắn tay?”

Lâm Lang đành phải đi thay đồ, nhưng mở tủ quần áo nghĩ một lúc, vẫn thấy mùa này mặc áo khoác có hơi sớm, bèn cởi áo ngắn tay, lấy áo tay dài màu trắng trông lên người. Kết quả, vừa quay lại liền bắt gặp ánh mắt người nọ lóe sáng, cậu sợ hết hồn, kéo áo kết trước ngực xuống, ngật nổi còn chưa phủ bụng, hắn đã ôm cậu vào lòng, tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh, đổ nhào xuống giường.

“Lâm Lâm...” Hắn thở hổn hển vuốt ve eo cậu: “Em thật xinh đẹp.”

Quần áo trên người Lâm Lang vốn chưa mặc xong, vụn vặt mấy cái đã cởi đến ngực. Lâm Lang tuy gầy, song làn da trơn mịn căng bóng, eo mảnh mai tôn lên bờ mông, khiến vết hõm giữa eo trông càng sâu, là nét đẹp và sự tinh khôi chỉ thuộc về thiếu niên. Hàn Tuấn chôn mặt trước ngực Lâm Lang, tay dùng sức niết đỏ da cậu: “Chúng ta dừng đi nữa được không, tôi muốn em.”

Lâm Lang run tay ngăn cản, cất giọng phản kháng mơ hồ: “Không được, em muốn đi.”

Hàn Tuấn khế cần một cái, đoạn đứng thẳng người lên, lau mặt, tựa thể phải hạ quyết tâm ghê lắm: “Sau này em ráng mà chịu.”

127. Chương 127: Em Yêu Anh

Hai người rời khỏi nhà, ánh trăng càng đẹp hơn, trông như sữa bò, an tường mà tĩnh lặng. Giao thông trên đường mới đầu còn đỡ, tới gần Châu Hà quả nhiên kẹt xe, người đi bộ tụ tập thành từng nhóm đổ về hướng cầu Châu Hà. Xe đi còn chậm hơn người, chỉ nửa cây số mà tốn gần nửa tiếng.

Thuyền ngắm trăng là loại thuyền lớn dùng để ngắm cảnh ngày thường, Lâm Lang chỉ thấy một lần hồi mới lên đại học. Hàn Tuấn đã đặt chỗ tại đuôi thuyền, vì là Trung thu nên người lên hồ ngắm trăng đông cực kỳ, trên thuyền cũng kín người hết chỗ, nhưng Lâm Lang ngồi xuống lại phát hiện bên này chỉ có mỗi bàn bọn họ, bàn khác cách gần nhất cũng bảy tám mét. Thuyền giả cổ, đèn trang trí phỏng theo phong cách Hán Đường, nom rất thanh lịch. Đèn cổ hai bên bờ sông cũng sáng trưng nhằm phục vụ Trung thu, trên cầu Châu Hà lại càng đèn đuốc rực rỡ.

Pháo bông Trung thu là chương trình long trọng nhất năm của thành phố F, gần như dân chúng toàn thành phố đều bớt thì giờ rảnh rỗi tới đây, người đông nghìn nghịt cả trên bờ lẫn trên cầu.

Hàn Tuấn lột trái quýt, tách một múi đưa tới, Lâm Lang đỏ mặt, cẩn thận ngó chừng đằng trước: “Có người thấy bây giờ.”

“Đèn ở đây tối thế này, làm sao thấy rõ được, vả lại ai đâu rồi hơi nhìn chăm chăm chúng ta làm gì. Thuyền bây giờ đang trôi giữa sông, người trên bờ càng không thấy rõ. Ngoan, há miệng.”

Lâm Lang thấy phía trước không ai chú ý mới sắp qua ngậm, quýt chua chua ngọt ngọt, ngon hơn loại hay mua nhiều. Lá gan Lâm Lang dần lớn hơn, cứ vậy để người ta đút hết cả trái quýt. Ăn đến múi cuối cùng, ngón tay hần thò vào miệng cậu, quét một vòng trong miệng như hôn môi rồi nhanh chóng rút ra. Lâm Lang quần bách, quay mặt đi: “Biết ngay anh không an phận mà.”

Nói đoạn, cậu xoay qua ngấm mặt nước mênh mông, gió mát trực tiếp thổi tới, tạo thành từng gợn sóng lăn tăn trên mặt sông. Hai người ngồi rất gần, lại là ghế dài, cánh tay hần bỗng chốc đã vòng ra sau lưng cậu. Chẳng lâu sau pháo bông đã bắt đầu bắn, Lâm Lang ngấm nhìn mê mẩn, đèn hoa trên cầu thành linh bùng sáng, pháo bông khoe sắc khắp trời, tiếng hoan hô và tán tụng vang lên không ngớt. Cậu kinh ngạc há hốc miệng, vỗ vỗ tay hần, hô to: “Anh nhìn kia nhìn kia!”

Quay sang lại ngây ngẩn cả người, người nọ đâu nhìn pháo bông, mà đang chĩa ánh mắt nóng bỏng vào cậu.

Mặt Lâm Lang đỏ lựng, vội ngoảnh đi, chợt thấy bụng lạnh lạnh, bèn dè lại cái tay chẳng biết đã thò vào áo mình từ lúc nào, khẩn trương hỏi: “Anh làm gì?”

Người nọ cứ như không nghe thấy lời cậu, ngoại trừ hô hấp có chút hỗn loạn, trên mặt nhìn không ra chút cảm xúc nào, ánh nhìn cũng hướng về pháo bông trước mắt. Đôi tay kia mạnh mẽ dao động trước ngực Lâm Lang, nhéo đầu nhũ cậu. Lâm Lang cắn chặt môi, trán toát mồ hôi. Hần liên tục đổi cách tán tỉnh hai hạt đậu đỏ, hoặc bóp hoặc vò, thoáng chốc đã kích thích hai điểm nhỏ vểnh lên. Phong cảnh bên hồ đẹp tựa tranh vẽ, cầu Châu Hà như cầu vòng bảy màu kéo dài tới vịnh hằng. Lâm Lang che miệng, mắt sắp ứa nước đến nơi, khẩn khoản nhìn Hàn Tuấn.

Cầu xin vô dụng, Lâm Lang lại cậy mạnh, hung dữ cảnh cáo: “Cho anh ba giây, mau buông ra!”

Hần nhếch miệng cười, tay lần xuống lưng quần cậu sờ soạng. Lâm Lang rên một tiếng, bị nắm lấy chỗ yếu hại, ngoài miệng cũng hết to tiếng nổi, sợ hãi nói: “Anh đừng vậy mà, lát nữa về anh muốn sao cũng được hết.”

Hàn Tuấn quả nhiên dừng tay, ngậm vành tai cậu: “Sao cũng được thật không?”

Lâm Lang cắn môi gật đầu.

“Không sợ đau?”

Người Lâm Lang run lên, phát hiện hần lại muốn động tay, cuống quýt gật đầu, giọng nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn: “Không sợ.”

Màn bắn pháo bông rốt cuộc sắp chấm dứt, hương hoa quế trong công viên Châu Hà dọc bờ sông theo gió thổi đến, trở nên ngày càng nồng đậm. Hai người đứng tại đuôi thuyền phóng mắt ra xa, ánh sáng pháo bông từ từ tiêu tán, từng cụm sương khói ngưng đọng trên bầu giờ như những đám mây, lâu thật lâu cũng chưa tan. Thuyền lớn thông thả trôi về bờ, bầu trời đêm lại trong vắt như cũ, trăng vẫn vừa tròn vừa sáng, đang lướt dần tới giữa trời. Trong đầu Lâm Lang vẫn hiện lên cảnh tượng phồn hoa mỹ lệ trong nháy mắt

kia, cậu thở dài thườn thượt: “Mới đó đã hết rồi sao?”

Hàn Tuấn mỉm cười: “Nếu em thích thì hàng năm chúng ta đều đến đây.”

“Hàng năm đều đến đây...” Lâm Lang bồn thần nhìn cầu Châu Hà đẹp như tranh, gió thổi tung tóc cậu, che lấp nét bi thương trên mặt. Cậu mỉm cười, đáp: “Được.”

Lâm Lang cúi xuống, lặng lẽ nắm đầu ngón tay hắn, sắc mặt vẫn như thường, giả bộ bị pháo bông trên trời hấp dẫn. Hắn mỉm cười, trở tay nắm chặt tay cậu, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay, hốc mắt Lâm Lang ướt ứ, bất chước lời lẽ hắn từng nói với mình, nhẹ giọng gọi: “Hàn Tuấn.”

Cậu gục đầu, nói như thở dài: “Em sẽ đối với anh thật tốt.”

Nghe người phía trên cúi đầu cười, cậu đỏ mặt ngẩng lên: “Em nói thật, em sẽ học nấu cơm, học làm việc nhà, anh tan tâm về nhà em sẽ massage cho anh, anh ra ngoài em sẽ giúp anh thất cà vạt, anh bị bệnh em sẽ chăm sóc anh cẩn thận. Lễ tình nhân và sinh nhật, em sẽ dụng tâm chuẩn bị quà tặng anh...”

Dứt lời, cậu liền bật khóc. Tựa như ý thức được hết thấy những điều mình vừa nói đều không thể thực hiện, cuộc sống bình thản ấm áp nhường ấy sẽ không thuộc về mình. Cậu đành phải nâng tay gạt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Hàn Tuấn, em yêu anh lắm.”

Hàn Tuấn xoay qua nhìn cậu, thuyền sắp cập bờ, ánh đèn bên bờ xán lạn rực rỡ, hắn cũng không có cơ hội ôm người trước mặt. Nhưng khoảnh khắc ấy khiến tâm thần hắn chấn động, hắn đã đợi cậu nói yêu mình, đợi rất lâu. Còn tưởng vĩnh viễn cũng không đợi được, vốn dĩ cậu có thể thích hắn đã khiến hắn thỏa mãn rồi.

Thuyền lại gần bờ rất nhanh, hai người hòa vào dòng người, đường đi chật ních nên cả hai kề sát nhau. Hương hoa quế trên bờ sông càng thêm nồng nàn, Lâm Lang nhịn không được quay đầu ngoảnh thử, song sắc mặt hắn vẫn bình thường, trừ lồng ngực hơi hơi phập phồng, còn lại cậu chẳng nhìn ra gì. Nhưng dù vậy, cậu vẫn hiểu có một số việc đã đổi thay. Xe chạy một mạch về nhà, Hàn Tuấn đổi sang đường khác, tuy rằng hơi xa, được cái đỡ kẹt xe hơn.

Xe nhanh chóng chạy đến tiểu khu. Hai người xuống xe, chẳng ai nói năng gì, sóng vai bước vào nhà. Lâm Lang khẽ run, cầm chìa khóa vặn mấy lần mới mở được cửa, cửa phòng vừa đóng lại, bóng tối lập tức nuốt sống hai người họ, nhưng tiếng thở dốc nặng nhọc trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Tim Lâm Lang đập như sấm, lần mò ấn chốt mở, song chốt mở không đụng đến, lại đụng phải mu bàn tay ấm nóng của hắn. Ngay tiếp theo, đèn bùng sáng, cậu chưa kịp phản ứng, hắn đã bế thốc cậu lên bằng một tay, tiến nhanh hai bước đè xuống sofa. Xúc cảm ập tới mãnh liệt, kích thích khiến Lâm Lang kiềm không được kêu thành tiếng. Hắn cởi đồ cậu, cởi đến mức cổ cậu đỏ bừng, nút quần rơi bộp xuống đất, trong một thoáng quần lót bị kéo xuống, cậu theo bản năng muốn vùng chạy, lại bị hắn nắm đầu vúi lúi về. Lâm Lang hô đau một tiếng, thân thể cuộn tròn, run giọng gọi: “Hàn Tuấn...”

Âm thanh nức nở ứ ất mà triền miên, hắn thở hổn hển đứng thẳng dậy, ánh mắt nhìn cậu như sắp phun ra lửa. Cơ thể thiếu niên có thêm mấy vết cắn nhàn nhạt, mi mắt ẩn dưới tóc mái mềm mại mà hỗn độn,

thấp thoáng ánh nước. Hắn vội vàng vàng cởi áo sơ mi, phô bày thân hình rắn rỏi to lớn, kế tiếp là thắt lưng và quần, loáng cái đã trần trụi. Đó là một cơ thể đàn ông trưởng thành, lông tóc rậm rạp, cơ bắp phát triển. Ngay giây phút vật to lớn phía dưới bật ra, Lâm Lang xấu hổ nhắm tịt mắt. Hắn bế cậu lên lần nữa, sải bước thật nhanh vào phòng ngủ, Lâm Lang kẹp lấy eo hắn, khe miệng bị dương vật nóng hổi mà dữ tợn bên dưới khiêu khích cho rên rỉ. Dẫu biết ngày này sớm muộn gì cũng đến, thậm chí cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, giờ khắc này vẫn sợ sệt khôn xiết, không ức chế nổi cơn run rẩy, phải dùng mu bàn tay che mắt: “Anh... anh nhẹ nhàng một chút...”

Dứt lời, cậu liền bị lật lại, nhận thấy môi lưỡi hắn hôn dọc theo xương sống mình, tưởng rằng hắn sẽ hôn từ cổ xuống hạ thân như trước đây, liền ngượng ngùng ưỡn người lên. Ai ngờ môi hắn vừa chạm tới eo thì đột ngột tách mông liếm lên, động tác thô bạo bất ngờ. Lâm Lang kêu rên trong hoảng sợ, toàn bộ thân thể bị kích thích ngoài ý muốn làm cho phát run. Hắn thè lưỡi tìm tòi liên tục, phát ra tiếng nước dâm dăng: “Lần đầu tiên của chúng ta... nhất định phải khiến em suốt đời khó quên...”

Vật to của hắn ma sát nếp uốn, Lâm Lang bị bức cho ứa nước mắt: “Không được... a... của anh quá lớn, cắn bản... ưm... không vào được...” Cậu chịu đựng xấu hổ, lên tiếng nhắc nhở: “Hình như phải dùng kem bôi trơn mà, trước tiên anh lấy tay... a... lấy tay khuếch trương đi...”

Hàn Tuấn nhần nhịn đến toát mồ hôi, cơ mông căng cứng thấy rõ: “Bảo bối ngoan, thả lỏng, chúng ta không cần bôi trơn, lần đầu tiên ngoài nó ra...” Một tay hắn nâng cậu lên, tay kia đỡ vật to nhét vào trong: “Thứ gì cũng đừng mong tiến vào thân thể em...”

“Khốn kiếp!” Lúc này còn giờ thói độc chiếm, tình ái giữa đồng tính không thể so với khác phái, Lâm Lang chỉ cảm thấy thứ kia mà cắm vào thì mình chết chắc, đành phải lê eo chân bủn rủn bò lên trước. Hàn Tuấn ghen đến mồ hôi mồ kê đầm đìa, vót thân thể trơn trượt của thiếu niên lên: “Em tính đi đâu?”

Bờ mông mượt mà của thiếu niên vênh lên, hé lộ cái miệng nhỏ nhắn được khuếch trương đang chậm rãi khép mở: “Em từ bỏ...”

Đầu óc Hàn Tuấn nóng lên, rốt cuộc bắt chấp thương tiếc, cái mông cường tráng nâng lên, cắm phần đầu vào, mặc kệ thiếu niên kêu rên mà hung hăng ấn vô trong. Lâm Lang duỗi thẳng cổ, kêu ầm lên: “Đau quá... tưởng chết mất... chết mất...”

Mặc dù đã luyện tập rất nhiều, nhưng động sau vẫn chảy máu, cộng thêm ngay từ đầu đã được liếm đến trơn tuột. Hắn thở hổn hển liếm láp đầu nhũ nhạy cảm nhất của cậu, chơi đùa đủ kiểu, khích cho cậu rên không ngừng, rồi đột ngột dùng răng cắn nhẹ. Lâm Lang không khỏi run lên, hắn thừa cơ đẩy mạnh vào, rốt cuộc vui trọn cả cây. Hai người nhất tề kêu rên, hắn gặm vành tai rồi hôn cậu: “Lâm Lâm, em là của tôi.”

Lời này hạnh phúc mà dịu dàng quá đỗi, mũi Lâm Lang cay xè, rốt cuộc chấp nhận số phận mà ngưng giây giữa, cậu cảm nhận được từng mạch đập và huyết quản của hắn, không đau đớn như cậu tưởng, chẳng qua bụng trưởng đến đáng sợ, chỉ có thể nằm sấp trên giường rên khẽ. Dù sao cũng là lần đầu tiên, cảm giác bị cắm đầy rung động và đáng sợ, rồi lại hạnh phúc mãn nguyện vì được hợp làm một.

“Bảo bối, em thật xinh đẹp...” Người nọ ôm cậu lật lại, ngậm đầu lưỡi cậu, chậm rãi mút mát. Lâm Lang

bám chắc vòng eo linh hoạt của hắn, cơ hồ muốn chết chìm trong kích tình dịu dàng. Có lẽ do cơ thể cậu quá trắng trẻo gầy gò, thân thể hắn lại uy mãnh mà ngăm ngăm, hai người trần truồng cọ xát nhau, thoạt nhìn đậm mỹ tột độ. Đau buốt phía sau biến thành trướng đau, cuối cùng thành tê dại, ngứa ngáy tới nổi phải ma sát thật mạnh mới thỏa mãn. Hàn Tuấn bỗng cười xấu xa ôm lấy hông cậu, liếm nụ hồng trước ngực: “Tôi muốn chơi chết em.”

Lâm Lang chẳng kịp phản ứng, hắn đã quỳ xuống ôm cậu đè lên tường, bắt đầu đâm rút mạnh bạo, mỗi lần đều sâu chết người, hai túi nang cực đại vỗ lên mông, tựa hồ muốn nện cậu nát bầy, chẳng có chút dịu dàng gì đáng kể. Lâm Lang bỗng run bắn, hắn bị kẹp chặt, phải thở dốc một tiếng: “Là nơi này sao? Ssh, sao kẹp chặt thế, thật muốn thao chết em!”

Hàn Tuấn vừa nói vừa chạm vào điểm nổi kia, Lâm Lang hét thất thanh, cả người càng đỏ hơn. Cậu đã sớm biết, dựa vào dục vọng của hắn với cậu, tích góp lâu như vậy, muốn dịu dàng căn bản không có khả năng, nhưng ai dè lại điên cuồng nhường này, cứ như muốn phóng thích toàn bộ lửa tình cả năm qua, giở đủ biện pháp trên chọc cậu. Mồ hôi của hai người theo lưng chảy xuống nơi kết hợp, tiếng nước vang to hơn, lỏng cũng ướt đầm. Cậu gào khản giọng, nằm sấp trên giường van nài: “Tuấn, Tuấn... chịu hết nổi thật rồi...”

Người nọ không để ý mặt sau của cậu đã lật ra ngoài, vẫn thao đều đều: “Gọi một tiếng để nghe thì tạm tha cho em.”

“Gọi... a... gọi cái gì?”

Hắn chọc thẳng vào, gắng sức nghiền vào trong, húc tới mức hai chân cậu run lấy bầy: “Còn dám vờ vịt với tôi hả?”

“Không dám không dám.” Lâm Lang nghẹn ngào van xin: “...Ông... ông xã, ông xã, anh tha cho em đi, a.”

Hàn Tuấn bị tiếng ông xã làm cho phát run, đưa đẩy càng mạnh, nắm đầu vú cậu, cười khê: “Muốn ông xã bắn cho em không?”

Tóc đâm mồ hôi dính bết trên mặt, Lâm Lang bị dục hỏa xông mù đầu, xấu hổ co rút hạ thân, khóc lóc hô to: “Muốn... muốn... mau cho em...”

Hàn Tuấn nâng một chân cậu lên, cảm giác được Lâm Lang run rẩy, hắn gầm nhẹ, điên cuồng đâm vào gần trăm lần, cơ bụng rung động kịch liệt, rốt cuộc cũng lên đỉnh: “Hộc... Bảo bối, tôi yêu em, hộc... hộc... hộc!”

Dường như hắn muốn lưu lại dấu vết của mình sâu trong người cậu, phần eo thúc sâu ba cái theo tiếng gầm nhẹ, nỗ lực bắn vào trong. Lâm Lang gần như đồng thời bắn ra. Tinh dịch đã lấp đầy động mà vẫn không ngừng trút vào, Lâm Lang khó nén cơn run, cảm thấy thứ chẳng mấy may mềm đi bên trong lại bắt đầu tiến công, ngay cả sức xin tha cũng cạn ráo. Hắn cảm vào rồi bế cậu đến phòng tắm, thở dài tiếc nuối: “Niệm tình em là lần đầu tiên, lần này tạm tha, làm thêm lần nữa thôi.”

Vòi sen phun nước, thần trí Lâm Lang đã có chút mơ mơ hồ hồ, âm thanh cảm rút bành bạch trong phòng

tắm càng khiến cậu thẹn không thể tả.

Cậu hận không thể cắn một phát thật mạnh, nhưng miệng chỉ có thể phát ra mấy đơn âm, đến hồi nhìn thấy lưng hấn bị mình cào ra dấu đỏ, rốt cuộc hôn mê bất tỉnh.

Lâm Lang không rõ hấn còn làm bao lâu, chỉ biết hôm sau tỉnh dậy, toàn thân quả thực rã rời y như tiểu thuyết miêu tả, cổ họng đau kinh khủng. Trong phòng ngủ chỉ có mình cậu, cậu lặng lẽ vươn tay ra sau thăm dò, vừa chạm tới liền hít một hơi sợ hãi, thịt non vẫn hơi lòi ra ngoài, chứng tỏ đêm qua kịch liệt tới độ nào. Kỳ thực đầu chỉ phía sau, hai điểm trước ngực cũng sưng đau, đỏ ửng. Đánh giá từ trên xuống dưới một phen, một câu thôi, trên người hầu như không nơi nào lành lặn.

Động tác nhỏ của cậu đánh thức người đang ngủ bên cạnh. Hấn cười nhẹ, dịu dàng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Lâm Lang bực chán quay người đi: “Đồ đều.”

Nhưng lời vừa thốt ra, chính cậu cũng sợ hết hồn, giọng đã khàn đến không thành tiếng. Hấn nhào qua hôn cậu, có chút đau lòng: “Xin lỗi, tôi thực sự không kiềm chế nổi... Chưa bao giờ thoải mái đến thế, chỗ đó của em không những chặt, mà còn vừa trơn vừa nóng...”

Mặt mũi Lâm Lang đỏ bừng, cậu đọc sách thấy người ta bảo đồng tính làm tình càng vui sướng thỏa mãn, dục vọng cũng càng mãnh liệt. Nhưng giờ không phải lúc thẹn thùng, cậu mở mắt lườm hấn một cái. Hấn quả nhiên im miệng, dè dặt kéo chân trên người cậu xuống: “Tôi biết em đau mà, về sau làm nhiều sẽ dễ chịu hơn, để tôi xem thử có sao không.”

Lâm Lang không để ý đến hấn, dứt khoát nhắm mắt, phát hiện tay hấn đang xoa mặt mình, mũi liền cay xè, mắt rưng rưng. Giờ đây cậu mới nhận ra họ thực sự là đôi tình nhân không thể chia lìa, hòa vào nhau, kết hợp lẫn nhau. Cậu trở mình, một lần nữa mở mắt, thấy trong miệng người nọ như đang ngậm thứ gì, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, hấn đã hôn thẳng từ ngực cậu lên, hôn qua cánh tay dài mảnh, cuối cùng ngậm lấy ngón tay cậu. Lâm Lang kiềm lòng chẳng đậu mà rên rỉ thành tiếng, ngón tay hơi co lại, ngón áp út bị cắn có chút phát đau, cậu nhịn không được rút tay ra, mắt liền bị một ánh vàng hấp dẫn. Một chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của cậu, nhưng chưa lồng vào hấn mà giắt tại đốt thứ hai, ánh nắng đầu giường chiếu rọi khiến nó trở nên óng ánh uyển chuyển.

Mọi lời giận dữ trong đầu đều tan biến, cậu kinh ngạc nâng tay lên nhìn. Không biết phải nói sao mới tốt, trên mặt nóng lên từng đợt, cậu đành chui luôn vào ổ chăn. Đến lúc được hấn mỉm cười kéo vào lòng, nước mắt đã ướt nhòa hai má. Hấn Tuấn hôn lên mắt cậu, đeo nhẫn vào ngón nhẫn, mười ngón cả hai giao nhau, hai chiếc nhẫn giống y đúc sáng lấp lánh, khác nào ái tình êm dịu mà tươi đẹp.

Cậu muốn ở bên hấn đời này kiếp này, đến chết cũng không chia xa. Dầu trọn đời không thể đổi mặt với ánh sáng, không thể cưới vợ sinh con, miễn có hấn kề bên thì cuộc đời xem như chẳng hoài chẳng phí.

128. Chương 128: Như Keo Như Sơn

Ôm tâm tình hạnh phúc đến gần như muộn phiền, đầu óc cậu bắt đầu mơ mơ màng màng, đương lúc mê man lại nhìn thấy người nọ bận trước bận sau, liền khàn giọng hỏi: “Làm sao thế?”

Hắn có chút tự trách, nhìn nhiệt kế rồi đáp: “Em phát sốt.”

Lâm Lang “ờ” một tiếng, than thở: “Đều tại anh cả.”

Hồi trước cậu tra tư liệu là biết rồi, giữa đồng tính nếu chọn bắn bên trong mà không tẩy rửa sạch sẽ rất dễ phát sốt. Mấy hôm trước cậu đã mặt dày hỏi Hàn Tuấn vấn đề này, hỏi hắn có thể mang áo mưa không. Thế là hắn hỏi lại: “Áo mưa? Em mang thai được hả?”

Lâm Lang ghen hòng, đỏ mặt nói: “Trên máy tính nói không mang thì không tốt cho em, dễ sinh bệnh.”

Hắn suy nghĩ một hồi, không dùng mấy lời lẽ ích kỷ kiểu như mang áo mưa ảnh hưởng tình dục này nọ để trả lời lấy lệ, mà nghiêm túc hỏi: “Trước đây tôi ngủ với phụ nữ đều mang bao, chả lẽ em muốn giống họ?”

Lâm Lang hơi chua xót, cậu đương nhiên hy vọng bản thân đặc biệt hơn những phụ nữ từng cặp kè với hắn, hơn nữa từ tận đáy lòng, cậu cũng không muốn đã làm tới bước kia còn phải cách một tầng bao, thế nên chuyện mang áo mưa cứ vậy bỏ qua. Hôm nay bị sốt, cậu tuyệt không khó chịu, nghĩ bụng nên cho hắn một bài học, để lần sau hắn biết đường cẩn thận hơn trong công tác thu dọn hậu quả.

Hàn Tuấn lẳng xăng hầu hạ cậu uống thuốc ăn cơm, cả ngày cứ thế trôi qua trên giường. Thời điểm ý thức hoàn toàn khôi phục đã là sẩm tối, ánh chiều tà chiếu sáng một góc phòng, hắn đang ngồi trên giường massage cho cậu. Phần eo bị ấn đến đau nhức khó nhịn, cậu lặng lẽ liếc ra phía sau, chứng kiến cái người thường ngày lạnh lùng ít nói giờ phút này đang nghiêm túc xoa bóp cho mình, dần biết người khởi xướng hết thảy là hắn, trong lòng vẫn thấy ấm áp khôn nguôi. Cậu với gối đầu kê dưới ngực, rồi bỗng nghe hắn hỏi khẽ: “Hôm qua có làm em sợ không?”

Lâm Lang sững sốt, lập tức quay đầu qua, mới phát hiện ánh mắt hắn đượm chút bi thương. “Từ nay tôi sẽ kiềm chế chính mình, không hại em sinh bệnh nữa. Tôi chờ lâu quá nên nhất thời...”

“Em không sao.” Lâm Lang đỏ mặt nằm sấp trên giường: “Lần đầu tiên... sau này sẽ ổn thôi...”

Hắn ngẩn ra, ngay tiếp theo liền phủ người lên, hôn tay cậu, cảm thán: “Hôm qua là đêm tuyệt diệu nhất kể từ lúc tôi chào đời tới nay, Lâm Lâm, tôi yêu em.”

Lâm Lang nhìn không được bật cười, cậu trở mình ôm lấy cổ hắn. Hai người vành tai tóc mai chạm nhau, ký ức nóng bỏng đêm qua bỗng chốc phủ vào mặt. Hơi thở của hắn nặng hơn, tay trượt lên ngực cậu nhẹ nhàng ve vuốt, Lâm Lang tuy rằng lo lắng, nhưng chỉ một chốc đã sa vào. Bấy giờ cậu mới vỡ lẽ, vì sao ai cũng bảo làm tình cùng người mình thích mới càng thêm mê đắm, bởi khi đã yêu sâu đậm một người, chỉ một cái đụng chạm của người ấy cũng khiến bạn ngứa ngáy khó nhịn, thậm chí đạt tới cao trào, huống chi

còn là thân thể đặc biệt nhạy cảm. Thời khắc bị tiến vào lần nữa, cậu bị đau kêu thành tiếng, ai ngờ hẳn nghe được lại càng hưng phấn, chuyển động dè nén mà điên cuồng. Cậu chẳng rõ bản thân khó chịu hay khoái lạc, phối hợp mà đầu óc cứ mờ mờ choáng váng. Thân thể vì mồ hôi mà dính chặt vào nhau sắp toát ra lửa đến nơi, khi động sau lại bị rớt đây, cậu kiềm không được thoáng run rẩy, lâm vào mê man ngay tắp lự. Trong một thoáng tinh thần tan rã, cậu thầm nghĩ, đợi tỉnh lại nhất định phải báo thù rửa hận, cắm hẳn vào phòng cậu ít nhất nửa tháng.

Tỉnh dậy lần hai đã là buổi sáng ngày thứ ba, cậu bị cuộc gọi của Cao Chí Kiệt làm bừng tỉnh, mơ mơ màng màng bắt máy, giọng Cao Chí Kiệt liền truyền tới. Nghe cậu lẩm bẩm nửa tỉnh nửa mê, Cao Chí Kiệt cười hỏi: “Cậu còn ngủ hả, sao cổ họng khàn thế?”

“Ừ.” Lâm Lang dụi mắt: “Có chuyện gì?”

“À, gọi điện hỏi cậu tí thôi, dạo này Hàn Tuấn thế nào?”

Lâm Lang nằm trên giường che trán, nỗ lực điều chỉnh giọng mình sao cho bình thường một chút: “Cái gì thế nào, cũng đâu phải anh chưa thấy, thì như bình thường thôi.”

Đầu kia tạm dừng một hồi, đoạn Cao Chí Kiệt buồn bực nói: “Vậy thì quái thật, tôi mới gọi điện cho Hàn Tuấn, di động tắt máy, gọi về công ty thì nghe thư ký Lưu nói anh ấy đi bác sĩ tâm lý.”

Lâm Lang giật mình bật dậy ngay, động tác ảnh hưởng tới cơ thịt đằng sau, cậu đau đến hít khí lạnh: “Bác sĩ tâm lý?”

“Ừ, thư ký Lưu quen biết tôi lâu, quan hệ cũng khá tốt nên mới nói cho tôi biết, lúc mới nghe tôi cũng sợ hết hồn, thành thử phải gọi điện hỏi cậu. Lát ảnh về cậu thử hỏi nhỏ xem sao, có chuyện nhớ báo tôi một tiếng, không có thì tôi xem như không biết gì hết.”

Lâm Lang cúp điện thoại, ngồi trên giường thần thờ, nửa ngày không phục hồi tinh thần. Tối qua hai người còn quay cuồng với nhau, nay sao tự đứng lại đi cố vấn tâm lý? Cậu nén đau ngồi dậy, đang mặc quần áo thì nghe bên ngoài truyền đến tiếng xe. Cậu trông lên người cái áo ngủ rộng thùng thình, chỉ lát sau cửa phòng đã mở, người nọ đi vào, bắt gặp cậu ngồi trên giường thì thoáng ngáy ra, lập tức nhoẻn cười: “Tỉnh rồi à?”

Lâm Lang gật gật đầu, hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Trong công ty có chút việc... Em đói bụng rồi đúng không, vừa hay tôi có mang đồ ăn về, đang tính gọi em dậy ăn đây.” Nói đoạn, hẳn đi đến trước giường, cúi xuống sờ trán cậu: “May mà không nóng.”

Lâm Lang vẫn hơi chóng mặt, chắc tại ngủ lâu quá.

“Còn đau phải không, nếu đau quá thì ăn trên giường cũng được.” Hàn Tuấn bảo.

Mặt Lâm Lang đỏ lên, lắc đầu nói: “Không việc gì, đầu thể cứ nằm trên giường mãi.”

Nói không đau là xạo, dù không đến mức tê tâm liệt phế như Lâm Lang tưởng tượng, nhưng suy cho cùng là lần đầu tiên, mà còn thực sự bị thương, lúc đi đường vẫn đau âm ỉ, nhất là phần eo vừa đau vừa mỏi, hai đùi phảng phất như không thể khép lại, chẳng có tí sức lực nào. Cậu rầm rì đánh răng rửa mặt, đến phòng khách thấy hần mặt mũi tiều tụy ngồi trên sofa, thức ăn trên bàn cơm không hề suy xuyển, vẫn đang bốc khói nghi ngút. Cậu ngồi xuống đối diện, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh không ăn?”

“Tôi không đói, em ăn trước đi.” Hần múc chén cháo đưa qua cho cậu: “Mấy ngày nay chịu khó ăn thức ăn lỏng...”

Lâm Lang rút cuộc nhịn hết nổi, buông đũa hỏi: “Anh không có gì muốn nói với em hả?”

Hần quả nhiên sững sốt, khóe miệng mấp máy, vài lần muốn nói lại thôi, thấy ánh mắt Lâm Lang, rút cuộc suy sụp ngồi xuống, cất giọng ảm đạm: “Tôi... tôi đi khám bác sĩ tâm lý.”

Lâm Lang cố trấn định, hỏi: “Làm sao?”

Mặt Hàn Tuấn thoáng co giật: “Tôi vừa chạm vào em liền... căn bản không khống chế được mình...”

Lâm Lang hơi mù mờ: “Sao lại vậy, trước kia chúng ta cũng hay làm lắm mà?”

Khi ấy bọn họ cũng đâu phải chưa từng lột sạch quần quýt lấy nhau, cậu không hiểu, lúc đó nhịn được, tại sao lúc này kiềm không nổi?

“Em không hiểu...” Về mặt hần có chút thống khổ: “Em biết vì sao có những đôi tình nhân yêu nhau thường xuyên nằm chung giường mà không làm gì cũng chẳng sao, nhưng kết hôn xong thì dù mang thai cũng khó nhịn không?”

“Vì... Vì sao?”

“Bởi có những thứ một khi đã ném thử thì sẽ bị nó tóm gọn, thậm chí sẽ nghiện... Tôi với họ giống nhau... thậm chí còn chẳng bằng họ.”

“Nhưng hồi trước anh cũng làm rồi mà...”

“Với em thì khác, tiến vào thân thể em rồi, tôi quả thực không muốn ra ngoài nữa, có đôi khi chỉ hận không thể... muốn làm mãi, muốn chết trên người em... Lâm Lâm, thỉnh thoảng chính tôi còn sợ hãi cảm giác ấy... Sáng sớm nay em ngất đi, lúc giúp em tắm rửa tôi còn... Tôi cần em bị thương mấy chỗ... Tôi sợ tâm lý mình có vấn đề, tôi...”

“Anh đừng nói nữa.” Lâm Lang cầm tay hắn, cậu chưa từng trải qua chuyện như vậy, không biết nên nói những gì, chỉ biết nắm tay hắn thôi. Hàn Tuấn ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “Hay là tôi chuyển ra ngoài ở vài ngày.”

“Em không muốn!” Lâm Lang tức khắc gạt tay hắn sang một bên: “Đây là chuyện trong lòng anh, chuyển ra ngoài có ích gì.” Cậu càng nói càng bức, giống như việc hai người tách ra khiến cậu uất ức ghê lắm: “Anh không cần dỗ em, nếu anh thấy chơi đủ rồi thì cứ việc nói thẳng, anh không cần dọn đi đâu, em về trường ở là được.”

“Lâm Lâm...”

Lâm Lang đứng lên, mắt mờ sương, tưởng chừng sẽ bật khóc ngay sau đó, “Em mặc kệ, tóm lại em không muốn anh dọn ra ngoài lúc này.”

Nói xong lại xấu hổ, thấy mình hết như một cô nàng vừa thất thân liền giã nảy tìm đàn ông bắt chịu trách nhiệm, vì vậy cậu ngẩng đầu lên, mím môi không chịu rơi nước mắt. Áo khoác rộng rãi trên người rũ xuống, nom cậu càng có vẻ gầy gò đáng thương. Hàn Tuấn đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, dè dặt đáp: “Tôi nghe lời em.”

Lâm Lang rốt cuộc nhịn không được mà ghen ngào. Hắn ôm chặt cậu, lắng nghe hơi thở trên cổ, cất giọng khàn khàn: “Kỳ thực tôi không muốn dọn đi, tôi sợ em bị dọa, không chịu ở bên tôi.”

Lâm Lang nghe vậy chỉ khóc, giống như chưa từng dựa dẫm một người đến thế. Dựa dẫm càng nhiều, bản thân tựa thể ngày càng yếu ớt, hóa ra khi ta yêu một người tha thiết, thì sẽ biết thế nào là sợ hãi.

“Lâm Lâm, mạng của tôi nằm trong tay em, nếu em rời xa tôi, tôi sợ rằng mình sẽ sống không lâu.” Hắn vuốt lưng cậu: “Mỗi lần ôm em tôi đều cảm thấy có chút mê muội, thời bằng tuổi em, tôi cũng từng nghĩ muốn tìm người yêu rồi kết hôn sinh con, nhưng đợi đến hai năm hai sáu cũng chẳng đợi được người kia. Tôi nghe nói có vài người cả đời cũng không gặp được người yêu, còn tưởng mình là dạng người ấy, thế nên lúc phải lòng em, trong lòng tôi vừa sợ vừa hưng phấn.”

Lâm Lang khóc càng dữ hơn, cậu há miệng cắn lên vai hắn một phát, nức nở đứt quãng mà rằng: “Từ nay không bao giờ khóc trước mặt anh nữa, mắt mặt chết được.”

Hắn không nhịn được cười, buông cậu ra: “Không khóc trước mặt tôi, vậy em muốn chạy đến trước mặt ai khóc?”

Lâm Lang lại không cười, có chút thẹn thùng lau khô nước mắt: “Ngày xưa em ít khóc lắm, khó khăn mấy cũng không khóc, nam tử hán đại trượng phu dù khóc cũng không để người thấy.”

Hàn Tuấn ngẩn ra, lại mỉm cười ôm cậu vào lòng, ngữ khí vừa dịu dàng vừa ăn năn: “Sau này sẽ không khiến em khóc nữa.”

Dẫu biết hứa hẹn ấy không có khả năng thực hiện, song hấn chịu thật lòng nói ra, Lâm Lang vẫn thấy thỏa mãn không thôi. Cậu tránh khỏi người hấn, cúi đầu nói: “Hòng em bị khàn, cần viên ngậm ho.”

Dứt lời, cậu ngại ngừng gục đầu xuống, cảm cúi ăn cháo, ai ngờ ăn mạnh quá nên bị sặc đến ho sù sụ, mặt mày đỏ gay, nhất là lại lan tới chỗ đau, hại toàn thân nóng bừng cả lên. Người nọ vỗ lưng cậu, cười hỏi: “Sợ tôi nhìn em thế à?”

“Ai sợ anh.” Lâm Lang cầm giấy ăn lau miệng, hơi nóng trên trán thiếu điều bốc ra ngoài, ngẩng đầu thấy hấn vẫn cười tủm tỉm nhìn mình chăm chú, rốt cuộc nhin không được, mặt đỏ lựng, ấp úng nói: “Tuy... tuy em không sợ anh nhìn, nhưng... nhưng anh không cần nhìn em miết thế đâu, nếu em cũng nhìn anh kiểu đó thì anh thoải mái nổi chác?”

“Không tin em thử xem.” Hấn cười, ôm cậu nằm xuống sofa, cánh tay Lâm Lang không đỡ được, trực tiếp ngã lên ngực hấn, lại vội vàng bò dậy. Hàn Tuấn đề lưng cậu: “Nhìn tôi.”

Mặt hai người gần như sát rạt nhau, gương mặt hấn chưa từng anh tuấn mà chân thật như thế, mũi cao, đường nét góc cạnh rõ ràng, hơi thở Lâm Lang trở nên dồn dập, nhắm mắt mắng: “Em còn lâu mới nhàm chán giống anh, em không...”

Chữ “nhìn” biến mất khi bờ môi mỏng của hấn dán tới, Lâm Lang thất kinh, bất chấp đau đớn, cuống quýt giãy giụa, hấn ấn cậu xuống, ngậm môi cậu nói: “Tin tưởng tôi lúc này.”

Lâm Lang đánh mất tâm thần, chỉ còn đầu lưỡi nhanh nhẹn mà giáo hoạt của hấn đang càn quét xâm nhập khắp khoang miệng. Nhấn trên ngón áp út ánh vào đôi mắt khép hờ của cậu, toàn thân ngập tràn đau đớn, chẳng còn mấy may sức lực. Cái gọi là vành tai tóc mai chạm nhau như keo như sơn, đại khái là chỉ hai người họ rồi. Cõi lòng cậu vừa ngọt vừa thẹn, khoái cảm càng thêm mãnh liệt, linh hồn lảng lảng khoan khoái như muốn thoát ly bất cứ lúc nào.

129. Chương 129: Cuộc Chiến Của Hai Người

Ở nhà suốt ba ngày, tối thứ hai, Lâm Lang nói sao cũng không chịu ở tiếp, Hàn Tuấn khuyên hai lần rồi cũng mặc kệ cậu. Rửa chén xong, thấy Lâm Lang ăn bận chỉnh tề đứng trong phòng tắm, không khỏi lấy làm lạ, hỏi: “Tối qua em mới tắm rồi mà, sáng sớm đã muốn tắm nữa à?”

Lâm Lang tự đánh giá mình qua gương, đẩy cửa ra: “Anh giúp em nhìn thử đi.”

Nói đoạn, cậu liền đi hai bước, quay đầu nhìn cái người đang chẳng hiểu ra sao: “Thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

Lâm Lang đỏ mặt: “Thì là... tư thế đi đường đó... nhìn không ra đúng không?”

Hắn bưng tỉnh đại ngộ, nhin cười nói: “Ồ, hai đùi hình như không khép được.”

Lâm Lang giật mình, trợn mắt hỏi: “Rõ ràng dữ vậy hả? Vậy phải làm sao, em còn muốn ra ngoài gặp người mà.”

Hàn Tuấn không nén cười nổi: “Sao tự dưng em chú ý tới vấn đề này?”

“Xem trên mạng, trên đó nói làm xong sẽ...” Mặt cậu đỏ lựng, vừa xấu hổ vừa tức tối: “Vậy mà đúng thật.” Cậu xoay người về phòng tắm, tới tới lui lui hai chuyển nữa, hắn rút cuộc nhin hết nổi, cười nói: “Tôi lừa em thôi, làm sao biến hóa rõ rệt thế được, trên mạng toàn gạt người cả.”

Lâm Lang không tin lắm, Hàn Tuấn kéo cậu qua: “Không tin em ra ngoài đi thử, nếu có người nghi ngờ em thì tôi mặc em xử trí.”

Lâm Lang nghiêng răng nghiêng lợi, đeo túi lên vai, hung hăng mà rằng: “Tin anh lần này đấy, nếu hại em dọa người, lần sau đừng hòng mơ tưởng chuyện kia nữa!”

Cửa phòng đóng cái sầm, Hàn Tuấn đứng tại chỗ đỡ khóc đỡ cười, cửa đột nhiên lại mở, cậu nhóc chạy về, thở phì phò nói: “Quên đeo cà vạt cho anh.”

Mỗi lần hắn ra ngoài đều được cậu đeo cà vạt, nay đã thành thói quen. Hàn Tuấn kinh ngạc nhìn thiếu niên nhón chân thắt cà vạt cho mình, trong lòng ấm áp, không khỏi ôm eo cậu, cúi đầu bảo: “Hôn một cái.”

Lâm Lang cười đẩy hắn ra, mặt mày tươi rói: “Nghĩ ngon ha, hầu hạ anh đeo cà vạt là tốt lắm rồi, còn muốn chiêm hời nữa hả, hổng có cửa đâu.”

“Sao lại không có cửa?” Hắn vươn tay quơ lấy thiếu niên đang muốn chạy trốn, thân dưới húc nhẹ: “Đây chả phải cửa còn gì, lớn cỡ nào cũng lọt...”

Lâm Lang đỏ mặt, hắn tức tốc đề cậu lên tường mà hôn, hôn đến nồng nàn khó phân, Lâm Lang vất vả lắm mới tránh thoát, xấu hổ nói: “Lẳng nhăng nữa em trễ giờ mất.”

Hàn Tuấn cười khê, ôm ghì vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên: “Bảo bối dễ thẹn thùng hơn cả con gái.”

Lâm Lang nổi đóa, dùng sức giãy ra: “Bớt so sánh em với con gái đi, trưa nay em không về đâu!”

Dứt lời, cậu ùng ùng mở cửa chạy đi, cửa bị nện rung ầm trời. Hàn Tuấn che trán, cười cảm thán.

Nhưng câu nói ấy lại cảnh báo Lâm Lang, vì cậu từng nghe người ta nói, hình như làm thụ thời gian dài sẽ ngày càng có khuynh hướng nữ tính hóa. Tuy rằng Hàn Tuấn cũng coi như song tính luyện ái, hiển nhiên càng thích cậu ôn hòa một chút, song Lâm Lang vẫn không thể tưởng tượng mình trở nên giống ảo lả. Thế là cậu bắt đầu chú ý ngôn hành cử chỉ của mình, nhưng sau khi quan sát cẩn thận, phát hiện ngoại trừ dễ đỏ mặt thì cậu đâu có gì bị gái hóa, trước mặt người ngoài vẫn là thiếu niên hoạt bát của thế kỷ 21, trái tim treo lơ lửng bấy giờ mới hạ xuống. Dễ đỏ mặt là đặc điểm từ khi sinh ra, không phải chuyện cậu muốn thay đổi là thay đổi, cơ mà cũng không tính là khuyết điểm đúng không?

Qua Trung thu liền bước vào nửa đầu tháng mười, trời hạ một trận mưa, thời tiết lạnh dần. Mấy bữa nay hai người đều chia phòng ngủ, dù Lâm Lang là sinh viên chuyên khoa tiếng Anh, tương lai lập chí muốn thi chuyên bốn chuyên tám, nhưng vẫn tính tham gia cấp bốn cấp sáu, thành thử đã bắt đầu chuẩn bị từ năm hai. Giờ ăn cơm, cậu đang dọn chén đĩa thì bất ngờ bị hấn đè mu bàn tay, nhăn mày hỏi: “Nhấn đâu?”

*tiếng anh cấp bốn (CET4), cấp sáu (CET6): viết tắt của College English Test, bài thi tiếng Anh toàn quốc dành cho sinh viên chưa tốt nghiệp hoặc sau tốt nghiệp không thuộc chuyên ngành tiếng Anh, thường thi vào năm hai;

Tiếng anh chuyên bốn (TEM4), chuyên tám (TEM8): viết tắt của Test for English Majors, tương tự cấp bốn cấp sáu nhưng khó hơn, môn thi bắt buộc của sinh viên chuyên ngành tiếng Anh, thi vào năm cuối.

Lâm Lang rút tay về: “Gây chú ý quá nên em cất đi rồi.”

Hấn không nói gì, nhưng rõ ràng không vui lắm. Lâm Lang đành phải theo vô phòng bếp, khép nép giải thích: “Bạn học chưa từng thấy em thân cận với nữ sinh nào, đột nhiên đeo nhẫn, người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ hỏi, anh nói em trả lời sao giờ?”

Người nọ vẫn im lìm, sầm mặt đi bày đĩa. Lâm Lang chỉ đành móc cái nhẫn trên cổ ra: “Ồm, em tìm sợi dây đeo lên cổ, cũng coi như mang theo bên người đúng không?”

Hấn xoay lại, chỉ thấy chiếc nhẫn mình tặng Lâm Lang được cậu luồn vào sợi dây đỏ đeo trước cổ, ánh vàng lấp lánh tôn lên căn cổ trắng trẻo mịn màng của thiếu niên. “Nhẫn này em phải đeo hàng ngày, không được lấy xuống.”

“Biết rồi.” Lâm Lang gật gật đầu, không nhin được cười: “Bộ đáng giận dỗi vừa rồi của anh thiệt đáng yêu.”

Nói xong bị hấn trừng cho tắt cười, chỉ đành thè lưỡi tỏ ý không phục. Ai biết hấn tự dưng sấn tới, áp sát vào cậu, nở nụ cười âm hiểm: “Ông xã em đã đáng yêu như vậy, có phải em nên khen thưởng một chút không?”

Lâm Lang vụt cái đỏ mặt, xưng hô “ông xã” này cậu từng gọi một lần, hoàn toàn là trong tình huống thân và tâm không theo ý mình. Đàn ông là một đám động vật nguyên thủy, đành rằng cậu mới mười bảy, song cũng là nam tử hán huyết khí phương cương nha, khó tránh bị dục vọng thao túng. Trời cao làm chứng, cậu mà tỉnh táo, hai chữ kia đánh chết cũng thốt không ra. Nay bị hấn xấu xa nhắc tới, Lâm Lang xấu hổ và tức đến nỗi chỉ hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống, cậu luôn tự xưng thanh cao, nhưng lại không

cốt khí gọi hần là ông xã, mấy ngày nay cứ nghĩ đến là muốn nhéo mình hai cái. “Ai... ai là ông xã, anh... anh đừng có mà đùa giỡn lưu manh.”

“Bảo bồi quên cách gọi rồi sao?” Hần cười nhẹ, túm chặt vai cậu: “Vậy để tôi nhắc nhở bảo bồi. Lúc ấy bảo bồi đang quặp lấy eo ông xã, khóc lóc xin ông xã tha cho mình, nhưng phía dưới lại kẹp chặt hơn ai hết, tham ăn nuốt trọn thứ gì đó của ông xã mà vẫn chê ngứa mới chết.”

Mặt Lâm Lang đỏ phừng phừng, ngáy ngốc mở to hai mắt.

Hàn Tuấn rút cuộc ý thức được vấn đề, thử gọi dò: “Lâm Lâm?”

Lâm Lang “oa” một tiếng bật khóc làm hần giật thót, vội vàng ôm cậu hỏi: “Làm sao làm sao?”

Lâm Lang khóc lớn, đẩy hần ra chạy vào phòng ngủ, đóng cửa cái rầm. Hàn Tuấn có chút không biết làm sao, gãi đầu đuổi theo, gõ cửa hô: “Tôi sai rồi sai rồi, em đừng khóc mà.”

Ai dè bên trong càng khóc to hơn, khóc phải gọi là tê tâm liệt phế, ruột gan đứt từng khúc. Hàn Tuấn đứng ngoài luôn mồm xin lỗi: “Tôi chỉ thuận miệng nói đùa thôi, không biết em để ý như vậy, em đừng khóc, về sau tôi không bao giờ nói nữa, Lâm Lâm?”

Bên trong vẫn khóc không ngừng, hần gõ cửa ầm ầm một hồi, bên trong dứt khoát không mở. Hần quần quanh trước cửa chốc lát, rồi cuống quýt đi tới chỗ cửa sổ. Ai dè đang định nói chuyện thì sững người, lập tức giận không chịu nổi, té ra Lâm Lang đang ngồi trên giường hả họng “khóc lớn”, nhưng chỉ có âm thanh, trên mặt nào có tí ti nước mắt, còn ra bộ tiểu nhân đắc ý nữa chứ.

Lúc ấy Lâm Lang cả tâm muốn chết cũng có, khóc lớn hoàn toàn là phản ứng bất đắc dĩ theo bản năng, bởi khi đó đầu óc cậu quả tình trống rỗng, thậm chí phải mau mau biến khỏi đây, chạy vào phòng ngủ mới khôi phục tri giác, một mực cảm thấy mình thông minh, lại nghe người nọ đau lòng nói xin lỗi ngoài cửa, xấu hổ ban đầu loáng cái biến thành hả hê nho nhỏ, do vậy mới nằm nghiêng trên giường giả khóc. Đang khóc rõ high, chợt nghe thấy cửa sổ vang hai tiếng “cộc cộc”, cậu kinh ngạc quay đầu nhìn, bắt gặp khuôn mặt tức điên của hần thì ngốc lảng ngay tắp lự.

Tiếp theo, chính là cuộc chiến giằng co của hai người.

“Lá gan của cục cưng càng lúc càng lớn rồi, cả tôi cũng dám lừa?”

“Em không có... chỉ là... mà lừa anh đó thì sao, ai biết anh đùa giỡn lưu manh, ăn bữa cơm cũng chẳng yên, trong đầu toàn tư tưởng xấu xa đầu độc vị thành niên của tổ quốc!”

“Làm cũng làm rồi, còn chuyện gì xấu xa hơn nữa hả?”

“Anh... anh là đồ mặt dày... anh... anh tưởng ai cũng giống anh hả...”

“ ... ”

“ ... ”

“Em ra đi, đồ ăn sắp nguội rồi.”

“Không, em mà ra ngoài anh còn lâu mới tha cho em.”

“Yên tâm, tôi không đánh em đâu.”

Lâm Lang hừ một tiếng, anh dĩ nhiên không đánh, nhưng anh sẽ đùa giỡn lưu manh...

“Tôi cam đoan không động vào em.”

Xì, anh lấy cái gì cam đoan? Vả lại, anh cam đoan biết bao nhiêu lần rồi, tin anh mới là đồ ngốc.

“Vậy em bảo phải làm sao bây giờ?”

“Anh ăn lẹ đi, anh ăn xong đi rồi em mới ra ăn.”

“Thiếu em tôi ăn không vô.”

Xác, lại bày đặt nói ngon nói ngọt đây mà, sắp ba mươi tuổi đầu còn không biết xấu hổ. Lâm Lang dứt khoát che đầu: “Anh không cần nói nữa, em không mắc mưu đâu.”

“Nhưng em còn nấn ná nữa khéo trễ học bây giờ.”

Lâm Lang giật thót, ngẩng đầu dòm đồng hồ, quả nhiên đã một giờ chiều. Song lúc này cúi đầu hối lỗi thì quá không cam tâm, đằng nào cũng đã cố gắng đấu tranh lâu như vậy, người cũng chọc tức rồi, giờ mà ra chẳng bằng nhận thua ngay từ đầu. Cậu cắn răng một cái, bịt tai nằm trên giường.

Nằm im chừng mười phút, bên ngoài vậy mà yên tĩnh thật. Cậu thả tay ra, nghiêng tai nghe ngóng một lát, nghe thấy tiếng lách cách trong phòng khách, lại dán lỗ tai lên khe cửa nghe tiếp, chỉ nghe hần cất giọng trước cửa: “Tôi ăn xong rồi, phần em để trên bàn đó, em ngại nguội thì dùng lò vi sóng hâm nóng nhé. Tôi đi làm đây.”

Lâm Lang nghe tiếng đóng cửa mà vẫn chưa yên lòng, cuống cuống chạy đến bên cửa sổ, tận mắt thấy hấn vào xe, bấy giờ mới thở phào, nhìn đồng hồ đã là một giờ hai mươi, cách giờ học chỉ còn bốn mươi phút. Cậu hấp tấp mở cửa, chạy ra phòng khách ngón ngấu như hổ đói, tất tật trong đĩa đều là món cậu thích ăn, đĩa cá nhỏ cũng đã được lấy xương. Lâm Lang ăn ăn một chốc lại bắt đầu cảm động, cậu không thích ăn cá, ngại nặng mùi, nhưng hấn khẳng khẳng bắt cậu ăn, nói là tốt cho sức khỏe, phải cân bằng dinh dưỡng. Lần nào ăn cũng lấy hết xương cá, cậu không nỡ khước từ tấm lòng của hấn nên luôn luôn ăn sạch. Tồn khoảng mười phút đã ăn xong, bỏ đĩa vào chậu rửa, đoạn đeo túi chạy lẹ ra ngoài. Ai biết vừa ra cửa đã thấy xe hấn đậu bên ngoài, cậu sợ tới mức co cẳng bỏ chạy, dợm chạy hai bước thì nghe hấn cười gọi: “Em đừng sợ, tôi sợ em lên lớp trễ thôi, mau lại đây tôi chở đến trường.”

Lâm Lang dừng chân, có chút bất an. Hàn Tuấn đẩy cửa xe ra, cười đến dịu dàng lại yêu chiều: “Nếu tôi thực sự muốn trừng phạt em, em nói xem, em trốn thoát lần này, nhưng liệu tới tôi còn trốn được không?”

Mặt Lâm Lang đỏ lên, đành phải đi qua, dè dặt vừa thất xong dây an toàn hấn đã nghiêng người qua, cậu hét ầm lên, bùm mặt hô: “Em sai rồi, đại nhân anh không nên chấp nhặt tiểu nhân nha!”

Hấn sững người, mỉm cười ngồi trở về, khóe mắt thấp thoáng nét cười nhàn nhạt: “Chỉ dọa em thôi.”

Lâm Lang quay mặt ra cửa sổ, xấu hổ kinh khủng, cậu với hấn so chiêu, lần nào lần nấy quân lính tan rã là sao.

Giờ này trên đường không đông người, xe đến trường rất nhanh. Lâm Lang vội vã xuống xe, cầm túi chạy thẳng, lại bị hấn túm lấy, nghiêng mặt ra hiệu. Lâm Lang ngượng ngùng, thấy quanh đây không có ai, bèn lại gần hôn một cái, đoạn nhanh chân chuồn mất. Thời tiết ngày thu trời cao mây nhạt, áng mây mỏng trắng trong thuần khiết, Lâm Lang cười toe toét, cấp túi chạy về hướng khu phòng học, tòa nhà tỏa sáng bằng bạc dưới ánh mặt trời, hai bên là hàng liễu rủ mềm mại tựa mây, dập dềnh theo làn gió. Cậu nhin không được quảng tút sách lên, hắng giọng hét toáng. Lúc tút sách rơi xuống, Lâm Lang sợ quá phải vội vàng rứt đầu, nhưng tút vẫn nện trúng đầu cậu, cậu “ui da” một tiếng, mấy nữ sinh gần đó thấy vậy liền che miệng cười.

130. Chương 130: Chân Tình Trong CƠN SAY

Chiều nghỉ học, Lâm Lang lại tới quán cà phê mình từng làm việc một chuyến, cậu nhờ bạn học làm thay hai tuần, nhưng người bạn kia làm chẳng ra sao, chủ quán than phiền không thôi. Ra khỏi quán cà phê, đi động trong tút đột nhiên reo vang, là một dãy số xa lạ.

Danh bạ điện thoại của cậu cũng chỉ lưu ba bốn người, Hàn Tuấn, Cao Chí Kiệt, Quan Bằng, còn lại là lớp trưởng. Bất máy xong mới giật nảy người, người gọi điện vậy mà là dì Văn, hẹn gặp cậu tại quán trà kế bên trường học.

Lâm Lang có chút luống cuống, muốn gọi cho Hàn Tuấn hỏi thử, lại sợ dì Văn vốn không muốn để hấn biết, mình làm điều thừa thãi chỉ e gây thêm phiền. Cậu vẫn luôn hy vọng bản thân tạo được ấn tượng tốt với dì Văn, đi qua đi lại mấy vòng trên đường Quang Minh, rốt cuộc cũng góp đủ dũng khí một mình một đao tiến đến nơi hẹn.

Quán trà kia rất gần trường, cũng không quá sang trọng, cô phục vụ dẫn cậu đến một phòng riêng, mắt thấy sắp đầy cửa vào tới nơi thì Lâm Lang bỗng gọi phục vụ lại hỏi: “Toilet ở đâu, tôi muốn đi vệ sinh trước.”

Phục vụ mỉm cười, chỉ chỉ cuối hành lang. Lâm Lang cuống quýt chạy qua, toilet cũng không có ai, cậu mở vòi nước, trong tiếng nước xả ào ào, nhìn thấy gương mặt trong gương hơi tái nhợt, mũi cay cay, liền thò mặt xuống dưới vòi nước. Đợi khi ngẩng đầu lên nữa, trên mặt đã ướt sũng, giống như vừa khóc mà lại không giống.

Cậu lấy giấy vệ sinh lau tay, cười nhẹ với gương, cuối cùng vẫn bước ra ngoài, vừa vào liền vội vàng cúi đầu chào: “Chào dì ạ.”

Dì Văn mỉm cười đứng lên: “Lâm Lang đúng không, làm gì mà cậu nệ thế, lại đây ngồi đi.”

Lâm Lang cười ngồi xuống, cứ như học sinh tiểu học đối mặt với cô giáo, hỏi một câu đáp một câu, hơn nữa còn tích chữ như vàng, tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc nói nhiều tắt hớ. Dì Văn nhướn cười, hỏi: “Con sợ dì lắm à, trông con có vẻ căng thẳng?”

Lâm Lang đỏ mặt, mím môi, thành thật gật đầu: “Con hơi căng thẳng.”

“Chớ căng thẳng, dì gọi con tới đây là vì muốn gặp con, trừ buổi dạ tiệc năm ngoái có gặp một lần, về sau dì cháu ta chưa gặp lần nào nữa đúng không?”

“Kỳ thực con có thấy dì một lần trên phố đi bộ Vạn Đạt, nhưng dì không phát hiện ra con.”

Dì Văn nở nụ cười: “Lần này gọi con đến đây, có lẽ trong lòng con cũng tự biết phần nào... Con với Hàn Tuấn bắt đầu lâu chưa?”

Tim Lâm Lang đập thình thịch, nuốt nước miếng đáp: “Năm ngoái, cũng có thể là năm nay... Con cũng không biết nên tính từ lúc nào...”

Dì Văn gật gật đầu, hớp ngụm trà, nói: “Chuyện của các con, tuy rằng dì không ủng hộ, nhưng cũng không phản đối. Dì hiểu tính Hàn Tuấn, hễ là chuyện nó nhận định thì ai khuyên cũng không quay lại, từ nhỏ nó đã tương đối thân cận với dì, dì đương nhiên không muốn làm tổn thương nó. Vị trí của con trong lòng nó, đến dì còn nhìn ra được, dì đã hỏi qua Chí Kiệt, biết ban đầu con không muốn, song nếu đã đi tới bước này thì hy vọng con hãy đối xử tốt với nó. Tính tình Hàn Tuấn có phần mạnh bạo, đôi khi hành xử cân nhắc không đúng mực, nhưng con người nó rất tuyệt vời, không phải vì nó là cháu dì nên dì mới nói vậy đâu, con sống với nó chắc chắn không lo vất vả.”

Lâm Lang vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần nghênh đón bão táp, thậm chí trên đường đi còn tưởng tượng thế này: Dì Văn to tiếng mắng cậu là đồ đồng tính luyến ái, tuyên bố muốn tới trường vạch mặt cậu, sự tình càng lúc càng náo loạn, sau cùng cậu chịu không thấu rồi hy sinh oanh liệt. Nay nghe dì Văn nói vậy, cậu thấy mũi mình cay cay, cả người thoáng chốc thả lỏng, phảng phất như sống sót sau tai nạn. Cậu ngẩng

đầu, chẳng biết đáp gì cho phải, đành phải đỏ mắt nói: “Cám ơn dì.”

“Hàn Tuấn nhìn thì mạnh mẽ, xuất thân cũng tốt, thực ra thâm tâm rất đáng thương. Mẹ nó, cũng chính là chị gái dì, năm xưa mắc bệnh tâm thần nên tự sát, khi đó Hàn Tuấn mới bảy tám tuổi bị kích thích nhẹ, suốt mấy năm ấy phải thường xuyên đi bác sĩ tâm lý, thành thử cá tính tương đối lạnh lùng. Nó ở với dì vài năm rồi xuất ngoại, trở về thì lên đại học, cũng cố ý muốn tới thành phố F. Dì xem nó như con mình mà đối đãi, luôn mong nó tìm được ai đó và sống hạnh phúc, biết nó thích con, dù dì bất ngờ, nhưng vẫn bằng lòng tôn trọng lựa chọn của nó. Nói thật, dì cũng không phải người quá tiến bộ, nếu được lựa chọn, dì vẫn muốn nó tìm một cô gái tốt kết hôn sinh con, bình bình đạm đạm sống qua ngày. Lúc mới nghe nó kể, dì cũng từng khóc mấy lần, cũng thất vọng, cũng lo âu, cũng muốn tách hai đứa ra. Nhưng Hàn Tuấn lại tuyên bố dứt khoát với dì, nó là nửa con ruột của dì, dì đâu nỡ nhìn nó âm thầm đau khổ. Dì thay chị mình chăm sóc nó lại không chăm sóc đàng hoàng, quá trình trưởng thành của nó rất gập ghềnh chông gai, nay đã sắp hai mươi tám, qua hai năm nữa là ba mươi rồi, dì cũng gần năm mươi, liệu có thể ở cạnh nó bao nhiêu ngày nữa đây. Hôm nay tìm con nói những lời này, chung quy cũng xuất phát từ tấm lòng trưởng bối, muốn sớm gặp con mà thôi, về sau có thời gian rảnh nhớ bảo Hàn Tuấn dẫn đến nhà dì ngồi chơi. Dì từng nhắc nó mấy lần, nó lại lo con sợ nên không chịu nói, hôm nay chúng ta gặp mặt xem như bớt gánh nặng cho nó.”

Lâm Lang mím môi gật đầu, lại thấy mắt dì Văn ngập nước, cười đến bất đắc dĩ mà thê lương. Trong lòng cậu khó tránh bi ai, bỗng nghĩ đến người nhà mình, khổ sở gục đầu xuống. Dì Văn dấu sao cũng là người phụ nữ mạnh mẽ, còn sinh sống tại thành phố lớn, nhưng chắc vẫn phải hạ quyết tâm lớn lắm mới quyết định chấp nhận tình cảm của họ, huống chi là bà nội cả đời chưa bước chân khỏi thôn của cậu? Cậu quả thực không dám nghĩ nữa, cõi lòng chưa xót khôn nguôi.

“Còn nữa, con hãy khuyên nhủ nó, tốt nhất đừng nói gì với Hàn lão gia, suy cho cùng ông cũng lớn tuổi rồi, khả năng tiếp nhận hơi khó. Hàn Tuấn vốn đã không hòa thuận với người nhà, ngộ nhờ ầm ĩ ra chuyện gì thì ảnh hưởng không tốt tới các con.”

Lâm Lang gật đầu: “Con sẽ tìm dịp khuyên anh ấy.”

“Con đường tương lai của các con chắc chắn không dễ đi, chuyện tình cảm cần hai người đồng tâm hiệp lực, nếu một bên cố gắng mà bên kia chỉ luôn trốn tránh, thì khó mà đạt kết quả tốt. Con còn nhỏ tuổi lắm, đã từng nghĩ qua chưa?”

Lâm Lang lắc đầu: “Con... con biết con không xứng với Hàn Tuấn, con nhát gan, cũng chẳng trợ giúp được gì cho tương lai của anh... Nhưng con sẽ nỗ lực, dù tương lai gia đình Hàn Tuấn biết chuyện, con cũng sẽ không làm anh ấy mất mặt. Con với anh ấy sẽ ổn thôi...”

Dẫu chỉ nói ngoài miệng, cậu cũng có thể đoán được đó là một con đường dài đằng đẵng không điểm cuối. Trong một thoáng, cậu thậm chí có chút tuyệt vọng, tưởng như mình là con thiêu thân lao đầu vào lửa, ngay khắc sau sẽ tan thành tro bụi. Cậu tựa hồ thấy trước tương lai không lối đi của họ, bản thân chỉ có hai bàn tay trắng, căn bản không có dũng khí được ăn cả ngã về không và đứng ra đảm đương, thời điểm bão táp kéo tới, cậu đã định sẵn sẽ buông vũ khí bỏ chạy.

Lâm Lang rời khỏi quán trà, nhìn xe dì Văn mất hút trong biển người. Bảy giờ, sắc trời đã tối hẳn, cậu men theo lối đi bộ hướng về phía Bắc, bóng cây lắc lư dao động trên mặt đất, hàng quán hai bên đường

vẫn hết sức náo nhiệt, người đi dạo buổi tối nối đuôi nhau không ngắt. Đi ngang qua công viên, cậu đeo ba lô tiến vào. Trên quảng trường nhỏ trong công viên, một nhóm phụ nữ đang khiêu vũ thể dục, xung quanh có rất đông người đang xem. Cậu ngồi xuống cái ghế gần đó, nâng má nhìn mê mải, đầu óc trống rỗng, chỉ có bước nhảy không ngừng lên xuống của mấy người phụ nữ kia, tiếng cười trẻ con ríu rít như chuông bạc, cửa sổ những tòa chung cư đằng xa hắt ra ánh sáng ấm áp. Chẳng rõ đã nhìn bao lâu, cậu đột nhiên rùng mình, định thần lại mới phát hiện quảng trường vốn ồn ào sôi động chỉ còn lác đác dăm ba đôi tình nhân. Cậu ôm tay đứng lên, móc di động ra xem mới nhớ mình đã tắt máy từ trước khi đi gặp dì Văn.

Điện thoại vừa khởi động tức thì, mấy cuộc gọi nhỡ liền nhảy ra, còn có năm sáu tin nhắn của Hàn Tuấn, phía trên bên phải màn hình hiển thị chín giờ rưỡi.

Buổi tối trung tuần tháng mười, nhiệt độ không khí thấp hơn rất nhiều. Cậu dợm đi vài bước, di động lại vang, giọng hân vừa sốt ruột vừa dịu dàng: “Sao lại tắt máy?”

“À, ban ngày em tắt điện thoại, kết quả đến công viên phía Nam chơi một hồi thì quên bém mắt, anh tìm em có việc hả?”

Đối phương trầm mặc một lát, tựa như đang cố dẹp yên cơn giận trong ngực: “Giờ em đang ở đâu, cần tôi đến đón không?”

Lâm Lang nghe đầu kia truyền tới tiếng xe, vội đáp: “Anh lái xe đừng gọi điện thoại. Cũng không cần lại đây đón em đâu, em gần về đến nhà rồi.”

Hắn tạm ngưng không nói, Lâm Lang “này” một tiếng, chỉ nghe đầu kia mắng: “Cục cưng còn nói dối.”

Lâm Lang mím môi cười: “Em nói dối hồi nào?” Đoạn quay đầu liếc thoáng qua: “Chẳng lẽ bây giờ anh đang nhìn... A.” Cậu bất đắc dĩ thả di động xuống, nhin không được bật cười, té ra hắn thực sự đang đứng dưới tàng cây ngô đồng đối diện, vẫy vẫy tay với cậu.

Cậu hấp tấp chạy qua, trên đường không chú ý, một chiếc xe gần như sượt sát người cậu, Hàn Tuấn một tay quơ lấy cậu ôm vào lòng: “Coi chừng!”

Lâm Lang cười cười, “Em sang đường lúc nào cũng vậy hết, trước kia Quan Bằng cũng hay kéo em.”

Hắn mở cửa xe nhét cậu vào, quay đầu nhìn cậu: “Sao hôm nay ra ngoài chơi trễ vậy?”

“Bữa nay không muốn về nhà, tính đi dạo cho đã mới về. Em đến thành phố F cũng lâu rồi, cơ mà vẫn chưa có nhiều cơ hội ra ngoài chơi vào buổi tối đâu.”

Nói đoạn, cậu dòm dòm quần áo trên người hắn, “Anh có về qua nhà hả?”

Hắn gật đầu: “Đợi nửa ngày chẳng thấy em về, điện thoại lại không gọi được, đành phải đi tìm em.”

Lâm Lang thở hắt một hơi: ”Thành phố F lớn thế này, sao anh biết em đi đâu, đi chẳng có mục đích mà vẫn tìm thấy hay vậy?”

“Bởi mới nói tôi với Lâm Lâm tâm hữu linh tê, vừa tới đây đã gặp rồi. Giờ về nhà được chưa?”

“Đừng, em muốn ở ngoài thêm chốc nữa.” Lâm Lang thắt dây an toàn: “Tụi mình lái xe đi hóng gió ha?”

Vẻ mặt hắn có chút thất vọng, hỏi lại một lần: “Không muốn về nhà thật sao?”

Lâm Lang kiên quyết lắc đầu, “Không về, đằng nào mai em cũng không học sáng, tối nay ngủ trễ chút cũng được.”

Hàn Tuấn thở dài một tiếng, “Được rồi, bảo bố nói đi đâu thì đi đấy.”

Xe đi không mục tiêu trên đường, Lâm Lang dựa ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn bên ngoài lần lượt rọi lên mặt, khiến cậu có ảo giác rất đổi kỳ diệu, phẳng phất như xuyên qua thời không vậy. Cậu quay sang nhìn hắn: “Em điều chỉnh ca làm ở quán cà phê rồi, đổi thứ bảy chủ nhật thành buổi tối mỗi ngày, như vậy cuối tuần sẽ có thời gian.”

Hàn Tuấn nhú mày, “Buổi tối mỗi ngày?”

Lâm Lang gật đầu: “Năm hai không cần học tối, em về sớm quá cũng chẳng có gì làm, không bằng tối đi làm thêm, dù sao cũng không phải cả đêm, chỉ từ bảy giờ đến mười giờ thôi, ba tiếng, một tiếng ba mươi tệ, một ngày cũng gần trăm tệ đấy.”

“Nếu em thiếu tiền thì cứ nói với tôi, nghỉ việc ở đó đi, lúc trước tôi đồng ý cho em đi làm là do em nói công việc không vất vả, có cơ hội luyện tiếng Anh. Hiện tại việc này đã hoàn toàn mang tính chất công tác rồi, hà tất phải vì tiền mà lãng phí thời gian quý báu, vẫn nên nghỉ đi.”

“Tiền là tiền của anh, không phải của em.” Dứt lời lại cảm thấy thiếu thỏa đáng, bèn bổ sung: “Em biết anh xót em, không muốn em chịu khổ, nhưng đây là cuộc sống của em, em muốn sinh hoạt dựa trên cố gắng của mình, bằng không về già nhất định sẽ hối hận. Sống ở đời phải nỗ lực phấn đấu thì cuộc sống mới có ý nghĩa, tạo nên của cải và hạnh phúc bằng chính đôi tay mình là chân thực và vui sướng nhất.”

Xe dừng dưới một tàng cây, hắn quay đầu nhìn cậu. Lâm Lang bưng bình ngòi thẳng người: “Em muốn tự mình cố gắng mang đến hạnh phúc cho bà nội.”

Hàn Tuấn vẫn nhìn cậu không suy xuyễn, rốt cuộc bại trận, ôm tâm tình có chút suy sụp mà mở cửa xe: “Ở đây vắng người, phong cảnh cũng khá đẹp, xuống ngắm một lát đi.”

Lâm Lang xuống xe, ban nãy ở ngoài suốt nên không cảm thấy, giờ chui ra khỏi xe, gió lạnh thổi qua khiến cậu lạnh tới rùng mình. Đèn đường óng ánh chiếu lên từng bách ngô đồng, cách đó không xa là phố xá đèn hoa rực rỡ. Hai người men theo con đường nhỏ tiến sâu vào trong, ngồi xuống một băng ghế. Mùa thu, lá cây ngô đồng cũng úa vàng đáng kể, hần quay sang giữ lấy mái tóc bị thổi loạn của cậu, nhẹ giọng hỏi: “Lạnh không?”

Lâm Lang lắc đầu: “Không lạnh.”

Hàn Tuấn quan sát cậu, có chút mất hứng: “Nhưng tôi cứ muốn cởi áo cho em mặc thì biết làm sao?”

Nói đoạn, hần cởi áo khoác xuống thật. Lâm Lang vừa tức vừa buồn cười, bèn ngoảnh mặt sang chỗ khác mà cười. Một luồng gió lạnh ập tới, mang theo mùi hương nhàn nhạt trên người hần, phân không rõ là mùi kem cạo râu hay sữa tắm, cậu kéo áo qua ngửi ngửi, cười hỏi: “Sao em nghe được mùi thuốc lá thế này?”

Hần cười đáp: “Nay có hút một điếu.”

Lâm Lang lập tức cau mày thật chặt, không đợi cậu nổi nóng, hần đã cười nói: “Xạo em thôi, chắc là người khác hút thuốc nên ám mùi, những chuyện đã đồng ý với em thì tôi luôn luôn nói được làm được, một điếu thuốc cũng không hút.”

Lâm Lang cong môi, ngẩng đầu lên, sườn mặt mềm mại mà xinh đẹp. “Anh biết không, từ bé em đã thích loại cây to che khuất cả bầu trời thế này. Lần đầu tiên nhìn thấy cây ngô đồng cao lớn trên đường cái thành phố F, em liền nghĩ, tương lai nhất định phải sống tại một thành phố như vậy. Bất luận là mùa thu lá rơi, hay mùa hè đổ mưa đều rất đẹp.”

Hàn Tuấn cười nhìn cậu, cũng không nói gì.

“Sinh hoạt như bây giờ chính là kiểu sống tuyệt vời nhất mà xưa kia em từng mơ tưởng, hy vọng tương lai đi làm cũng có thể trải qua những ngày giống vậy. Ngày ngày bận rộn nhưng vẫn phong phú, tối tan tâm sẽ ra ngoài tản bộ.” Đoạn, cậu cười toe toét: “Anh biết nguyện vọng lớn nhất của em khi đến thành phố F là gì không?”

“Là cái gì?”

Lâm Lang thoáng ngượng ngùng, cười né tránh tầm mắt nóng bỏng của hần: “Nói ra có hơi khác người...” Cậu ngẩng đầu đối diện ánh mắt hần: “Nguyện vọng lớn nhất khi ấy là chờ trời đổ mưa, sau đó ngồi hết toàn bộ xe buýt trong thành phố, từ trạm đầu tới trạm cuối, đi một vòng quanh thành phố F. Giọt nước bám đầy trên ô cửa sổ, nước mưa chảy ròng ròng từ tán ngô đồng, em an vị trên hàng ghế cuối cùng, tựa vào cửa sổ ngắm xe cộ và người đi trên đường, còn cả những cửa hàng nữa.”

Có lẽ chính cậu cũng tự thấy quái đản, nói xong liền ngửa đầu thở một hơi, rồi vui vẻ reo to: “Anh nhìn nè nhìn nè, thấy khói trắng phả ra luôn này!”

Dứt lời, cậu thối mạnh hai phát, khói trắng mong manh tỏa ra từ miệng, biểu cảm và động tác hết như đứa trẻ chưa trưởng thành.

Thấy hắn chỉ mặc áo sơ mi ngồi một bên, cậu lại muốn cởi áo khoác trả hắn. Hàn Tuấn giữ tay cậu, nói: “Tôi không lạnh, em mặc đi.”

Lâm Lang không chịu ngồi tiếp nữa, đứng dậy bảo: “Trễ rồi, mình về thôi.”

Hàn Tuấn lại không đứng lên, cười nói: “Tí nữa hăng về, tôi sợ đứng trong phòng quá lâu với em sẽ kiểm lòng không được mà hôn em.”

Lâm Lang nở nụ cười, đưa tay cọ cọ mũi: “Trời lạnh như vậy, chắc chỉ có hai chúng ta mới ngớ ngẩn đứng đây chịu lạnh thôi.”

Hàn Tuấn nhìn cậu hỏi: “Em lạnh lắm à?”

“Không.” Lâm Lang lắc lắc áo khoác trên người: “Em có áo khoác tình yêu rồi.”

Hàn Tuấn nhoẻn miệng cười, tiếng cười trong sáng như trẻ con mấy tuổi. Lâm Lang thầm nghĩ, anh ấy cười đẹp thế cơ mà, đáng lẽ nên để những người khác thấy mới phải, ngay cả dì Văn còn bảo anh ấy lạnh lùng, chứng tỏ trừ lúc đối diện mình, anh chẳng mấy khi cười mở như bây giờ.

“Em ăn tối chưa?”

Lâm Lang giống như sức nhớ ra, bèn sờ bụng, cười đáp: “Chưa, em quên bữa giờ ăn tối luôn.”

“Tôi cũng chưa ăn, đi, dẫn em đi ăn đại tiệc.”

Lâm Lang vội vàng chạy vào xe: “Mau mau, em đói không chịu nổi rồi.”

Bọn họ dừng xe tại quán ăn gần nhất, hắn cau mày: “Quán nhỏ này có hợp vệ sinh không, hay đổi chỗ khác nhé?”

“Gì mà không vệ sinh, lũ bạn em toàn tới đây ăn, đứa nào cũng bảo đồ ăn ngon lắm, bộ anh anh mắc bệnh quý tộc hả?” Nói xong, Lâm Lang tự thấy mắc cười, lôi tay hắn: “Bữa nay em bao, vô lẹ lên, nấn ná hoài người ta đóng cửa bây giờ.”

Đã mười giờ hơn, trong quán căn bản không còn khách. Lâm Lang gọi liền mấy món, ngẩng đầu hỏi hắn: “Anh uống rượu không? Gọi một chai rượu nhẹ nha.”

Hàn Tuấn cười cười: “Lái xe không được uống rượu.”

Lâm Lang “a” một tiếng: “Vậy phải làm sao?”

“Kêu người tới lái là được. Hôm nay hiếm có dịp bảo bối chiều dài, bao nhiêu rượu tôi cũng muốn uống cạn.”

Nơi đây cách nhà họ khá gần, say mấy thì cũng hơn hai mươi phút là đến nhà rồi. Lâm Lang thấy hần uống tận tình, đâm ra hơi rục rịch, “Em cũng muốn uống.”

Tửu lượng Lâm Lang rất kém, đã vậy còn dễ lên mặt, mới uống hai ngụm đã đỏ kè, cậu toan uống nữa nhưng bị hần ngăn lại: “Từ từ thôi, uống quá nhiều một lúc không tốt cho cơ thể.”

“Tửu lượng phải luyện mới có, anh không cho em uống tức là coi em như con gái, coi chừng em giận đó.”

Hàn Tuấn cười khỏ, đành phải nói: “Vậy em say tôi cũng mặc kệ đấy.”

Ai ngờ vừa thả lỏng tay, Lâm Lang đã giở chai rượu đổ vào miệng, hần vội vã giằng lại, dùng sức quá lớn khiến rượu vẩy cả ra ngoài. Lâm Lang “ực” một tiếng nuốt hết, xong bị sặc đến nhe răng trợn mắt, nước mắt ứa ra. Hàn Tuấn cuống cuống đỡ lấy đầu cậu: “Không sao chứ, có chóng mặt không?”

Lâm Lang đỏ mặt cười: “Này có là gì, em cũng đâu phải không biết uống rượu, hồi trước ít nhiều cũng từng uống rồi, bia thì không được, chứ rượu nhẹ thì uống được một chút.”

Sự thật chứng minh, cậu thuần túy chỉ giỏi chém gió, nói chuyện có tí đã bắt đầu ú a ú ó, đứng lên còn loạng choạng, suýt nữa đụng phải cạnh cửa. Hàn Tuấn đành phải ngồi xuống trước mặt cậu: “Nào, lên đây tôi công.”

Trong quán còn người khác nữa, Lâm Lang hơi then thùng, xua tay cự tuyệt. Hần chẳng thèm nói hai lời mà nhấc đùi công cậu lên luôn, bên ngoài gió lạnh phát qua, đầu Lâm Lang lập tức choáng váng, cậu mơ hồ nghe hần nói gì đó, song chỉ nghe rõ hai ba câu. Chẳng biết qua bao lâu, dường như đã tới con đường phụ cận tiểu khu Tân Hải, gió thu xào xạc thổi rối tóc cậu. Cậu chóng mặt nằm sấp trên lưng hần, tự dưng thấy buồn buồn, bèn cất giọng khản đặc mà than rằng: “Em... Đôi lúc em cảm thấy anh cứ như ba với anh trai em ấy, anh nói có phải ông trời cướp mất ba với anh trai em nên phải anh xuống cho em không?”

Hàn Tuấn cười khê, Lâm Lang tiếp tục tự hỏi tự đáp: “Chắc chắn là thế rồi, em đây cũng coi như hèn, ông trời vẫn đối với em rất tốt... rất tốt... anh rất tốt.” Cậu vừa nói vừa thở dài, ngữ điệu than thở có chút buồn cười, lại có phần nã nê: “Giá em trở nên giống anh thì hay biết mấy, tới khi ấy có thể xứng đôi với anh.”

“Em tốt lắm rồi.”

“Chỉ có anh thấy em tốt thôi...” Thiếu niên trên lưng nắm chặt áo hắn: “Em muốn toàn thế giới đều thấy em tốt, thấy em tuyệt vời, em tốt nhất...”

“Lâm Lâm đương nhiên tốt nhất.”

“Vậy bất kể em làm chuyện gì, mặc kệ em tốt hay không tốt, anh đều phải cảm thấy em tốt nhất. Dù cho sau này anh yêu người khác cũng không được khen người ấy tốt hơn em.”

“Có Lâm Lâm ở đây, tôi làm sao yêu người khác được nữa.”

“Ha ha...” Tiếng cười của thiếu niên sầm bi vô hạn, cậu ôm sát cổ hắn.

Hai người vào tiểu khu, bảo vệ Trần Minh lại bắt gặp, lộ ra đầu hỏi: “Trật chân nữa hả?”

“Uống... nhiều... em uống hơi nhiều... Ha ha.” Lâm Lang ngẩng đầu cười ngu, Hàn Tuấn vội giữ chặt cái người đang ngọ nguậy lung tung, cười gật đầu với Trần Minh. Lâm Lang bắt mắt giây giữa loạn xạ: “Em uống nhiều thiệt mà, sao không cho em nói, em chưa nói xạo bao giờ đâu.”

Trần Minh khẩn trương hỏi: “Không việc gì chứ?”

“Không sao, nhãi con lộn xộn trên bàn rượu ấy mà, uống hơi quá chén.” Hàn Tuấn tức tốc công cậu vô trong, vừa đi vừa cười: “Tiểu sâu rượu, về nhà rồi.”

Mũi Lâm Lang xon xốt, ngửa đầu nhìn thoáng qua bầu trời, trời đen thăm thẳm, chẳng có lấy một ngôi sao, cậu bắt chước giọng điệu ông cụ non, thở dài nói: “Aiz, thương tâm quá đi.”

Hàn Tuấn một tay công Lâm Lang, tay kia mở cửa, nghe giọng nói vừa khả ái vừa ương bướng của cậu thì không nhịn được phì cười, đi vào bật đèn, đặt Lâm Lang lên sofa, lại phát hiện cậu đã rơi lệ đầy mặt tự lúc nào.

131. Chương 131: Ý Loạn Tình Mê

Hắn tiến lại gần, chỉ thấy thiếu niên che kín mắt, cười ghen ngào: “Uống nữa, uống nữa đi... Ha ha...”

“Bảo uống vừa thôi mà em không nghe, ngoan, bế em đi tắm nhé.”

Lâm Lang lại rúc trên sofa không chịu nhúc nhích, vừa cười vừa khóc giải thích:

“Vừa... vừa quá chén một cái là... là là đa cảm... Em... em... thật mất mặt...”

Hắn bắt đắc dĩ, chỉ đành rót một ly sữa chua bưng qua: “Ngoan, uống cái này đi, xong tắm nước ấm là ổn thôi.”

Lâm Lang ừng ực mấy hớp là cạn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng, nhưng đầu óc không tới mức hồ đồ chẳng biết gì nữa, lúc đến phòng tắm khẳng khẳng không cho hắn vào: “Không cho anh vào... Anh... anh sẽ giở trò lưu manh.”

Cậu say rượu, ngược lại khỏe lạ thường, Hàn Tuấn buộc phải đưa quần áo cho cậu, đợi trong phòng khách một hồi cũng không thấy Lâm Lang đi ra, sợ cậu gặp chuyện, chốc chốc lại gọi hai tiếng, mới đầu bên trong còn ậm ừ đôi câu, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu ca, sau thì im hẳn. Hắn thả tạp chí xuống, thực sự không yên lòng, bèn đẩy cửa phòng tắm đang khép hờ, bảy giờ mới phát hiện Lâm Lang đã co mình ngồi trong bồn tắm thiếp đi.

Suy cho cùng hắn cũng uống rượu, hơn nữa kể từ lần mất khống chế đó, hai người không gần nhau lần nào nữa, mấy hôm nay vẫn luôn cố gắng nhẫn nại, giờ nhìn thấy thân thể thon dài mà bóng loáng của thiếu niên, phía dưới lập tức có phản ứng. Hắn khẽ sắp tới, hôn lên cánh môi mềm mại, côi lòng hạnh phúc tựa lông vũ run nhẹ, phảng phất như hôn bao nhiêu cũng chẳng đủ, cứ thế càng hôn càng sâu, dần dà mất kiểm soát. Hắn thận trọng đưa tay mở khớp hàm Lâm Lang, đầu lưỡi đang nôn nóng tức khắc vói vào, cuốn lấy thứ mềm dẻo dây dưa bằng đủ mọi cách. Lâm Lang rên khẽ trong mơ, Hàn Tuấn nghe mà máu toàn thân dồn hết xuống thân dưới, kiềm lòng chẳng dậu phải lau qua loa cho Lâm Lang rồi bế cậu lên giường.

Ai ngờ Hàn Tuấn đang định cởi quần áo thì Lâm Lang đột nhiên bật khóc, hắn vội đứng dậy xem xét, Lâm Lang vẫn đang đắm chìm trong chiêm bao, không biết mơ thấy gì mà khóc thương tâm đến vậy, khiến hắn cũng sầu não theo, ôm mặt cậu gọi vài tiếng cũng không thấy tỉnh lại, đành phải nghiêng người lấy máy sấy, ôm thiếu niên ôm vào lòng sấy tóc cho cậu. Tình cảnh hiện tại gợi nhớ hồi ức năm ngoái, hình như cũng vào mùa này, chẳng qua khi đó chỉ mình hắn cam nguyện dốc hết tình cảm, nay rốt cuộc cũng lưỡng tình tương duyệt, đoàn tụ sum vầy.

Hắn đặt Lâm Lang lên giường đang hoang, đoạn lau mặt, vào phòng tắm luôn, tuy rằng hơi đáng thương, nhưng vẫn phải đứng trong phòng tắm hồi tưởng cảm xúc ban nãy mà tự giải quyết nhu cần thôi. Lâm Lang quả thực hấp dẫn chết người với hắn, dẫu chỉ là ký ức hư vô cũng khiến hắn lên đỉnh rất nhanh. Bước ra, lưu luyến ngắm nhìn dung nhan tuấn tú mà bình thản của thiếu niên, đoạn nằm trên giường ngủ thật say.

Hàn Tuấn bị tiếng nước nổ nhỏ vụn, đè nén mà dai dẳng làm bừng tỉnh, mở mắt phát hiện bên cạnh không có ai. Tiếng khóc truyền đến từ phòng khách, hắn xuống giường, đi tới cửa phòng ngủ dòm thử, lại thấy Lâm Lang vừa khóc thút thít, vừa nhét đồ ăn nguội lạnh trên bàn vào miệng.

Hắn cuống quýt đi qua, bật đèn phòng khách lên: “Lại đói bụng hả, đừng ăn đồ nguội, đợi tôi hâm nóng cho.”

Hai mắt Lâm Lang đỏ hồng, cậu ngẩng đầu hỏi: “Đây là anh làm đúng không, đỡ muốn chết.”

Hắn mỉm cười: “Biết dở còn làm khó mình làm gì?”

“Bởi vì em ngốc hơn anh.” Lâm Lang đứng lên, cầm lấy tấm thẻ nhỏ: “Anh nấu cơm chờ em, muốn làm em bất ngờ, thế sao không nhắc em về sớm?”

Hắn có chút bất đắc dĩ, dáng điệu mới tỉnh ngủ biếng nhác mà dịu dàng: “Tôi nhắc rồi mà, hỏi em mấy lần nhưng em có muốn về nhà đâu.”

“Đó là tại em không biết anh nấu nhiều đồ ăn như vậy. Lúc ấy em còn thắc mắc sao anh cứ bảo em về nhà mãi, em tưởng anh muốn...” Mặt cậu đỏ lên, quay đầu đi, không dám nhìn ánh mắt đong đầy tình yêu của hắn nữa: “Giờ làm sao đây, đồ ăn lạnh cả rồi.”

Hắn bước tới đứng sát vai cậu, cười nói: “Lạnh thì lạnh, em muốn ăn lần sau tôi lại nấu, đừng ăn nữa, hư bụng bây giờ, đã mấy giờ rồi, mau về ngủ đi.”

“Không được.” Lâm Lang sụt sịt mũi: “Anh nấu cho em, em nhất định phải ăn hết.”

Hàn Tuấn cúi nhìn cậu, Lâm Lang bị nhìn có chút ngượng ngùng, vội gục đầu xuống, lại bị hắn nắm cằm ép ngẩng lên. “Em cảm động lắm đúng không?”

Lâm Lang đỏ mắt gật gật đầu, cảm xúc khi say bi thương mà yếu ớt.

“Có phải thấy bỏ đi không ăn thì thật có lỗi với tấm lòng của tôi, thế nên mới muốn ăn hết để báo đáp?”

“Phải.” Mũi Lâm Lang cay cay, lại muốn rơi nước mắt rồi.

“Kỳ thực em có thể báo đáp bằng cách khác...” Đoạn, hắn ôm cậu lên bằng một tay, cánh tay mạnh mẽ xóc nách cậu: “Tôi cũng đói bụng mấy ngày rồi...”

Mặt Lâm Lang thoáng chốc nóng như thiêu, cậu nhắm mắt lại, run run rẩy rẩy vươn cánh tay ôm chặt cổ hắn. Người này sao lại tốt thế chứ? Rồi cậu chìm sâu vào một từ, từ ấy mang tên: ý loạn tình mê.

Thân thể cậu nóng hôi hổi, động sau cũng nóng bỏng chẳng kém, kẹp mỗi lúc một chặt. Hắn trở người đặt cậu ngồi lên, đỡ lấy eo cậu, thở dốc nói: “Bảo bối thử tự di chuyển xem.”

Lâm Lang bị tình dục thôi thúc không phân rõ đây là mộng cảnh hay chân thật, đành phải nuốt thứ to lớn của vào thật sâu, sâu đến nỗi phần lông rậm rạp cũng duỗi vào theo mỗi lần chuyển động. Hàn Tuấn rút cuộc không nén nổi nữa, bèn lật người đặt cậu bên dưới, nâng chân cậu lên vai rồi luật động điên cuồng, vòng eo rắn rỏi như sở hữu lực lượng vô hạn, đẩy cậu lên cao trào. Toàn thân cậu đỏ ửng, chỉ có thể ngưỡng cổ rên rỉ, nhưng rồi lại xấu hổ, đành phải cắn môi gắng nhẫn nhịn, điều này kích phát tính dục của người ta hơn bất kỳ loại thuốc kích thích nào. Hàn Tuấn hưng phấn lạ thường, thời khắc hắn phóng thích trong

người cậu, cậu nhịn không được hét lên, động sau co chặt, tham lam nuốt lấy chất lỏng nóng hổi.

Hôm sau dậy ăn một chút, vốn đã đi ngủ trễ, hai người lại làm hai ba lần, lăn lộn liên tù tì đến tận bốn năm giờ sáng. Chờ tới lúc hần thỏa mãn bế cậu đi tắm, cậu đã mệt mỏi ngủ thiếp đi. Lúc này phía sau không bị thương, chỉ là đứng lên thấy cả người rã rời, mỗi bước cứ như đạp lên bông. Hơn tám giờ Cao Chí Kiệt đến đây, trông thấy bộ dạng của cậu thì kinh ngạc trong chớp mắt, nhưng chỉ thoáng qua, giây sau liền vụt tắt. Lâm Lang biết dưới cổ mình bị Hàn Tuấn cắn ra đầy dấu đỏ, quyết định mặc áo tay dài đi ra, đóng bộ kín như bưng. Bắt gặp ánh mắt sâu xa của Cao Chí Kiệt, còn tưởng lời đuôi rồi, cậu sợ tới mức chạy vội về phòng ngủ soi gương, bảo đảm không nhìn thấy gì mới yên tâm đi ra.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn có tật giết mình, lúc ăn sáng cậu cơ hồ không nói lời nào. Ăn xong, Hàn Tuấn vô bếp rửa chén, Lâm Lang vốn còn chột dạ không yên, vì trước kia toàn là cậu rửa chén, dè dặt Cao Chí Kiệt nhìn hoài đã quen, một mình lải nhải nhải, cái gì mà bơ vơ hiu quạnh, hôm qua lại phải bị chú hần sặc cho một trận, ai đó say xin nói hớ tại câu lạc bộ đêm... Trước đây, Lâm Lang thỉnh thoảng cũng phụ họa dăm ba câu, hôm nay chỉ mình hần độc thoại. Hần nằm trên sofa, nói như lảm bảm lầu bầu: "... Thăng nhóc đó giờ có tiền đồ rồi, nghe bảo ngày xưa điểm thi của nó trong lớp cũng ngang cơ tôi thôi, đúng là ba năm Hà Đông, ba năm Hà Tây, giá trị con người tăng nhanh hơn cả vật giá ngày nay, cậu thấy có đúng không Lâm Lang?"

Ngặt nổi chẳng nghe Lâm Lang trả lời, hần bực bội quay người qua: "Tôi nói này Lâm..."

Lời đột nhiên ngừng lại, hần thấy Lâm Lang đang mỉm cười, mãi mê dõi theo cái người đang bận rộn trong bếp.

Cậu mặc chiếc áo tay dài màu trắng, khá mỏng, nâng má ngồi trước bàn ăn. Tia nắng ngoài cửa sổ chiếu lên mặt cậu, một nửa là bóng râm, nửa kia sáng rõ, ánh sáng đan xen tổ hợp nên sắc thái mềm mại lạ kỳ.

Đó là vẻ mặt gì thế, ngưỡng mộ, thâm tình, hay si mê. Hần sống đến ngần này tuổi mà chưa từng thấy biểu cảm nào giống vậy, tựa như cảnh xuân thảng ba dạt dào sức sống, tốt đẹp mà chuyên chú xiết bao, khiến trái tim hần không khỏi đập kịch liệt.

Cao Chí Kiệt chợt thấy sợ hãi, khi biết Hàn Tuấn muốn theo đuổi Lâm Lang, hần do dự mấy lần, rốt cuộc vẫn đứng về phía Hàn Tuấn. Ấy là bởi hần biết Hàn Tuấn yêu cậu bé này trước, nhưng hần chưa bao giờ nghĩ rằng, nếu như Lâm Lang cũng hăm vào thật sâu, hoặc yêu sâu đậm hơn, tình cảm thuần khiết hơn cả Hàn Tuấn thì biết làm sao, liệu cậu có bị tổn thương không?

Trong chuyện này, hần giống như kẻ đồng lõa, dụ dỗ một thiếu niên mười bảy tuổi bước lên con đường không lối về, Lâm Lang còn chẳng rõ tương lai cậu sắp sửa đối mặt tàn khốc đến đường nào, chỉ mãi chìm sâu trong bể tình của mối tình đầu.

Cao Chí Kiệt chưa từng nghĩ mình là người tốt. Hần quý mến Lâm Lang, ban đầu chỉ vì hần trưởng thành trong giới xã giao, không có ai xuất thân nghèo túng giống Lâm Lang, một người như thế lại được Hàn Tuấn coi trọng, hần thậm chí không rõ nguyên nhân chủ yếu bắt nguồn từ ai trong hai người. Trên đời có rất nhiều người nghèo, hần đối đãi khác biệt với Lâm Lang dĩ nhiên là bởi kính phục Hàn Tuấn, cũng vì lần đầu làm quen được dạng người hoàn toàn bất đồng với mình. Thời điểm họ trở thành bạn bè, hần lại đẩy

cậu lên con đường không thể đón ánh sáng.

Hắn lật mình nhắm mắt lại, một khắc ấy, tưởng như bản thân mang tội rất nặng với thiếu niên bên cạnh, cảm giác tội lỗi pha trộn với bí mật thâm kín chôn sâu dưới đáy lòng, chậm rãi trào dâng trong hắn. Lâm Lang hoàn hồn, ngơ ngác nhìn hắn, hỏi: “Anh mới nói gì cơ?”

Hắn lắc đầu: “Tôi quên rồi, cậu làm gì mà không nghe tôi nói thế?”

Lâm Lang đỏ mặt, ậm ừ về phòng ngủ phơi chăn. Kéo màn ra, duỗi eo một cái, thấy quang cảnh ngoài kia tươi đẹp quá đỗi, trong lòng cũng ấm áp vô vẩn. Bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng cãi vã kịch liệt mà kiềm nén, cậu lấy làm kinh hãi, vừa ra khỏi phòng ngủ đã nghe tiếng vỡ “loảng xoảng” trong thư phòng. Lâm Lang hỏa tốc chạy đến cửa thư phòng, gọi to: “Cao Chí Kiệt?”

Bên trong lặng thinh không tiếng động, cậu gõ hai phát liền thấy cửa mở, Cao Chí Kiệt cười cười: “Sẩy tay làm rớt cái ly ấy mà.”

Lâm Lang dò xét nhìn thoáng qua, chỉ thấy người nọ ngồi trên ghế chẳng nói chẳng rằng, sắc mặt hơi khó coi. Cao Chí Kiệt đi ra, cười hỏi: “Tôi phải về rồi, Lâm Lang tiễn tôi nhé?”

Lâm Lang ngẩn người, thấy Cao Chí Kiệt nháy mắt ra hiệu với mình, đành phải cùng đứng lên, ngoảnh đầu nhìn người nọ: “Em đi tiễn nha.”

Hàn Tuấn muốn nói lại thôi, môi mím chặt tỏ vẻ khó chịu, rốt cuộc vẫn nghiêng mặt đi. Lâm Lang theo ra, tiết trời ngày thu quang đãng mát mẻ, trời trong không một gợn mây. Lâm Lang chỉ mặc mỗi cái áo dài tay, cảm thấy hơi lạnh, bèn cười nói: “Anh có chuyện muốn nói với tôi thì nói lên, bên ngoài hơi lạnh.”

Cao Chí Kiệt mỉm cười, làm bộ muốn cởi áo khoác cho cậu. Lâm Lang cuống cuống xua tay, cười bảo: “Tôi đùa thôi, anh nói nhanh đi, đừng ở đây giả đồ dề nữa.”

Cao Chí Kiệt dừng chân, lẳng lặng nhìn cậu, sau đó mở miệng: “Vậy tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Lâm Lang, bây giờ cậu cảm thấy cậu thích Hàn Tuấn nhiều hơn, hay Hàn Tuấn thích cậu nhiều hơn?”

Lâm Lang đâu ngờ hắn sẽ hỏi vấn đề này, cậu có chút ngượng ngùng, đỏ mặt nhìn sang nơi khác: “Sao lại hỏi cái này?”

“Tôi nghe nói khi hai người ở bên nhau, người thích càng nhiều càng dễ bị tổn thương. Lâm Lang, cậu không nên thích anh ấy nhiều hơn.” Cao Chí Kiệt vẫn bất động nhìn cậu, ngữ khí rầu rĩ mà nghiêm túc: “Tôi không bảo cậu đừng thích anh ấy, nhưng trong hai người các cậu, vô luận là kinh nghiệm hay tài sản, cậu đều là bên yếu thế, tôi không yên tâm lắm.” Đoạn, hắn tiếp tục đi về hướng xe: “Ngày xưa Hàn Tuấn rất ngang ngược, lấn lộn giang hồ nhiều, trên người sắc mùi thổ phỉ, công việc làm ăn cũng chẳng đứng đắn gì cho cam. Nhưng anh ấy vì cậu mà che giấu tất cả, chưa từng thấy anh ấy mất khống chế tại nơi có cậu bao giờ. Công ty thì cứ từ từ lớn mạnh, bề ngoài hết như quân tử khiêm tốn.” Nói xong, hắn thoáng giãn

mày, cất giọng như thở dài: “Nhìn anh ấy bây giờ mà xem, chính chắn trầm tĩnh, biết định liệu trước mọi việc, tốt biết bao nhiêu.”

Lâm Lang ngẩng đầu nhìn Cao Chí Kiệt. Cao Chí Kiệt mỉm cười, ánh mắt không hề né tránh, sạch sẽ mà thông suốt.

“Hàn Tuấn chịu thay đổi vì cậu, tôi thấy rõ tất cả, cũng biết một người thay đổi nhiều ngàn ấy trong thời gian ngắn thì tình cảm phải mãnh liệt tới chừng nào.”

Lâm Lang không quen nhìn hần nghiêm túc thâm trầm, cười hỏi: “Anh đến làm thuyết khách hả? Nếu đúng vậy thì không cần nói nữa, tôi biết anh ấy rất tốt.”

Cao Chí Kiệt cũng cười, khoe hàm răng trắng tinh: “Nếu không có cậu, anh ấy sẽ không thành người như hiện tại. Song tôi biết, dù cậu không gặp anh ấy cũng vẫn sống tốt, chỉ là sớm hay muộn thôi. Cũng bởi suy nghĩ này nên đôi khi tôi thấy có lỗi với cậu vô cùng. Mặc kệ nói thế nào, ban đầu tôi quả thực đã xúi giục cậu.”

Lâm Lang ngốc lảng, cứ cảm thấy là lạ. Cậu đã quen với dáng điệu bất cần đời của Cao Chí Kiệt, lại quên mất hần lớn hơn cậu năm tuổi, đã là đàn ông trưởng thành rồi.

“Nhưng ban nãy tôi thấy được dáng vẻ cậu nhìn Hàn Tuấn lúc anh ấy ở trong bếp...” Cao Chí Kiệt nhìn về phía cậu: “Có lẽ cậu không biết... nhưng thực tình rất hạnh phúc.” Hần không rành nói mấy từ khác người buồn nôn như vậy, nên mặt hơi đỏ lên: “Trong ánh mắt toàn là ý cười, cái cảm giác hạnh phúc ấy khiến tôi nóng hết cả người. Thành thử tôi nghĩ, phải chăng mình sai lầm rồi?”

Giọng điệu hần bình tĩnh, nhưng lại kết thúc bằng câu nghi vấn. Cao Chí Kiệt ngừng bước, nhìn thẳng vào cậu: “Cậu có hận tôi không, chính tôi đã dẫn cậu vào con đường ấy?”

Kỳ thực đi tới bước này, người Lâm Lang có thể thật lòng giải bày tâm sự chỉ có Cao Chí Kiệt, Quan Bằng giống như anh trai của cậu, chính vì coi trọng nên rất nhiều chuyện không thể kể với hần, suy ra chỉ còn Cao Chí Kiệt. Lâm Lang lắc đầu: “Chẳng ai ép tôi hết, là tôi tự lựa chọn, bất kể tương lai ra sao, tôi cũng sẽ không oán trách người khác.”

Cao Chí Kiệt nở nụ cười, mở cửa xe: “Cậu về đi, hần Hàn Tuấn có chuyện muốn nói đấy.”

Lâm Lang còn muốn hỏi lại, Cao Chí Kiệt đã khởi động xe, cách cửa kính vẫy tay với cậu. Lâm Lang ngây ngốc nhìn xe hần chạy ra khỏi tiểu khu, trong lòng bỗng sợ hãi không thôi.

Hồi trước cậu đọc tiểu thuyết, vấn đề đau khổ nhất chỉ quanh quẩn trong mấy tình tiết, tỷ như phút chót đột nhiên phát hiện người nam chính yêu không phải nữ chính, cô chỉ là kẻ thế thân, hoặc tự dưng có một hòm ra ngoài ngoại tình, phát sinh quan hệ với người khác trong cơn say. Nhiều năm được tiểu thuyết tình yêu hun đúc, lại luôn sinh hoạt trong sân trường, cậu gần như không biết gì về bộ mặt tàn khốc của xã hội. Thế nên, trên phương diện tình cảm, cậu cơ hồ là người theo chủ nghĩa lý tưởng, không chấp nhận được

một chút phản bội hoặc nhơ nhuốc nào. Tình yêu của Lâm Lang đơn thuần như cái tuổi mười bảy của cậu vậy.

Songhiện tại, Hàn Tuấn lại muốn nói gì đó với cậu? Bên tai vang lên tiếng khắc khẩu gay gắt mà kiềm chế trong thư phòng vừa rồi, còn có gương mặt đầy trách nhiệm của hắn. Cậu nơm nớp bất an đứng ngoài cửa phòng, trong lòng gần như tưởng tượng đến mọi tình huống xấu nhất. Thế giới của cậu chẳng khác nào chiếc bình lưu ly, bóng bẩy xinh đẹp, nhưng không chịu nổi dù chỉ một cú va chạm.

132. Chương 132: Địa Ngục Thiên Đường

Cậu đứng một mình bên ngoài một lúc, sau thấy lạnh mới rút tay vào túi trở về. Hắn đã đứng sẵn trong phòng khách, sắc mặt nghiêm trọng, thấp giọng nói: “Em ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói.”

Lâm Lang biểu hiện bất thường ngoài ý muốn, cậu đột nhiên bịt tai, cất giọng chậm chạp mà thương cảm như muốn khóc: “Anh đừng nói gì hết, em không muốn nghe.”

Hàn Tuấn nhìn cậu chăm chú, thật lâu sau mới lên tiếng: “Tôi vẫn luôn muốn nói với em. Cho em biết rồi, hai ta sẽ thực sự thẳng thắn với nhau, tôi cũng không cần lo nghĩ nữa.”

Lâm Lang ngẩng phắt lên, đỏ mắt nói: “Được, anh nói đi, nói đi, nói xong đừng hối hận!”

Hàn Tuấn đi đến đối diện cậu, ôm lấy mặt cậu, nhẹ giọng bảo: “... Chuyện em rơi xuống vào lần leo núi đó, kỳ thực, không phải tai nạn... Dây thừng của em là tôi sai người động tay động chân.”

Lâm Lang trợn to mắt, mặt đỏ lên: “Anh không sợ em té chết thật sao?”

“Không đâu! Tôi nắm chắc rồi mới dám làm vậy. Chẳng lẽ em không tin tôi sao?” Hắn vội vàng đứng lên, ẩn vai cậu xuống: “Tôi thà chết cũng sẽ không khiến em bị thương...” Dường như hắn ý thức được phải dốc hết sức xoay chuyển tình thế trong quãng thời gian ngắn, bèn cuống quýt biện giải cho mình: “Khi ấy em bỏ đi quyết tuyệt như thế, tôi lại đồng ý thả em đi... Thực ra tôi đã hối hận ngay từ lúc em ra khỏi cửa, em không biết tôi trải qua cái Tết kia như nào đâu. Tới khi về lại nhìn thấy có người theo đuổi em, em yếu lòng như vậy, tôi sợ có một ngày em sẽ dao động, thật sự quá sợ hãi nên mới giở chiêu ấy... Tôi quả thực vẫn muốn nói với em, chẳng qua lo lắng em sẽ...”

Lâm Lang lui về sau hai bước, quay người ra ngoài: “Em muốn yên tĩnh một chút, anh để em suy nghĩ đã.” Cậu có chút bối rối, mũi cay cay, nước mắt bỗng chốc trào ra: “Em chân chính phải lòng anh ngay vào thời khắc ngã xuống ấy...” Cậu mở miệng, che trán, cảm giác như bản thân đang sắm vai một nhân vật vừa vô tri vừa nực cười trong tình yêu: “Anh liều lĩnh cứu em, em... em lúc ấy...”

Hồi ức trong quá khứ mãnh liệt ủa về, nỗi kinh hoàng trong một khắc rơi xuống, dây thừng đâm máu trên đất, hắn với cậu hôn nhau trong hẻm nhỏ, hắn bảo cậu rằng: “Lâm Lâm, em đừng sợ”, và cả giọt nước mắt

lưu lại trước khu ký túc xá khi quyết định chuyển về.

Hóa ra tình yêu cậu nhớ mãi không quên khởi nguồn từ một âm mưu được sắp đặt tỉ mỉ. Cậu đau lòng không muốn nói chuyện, chỉ khàn giọng hỏi: “Anh biết lúc em nghe nói hai tay anh bị thương rồi dự định trở về chăm sóc anh, trong lòng em nghĩ thế nào không?” Nói đoạn, cậu mỉm cười: “Em đánh cược cả đời mình, em biết nếu về sẽ ra sao nhưng vẫn trở về, khi đó em đứng trước ký túc xá, trong lòng kỳ thực vô cùng khó chịu...”

“Ở bên anh, em thường xuyên tỉnh giấc lúc nửa đêm, anh càng đối tốt với em, em càng thấy áy náy... Nói thật, em không phải lúc nào cũng vui vẻ, thực tế thì khổ sở vẫn chiếm phần hơn.”

Cậu cất từng bước đến trước cửa: “Bức tranh dự thi lần trước, căn bản chưa dự thi đã bị anh cầm về đúng không?”

Hàn Tuấn mím môi, cơ mặt hơi run rẩy, xem như cam chịu.

“Cao Chí Kiệt từng nhắc nhở em, bảo em không cần tham gia thi thố gì hết, ở cùng anh vẫn nên khiêm tốn một chút mới tốt, bằng không anh sẽ mất hứng. Nhưng em tưởng anh ta chỉ nói đùa, em muốn chứng minh cho anh thấy em xứng với anh...” Cậu cười đắng chát: “Anh thấy đấy, làm sao bây giờ, anh luôn muốn em sống an phận, em lại chỉ muốn trở nên nổi bật.”

Cậu mở cửa, không đợi hần tiến lên ngăn cản đã mở miệng: “Em ra ngoài đi dạo, anh yên tâm, em không chạy đâu.”

Đầu óc cậu hoàn toàn mờ mịt, ra khỏi tiểu khu mới ngó ra mình vốn chưa nghĩ tới muốn đi đâu. Cậu móc di động ra, bấm gọi Cao Chí Kiệt: “Anh lại đây đi, tôi có việc muốn hỏi.”

Cao Chí Kiệt có lẽ chưa đi bao xa, không đến năm phút đã lái xe đến, sắc mặt bối rối. Lâm Lang ngồi vào xe, nói: “Đi công viên Châu Hà.”

Cao Chí Kiệt không dám lên tiếng, im lặng lái xe tới bãi đậu trước công viên. Song Lâm Lang căn bản không có ý xuống xe, hần rót cuộc nhện không được phải dè dặt hỏi: “Hàn Tuấn anh ấy...”

Lâm Lang mở cửa ra ngoài, Cao Chí Kiệt vội vàng theo ra, vừa đi hai bước đã nghe Lâm Lang hỏi: “Anh can dự bao nhiêu vào vụ leo núi kia?”

Cao Chí Kiệt tái mặt: “Lần ấy đi leo núi đúng là Hàn Tuấn bảo tôi rủ cậu. Nhưng tôi thề, tôi không biết sau đó anh ấy lại muốn làm vậy, khi đó tôi chỉ muốn hai người gặp nhau nhiều hơn, tôi cứ tưởng Hàn Tuấn muốn có thêm cơ hội gặp cậu thôi. Việc anh ấy sai người động vào cái neo, sau này tôi mới biết.”

Dứt lời, hần cuống cuống kéo tay Lâm Lang, lại bị Lâm Lang hất ra: “Anh nói đi, còn chuyện gì tôi không biết nữa.”

Cao Chí Kiệt nôn nóng nhìn cậu, sắc mặt khó coi vô cùng: “Hết rồi.”

Lâm Lang quay đầu bỏ đi, Cao Chí Kiệt vội hô: “Tôi nói tôi nói!”

Bấy giờ Lâm Lang mới dừng chân, chân mày vẫn nhú chặt.

“Lần gặp tai nạn xe rồi nằm viện... là Hàn Tuấn cố ý đụng, cũng vì muốn cậu dọn ra ngoài sống với anh ấy...
Mãi sau này tôi mới biết mấy chuyện đó, ngoài ra không còn gì nữa, cậu phải tin tôi!”

Lâm Lang biết hẳn hành xử cực đoan, đầu gối lại đến mức không tiếc tự mình hại mình, nhất thời nói không nên lời là khiếp sợ hay kinh hãi. Cao Chí Kiệt sốt ruột giữ chặt cậu: “Anh ấy làm không đúng, nhưng tất cả đều vì cậu, mấy lần đánh cược cả mạng sống của mình, vả lại hai người cũng đi đến bước này rồi, cậu tha thứ cho anh lần này đi.”

Lâm Lang cắn môi không đáp, Cao Chí Kiệt gấp đến độ bưng mặt: “Cho dù không vì anh ấy thì cũng hãy nghĩ tới tôi. Ban đầu là tôi bảo anh ấy nói thật với cậu, nếu cậu vì thế mà làm dữ đến cùng với anh ấy, Hàn Tuấn đời nào tha cho tôi, cậu chưa từng trải nên không biết thủ đoạn của anh ấy đâu...”

“Anh là loại người này sao?” Lâm Lang ngoảnh lại hỏi: “Vì sợ anh ta nên muốn lời tôi về?”

Cao Chí Kiệt thoáng cái ghen hòng, ngậy ngốc hồi lâu mới cúi đầu đáp: “Lâm Lang, Hàn Tuấn đối với cậu quả thực không thể chê được, nếu là người khác, ai lại hao tốn nhiều tâm tư cho một người lạ như vậy? Con người anh ấy vốn thế, lẽ nào cậu còn mơ tưởng viễn vông rằng Hàn Tuấn bản chất là quân tử khiêm tốn, ôn nhuần như ngọc sao?”

Lâm Lang không nói gì, lập tức đi về hướng bờ sông, Cao Chí Kiệt bị dọa choáng váng, kéo tay cậu nói: “Cậu... cậu đừng nghĩ quẩn, còn chưa tới mức...”

Lâm Lang lại ngồi xuống con đập chắn nước cao cao, trên mặt sông mênh mông có vài chú cò trắng bay đến từ công viên bên kia sông, hơi nước sáng sớm vẫn chưa tan hẳn, phóng mắt ra xa chỉ thấy một màu trắng xóa. Cao Chí Kiệt ngồi xuống bên cạnh, thấy Lâm Lang chỉ mặc áo tay dài phong phanh, bèn cởi áo khoác choàng cho cậu. Lâm Lang đỏ mặt, quay sang hỏi: “Cao Chí Kiệt, anh có coi tôi là bạn không?”

Cao Chí Kiệt ngần ra, tức khắc trịnh trọng gật đầu.

“Vậy tôi nói thật cho anh biết. Thật lòng tôi chưa từng có ý định sống cả đời bên Hàn Tuấn.” Đoạn, cậu quay lại nhìn mặt nước mù mịt: “Tôi chỉ tham lam cuộc sống hạnh phúc an nhàn, thiết nghĩ qua ngày nào hay ngày ấy. Nhưng chuyện hôm nay khiến tôi không dám lừa mình dối người nữa. Anh ấy sẵn sàng mang chính mạng sống của mình ra đặt cược, tôi có thể tưởng tượng ngày nào đó nếu mình chủ động rời đi, anh ấy sẽ gây ra những chuyện gì. Đến khi ấy, Hàn Tuấn không chỉ hủy hoại tôi, mà có lẽ còn liên lụy đến cả gia đình tôi, đây mới là điều tôi sợ hãi. Tôi không giống anh ấy, anh ấy có dì Văn ủng hộ, nghiêm trọng nhất cũng chỉ đoạn tuyệt với người nhà là cùng, anh ấy có năng lực quyết đoán, cũng có tư cách. Còn tôi thì sao, nếu bà nội với cô tôi biết tôi ở chung với đàn ông, nhất định chỉ hận không thể đánh chết tôi đúng

không? Dù bà nội không nói gì, nhưng sao tôi nỡ nhẫn tâm khiến niềm hy vọng nội ngậm đắng nuốt cay áp ủ bao năm qua hóa thành bọt nước. Cả người nhà anh ấy nữa, tôi không cách nào thắng thắn đối diện với họ, hôm qua lúc đi Văn tới tìm tôi, tôi còn trốn trong toilet khóc... Tôi cảm thấy rất xấu hổ, hơn nữa còn sợ hãi. Hai người muốn sống bên nhau, chỉ có tình cảm và bảo hộ từ đối phương là chưa đủ. Hiện tại tôi sống an ổn, đó là bởi tôi vẫn đang đi học, tương lai đi làm bước chân vào xã hội, kéo đến ba bốn chục tuổi thì chuyện như vậy có thể lừa người ta được bao lâu, tôi có thể đối phó được bao lâu, rồi một ngày cũng sẽ bị phát hiện. Tôi không có can đảm đối mặt với sự kỳ thị của người khác, từ nhỏ tôi đã mơ ước được sống cuộc đời vẻ vang, trở thành niềm kiêu hãnh của gia đình. Anh nói tôi nhu nhược cũng được, ích kỷ cũng tốt, nhưng trong lòng tôi vẫn biết tôi với Hàn Tuấn trước sau gì cũng chia tay, chẳng qua là sớm hay muộn thôi. Có điều, ban đầu tôi tính ở với nhau vài năm, đợi khi không giấu nổi nữa mới tách ra. Hiện tại đã có cơ này... mai sau chỉ sợ không còn cơ hội tốt giống vậy nữa. Qua đám ba năm nữa, tôi không tìm được lý do, anh nghĩ Hàn Tuấn chịu buông tha tôi dễ dàng chắc? Bản thân tôi không có thứ gì, nhưng người sống trên đời chẳng lẽ chỉ sống vì mình thôi sao?”

Một mảnh lá liễu úa vàng đáp xuống vai cậu, rồi bị gió thổi bay xuống sông. Cao Chí Kiệt cúi xuống cầm ngón tay cậu: “Thực ra tôi không nên bắt Hàn Tuấn cho cậu biết chuyện, song Hàn Tuấn từng bảo anh ấy sớm muộn cũng nói với cậu, không muốn giấu giếm cậu bất cứ chuyện gì, cũng không muốn tình cảm cả hai pha tạp quá nhiều tiêu cực. Nhưng tôi thấy cậu thích anh ấy đến thế, sợ rằng kéo dài càng lâu, tổn thương với cậu càng lớn, nên tôi mới...”

“Cậu biết không, thực chất rất nhiều người hâm mộ tình cảm giữa hai người. Quách Đông Dương nói trong giới đồng tính khó mà tìm thấy người thật lòng yêu thương lẫn nhau, thành thử anh ta vô cùng ngưỡng mộ hai người. Tôi đối rất nhiều bạn gái, bảo không hề thích là nói dối, nhưng chưa từng yêu ai mãnh liệt giống Hàn Tuấn. Tôi vĩnh viễn không có gan đối diện với nội tâm mình như anh ấy, cũng không dám liều lĩnh giống vậy, tôi chỉ luôn sống vì mình, thế nên rất hâm mộ anh ấy. Nhiều lúc ăn cơm xong ra khỏi nhà hàng, tôi đứng sau lưng nhìn cậu và Hàn Tuấn đi chung, tuy biết với hoàn cảnh Trung Quốc hiện nay, hai người đến với nhau không dễ dàng, song tôi thật tình cảm giác hai người có thể bầu bạn cả đời.”

Hắn thả tay Lâm Lang, phảng phất như cũng lâm vào trầm tư, thật lâu sau mới hỏi: “Hàn Tuấn nói cậu là người rất có chính kiến, tôi cũng biết mình không thay đổi được quyết định của cậu, chỉ là... cậu thực sự nghĩ kỹ chưa? Nếu cậu lựa chọn rời bỏ Hàn Tuấn, con đường phía trước chưa chắc sẽ suôn sẻ hơn khi ở bên anh ấy, anh ấy mà chịu buông tay dễ dàng thì không phải là Hàn Tuấn nữa rồi.”

Lâm Lang gật đầu, cơ mà không trả lời, chỉ bỗng dưng bật cười, nụ cười ngậm nước mắt: “Aiz, cứ thế chia tay đúng là không nỡ mà, ha ha.” Cười lên, nước mắt liền rơi xuống, cậu lúng túng quay mặt đi, ngược lại càng khó kiềm nén, dòng lệ lăn xuống không ngừng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, nhưng không phát ra tiếng động, chỉ đành bụm mặt đứng lên, cười nói: “Tôi... tôi ngày càng không tiền đồ.”

Cao Chí Kiệt vẫn bất động nhìn mặt sông, nói khẽ: “Cậu khóc đi, tôi không nhìn đâu.”

Phía sau chẳng có âm thanh gì, dư quang nhìn thấy Lâm Lang hạ thấp người, vẫn không phát ra tiếng khóc, hắn đột nhiên thấy đau lòng vì sự quật cường và kiêu ngạo ấy, đành phải cười bảo: “Nhớ hồi mới quen cậu, cậu chưa từng dùng mắt nhìn tôi, lần nào gặp tôi cũng tỏ ra xa cách, cái bộ dáng tự ti lại tự phụ ấy khiến tôi cứ thấy là muốn đập cậu một trận.”

Gió sông lạnh lạnh ẩm ướt, hắn quay lại, Lâm Lang đã lau khô nước mắt, hai mắt đỏ ửng, nom như vừa lau quá mạnh. “Đừng kể với anh chuyện chuyện hôm nay, cứ để Hàn Tuấn tưởng tôi hận anh ấy lừa gạt

nên mới bỏ đi.”

“Ừ.” Cao Chí Kiệt chống người đứng lên, vỗ vỗ đất cát trên tay: “Lúc trước là tôi đẩy cậu, giờ tôi kéo cậu lại xem như chuộc tội.” Nói đoạn, hắn đưa mắt nhìn Lâm Lang, nhẹ giọng hỏi: “Lâm Lang, chúng ta vẫn là bạn chứ?”

Lâm Lang gật gật đầu, trả áo khoác cho hắn: “Miễn là từ nay anh không gặt tôi chuyện gì nữa thì chúng ta mãi mãi là bạn.”

“Không đâu.” Cao Chí Kiệt nhận áo khoác từ tay thiếu niên, ngón tay lại chạm đến mặt vải trơn mượt, phía trên còn đọng hơi ẩm của Lâm Lang. Hắn nắm chặt áo trong tay, cất lời chân thành mà u buồn: “Được làm bạn với cậu khiến tôi rất vui, không cầu mong gì hơn nữa.”

Gió sông thổi qua, hắn nhoẻn cười ưu tư, trong mắt thấp thoáng tia sáng của Hàn Tuấn, lại có sự trong veo của Quan Bằng, đan xen vào nhau, không cách nào nhìn ra cảm xúc.

133. Chương 133: Nhìn Lá Rụng Biết Thu Sang

Lúc quay về, Lâm Lang nhất quyết không cho Cao Chí Kiệt chở về, thành thử Cao Chí Kiệt không hề biết Lâm Lang rốt cuộc nói những gì với Hàn Tuấn sau khi về nhà. Hắn đậu xe tại một góc bên ngoài tiểu khu Tân Hải, chờng một tiếng sau, Lâm Lang gửi tin nhắn bảo mình đi học rồi, nhờ hắn sáng mai lại đây giúp cậu chuyển mấy thứ.

Cao Chí Kiệt hết sức kinh ngạc, hắn thực tình không ngờ Lâm Lang dễ dàng dọn khỏi nhà Hàn Tuấn như vậy. Nhưng việc đã đến nước này, hắn không cách nào nhúng tay được nữa, nên cũng chẳng hỏi nhiều mà lái xe đi làm luôn. Gần chạng vạng, Hàn Tuấn đột nhiên gọi điện kêu hắn tới nhà một chuyến.

Hắn sớm biết Hàn Tuấn sớm muộn gì cũng tìm hắn, không dám chần chờ một giây nào mà tức tốc lái xe đi. Mở cửa, đập vào mắt là bản mặt âm trầm của Hàn Tuấn, tim liền đập bình bịch không ngừng, hắn đi theo Hàn Tuấn đã lâu, kính phục Hàn Tuấn từ tận đáy lòng, trong kính phục cũng bao hàm một chút sợ sệt. Hàn Tuấn không có ý lên tiếng, hắn chỉ đành ngoan ngoãn đứng yên một bên. Gạt tàn trên bàn trà phòng khách cơ hồ chứa đầy tàn thuốc, trong phòng ngập ngụa mùi khói, cũng chẳng biết đã đứng bao lâu, Hàn Tuấn rốt cuộc mở miệng: “Lâm Lang nói gì với cậu, kể lại một lần cho tôi.”

Cao Chí Kiệt ngắc đầu hỏi: “Chỉ kể điểm chính hay phải kể tất?”

Hàn Tuấn vừa nghe liền giương mắt nhìn qua, ánh mắt lạnh buốt. Cao Chí Kiệt bị ánh mắt kia quét đến không dám thở mạnh, đành phải hai năm rõ mười thuật lại lời Lâm Lang một lần, đương nhiên là nửa thật nửa giả. Dĩ nhiên hắn có cách nghĩ của mình, tuy rằng Lâm Lang đã dặn không được kể suy nghĩ thật của cậu cho Hàn Tuấn biết, song hắn không cho rằng như vậy. Lời Lâm Lang nói cũng không phải ích kỷ và không có đạo lý, ngược lại từng câu từng chữ đều đúng trọng tâm, chỉ cần ngẫm kỹ là có thể thấu hiểu nỗi khổ của cậu, hơn nữa toàn lời thật lòng, hắn nghe còn xúc động, huống chi là Hàn Tuấn. Với cả, Hàn Tuấn

là người thông minh, lại ở bên Lâm Lang lâu đến thế, nhiều ít gì cũng hiểu được tính tình Lâm Lang, hắn mà bịa chuyện từ đầu tới đuôi, Hàn Tuấn chắc chắn sẽ phát hiện, đâu có tâm giúp đỡ Lâm Lang, trong lòng cũng không muốn mâu thuẫn quá gắt với Hàn Tuấn vì chuyện này.

“Bây giờ mà bắt anh phải buông tay Lâm Lang, em biết căn bản không có khả năng, cũng chỉ có Lâm Lang ngây thơ mới nghĩ vậy thôi. Nhưng em nói thật, cậu ấy còn nhỏ lắm, không có can đảm gánh vác phiêu lưu như thế đâu, tính cậu ấy lại quật cường, anh càng ép buộc càng phản kháng, chi bằng để cậu ấy xả hơi đã. Lâm Lang là người trọng tình cảm, chưa đến mức hoàn toàn cắt đứt quan hệ với anh đâu.”

Hàn Tuấn cười lạnh: “Cái gì gọi là xả hơi, tôi bảo vệ còn chưa đủ tốt sao? Cậu ấy sống ở đây hơn một năm mà có nghe lời ông tiếng ve gì không? Tính cậu ấy lại nhất gan, cậu nghĩ cậu ấy ra ngoài rồi còn chịu quay về chắc?”

Cao Chí Kiệt hơi nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi: “O... Không phải anh đồng ý cho cậu ấy dọn đi rồi à, sao lại...”

“Tôi không đồng ý!” Hàn Tuấn nằm xuống sofa, mỗi mệ không chịu nổi: “Nhưng cũng không cần nổi.” Nói đoạn, hắn cắn răng một cái, ngữ khí có chút hung ác: “Ngày mai cấm cậu sang đây giúp, nếu cậu ấy gọi điện thì cứ bảo là tôi bận, ai dám giúp đỡ, tôi đánh què chân kẻ đó.”

Cao Chí Kiệt rời khỏi tiểu khu, hạ cửa kính xe hút điếu thuốc. Hai mươi ba tuổi, bởi lẽ bước chân ra xã hội đã lâu nên thoát nhìn chín chắn hơn chúng bạn đồng trang lứa. Khu này thật yên tĩnh, hầu như chẳng mấy xe chạy qua, chỉ có nắng chiều thu đẹp dễ mà thê lương. Hắn toan khởi động xe thì chợt thấy Lâm Lang xách túi bước xuống từ xe bus đằng trước, đoạn tiến vào tiểu khu. Hắn sợ hết hồn, muốn gọi cậu lại, cuối cùng vẫn bỏ qua. Ngồi trong xe một hồi, chung quy vẫn nhịn không được, đành gọi điện cho Lâm Lang, dè dặt điện thoại vừa kết nối, đầu kia đã bắt máy, ngay sau đó là tiếng Lâm Lang hét to: “Cao Chí Kiệt cứu tôi!”

Đầu kia, Lâm Lang gọi thêm một tiếng rồi điện thoại liền ngắt, hình như di động bị người quăng xuống đất. Cao Chí Kiệt bị dọa đến trợn mắt, dù hắn không tin Hàn Tuấn sẽ đánh Lâm Lang, nhưng Lâm Lang nói năng không biết nặng nhẹ, cũng có khả năng hai người phát sinh xung đột. Hắn chẳng buồn khởi động xe nữa mà mở cửa chạy về hướng tiểu khu. Cửa nhà đóng chặt, hắn bắt chập sẽ chọc tức Hàn Tuấn, giờ tay đập cửa bùm bùm: “Hàn Tuấn, mở cửa, mở cửa mau!”

Cửa phòng không chút suy xuyển, hắn nhấc chân đạp lên, đúng lúc này cửa đột ngột mở ra, hắn không kịp thu chân, liền vội vàng hướng sang bên cạnh, may mà Hàn Tuấn phản ứng nhanh, nhoáng cái đã né được. Cao Chí Kiệt thở hồng hộc, vọt vào gọi: “Lâm Lang, Lâm Lang!”

Giọng Lâm Lang truyền ra từ phòng ngủ, hắn quả quyết chạy qua, đẩy cửa mới phát hiện bị khóa từ bên ngoài. Hắn quay phắt lại, phần nộ quát: “Anh đánh cậu ấy?!”

Sắc mặt Hàn Tuấn khó coi vô cùng, khóe miệng nhếch lên: “Sao, cậu gấp gáp thế cơ à?”

Cao Chí Kiệt giật thót, chỉ thấy Hàn Tuấn nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lẽo, đầu óc nhất thời bối rối. Hàn Tuấn chậm rãi đi tới: “Tôi vậy mà không nhìn ra cậu còn ôm tâm tư này với Lâm Lang.”

Giọng Hàn Tuấn âm u mà tàn nhẫn, Cao Chí Kiệt đứng thẳng người, nói khê: “Lâm Lang không biết, anh đừng để cậu ấy nghe.”

Song Hàn Tuấn rõ ràng bị cơn ghen làm mù đầu, hấn mồm cười, nét mặt càng thêm khó coi: “Cậu còn che chở cậu ấy phết nhỉ. Cậu nghĩ cho cậu ấy nhiều thế mà, chẳng lẽ trong đầu không có ý tưởng gì sao? Tôi cũng không tin cậu mong Lâm Lang cả đời không biết gì, có phải cậu lên kế hoạch lợi dụng sơ hở ngay từ đầu rồi không?”

Lâm Lang bị nhốt bên trong, hoàn toàn chẳng hay phát sinh chuyện gì, chỉ sợ Cao Chí Kiệt bị thương, cuống quýt gọi: “Cao Chí Kiệt, anh không sao chứ?”

“Cậu ta có thể bị gì.” Hàn Tuấn đi đến trước cửa, nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Cao Chí Kiệt, lấy ra một chìa khóa trong túi. Cao Chí Kiệt thất kinh, dè dặt tay nắm cửa, hỏi: “Anh...”

Hàn Tuấn không nói gì, vẫn dứt khoát mở khóa, chậm rãi đẩy cửa ra. Lâm Lang ngơ ngác, hoàn hảo không tổn hao gì đứng đó. Cao Chí Kiệt đỏ mắt hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Lâm Lang chưa hết hoảng hồn, bước ra nói: “Hàn Tuấn... muốn nhốt tôi lại... Tôi gọi điện cho anh, anh ta liền ném di động của tôi đi...”

Nghe vậy, Cao Chí Kiệt bèn nhìn về phía Hàn Tuấn, Hàn Tuấn lại cười lạnh lùng, nhìn Lâm Lang nói: “Em xem Cao Chí Kiệt là bạn, nhưng em biết cậu ta coi em là gì không, cậu ta đối với em chẳng khác gì tôi cả, chỉ là không dám nói thôi.”

Cao Chí Kiệt quay đi, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, Lâm Lang có chút không tin nổi. Hàn Tuấn tiếp tục cười lạnh: “Em ngấm lại đi, lúc em ở chung với cậu ta, cậu ta cũng sẽ muốn ôm em vào lòng giống tôi, muốn thân thiết với em, ấy mà vẫn nghiêm túc giả dạng làm bạn tốt của em, em lại còn chuyện gì cũng tìm cậu ta?!”

“Anh nói bậy!” Lâm Lang đỏ bừng cả mặt, nhưng cũng không dám ngẩng lên nhìn Cao Chí Kiệt. Hàn Tuấn cười lạnh, nhìn cậu hỏi: “Em phát hiện lâu rồi đúng không, em cũng đâu ngu ngốc, cậu ta có ý với em mà em không nhìn ra chút gì sao? Em còn cả ngày dính với cậu ta, Quách Đông Dương thích em thì em tránh không kịp, tới lượt cậu ta sao không thấy ngại, chả lẽ vì tôi không biết nên em hă hê mình chiếm được nhiều trái tim đàn ông?”

“Hàn Tuấn!” Cao Chí Kiệt quay đầu nói: “Lâm Lang, cậu ra ngoài trước đi, tôi nói mấy câu với Hàn Tuấn.”

Lâm Lang cắn môi, gần như muốn hận tên đàn ông trước mắt này: “Tôi không muốn.” Cậu ngửa mặt nói: “Anh thừa biết tôi không có nhiều bạn, vậy mà còn cố tình khiến tôi xấu hổ trước mặt anh ta? Cao Chí Kiệt đối với tôi có chỗ nào giống anh, tôi xem anh ta là bạn, nếu có tâm tư khác thì ra ngoài cho xe cán chết tôi luôn đi!”

“Lâm Lang...” Cao Chí Kiệt giữ chặt cậu: “Cậu đừng nói lung tung.”

“Anh đừng kéo tôi.” Lâm Lang gào xé giọng: “Anh thì sao, anh dám thề mọi việc anh làm đều vì nghĩ cho tôi không? Không bàn vụ tai nạn giao thông với ngã vách núi. Chuyện thi vẽ cũng không nói, chỉ riêng việc tôi đã cảnh cáo anh bao nhiêu lần rằng đừng tiếp xúc nhiều với người nhà tôi, tôi đã bảo tôi sợ bọn họ sinh nghi, nhưng anh làm gì? Anh ba lần bốn lượt gọi điện cho nhà tôi, coi cô tôi là đồ ngu chắc, anh biết cô từng bóng gió hỏi tôi một lần không, tôi sợ tới mức trốn trong phòng tắm khóc rất lâu, còn nằm mơ thấy bà nội bị tôi chọc tức chết... Tôi...” Cậu nói không nổi nữa, trong mắt đọng đầy nước: “Tôi không làm anh thấy an toàn nên anh muốn giải quyết vấn đề sớm một chút, khiến gia đình tôi từ từ chấp nhận anh, tôi cũng hiểu và thông cảm cho anh, một phần cũng vì tôi không muốn chia tay anh quá sớm... Nhưng người nhà tôi làm sao chấp nhận nổi, họ sinh hoạt tại nông thôn cả đời, người khác ly hôn còn thấy ngạc nhiên, chấp nhận bằng cách nào chứ. Đừng nói chỉ mấy tháng ngắn ngủi, dù vài chục năm cũng chưa chắc chấp nhận. Anh nói tôi không ngốc, nhưng tôi chính là đồ ngốc, ngốc mới thích anh, đáng lý khi ấy không nên trở về!”

Cao Chí Kiệt và Hàn Tuấn đều ngẩn người. Lâm Lang nén nước mắt: “Giờ anh vừa lòng chưa, tôi vốn định đi trong im lặng nhưng anh lại không muốn.”

Cao Chí Kiệt nhẹ giọng nói: “Lâm Lang, cậu ra ngoài một lát đi, tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

Lâm Lang không đồng ý, chỉ đứng tại chỗ thở dốc kịch liệt. Cao Chí Kiệt: “Không việc gì, anh ấy không làm gì tôi đâu, anh chờ bên ngoài đi, nói mấy câu là xong.”

Hàn Tuấn nghiêng chặt răng, Lâm Lang buộc phải ra ngoài. Cao Chí Kiệt hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Anh đối với Lâm Lang cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Hắn như thể không buồn nhìn tới Hàn Tuấn, chỉ lau mặt rồi nói tiếp: “Anh biết tại sao em giúp Lâm Lang không? Hôm nay Lâm Lang liệt kê một đồng lý do, mỗi điều đều rất có đạo lý, nhưng điều thực sự khiến em quyết định giúp Lâm Lang lại là một chuyện nhỏ cậu ấy từng kể. Hôm qua đi Văn tìm Lâm Lang, chiếu theo tính tình dì Văn, hắn đã kể với anh rồi chứ gì? Nhưng anh biết không, trước khi đi gặp dì Văn, cậu ấy lại trốn vào toilet khóc. Dù chỉ là một câu lướt qua nhưng khiến em rất khó chịu. Cậu ấy phải xấu hổ và sợ hãi nhường nào mới tới nông nỗi ấy. Chúng ta đều biết cậu ấy là người nhạy cảm mà tự tôn, song khi ở chung với anh, thâm tâm cậu ấy cất giấu những gì, chịu đựng bao nhiêu áp lực, chúng ta đều không biết. Cậu ấy với chúng ta là hai loại người hoàn toàn bất đồng, từ hoàn cảnh trưởng thành, đến thế giới quan và nhân sinh quan. Nếu anh thật lòng thương Lâm Lang, vì sao không cho cậu một ít thời gian, chờ cậu ấy chân chính lớn lên, hạ quyết tâm đến với anh, anh không thấy như vậy càng tốt sao?”

Hắn thở dài đánh thượt, giọng càng lúc càng nhỏ: “Tình cảm em dành cho Lâm Lang, kỳ thực anh cần gì cho cậu ấy biết, em chưa từng có ý nghĩ muốn thế nào với cậu ấy. Anh làm như vậy, ngoại trừ khiến Lâm Lang gượng gạo khi gặp mặt em sau này, thì còn ích lợi gì chứ? Em luôn luôn kính trọng anh, nhưng bây giờ cũng muốn hận anh. Em cũng là...”

Cửa phòng bật mở, Lâm Lang đứng tại cửa, đỏ mắt nói: “Tôi... tôi không đi nữa, anh đừng trách Cao Chí Kiệt.”

Hàn Tuấn vẫn bất động nhìn hắn, sau đó một mồi tựa vào sofa, trông như suy sụp cực độ. Lâm Lang luống cuống, nhìn Cao Chí Kiệt bảo: “Anh... anh về đi.”

Hai người ra khỏi nhà, bên ngoài đã tối hẳn, cây cối cao lớn an tĩnh mà đoan chính, hai chân giẫm lên lá rụng tạo nên âm thanh lạo xạo. Hai người đi thẳng ra tiểu khu, tới chỗ xe Cao Chí Kiệt. Lâm Lang dừng chân, nói nhỏ: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Cao Chí Kiệt không đáp, ánh sáng ảm đạm, chỉ có thể trông thấy đôi mắt lóng lánh của cậu, dường như đang ngậm nước mắt. Lâm Lang xoay lưng bỏ đi, lại bị Cao Chí Kiệt kéo cánh tay: “Lâm Lang... cậu... cậu còn xem tôi là bạn không?”

Lâm Lang quay lại, gật đầu trình trọng, Cao Chí Kiệt nom như thổi phào nhẹ nhõm, che kín mắt ghen ngào, kéo cửa xe ngồi xuống, phẩy tay bảo: “Vậy là đủ rồi, đủ rồi.”

Lâm Lang ngây ngốc, đây là lần đầu tiên cậu chứng kiến đàn ông trưởng thành rơi lệ, mũi cay xè, nhìn Cao Chí Kiệt lúng ta lúng túng lái xe đi xa. Cậu đứng dưới tàng cây ngô đồng, côi lòng ảm áp mà bi ai. Lâm Lang xoay người trở về, vừa đến cổng tiểu khu đã thấy người nọ lái xe đi. “Hàn Tuấn...” Cậu gọi một tiếng, mắt thấy xe càng chạy càng xa, trên người đột nhiên kiệt sức. Cậu lê bước chậm chạp về nhà, ngã xuống sofa. Lâm Lang không phải người nhẫn tâm tuyệt tình, vốn muốn cố hết sức giảm bớt đau xót cho Hàn Tuấn, muốn một cuộc chia tay dấu buồn thương, song vẫn ảm áp.

Thời gian trôi qua từng giây một, trong phòng lặng ngắt như tờ. Cậu nằm trên sofa ngắm ánh trăng mỹ lệ ngoài kia, vô thức sa vào trạng thái mơ mơ màng màng. Giật mình nghe thấy tiếng mở cửa, hần lẳng lẽ bế cậu lên, rón rén tiến vào phòng ngủ. Thời điểm được đặt lên giường, Lâm Lang bỗng ôm chặt cổ người nọ, nước mắt cố nén thật lâu tuôn ra như mưa, gọi: “Hàn Tuấn...”

Dây dưa biết bao lâu, phẳng phất như sẽ chấm hết ngay sau tiếng gọi này, cậu sớm biết hôm nay rồi sẽ đến, nhưng đâu ngờ lúc thực sự đến lại thấy khó chịu đựng dường này. Hần quay lại, giữ nguyên tư thế ôm cậu, rót cuộc vẫn đặt cậu lên giường. Trong phòng ngủ tối đen, hần ngồi bên mép giường, bất chợt xoay người, cất giọng khàn khàn, vô lực mà buồn thảm: “Lâm Lâm, rõ ràng hôm qua... hai ta còn tốt vậy mà.”

134. Chương 134: Tái Sinh

Cuối cùng Lâm Lang vẫn dọn đi. Cậu không có nhiều đồ đạc lắm, nhưng Cao Chí Kiệt vẫn tới đây. Hàn Tuấn ra ngoài từ sáng sớm, Lâm Lang gọi tới công ty, thư ký Lưu cũng không biết hần đi đâu, cứ như đã bốc hơi khỏi nhân gian. Lâm Lang buồn bã như đánh bất thứ gì đó, trước khi đi đứng dưới tàng cây ngọc lan xanh biếc trước biệt thự, nhớ lúc mới chuyển qua đây vẫn là mùa xuân muôn hoa khoe sắc, ánh trăng tươi đẹp bát ngát, trong hơi thở còn nghe thấy hương hoa nồng nàn.

Bởi lẽ đã ở bên ngoài quá lâu nên chuyển về trường tất nhiên không dễ dàng. May nhờ Quan Bằng có quen biết tại trường, hần khá thân với bà dì nhà hai, đúng lúc trong lớp Quan Bằng có người lên năm hai thì chuyển khoa nên thừa ra một giường, Lâm Lang liền chuyển vào. Khi mới dọn vô, Lâm Lang cảm thấy rất khó thích ứng, cậu hầu như không nán lại ký túc xá, buổi tối gần tắt đèn mới quay về. Công việc ở quán cafe tuy không kiếm được nhiều tiền, nhưng sinh hoạt phí hàng tháng không thành vấn đề. Quan Bằng chẳng hỏi gì, giờ phòng hai người kẻ sát nhau, cơ hồ ngày nào cũng chạy sang tán dóc với Lâm Lang. Thi thoảng có hỏi bóng gió một câu, Lâm Lang cũng chỉ quanh co vòng vèo cho qua, tỏ vẻ khó xử mà bất an. Lâm Lang vẫn như trước đây, vui buồn không hiện rõ trên mặt, khả năng kiềm chế của cậu đôi khi vượt

quá tưởng tượng của người ta.

Quan hệ giữa Lâm Lang và Hàn Tuấn trở nên hết sức vi diệu. Lâm Lang đương nhiên biết Hàn Tuấn chưa hề bỏ cuộc, lúc cậu dọn đi, hẳn cũng thẳng thừng tỏ ý rằng sớm muộn gì cũng đón cậu về. Dù khi ấy Lâm Lang đã cương quyết biểu lộ lập trường của mình, nhưng thực chất trong lòng chẳng chắc chắn tí nào. Tựa như lời hẳn nói lúc cậu mới chuyển đến, cậu có thể chọn đến hay không, song rồi đi không phải chuyện cậu có quyền quyết định, quyền quyết định nằm trong tay Hàn Tuấn. Lâm Lang không hồ đồ, cậu biết vô luận tương lai mình lựa chọn thế nào, cũng phải bình bình mà thực hiện từ từ, nhất thiết không được nóng vội. Tuy nhiên, khiến cậu nghi hoặc là trừ tin nhắn chúc ngủ ngon vào mỗi tối trước khi ngủ, hai người không chạm mặt nhau nữa. Lâm Lang hơi áy náy, bề ngoài là hẳn lừa dối cậu nên cả hai mới nảy sinh mâu thuẫn, nhưng cậu biết rõ đầu sỏ gây nên tất cả là mình. Con người lẫn trái tim cậu chẳng phải làm từ đá, hẳn tuần tự tiến công trải dèm gần một năm, tim cậu đã sớm thất thủ triệt để. Ngặt nỗi muốn cậu chủ động gọi điện yêu cầu gặp mặt hoặc ăn cơm, cậu lại thấy ngượng ngùng, dù sao ai cũng bảo chia tay rồi còn nhè nhàng không dứt là đáng giận nhất, nếu không cho người ta kết quả thì cần gì phải níu kéo trói buộc người ta. Suy cho cùng, cậu vẫn còn trẻ, không hề có kinh nghiệm với chuyện này, đành phải mơ mơ hồ hồ qua ngày nào hay ngày ấy.

Thứ năm, cậu đang cùng Quan Bằng ăn cơm tại căn tin thì gặp Mạc Tiểu Ưu. Bên cạnh việc lên lớp, Lâm Lang hiếm khi ở trường, từ sau lần làm MC chung, hai người không gặp nhau lần nào nữa, nhưng Lâm Lang vẫn biết rõ tình hình gần đây của cô. Mạc Tiểu Ưu không vì cậu từ chối mà gục ngã không gượng dậy nổi, dẫu sao cô cũng là đóa hoa nổi tiếng trong khoa tiếng Anh bọn họ, Lâm Lang không muốn ngắt, song người khác lại chạy theo như vẹt, cậu còn không được. Nghe Tô Y Nhiên kể, gần như mỗi tuần đều có thêm vài người theo đuổi Mạc Tiểu Ưu, hai tay cũng đếm không xuể kẻ sùng bái ái mộ, đây là mới tính người biểu thị ra mặt thôi, số thầm mến dự là “không một trăm cũng năm mươi”. Thời gian ấy, hình như Mạc Tiểu Ưu cũng nhận lời tỏ tình của một nam sinh, nhưng chỉ quen nhau một tuần đã chia tay. Tất nhiên Lâm Lang không có ý hỏi thăm, chỉ là Tô Y Nhiên có vẻ vẫn ôm hy vọng với cả hai, luôn ngậm tắc hợp hai người họ. May mà Mạc Tiểu Ưu là nữ sinh thông minh, đây cũng là điểm tuyệt vời ở cô, cầm lên được cũng bỏ xuống được, dẫu thâm tâm luôn mong ước có thể cùng Lâm Lang lâu ngày sinh tình, song biểu hiện rất đúng mực.

Trong lúc ăn, Mạc Tiểu Ưu đề cập tháng sau trường có hạng mục giao lưu nước ngoài, chủ nhiệm khoa họ đi tiên phong, muốn chọn vài học sinh cùng đi, thời gian không lâu, chỉ khoảng một tháng. Khoa họ rất nhiều người đăng ký, cô hỏi Lâm Lang có hứng thú không, nếu muốn thì cô sẽ nỗ lực đề cử với chủ nhiệm, cơ hội được chọn hẳn rất lớn. Thấy Lâm Lang có chút chần chừ, Mạc Tiểu Ưu liền ba hoa chích chèo một tràng. Cái khác không nói, Lâm Lang vừa nghe là chi phí chung, hầu như không cần sinh viên bỏ tiền thì bắt đầu dao động. Đại học xịn tốt ở chỗ đó, nhất là dạng lăm tiền như đại học F, mọi loại học bổng liên quan đến tiền bạc chưa bao giờ chịu thua kém người ta.

Lâm Lang ăn chậm, gần như đồng tốc độ với nữ sinh, nhưng lại ăn nhiều hơn nữ sinh, thành ra xong sau cùng. Mạc Tiểu Ưu còn có việc trong khoa, ăn xong liền rủ Tô Y Nhiên đi mất. Lâm Lang thấy Quan Bằng ngồi im bên cạnh chờ cậu, có chút kinh ngạc: “Cậu không đi cùng Tô Y Nhiên còn ở đây với tớ làm chi?”

Quan Bằng cười híp mắt: “Thì tớ là người có nghĩa khí mà, sắc đẹp trước mặt cũng chẳng mấy may dao động.”

Quan Bằng rất giỏi duy trì tình cảm, mấy cặp đôi khác trong trường trên cơ bản đều dính lấy nhau cả ngày, dù bình thường không có nhiều thời gian bên nhau, nhưng ít nhất cũng ăn cơm chung, anh anh em em ngọt xớt, người ngoài nhìn vô ghen tỵ gần chết. Quan Bằng thì không, hẳn với Tô Y Nhiên chỉ ăn chung bữa

tối, thời gian khác nếu không phải ra ngoài chơi thì hầu như đều ở chung với đám anh em trong ký túc xá, còn không cũng rúc trong phòng chơi game. Nhưng tình cảm giữa hắn và Tô Y Nhiên lại cực kỳ tốt, ngoại trừ lần trước, hai người tựa hồ chưa từng cãi nhau. Hắn bảo Lâm Lang thế này, giữ vững không gian nhất định giữa hai người yêu nhau vô cùng quan trọng, bằng không dễ chán nhau lắm. Lâm Lang cái hiểu cái không, nhưng nghe mà phục sát đất, cậu chưa từng nghi ngờ tài đối nhân xử thế của Quan Bằng.

Nếu đã dọn khỏi nhà Hàn Tuấn, Lâm Lang cũng ngại tới chỗ thầy Triệu học vẽ, phòng tập yoga cũng không đi, cứ vậy lại dư ra cả mớ thì giờ, Lâm Lang bèn nhờ bạn tìm hai lớp gia sư tại gia, một lớp 9 một lớp 12, một sáng một chiều, thứ bảy chủ nhật bị xếp kín lịch. Cao Chí Kiệt gọi điện hẹn cậu mấy bạn, Lâm Lang luôn không rút nổi thời gian rảnh, hắn ngồi không yên, trưa thứ hai liền mò tới tìm. Kết quả gọi điện qua, trưa trừ trưa trệt mà Lâm Lang vẫn đang tự học trong khu phòng học, đợi thêm chốc nữa có khi bỏ luôn bữa trưa. Cao Chí Kiệt khẳng khái lôi cậu ra, Lâm Lang không muốn hắn chạy tới chỗ quá xa, nói còn phải đọc sách, bèn đến quán nhỏ gần trường ăn một bữa. Cao Chí Kiệt thấy cậu ăn xong định đi, liền túm cậu lại: “Dạo này cậu siêng đi làm quá vậy, tôi nghe nói có lúc còn bỏ cả học, cậu thiếu tiền lắm hả?”

Lâm Lang cười cười: “Đâu có, chỉ là muốn thử nghiệm nhiều một chút thôi, còn đi học thì có đi cũng như không, tôi tự học cũng vậy thôi.”

Cao Chí Kiệt nở nụ cười: “Không thiếu tiền thiệt không?”

“Thiếu tiền cũng đâu thể xin anh.” Lâm Lang thấy Cao Chí Kiệt sắp cáu, cuống cuống giải thích: “Người ta vẫn bảo giữa bạn bè tốt nhất không nên dính líu quá nhiều đến tiền bạc mà? Vả lại, tôi có năng lực nuôi sống chính mình, sao phải nhờ anh giúp?”

“Cậu đúng là quá coi trọng tự tôn.” Cao Chí Kiệt cũng chẳng miễn cưỡng: “Lúc nào phát lương nhớ đãi tôi một bữa đấy.”

Lâm Lang thoáng giật mình, mặt lập tức đỏ lên: “Chỉ... chỉ có thể đi quán nhỏ thôi... Tôi đang để dành tiền.”

“Cậu tính để dành tiền hả?” Cao Chí Kiệt nổi lòng hiếu kỳ: “Định mua thứ gì mắc hay sao mà phải để dành?”

Lâm Lang đành kể lại việc cậu đăng ký tham gia trao đổi nước ngoài: “Tôi nghĩ tới đó thể nào cũng phải tiêu tiền, nên thừa dịp chưa đi kiếm nhiều nhiều chút, biết đâu còn mua được ít đồ về. Còn nữa, tầm một tháng tôi về, anh đừng nói với Hàn Tuấn.”

Cao Chí Kiệt gật gật đầu, hỏi: “Cậu chuyển ra lâu thế mà anh ấy chưa tới thăm à?”

“Không.” Lâm Lang đưa cho Cao Chí Kiệt miếng khăn giấy, tự cậu cũng lau miệng rồi đứng lên: “Anh có gặp anh không?”

Cao Chí Kiệt cũng lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Giờ chẳng biết anh ấy hạn tôi cỡ nào đâu. Chịu gặp tôi

mới lạ.”

Lâm Lang cảm giác mình hơi giống hồng nhan họa thủy, buộc phải đánh trống lảng: “Chờ tôi có lương sẽ gọi anh.”

Cao Chí Kiệt vừa nghe liền nhún cười: “Ban nãy tôi nói chơi thôi, cậu kiếm tiền khó khăn, sao tôi lảng phí tiền của cậu được. Trước lúc đi nhớ ới tôi một tiếng, tôi ra tiễn cậu.”

Nghe thế, Lâm Lang tức khắc đổi ý: “VẬY không tới quán nhỏ nữa, tôi muốn đi nhà hàng.”

Cao Chí Kiệt làm bộ muốn đập một cước, cười mắng: “Đệt, cậu vất vả kiếm được là tiền, tôi đi làm khổ cực kiếm được không phải tiền chắc?!”

Lâm Lang cười ha ha tránh đi, sải bước chạy về trường, vừa chạy vừa quay đầu hô: “Tôi đi đây, còn hai bài tập phải nộp nữa.”

“Cậu đừng chạy, ăn no mà chạy không tốt cho dạ dày đâu!”

Cao Chí Kiệt kêu xong, lại thấy Lâm Lang gom túi sách muốn trèo tường. Bờ tường trong trường chỉ cao độ một mét, na ná hàng rào sắt, thường xuyên có học sinh ngại qua lại phiền phức nên trực tiếp trèo tường ra vào, chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Nhưng Lâm Lang là loại người nào chứ, là người tự cho mình bất phàm, cẩn thận tự trọng, ngôn hành cử chỉ đều có thể dùng làm mẫu, Cao Chí Kiệt chẳng tài nào tưởng tượng nổi cậu cũng sẽ trèo tường, bèn chỉ tay gọi to: “Làm gì làm gì thế?”

Hắn la ầm lên, lập tức có người nhìn qua từ phổ đối diện cách một vành đai xanh, không xa bên kia tường là sân bóng rổ, bất giờ có rất đông người tụ tập chơi bóng, nghe tiếng cũng ngó lại đây. Lâm Lang quần bách, đầu óc nóng lên, cả người liền tuột xuống, lảo đảo mấy bước mới đứng vững, đổ mắt chỉ vào Cao Chí Kiệt nói không nên lời, đoạn quay đầu cấp túi chạy biến. Cao Chí Kiệt đuổi tới cạnh tường, vừa cười vừa hả họng kêu: “Đừng chạy, coi chừng bụng đau!”

“Ai mượn anh lo!” Lâm Lang cũng chẳng quay lại, chạy càng lẹ hơn. Chạy qua sân thể dục lại thấy mình buồn cười, thành thử cũng nhin không được bật cười, ngoảnh đầu thấy Cao Chí Kiệt vẫn đang dựa tường cười với mình, liền xoay người vẫy tay.

Hôm nay có rất nhiều việc, vì mỗi tuần bọn họ phải nộp toàn bộ bài tập được giao tuần trước, khoa xã hội khác khoa tự nhiên, không có gì cần tính toán, cứ mượn bài bạn sao chép một tí là xong, Lâm Lang lại hết sức áy náy với hành vi suốt ngày bùng học của mình, nên nhất định phải tự làm bài tập. Cậu dạy hai học sinh, phụ huynh đối với cậu rất tử tế, hai học trò cũng lễ phép, Lâm Lang biết ơn họ nên toàn đích thân tra tài liệu rồi biên soạn bài thi mẫu cho hai đứa, Việc này cũng tốn khá nhiều thời gian, cộng thêm công việc ở quán cafe, sinh hoạt kiêm chức của cậu bận tới tấp mất mảy. Ban đầu cậu còn thường xuyên buồn bã, cả ngày canh cánh chuyện mình và Hàn Tuấn, song vừa bận rộn một cái là không rảnh nhớ Hàn Tuấn nữa, lòng tràn đầy niềm kiêu hãnh và thực tế tự cấp tự túc. Xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu biết bà nội Lâm chắc chắn sẽ mừng lắm, thành thử danh sách vừa chót là cậu gọi về nhà ngay. Quả nhiên, mới đầu bà nội Lâm còn chưa tin, sau này biết là sự thật, bà vui cỡ nào thì Lâm Lang không biết, song cậu vừa

buông di động chưa đầy mười phút, bác với cô út của cậu đã lần lượt gọi tới. Cũng khó trách, tuy thời đại hiện nay đã phát triển, xuất ngoại trở nên cực bình thường với nhiều người, nhưng với họ thì là chuyện lớn, sinh viên Triệu Đắc Ý nổi danh nhất vùng họ còn chưa rời khỏi nước đâu. Huống hồ Lâm Lang còn nhỏ quá chừng, bác với cô ngỏ ý cho cậu ba trăm tệ, mừng rỡ cứ như chính họ được xuất ngoại vậy, luôn miệng khen Lâm Lang có tiền đồ.

Quán cafe cách trường họ không xa, Lâm Lang tan ca đã hơn mười giờ tối. Bữa nay có vài người ngoại quốc đến, cho tiền boia cực hào phóng, còn rủng rỉnh hơn tiền lương một ngày của cậu. Đối với chuyện tiền boia, ban đầu Lâm Lang rất ngại lầy, lần nào cũng đỏ mặt từ chối một chút, tình cảnh ấy chẳng khác nào lúc cậu được họ hàng lì xì hồi còn nhỏ. Về sau dần dà cũng quen, biết người nước ngoài tới đây hầu như đều cho tiền boia, hoặc nhiều hoặc ít, thấy riết cũng không lạ nữa, mỗi lần đều vui vẻ cảm ơn rồi nhận lấy. Kỳ thực từ ngày lên đại học, cậu đã thay đổi đáng kể, chính cậu cũng nhận thấy rõ loại thay đổi ấy, trong lòng có cảm giác rung động như phá kén thành bướm, tưởng như sống lại lần nữa vậy.

Đường phố ngoài trường không náo nhiệt đến tận rạng sáng như nội thành, vừa qua mười giờ cũng vắng dần, Lâm Lang chạy chậm về trường, trên đường đi tới ký túc xá phía tây, bỗng dừng bất gặp một bóng dáng thân thuộc. Cậu đứng dưới đèn đường, còn người nọ vẫn đứng trong bóng râm, Lâm Lang nhìn không rõ, bèn ngừng thở, híp mắt dòm thật kỹ, cứ thấy giống giống, rồi lại thấy không giống lắm.

“Hàn Tuấn?” Cậu thử gọi một tiếng, người nọ lại biến mất trong đêm tối. Lâm Lang sững sờ một hồi, vất chân chạy qua, nhưng chỉ có bóng in mờ nhạt của cây cối, một người cũng chẳng thấy. Có hai nam sinh cười nói chạy lướt qua cậu, cậu bước ra khỏi chỗ tối, đau thương chìm nổi trong tim đã lâu chậm rãi dâng lên, ẩm ướt mà lạnh lẽo.

135. Chương 135: Loại Tình Cảm Thứ Tư

Nhưng muộn phiền dưới đáy lòng được cảm giác thấp thỏm và hưng phấn của việc xuất ngoại thay thế rất nhanh. Tháng này Lâm Lang kiếm được hơn một ngàn bảy trăm tệ, trừ tiền ăn hàng ngày cũng còn dư hơn ngàn tư, bèn mời Cao Chí Kiệt ăn một bữa lẩu cay thịnh soạn. Cao Chí Kiệt ăn đến đầu đỏ mồ hôi nhễ nhại, vừa hít hà vừa oán trách: “Cậu bảo mời tôi ăn đồ ngon mà lại cho cái lẩu uyên ương này hả?”

“Anh đừng có mà đòi hỏi, hồi trước tôi chỉ kiếm ít tiền lẻ xài vật thôi, đây mới xem như món tiền đầu tiên có ý nghĩa mà tôi kiếm được trong đời, tôi chưa mời ai đâu, chỉ mời anh thôi đó...”

“Được được được.” Cao Chí Kiệt vội vàng nốc ngụm bia hạ hỏa: “Lại nói, tôi cảm động đến nước mắt nước mũi tèm lem rồi đây.”

Lâm Lang nhìn hấn bị cay toát mồ hôi, nén cười gấp một đũa thức ăn cho hấn: “Sợ cay thì đừng ăn nồi kia, ăn nồi này đi, nồi này không cay.”

Cao Chí Kiệt nhét đồ ăn cậu gấp vào miệng: “Ăn lẩu phải cay mới sướng, sao cậu cứ như tiểu cô nương...” Lâm Lang trừng mắt, hấn lập tức tịt ngòi, đưa ly bia qua: “Sao cậu không uống?”

Lâm Lang lắc đầu, cau mày bảo: “Tôi không thích uống thứ này, vừa lạnh vừa đắng, thà uống rượu nhẹ còn hơn.”

“Cậu... cậu uống được cả rượu nhẹ á, thiệt nhìn không ra mà.” Cao Chí Kiệt hơi giật mình: “Tôi còn tưởng cậu không biết uống nên không gọi, hay chúng ta gọi một chai nhé?”

Lâm Lang cuống quýt giữ hần lại: “Uống rượu cái gì, anh còn phải lái xe mà, giờ người ta kiểm tra say rượu lái xe gắt lắm.” Nói đoạn, cậu dứt khoát dịch hết mấy chai bia bên cạnh Cao Chí Kiệt sang đây: “Uống một chai được rồi, thứ này uống lắm cũng chả tốt lành gì.”

“Đừng keo kiệt thế chứ, ít nhất cũng cho hai chai, ăn không thì có gì mà vui.”

Lâm Lang đành đẩy một chai qua, tiện tay uống ly bia trước mặt mình: “Ra ngoài ăn đúng là nên uống chút rượu, tôi nghe Quan Bằng kể dạo trước ký túc xá cậu ấy có người sinh nhật, trời lạnh nên không uống bia, lại có vài đứa không muốn uống rượu nhẹ, kết quả sáu người chỉ ngồi ăn, gọi đĩa nào ăn đĩa đó, mắc cười nhất là quán ấy còn mang thức ăn chậm rì rì, tụi nó ăn hết một đĩa lại phải ngồi đợi, cứ ăn xong là phải đợi, chưa tới bốn chục phút đã dẹp đường hồi phủ, chán khỏi nói luôn, ha ha.”

Cao Chí Kiệt cũng cười theo, rồi như đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền hỏi: “Đúng rồi, cậu đi chuyến này, vậy chẳng phải sinh nhật không về được sao?”

Lâm Lang hết sức kinh ngạc vì Cao Chí Kiệt biết sinh nhật của mình, ở đây chẳng bao người biết rõ sinh nhật cậu, ngày sinh trên chứng minh là tháng bảy, sớm hơn ngày sinh thực tế mấy tháng. Cho nên, ngoại trừ Quan Bằng và Hàn Tuấn, ai cũng tưởng sinh nhật cậu đã qua từ hồi hè. Cậu cười cười: “Sẽ về trước sinh nhật.” Cao Chí Kiệt “à” một tiếng: “Sinh nhật năm nay để tôi tổ chức cho, bảo đảm cậu suốt đời khó quên.”

“Thôi đừng.” Lâm Lang nhanh chóng gạt phăng ý tưởng của hần: “Tôi không thích ồn ào, nếu anh có lòng thì đến lúc ấy hát chúc mừng sinh nhật tôi là được rồi.”

Cao Chí Kiệt không đáp, Lâm Lang nâng cao giọng: “Đừng có mà làm ngơ lời tôi nói.”

Cao Chí Kiệt ngắc đầu hỏi: “Cậu không dám làm lớn là vì sợ Hàn Tuấn mất hứng sao?”

Lâm Lang không tỏ rõ ý kiến: “Nguyên nhân một phần vì anh ấy, cũng có nguyên nhân từ tôi, tôi không thích náo nhiệt, anh biết mà, chẳng bằng hai ta ở riêng cho thoải mái. Nếu anh thiệt tình muốn mời thì tới đây ăn lẩu đi.”

Cao Chí Kiệt cười gạt đầu: “Mua thêm cho cậu ổ bánh sinh nhật nữa.”

Lâm Lang mím môi, mặt bị cay đến đỏ bừng: “Cay quá, bên không cay vẫn ngon hơn.”

Cao Chí Kiệt nhìn cậu, cười hỏi: “Dọn đồ xong hết chưa?”

“Cũng không có gì cần mang, dăm bộ đồ thay là đủ.” Lâm Lang nhấp ngụm trà: “Sang bên kia anh chờ gọi điện, có gọi tôi cũng không nhận, cước phí mắc lắm.”

“Cậu còn nhớ thương vụ này nữa hả.” Cao Chí Kiệt bưng đĩa nắm trút vào: “Ăn thôi ăn thôi!”

Ăn uống xong, hai người từ bên trong đi ra, thời gian còn khá sớm. Lâm Lang thấy xe Cao Chí Kiệt đậu trước cửa, dừng chân nói: “Anh...”

Cao Chí Kiệt: “Không việc gì, tôi đưa cậu đến cổng trường, tiện thể tỉnh rượu luôn, tí cuộc bộ về lái xe... Lần này cậu không tính leo tường nữa à?”

Lâm Lang cười lắc đầu: “Lần trước bị anh hô hào kiểu đó, tôi dám nữa mới lạ.”

Cao Chí Kiệt nghe vậy liền bật cười khe khẽ, trong mắt như bùng lên ngọn đuốc. Giờ này, hàng quán ăn vặt trên đường vô cùng tấp nập, Lâm Lang chợt nở nụ cười, Cao Chí Kiệt cười nhìn cậu: “Cười ngu cái gì đó?”

Lâm Lang có chút ngượng ngùng, đến gần Cao Chí Kiệt, thấp giọng nói: “Chủ nhiệm bảo ngày mai phải ngồi máy bay!”

Cao Chí Kiệt buồn cười: “Hồi hộp lắm à?”

Lâm Lang gật đầu cái rụp: “Đương nhiên, bộ lần đầu tiên ngồi anh không hồi hộp chắc?”

Cao Chí Kiệt lắc đầu, thấy Lâm Lang tỏ vẻ không tin thì càng ra chiều nghiêm túc: “Không hồi hộp thiệt mà.”

“Xì!” Lâm Lang không thèm nhìn hấn, Cao Chí Kiệt không nhịn được cười: “Lần đầu tiên ngồi máy bay tôi quả thực không hồi hộp, tại khi ấy còn nhỏ nên đâu nhớ rõ.”

Lâm Lang mím môi bật cười, thấy hai người đã tới cổng trường, liền dừng bước: “Được rồi, thanh niên lớn gan mau về đi, lái xe chú ý chút, coi chừng bị cảnh sát tóm.”

“Có tí rượu thôi mà, cậu coi thường tôi quá rồi đó.” Cao Chí Kiệt đứng sang ven đường: “Tôi về đây, mai không cần tôi chở đi hả?”

“Không cần, trường bọn tôi có xe đón.” Lâm Lang dùng cằm chỉ chỉ: “Sao anh còn chưa đi đi?”

“Không mượn cậu đuổi, tôi nhớ nhưng trường cũ, muốn đứng đây ngắm thêm tí nữa không được à?”

Giọng hẳn rất vang, dáng người cao to, lời thốt ra lại y như học sinh tiểu học. Lâm Lang xấu hổ, vội thúc giục: “Anh đừng khua môi múa mép nữa, đi le!”

Đoạn, cậu quay đầu chạy vào trường, đến sân trường mới phát hiện Cao Chí Kiệt vẫn đứng bất động đằng kia, không khỏi gơ tay ra hiệu: “Chưa đi nữa hả?”

Cao Chí Kiệt nhoen cười, vẫy vẫy tay, rồi cuộc xoay người sang chỗ khác. Lâm Lang thở dài một hơi, lắc đầu cười. Lúc trở lại ký túc xá dọn đồ, đột nhiên nhìn thấy quà sinh nhật năm ngoái người nọ tặng cậu nằm sâu trong ngăn kéo, nó vẫn ở bên trong, gần như đã bị quên lãng. Cậu ngẫm nghĩ, đoạn mở hộp, đeo đồng hồ kia lên cổ tay. Đồng hồ đơn giản mà thanh lịch, cậu vẫn luôn muốn nói rằng kỳ thực cậu rất thích.

Tháng ngày mơ tưởng đã lâu rồi cuộc cũng đến. Từ hồi cấp hai, Lâm Lang đã chung tình với văn học cổ điển, năm lớp mười còn mua một quyển Shakespeare toàn tập song ngữ Hán – Anh, bản chất lãng mạn tự cao khiến cậu rất thích những thứ thuộc về chủ nghĩa tư bản. Sau này lên đại học chọn khoa tiếng Anh, bên cạnh thành tích tiếng Anh tốt, còn có một lý do cực kỳ quan trọng, đó là cậu vẫn luôn khát vọng được ra nước ngoài tham quan, thể nghiệm một chút cuộc sống ấy. Hồi lớp mười, trong lớp chiếu phim “Titanic”, làm cậu ngày nhớ đêm mong suốt mấy tuần liền. Lên đại học rồi cũng xem vài phim Mỹ để luyện khả năng nghe nói, nhưng cứ luôn cảm thấy không phong phú bằng phim Anh. Quan Bằng nói cậu là dạng tiểu tư sản mà dân chúng chủ nghĩa xã hội khoa học ghét nhất, Lâm Lang không đồng ý, khẳng khái cho rằng lời phê bình đó là khen ngợi. Dẫu xuất thân nghèo khó, song tính tình tự phụ và thanh cao dường thành từ bé đã sớm thâm căn cố đế, không cách nào dao động.

Đối với chuyện đi nước ngoài, kế hoạch ban đầu của Lâm Lang sau ba bốn chục tuổi, khi ấy hẳn cậu đã có ít tiền để dành, chắc cũng không vướng bận gì. Cậu sẽ đi Thụy Điển hoặc Đan Mạch (có liên quan tới việc Lâm Lang ngày bé thích đọc truyện cổ tích, từ lâu cậu đã mê mẩn mối tình hoàng tử công chúa, cảm thấy vừa lãng mạn vừa tao nhã, thành thử cũng thích những quốc gia nhỏ đẹp như tranh ở châu Âu), tìm một nơi phong cảnh nên thơ để dừng chân, nhưng dè dặt lại chạm tới ước mơ nhanh như vậy. Ngay khoảnh khắc ra khỏi sân bay, Lâm Lang thậm chí còn nghĩ không khí nước Anh đặc biệt hơn bình thường, cả những lâu đài và cầu lớn chỉ thấy trên TV kia nữa, dường như nơi nơi đều tràn ngập hơi thở lãng mạn nồng thắm. Ngày thứ hai tới Anh, chủ nhiệm thả bọn họ một ngày, muốn họ đi khắp nơi tham quan một cách có tổ chức và kỷ luật, cả bọn mừng như điên, hào hứng đi thay đồ trang điểm, đoạn bàn nhau xem nên đi đâu, cuối cùng vẫn là Mạc Tiểu Ưu mạnh dạn, ra ngoài khách sạn liền hỏi thăm nhân viên phục vụ bằng tiếng Anh lưu loát, rồi cuộc xác định được mấy điểm tham quan.

Trước kia xem vài bộ phim cổ điển như “Kiêu hãnh và định kiến”, cậu đã yêu da diết bầu không khí trong ấy, nay tận mắt nhìn thấy, tuy rằng không giống tưởng tượng lắm, nhưng cũng kinh hỉ vô vàn. Mạc Tiểu Ưu mang theo máy ảnh, một mực đi theo cậu chụp hình, nói rằng Lâm Lang chỉ chỗ nào cô chụp chỗ ấy, tin tưởng con mắt thẩm mỹ của Lâm Lang. Lâm Lang phát hiện ống kính của cô thường xuyên chia về mình, trong lòng hơi xấu hổ, bèn chìa tay: “Để tôi chụp cho bạn mấy tấm.”

Mạc Tiểu Ưu mừng rỡ đưa máy ảnh cho cậu, còn mình đi lên cầu, nói: “Đừng quên chụp cả nhà thờ đằng sau nha.”

Lâm Lang cười gật đầu, cậu đang định chụp thì một đàn bồ câu trắng bỗng bay tới từ bên kia sông, khung

cảnh như thơ tựa họa, lộng lẫy hết trong TV, không, bởi lẽ tự mình trải nghiệm nên càng kinh tâm động phách hơn TV. Mạc Tiểu Ưu giậm chân gọi: “Mau chụp mau chụp!”

Lâm Lang ấn cái “tách”, gương mặt rạng rỡ xinh đẹp của Mạc Tiểu Ưu đón lấy những tia nắng, khiến trái tim cậu có một thoáng xao xuyến. Vương Chung đứng bên khoác vai cậu, cười bảo: “Ngắm đến ngốc rồi hả.”

Lâm Lang lúng túng, Mạc Tiểu Ưu mím môi quay mặt sang chỗ khác, giả bộ không nghe họ nói chuyện. Vương Chung giành mất máy ảnh từ tay cậu: “Cậu qua đi, tui chụp cho hai người một tấm.”

Lâm Lang vội lắc đầu: “Thôi khỏi thôi khỏi.”

“Khỏi gì mà khỏi, ai cũng chụp hết, đâu phải mình hai đứa bây, qua đó đứng lẹ đi!”

Mấy người xung quanh đều cười nhìn sang, tin đồn giữa cậu và Mạc Tiểu Ưu chưa từng dứt đoạn, mọi người ít nhiều cũng biết một chút. Lâm Lang đành phải qua đứng, Trần Lộ Minh kể bên còn ồn ào: “Đứng sát tí nữa tí nữa, Lâm Lang đừng ngượng nha.”

Lâm Lang mím môi, quần bách không sao tả xiết, vất vả lắm mới đợi Vương Chung chụp xong, cậu cuống cuống chạy xẹt đi, một lần nữa đảm đương vai trò nhiếp ảnh gia. Nhóm người lên thuyền, thưởng thức phong cảnh ven bờ suốt dọc đường, cả đám đều dâng trào chí lớn, đứa nói tương lai nhất định phải sang đây du học, đứa lại bảo chờ kiếm đủ tiền sẽ tới đây dưỡng già. Lâm Lang ngồi một bên vừa cười vừa xem ảnh chụp, trong lòng bỗng giật thót.

Bởi trước khi cậu cầm máy chụp, trong máy chục tấm hình đủ dạng có đến hơn nửa là cậu, chính diện, sườn mặt, toàn đặc tả gương mặt và toàn thân, trong đó có một tấm đang dựa lên cầu cười to, đã vậy còn chụp được cả luồng nắng nom như sương mù, bản thân Lâm Lang còn thấy thích mê. Cậu cuống quýt thả máy ảnh xuống, ngược mắt nhìn Mạc Tiểu Ưu, Mạc Tiểu Ưu đang thắm thì với một nữ sinh, cười đến xinh đẹp mà xán lạn.

Dù vẫn biết Mạc Tiểu Ưu thích mình, nhưng sau chuyện này, trong lòng Lâm Lang lại phát sinh biến hóa kỳ lạ, cậu rốt cuộc cũng cam nguyện thừa nhận. Giả như cậu thực sự muốn cùng một cô gái kết hôn, sinh con, có lẽ khó mà gặp được ai xuất sắc, xinh đẹp, sáng sủa, hào phóng, điều kiện gia đình tốt hơn Mạc Tiểu Ưu.

Cậu nghĩ, nếu mình không gặp Hàn Tuấn, không trải qua những chuyện kia, cậu chắc chắn sẽ không chút do dự mà chấp nhận tình cảm của Mạc Tiểu Ưu, hơn nữa trọn đời chỉ yêu mình cô. Nhưng mà...

Nhưng cậu gặp hấn, hơn nữa trong quang cảnh lộng lẫy động lòng người nhường này, cậu vẫn bất chợt nhớ đến hấn, cảm thấy thật buồn thương, thật đáng tiếc khi không được ở bên hấn,

Cậu ngoảnh lại, ngắm sắc trời bóng mây nơi xứ lạ, tựa thể trong lúc vô tình, tất thấy đã sớm định sẵn, sinh thời mọi người sẽ giao nhau tại một thời không nào đó. Cơn gió thoảng thổi rối mái tóc cậu, cậu che

trán, chột nhó tới người nọ cũng từng rất thích vuốt đầu cậu sau khi tắm rửa, khen tóc cậu mềm và bóng mượt như chính con người cậu vậy.

136. Chương 136: Nhưng Nhớ Không Bằng Gặp Lại

Nhắc đến thu hoạch lớn nhất của Lâm Lang qua chuyến đi Anh lần này, thì bên cạnh những rung cảm nơi tâm hồn, có lẽ chính là lòng tự tin được thành lập. Loại tự tin này chẳng những bắt nguồn từ việc nhận thức được sự ưu tú của bản thân (chung quy cũng do chủ nhiệm bọn họ cứ ba lần bốn lượt cường điệu rằng số sinh viên đi theo đợt này toàn là sinh viên xuất sắc nhất), mà còn là lời khẳng định cực lớn với cậu.

Lúc còn ở trường, đương nhiên cũng có người nước ngoài khen Lâm Lang nói tiếng Anh hay, nhưng Lâm Lang cất bước chậm, ít nhiều vẫn cảm thấy trong mấy câu tán dương có một chút khích lệ. Cậu quả thực có năng khiếu trên phương diện ngôn ngữ, thầy cô cũng bảo cậu học nhanh, song Lâm Lang luôn không tự tin với ngữ cảm khẩu âm của mình lắm. Tuy nhiên, trong thời gian ở Anh, chủ nhiệm giao cậu gánh vác đến mấy buổi diễn thuyết quan trọng, cậu lập tức ý thức được tiếng Anh của mình thực sự rất tốt. Nhận thức ấy khiến cõi lòng căng thẳng của cậu thả lỏng không ít, trở nên hay nói hơn, nhất là nửa cuối tháng về sau, cậu tận dụng triệt để cơ hội hiếm hoi được thực tập tại chỗ. Nói theo lời chủ nhiệm, thì là tự tin sáng sủa, đậm chất hào hoa phong nhã của sinh viên đại học đương thời.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tháng ngày tươi đẹp mà ngắn ngủi trôi qua trong chớp mắt, vào ngày cuối cùng tại Anh, mọi người đều dự định ra ngoài mua ít đồ lưu niệm mang về, đại khái cũng chẳng biết lúc nào mới có lần sau, biết đâu chừng cả đời chỉ có lần này thôi. Từ hôm trước Lâm Lang đã khổ não chẳng biết mua gì, cậu muốn mua chút quà cho bà nội, bác với cô. Đồ ăn dĩ nhiên không được, còn nếu mua đồ lưu niệm văn nghệ quá thì họ tuyệt đối không hiểu, cũng chưa chắc sẽ thích, hơn nữa giá cả phải hợp lý, bằng không quà có đẹp mấy cũng bị cần nhằn xài tiền phung phí. Cậu lượn một vòng, cuối cùng vẫn mua vài món quà theo gợi ý của Mạc Tiểu Ưu. Thời điểm trở về, Mạc Tiểu Ưu lấy ra một cái hộp nhỏ tinh tế trong túi mua sắm của cậu: “Đây là gì thế, mình xem được không?”

“Không có gì, trang sức ấy mà.” Lâm Lang cười nhận lấy, không có ý mở cho cô xem. Mạc Tiểu Ưu cười ngọt ngào, lắc lắc gói to trong tay: “Mình mua nhiều lắm, có một phần cho bạn nữa đó.”

“Cho tôi?” Lâm Lang vừa giật mình vừa xấu hổ, vì cậu chẳng mua gì cho Mạc Tiểu Ưu cả: “Mua cho tôi làm chi, cũng có phải tôi không đi đâu.”

Mạc Tiểu Ưu cười mỉm: “Biết ngay bạn không muốn nhận mà, yên tâm đi, mình xạo bạn thôi.”

Nói đoạn, cô chạy lên trước, Lâm Lang lúng túng, đứng phía sau ngưỡng ngáp cả buổi.

Ngày về vừa hay là 18/11, đến trường đã là buổi chiều, Lâm Lang vừa tắm xong đi ra, Cao Chí Kiệt đã gọi điện tới: “Lại đây lẹ lên, đang chờ cả ở quán ”Thập Lý Hương” nè.”

Lâm Lang mới nghe chữ “cả”, tim liền nảy lên tận cổ họng, cậu toan hỏi lại, Cao Chí Kiệt đã cúp máy.

Cậu đứng ngồi không yên, vội vàng thay quần áo, đang đứng trước gương chải đầu thì Mã Quốc Vĩ cùng phòng cười hỏi: “Ồ, tính đi gặp ai đây, trang điểm kỹ thế?”

Lâm Lang cười gượng, không đáp. Cậu thấp thỏm bất an suốt dọc đường, lại cảm thấy Cao Chí Kiệt chưa đến mức sẽ lừa mình mời Hàn Tuấn tới đây, không thì kinh hỉ hơi lớn rồi. Thời khắc đẩy cửa vào, cậu cơ hồ muốn chạy trốn, vô rồi mới phát hiện chỉ tổ tự dọa mình, trong phòng có mỗi Cao Chí Kiệt với Quan Bằng. Cậu hơi ngớ ra: “Sao hai người lại cùng chạy đến đây?”

Cao Chí Kiệt cười nói: “Thì chúc mừng sinh nhật cậu chứ sao, biết cậu không ưa người lạ nên hù anh em cậu đến, mau mau, đồ ăn kêu lâu lắm rồi đấy, nãy giờ ngồi chờ cậu không.” Dứt lời, hắn liền sáp lên: “Một tháng hồng gặp nhớ chết tôi rồi, nhanh lại đây ôm phát nào.”

Lâm Lang cười lớn ôm hắn một cái, kéo ghế dựa ngồi xuống: “Sao không gọi Tô Y Nhiên nữa?”

Quan Bằng nhún nhún vai: “Có nhỏ ở đây mắc cậu như ngồi trên đồng than nữa.”

Cũng đúng, Lâm Lang gặp nữ sinh rất dễ khấn trương, hiện tại từng trải hơn, bề ngoài xem như tự nhiên phóng khoáng, nhưng thâm tâm kỳ thực vẫn căng thẳng, đây cũng là điều Quan Bằng thấy được. Cao Chí Kiệt nhanh nhẹn gấp mấy đĩa đồ ăn cho cậu: “Ăn lẹ lẹ đi, lót dạ dày xong còn phạt rượu.”

Lâm Lang nghe thế, lập tức lia mắt qua Quan Bằng.

“Giờ tớ không giúp cậu được, cùng lắm cậu xin quá thì tớ công về, đằng nào cũng chả có mấy lạng thịt, nhẹ hơn cả Tô Y Nhiên.”

Lời này rốt cuộc chọc điên Lâm Lang, cậu là tên chết vì sĩ diện, bèn cầm rượu rót hết. Cao Chí Kiệt “a” một tiếng, giằng lại, cười bảo: “Giờn thôi giờn thôi, tôi cũng không uống rượu, ai lại bắt cậu uống.”

Lâm Lang ương bướng không nghe, quyết chí vẫn hồi tôn nghiêm nam tử hán của mình, trên bàn uống không ít, tuy không bằng Cao Chí Kiệt với Quan Bằng, nhưng cũng ngà ngà say. Lâm Lang uống say cái là bắt đầu lảm nhảm. Cao Chí Kiệt có phần kinh ngạc, Quan Bằng vừa cười trộm vừa nói: “Nó vậy đó, trước mặt người ngoài với người nhà cứ như hai người khác nhau, quen là ok.”

Cao Chí Kiệt chỉ thấy Lâm Lang như vậy rất dễ thương, có tính tình trẻ con mà độ tuổi này nên có, đâu như bình thường, dầu mỡ mềp lém lỉnh, nhưng vẫn mang cảm giác thận trọng kín kẽ. Lâm Lang luôn yêu cầu cực cao với ngôn hành cử chỉ, đặc biệt khách sáo trước mặt người lạ, thành thử nom cậu bây giờ, Cao Chí Kiệt cảm thấy vừa mới mẻ vừa thú vị. Lâm Lang thao thao bất tuyệt, kể về những điều nghe và chứng kiến được ở Anh, hưng phấn mà vương chút tiếc nuối. Lúc cắt bánh, Quan Bằng đột nhiên móc di động ra: “Lâm Lang nhìn đây nhìn đây nè, tớ chụp tấm ảnh kỷ niệm.”

Lâm Lang đang bê bánh ăn mấy đóa hoa nhỏ trên đó, say bí tỉ dờm qua, Cao Chí Kiệt bên cạnh bỗng nhiên bốc bánh quệt lên mặt cậu. Lâm Lang hét ầm lên, Quan Bằng và Cao Chí Kiệt lại cười ha ha: “Cái này đẹp đó đẹp đó, nhớ gửi qua QQ cho tôi nha.”

Lâm Lang rút giấy ăn lau mái tóc dính đầy kem, vừa bực vừa buồn cười: “Trên đầu cũng dính một đồng rồi.”

Quan Bằng xắn lại gân: “Đâu xem xem nào.”

Đoạn, hần lập tức đến gần, Lâm Lang giật bắn người, song không kịp nữa rồi, Quan Bằng đã lấy bánh trét lên mặt cậu. Lâm Lang rớt cuộc hết nhịn nổi, cười sặc sụa né sang một bên: “Hai người các người dám hề nhau chơi ta!”

Cơm no rượu say, hai người đều cầm giấy ăn lau kem hộ cậu, Cao Chí Kiệt cười nói: “Về nhà tắm là xong.”

“Sớm muộn gì tôi cũng báo thù.” Lâm Lang chà tai ra khỏi quán ăn, bên ngoài có khá đông người, thấy bộ dạng ấy của cậu đều nở nụ cười thiện chí. Cao Chí Kiệt đậu xe bên ngoài, Lâm Lang túm lấy hắn: “Anh uống lắm thế còn lái xe nổi không?”

Cao Chí Kiệt lơ đãng chỉ tài xế trên ghế lái: “Có lái xe rồi thầy.”

Lâm Lang lại gần nhìn thử, quả nhiên đúng vậy, bấy giờ mới đỡ Cao Chí Kiệt vào. Cao Chí Kiệt dựa lên cửa sổ, nói: “Sinh nhật vui vẻ hen.”

Lâm Lang gật gật đầu: “Về đừng quên uống nhiều canh chút.”

Cao Chí Kiệt phẩy tay, xe liền lái đi. Quan Bằng dứt tay vào túi, bảo: “Mình đi thôi... sáng sớm nay tớ có gửi tin chúc mừng sinh nhật đó, cậu đọc chưa?”

“Cậu gửi sáu tin liên tục, không thấy mới lạ?” Lâm Lang cười vươn vai, rồi thình lình ngẩn ra.

“Sao thế?”

“Oa oa.” Lâm Lang chợt “oa” hai tiếng, luống cuống lấy di động trong túi ra. Quan Bằng cười sấp qua: “Ai vậy ai vậy?”

Mặt Lâm Lang tối sầm, tức khắc tắt di động, thả lại vào túi: “Tớ tưởng điện thoại kêu chứ.”

Quan Bằng nhướn cười, hai người đến trước khu ký túc xá nữ, Quan Bằng đột nhiên dừng bước: “Làm sao đây, nhớ chị dâu của cậu rồi.”

Lâm Lang phì cười: “Gọi điện kêu nhỏ xuống đi, tớ về trước.”

Quan Bằng cười hắc hắc: “Vậy cậu về trước nhé? Đừng ngủ vội, đợi tớ mua trái cây lên.”

Lâm Lang vẫy vẫy tay, một mình đi về hướng ký túc xá nam. Lúc này không mấy ai đến nhà hai, trên đường chỉ loe ngoe vài người, có một đôi tình nhân, hai nữ sinh chạy bộ, cộng thêm hai ba người độc hành. Cậu móc điện thoại ra, đèn đường chiếu sáng mi mắt cậu, phản chiếu màn hình tối thui.

Cậu buộc phải thừa nhận, cả ngày nay cậu luôn ngóng trông điện thoại của một người, dấu biết không tốt không nên, song vẫn chờ mong, có mấy lần tưởng lầm di động đang reo nữa chứ.

Người ấy, hẳn vẫn nhớ rõ sinh nhật của mình đúng không? Là quá bận làm việc nên quên, hay dù rằng nhớ rõ cũng không muốn đến tìm mình? Cậu nắm điện thoại cất bước về ký túc xá, di động lại bất ngờ vang lên đúng lúc này, cậu mừng rỡ cầm lên nhìn, té ra là Quan Bằng.

Lâm Lang nhin không được cười, mím môi hỏi: “Sao?”

“Quên hỏi cậu, có phải cậu ăn quýt dễ bị nóng trong hông?”

“Ồ.”

“Vậy tớ mua táo về... Tô Y Nhiên ra rồi, cúp đây... đừng ngủ nha.”

“Biết rồi.” Lâm Lang vừa cười vừa tiến lên trước, đột nhiên có người chắn trước người cậu, suýt nữa đụng vào nhau. Cậu tức tốc cúi đầu xin lỗi, cơ mà người nọ vẫn cố ý chặn đường cậu, lách qua mấy lần không xong, rốt cuộc nhin không được, bèn che điện thoại rồi ngược mắt lên: “Thật xin lỗi...”

Cậu ngây ngốc nhìn người đối diện, cõi lòng đắng chát, chua chua, mùi vị khó tả thành lời.

Bọn họ đã tròn trĩnh, rỗng rã một tháng lẻ tám ngày không gặp nhau.

137. Chương 137: Tranh Cãi Một Trận

Quan Bằng gọi trong điện thoại: “Lâm Lang, Lâm Lang, sao vậy?”

Bấy giờ cậu mới phục hồi tinh thần, hoang mang nắm di động: “À, không có gì, cậu xem rồi mua đại đi.”

Nói xong, cậu liền tắt máy, bất động nhìn người đàn ông trước mặt, sức nhớ mình bây giờ vẫn dính đầy kem, tóc dính bết, xấu cực kỳ.

Đương sững sờ thì người nọ bất ngờ vươn tay qua. Cậu ngu ngơ nhìn sang, hần cười ôn hòa: “Náo loạn lâu như vậy, giờ về nhà được chưa?”

Lâm Lang ngơ ngác dòm cái tay trước mắt, gần như muốn nắm lấy, nhưng trong lòng lại bắt đầu tức giận, mấy ngày nay cậu chật vật, nghiêm túc thế mà hần lại tưởng cậu chỉ đang giận dỗi, cậu tức tối siết chặt nắm đấm: “Tôi... khi ấy tôi không phải nói đùa.”

Nụ cười trên mặt Hàn Tuấn dần cứng lại, kéo tay lôi cậu ra đường: “Tôi bảo cho em ra ngoài ở vài ngày, không bảo em một đi không trở lại!”

Lâm Lang hét to một tiếng, Hàn Tuấn hoảng sợ, tưởng làm đau cậu, cuống quýt thả tay ra, hỏi: “Làm sao?” Ai dè hần vừa buông tay, Lâm Lang đã nhanh chân chạy về ký túc xá, Hàn Tuấn thế mới biết mình bị lừa, vừa tức vừa buồn cười, lau mặt đuổi theo. Lâm Lang chạy như bay, vừa chạy vừa hô: “Anh... anh đừng đuổi theo.”

Nhưng hần vẫn sải bước rượt theo, quay lại ký túc xá thì người cũng nhiều hơn, Lâm Lang quẫn bách, rốt cuộc vẫn bại trận trước. Tuổi cả hai đều không nhỏ, ai lại rượt bắt nhau như con nít, Hàn Tuấn có thể mặc kệ, nhưng cậu mất mặt. Kết quả, vừa dừng liền bị hần lôi qua, cậu thở dốc, vội xin tha: “Anh đừng... đừng kích động, có chuyện từ từ nói.”

“Vậy em có về không?”

Lâm Lang ngẩng đầu nhìn, thấy vẻ mặt hần vẫn hàm chứa cương chiêu như trước, bèn dè dặt nói: “Anh... anh cho tôi thời gian cân nhắc, tôi cứ tưởng anh cho tôi dọn đi là đồng ý chia tay thật, mấy hôm nay tôi đều nghĩ thế, anh không thể...”

Có người đi lướt qua họ, Lâm Lang cảm như hén, chờ người đó đi xa mới thấp giọng nói: “Nói chung tôi không về đâu, ít nhất hiện tại sẽ không.”

Hàn Tuấn buông tay ra: “Vậy em cho thời gian chắc chắn đi, cũng cho tôi hy vọng.”

“Tôi...” Lâm Lang mím môi suy nghĩ, rốt cuộc vẫn lấy hết dũng khí: “Tôi cũng không muốn lừa anh, giờ tôi không muốn trở về.”

Hàn Tuấn giật mình nhìn cậu, tựa như muốn bắt được gì đó từ ánh mắt cậu. Lâm Lang ngược lên, nghiêm túc mà rằng: “Tôi nói thật, tôi cũng nghĩ thay anh rồi, như thế đối với anh cũng tốt, về sau nếu anh còn muốn gặp tôi, chúng ta có thể làm bạn...” Có lẽ chính cậu cũng không tin lời này, đành hạ thấp bản thân: “Người kém cỏi như tôi, anh nhất định chẳng muốn gặp lại đâu...”

Cậu cúi đầu, quyết định đập nôi chìm thuyền, tử chiến đến cùng: “Kỳ thực ngay từ đầu anh đã biết chúng ta bên nhau chỉ là tạm thời đúng không, điều kiện anh tốt như vậy, tương lai cam đoan sẽ hạnh phúc lắm, dù anh không muốn tìm phụ nữ kết hôn thì với điều kiện của anh...”

Lâm Lang mới nhấc đầu đã bị dọa choáng váng, lời ghen trong cổ họng, trông sắc mặt hần khó coi tới cực điểm, kiên quyết vắt chân bỏ chạy. Hàn Tuấn quơ cậu lại, dùng sức cực lớn, cậu bị kéo đến lão đảo, va phải cây ngô đồng kế bên.

“Tôi ”cũng” biết? Lẽ nào nguyên do em muốn rời xa tôi không phải vì mấy chuyện tôi làm với em, mà từ ban đầu em đã hạ quyết tâm, không tính theo tôi cả đời, đúng chứ?”

“Nói vậy, việc tôi thẳng thắn với em trái lại cho em một cơ hội dứt áo ra đi, còn có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu tôi? Em quả nhiên thông minh!”

Trán Lâm Lang toát mồ hôi, bởi đã có người ngó qua. Nhưng Hàn Tuấn dường như chẳng hề quan tâm, vẫn tiếp tục gặng hỏi: “Em chọn rời bỏ tôi lúc này có phải cũng vì bị tôi làm rồi, nghĩ đã trao đủ rồi, đúng không? Tối hôm ấy em ôm tâm tình báo ân bỏ lên giường tôi chứ gì?”

Lâm Lang siết chặt nắm tay, mặt đỏ lên, trong lòng cậu kỳ thực vẫn canh cánh chuyện bị Hàn Tuấn lừa gạt, nay hần hoài nghi cả lần đầu tiên của họ, vậy giữa hai người còn điều gì chân thật nữa: “Tôi không phải đàn bà nên không rành lột đồ nằm dưới thân đàn ông. Tuy tôi không giỏi, nhưng cũng không hèn mạt đến vậy. Hàn tổng nói thế, chẳng lẽ khi ấy ngài ôm tâm tình hưởng thụ chiến lợi phẩm với tôi? Thế cũng tốt, hai ta coi như không ai nợ ai. Một tên đàn ông lại cởi sạch cho một tên đàn ông khác làm, ơn nghĩa lớn cỡ nào cũng trả hết rồi.”

Nói xong cậu đi ngay, hần vươn tay kéo cậu lại, thở phì phò hỏi: “Em nhất quyết muốn thế chứ gì, vậy em đừng mộng tưởng hảo huyền nữa, hể tôi đã muốn thứ gì thì chưa từng thất thủ bao giờ đâu. Em muốn đi, chờ kiếp sau đi!” Đoạn, hần lôi tay cậu về hướng xe, Lâm Lang chết cũng không chịu nghe theo, dứt khoát ôm lấy thân cây, lại cảm thấy hành vi này quá mức đáng cười, cố nén cảm giác nóng rần trên mặt, quát khê: “Anh buông ra, buông ra mau!”

Hần đột ngột khom lưng, vơ lấy hai chân Lâm Lang, thoát cái khiêng cậu lên. Lâm Lang nhấc người hét to một tiếng, thấy cách đó không xa có người đi qua, sợ tới mức vội lấy tay che mặt. Hần sải bước đến trước xe, mở cửa đẩy cậu vào, Lâm Lang cụng đầu vô tay lái, đau đến kêu thành tiếng, hai mắt tức thì trào lệ: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi yêu em, chỉ hận không thể đứng bên em từng phút từng giây, một mực nghĩ rằng bất kể tương lai phát sinh chuyện gì, tôi cũng giải quyết hết. Nhưng còn em, tôi không cách nào tưởng tượng một người đang yêu mà lại luôn nung nấu ý định rời bỏ người mình yêu! Em yêu tôi thật sao, hay em chỉ cho rằng tôi đối tốt với em, cảm thấy có lỗi với tôi? Em yêu tôi không, hử, có yêu không?”

Lâm Lang bị dọa đến phát run, túm chặt quần áo, đáp: “Tính tình mỗi người đều khác nhau, cách nghĩ đương nhiên cũng bất đồng, sao anh có thể trông mong người khác giống mình! Anh làm gì, thả tôi ra!”

Song Hàn Tuấn đã bị ý nghĩ cậu không yêu hần giày vò đến điên rồi, hần đè cậu lên ghế, rút mất thắt lưng cậu. Cửa sổ xe chưa khép, Lâm Lang hơi lớn tiếng là bị bên ngoài nghe ngay, nước mắt cậu tuôn như mưa, nghẹn ngào đẩy cửa ra. Hàn Tuấn lại lật người cậu, tay trực tiếp tách mở cánh môn trắng nõn, ngón tay lập tức thò vào, bị vách thịt kẹp đến không còn khe hở: “Em còn muốn đi sao, cái miệng nhỏ nhắn này đang đói khát thế mà, ngoài tôi ra còn ai nuốt nó ăn no được đây?”

Áo trên người còn nguyên, nhưng thân dưới đã trần trụi, Lâm Lang đau đến hít khí không ngừng, phải ráng nhẫn nhịn, chỉ hận không thể chết ngay tức khắc. Tay nói chặt cửa sổ, chợt thấy có mấy sinh viên chạy bộ nhìn sang đây, họ xì xầm khe khẽ, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn, Lâm Lang phát hiện là tụi Quý Lượng Lữ Song phòng kế bên, sắc mặt liền trắng bệch, rồi cuộc khóc òa lên, cắn răng gào: “Tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh, tuyệt đối không!”

Ngữ khí căm hận quá dữ, như thể bọn họ không phải người yêu tình thâm ý trọng, mà là kẻ thù hủy hoại cả đời đối phương. Hàn Tuấn buông lỏng cậu ra, ngơ ngác rút ngón tay, vết máu trên ngón tay nom mà hoảng, hấn nhất thời ngẩn người. Lâm Lang kéo quần, đẩy cửa xe, hấn hấp tấp giữ chặt cậu: “Tôi bị lời em nói chọc tức đến mất trí, tôi không cố ý...”

Lâm Lang hất tay hấn ra: “Từ nay anh đừng tới tìm tôi nữa, tôi với anh...”

Hàn Tuấn kéo cậu lại, song bị Lâm Lang tránh thoát. Lâm Lang mở cửa xe, cài dây lưng, đoạn chạy luôn về ký túc xá, nghe tiếng bước chân sau lưng ngày càng gần, vừa quay đầu lại bị hấn lôi qua. Cậu dùng sức hất tay hấn đi, thở phì phò hỏi: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì? Phải là tôi hỏi em mới đúng, em đến cùng muốn làm gì?”

“Tôi có thể làm gì, không phải đã nói rồi sao, hai chúng ta xong rồi, về sau đừng tới tìm tôi nữa.”

“Lâm Lang, em còn như vậy tôi giận thật đấy!”

Lâm Lang gạt nước mắt: “Tùy anh, miễn anh đừng cho mọi người biết tôi là đồng tính luyến ái thì anh muốn sao cũng được!”

Hàn Tuấn thở hổn hển, ánh mắt dần nhuốm vẻ tàn nhẫn: “Xem ra tôi quá nuông chiều em rồi, em nghĩ em có thể hết lần này tới lần khác làm loạn với tôi là vì sao, chẳng qua tôi không nổ động vào em thôi, giờ em hơi quá đáng rồi đấy.”

“Hơn tháng qua tôi sống rất tốt, chẳng phút nào nhớ tới anh, hơn nữa, tôi chưa từng tỉnh táo như bây giờ, tôi ý thức được rằng mình có thể dựa vào bản thân để sống thật bình thường, thật tốt đẹp. Một kẻ giống tôi, lúc nào cũng nhìn trước ngó sau, tay chân luống cuống không xứng với anh đâu, anh nên tìm người tốt hơn.”

Thốt được mấy lời này, trong lòng cậu bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn: “Vả lại, người nhà anh chắc cũng phản đối đúng không, họ trông chờ vào anh cũng chẳng kém gia đình tôi với tôi, dì Văn nể tình anh mới miễn cưỡng chấp nhận, nhưng những người khác thì sao, tôi không muốn anh phải chịu đựng mấy chuyện kia..”

“Chuyện của tôi không cần em quản.”

Mũi Lâm Lang cay cay: “Coi đó, anh lúc nào cũng vậy hết, anh thế nào không phải chuyện của tôi. Nếu

không tại tôi, anh sẽ có cơ hội trải qua cuộc sống bình thường, nếu hai ta đều có khả năng sống bình thường, vậy sao nhất định phải đi con đường này.”

“Cách sống mỗi người mỗi khác, anh chọn sống vì mình, tôi lại chọn sống vì người khác, bắt tôi bỏ mặc tất cả, tôi làm không được. Cho nên...” Lâm Lang ngược đầu lên: “Chúng ta chia tay đi.”

Hàn Tuấn giơ tay tát qua, gió phất qua tóc Lâm Lang, song thiếu niên vẫn không nhúc nhích, vẫn ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn có chút bối rối, xúc động tuổi trẻ thế này, ngay cả chính hấn cũng thấy lạ lẫm, tay hấn cách mặt thiếu niên gần xiết bao, gương mặt hấn từng hôn vô số lần, mi mắt mềm mại mà linh động, sống mũi bóng loáng mà uyển chuyển, lúc ngẩng lên, thoát nhìn đường cong nơi cằm thật xinh đẹp mà quật cường.

Hấn lại suýt nữa đánh lên gương mặt ấy.

Hấn đành phải rút lui vài bước, thất hồn lạc phách quay về.

Lâm Lang nhìn hấn chạy ngày càng xa, che mắt khóc òa, hét lớn: “Tôi hận anh, cả đời tôi hủy trên tay anh rồi!”

Dứt lời, cậu bắt đầu nức nở, biết bao sinh viên xuống tự học nhìn qua, cậu cũng không quan tâm. Đúng vậy, cả đời cậu bị hủy trong tay hấn, hấn từng bước dụ dỗ cậu sa vào lưới tình đã mưu tính từ lâu, mãi đến khi vô phương kiểm soát. Hấn hủy hoại cuộc đời cậu, không chỉ cưỡng ép kéo cậu lên con đường không lối về, mà còn bởi trong một thoáng giây nào đó, cậu bỗng dưng phát hiện rằng, dấu mình thân bại danh liệt cũng không hối hận.

Cậu vốn dĩ muốn tặng hấn một tình yêu không gì sánh kịp, nhưng cậu đã chậm một bước, hóa ra trong lúc cậu chưa kịp ý thức, người nọ đã trao trọn tình yêu ấy cho cậu, lớn lao vô vàn, mãnh liệt vô vàn, tựa hồ đã hạ quyết tâm ngay từ thuở ban đầu, nếu tương lai cậu trốn tránh, tình yêu này đủ khiến cậu trọn đời vẩn vương.

Đây mới là thủ đoạn Hàn Tuấn che giấu sâu nhất, đồng thời cũng tàn độc nhất, chí mạng nhất, kiếp này của cậu, kể từ khắc đem lòng yêu hấn đã định sẵn suốt kiếp không quên.

Hồn bay phách lạc trở lại ký túc xá, tắm rửa một cái rồi gục lên giường. Quan Bằng trở về liền nhào lên giường cậu, cười gọi: “Lâm Lang, Lâm Lang, sao lại ngủ thế, đã bảo chờ tớ rồi mà, ăn trái cây không, tớ rửa xong rồi.”

Lâm Lang trằm chằm, không lên tiếng. Hấn khó hiểu trèo xuống thang, hỏi Mã Quốc Vĩ đang ngâm chân gần đó: “Nó bị sao vậy?”

Mã Quốc Vĩ ngẩng đầu dòm dòm Lâm Lang, nhỏ giọng đáp: “Không biết, nãy về thấy sắc mặt xấu lắm,

trông như mới khóc ấy.” Nói đoạn, giọng cậu ta ngày càng thấp: “Tui nghe Quý Lượng phòng bên nói... mấy đứa tui nó từ bên ngoài về, hình như bắt gặp Lâm Lang đang đánh lộn với tên con trai nào đó trên xe.”

Quan Bằng biến sắc, lập tức nở nụ cười: “Nó hoa mắt rồi, họ hàng xa nhà Lâm Lang đó, Lâm Lang từng ở nhà anh ta một thời gian, rất thân thiết với Lâm Lang, làm gì có chuyện đánh nhau.”

Mã Quốc Vĩ bình tĩnh đại ngộ: “Bởi tui mới nói, tui cũng chả biết nó bị sao đâu, cậu thân với nó vậy mà còn không biết... Hay là cậu hỏi thử đi, bảo đảm nó chưa ngủ đâu, hồi nãy tui còn nghe tiếng ho mà.”

Quan Bằng nhìn nhìn, thở dài nói: “Thôi, tôi để trái cây lại đây nhé, đúng rồi, phòng mấy cậu còn nước ấm không?”

“Mới hết xong.” Mã Quốc Vĩ chỉ chỉ chậu ngâm chân của mình.

Quan Bằng nghe xong liền quay lưng ra ngoài, chốc lát đã xách một phích nước nóng sang: “Cái này để trong phòng các cậu, nếu nửa đêm Lâm Lang dậy tìm nước uống, cậu nhớ nhắc nó nha.”

Mã Quốc Vĩ cười gật đầu: “Anh em làm được tới bước này đúng là miễn chê.”

Quan Bằng cười cười, leo lên thang, muốn cùng Lâm Lang nói mấy câu, lưỡng lự một hồi vẫn quay về.

Ai dè hán mới đi tức thì, Lâm Lang đã ngồi dậy. Mã Quốc Vĩ vừa vào toilet đổ nước về, thấy cậu bèn bảo: “Hồi nãy Quan Bằng qua tìm cậu, trái cây với nước ấm để dưới chỗ cậu đó.”

Lâm Lang ừ một tiếng, hắt xì liền mấy phát. Mã Quốc Vĩ sợ hết hồn: “Cảm ờ?”

Lâm Lang chóng mặt, xóc chân, leo thang xuống dưới. Mã Quốc Vĩ thấy cậu choáng váng, cuống quýt đi qua đỡ, ai ngờ chưa kịp đến bên cạnh, Lâm Lang đã ngã xuống thang.

138. Chương 138: Được Ăn Cả Ngã Về Không

Cú ngã này không hề nhẹ, xương bị gãy, y tế trường không khám được, đành phải chuyển tới bệnh viện thành phố. Mới đầu, bác sĩ gõ phim chụp X-quang, bảo có khả năng phải phẫu thuật, mũi Lâm Lang cay xè, thiếu điều bật khóc tại chỗ. Quan Bằng ẩn vai cậu, nhẹ giọng an ủi, may mà sau đó bác sĩ kiểm tra lại một lần, thấy xương cốt không nghiêm trọng như chẩn đoán ban đầu mới thông báo khỏi mổ cũng được, nhưng phải nằm viện vài ngày. Bệnh viện hiện tại đâu bằng xưa kia, bác sĩ chẩn bệnh cũng cố gân cổ phàn thật nặng, trên cơ bản có thể nằm viện đều sẽ yêu cầu ở lại, viện phí cũng mắc kinh người. Lâm Lang nhập viện hai ngày đã chịu hết xiết, khẳng khái đòi xuất viện. Quan Bằng buộc phải đi xin ý kiến bác sĩ lần nữa, có lẽ kia bác sĩ cũng nhìn ra Lâm Lang quả thực không có tiền, khám một chút rồi nói xuất viện cũng được, đoạn cho Lâm Lang một túi thuốc to, dặn dò mấy việc cần lưu ý.

Cánh tay bị thương, Lâm Lang lo nhất là không thể đến quán cafe làm việc nữa, được cái cửa hàng trưởng rất quý cậu, thường ngày Lâm Lang lại thật thà chịu khó, nên nói sẽ giữ công việc đến khi cậu có thể đi làm. Một tuần sau Cao Chí Kiệt mới biết cậu ngã gãy tay, vừa biết liền tới thăm cậu ngay chiều hôm đó. Mở cửa ký túc xá, phát hiện Lâm Lang đang nằm thương ngồi trước bàn đọc sách, mặt cũng gầy một vòng, thân hình nom càng mong manh. Hắn đặt hết túi lớn túi nhỏ quà thăm bệnh lên bàn, lo lắng hỏi: “Bữa ấy cậu cũng có uống bao nhiêu đâu, sao lại ngã xuống giường, cũng tại tôi, lúc đó không nên rót cho cậu mấy ly kia.”

“Không liên quan đến anh, khi ấy tôi hơi sốt nên bất cẩn trượt chân xuống thang cuốn thôi.”

Cao Chí Kiệt lại gần nhìn thử, hỏi khẽ: “Không việc gì chứ, còn đau không?”

“Không sao.” Lâm Lang cười cười, sắc mặt hơi tái: “Cũng đâu phải sinh bệnh nằm viện, anh còn đặc biệt đến một chuyến.”

“Có gì đâu, đằng nào tôi ở công ty cũng rảnh rỗi. Bác sĩ bảo tay cậu thế nào, phải dưỡng lâu lắm đúng không?”

Lâm Lang chán nản gật đầu: “Bác sĩ dặn trong hai tháng phải thật cẩn thận, tay bó một cục lại không được tắm rửa, sắp mốc meo tới nơi rồi.”

Cao Chí Kiệt im lìm một hồi, đoạn chỉ mấy thứ trên bàn: “Toàn đồ bổ cả đấy, cậu ăn nhiều một chút, xương cũng liền lẹ hơn.”

Lâm Lang không biết nói gì cho phải, đành gật đầu: “Cám ơn anh.”

Cao Chí Kiệt cười cười, cầm quyển sách trên bàn cậu, hóa ra là một quyển “Những bài văn tiếng Anh hay”: “Cậu không tranh thủ thời gian dưỡng thương mà nghỉ ngơi nhiều một chút, xem cái này làm chi?”

“Rảnh phát ngán nên kiếm cái xem đại, cũng sắp thi cấp bốn cấp sáu rồi mà, trước khi thi chuyên bốn, tôi muốn đọc cấp bốn cấp sáu đã.”

Cao Chí Kiệt nhún vai như có điều bất đắc dĩ. Hắn đứng khỏi ghế, nghỉ một lát lại hỏi: “Hàn Tuấn biết chuyện cậu gãy tay không?”

“Không biết, anh đừng kể với anh ấy!” Lâm Lang mím môi: “Giờ anh không muốn dòm mặt tôi đâu.”

Cao Chí Kiệt cũng chẳng hỏi tiếp, chỉ gật gật đầu, đổi đề tài: “Bây giờ còn lên lớp không?”

Lâm Lang mỉm cười: “Tôi gãy tay chứ có gãy chân đâu, học đương nhiên phải đi, cứ trốn mãi thì tới hồi bầu chọn học bổng làm gì có cửa được xét, hiện tại không chỉ xét mỗi thành tích thôi đâu.”

Cao Chí Kiệt nhìn cậu treo một cánh tay, trong lòng có chút khó chịu: “Ăn cơm bất tiện lắm đúng không, hay đến nhà tôi ở mấy hôm đi?”

“Thôi khỏi.” Nói đoạn, Lâm Lang còn lắc lắc cánh tay bó bột: “Anh coi nè, chả đau lắm đâu.”

“Rồi rồi rồi, bệnh còn không an phận.” Cao Chí Kiệt vội ngăn cậu lại, lắc đầu cười: “Cậu nói xem, sao hồi đầu ai cũng tưởng cậu ít nói hướng nội chứ, toàn bị cậu lừa không, rõ là dạng người không sợ trời không sợ đất, không biết nặng nhẹ mà.”

Lâm Lang cũng nhướn cười xấu hổ, Cao Chí Kiệt bỗng bị sợi dây đỏ trên cổ cậu hấp dẫn, cười hỏi: “Đeo gì trên cổ thế, chưa thấy cậu khoe ra bao giờ.”

Lâm Lang đỏ mặt, cười cười: “Nam đeo Quan Âm, nữ đeo Phật.”

Cao Chí Kiệt trợn mắt nhìn: “Cậu tin cả cái này hả?”

Lâm Lang không đáp, cúi người lục lọi đồng túi trên bàn: “Anh mua lắm đồ vậy?”

“Chưa hết đâu, tôi còn lên mạng tra cứu giùm cậu nữa, trong quá trình hồi phục không được ăn đồ sống nguội và thức ăn mang tính kích thích vì dễ làm loãng xương, cũng không thể ăn thịt heo quá nguội vì sẽ ảnh hưởng đến sự tuần hoàn máu, gây bất lợi cho việc liền xương, cả rượu trắng nữa, những thức uống gây loãng xương đều không được uống, tránh lưu lại di chứng. Còn nhiều điều lắm, tôi ghi tất lên giấy rồi đó.” Dứt lời, Cao Chí Kiệt lấy ra một tờ giấy trong túi: “Đây đều là tôi khổ cực sưu tầm được, cậu nhất định phải làm theo, bảo đảm một tháng hoạt động ngon ơ!”

Cao Chí Kiệt nhướn mày cười: “Cảm động lắm chứ gì?”

Lâm Lang cảm động không biết nói sao, chỉ biết thành thật gật đầu: “Cám ơn anh.”

Cao Chí Kiệt cười: “Bạn cùng phòng cậu đâu hết rồi, đi học à?”

“Ừ, lớp tụi nó học tiết đầu, lớp bọn tôi tiết sau.”

“Vậy sắp đến giờ rồi.” Cao Chí Kiệt nhìn nhìn đồng hồ: “Vừa hay, chúng ta cùng xuống đi.”

Lâm Lang gom ít đồ đạc rồi cùng Cao Chí Kiệt rời ký túc xá. Cao Chí Kiệt đậu xe bên ngoài tòa nhà, hai người từ biệt xong, Lâm Lang liền cầm sách đi về hướng khu phòng học. Ai ngờ đi chưa được mấy bước, Cao Chí Kiệt đã lùi xe đuổi theo, vừa lái vừa nói: “Có chuyện này tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định nhắc cậu một tiếng.” Về mặt hân nghiêm tức hân lên: “Lần trước tôi đến nhà hàng Tân Lai, kết quả gặp mặt Quách Đông Dương với Hàn Tuấn, tình thân Hàn Tuấn hình như không mấy tốt. Kể từ ngày quen cậu, lâu rồi tôi chưa thấy bộ dạng anh ấy như vậy, trông đáng sợ lắm, dạo này cậu chú ý một chút. Hàn Tuấn...

không phải dạng người chờ cậu quay đầu đâu.”

Lâm Lang gật gật đầu, tâm trạng thoáng nặng nề: “Tôi biết rồi, anh đi đường cẩn thận.”

Cao Chí Kiệt cười cười, lái xe đi luôn. Lúc này, tiết đầu đã tan học, trên đường rất đông sinh viên, Lâm Lang nhanh chóng sải bước đến khu phòng học, kết quả càng đi càng thấy kỳ kỳ, nhiều người rõ ràng đang nhìn cậu mà xì xầm khe khẽ. Ban đầu cậu còn tưởng mình treo cánh tay nên khiến người ta để ý, sau mới dần nhận ra bất thường. Vô duyên vô cớ thành đối tượng tầm tía của công chúng, Lâm Lang cực kỳ không thoải mái, cúi đầu dòm dòm quần áo mình, lại không phát hiện chỗ nào lạ. Ngay thời điểm cậu đang mặt đỏ tim đập, Mã Quốc Vĩ cùng phòng đi tới từ đằng trước, vừa thấy cậu liền hờn hờ ra mặt, chạy đến cười nói: “Lâm soái ca đến rồi, lần này cậu nổi tiếng rồi nhe, đại sảnh khu phòng học treo đầy ảnh cậu kia kìa.”

Lâm Lang cười ngượng, hỏi: “Ảnh gì cơ?”

“Chuyến đi Anh của đại học F, nguyên tiêu đề to oành, vô đại sảnh là thấy liền.”

Lâm Lang đến đại sảnh xem thử thì sợ hết hồn, té ra chính giữa treo bức ảnh bụi tổ chẳng, còn là tấm do Mạc Tiểu Ưu chụp mà cậu cảm thấy rất đẹp, nay phóng to lên, chính cậu cũng hoài nghi mình lúc ấy thực sự cười vui vẻ tới vậy sao. Góc phải bên dưới có cả tấm cậu với Mạc Tiểu Ưu chụp chung, một đôi kim đồng ngọc nữ, khó trách trường muốn dùng làm ảnh tuyên truyền.

Giờ tan học, người đứng chật ních đại sảnh, rất đông người vây quanh chỗ đó xem ảnh, có bạn học nhận ra cậu, cậu bèn vội vã lên lầu, tim đập thành thịch không ngừng. Bạn cùng lớp đương nhiên cũng thấy số ảnh kia trên đường lên lầu, hâm mộ có, nói đùa có, Lâm Lang ngồi dãy cuối mà chẳng thoát nổi vận mệnh bị soi, chỉ có thể cười ngượng đáp lại, mặt mày đỏ kè.

Vừa lên lớp học tiết hai thì di động trong túi đột nhiên reo vang, vậy mà lại là tin nhắn của Hàn Tuấn, bảo rằng đang đứng chờ cậu bên hồ nước dưới khu phòng học. Lâm Lang vội nhòm xuống cửa sổ, quả nhiên thấy hắn đang đứng bên hồ, trong tay còn cầm điều thuốc. Đã trung tuần tháng mười hai, lá liễu ngả màu xanh vàng, cộng thêm thời tiết quang đãng, thoát nhìn càng thêm lộng lẫy. Cậu đương do dự không biết có nên gửi tin từ chối hay không thì hắn bỗng đứng rời đi, nom như muốn vào khu phòng học. Lâm Lang khẩn trương đến đỏ mặt, trong lòng chợt phát lạnh, đúng như dự đoán, di động lập tức rung lên, một tin nhắn mang ngữ khí hung ác gửi tới: “Lâm Lâm, em đừng hối hận.”

Lâm Lang nhaoáng cái ngồi bật dậy, giáo viên đang viết bảng, cậu cuống quýt chạy ra từ cửa sau, lớp trưởng sợ quá phải vội vàng giải thích: “Nó... nó bị tiêu chảy ạ...”

Lâm Lang chạy đến đại sảnh, Hàn Tuấn đã đi rồi, chỉ còn hình ảnh cậu trên tấm biển tuyên truyền, cười đến xán lạn mà rục rờ. Cậu hơi sợ sợ, sức nhớ tới Quách Đông Dương từng nói với mình thế này: Cậu ta mà đã nhận định chuyện gì thì luôn sẵn sàng liều mạng, cậu ta có cái tính cố chấp và cảm xúc mãnh liệt mà người thường không có, thế nên mới làm được việc lớn, cũng bắt được trái tim cậu. Đây cũng là nguyên do tôi không dám động vào cậu, người như Hàn Tuấn chuyện gì cũng dám làm.

Tim cậu đập bình bịch, luồng cuống gọi cho Hàn Tuấn, nhưng điện thoại chỉ “tít tít” hai tiếng rồi tắt, cậu

sốt ruột chạy khỏi khu phòng học, làm gì còn bóng dáng Hàn Tuấn nữa, chỉ còn ánh nắng ảm áp chiếu rọi nơi nơi, khóm hoa đặt tại bãi đất trống trước tòa nhà đã có dấu hiệu héo úa. Cậu tìm hồi lâu cũng chẳng thấy xe Hàn Tuấn đâu, toan quay về lớp thì di động chợt vang, là Quan Bằng gọi, giọng hẩn hơi khản trương: “Lâm Lang, cậu mau về ký túc xá một chuyến đi.”

Lâm Lang biết xảy ra chuyện rồi, bèn dứt khoát chạy về hướng khu ký túc, Quan Bằng đang đứng chờ trước cửa phòng, Lâm Lang chạy tới, nôn nóng hỏi: “Chuyện gì?”

“Ban nãy Hàn Tuấn đến tìm cậu, tớ bảo cậu lên lớp rồi, anh ta đứng trước cửa phòng một lát mới đi. Vừa rồi tớ định ra ngoài thì tự nhiên phát hiện một phong thư nhét trong khe cửa phòng các cậu...”

Quan Bằng nom có vẻ bối rối, nhìn cậu bằng ánh mắt vừa xấu hổ vừa quái lạ. Lâm Lang giật lấy xem, mặt vụt cái nóng lên, đỏ bừng. Ảnh chụp một tấm ra giường dính máu, sắc đỏ trên nền trắng bí ẩn mà tử hủ. Lâm Lang nắm ảnh chụp trong tay, cắn răng mắng: “Đê tiện.”

Quan Bằng dường như chẳng biết nói gì, loại chuyện như vậy, trong lòng biết với tận mắt chứng kiến hoàn toàn khác nhau, huống hồ lại là tấm ảnh sắc mùi độc chiếm thể này. Lâm Lang mở cửa tiến vào, mặc kệ Quan Bằng sau lưng, trực tiếp bấm gọi cho người nọ. Lúc này, đầu kia lại bắt máy rất nhanh, giọng Hàn Tuấn trầm thấp mà kiềm nén: “Tôi không biết mình làm đúng hay sai, em sắp ép tôi phát điên rồi.”

“Đây là chuyện anh nói tôi sẽ hối hận sao?”

Vì xấu hổ và phần nộ mà ngữ điệu Lâm Lang hơi run rẩy: “Anh đê tiện, đã vậy còn vô sỉ!”

Đối phương trầm mặc một chốc, lập tức cười hai tiếng: “Chỉ là cái ra giường chúng ta dùng trong lần đầu tiên lên giường thôi mà, em nói nếu cho Mạc Tiểu Ưu kia xem tấm ảnh em bị tôi chơi trong xe thì cô ta sẽ thế nào?”

Lâm Lang sợ hãi, tức giận đến run cả người, đầu óc trống rỗng, một câu cũng không nói nổi. Cậu đỡ trán đi vài bước, tựa như rơi vào một động ma quỷ, toàn thân nhơ nhuốc, muốn bứt ra nhưng không thể. Lâm Lang ngơ ngác, cất giọng bất lực mà phần nộ: “Hàn Tuấn, nếu ngay từ đầu tôi còn có chút áy náy và lưu luyến với anh, thì giờ tôi nói cho anh biết, chẳng còn gì cả đâu.”

“Đã sớm không còn rồi mà?” Giọng hẩn bình tĩnh mà lạnh lẽo: “Biết tại sao tôi không muốn em quá xuất sắc không, em thấy đấy, kết quả chính là thế này đây. Em gặp được người tốt hơn, thấy được cuộc sống tốt hơn, sẽ không muốn ở bên tôi nữa. Giả sử tôi không chiếm được em, chính là bởi tôi quá mềm lòng, quá dễ ý em, em ngược lại chỉ lợi dụng tôi.”

Hẩn như đang trần thuật một câu chuyện, thông thả mà hung ác: “Em còn nhỏ, tưởng tượng về thế giới này quá hoàn hảo, tương lai em sẽ biết, em không bao giờ gặp được ai quan tâm em hơn tôi nữa, em chắc chắn sẽ hối hận. Nhưng chờ em hối hận thì lâu quá, trước kia tôi muốn cố gắng tặng em một tình yêu không lẫn tạp chất, thành thử dùng biện pháp gì cũng nghĩ đến cảm thụ của em. Về sau thì không đâu, tôi sẽ áp dụng mọi cách, bắt em trở về bên cạnh tôi trong thời gian ngắn nhất.”

“Cho nên anh không từ thủ đoạn? Anh làm vậy, lẽ nào tôi hận anh cũng không sao?”

“Ha ha, em hận tôi? Tôi hiện tại chỉ cần thân thể em, không cần tình cảm. Con người nên biết điểm dừng, không có được tình yêu thì chiếm lấy thân thể người mình yêu cũng tốt.”

Lâm Lang nhìn không được rót nước mắt, âm thanh trong di động xa lạ mà thống khổ: “Lâm Lang, em nói nếu trên đời không còn đường sống của em, em có ngoan ngoãn đứng dưới đôi cánh tôi tặng em không?”

Lâm Lang không nghe nổi nữa, cậu tắt di động, cảm giác ngày tận thế đã đến. Trong cuộc tình mãnh liệt mà si cuồng này, cả hai người đều mất khống chế, tựa thể muốn hủy diệt cả mình lẫn người ấy.

139. Chương 139: Chẳng Thể Ngừng Yêu

Thời điểm Cao Chí Kiệt mới chuyển đến thành phố F, ông bỏ nhà hẳn chỉ đứng thứ ba tại thành phố F, mẹ hẳn cũng bận bịu công tác, cả hai đều lười quản hắn. Hồi đó hắn mới lên lớp tám, đương thời kỳ phản nghịch, cả ngày lẫn lộn với mấy tay “đại ca” trường học. Sau này cha hắn cất từng bước vững vàng thăng chức, khi ông ngồi lên chiếc ghế cao nhất thành phố F, chất lượng bạn bè của hắn cũng tăng cấp vùn vụt, đến năm cấp ba thì quen được nhóm Hàn Tuấn đang nổi như cồn thời bấy giờ. Lúc đó, hắn kỳ thực mới chân ướt chân ráo gia nhập xã hội, cũng làm phiền Hàn Tuấn chăm sóc khá nhiều, tuy rằng hắn nhỏ tuổi nhất, nhưng chẳng ai dám khinh thường hắn. Con người hắn bề ngoài trông có vẻ cả ngày cười đùa ngả ngớn, thực chất trong lòng rất nặng tình, luôn hết sức kính trọng cách làm người của Hàn Tuấn, xem hắn như anh trai.

Từ ngày Lâm Lang dọn khỏi nhà Hàn Tuấn, Cao Chí Kiệt không gặp Hàn Tuấn nữa. Chẳng qua thỉnh thoảng có chạm mặt tại nơi nào đó, Hàn Tuấn cũng tỏ vẻ thản nhiên, thái độ tuy chưa đến mức đối địch, song chính hắn cũng tự mình hiểu lấy, biết Hàn Tuấn bất mãn với mình cỡ nào. Bao năm làm bạn, nay biến thành như vậy, Cao Chí Kiệt vẫn luôn tiếc nuối, nhưng quan hệ giữa hắn và Hàn Tuấn chưa bao giờ do hắn định đoạt, đành rằng tiếc nuối cũng không biết làm sao. Hắn chưa tới nỗi biết rõ người ta không ưa mình còn mặt dày mày dạn xấn tới. Huống chi, nếu nhất định bắt hắn chọn giữ tình bạn của Lâm Lang hay Hàn Tuấn, dầu tự trách, song hắn vẫn quả quyết chọn Lâm Lang. Thế nên, lúc Quách Đông Dương gọi điện rủ ra ngoài uống rượu, hắn nghe nói Hàn Tuấn cũng đi thì lạng thình hồi lâu. Cuối cùng, Quách Đông Dương nói: “Cậu lại đây đi, Hàn Tuấn chỉ đích danh gọi cậu đấy.”

Cao Chí Kiệt vừa nghe liền bỏ luôn buổi làm, đặt điện thoại xuống, chào chú hắn một câu rồi lái xe qua. Có thể giảng hòa với Hàn Tuấn là tốt nhất, dù không thể, hắn đi có lẽ cũng chống đỡ giúp Lâm Lang phần nào. Mấy hôm nay, quan hệ giữa Lâm Lang và Hàn Tuấn căng thẳng chưa từng có. Tuy Lâm Lang không thừa nhận, nhưng hắn cũng nhìn ra đại khái, trong lòng thực sự lo lắng cho cậu.

Hàn Tuấn trên danh nghĩa là làm bất động sản, song con đường kiếm tiền chủ yếu lại là mấy hạng mục đầu tư sau màn, hắn cực có ánh mắt đầu tư, cái gì cũng dám trải nghiệm. Bề ngoài, lão tổng của vài nhà hàng tương đối lớn tại thành phố F đều khác nhau, thực ra Hàn Tuấn mới là ông chủ giấu mặt, thành thử bọn họ căn bản chỉ tụ tập trong những nhà hàng ấy. Tuy nhiên, lần này hắn có chút kinh ngạc, vì chỗ Quách Đông Dương dẫn hắn đến là Lệ Đô.

Lệ Đô chả phải nơi tốt lành, tin đồn gì cũng có, dân địa phương thành phố F đều ngầm hiểu. Nhưng không thể phủ nhận nó là tụ điểm ăn chơi tổng hợp thu về lắm tiền nhất, vô luận là cơ sở thiết bị hay nhân viên phục vụ đều thuộc hạng sang. Bản thân Hàn Tuấn cũng rất thiên vị Lệ Đô, trước đây thường xuyên ghé qua xem xét, sau này thấy Lâm Lang phản cảm mới dần hạn chế đi, mọi sự cơ hồ giao tất cho Quách Đông Dương xử lý.

Cao Chí Kiệt cũng là khách quen chỗ đó, nhác tới cửa đã có người ra đón hẳn lên thang tầng hai mốt. Cao Chí Kiệt đẩy cửa vào, bên trong lượn lờ khói thuốc, ngồi toàn mấy người quen thường hay gặp mặt. Hắn chào hỏi từng người một, khi chào đến Hàn Tuấn, Hàn Tuấn chỉ gật đầu, coi bộ đã uống không ít rượu. Mạnh Bình cười bảo: “Chí Kiệt dạo này an phận phết nhỉ, ngay cả chỗ bọn tôi cũng ít đến, đừng nói bị tiểu cô nương nào quán lấy rồi nhen.”

Người bên cạnh cười, đưa một điều thuốc cho Cao Chí Kiệt: “Tôi biết rồi, vẫn là Lưu Đan kia chứ gì?”

“Lưu Đan gì, chỉ là tiền tiền nhiệm thôi, Cao thiếu gia đổi người từ khuya rồi.”

Cao Chí Kiệt rất am hiểu chọn mặt gửi lời, bèn châm thuốc, cười xấu xa: “Đàn bà mà, chẳng có gì thú vị, nhìn vài ngày là chán ngấy, muốn lâu dài phải có tình cảm thật sự, phương diện này em nào hên như mấy anh giai đây.”

Mạnh Bình và hai người khác đều kết hôn khá sớm, vợ người này lợi hại hơn người kia, nay ngoại trừ công tác, mấy người họ yên phận lâu rồi. Nhưng yên phận thì yên phận, nguyên nhân yên phận lại chẳng ai giống ai, có người gặp được chân ái nên cam tâm tình nguyện, có người lại vì bà xã quá lợi hại, nên mới nghe Cao Chí Kiệt nói thế, ai nấy liền cười vang. Cao Chí Kiệt ngồi cách Hàn Tuấn khá xa, uống được mấy ngụm rượu, Quách Đông Dương bỗng nhiên sấp qua: “Tôi hỏi này, cậu biết chuyện Hàn Tuấn với thằng nhóc kia không?”

Cao Chí Kiệt cầm điều thuốc, hỏi: “Chuyện gì?”

Quách Đông Dương nhìn nhìn Hàn Tuấn đang râu rĩ nốc rượu, dường như có chút không tin về mặt khó hiểu của Cao Chí Kiệt: “Lá gan của thằng nhóc Lâm Lang kia không nhỏ, dám đá cả Hàn Tuấn. Cậu thân với hai người họ nhất mà đêch biết gì hết hả?”

Cao Chí Kiệt “à” một tiếng, thấp giọng hỏi: “Em không rõ vụ này thiệt mà, da mặt Lâm Lang mỏng lắm, có thể không kể thì không đời nào kể đâu. Hàn Tuấn càng miễn bàn, làm gì có chuyện tâm sự vấn đề tình cảm với chúng ta. Sao... họ... xác định rồi hả?”

“Hình như thế, tháng trước tôi thấy tinh thần Hàn Tuấn hơi hoảng hốt, hỏi cậu ta một lần, cậu ta bảo hai người có chút xích mích, vài hôm nữa là ổn. Lúc ấy tôi tìm người hỏi thăm, té ra nhóc con Lâm Lang xuất ngoại rồi, cứ tưởng cậu ta chịu không xiết nỗi khổ tương tư, còn thấy buồn cười nữa chứ, ai ngờ dạo này nghiêm trọng dữ vậy, vừa hỏi mới biết Lâm Lang chia tay cậu ta rồi. Nhóm Mạnh tổng cũng nhận ra, ngặt nỗi không ai dám hỏi.”

Cao Chí Kiệt nhấp rượu, nói khê: “Đây là vấn đề của hai người, chúng ta cũng đâu giúp được gì...”

“Lâm Lang vừa nhìn là biết hay nghĩ ngợi, căn bản không ở chung với Hàn Tuấn được. Thế nào, tôi đoán trúng rồi chứ gì?”

Cao Chí Kiệt gật đầu: “Lâm Lang mới bao lớn đâu, cổ kỹ nhiều cũng bình thường, chúng ta cũng không phải Lâm Lang, sao hiểu được điểm khó xử của cậu ấy. Lòng dạ cậu ấy hơi cao, nhưng dễ mềm lòng, chưa hẳn đã chia tay với Hàn Tuấn thật đâu. Anh cũng không phải không biết tính Hàn Tuấn, nếu bị chọc giận thì chuyện gì cũng dám làm, nếu trong lòng anh ấy không còn hy vọng, bộ anh nghĩ Hàn Tuấn chịu ngồi chờ Lâm Lang phản tử hình chắc? Khẳng định vẫn còn đường lui.”

Quách Đông Dương bĩu môi: “Hàn Tuấn đúng là ương bướng, sao cứ phải là nhóc con Lâm Lang kia mới được? Tôi chả tin nổi, Lâm Lang trông cũng khá đẹp, nhìn cũng khiến người ta thích, nhưng đâu đến mức làm Hàn Tuấn nóng ruột nóng gan cỡ đấy? Bé trai ở đây tuy không sạch sẽ bằng Lâm Lang, song cũng có mấy đứa ngon phết, tôi chuẩn bị cho cậu ta một đứa rồi, vẫn là chim non, mới lên năm nhất, học trường các cậu luôn.”

Nghe thế, Cao Chí Kiệt suýt nữa phang tới một quyền, hấn sầm giọng: “Anh đừng can thiệp vớ vẩn, tính cắt đứt đường lui của anh ấy với Lâm Lang sao! Ngày nào đó nếu Lâm Lang vì chuyện này mà không chịu quay lại, Hàn Tuấn không lột sống anh mới lạ.”

Quách Đông Dương cười ngượng, Cao Chí Kiệt chột híp mắt: “Không phải anh còn tơ tưởng Lâm Lang đấy chứ?”

“Làm gì có.” Quách Đông Dương lập tức ngừng cười: “Dù sao cũng là người của Hàn Tuấn, tôi nào dám.”

“Tốt nhất là không.” Cao Chí Kiệt có chút hung hăng, hấn dụi tắt thuốc trong tay, nói: “Giờ Lâm Lang là bạn em, nếu anh dám động vào cậu ấy thì dù Hàn Tuấn mặc kệ, em cũng không tha cho anh đâu.”

Quách Đông Dương thộn mặt, Cao Chí Kiệt liền đứng lên, Hàn Tuấn đã ngà ngà say, hấn đi qua đỡ Hàn Tuấn, cười nói: “Anh Hàn, để em đưa anh về.”

Nhóm Mạnh Bình dĩ nhiên không đồng ý, la hét bảo hấn mới tới đã đòi về, không cho bọn họ tí mặt mũi nào cả. Cao Chí Kiệt uống liên tục hai ba ly, cuối cùng vẫn là Quách Đông Dương cười nói hấn còn phải lái xe, bây giờ họ mới thả hấn đi. Hàn Tuấn vậy mà chẳng nói gì, say khướt theo hấn ra khỏi phòng. Quách Đông Dương cũng theo chân, tiễn họ ra ngoài Lệ Đô. Cao Chí Kiệt dìu Hàn Tuấn vào xe, lau miệng nói: “Mọi, quen biết Lâm Lang càng lâu càng không ưa nổi cái lũ nhậu nhẹt các anh.”

Quách Đông Dương cười hỏi: “Sao gấp thế, bộ sợ tôi tìm trai đến hạ hỏa cho Hàn Tuấn thiệt hả?”

“Dạng như anh thì cái quái gì chả làm được.” Cao Chí Kiệt cười khở, nhìn nhìn vô xe: “Anh đi trước đi, em chở Hàn Tuấn về nhà.”

“Kỳ thực nếu Hàn Tuấn thật lòng không nỡ xa cậu ta thì có cả đồng thủ đoạn, suy cho cùng, cậu ta vẫn cố kỹ mà.” Đoạn, Quách Đông Dương lui về sau nửa bước, Cao Chí Kiệt mở cửa xe ngồi xuống, quay qua nói:

“Chuyện này anh miễn can thiệp đi, không thì ráng mà chịu.”

Quách Đông Dương đột nhiên cười hắc hắc, chỉ Hàn Tuấn ngồi nghiêng đầu bên trong: “VẬY CẬU CANH CHỪNG CẬU TA CHẶT MỘT CHÚT, BẰNG KINH NGHIỆM QUEN BIẾT CẬU TA NHIỀU NĂM CỦA TÔI, NẾU LÂM LANG CÒN DÁM BƯỚNG BÌNH NỮA, CẬU TA SỚM MUỘN GÌ CŨNG RA TAY.”

Trong xe lặng ngắt như tờ, hần chẳng dám nói lung tung, đành im lặng theo. Muốn về tiểu khu Tân Hải phải đi ngang qua đại học F, xe chạy đến ngã tư bên ngoài cổng tây, đúng lúc đụng trúng đèn đỏ. Đang thời điểm ngoài cổng trường tấp nập nhất, mấy cửa hàng bên ngoài đầy ắp người. Hàng cây ngô đồng đằng kia xinh đẹp quá đỗi, che khuất cả bầu trời ngày hè, giờ đương tháng mười hai, lá trên cây đều úa vàng, rơi đầy đất theo từng cơn gió thổi qua. Cao Chí Kiệt có chút không kiên nhẫn, đèn vàng vừa sáng liền khởi động xe, Hàn Tuấn bên cạnh chợt trầm giọng nói: “DỪNG XE.”

Cao Chí Kiệt không rõ hần mở mắt tự lúc nào, bị giọng hần dọa sợ, cuống quýt đậu xe sang ven đường. Nhìn theo ánh mắt Hàn Tuấn thì không khỏi giật mình.

Hiện, Lâm Lang và Mạc Tiểu Ưu đang sóng vai bước vào trường. Trên tay Lâm Lang còn cầm hai ly cola.

Cao Chí Kiệt hoảng hốt, vội quay sang nhìn sắc mặt hần.

Hàn Tuấn vẫn nhìn chằm chằm bất động, trông không ra biểu cảm gì, yết hầu gật gật lại không lên tiếng.

Cao Chí Kiệt chỉ cảm thấy tim đập dữ dội, thử hỏi dò: “LÂM LANG VỚI MẠC TIỂU ƯU THÂN NHAU SẴN RỒI, GẶP MẶT NHAU CŨNG BÌNH THƯỜNG THÔI, NẾU ANH CẢM THẤY CẬU ẤY HƠI QUÁ PHẬN... HAY LÀ ĐỂ EM NÓI CHUYỆN VỚI CẬU ẤY NHÉ?”

“Thôi... cậu ấy là vậy mà...” Hàn Tuấn dựa vào ghế: “... ĐI THÔI.”

Cao Chí Kiệt trầm mặc, nhìn Lâm Lang và Mạc Tiểu Ưu đi mỗi lúc một xa, một trận gió lướt qua, thật nhiều lá cây rơi xuống cửa chắn gió trước mặt, tiêu điều mà thê lương. Xe chả mấy chốc đã chạy vào tiểu khu, hần đậu xe dưới một ngọn đèn đường, thở dài mà rằng: “ĐẾN RỒI, ANH VỀ NGHỈ NGƠI SỚM ĐI.”

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh. Hần quay đầu, thấy Hàn Tuấn đang phóng mắt ra ngoài cửa sổ, trong mắt thoáng hiện vẻ tàn nhẫn.

“MỘT NGÀY NÀO ĐÓ... CẬU ẤY SẼ TRỞ VỀ BÊN TÔI... CHẮC CHẮN SẼ CÓ NGÀY ĐÓ... TÔI LÀM MỌI VIỆC ĐỀU VÌ SUY NGHĨ NÀY.”

Thấp thoáng oán hận, thêm chút bất đắc dĩ, lẫn cùng hơi men say nồng. Cao Chí Kiệt thở dài, đành phải đỡ Hàn Tuấn ra, phỉ sức chín trâu hai hổ mới đưa được cái tên đi đứng loạng choạng vô phòng ngủ. Dè dặt hần đang định dẹp đường hồi phủ thì Hàn Tuấn đã ói hết ra, làm đầu giường nồng nặc mùi rượu.

Hắn đành lấy cây lau nhà lau dọn phòng ngủ một lượt, nhìn cái người đã ngủ say trên giường mà dở khóc dở cười. Trên thực tế, Hàn Tuấn rất rành kỹ xảo trên bàn rượu, dễ dàng thăm dò được tửu lượng của người khác. Có lẽ do hắn hiểu rõ cách kiểm soát bản thân nên uống hay không uống nhìn sơ chẳng có gì khác biệt, không giống một số người vừa quá chén liền say bí tỉ, tỷ như Lâm Lang, mới một ngụm nhỏ đã đỏ ké mặt. Nãy thấy Hàn Tuấn nôn, Cao Chí Kiệt mới ý thức được hắn quả tình uống rất nhiều, nghĩ một hồi vẫn không yên lòng, bèn sang phòng cách vách trú tạm, nửa đêm nghe phòng bên liên tục gọi tên Lâm Lang, hại hắn cả đêm không an giấc, trong đầu nặng trĩu, chính hắn cũng nói không nên lời là cảm giác gì.

Bởi lẽ ngủ quá trễ, sáng sớm hôm sau hắn đã thức, dụi mắt nhìn đồng hồ, mới sáu giờ rưỡi, trời mới vừa tờ mờ sáng, hình như còn nổi sương mù. Hắn đứng trước cửa sổ duỗi eo một cái, chợt nghe Hàn Tuấn trong phòng khách cao giọng gọi: “Lâm Lâm, ra đeo cà vạt hộ tôi.”

Trong phòng trống trơn, Cao Chí Kiệt hơi sững sốt, neho mắt ra khỏi phòng cho khách, lại bắt gặp gương mặt ngẩn ngơ của Hàn Tuấn. Người nọ thấy hắn, tựa hồ minh bạch điều gì, ho khan một tiếng rồi quay mặt đi, cất giọng trầm thấp: “Hôm qua uống hơi nhiều nên chóng mặt, tôi nghe thấy động tĩnh còn tưởng là Lâm Lang.”

Hắn vừa nói vừa soi gương tự đeo cà vạt, dùng sức mạnh kinh người, siết đến mức áo sơ mi nổi nếp gấp, tựa thể đang hạ quyết tâm rất lớn. Cảnh này mang tới rung động mãnh liệt cho Cao Chí Kiệt, rất lâu về sau hắn vẫn canh cánh câu nói kia của Hàn Tuấn, “Lâm Lâm, ra đeo cà vạt hộ tôi.”

Câu nói bình thản mà tự nhiên nhường ấy, lại giống như sinh hoạt bình dị mà hắn vĩnh viễn cũng không có được. Mà thần sắc của Hàn Tuấn khi giật mình tỉnh táo từ men rượu, cái thần sắc lúng túng, suy sụp, trống rỗng lại quyết tuyệt, cứ mãi quẩn quanh trong đầu hắn. Nếu nói trước đây hắn ít nhiều vẫn ôm chút chờ mong với tương lai của mình và Lâm Lang, dẫu sự chờ mong ấy nhỏ nhoi đến độ chính hắn cũng khó phát hiện, vậy thì lúc này đây, đầu hắn chỉ còn lại một ý niệm. Hắn ngồi trên xe của mình, ngắm hàng cây chỉ sau một đêm đã rụng hơn nửa lá, nếu đời này Lâm Lang đã định sẵn sẽ cùng Hàn Tuấn trải qua hàng loạt chông gai và bất hạnh, vậy hắn sẽ luôn ở cạnh Lâm Lang, bảo vệ cậu.

140. Chương 140: Trừng Phạt Trong Cơ Xúc Động

Nam sinh mỗi khi đối diện với cô bé thích mình, đành rằng không hề có tình cảm đặc biệt với cô bé ấy, cũng sẽ vô thức muốn bảo vệ hình tượng bản thân, đây là dạng phản ứng gần như bản năng, cơ hồ nam sinh nào cũng thế. Mấy hôm nay Lâm Lang luôn sống trong sợ hãi, ngoại trừ cảm thấy xấu hổ và sợ bản thân sẽ trở nên hèn hạ trước mặt Mạc Tiểu Ưu, cậu còn có niềm bi ai sâu sắc. Cậu không giỏi xử lý tình cảm của mình, đôi khi dấy dưng lằng nhằng, nhiều lúc lại quyết tuyệt đến ngu xuẩn, nhưng cậu thật không ngờ tình cảnh lại tồi tệ tới nông nổi này. Dẫu chính cậu không muốn thừa nhận, song cậu dám can đảm một mực tiến tới, dứt khoát dọn khỏi nhà Hàn Tuấn, dứt khoát đề nghị chia tay, bên cạnh suy tính cho tương lai cả hai, kỳ thực vẫn là bởi trong thâm tâm cậu biết Hàn Tuấn rất thương mình, dù không muốn cũng sẽ không tổn thương cậu. Tuy nhiên, lúc này cậu biết mình dừng hòng ôm tâm lý may mắn nữa, thành thử gần đây hẳn có thời gian đều ở cùng Mạc Tiểu Ưu, sợ Hàn Tuấn thực sự gửi gắm như ảnh nude này nọ.

Nhưng khi không lại thân cận Mạc Tiểu Ưu, khoan nói Mạc Tiểu Ưu có sinh nghi hay không, chính cậu cũng không vòng vèo bước ngoặt lớn cỡ ấy. Để giúp cậu, Quan Bằng đành phải bảo Tô Y Nhiên rằng Lâm Lang muốn theo đuổi Mạc Tiểu Ưu, dặn Tô Y Nhiên rảnh rỗi thì rủ Mạc Tiểu Ưu đi chơi nhiều nhiều chút.

Nhằm đảm bảo việc này không rơi vào tình trạng hết đường cứu vãn, hẳn còn cảnh cáo Tô Y Nhiên: “Tính Lâm Lang dễ ngại lắm, nếu cậu ấy không nói thì em đừng bép xép gì với Mạc Tiểu Ưu hết, chỉ cần hẹn nhỏ đi chơi là được.”

Tô Y Nhiên đương nhiên mừng lắm, cô nhiệt tình với chuyện này không kém Mạc Tiểu Ưu bao nhiêu, chính xác phải nói là tha thiết mong mỏi, giống như đôi tỷ muội cổ đại đã hẹn nhau phải gả cho hai huynh đệ. Quan hệ bạn thân giữa hai cô bé nhiều khi thật huyền diệu, chưa chắc có khả năng giữ lời hứa với người yêu, cô thật lòng mừng cho Mạc Tiểu Ưu, nên quyết định tiết lộ ngay với bạn mình: “Quan Bằng không cho tớ kể đâu, tự cậu biết là được rồi, đừng thể hiện ra mặt.”

Mạc Tiểu Ưu đỏ mặt hỏi: “Cậu không nghe lộn đó chứ?” Nói thì nói thế, nhưng dạo này cô đã sớm phát giác Lâm Lang cố ý thân thiết với mình rồi, chẳng qua Lâm Lang trước đây cự tuyệt quá kiên quyết, cô nhất thời không dám nghĩ đến phương diện kia. Cho nên, khi nghe Tô Y Nhiên kể, trong lòng cô vui như hoa nở, lần sau bốn người đi chơi chung, cô cũng rất chú ý trang điểm.

Mạc Tiểu Ưu vốn là nữ sinh xinh đẹp, lại cực có gu ăn mặc, Lâm Lang cũng không phải người mù, tất nhiên cậu thấy hết, có lần còn cười rồi thuận miệng nói: “Hôm nay bạn đẹp lắm.” Kết quả, Mạc Tiểu Ưu đỏ mặt ngay tại trận, Mạc Tiểu Ưu không phải cô nàng hướng nội và hay câu nệ, đây là lần đầu tiên Lâm Lang chứng kiến cô đỏ mặt, không khí lúc ấy lúng túng vô cùng, may mà Quan Bằng với Tô Y Nhiên chốc lát đã tới. Lâm Lang thực tình sợ Mạc Tiểu Ưu lại thích mình, cậu chỉ tán thưởng cô bé xuất chúng này thôi, chứ Mạc Tiểu Ưu không phải tuýp cậu thích. Dù không có chuyện Hàn Tuấn, chỉ xét riêng điều kiện kén vợ chọn chồng, cô đã không phù hợp yêu cầu của Lâm Lang. Lâm Lang là kiểu trai truyền thống, từ nhỏ đã bị truyền thụ tư tưởng phong kiến nam cày ruộng nữ dệt vải, nếu cậu muốn tìm bạn gái thì nhất định phải là một cô bé yếu đuối dè dặt, mọi phương diện đều thua sút cậu. Đây cũng là nguyên nhân cậu có thể khuất phục Hàn Tuấn, trong tiềm thức của cậu, Hàn Tuấn nổi bật hơn cậu về mọi mặt, nên dù bị Hàn Tuấn đặt dưới thân cũng sẽ không cảm thấy quá khó chấp nhận.

Mục đích cậu đi chung với Mạc Tiểu Ưu không thể cho ai biết, thành thử lúc đối mặt với Mạc Tiểu Ưu, trong lòng khó tránh áy náy và bất an. Song cậu còn non xanh lắm, nào biết xử lý loại quan hệ vi diệu này, ngược lại còn vì áy náy mà ôn hòa với Mạc Tiểu Ưu hơn bao giờ hết. Làm thế trước mặt cô bé từng thổ lộ với mình đúng là sai lầm trầm trọng, trình độ nắm bắt độ thân cận của cậu kém đến cực điểm, ngược lại dấy lên ngọn lửa hy vọng đã sớm lụi tàn nơi Mạc Tiểu Ưu. Lâm Lang rất nhạy cảm, làm gì có chuyện hoàn toàn không hay biết Mạc Tiểu Ưu thay đổi, điều này khiến cậu hết sức phiền não.

Họa vô đơn chí cái là, sang đông bệnh tình của bà nội Lâm lại tái phát, từ sau tháng mười hai, gần như mỗi ngày đều phải đến bệnh viện truyền nước biển. Bác gọi điện tới dặn cậu đừng nghỉ nhiều, cứ an tâm học hành, nhưng Lâm Lang cực hiếu thảo, cậu có thể vì sức khỏe người nhà mà nén đau thương chia tay với Hàn Tuấn, sao có thể không quan tâm bệnh của bà nội được. Chuẩn bị nhiều chút từ bây giờ còn có khả năng giảm bớt phần nào gánh nặng trong nhà, chung quy bác với cô cũng chẳng dư dả gì cho cam, bệnh của bà nội Lâm lại là cái động hút tiền không đáy, dẫu hai người không một câu oán than, cũng đâu thể cam đoan chồng của cả hai không tổ thái độ. Tuy nhiên, cổ tình cậu lại ngã gãy tay.

Hết chuyện này chồng chất lên chuyện kia, tựa hồ muốn đè Lâm Lang quy ngã. Cậu gần như thức trắng đêm, cộng thêm vết thương trên cánh tay chưa đỡ, sau vài lần thì bị nóng trong, miệng nổi hai bọng nước lớn, đừng nói đồ ăn chua cay, chỉ hơi mặn một tí cũng nuốt không trôi. Tối hằng ngày Quan Bằng đều chạy ra ngoài trường mua cháo đậu xanh cho cậu, nhưng chẳng có xiu xiu tác dụng, uống thuốc cũng không ăn thua. Lâm Lang tiêu tụy đi rất nhanh, mới nửa tháng ngắn ngủi mà cân nặng đã sụt xuống còn chưa đầy 50 ký.

Mấy ngày nay Cao Chí Kiệt không tới trường thăm cậu, chỉ gọi đến một lần vào sáng thứ năm, nói hôm qua Hàn Tuấn uống rượu, hẳn chịu trách nhiệm hộ tống người về nhà. Trong lòng Lâm Lang cũng rất khó chịu, cậu định cuối tuần đi tìm Hàn Tuấn trò chuyện thẳng thắn một phen, bằng không cứ giầy vò mãi như vậy, hai người đều không thoải mái. Nhưng cậu đâu ngờ chuyện kia lại đến nhanh như vậy, đến bất ngờ không kịp đề phòng, đánh cho cậu quân lính tan tác.

Tối thứ năm nhận được điện thoại của Quách Đông Dương, lúc ấy cậu đang đọc sách trong ký túc xá, thấy số lạ còn thoáng do dự, vì bạn cùng lớp có khoảng thời gian thường xuyên bị quấy rối điện thoại. Lần đầu tiên cậu trực tiếp tắt máy, nhưng chẳng mấy chốc đã thấy gọi lại, vẫn là dãy số ấy, cậu cũng ý thức được không phải gọi nhầm hoặc quấy rối. Lâm Lang vừa đưa lên tai, giọng Quách Đông Dương đã vang lên: “Bạn gái cậu gặp chuyện, mau ra ngoài tìm đi.”

Quách Đông Dương chỉ nói một câu rồi cúp, Lâm Lang thoáng cái đại ra, Quan Bằng đang chơi game kế bên, thấy sắc mặt cậu tái nhợt, vội vàng tháo tai nghe xuống, hỏi: “Làm sao?”

Lâm Lang ngây ngốc nhìn thoáng qua Quan Bằng, không dám cho Quan Bằng biết, đành phải luống cuống đứng lên: “À... không có gì, tớ đi... đi vệ sinh cái.”

Nhà hai không giống nhà bốn mà Lâm Lang ở trước kia, trong phòng không có toilet riêng, muốn đi vệ sinh phải đến nhà vệ sinh công cộng phía tây hành lang. Nói đoạn, cậu sải bước ra ngoài, cửa vừa khép liền chạy đi thật nhanh, gần như chẳng dám dừng lại khắc nào. Gió đêm lạnh buốt thấu xương, dự báo thời tiết nói gần đây sẽ đổ tuyết lớn. Người đi đường rất ít, Lâm Lang đột nhiên cảm thấy bất lực và sợ hãi khôn xiết, cậu treo tay chạy ra ngoài cổng trường, nhưng biết đi đâu tìm Mạc Tiểu Ưu đây?

Cậu đưa điện thoại lên tai, gọi hết lần này tới lần khác, cơ hồ muốn bật khóc, vừa chạy vừa hô: “Mạc Tiểu Ưu, bắt máy đi, bắt máy đi mà.”

Điện thoại bỗng “tích” một tiếng kết nối, Lâm Lang chợt dừng bước, tim nhảy lên tận cổ họng, kỳ thực cậu đang ôm tâm lý may mắn, hy vọng Quách Đông Dương chỉ đùa giỡn kiểu chọc người cáu tiết, hy vọng Mạc Tiểu Ưu sẽ cười hỏi cậu như xưa: “Hôm nay Lâm soái ca nghĩ sao mà lại gọi cho mình thế?”

Hồi trước cô rất hay nói vậy, một cô bé sáng sủa xiết bao, sáng nay gặp mặt còn cười hỏi cậu rằng, sao bảo muốn mời mình ăn cơm mà, cả tuần rồi chưa thấy mời gì hết nha.

Song đầu kia lại không nói một câu, chỉ có tiếng khóc mơ hồ. Lâm Lang đỏ mắt đứng dưới đèn đường, lá ngô đồng vàng úa rơi lả tả, tốp năm tốp ba sinh viên hoặc tình nhân đi lướt qua cậu, cậu cất giọng run rẩy: “Mạc Tiểu Ưu, bạn đang ở đâu?”

Mạc Tiểu Ưu không đáp, chỉ khóc nức nở, sau một hồi như kéo dài cả thế kỷ, cô mới nghẹn ngào trả lời: “Phía... phía nam Quế Hoa Phường...”

Lâm Lang không đợi cô dứt lời đã nhanh chân chạy tới phía nam trường. Cậu chỉ mặc áo lông mỏng, nhưng chẳng hề thấy lạnh, cũng không thấy đau, chỉ cảm thấy tuyệt vọng và kinh hoàng cùng cực. Cậu liều mạng chạy, chạy mãi, chạy đến đầu hẻm phía đông Quế Hoa Phường thì bất gặp Mạc Tiểu Ưu tóc tai bù xù ngồi

xổm ven đường.

Lâm Lang gấp đến rơi nước mắt, nhưng không dám hỏi cô, đành phải cùng ngồi xuống bên cạnh. Cậu nghĩ, nếu Mạc Tiểu Ưu thực sự bị gì, cậu sẽ lấy cô.

Mắt Mạc Tiểu Ưu sưng vù, cô ngẩng mặt lên, dưới ánh đèn mờ ảo, Lâm Lang tuyệt vọng nhìn vết cào trên xương quai xanh Mạc Tiểu Ưu. Khoảnh khắc ấy, cậu như bị tuyên án tử hình, lạnh buốt từ đầu đến chân, toàn thân đờ đẫn, tựa thể ngay sau đó sẽ bất khóc. Cậu há miệng, thì thào gọi như bị ma nhập: “Mạc... Mạc Tiểu Ưu...”

Mạc Tiểu Ưu bùm miệng đứng lên, khóc càng dữ hơn. Lâm Lang không biết nên làm gì, đành vươn tay ra, ngần ngừ chốc lát rồi ôm Mạc Tiểu Ưu vào lòng, cảm nhận cơ thể trong lòng không ngừng phát run, buộc phải gọi lại một tiếng: “Mạc Tiểu Ưu.”

Mạc Tiểu Ưu khóc đến lạc giọng, hai tay ôm chặt cậu. Lệ đọng đầy trong mắt Lâm Lang rồi cuộc vẫn rơi xuống. Trong một thoáng, cậu thấy bi ai hơn là oán hận.

Tình hình chi tiết thì Lâm Lang không rành, cậu chỉ biết đây là khu dân cư buôn bán, cách ký túc xá nữ hai con phố, nữ sinh trong trường thường xuyên qua đây mua đồ. Mạc Tiểu Ưu khóc đến thương tâm như vậy, cậu chẳng dám hỏi gì. Cậu đưa Mạc Tiểu Ưu đến cổng khu ký túc nữ, lúc Mạc Tiểu Ưu muốn đi, cậu bỗng nhiên giữ chặt tay cô, khàn giọng bảo: “Bạn đừng sợ, nếu ngủ không được thì gọi điện cho tôi.”

Cậu không biết nên nói gì, bởi sợ sẽ tổn thương cô trong lúc vô tình, nhưng lại cảm giác mình phải nói gì đó. Lâm Lang còn trẻ, gặp chuyện này cũng kinh hãi và bất an không kém Mạc Tiểu Ưu, đành bóp bóp tay Mạc Tiểu Ưu, sau đó buông ra.

Mạc Tiểu Ưu đỏ mắt đáp: “Bọn họ... bọn họ không...”

“...” Lâm Lang gật đầu, khắc ấy cậu tựa hồ muốn khóc lên, mắt nhòe lệ, nói: “Bạn đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật ngon đi.”

Cậu nhìn theo Mạc Tiểu Ưu vào ký túc xá, che mắt ghen ngào chốc lát, đoạn quay đầu về ký túc xá số 2. Mã Quốc Vĩ đang nằm trên giường đọc sách, thấy cậu mặt mũi trắng bệch đẩy cửa vào, kinh ngạc hỏi: “Đừng nói cậu mặc ít vậy mà ra ngoài nha, dữ dần ghê hồn.”

Quan Bằng vội đứng lên hỏi: “Cậu đi đâu mà lâu thế, nãy giờ chẳng thấy cậu đâu hết.”

Lâm Lang nhếch nhếch khóe miệng, lại không sao cười nổi: “Hồi nãy Cao Chí Kiệt đến tìm nên tớ ra ngoài một tí.” Cậu vừa nói vừa đến dưới giường lấy áo khoác treo trên lan can, nghĩ sao lại mở tủ đồ cái khác. Quan Bằng tới gần cậu, hỏi: “Trễ thế này còn tính ra ngoài nữa hả?”

“Ừ.” Lâm Lang hít mũi: “Đi với Cao Chí Kiệt một lát, trước giờ tắt đèn sẽ về.”

Quan Bằng muốn nói lại thôi, Lâm Lang cười cười: “Tớ không sao, vừa nãy bị lạnh nên hơi run thôi.”

“Vây cậu choàng cả khăn quàng cổ nữa.” Đoạn, Quan Bằng lục tủ quần áo lấy cái khăn Hàn Tuấn tặng cậu ra, quàng lên cổ hộ cậu. Lâm Lang thấy khăn quàng thì thoáng ngẩn ngơ, cái khăn ấy như đang vỗ về cơn sóng triều mãnh liệt vừa rồi trong lòng cậu, khiến cậu khôi phục rất nhiều lý trí. Cậu cười gật đầu: “Cảm ơn.”

Quan Bằng cười bất đắc dĩ: “Tối nay chắc có tuyết rơi đấy, nhớ về sớm một chút, nếu trễ thì gọi cho tớ, tớ đi tìm dì quản lý lấy chìa khóa.”

Lâm Lang cảm động vô cùng, đề cầm lên mép khăn quàng, đáp: “Biết rồi.”

Nói xong, cậu liền xuống lầu, chỗ dì quản lý ký túc có một tấm gương lớn, cậu mặc áo khoác thật lớn, cẩn thận che kín bằng vải bên trong. Lâm Lang đứng trước gương nhìn bản thân, gầy guộc tái nhợt, mi mắt nom lại càng tối đen, trông như mực vẽ. Cậu nhớ rõ, từng có một ngày cũng đứng trước gương giống vậy, người nọ ôm cậu từ sau lưng, khen lông mày của cậu rất đẹp, thanh tú gọn gàng, vừa nhìn đã khiến tim người ta đập thình thịch.

Cậu quấn lại khăn quàng, rời khỏi ký túc xá, gió hình như mạnh hơn ban nãy, bầu trời tối đen, có vẻ sắp đổ tuyết đến nơi. Cậu lấy di động ra, kết nối với dãy số mình quen thuộc nhất, bình tĩnh nói: “Anh ở đâu, tôi đi tìm anh.”

141. Chương 141

Lâm Lang vốn tưởng khi nghe giọng hấn cậu sẽ thấy căm hận lắm, nhưng không, cậu chỉ có chút thương tâm, và run rẩy thấp thoáng nơi đáy lòng khi nghe cái tên Lệ Đô.

Cậu đi thẳng đến cửa Lệ Đô.

Lúc này đã mười giờ tối, những con đường khác đã qua giờ cao điểm, nhưng Lệ Đô lại như mới bước vào giờ cao điểm, ánh sáng đỏ rực rỡ chiếu rọi nửa bầu trời.

Lâm Lang bắt đầu hiểu về cái tên Lệ Đô này từ khi nghe nhóm Cao Chí Kiệt nói đùa, lúc ấy cậu chẳng hiểu gì, căn bản không biết đàn ông cũng có thể thích đàn ông, biết rồi thì bị sốc không nhẹ, thế nên rất lâu về sau cậu vẫn tưởng trong Lệ Đô rất mấy bé trai xinh xẻo. Sau này cậu mới biết, thực ra tuy Lệ Đô không sạch sẽ gì lắm, nhưng chủ yếu vẫn phục vụ cho đại chúng, dù bên trong có vài dịch vụ đặc thù thì cũng toàn gái trẻ phục vụ. Những chuyện đám Cao Chí Kiệt nói chỉ là một bộ phận cực nhỏ, Lệ Đô tương đối có danh tiếng cũng bởi trong xã hội hiện tại, nơi cung cấp dịch vụ dành riêng cho đồng tính cực kỳ hiếm hoi, Lệ Đô xem như đi tiên phong.

Ngày trước Lâm Lang từng đi ngang rất nhiều lần, song chưa bao giờ vào, cậu xưa nay giữ mình trong sạch,

mấy chỗ thế này nếu có thể tránh thì sẽ tận lực tránh. Hàn Tuấn cũng chưa từng dẫn cậu đến. Nhưng cậu nằm mơ cũng chẳng ngờ mình lại ôm tâm tình như bây giờ bước vào đây, chính cậu cũng thấy có chút mỉa mai. Cậu đến đại sảnh, lúng ta lúng túng không biết nên đi đâu. Khi tới thang máy phía đông đại sảnh, ánh mắt bỗng bị tờ thông báo tuyển dụng trên tường hấp dẫn: Tuyển ba nhân viên bê rượu, yêu cầu: nam, trên dưới hai mươi tuổi, ưu tiên ngoại hình tốt, lương một ngày từ 100 – 300.

Cậu không nhìn xuống mấy công việc kế tiếp nữa, công việc đơn giản thế mà tiền lương lại cao như vậy, dùng ngón chân nghĩ cũng biết nội dung công tác chả vẻ vang gì, đầu năm nay quả nhiên có một số nhân viên phục vụ mà không phải ai cũng làm nổi. Cậu đứng trong đại sảnh, bắt đầu lưỡng lự không biết có nên vào hay không, đương do dự thì bất ngờ phát hiện vài gã đàn ông say xỉn đang nhìn về phía mình bằng ánh mắt dâm loạn ngả ngớn, Lâm Lang lập tức thấy cả người mất tự nhiên. Chỉ mới nghĩ đến việc mình bị bọn họ cho là trai phục vụ đặc thù, cậu đã thấy hơi phản cảm, biểu cảm trên mặt càng thêm tự phụ và kiêu căng, cứ như muốn viết hẳn bốn chữ “con trai nhà lành” lên mặt.

Một thanh niên trẻ mặc đồng phục tới gần, kính cẩn hỏi cậu: “Xin hỏi cậu tìm Hàn tiên sinh đúng không?”

Lâm Lang gật gật đầu, nhưng không cùng người kia vô thang máy mà lùi một bước, ngượng ngùng nói: “Phiền anh nhắn với Hàn tiên sinh, tôi chờ anh ta ở ngoài.”

Thanh niên nọ mỉm cười, gật đầu: “Vậy xin cậu chờ một lát.”

Lâm Lang gật đầu, vẫn ra khỏi đại sảnh. Gió bên ngoài rất lớn, cậu ôm tai đợi chừng mười phút, hẳn mới dừng đỉnh đi ra. Hai người trong điện thoại ăn nói quyết tuyệt là thế, ấy mà khi gặp mặt lại lặng thinh, phảng phất như vừa chạm mặt nhau thì toàn bộ tình ý trong quá khứ đều sống dậy. Lâm Lang đã chuẩn bị sẵn cả đồng lời muốn nói, nhưng lại không nói được câu nào, chỉ biết mím môi hỏi: “Chuyện Mạc Tiểu Ưu là anh sai người làm sao?”

Hàn Tuấn cúi đầu nhìn cậu, nhìn thật lâu mới đáp: “Tôi từng bảo tôi không thể sống thiếu em, chẳng lẽ em tưởng tôi chỉ thuận miệng nói lời ngon ngọt?” Hắn cắn răng: “Tôi chưa đến mức tuyệt tình như em, chỉ sai mấy tên thủ hạ đi dọa dẫm chứ không thật sự làm gì cô ta. Em nên thấy may mắn, nếu làm theo ý định sáng sớm nay của tôi, thì lúc này cô ta có khi còn chẳng bò dậy nổi.”

Lâm Lang vừa tức vừa sợ, tầm nhìn chạm đến bảng hiệu xanh ngọc của Lệ Đô, một suy nghĩ ác độc lóe lên trong đầu, cậu nói chẳng chút nghĩ ngợi: “Nếu anh dám động vào Mạc Tiểu Ưu, tôi sẽ đi Lệ Đô bán thân.” Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Hàn Tuấn, cậu càng không kiêng nể, giống như rốt cuộc đã tìm được tử huyệt của hắn, bèn xấu hổ, quát cường mà rằng: “Cao Chí Kiệt nói dạng như tôi dễ kiếm tiền lắm.”

Hàn Tuấn thình lình nở nụ cười, nhìn cậu có chút nghiền ngẫm: “Em nghĩ tôi tin chắc?”

“Có gì mà không tin.” Lâm Lang nghiêng rằng một cái, cố nén xấu hổ: “Cũng không phải chưa từng bị ai chơi... Nếu thân xác này của tôi bị gã khác chơi đùa, anh có thích đến mấy cũng để bụng đúng không?”

Người nọ quả nhiên đau lòng, cộng thêm kinh hãi, hai hàng mày nhíu lại: “Tôi không ngờ em nhắn tâm đến vậy.”

Mũi Lâm Lang cay xè, cậu quay mặt đi, chỉ chừa lại đường cong mượt mà, xinh đẹp nơi cằm. “Hai ta nói thế nào cũng từng vui vẻ bên nhau, tôi chưa bao giờ muốn cãi cọ với anh như kẻ thù. Có lẽ tôi không suy xét đến cảm thụ của anh, làm anh tổn thương, nhưng đó là chuyện giữa tôi với anh, tôi và Mạc Tiểu Ưu chẳng có gì với nhau cả. Chỉ cần anh không đi tìm Mạc Tiểu Ưu, tôi có thể thề tuyệt đối không đi chung với nhỏ ấy nữa.”

Cậu dừng một lát, nói tiếp: “Lần này tôi đến tìm anh không phải muốn trút giận, cũng không muốn lý luận với anh, tôi chỉ cảm thấy thương tâm, thương tâm thay Mạc Tiểu Ưu, cũng thương tâm thay hai chúng ta.”

Kỳ thực, tâm trạng Lâm Lang hết sức phức tạp, một mặt cậu muốn nói lời tuyệt tình hết sức có thể, vậy mới uy hiếp được Hàn Tuấn, mặt khác lại sợ âm ỉ quá mức không cách nào dàn xếp, nên muốn sử dụng một ít thủ đoạn mềm mỏng. Đành rằng cậu trẻ tuổi xốc nổi, nhưng cũng biết nếu cứng rắn thì mình chẳng chiếm được lợi lộc gì, có khi còn triệt để chọc giận Hàn Tuấn, gây ra chuyện cậu không lường nổi.

Cậu nuốt một ngụm nước miếng, lấy ra một chiếc hộp tinh xảo trong túi áo: “... Đây là quà sinh nhật tôi mua tặng anh trong lần đi Anh trước.”

Hàn Tuấn thoáng sững sờ, quay đầu nhìn.

“Sinh nhật anh là sau Tết tây đúng không, tôi biết sau này anh chưa chắc muốn gặp tôi nữa nên hôm nay lấy ra luôn.”

Hàn Tuấn lại không nhận, vẻ mặt hần nghiêm nghị, trẻ trung mà xấu xa: “Ý em là gì đây, đâm tôi một đao, sau lại cho nếm tí ngon ngọt? Tôi trong mắt em là kẻ gọi dạ bảo vâng như vậy sao?”

Lâm Lang bướng bỉnh chìa tay ra, dường như nhất quyết phải tặng hần bằng được. Hàn Tuấn nhận lấy, tiện tay ném xuống đất, một sợi dây chuyền bạc rơi ra khỏi hộp, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Hần nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Lang, những tưởng sẽ thấy vẻ hoảng hốt và kính cẩn trước nay của Lâm Lang. Nhưng Lâm Lang chỉ nhếch môi, cất giọng lạnh lẽo mà kiêu ngạo: “Đây là tôi khổ cực kiếm tiền mua tặng anh... Tôi biết anh chướng mắt mà, không cần thì thôi.”

Tuy rằng nói vậy, song nét mặt lại như chực khóc, cậu có chút bối rối dút tay vào túi, chất giọng vẫn đúng mực: “Tôi nói xong rồi, chỉ cần từ nay anh không tìm Mạc Tiểu Ưu nữa, tôi sẽ giữ lời, phân rõ khoảng cách với Mạc Tiểu Ưu. Nếu anh còn dám tổn thương Mạc Tiểu Ưu... Tôi đây xin nói cho anh biết, đến khi ấy người tôi yêu chính là Mạc Tiểu Ưu, còn kẻ thù của tôi chính là anh, Hàn Tuấn.”

Nói đoạn, cậu quay lưng bỏ đi, hần đột nhiên trầm giọng hô: “Đứng lại.”

Lâm Lang chưa kịp phản ứng đã bị hần kéo lại, dùng sức cực lớn, vậy mà hất cậu ngã xuống đất. Lâm Lang nhất thời kêu thảm thiết, loáng cái toàn thân như bị điện giật, đau buốt tận óc, cậu cuộn tròn trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch. Thành linh có người hét to từ chiếc xe phía sau, là Cao Chí Kiệt: “Hàn Tuấn, anh làm gì thế!”

Mặt Lâm Lang tái mét, tóc dính bết lên mặt, chẳng biết là nước mắt hay mồ hôi. Cao Chí Kiệt vội vàng chạy tới, vừa đỡ tay Lâm Lang, Lâm Lang đã hít khí rồi run cầm cập, hấn sốt ruột gọi: “Lâm Lang, Lâm Lang.”

Trên trán Lâm Lang toát ra từng giọt mồ hôi to đùng, cậu cắn răng rên rỉ: “Tay... tay tôi...”

Hắn sợ hết hồn, cuống quýt vén tay áo Lâm Lang lên. Hàn Tuấn trông thấy băng vải trên tay cậu thì ngần ra, ngây ngốc, chậm rãi hạ thấp người, vươn tay gọi: “Lâm Lâm...”

Cao Chí Kiệt nôn nóng nói: “Không được, phải nhanh chóng đến bệnh viện khám thử, ngồi xe em đi, đang đau ven đường đấy.”

Hàn Tuấn dứt khoát bế Lâm Lang lên, thân thể bị gió rét đông lạnh quá lâu lại đột ngột có luồng hơi nóng phả đến, mũi Lâm Lang cay cay, rốt cuộc nhìn không được, nhỏ giọng nghẹn ngào: “Hàn Tuấn, em đau quá...”

Hốc mắt Hàn Tuấn nóng bừng, bước thật nhanh đặt cậu vào xe. Nơi này cách bệnh viện thành phố rất xa, Cao Chí Kiệt mấy lần muốn vượt đèn đỏ. Hàn Tuấn ôm Lâm Lang đang run lẩy bẩy, khàn giọng nói: “Nếu đau thì cứ hét lên.”

Lâm Lang vẫn quật cường, chỉ rơi nước mắt chứ không thốt tiếng nào. Hàn Tuấn hôn ngón tay cậu, thì thào: “Thật xin lỗi, xin lỗi...”

“Hai chúng ta dừng vậy nữa được không?” Lâm Lang nức nở mà rằng: “Trong lòng em rất khó chịu... Hàn Tuấn...”

Hàn Tuấn áp lên trán cậu, lặng thinh không nói một lời.

Xe tới cổng bệnh viện, toàn bộ cánh tay Lâm Lang đã sưng tấy. Bác sĩ kiểm tra xong, nghiêm túc bảo phải phẫu thuật. Lâm Lang vừa nghe phẫu thuật thì sắc mặt càng trắng, nén đau hỏi: “Buộc phải mổ sao ạ?”

Bác sĩ gật đầu: “Bên trong có xương vỡ phải gấp ra, lần này phải mổ, nếu không hậu quả càng nghiêm trọng, có khả năng dẫn đến hoại tử thần kinh cục bộ.”

Cao Chí Kiệt lo lắng nói: “Vậy mổ đi.”

Bác sĩ thấy Lâm Lang có chút sợ sệt, bèn mỉm cười: “Không cần sợ, chỉ là tiểu phẫu thôi, có thuốc gây tê nên không đau đâu.”

Lâm Lang ngồi trên giường bệnh, đầu óc hơi mờ mịt, cậu còn chẳng mấy khi truyền nước biển, lần này thế mà phải mổ, biết bao chuyện khiến cậu sợ hãi. Hàn Tuấn và Cao Chí Kiệt đi làm thủ tục, nhân tiện hỏi ít

vấn đề cần chú ý. Nghe bác sĩ nói phải đặt đinh thì Hàn Tuấn liền cau mày: “Đặt đinh vào xương có tạo thành bài xích với cấu trúc cơ thể không?”

“Đừng lo lắng, đợi xương liền lại, khoảng chừng một năm là có thể lấy ra.”

“Chả lẽ phải mổ lần nữa sao?” Cao Chí Kiệt mím môi hỏi: “Có thể hồi phục như cũ hay để lại di chứng gì không?”

Bác sĩ gật đầu: “Chuyện này phải xem tình huống, nhưng theo tôi thấy, tình trạng của người bị thương xương khuỷu tay thường không mấy lạc quan, giải phẫu xong thì không ảnh hưởng sinh hoạt hằng ngày, nhưng về sau không thể làm việc nặng nữa, cánh tay chịu không nổi đâu.”

Cao Chí Kiệt chấn động, nhìn Hàn Tuấn mặt mày trắng bệch bên cạnh, gấp gấp hỏi: “Vậy có khác gì nửa tàn phế đâu, mổ rồi mà cũng không ăn thua sao?”

Bác sĩ lắc lắc đầu, Hàn Tuấn chợt sai bước ra ngoài. Cao Chí Kiệt vội đuổi theo, vịn cửa hô: “Hàn Tuấn!”

Nhưng Hàn Tuấn không quay đầu lại, dường như đau đớn và tự trách đã hủy diệt hẳn. Cao Chí Kiệt vội cảm ơn bác sĩ, đoạn đuổi theo ngay. Song Hàn Tuấn chẳng biết đã đi đâu, Lâm Lang còn nằm trên giường bệnh, nhất thời không bỏ đi được, hẳn chỉ đành quay về. Cánh tay Lâm Lang đã chích thuốc giảm đau, cậu đang mở to mắt nằm trên giường, nhác thấy hẳn liền hỏi: “Anh ấy đâu?”

Hẳn không biết nên trả lời kiểu gì, đành ấp úng: “Hàn Tuấn... anh ấy còn có việc... mới này công ty gọi điện hối...”

Lâm Lang cười cười, lập tức nghiêng mặt đi. Cao Chí Kiệt ngồi xuống một bên, nhẹ giọng lặp lại lời bác sĩ nói, hẳn nghĩ Lâm Lang cần phải biết tình hình thực tế, chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nhưng Lâm Lang nghiêng đầu không đáp một lời, chỉ khi nghe thấy cánh tay mai sau có khả năng không làm nặng được mới khẽ phập phồng lồng ngực vài cái, rồi nhoáng cái bình tĩnh lại ngay, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Phải nằm viện bao lâu?”

“Phải xem tình trạng giải phẫu, nhưng cậu không cần lo lắng, bác sĩ bảo là tiểu phẫu thôi, thường thì một tuần có thể xuất viện. Phí nằm viện cậu cũng không cần bận tâm, Hàn Tuấn... tôi trả giúp cậu rồi.”

Cổ họng Lâm Lang giật giật, mấy bận muốn nói lại thôi, rốt cuộc vẫn chỉ nói cảm ơn, lông mi run nhè nhẹ, đáng điệu tựa hồ vô cùng thống khổ, Cao Chí Kiệt hỏi nhỏ: “Vẫn đau lắm à?”

Hỏi một đằng, Lâm Lang đáp một nẻo, cất giọng như lằm bằm, trong mắt còn loáng ánh nước, nhìn chính cánh tay mình: “Cũng tốt, bị thương nặng một chút, anh ta cũng buông tay.”

Cõi lòng Cao Chí Kiệt chua xót, hẳn ngoảnh lại nhìn Lâm Lang, chỉ thấy Lâm Lang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng lọn tóc mới khô một nửa dính lên mặt, biểu tình vẫn khắc chế và ẩn nhẫn, lại như thể

cả người đều suy sụp.

Trong đầu bỗng nảy sinh ý nghĩ khổ sở mà ảm áp, hẳn muốn cả đời làm bạn với Lâm Lang, lặng thầm đứng một bên yêu thương cậu.

Lâm Lang ở bệnh viện tám ngày, trong thời gian ấy, Hàn Tuấn thể mà không hề xuất hiện, thậm chí lúc Lâm Lang phẫu thuật cũng không tới. Cao Chí Kiệt gọi một cuộc, nhưng Hàn Tuấn nói Lâm Lang không muốn hẳn đi, Cao Chí Kiệt hỏi lại Lâm Lang, Lâm Lang không đáp. Mấy hôm nay cậu gầy đi rất nhiều, tinh thần cũng suy sút, ngay cả thời điểm tại Quan Bằng đến thăm, cậu cũng ỉu xiu không muốn há miệng. Bọn họ chia tay, có vẻ cậu còn bị đá kích lớn hơn.

Lâm Lang xuất viện đúng ngày cuối tuần, cả đám trong ký túc xá ùn ùn kéo đến dưới sự dẫn dắt của Quan Bằng. Quan Bằng nhân lúc vắng người mà đánh giá cậu, hỏi thăm: “Mổ đau lắm đúng không, tớ thấy cậu gầy đi cả vòng.”

“Lúc mổ chích thuốc tê nên đâu có đau, cậu chưa thấy lúc Lâm Lang mới tới đâu, đau đến mức muốn rút cả đũa vàng.” Cao Chí Kiệt muốn chọc Lâm Lang cười, bèn trêu ghẹo cậu: “Nhìn đáng thương khỏi nói luôn.”

“Thiệt ra khi ấy cũng không đau lắm, tôi chỉ là...” Lâm Lang đỏ mặt, không nói tiếp nữa, hòa mình vào ánh nắng trước cửa sổ, nom tiêu tụy mà dịu dàng quá đỗi. Cao Chí Kiệt thoáng ngây ra, sức nhớ tới cảnh Lâm Lang nâng má ngồi trước bàn, ngắm Hàn Tuấn bằng ánh mắt ngưỡng mộ mà say mê vô hạn, rồi bỗng nhiên hiểu được đáng vẻ yếu ớt và bi thảm của Lâm Lang tới ấy.

Cậu muốn Hàn Tuấn chứng kiến mình bị thương tổn, để rồi cảm thấy áy náy chẳng, hay muốn Hàn Tuấn khắc ghi thật kỹ hình ảnh cậu thống khổ, để rồi không dễ dàng quên đi cậu.

Hắn như giấc ngộ ra điều gì, thứ tình yêu mãnh liệt này hết như đột ngột kéo rèm cửa để ánh nắng đột ngột tràn vào, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Khắc ấy, hắn giật mình nhận ra Lâm Lang có lẽ cũng yêu không ít hơn Hàn Tuấn, một tình yêu có chút ích kỷ, có chút âm u, lại vì nỗi bi thống khi không thể lựa chọn mà trở nên da diết tột cùng.

Bàn về quá trình chung sống của Hàn Tuấn và Lâm Lang, nếu nói Hàn Tuấn là một ngọn lửa, vậy Lâm Lang nhất định là một khối băng. Người ngoài rất dễ nhìn thấy tình yêu của Hàn Tuấn, rồi bị hun nóng, bị lây lan, nhưng lại nhìn không tới cảm xúc nơi Lâm Lang, thành thử ngay cả Quách Đông Dương cũng bảo Lâm Lang là kẻ bạc tình. Hàn Tuấn nói hẳn không giấu lộ tình cảm, kỳ thực người không giấu hẳn phải là Lâm Lang? Lâm Lang khác với bọn họ, hoàn cảnh trưởng thành và tính cách đã quyết định cậu mãi mãi cũng không nồng nàn mãnh liệt giống Hàn Tuấn. Tuy rằng cậu xuất thân nông thôn, gia đình nghèo khó, song lại mang linh hồn cao quý vô ngần, loại người này khinh thường việc bóc trần cảm xúc của mình, tình cảm kín đáo, lại am hiểu kiềm chế, dẫu sâu sắc nhường nào cũng quyết chôn sâu dưới đáy lòng, chỉ khi kiềm lòng chẳng đậu mới hé lộ chút ít. Người tự cho mình siêu phàm giống Lâm Lang, từ trong cốt tủy đã ôm chí nguyện to lớn là làm rạng rỡ tổ tông, để ý ánh mắt người đời hơn bất cứ ai, muốn được sống một cách chói sáng mà rạng rỡ. Những điều ấy dung hợp tại nhân sinh quan và thế giới quan của cậu, trở thành động lực thôi thúc cậu cố gắng tiến thủ trước số phận bấp bênh. Nhưng một người như thế lại chấp nhận tình yêu của Hàn Tuấn, khuất phục dưới thân người đàn ông khác, nên Cao Chí Kiệt biết tình cảm chôn dưới đáy lòng cậu không hề thua kém Hàn Tuấn. Nếu buộc phải nêu ra điểm bất đồng, thì đó là nội tâm Hàn Tuấn mạnh mẽ hơn, sự thành công và ý chí khiến hẳn không hề sợ hãi trước tương lai, hoặc nói với độ

tuổi này, hẳn đã đủ chín chắn để nhận thức được mình rốt cuộc muốn điều gì. Mà tình yêu của Lâm Lang thực tế hơn, cậu trầm mê trong tiểu thuyết ái tình, trong lòng náu giữ sự thơ ngây và dịu dàng như thiếu nữ, đồng thời vẫn tỉnh táo để nhận rõ hiện thực tàn khốc và đáng sợ, cùng với trách nhiệm gánh trên vai. Cậu trốn tránh, cậu bi thương, cậu băn khoăn, thậm chí dấy dưng lằng nhằng trên phương diện tình cảm, tất thấy càng khiến cảm xúc nơi cậu thêm chân thật. Lâm Lang chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi thôi, bạn trông mong gì ở một cậu nhóc chớm trưởng thành, mong cậu ta có sự quyết đoán liều lĩnh, hoặc thủ đoạn cơ trí mà diêm tinh sao?

Tuy nhiên, Cao Chí Kiệt luôn có một loại cảm giác, cảm giác Lâm Lang sớm muộn gì cũng có một ngày từ khối băng hòa tan thành vũng nước sôi sục. Hẳn chờ, chờ đến ngày được chứng kiến tình yêu trong Lâm Lang mãnh liệt tới độ không thể kiềm nén, rồi khi bùng nổ sẽ điên cuồng và nóng bỏng ngần nào. Lâm Lang như vậy chắc hẳn sẽ quyến rũ và xinh đẹp lắm, khiến người ta chẳng cách nào dời mắt.

142. Chương 142: Nhà Họ Lâm Có Người Sắp Trưởng Thành

Năm mới 2007 trôi qua phồn vinh hơn hẳn dĩ vãng. Trong lớp tổ chức buổi liên hoan nhỏ, mọi người cùng nhảy nhót ca hát, chơi đến là thỏa thuê. Lâm Lang hành xử khiêm tốn, hiềm nỗi lỡ để lộ tài năng vào liên hoan mừng năm mới năm ngoái, thành ra ai cũng biết cậu biết hát, lần này chạy hết thoát. Trước khi liên hoan bắt đầu, lớp trưởng tính đi ghi đĩa, bèn chạy vào ký túc xá ghi tên ca khúc mọi người muốn hát, Lâm Lang ngấm ngầm nghĩ một hồi, đáp là bài “Hiếu rơ lòng tôi”.

Lúc lên hát, cõi lòng Lâm Lang đầy ngập thương cảm, hát rõ là ý nhị. Cậu ôm tình cảm rất sâu sắc với ca khúc này.

Liên hoan chấm dứt, lớp trưởng đề nghị mỗi người tiết lộ nguyện vọng năm mới của mình. Ai nấy đều nhiệt tình, người hy vọng thoát kiếp FA trước ngày 11 tháng 11 năm mới, tìm được cô bạn gái xinh xắn, người lại mong thi đậu chuyên bốn thuận lợi, tốt nhất là giành được học bổng, người chỉ đùa rằng có thể cao thêm một cm, giảm năm ký lô. Lâm Lang ngồi dưới nghe mà cười suốt, lớp trưởng cười điểm danh: “Lâm Lang đừng ngồi đó cười ngu nữa, mau khai đề, nguyện vọng năm mới của cậu là gì?”

Mặt Lâm Lang đỏ rần, bị ủa lên sân khấu, bứt rứt suy đi nghĩ lại mãi mới lớn tiếng nói: “Nguyện vọng năm mới của tôi là những người tôi yêu có thể sống thật hạnh phúc.”

Mọi người la ó phản đối, bảo là ai cũng bày tỏ nguyện vọng cụ thể, còn nguyện vọng của cậu quá ư phù phiếm, làm như văn kiện chính phủ hồng bằng. Lâm Lang bị xoay đến chóng hết cả mặt, buột miệng thốt: “Tôi hy vọng người ấy đừng quên tôi.”

Chúng bạn thoáng sững sốt, lập tức nhao nhao cười rộ, hỏi cậu “cô ấy” rốt cuộc là ai, Lâm Lang cũng bị chính lời mình dọa choáng váng, giống như ý niệm âm u chôn sâu trong nội tâm đột nhiên bùng cháy. Cậu cười ngượng ra khỏi phòng học, bên ngoài đèn đuốc sáng lấp lánh, phảng phất như tiếng cười vui vang vọng khắp sân trường. Cậu nhìn lên trời thở dài đánh thượt, viết một tin nhắn rồi lưu thành bản nháp. Màn hình di động tít một tiếng, nhắc nhở: Thư nháp đã đầy.

Lâm Lang thần thờ, quần thật chặt chiếc khăn trên cổ.

Qua Tết tây, dường như hết thầy cũng đến điểm cuối quỹ đạo. Các môn học đều đi vào hồi kết, kỳ thi cuối kỳ thoát cái đã gần ngay trước mắt. Giáo viên cho một họ một bài tập, đó là phiên dịch luận văn, toàn luận văn dạng học thuật, chứa đầy từ chuyên ngành, tiếng Anh của Lâm Lang tương đối tốt mà còn phải cầm từ điển tra từng từ một. Cánh tay cậu chưa khỏi hẳn, tạm thời không thể làm việc ở quán cafe. Quan Bằng cũng biết để cậu nhàn rồi thì trong lòng Lâm Lang sẽ không dễ chịu, bèn mặc kệ cậu. Nhưng sau một khoảng thời gian, thời điểm lên lớp, hẳn bỗng dưng phát hiện Lâm Lang cứ úp mặt lên bàn ngủ miết, sang hôm sau Lâm Lang vẫn ngủ, bình thường gặp mặt cũng ỉu xiu. Hắn nghi nghi, liền tìm Mã Quốc Vĩ hỏi thử, vừa hỏi lập tức nổi nóng, té ra mấy nay Lâm Lang thường xuyên thức đêm.

Lâm Lang thức đêm là có nguyên do, dạo này cậu chịu áp lực rất lớn, ham muốn kiếm tiền quá sức mãnh liệt. Quan Bằng thấy mình khuyên nhủ chẳng ăn thua gì, bèn nói việc này cho Cao Chí Kiệt. Từ sau hôm sinh nhật Lâm Lang, hai người quen thân hơn nhiều, ấn tượng của hắn về Cao Chí Kiệt cũng thay đổi đáng kể, người Lâm Lang để ý nhất định phải có ưu điểm. Năng suất của Cao Chí Kiệt khá cao, mới kể cho hắn hỏi chiều, kết quả là chạng vạng cùng ngày, Cao Chí Kiệt vừa tan làm đã tới đây. Lúc hắn đến, Lâm Lang vẫn đang ngâm mình trong thư viện, ký túc xá người đến kể đi, chơi game, đánh bài, trò gì cũng có, cậu thích yên tĩnh nên ở luôn tại thư viện, vừa ầm áp, hơn nữa tra cứu này nọ cũng tiện.

Cao Chí Kiệt gọi điện ới cậu ra, Lâm Lang mới đầu không muốn lắm, bảo mình đang vội, không rảnh gặp hắn, bấy giờ Cao Chí Kiệt liền giận, chạy thẳng vô thư viện tóm cậu ra ngoài. Lâm Lang ôm theo cả đồng hồ lúc bị lôi đi, động tĩnh quá lớn khiến quản lý thư viện cứ lườm bọn họ suốt, Lâm Lang lúng túng nói nhỏ: “Anh buông ra đi, tôi tự đi được.”

Nhưng Cao Chí Kiệt vẫn tóm cậu không tha, kéo cậu về hướng cửa cầu thang. Lâm Lang dè thấp giọng, kêu một tiếng: “Ui da ui da, đừng tới tay tôi rồi nè.”

Lúc này Cao Chí Kiệt mới thả lỏng, dờ khóc dờ cười: “Bớt vờ vịt giùm đi! Giờ cậu coi bộ thành quý nhân rồi hen, tôi với cậu gặp mặt mà còn phải gọi điện thông báo xếp ngày hả?!”

Lâm Lang cười hắc hắc, sắp xếp lại mớ tài liệu trong lòng rồi nhét vào túi sách: “Độ này làm việc quá mà, tôi muốn dịch cho xong hai bài này trước khi trời tối, đăng đến tối còn có thời gian rảnh đến quán cafe.”

Cao Chí Kiệt thất kinh: “Quán cafe? Cậu xin phép nghỉ rồi mà?”

“Hiện tay tôi đỡ nhiều rồi.” Lâm Lang lắc lắc tay trái cho hắn xem: “Tôi bưng bê bằng tay phải, tay trái chỉ cần không dùng nhiều sức thì không đau.”

Cao Chí Kiệt thấy nói không được, liền hỏi: “Không phải cậu làm phiên dịch nữa hả, tôi nghe Quan Bằng nói gần đây cậu phiên dịch cả ngày lẫn đêm, vậy mà còn ngại không đủ tiền sinh hoạt?”

Lâm Lang ậm ờ, bị giọng điệu của Cao Chí Kiệt dọa sợ đôi chút: “Ai... ai lại chê tiền lắm, không cần kiếm nữa chứ.”

“Vậy cậu nhường công việc phiên dịch cho người khác đi, cậu đã bận học, lại còn muốn đi làm thêm, bận rộn đến mức ấy mà được à.” Đoạn, mặt Cao Chí Kiệt trầm xuống: “Bằng không tôi đích thân đi nói chuyện với cửa hàng hàng trưởng, cậu hoãn công việc ở quán cafe thêm một thời gian nữa đi.”

“Anh dám!” Lâm Lang bị Cao Chí Kiệt trừng, lập tức xù xuống: “Cao Chí Kiệt...”

Giọng cậu mềm mềm, mắt cũng là lấp lánh ánh sáng. Toàn thân Cao Chí Kiệt run run, chỉ thấy trong lòng như có thứ gì muốn dâng trào, quay mặt đi, bảo: “Chớ không nhẽ trước mặt tôi, tôi không dễ bị xoay mòng mòng đâu!”

Đạo này Lâm Lang thân cận với hắn hơn hắn, cứ như biến thành người khác, hết giả đò đáng thương lại vờ vịt thanh cao, tùy hứng, bướng bỉnh, có phần khiến hắn được mở rộng tầm mắt, thiết nghĩ trước kia Lâm Lang có lẽ cũng như vậy trước mặt Hàn Tuấn, trong lòng hắn quả thực rối rắm trăm bề. Quan Bằng cười, nói rằng đây mới là bộ mặt thật của Lâm Lang, đứng trước người ngoài thì giả bộ đến giỏi, kỳ thật bản chất vẫn hơi trẻ con.

Lâm Lang thấy nản nỉ vô dụng, lại khôi phục bộ dạng ngạo mạn thanh cao: “Việc phiên dịch này nhiều người muốn tranh còn chẳng được đâu, chỉ ai có vốn tiếng Anh đặc biệt tốt mới tranh nổi. Tốt quá chừng luôn, vừa không cần ra ngoài vừa không tốn sức, tôi có thể hoàn thành trong ký túc xá hoặc trong lớp, đâu xung đột với giờ làm trong quán cafe đâu. Hơn nữa, trong đám bọn tôi chỉ có tôi dịch lẹ nhất. Anh đừng quan tâm, tôi lên kế hoạch hết rồi, chờ đầu tháng sau khao anh ăn một bữa đã đời luôn.”

Cao Chí Kiệt toan nói nữa, Lâm Lang liền đành mặt, điểm này hơi giống Hàn Tuấn, hờ tỵ là biến sắc. Hắn đành phải dẫn Lâm Lang ra ngoài ăn no một bữa: “Cậu ráng tắm bổ dưỡng hoàng, đừng để mệt đến ngã quỵ.”

Lâm Lang lau lau miệng, cười đáp: “Giờ sáng nào tôi cũng chạy vài vòng quanh sân thể dục, sức lực tràn trề lắm nha.”

Cao Chí Kiệt nom sắc mặt cậu không hồng hào bằng trước đây: “Tay cậu không việc gì thật không, tục ngữ nói thương cán động cốt một trăm ngày mà, cậu mới được bao ngày đâu, hơn một tháng tí chứ mấy.”

Lâm Lang xắn tay áo lên cho hắn xem: “Anh coi nè, đỡ hơn nhiều rồi đúng không. Tôi sẽ chú ý, không sao đâu.”

Cao Chí Kiệt lại gần xem thử, da Lâm Lang trắng bóc, khiến vết sẹo kia nổi bật hơn bao giờ hết, hắn nói có chút tiếc nuối: “Sẹo này chắc xóa không hết đâu nhỉ?”

Lâm Lang thả tay áo xuống: “Ai biết, từ từ chắc cũng nhạt bớt, đàn ông đàn ông mà, trên người có tí sẹo mới có vị đàn ông, trên vai Hàn Tuấn chẳng phải...”

Lâu lắm rồi cả hai không nhắc đến cái tên Hàn Tuấn, Lâm Lang xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, cậu nhất thời lờ mờ, sức nhớ trên vai Hàn Tuấn có một vết sẹo nhàn nhạt, Hàn Tuấn bảo là do Lâm Lang kiềm lòng

không đậu cán lên trong lần đầu tiên của hai người, nhưng Lâm Lang không tin, cậu chả có xú xiu ấn tượng gì, nên một mực nhận định đó là vết sẹo hằn có từ trước.

Cao Chí Kiệt khụ một tiếng, bật cười xấu xa: “Hai ngày nữa, 25 tháng 11 âm lịch là sinh nhật Hàn Tuấn đấy.”

Cao Chí Kiệt vừa nhắc tới sinh nhật, Lâm Lang liền nhớ đến cảnh năm ngoái cậu tặng quà cho người nọ rồi bị hấn ném xuống đất. Sợi dây chuyền ấy không hề rẻ, lúc ấy cậu sợ mất mặt mới không thèm nhặt lên, sau này rời khỏi bệnh viện, tuy biết không có khả năng tìm thấy, song vẫn chưa bỏ cuộc mà chạy tới tìm một chuyến, cuối cùng quả nhiên không thu hoạch được chi. Cậu còn vì chuyện này mà buồn lâu ơ là lâu, nhưng một hôm Cao Chí Kiệt lại đây tìm cậu, chả biết là cố ý hay vô tình, tự nhiên nói trên cổ Hàn Tuấn đeo thêm sợi dây chuyền bạc. Giữa đông ai cũng ăn mặc khá dày, Cao Chí Kiệt ấy mà thấy được mới sợ, Lâm Lang không khỏi hoài nghi là Hàn Tuấn cố tình muốn cho cậu biết thông qua Cao Chí Kiệt, thậm chí có khi còn bắt Cao Chí Kiệt đi chuyển lời.

Lâm Lang lúng túng hết biết, mãi khi cả hai tạm biệt cũng chẳng biết nói sao. Nếu không mắc tật xấu dễ đỏ mặt, người ngoài gần như không thể nhìn thấu tâm tư trong lòng Lâm Lang, cậu luôn biết cách dùng gương mặt lạnh nhạt để che giấu. Cao Chí Kiệt đưa cậu đến cổng trường, nhào lên cửa xe, nói: “Nhớ chú ý sức khỏe, đừng có dầm ba bữa lại lo nhân viên bệnh viện thiếu cơm ăn mà lon ton chạy đến quỵen góp nhen.”

Lâm Lang phì cười, kiểu nói năng của Cao Chí Kiệt luôn dễ dàng chọc cậu cười. Lúc đi tới phòng hót tóc dưới ký túc xá, cậu tiện thể vào tỉa tóc luôn, cửa hàng trường vẫn bảo tóc cậu ngắn một tí mới đẹp trai, con trai mà, thay vì được khen xinh đẹp thì vẫn thích nghe người ta khen đẹp trai hơn.

Cao Chí Kiệt vẫn canh cánh chuyện Lâm Lang, mấy người họ đều biết thể chất Lâm Lang rất kém, quen biết lâu thế mà cậu cứ hai ba hôm lại chạy đến bệnh viện, tuy không phải toàn do sinh bệnh, song lại khiến Cao Chí Kiệt vô thức cảnh giác. Kết quả, cách hôm hai người ăn cơm chưa đầy vài ngày, cuối tuần Lâm Lang lại nằm viện, lúc này là truyền nước biển trong phòng y tế trường. Hấn tất tả chạy tới, hỏi xong thì trong lòng vừa xót vừa tức, hóa ra ngoại trừ hai công việc kia, Lâm Lang còn làm gia sư vào thứ bảy chủ nhật.

Ngày thứ bảy ấy rất lạnh, sáng dậy Lâm Lang đã cảm giác thân thể có chút không khỏe, hình như bị sốt nhẹ. Song trước kia phát sốt thường đi kèm triệu chứng cảm cúm, bây giờ lại không chảy nước mũi không ho khan, cổ họng cũng chẳng đau. Thành thử cậu không để ý, sáng vừa dậy đã đi dạy, dạy xong hai lớp gia sư đã chap choạng tối, cậu lại cuống quýt chạy đến quán cafe, ra khỏi quán trở về trường thì đã mười một giờ tối. Khi ấy cậu chưa thấy mệt, thế là lại cầm đèn sạc qua dịch một đoạn văn, rốt cuộc sang chủ nhật dậy hết nổi, đến thẳng phòng y tế luôn.

Cao Chí Kiệt thật không hiểu cậu cố chấp như thế vì lý do gì, đôi khi tính tình Lâm Lang đúng là thiếu đánh: “Cậu thiếu tiền dữ vậy sao, đến mức phải liều mạng làm việc à? Cậu cứ việc mở miệng, bao nhiêu tôi chẳng cho cậu mượn được?”

Sắc mặt Lâm Lang tái nhợt, uể oải nằm trên giường: “Tôi... tôi có khả năng tự kiếm tiền, tại sao phải mượn anh, mượn rồi quýt luôn được hông?”

“Quyết cũng được!”

“Nhưng tôi đây áy náy nha.” Lâm Lang mỉm cười, chuyển đề tài: “Cao thiếu gia mới sáng ngày ra đã tới thăm tôi, tình này quả nhiên đáng quý, phải cảm tạ sâu sắc mới được!”

Lâm Lang chẳng mấy khi đùa giỡn, một khi đã đùa là khiến người ta muốn giận cũng chả xong. Cao Chí Kiệt nhìn cậu có chút bất đắc dĩ, ngồi xuống mép giường: “Tôi nói thiệt mà, thể chất cậu vốn không tốt, bình thường làm việc kiếm đủ tiền sinh hoạt là được rồi, cần chi phải liều mạng thế?”

Lâm Lang cười cười, ngữ điệu thấp thoáng u buồn, băng quơ nói: “Nội tôi vẫn nằm viện mà...”

Cao Chí Kiệt ngẩn người. Lâm Lang thu hồi nụ cười, cúi đầu bảo: “Nội cứ nói là liên lụy chúng tôi, chỉ giới ngón tiền bạc chứ chẳng giúp ích được gì, ba ngày hai bữa đã hô hào đòi xuất viện... Tôi lo lắm, không chuẩn bị nhiều chút thì đêm sẽ mất ngủ...”

Cao Chí Kiệt trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: “Sao cậu không cho tôi biết sớm, tôi mà biết...”

“Chẳng ai giúp được tôi hết, đây không phải vấn đề tiền nong, mà là tôi không vượt qua nổi điểm mấu chốt trong lòng... Thà mệt một chút cho thanh thản còn hơn.” Cậu ngẩng đầu lên, nét mặt vương chút kiêu ngạo, lại thoáng chút kích động, hai mắt đều đỏ ửng: “Cao Chí Kiệt, anh biết không, hiện tại tiền tôi kiếm được hàng ngày có thể trả một nửa chi phí cho nội. Mặc dù nội không nỡ bắt tôi đi làm, nhưng tiền tôi gửi về vẫn khiến nội phần khởi lắm...” Cậu bất chợt không kiềm được phải bật khóc, là kích động, vui mừng, chua xót, tựa như giấc mộng nhiều năm rốt cuộc hé lộ một góc xán lạn, cậu che mắt nghẹn ngào: “Cô tôi gọi điện kể... nội cứ lải nhải khen tôi lớn rồi...vừa giới giang vừa hiếu thảo... Tôi cũng... vui lắm...”

Cậu vừa nói vừa nức nở, trên mặt lại vẽ ra nụ cười, đẹp đẽ mà tươi sáng. Hốc mắt Cao Chí Kiệt ẩm ướt, xoay đi nhìn tia nắng ngoài cửa sổ. Hắn chưa bao giờ biết một người trưởng thành cũng sẽ khiến mình đau lòng đến vậy. Những giọt nước mắt của Lâm Lang quả thực khiến tâm linh hắn rung động, khiến hắn đột nhiên ý thức được rằng, người khác vĩnh viễn nhìn không thấu niềm kiêu hãnh và kiên trì cất giấu trong tim một người.

143. Chương 143: Nhân Viên Phục Vụ

Lâm Lang nhắc đến nỗi niềm sâu trong đáy lòng, thế nên có chút mất khống chế, nhưng cái kiêu tự nhiên khóc này thường không tốt cái là khóc xong sẽ khó tránh xấu hổ, huống chi trong phòng chỉ có hai thằng con trai. Cao Chí Kiệt cũng hơi lúng túng, để hóa giải bầu không khí, hắn cứ nắm thóp cậu không tha, luôn miệng chọc cậu là quỷ khóc nhè. Ngày xưa Lâm Lang thực sự rất ít khóc, chẳng qua từ khi quen biết Hàn Tuấn, có lẽ do được người che chở quan tâm nên cậu bỗng trở nên yếu ớt, không giỏi nhẫn nhịn trước mọi khó khăn bằng trước kia, cũng không kiên cường được như vậy. Kỳ thực biết bao lần rơi nước mắt xong, cậu hối hận vô vàn, thậm chí không dám nghĩ tới một số chuyện vì quá đổi ngượng ngùng, thành thử lần này bị Cao Chí Kiệt giễu cợt, cậu bó tay chả biết làm sao.

Truyền xong hai chai cũng đến trưa, Lâm Lang biết Cao Chí Kiệt còn việc phải làm, bèn giục hắn đi. Cao Chí Kiệt nhìn cái bình mới với đi chút xíu, lần lửa không chịu đi: “Không ai canh chừng bên cạnh cậu, lỡ cậu muốn đi toilet thì phải làm sao?”

Lâm Lang đỏ mặt: “Nhưng anh ở đây... cũng vô dụng mà.” Cậu đời nào không biết xấu hổ mà để Cao Chí Kiệt giúp mình đi toilet chứ.

Cao Chí Kiệt thấy cậu đỏ mặt, liền cười xấu xa: “Úi chà, còn thẹn thùng cơ đấy, yên tâm đi, tôi chả thèm dòm lên đâu, cậu có tội cũng có mà.”

Lâm Lang vừa nghe liền quẩn bách không chịu nổi, lên tiếng đuổi hắn: “Biến lẹ lẹ giùm đi.”

Cao Chí Kiệt vừa cười vừa lui đi, đứng tại cửa nói: “Khoan đuổi tôi à nha, tôi vẫn chưa biết sau này cậu tính sao đâu?”

Lâm Lang sững sốt: “Cái gì tính sao?”

Cao Chí Kiệt lườm cậu: “Cái gì mà cái gì, lần này truyền nước xong vẫn định liều mạng tiếp hả?”

Lâm Lang mím môi, cười đáp: “Gì mà liều mạng nghe ghê quá... Về sau tôi sẽ chú ý, anh tưởng tôi muốn vô bệnh viện chắc, bị bệnh đau chỉ thân thể khó chịu, một chai nước này cũng mắc lắm chứ đùa.”

“Coi như cậu thông minh. Nghe tôi đi, cậu thể này chỉ mất nhiều hơn được, tốt nhất nên bỏ cái việc phiên dịch kia, tối nghỉ ngơi nhiều chút, chờ sang năm khỏe hơn hẳn làm tiếp cũng được mà.”

Lâm Lang cúi đầu không đáp. Cậu có một đặc điểm, đã không muốn chuyện gì thì sẽ không miễn cưỡng, cũng không phản đối ra mặt, chỉ giả câm như bây giờ thôi. Cao Chí Kiệt vỗ lên đùi cậu một phát: “Tôi đang nói chuyện với cậu đó, nghe thấy không vậy?”

Lâm Lang dần mất kiên nhẫn, đẩy hắn đi, cười nói: “Giời ơi là trời, sao anh dài dòng thế nhở, tôi tự biết xem rồi làm, anh mau đi lo chuyện của mình đi.”

“Không được, hôm nay cậu phải nói rõ cho tôi, bằng không tôi lại lo lắng.”

Lâm Lang thấy Cao Chí Kiệt đứng ý không đi, mấy lần muốn nói lại thôi. Cao Chí Kiệt nằm xuống đùi cậu: “Đừng lảng nhảng nữa, có chuyện nói lẹ.”

Lâm Lang ngẫm nghĩ, đoạn mở miệng: “Thiệt ra hồi nãy tôi nằm trên giường cũng nảy ra một ý, nghe lời anh cũng tốt, không chừng anh còn giúp tôi kiếm việc nữa ấy chứ.”

Cao Chí Kiệt vừa nghe liền bật dậy: “Nói nghe coi.”

Lâm Lang dè dặt nhìn hắn, hỏi lí nhí: “Lệ Đô ấy mà... anh rành chỗ đó lắm đúng không?”

Cao Chí Kiệt thoáng ngây ra, gật đầu: “Hồi trước hay đi lắm, làm sao?”

“Lần trước tôi đi Lệ Đô tìm Hàn Tuấn... nhìn thấy một thông báo tuyển dụng trong đại sảnh, nói là tuyển nhân viên phục vụ...”

“Không được!” Cao Chí Kiệt trả lời chắc như đinh đóng cột: “Cậu đào đâu ra loại suy nghĩ này vậy?!”

Vốn dĩ ý định muốn đi của Lâm Lang không mạnh mẽ lắm, bị hắn nạt xong lại đâm ra mạnh thật: “Vì sao không được, mới nãy tôi dùng điện thoại lên mạng tra cứu thông tin chi tiết về thông báo tuyển dụng đó rồi, có phải dạng phục vụ hèn hạ gì đâu, chỉ bê rượu hoặc thức ăn này nọ thôi, cũng chẳng khác công việc ở quán cafe lắm.”

“Cái gì mà không khác, cậu thì biết gì, bề ngoài thì bày ra thế thôi, chứ người bình thường đã vô đó mấy ai chống cự nổi tiền tài cám dỗ, để rồi càng lún càng sâu. Kiểu như cậu ban đầu chỉ là kiếm tiền, nhưng ngộ nhờ đâm đầu vào luôn thì biết làm sao?”

Lâm Lang tức khắc vỗ ngực: “Tuyệt đối không đâu, tôi nhất định sẽ giữ mình trong sạch, vả lại, bên trong cũng đâu phải toàn mấy loại việc đó, cũng có việc sạch sẽ đúng không?”

Cao Chí Kiệt do do dự dự: “Thì cũng có... vẫn nên thôi đi, cậu cứ ngoan ngoãn làm ở quán cafe.”

“Tôi thấy công việc ấy được lắm, chỉ làm buổi tối lại không vất vả, tôi sẽ có thời gian rảnh chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, một ngày một hai trăm lạng đó, làm một tháng là kiếm vài ngàn ngon ơ.” Lâm Lang càng nói càng dao động: “Không được, tôi nhất định phải đi.”

Sở dĩ nhiệt tình trong lòng Lâm Lang tăng vọt còn bởi một nguyên nhân, đó là cậu tự dưng nhớ đến bộ phim “Khách sạn năm sao” từng xem trước kia, tuy chỉ xem một hai tập, nhưng cảm giác làm nhân viên phục vụ của loại khách sạn xa hoa ấy vừa chất vừa có không gian phát triển, thâm tâm bất giác liên hệ nhân viên phục vụ tại Lệ Đô với hình ảnh trong TV. Cao Chí Kiệt nom hai mắt cậu tỏa sáng, bực bội nói: “Cậu làm cái gì chẳng được, sao cứ khăng khăng đòi làm việc đó, truyền ra ngoài hay ho gì đâu.”

“Tôi lên đại học là vì cái gì, không phải để tương lai tìm được việc làm tốt, kiếm nhiều tiền giúp đỡ gia đình sao? Nếu tôi làm tốt, chẳng những tạo điều kiện cho mình đi học, mà còn hỗ trợ người nhà, vậy thì tại sao không làm? Công việc không phân sang hèn, sang hèn hay không là do con người, tôi biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, với cả còn phải nhìn mặt người nhà nữa, đâu dám làm ra chuyện gì dọa người.”

“Tôi nói không lại cậu, nhưng tôi sẽ không giúp cậu.” Cao Chí Kiệt tâm phiền ý loạn đứng lên: “Cậu đừng nghĩ linh tinh nữa, ráng nghỉ ngơi đi.”

Lâm Lang thấy hần muốn đi, vội nói: “Tôi biết anh có người quen trong đó, Mạnh Bình là lão tổng còn gì, anh giúp tôi, quản lý nề mặt anh sẽ quan tâm tôi hơn. Nếu anh không chịu giúp, tôi cũng tự nghĩ cách, nhưng ai biết có được làm công việc sạch sẽ hay không, đằng nào tôi cũng chẳng phải hạng thuần khiết gì.”

“Lâm Lang!” Mắt Cao Chí Kiệt đỏ rực: “Cậu đừng ép người quá đáng!”

Lâm Lang ngẩn người, cậu không ngờ Cao Chí Kiệt sẽ nói vậy. Cậu ngồi dậy, nín chặt vạt áo Cao Chí Kiệt, thái độ thẳng thắn mà thành khẩn: “Cao Chí Kiệt, anh giới thiệu hộ tôi đi mà, tôi biết tự trọng, không làm anh xấu mặt đâu.”

Cao Chí Kiệt im lìm, trước mặt Lâm Lang dường như hần không nở nhần tâm. Hần xoay người đi, vẻ mặt uể oải, thấp giọng đáp: “Thôi thôi, cậu cũng đã xin tôi vậy rồi.”

Lâm Lang cao hứng khôn xiết, có Cao Chí Kiệt hỗ trợ thì không cần lo lắng chuyện công việc nữa, cậu cũng không định làm lâu, chỉ tính làm đến cuối kỳ, chừng hơn một tháng rồi thôi. Kỳ thực nếu không phải bà nội Lâm sinh bệnh, cậu đã định nghỉ đông cũng không về nhà, trong lớp có rất nhiều bạn đều nhân dịp nghỉ đông ra ngoài làm thêm, nghỉ đông để tìm việc hơn nghỉ hè, bởi khá đông công nhân trên dây chuyền sản xuất vừa đến tết âm lịch đã về nhà ăn tết, nhà xưởng thiếu người trầm trọng. Hơn nữa, cũng vì đang trong kỳ nghỉ, còn có khả năng tăng lương, một tháng kiếm được rất khả quan. Lâm Lang từng có ý nghĩ này, nhưng người lớn tuổi như bà nội Lâm khá xem trọng tết âm lịch, nói tết nhất ai lại bắt cháu trai bảo bối độc nhất của bà làm công bên ngoài. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lâm Lang muốn đi Lệ Đô, nếu nghỉ đông không đi được, vậy phải tranh thủ kiếm nhiều tiền trước kỳ nghỉ, dấu danh tiếng Lệ Đô bình thường, song tiền lương rừng rinh hơn mấy chỗ khác nhiều. Tiền lương cao đương nhiên có lý do, nghe đâu Lệ Đô chọn nhân viên phục vụ hết sức nghiêm khắc, phải cao trên 1m7, diện mạo cũng phải trên bậc trung, với cả muốn được phân đến nơi tương đối dễ kiếm tiền thì trình độ văn hóa phải khá. Lâm Lang dầu sao cũng xuất thân từ đại học danh tiếng nhất thành phố F, hơn nữa cậu cảm thấy cái khác mình không có, riêng điều kiện sinh lý vẫn đủ tiêu chuẩn, thành thử cậu vô cùng tự tin với việc đi Lệ Đô, đến đó cũng không lo có người xâm xì mình đi cửa sau.

Nhờ Cao Chí Kiệt đúng là lựa chọn chính xác, Cao Chí Kiệt suy xét rất chu đáo, hần sắp cậu đến khu Đông của Lệ Đô – nơi Hàn Tuấn chưa bao giờ đặt chân, người phụ trách là một anh bạn họ Trần của Cao Chí Kiệt, Lâm Lang ở đó chỉ tiếp xúc đến cấp quản lý khu là cùng. Điểm này cực quan trọng, chung quy Lâm Lang cũng từng bên Hàn Tuấn một thời gian, nhóm nhân viên cấp cao của Lệ Đô đều có ấn tượng với cậu, hần đánh chết cũng chẳng dám cho Hàn Tuấn biết chuyện Lâm Lang, nên tận lực giúp Lâm Lang êm nhẹ một tháng này.

Khí chất Lâm Lang không tầm thường, lại có cấp trên che chở, chẳng mấy chốc đã xuôi chèo mát mái tại Lệ Đô, cậu làm việc rất nhẹ nhàng, chỉ bê trái cây rượu thuốc lá, vừa không cần nói nhiều, cũng chẳng dây vào hạng người dơ bẩn gì. Mới đầu Lâm Lang còn hơi căng thẳng, dù sao nhận xét về Lệ Đô cũng chẳng hay ho, cậu chỉ coi trọng khoản tiền lương cao thôi. Kết quả, làm chưa được bao ngày đã phát hiện bên ngoài có phần yêu ma hóa Lệ Đô, thực chất Lệ Đô cũng giống mấy tụ điểm ăn chơi khác, về phần mấy phục vụ đen tối thì Lâm Lang nghĩ không chỉ Lệ Đô mới loạn, tất thấy chốn ăn chơi đều lấy dính dù ít dù nhiều, đúng không? Từng có kinh nghiệm làm việc tại quán cafe, Lâm Lang thuận buồm xuôi gió rất nhanh. Tuần thứ hai tới Lệ Đô, Lâm Lang quen được một anh bạn tên là Quách Khang, sinh viên một trường đại học hạng hai tại thành phố F, hiện tại hần cơ hồ không cần lên lớp, chủ yếu chỉ làm việc ở đây. Lâm Lang làm việc nhẹ, đồng lương hiển nhiên thường thường, song chịu ảnh hưởng từ Quách Khang, cậu liền gặt Cao Chí Kiệt mà lạng lẽ mở rộng “nghịệp vụ”, thỉnh thoảng cũng mời rượu. Tìm họ mời rượu là vài phú bà đứng tuổi, Lâm Lang nghe Quách Khang nói một điều khá thú vị, chẳng những phu nhân tiểu thư tương

đôi trẻ không thích dạng “traí nhỏ” trắng trẻo như họ, song mấy bà cô lớn tuổi tịch mịch lại thích tán gẫu với họ, tiền boia cũng cho cực hào phóng. Ban đầu, Lâm Lang đi theo Quách Khang làm thử hai lần, dần dà lá gan cũng phình ra. Quách Khang lại bảo nếu cậu không định làm lâu, tốt nhất nên tìm vài vị khách cố định, bằng không quen quá nhiều người thì tương lai ra ngoài có khả năng bị nhận mặt, hơn nữa khách càng quen càng cho nhiều tiền, bản thân cũng đỡ câu nệ như khi gặp người lạ. Lâm Lang nghe theo hẳn đề nghị, cậu là gương mặt mới, bề ngoài lại đẹp, dăm ba lần đã tìm được ít khách quen. Cậu không uống rượu, trên cơ bản chỉ trò chuyện, nghe khách tâm sự, Lâm Lang chỉ ngồi yên thôi đã tạo thành cảnh đẹp ý vui, cái khác chả cần làm.

Đêm ngủ, thực ra cậu cũng sợ lắm, sợ mình sẽ không chống nổi cảm dỗ hoặc càng lún càng sâu giống Cao Chí Kiệt nói, cuối cùng dính dóp một thân dơ bẩn, không thể rửa sạch. Nhắm thời thời khắc khắc cảnh cáo mình, mỗi sáng thức dậy cậu đều viết một đoạn nhật ký như để kiểm điểm bản thân, đồng thời khắc ghi thật kỹ kinh nghiệm sống học được ngày hôm qua. Cậu nghĩ, mai sau thứ này sẽ trở thành một phần tài sản quý giá đây.

Quách Khang giống cậu, cũng đến từ nông thôn, gia đình rất nghèo, cha đau ốm quanh năm, gánh nặng đè hết lên vai người mẹ tần tảo làm thuê bên ngoài, dưới hắt còn có hai đứa em một trai một gái. Lúc lên đại học, họ hàng gom rất nhiều tiền cho hắt, hồi năm nhất hầu như việc lật vật gì cũng từng làm, từ phát tờ rơi, làm tiếp thị, đến làm gia sư, lần nọ đi đường nghe nói Lệ Đô tuyển nhân viên phục vụ, thế là hắt nộp đơn vào đây. Tính tình hắt hướng nội, không thích nói chuyện, người trong ký túc xá toàn nghĩ hắt làm việc kia trong Lệ Đô, thường xuyên đùa giỡn rằng đừng trông Quách đệ đệ thật thà mà lắm, chơi gái còn nhiều bất cứ ai. Quách Khang nghe cũng chẳng buồn giải thích, Lâm Lang hỏi hắt tại sao, hắt cười khổ: “Tôi nói tụi nó cũng không tin, vả lại tôi không quan tâm lời tụi nó, giờ tụi nó vẫn sống bám vào ba mẹ, còn tôi có thể tự nuôi sống mình, dù có ngày tôi lên giường với mấy bà kia thật, tôi cũng chẳng hối hận.”

Quách Khang vào Lệ Đô sớm hơn Lâm Lang nhiều, đến đây ngọt ghét năm rưỡi, hắt thuộc dạng anh tuấn, thân hình rắn rỏi hơn Lâm Lang một chút, song còn hướng nội hơn cả Lâm Lang. Đôi khi Lâm Lang nhìn hắt, mà như bắt gặp chính bóng dáng mình. Quách Khang từng nói một câu khiến cậu rất cảm động, hắt nói trên đời có hai loại người, một loại sống dựa vào bảo hộ của người khác, một loại bảo hộ người khác, có người chọn sống vì mình, vài người lại chọn sống vì người khác, chẳng có gì gọi là tốt hay không tốt, chỉ cần bản thân thấy thỏa mãn là đủ rồi.

Lâm Lang cảm thấy mình với Quách Khang giống nhau, Quách Khang bảo hắt làm gì không quan trọng, quan trọng là tương lai hai đứa em hắt có thể lên đại học, làm người đường hoàng. Lâm Lang thì nghĩ mình hạnh phúc hay không không quan trọng, quan trọng là những người cậu yêu thương được hạnh phúc.

144. Chương 144: Tuyết Đầu Mùa Năm 2007

Vì muốn đến Lệ Đô làm nên Lâm Lang tận lực cắt liên hệ với Hàn Tuấn. Hôm sinh nhật Hàn Tuấn, cậu lần khần rất lâu, sau cùng vẫn không gửi tin nhắn hỏi han tiếng nào. Gọi điện thoại cho Cao Chí Kiệt, Cao Chí Kiệt rầu rĩ bảo Hàn Tuấn chẳng nói năng gì, cứ như hoàn toàn không nhớ. Lâm Lang à một tiếng rồi không hỏi nữa, một mình khoác áo lông lén chạy đến tiểu khu Tân Hải nhìn thử. Nhưng bên trong tối như mực, không rõ hắt vắng nhà hay ngủ rồi. Nhớ trước kia Hàn Tuấn từng nói, hắt không hề quan tâm đến cái gọi là sinh nhật.

Ngày lễ mừng tám tháng chạp, phòng hậu cần đưa cháo bát bảo tới. Cũng bởi dạ dày không tốt lắm, Lâm Lang ở trường thường xuyên ăn cháo, món canh ngọt thời cấp ba cũng chỉ có hai loại, một là cháo đậu xanh, hai là cháo bát bảo. Nhưng lần này Lâm Lang vừa húp một hớp đã phát hiện hương vị khác món cháo ăn ở trường hồi trước, bên trong không chỉ bỏ rất nhiều thứ cậu chưa từng gặp, mà vị cũng trơn mềm vô cùng. Cậu hỏi dì kế bên đây là cháo gì, dì kia cười đáp: “Cháo bát bảo đấy. Nhưng cháo bên ngoài bảo đảm không ngon bằng chỗ chúng ta nấu, nghe bảo đầu bếp Trương cho thêm mấy thứ vào.”

*lễ mừng tám tháng chạp: còn gọi là Tiết Lạp Bát, diễn ra đúng ngày mừng 8 tháng chạp hàng năm, có ý nghĩa là cúng tổ tiên và các vị thần linh, cầu nguyện mùa màng thu hoạch tốt, may mắn và xua đuổi ma quỷ. Vào ngày này, người ta thường ăn cháo bát bảo nấu từ tám loại thực phẩm thu hoạch trong năm

Bấy giờ Lâm Lang mới ý thức được bao năm ăn cháo bát bảo của mình chỉ uống công, hóa ra mấy thứ ấy toàn đồ giả, hồi trước cậu còn buồn bực, cháo trong trường chỉ có tí đậu đỏ, gạo, nho khô, táo đỏ, có lần cậu còn nhầm chán đếm thử nhưng thấy chẳng đủ tám loại. Cho nên, cậu vẫn tưởng chữ “bát” mà giáo viên Văn dạy chả có nghĩa gì sất, ý là nhiều thôi chứ không phải tám loại thật.

Nghe quản lý nói trong cháo bỏ thêm vài nguyên liệu sang quý, bình thường chỉ cấp trên mới có, cả đám người liền tranh nhau ăn, tụi thanh niên trẻ bọn họ còn đỡ, ai cũng có chút sĩ diện, nhưng mấy viên quản lý và dì lao công thì xơi hết chén này tới chén khác. Đặc tính của dân Trung Quốc ấy mà, hễ đã là của hiếm lạ lại không tốn tiền thì mặc xác tốt hay xấu, cứ chiếm được là hời to, thành thử vào dịp lễ tết, chỉ cần tặng quà khuyến mãi thì khỏi lo buôn bán ế ẩm. Tính Lâm Lang trước giờ luôn dè dặt, ăn xong một chén thì sực nhớ Quách Khang vẫn chưa đến, bèn muốn để phần cho hắn một ít. Kết quả, quản lý Trần vừa múc cháo vừa cười nói: “Quách Khang còn để ý ba thứ này mới lạ, đang dọn đồ chuẩn bị từ chức rồi.”

Lâm Lang lấy làm sững sờ, cậu biết Quách Khang luôn miệng hô hào, nói sớm muộn gì cũng rời khỏi chỗ này, song hắn bảo trong nhà quá túng thiếu nên không bỏ việc được mà? Quản lý Trần vì Cao Chí Kiệt nên rất quan tâm cậu, tuổi cũng không lớn, cả hai lại từng được Cao Chí Kiệt hẹn ra ngoài ăn cơm một lần, thành ra Lâm Lang không sợ hắn chút nào, cũng chẳng tin mấy, cười hỏi: “Chuyện khi nào vậy, sao tôi không biết?”

“Mới nói tôi hôm qua chứ đâu, chẳng là bà chị họ Lý hay đến tìm cậu ta muốn cậu ta bỏ việc ở đây.”

Quản lý Trần biết Lâm Lang khá thân với Quách Khang, không dám nói quá trắng trợn, nhưng nhân viên ở đây ai chẳng hiểu ý hắn, nói trắng ra là Quách Khang được chị Lý kia bao rồi. Cơ mà, Quách Khang mới bao tuổi đâu, lớn hơn cậu hai tuổi chứ mấy, chị Lý tối thiểu cũng ba lăm ba sáu. Quách Khang sống trong ký túc xá nhân viên phía sau Lệ Đô, Lâm Lang nghe tin liền chạy tới. Lúc đẩy cửa phòng Quách Khang, Quách Khang đã thu dọn xong, thấy cậu bèn cười cười: “Tôi đang tính tìm cậu đây, tôi sắp đi rồi.”

Lâm Lang có chút không tin nổi: “Anh thực sự cùng... chị Lý kia hả?”

“Tôi biết cậu khinh thường, nhưng tôi cũng suy nghĩ mấy ngày mới quyết định đấy chứ, một năm nữa là tôi tốt nghiệp đại học rồi, đâu thể làm trong này mãi. Hơn nữa, tôi thấy chị Lý rất quan tâm tôi, vung tay lại hào phóng, chị ấy cũng đồng ý cho tôi một công việc tốt, đi theo chị ấy có tiền đồ hơn ở đây.” Quách Khang cất giọng lý trí mà thần nhiên: “Tôi vẫn chưa cho cậu biết chuyện này, kỳ thực tôi đã lên giường với khách từ năm hai đại học rồi, khi ấy trong nhà có người bệnh cần gấp một số tiền, tôi cần rằng tiếp một người luôn, người đó là chị Lý.” Hắn cười có chút ưu thương: “Kể ra cũng là khách quen.”

“Nhưng chị Lý vẫn là gái có chồng mà, cậu với chị ấy thành được sao?”

Quách Khang chợt nở nụ cười: “Bộ cậu tưởng tôi đi theo chị ấy cả đời thật đấy à, giỏi lắm hai ba năm là tan thôi, còn ông chồng chị ấy, hai người đã gần như ly hôn từ khuya rồi, ai chơi phần người nấy, quan tâm mới lạ.”

Trong đầu Lâm Lang luôn xếp Quách Khang vào cùng loại người với mình, Quách Khang bây giờ cứ như chính tương lai của cậu vậy, cõi lòng cậu không khỏi nghèn nghẹn, khó chịu vô cùng. Cậu hơi mím môi, hỏi: “Nhưng anh đã từng nghĩ tới chưa, giờ anh theo chị Lý, về sau sẽ rất khó quay đầu.”

“Đời ai nấy sống thôi, từng bước đi đến hiện tại cũng là chuyện bất đắc dĩ.” Quách Khang nhếch môi, khoác vai Lâm Lang: “Cậu đừng bắt chước tôi, nhớ bảo vệ điểm giới hạn cho tốt. Có một số việc đánh chết cũng không được làm, làm việc đảng hoàng, trường cậu lại tốt, tương lai nhất định có thể thành danh.”

Lâm Lang chẳng biết nên nói gì, Quách Khang cười cười: “Sau này rảnh tôi đến trường rủ cậu đi chơi.”

Lâm Lang hơi phiền muộn, quay sang giúp Quách Khang xách giỏ. Trong hành lang đột nhiên nhốn nháo, hình như có rất đông người đang la hét chạy đến chỗ này. Cậu với Quách Khang giật nảy mình, bỗng nghe có người hô to từ hành lang: “Quách Khang chạy đi!”

Tiếng mắng chửi trong hành lang vang ngút trời, Quách Khang biến sắc, quay đầu chạy lên sân thượng. Lâm Lang cuống quýt đi khóa cửa, ai ngờ chưa kịp khóa đã bị người đá văng. Lâm Lang bị đẩy lên tường, toan đứng dậy thì bị con dao sáng choang lắc lắc trước mặt dọa trợn mắt. Kể đến vừa thấy cậu liền thọc một phát, cậu kêu la tránh né, quản lý Trần phía sau vội kêu: “Các anh nhận lầm người rồi, cậu ta không phải Quách Khang!”

Lâm Lang chưa kịp định thần, tim vọt lên tận cổ họng. Năm sáu gã đàn ông vọt vô phòng, trên cánh tay tên cầm đầu còn xăm hình lòe loẹt, gã hùng hổ hét: “Con mẹ mày, thằng mặt trắng chạy đâu rồi?”

Lâm Lang vội vã lắc đầu, dao gã nọ liền chĩa lên cổ cậu, quản lý Trần sợ tới mức không dám thở mạnh, đầu óc Lâm Lang cũng trống rỗng. Đằng sau lại có người phát hiện động tĩnh trên ban công, lập tức chạy qua gọi: “Thằng nhãi kia trốn trên ban công!”

Lâm Lang thất kinh, tiếp theo liền nghe bên ngoài có người hét thảm, cậu hấp tấp chạy qua, nhưng trên ban công đã trống trơn, bên xông tới lan can nhìn xuống, chỉ thấy Quách Khang co quắp nằm trên đất, ba tầng lầu, phía dưới lại là nền đá, sớm đã ngã gãy chân rồi.

Đám người kia vẫn chưa chịu bỏ qua, quơ dao xông tới, Lâm Lang túm lấy áo quản lý Trần: “Quản lý, anh mau nghĩ cách cứu anh ta đi!”

Quản lý Trần gọi điện thoại cho bên ngoài, vừa chạy vừa nói: “Cậu đừng lo, bảo vệ đến rồi, không ai dám làm loạn ở Lệ Đô đâu.”

Nghe thế, Lâm Lang cũng thả lỏng, cả người phẳng phất như cạn hết sức lực. Cậu dùng chân dựa vào tường, thở dốc từng hơi, đầu óc rỗng tuếch. Âm thanh huyền ảo ngoài kia dẫn mấy người Mạnh Bình đến, cậu nấp trong ký túc xá, nghe Quách Khang rên rỉ đau đớn thì có chút choáng váng.

Chả mấy chốc đã tra rõ lai lịch những kẻ đó, té ra là gã chồng của chị Lý bỏ tiền thuê. Vốn dĩ hai vợ chồng ai chơi phần người nấy, nước giếng không phạm nước sông, nhưng giờ chị Lý quyết tâm muốn ly hôn, còn hô hào đòi chia tài sản, gã chồng điều tra được chuyện Quách Khang, nhất thời then quá hóa giận, thuê mấy thằng côn đồ đến đây. Quản lý Trần nói, may mà Quách Khang to gan, dám nhảy từ tầng ba xuống, đám kéo đến là lũ ác ôn có tiếng tại thành phố F, nếu bị bắt có khi Quách Khang ăn một dao ngay tại chỗ thật chứ đùa.

Quách Khang bị thương khá nặng, xương mắt cá chân dập nát hết, quản lý Trần từ bệnh viện về bảo: “Tội nghiệp thằng nhóc Quách Khang, sợ là sau này đi đường cũng bị ảnh hưởng.”

Lâm Lang ngơ ngác, khó chịu khôn tả. Quản lý Trần thấy cậu thương tâm, bèn an ủi: “Nhưng chị Lý kia đối xử với cậu ta được lắm, một mực ở bệnh viện chăm cậu ta, nói là từ nay sẽ lo cho Quách Khang, xem ra cũng có tình có nghĩa.”

Người đã tàn phế rồi, chị Lý đối tốt thì thế nào, hẳn cũng đâu thật lòng thích chị Lý, Lâm Lang nghĩ đến hình ảnh Quách Khang đi đứng khập khiễng, trong lòng buồn vô hạn, không rõ là khổ sở hay bi ai nhiều hơn. Quản lý Trần thấy cậu chưa an tâm, liền nói: “Hôm nay cậu về nghỉ sớm đi, ngày mai đừng thế này nữa.”

Lâm Lang ra khỏi Lệ Đô, bên ngoài gió rất lớn, cậu không mang khăn quàng nên gió lạnh cứ liên tục len vào cổ cậu. Cậu che tai, bỗng cảm thấy thành phố F phồn hoa không phải chốn thuộc về mình, không thuộc về loại người như bọn họ. Ánh đèn rực rỡ nơi đây cũng không sáng vì cậu, chúng khoác lên thân chiếc áo diêm lệ để nghênh đón khách hàng có thể mang lại lợi ích cho mình. Cậu băng qua đường, thân hình được chúng chiếu rọi, nhưng chẳng qua là lay động hào quang từ người khác thôi, chúng bắt đặc đi mới chiếu lên người cậu.

Thế giới ấy quá đối xa lạ với Lâm Lang, từ nhỏ tới giờ, có người nói cậu ngây thơ, người bảo cậu đơn thuần, kẻ lại nói cậu giống đóa hoa trong nhà ấm, dầu có hăm mộ có mĩa mai, song cậu luôn nghĩ thế giới này theo hướng tốt. Nghĩ thế gian thật ấm áp, ôm trong lòng ảo tưởng về hạnh phúc, nghĩ ngay cả người vô gia cũng có thể lấp đầy bụng. Nhưng giây phút này quay đầu nhìn lại, bỗng phát hiện thế giới kỳ thực đối với mình chẳng hề tốt, chỉ có bản thân tự mình đa tình. Nhìn mà xem, cậu không cha không mẹ, không anh trai, sau này có Hàn Tuấn cũng chẳng thể đến với nhau. Từ nay về sau trên quãng đường đời dang dở, cậu phải ôm nỗi ước về Hàn Tuấn mà kết hôn, sinh con với một cô gái khác. Cuộc đời cậu chỉ chớm bắt đầu, mới trôi qua mười tám năm, nhưng kiếng mũi chân đã trông thấy điểm cuối.

Bông tuyết đột nhiên tung bay khắp trời, người đi đường kinh ngạc không thôi, tuyết năm nay tới quá trễ, kéo theo đó là niềm hoan hỉ rộn ràng. Lâm Lang ngây ngẩn đứng dưới tầng đại thụ trụi lủi. Cõi lòng trống rỗng, tựa như chỉ một người mới có khả năng lấp đầy. Cậu nén dòng lệ nóng, ngắm con phố dài rực rỡ vàng son, thế giới rộng lớn biết bao, lại dường như chỉ mình lạc lõng. Cậu lấy ra điện thoại trong túi, gió lạnh buốt thấu xương, hoa tuyết ngày càng dày đặc, nghe tín hiệu kết nối thì cố kiềm nước mắt, khàn giọng nói: “Hàn Tuấn, anh mau ra đây xem nè, tuyết rơi rồi.”

145. Chương 145: Bí Mật Chẳng Thể Nói

Đầu kia điện thoại im lặng thật lâu, giọng nói đã lâu không nghe vang lên, có vẻ khẩn trương và khàn khàn: “Tôi thấy rồi... đang tính gọi điện cho em đây.”

Lâm Lang hé miệng, bỗng dưng không biết nói gì cho phải. Người nọ hỏi từ đầu kia: “Trễ thế này rồi mà em còn ở ngoài à?”

“Dạ.” Lâm Lang gật đầu: “Ra đi dạo.”

“Ở đâu?”

“Con đường phía Bắc trường.”

“Tôi... tôi qua tìm em, đã lâu không gặp rồi.”

“Dạ.”

Lâm Lang tắt máy, nhanh chân chạy về hướng trường, còn ba dặm nữa phải đi nên cậu chạy hết tốc lực, tuyệt ập vào mặt sau đó tan ra, người đi đường cứ ngỡ lại là thằng nhóc nào đó phấn khích quá độ vì tuyết rơi.

Cậu chạy đến con đường phía Bắc trường, thời tiết lạnh căm căm, đường phố vắng tanh, thỉnh thoảng mới có người ló đầu ra từ hàng ăn vặt. Chạy qua khúc cua thì bắt gặp người nọ đang đứng trước xe, hần mặc áo khoác màu xám, vóc dáng cao ngất mà to lớn. Thẳng như tỉnh dậy từ giấc mộng dài, cậu bật lổ tai bị lạnh đến phát đau, gọi to: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn.”

Hàn Tuấn thờ ơ nhìn cậu, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt. Cậu hấp tấp chạy tới gần, ngưỡng ngừng và kích động khiến cậu nói năng có chút lộn xộn, ấp úng mà rằng: “Em... em mới rồi chạy hơi xa...”

Hàn Tuấn gật đầu, đột ngột túm lấy tay cậu, cậu hoảng sợ run lên khe khẽ, Hàn Tuấn liền buông ra, bình tĩnh nói: “Sao tay lạnh vậy?”

“À, chắc tại hứng lạnh bên ngoài lâu quá.” Lâm Lang mỉm cười, rút tay vào áo. Hàn Tuấn chột cởi áo trên người xuống rồi khoác lên cho cậu. Lâm Lang muốn né, lại bị hần kéo về, vẫn bá đạo như trước: “Sức khỏe em không tốt, coi chừng lại bị cảm.”

“Anh thì sao?” Lâm Lang nhìn áo len mỏng trên người hần, đẩy ra không chịu mặc. Nhưng hần đột nhiên dè vai cậu xuống, nói: “Ngoan, nghe lời.”

Lâm Lang vừa nghe liền khó chịu khôn tả, nói vậy cứ như hai người họ chưa từng khắc khổ, chưa từng chia tay, tình cảm vẫn như ngày nào. Cậu rút cuộc ngoan ngoãn xỏ tay vào tay áo. Hàn Tuấn cao lớn hơn Lâm Lang nhiều, vai cậu lại quá gầy, áo khoác trên người cậu có vẻ rộng thùng thình. Mặc xong, Hàn Tuấn nắm tay cậu, nhẹ giọng hỏi: “Giờ đỡ chút nào chưa?”

“Dạ, đỡ lâu rồi.” Lâm Lang không dám ngẩng đầu nhìn, tuyết rơi xuống khiến toàn thân cả hai trắng xóa. Trời lạnh thế mà hắn lại ăn mặc phong phanh, Lâm Lang nghĩ mãi chẳng biết đi đâu, nhìn thấy quán ăn ven đường liền thuận miệng hỏi: “Anh đói không?”

“Cũng hơi hơi, em thì sao?”

“Em cũng hơi đói.” Bầu không khí giữa hai người tựa hồ có chút xấu hổ. Lâm Lang đành nói dối: “Em mới ăn lúc hơn bốn giờ chiều, giờ cũng năm sáu tiếng rồi còn gì.”

Thường ngày, mấy quán ăn nhỏ ở đây buôn bán rất đắt khách, hôm nay tuyết rơi, thời gian cũng không còn sớm nên căn bản không có ai. Hai người vào một quán ăn Đông Bắc, Hàn Tuấn chuyện khác thì không chú trọng, nhưng đi ăn nhất định phải tìm chỗ có phòng, đó là yêu cầu tối thiểu của hắn, thậm chí là quán ăn nhỏ. Hai người gọi đại hai món, trời lạnh nên Lâm Lang còn kêu một chai rượu, cười nói: “Hôm nay em muốn uống rượu, nếu xin thì anh nhớ đưa em về đây.”

Người nọ cười cười, dùng nước trà tráng đĩa và đĩa một lần mới đưa cho cậu, y như hồi trước vậy, “Nếu tôi uống say rồi gây ra chuyện gì sai trái, em cũng phải thông cảm cho tôi đấy.”

Lâm Lang mỉm cười, mặt thoáng ửng đỏ. Ngoài cửa kính, tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, Lâm Lang uống liên tù tì bốn ly rượu, hắn vậy mà không ngăn cậu. Trong lòng cậu có chút khó chịu, thực ra cậu uống nhiều như vậy là mong Hàn Tuấn sẽ ngăn mình như trước đây, nhắc nhở cậu uống rượu không tốt thế nọ lọ chai. Khi ấy, tuy ngoài mặt cậu giả bộ không vui, kỳ thật trong tâm cao hứng lắm lắm. Nhưng hiện tại, bọn họ đã chia tay, không phải quan hệ người yêu, hắn chịu ra gặp đã đủ để cậu a di đà Phật rồi, sao còn dám hy vọng xa vời rằng hắn sẽ đối với mình giống xưa. Con người đúng là lòng tham không đáy, quả nhiên cảm có sai.

Lâm Lang chán ghét bản thân bây giờ, thế là nốc thêm hai ly, đầu óc dần váng vất. Con người ta vừa say liền đặc biệt đa cảm, cậu chợt thấy mũi cay cay, nhìn cái người im lìm đối diện: “Giờ anh không quan tâm sống chết của em nữa. Em uống quá trời mà anh chẳng thèm hỏi câu nào.”

Nói đoạn, cậu móc ra di động trong túi, màn hình đen bóng phản chiếu khuôn mặt đỏ rực của cậu, mặt nhăn mày nhú như thể uất ức ghê lắm. Cậu loạng choạng đứng lên khỏi ghế, ngắm tuyết rơi bên ngoài, cười bảo: “Đẹp quá, em muốn ra ngoài xem.”

Dứt lời liền ra ngoài, Hàn Tuấn vội vàng kéo cậu lại, gọi phục vụ thanh toán tiền. Đang mải trả tiền thì Lâm Lang vùng ra được, cậu cười ha ha chạy đi, hắn cất tiền rồi đuổi theo ngay, gọi với từ đằng sau: “Lâm Lang!”

Lúc này trên đường không có lấy một bóng xe, tuyết trắng phủ kín mặt đất, ánh đèn đường vàng ruộm

chiếu rọi khiến khung cảnh trở nên lung linh rực rỡ. Lâm Lang bị gió lạnh thổi, đầu càng choáng, đi chưa được mấy bước đã ngã nhào xuống nền tuyết, nom vừa buồn cười vừa đáng yêu. Hàn Tuấn không nhịn cười nổi, ngồi xổm trước mặt cậu: “Đã bảo em đừng chạy nhanh quá rồi mà, thấy cái tội không nghe lời chưa?”

Lâm Lang vui trong tuyết, bàn tay lật lên còn vương vài tia sáng vàng rực. Một chiếc xe lướt qua người họ, hắt vướn tay: “Còn không mau đứng lên.”

“Em... em thích, không... không không đứng lên đâu.” Lâm Lang hề say xin là nói năng cà lăm, cậu úp mặt trên tuyết, cất giọng ồm ồm: “Em... em xin rồi, không đứng lên nổi.”

Đoạn, cậu giơ tay lên, người nọ bắt lấy rồi kéo cậu đứng dậy. Dè dặt Lâm Lang vẫn chưa đứng vững, lại ngã xuống lần nữa. Hàn Tuấn nhanh chóng đón cậu vào ngực, phủi tuyết trên người cậu, cười nói: “Vấn quậy y hết trước kia.”

“Thì anh thích em quậy mà?” Giọng Lâm Lang nhỏ đến mức khó mà nghe thấy, lại khiến hấn hơi thảng thốt. Hấn muốn xác định xem có phải Lâm Lang say rồi mới nói thế không, bèn đỡ cậu đứng lên. Nhưng Lâm Lang đã sắp ngủ, mơ mơ màng màng mà rằng: “Hôm nay em... không muốn về trường, muốn ở với anh, được không?”

Hàn Tuấn đành dìu cậu vào xe, còn mình ngồi bên cạnh lẳng lặng ngắm người. Hấn không biết Lâm Lang nói lời say hay đang ám chỉ hấn cái gì. Lâm Lang rõ ràng đã quá chén, chỉ cần hấn muốn, hấn có thể làm gì tùy thích, giải tỏa vất vả và áp lực mấy ngày nay. Hấn khởi động xe, xe vừa di chuyển, Lâm Lang lại lơ mơ tỉnh dậy, quay sang nhìn hấn, đột nhiên ưm một tiếng bằng mũi, nghe như tiếng thút thít khó lòng kiềm chế. Chờ hấn xoay qua, Lâm Lang đã nhắm hai mắt, lấp bắp nói: “Em... em đối với ai cũng tốt, chỉ không tốt với anh.”

“Thiệt đó, em ở chung với người khác, ai cũng khen em hiểu chuyện... Nhưng chẳng hiểu sao lại hành xử hết đứa con nít trước mặt anh... Thực lòng em... rất xin lỗi anh.”

Lâm Lang nhắm mắt lại, tưởng tượng giữa một đêm tuyết lớn thế này, cả thành thị chìm đắm trong màn tuyết dày đặc, xe họ xuyên qua đêm tối vô biên, đèn xe tỏa ra luồng sáng vàng, tựa như mùa xuân đâm rách trời đông giá rét.

Cậu xoay qua nhìn cửa sổ, bỗng nhớ tới nguyên do khiến mình thương cảm. Tương lai trước mặt cậu hỗn độn tựa vùng đất sơ khai, một ngày nào đó bị cuộc sống bức bách, liệu cậu có bước lên con đường giống Quách Khang hay chẳng. Cậu sẽ cùng một phụ nữ lớn tuổi, hay sẽ cùng một gã đàn ông xem mình như đồ chơi? Lâm Lang cảm thấy bất lực mà mệt mỏi quá đỗi, bèn nhắm mắt lại, làm bộ đã ngủ.

Không lâu sau, xe đã chạy vào tiểu khu, đậu dưới tàng cây đại thụ ngoài nhà. Trong xe im phăng phắc, thậm chí nghe thấy cả tiếng thở dài có vẻ nặng nhọc của hấn. Phát hiện hấn ôm mình vào lòng, cậu cơ hồ nhịn không được muốn gọi thành tiếng, mùi hương tiến vào mũi quen thuộc biết bao, cậu bị nghẹn tới nổi hốc mắt nóng bừng. Bông tuyết đáp trên mặt cậu chưa kịp hòa tan đã bị bông khác phủ lên. Thế nên, sau khi bước vô nhà, tuyết tan hết khiến mặt cậu ướt đầm, vừa ngã nhào xuống giường liền trở mình vùi mặt vào gối.

Trong phòng ngủ ấm áp xiết bao, cậu ấy mà ngủ thật, chẳng biết ngủ bao lâu thì đột ngột bừng tỉnh, phát hiện mình đã thay áo ngủ, và đang nằm trong căn phòng cũ. Cậu hoa mắt chóng mặt đứng lên, đi đến trước cửa phòng hắt, cậu không muốn ngủ một mình, lần sau hai người chẳng rõ phải chờ tới lúc nào mới có cơ hội bên nhau như vậy đâu.

Càng tệ hơn là, thật lâu thật lâu về sau khi Hàn Tuấn có người yêu mới, cơ hội như vậy càng hiếm hoi. Cậu tự tay chặt đứt con đường của mình và hắt, đã sớm nên nghĩ đến kết quả đó rồi. Vị trí của cậu trước sau gì cũng bị người khác thay thế, ngày nào đó tình cảm Hàn Tuấn dành cho cậu sẽ bị thời gian mài mòn, bọn họ sẽ trở thành người qua đường xa lạ. Cậu suy nghĩ một chốc, trong lòng vụn vỡ không muốn chấp nhận. Cậu có chút hận bản thân yếu đuối, rồi lại cảm thấy ảm ức, bởi cậu cả đời không quên được người trong phòng, nhưng người ấy lại sớm muộn cũng quên mình, mặc cậu sa ngã, mặc cậu tự sinh tự diệt.

Cậu quả quyết ra khỏi nhà, hòa mình vào trời đông tuyết phủ, ngoài trời tuyết rơi ào ào, cậu lại cắn răng nằm xuống, lưng lạnh đến phát đau. Khắc ấy, cậu cứ như một thiên sứ cố chấp đến ác độc, nỗi tuyệt vọng và ghen tuông chiếm trọn đầu óc

Hướng mắt nhìn lên từ dưới đất, bông tuyết trên trời xinh đẹp vô cùng, lại được đèn đường chiếu sáng, tuyết bay lả tả hết sức dày đặc. Cậu hơi choáng, cảm thấy cũng được rồi liền bỏ dậy. Thời điểm hơi nóng trong phòng phả vào mặt, cậu lảo đảo suýt ngã vào cạnh huyền quan, mí mắt khép lại như bị nóng đến ứa lệ. Cậu sa vào tình cảnh đáng thương như vậy từ khi nào thế? Cõi lòng chua xót, cổ họng nghẹn ngào khó chịu, cậu tới trước cửa phòng hắt, mở cửa, tùy hứng lại uất ức mà rằng: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Đèn đầu giường sáng rất nhanh. Lâm Lang nhìn gương mặt dịu dàng vô bờ bến của người nọ dưới ánh đèn, ngẩn lệ nói: “Em bị sốt.”

Giọng cậu sao mà ảm ứt, giống như đã ngâm trong nước mắt cả đêm. Quả nhiên, hắt vừa nghe đã vội vàng xuống giường, bước tới đối diện cậu, mặt Lâm Lang nóng đến đỏ bừng, gương đôi mắt ầng nước nhìn hắt, bất lực mà kiêu ngạo.

146. Chương 146: Tình Cũ Lại Cháy

Lần này Hàn Tuấn cuống hết cả lên. Lâm Lang chịu chủ động gọi điện thoại, kỳ thực hắt kinh ngạc lắm chứ. Giữa hai người xảy ra nhiều chuyện như vậy, Lâm Lang còn có thể xem là tuổi trẻ đần đo không biết đúng mực, nhưng hắt thì chuyện dài nằng dăm mưa gì mà chưa trải qua, ấy mà vẫn đánh mất lý trí, nhất thời xúc động làm quá nhiều hành động có hối cũng chẳng kịp.

Gửi hình, tìm người đe dọa Mạc Tiểu Ưu, nhất là cánh tay Lâm Lang, khiến hắt cảm thấy tội lỗi sâu sắc. Quan hệ giữa hai người vỡ tan, biến thành “kẻ thù” ngay cả mặt cũng không muốn gặp, sự kiểm điểm hắt dành cho bản thân vượt xa nỗi bất đắc dĩ với Lâm Lang. Thế nên, hai người xa nhau đã lâu, song hắt không dám chủ động đi tìm Lâm Lang, chỉ lén lút đến trường ngắm vài lần. Kết quả, chứng kiến Lâm Lang vẫn sống bình thản, an nhiên trong quãng ngày thiếu hắt, thậm chí xét về mặt lương tâm, đó mới là cuộc sống mà một sinh viên có truy cầu có lý tưởng nên sống. Thâm tâm hắt thực chất không hề dễ chịu, nhìn Cao Chí Kiệt và Lâm Lang mỗi lúc một gần nhau, cõi lòng hắt cứ như thẳng nhóc mới biết yêu lần đầu, vừa đổ kỵ vừa chẳng biết làm sao. Hiện tại Lâm Lang không thích Cao Chí Kiệt, khó bảo đảm tương lai sẽ

không thích. Tư duy Lâm Lang không như đại đa số đàn ông khác, đàn ông đều thích tình yêu nhất kiến chung tình, nhưng Lâm Lang lại mềm tai, lòng dạ cũng mềm, không kiềm lòng nổi khi người khác đối tốt với mình, lâu ngày sinh tình gần như là chuyện vãn đã đóng thuyền, điều này khiến hắn rất lo lắng. Chung quy, mấy lời chết tiệt Cao Chí Kiệt nói như là tội vạ xem Lâm Lang là bạn, đánh chết hắn cũng không tin. Bản thân Hàn Tuấn không phải người đơn thuần, cộng thêm trước nay làm việc luôn có mục tiêu rõ ràng, hiển nhiên không tin tình yêu có thể cao thượng đến mức lấy thân phận bạn bè đi bảo hộ. Hắn yêu Lâm Lang nên muốn có được cậu, dầu phải đợi chờ vài chục năm, hắn cũng không muốn sống với thân phận kẻ ái mộ Lâm Lang, bất kể thế nào cũng không cam lòng chỉ làm bạn bè trên tinh thần. Hắn yêu cậu, càng thích ôm cậu hơn, và chưa bao giờ che giấu khát vọng dành cho Lâm Lang, loại khát vọng này dần vật lộn cả về tâm lý lẫn sinh lý, cơ hồ khiến hắn sống như cái xác không hồn trong khoảng thời gian vắng bóng cậu.

Vì vậy khi nhận được điện thoại của Lâm Lang, hắn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, biết cơ hội của mình tới rồi, hắn chẳng qua chỉ ôm tâm tư thăm dò mà hỏi cậu có thể cho hắn đi tìm cậu không, ai ngờ Lâm Lang lại đồng ý cái rụp, đến do dự cũng không. Tuy hắn cao hứng, song cũng ý thức được có chuyện xảy ra. Dầu sao tính Lâm Lang là thế, dù trong tim không nở buồng, nhưng chẳng phải người dễ dàng quay đầu. Trên phương diện này, cậu cố chấp không thua gì hắn. Nhưng kinh nghiệm từng trải cho hắn biết rằng, bây giờ không thể nóng vội, nếu Lâm Lang không muốn chủ động đề cập, hắn cũng không nên hỏi nhiều, đành phải cố gắng ức chế tình cảm của mình. Suy cho cùng, việc Lâm Lang rời bỏ hắn cũng phần nào do tình yêu trong hắn quá đổi mãnh liệt, Lâm Lang còn rất trẻ, không gánh nổi tình cảm quá nặng nề, thành thử mới lựa chọn chạy trốn. Nhớ chuyện xưa để làm gương về sau, Hàn Tuấn là người trưởng thành, dù bị tình yêu làm mù mịt đầu óc, nhưng chút lý trí ấy vẫn có.

Tối nay hắn cũng nhìn ra Lâm Lang rất lạ. Nên Lâm Lang uống nhiều rượu như vậy, hắn không hề ngăn cản. Lúc Lâm Lang ám chỉ hắn có thể dẫn cậu về nhà, Hàn Tuấn quả thực có chút được sủng mà sợ, hắn không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu. Bằng năng lực tự chủ hiện tại của hắn, cùng Lâm Lang uống rượu rồi ở chung cả đêm là một khảo nghiệm cực gian nan. Hắn không muốn mối quan hệ vừa phá băng của hai người lại vì mình nhất thời xúc động mà tan vỡ, trong lòng toan từ chối theo phản xạ, song hành động cuối cùng ngập ngừng cầu xin của Lâm Lang khiến hắn rút cuộc vẫn mang cậu về. Thời điểm thay quần áo cùng Lâm Lang, mấy lần hắn muốn thừa dịp Lâm Lang ngủ say để làm chút gì đó an ủi nỗi khổ tương tư, nhưng sau cùng vẫn nhịn xuống. Cơ mà, sao tự dưng Lâm Lang lại phát sốt?

Lâm Lang sốt không nhẹ, liên tục kéo hắn nói mê sảng, lặp đi lặp lại toàn những lời như “Có phải em đáng ghét lắm không, anh không được quên em đâu, em muốn uống nữa” vân vân, thỉnh thoảng bật khóc, chốc chốc lại cười, phảng phất như tinh thần bị nóng đến mê muội. Hắn muốn đưa Lâm Lang đi bệnh viện, dè dặt Lâm Lang khẳng khái không chịu ra ngoài, bảo là sợ đi viện, ở nhà uống thuốc được rồi. Trước kia Lâm Lang sống ở đây cũng từng phát sốt vài lần, Hàn Tuấn dứt khoát chuẩn bị hòm thuốc tại gia, sẵn sàng cho bất kỳ tình huống nào. Đi bệnh viện khám thì bệnh nhân cũng phải phối hợp mới được, Hàn Tuấn chỉ đành bế Lâm Lang về lại giường, phục vụ cậu uống thuốc.

Lâm Lang uống thuốc xong đi ngủ đã là hai giờ sáng, Hàn Tuấn không an tâm cậu ngủ một mình trong phòng, song lại sợ mình kiềm chế không được, lưỡng lự một hồi vẫn quyết định sang phòng bên cạnh. Tuy nhiên, Lâm Lang uống thuốc cũng chẳng chịu yên, người đã đặt lên giường rồi, chỉ chốc lát sau đã lại mơ mơ màng màng chạy ra. Hàn Tuấn hoàn toàn mất ngủ, nghe tiếng bước chân liên hồi vang bật đèn đầu giường, ai ngờ đèn vừa sáng, Lâm Lang đã chui tọt vô chăn hắn, rúc rúc vào lòng hắn. Cơ thể thiếu niên nóng bỏng như lửa vì sốt cao, Hàn Tuấn nhìn tới nổi cổ họng khô ran, khàn giọng nói: “Lâm Lâm nghe lời, bị bệnh phải ngoan ngoãn, không được lộn xộn.”

Lâm Lang không nghe, ôm lấy eo hắn, cất giọng nghẹn ngào: “Hôm nay em rất nhớ anh, vừa nhớ đến là

muốn khóc, thế mà anh lại nhẩn tâm, em bị bệnh mà còn vớt em ngủ một mình.”

Hàn Tuấn bỗng bật cười, thực ra hắn rất thích Lâm Lang lúc này, có chút đáng yêu trẻ con, còn ỷ lại hắn đến thế. Hắn đành phải vươn tay ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng cậu: “Như vậy được chưa?”

Lâm Lang hơi thương tâm, cậu là người cực có lòng tự trọng, hôm nay lại dâng mình cho người ta. Bả vai người nọ thật dày rộng, lớn hơn cậu gấp mấy lần, đầy ngập khí khái nam nhi chứ đâu gầy gò như cậu. Lâm Lang phát hiện bản thân vô cùng si mê thân thể ấy, khiến cậu có cảm giác kiên định mà tràn trề sức mạnh. Thuốc dần có tác dụng, cậu vừa mệt vừa nóng, mơ mơ hồ hồ thiếp đi, chẳng rõ qua bao lâu thì thành linh bị nóng đến tỉnh. Cậu mở to mắt, đột nhiên nhận ra áo mình bị kéo lên tận ngực, đầu hắn gục lên ngực cậu, hơi thở nóng hổi phả vào đầu nhũ đang từ từ dựng thẳng, tựa thể ngay sau đó sẽ cắn lên.

Cậu ngạc nhiên mà sợ hãi không thôi, không biết người nọ đã cởi hết đồ tự lúc nào, một tay đang vuốt chỗ kín, thân hình lực lưỡng mạnh mẽ và danh thép, tựa hồ ẩn chứa sức mạnh hủy diệt hết thảy. Lâm Lang thở dốc kịch liệt, lồng ngực ưỡn lên, đầu nhũ liền đụng phải bờ môi nóng bỏng của hắn. Cậu bật thốt tiếng “ưm”, hắn thất kinh, ngẩng đầu nhìn Lâm Lang.

Hắn có vẻ lúng túng mà xấu hổ, còn có chút sợ sệt, bất an. Hàn Tuấn đang định kéo chăn đắp cho mình thì Lâm Lang đột ngột nhào lên cười trên người hắn. Hàn Tuấn giật mình, hai tay giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên theo quán tính. Lâm Lang đỏ bừng cả mặt, bỗng dưng cởi nút áo, rồi lột luôn quần ngủ. Chỉ nhìn thấy cơ bụng ngập tràn sức mạnh của hắn thôi, cậu đã hưng phấn đến run nhè nhẹ. Cậu cố nén ngượng ngùng, quay người đưa lưng, cười trên thân Hàn Tuấn, tách hông mình ra, nói: “Chỗ này, anh không muốn tiến vào sao, bên trong ngứa lắm...”

Thân thể cậu trai càng thêm xinh đẹp, hông căng mà cong mẩy, chỉ cần bóp nhẹ sẽ hiện ra vết hồng, nếp uốn hồng nhạt nơi cửa huyết khe hở, biểu thị chủ nhân đã động tình đến vô phương kiềm nén. “Thằng em” của Hàn Tuấn thoáng cái phồng lên lần nữa, cơ bắp toàn thân triển hiện rõ ràng.

Thực ra Hàn Tuấn là đàn ông Trung Quốc rất truyền thống, ngay cả trên phương diện tình yêu, hắn cũng luôn chọn phe chủ động. Giống như phần lớn đàn ông Trung Quốc luôn hy vọng bản thân là bên kiểm soát tiết tấu, không muốn người phụ nữ của mình quá mạnh mẽ, sự ngượng ngùng và dè dặt của Lâm Lang rất vừa ý hắn. Hàn Tuấn tư tưởng truyền thống, không thích bạn đời quá phóng túng trên giường, nhưng Lâm Lang bản tính ngại ngùng, dù khích lệ đến mức nào cũng khó lòng làm ra việc khiến hắn không nhịn nổi, chung quy hoàn cảnh sinh hoạt và tự tôn vẫn sờ sờ ra đó. Vì thế, nội tâm hắn vô cùng hy vọng Lâm Lang thỉnh thoảng có thể cởi mở một chút. Dựa theo những gì hắn biết về Lâm Lang, chờ một thời gian nữa, Lâm Lang nhất định sẽ là người bạn đời khiến người ta mãn nguyện nhất trần đời, phong tình quyến rũ mà vẫn nín giữ nét thẹn thùng và thuần khiết trong cốt tủy. Mà Lâm Lang lúc này chính là sự gợi cảm mà hắn tha thiết mong mỏi, hắn đời nào nhịn được chứ, nên lập tức đè lên.

“Lâm Lâm, tôi nhớ em lắm, nhớ tới nỗi chẳng đêm nào ngon giấc... Lâm Lâm...” Hắn tham lam hôn khắp cơ thể cậu, ngón tay thò vào huyết nhục rồi khe co duỗi. Lúc hắn há miệng cắn phần thịt non bên dưới cậu em của Lâm Lang, cậu bỗng thở phì phò, thúc giục: “Tuấn, Tuấn, vào đi, mau vào thao em đi.”

Lâm Lang chưa từng ăn nói thô tục, thời khắc chữ kia vừa vượt ra khỏi miệng, cậu nức nở ngã xuống giường, nhưng ngay tiếp theo liền rên một tiếng, bị cái người gần như mất khống chế kia cắn cho ưỡn thẳng cổ. Người nọ sẵn tính cuồng dã, lại mấy tháng không gần gũi, nghe Lâm Lang dụ dỗ đầy quyến rũ như vậy,

hắn suýt nữa bắn tinh ngay tại chỗ, chỗ kín căng to chưa từng thấy, cổ sức ma sát điểm nhạy cảm trong cơ thể Lâm Lang, kích thích cho phía trước của cậu không ngừng rỉ chất lỏng. Khoái cảm do kích thích tuyến tiền liệt mang đến sướng hơn kích thích tính khí gấp bội, tựa hồ thấm sâu vào từng tế bào và lỗ chân lông, khoái lạc chí mạng cộng với thỏa mãn tình dục trong nội tâm khiến Lâm Lang bắn rất nhanh, phía trước lại mềm xuống, chỉ tinh dịch liên tục chảy ra ngoài. Hàn Tuấn nhấc eo cậu lên, phần hông đóng đưa càng nhanh, tiếng nước tạo thành do đâm rút hết sức dâm loạn mà vui thích. Toàn thân Lâm Lang mẫn cảm đến độ người nọ chỉ thoáng ra vào đã khiến cậu run rẩy, hắn lật cậu lại, đổi sang tư thế để cậu nằm ngửa dang hai chân ra, hai chân gần như áp sát lên mặt, cả thân mình uốn thành hai đoạn. Hai người họ xứng đôi quá đôi, mỗi lần đưa đẩy ma sát, mỗi khi thở dốc và đâm vào đều hợp thành tổ khúc ái tình. Hắn gặm đầu vú cậu, khàn giọng hỏi: “Em yêu tôi không, bảo bối?”

“Yêu... Yêu, yêu...” Lâm Lang rên rỉ không rõ tiếng, lại khiến hắn đâm rút càng thêm lỗ mẫn.

“Yêu sâu không, hử, có sâu bằng thế này không?” Nói đoạn, hắn liền kéo cả người cậu thúc vào thẳng em của mình. Lâm Lang nháy mắt hết thành tiếng, cất giọng dâm dăng: “Anh đâm sâu chừng nào thì yêu sâu chừng ấy.”

Hắn cười khê, ôm lấy cậu: “Vậy còn không đâm hồng em sao.”

Lâm Lang một lần nữa chuyển sang tư thế mặt đối mặt, núm vú bị Hàn Tuấn dùng răng môi và tay trêu ghẹo. Thời điểm chìm sâu trong dục vọng giữa thiên đường và địa ngục, cậu chợt nhìn thấy nơi hai người giao hợp, cây gậy to màu tím đỏ chìm ngập trong huyết non đỏ tươi, vùng lông đen ướt đầm lấp lánh ánh nước, sức công phá ừn ừ kéo đến, ấy là minh chứng cho tình yêu của bọn họ. “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...” Cậu hét to, cửa huyết đột nhiên co rút dữ dội, cả người như sắp bốc cháy, sau đợt run rẩy cuối cùng thì triệt để ngắt đi, kẹp đến mức người nọ nhin không được găm nhẹ thành tiếng, thọc vô thật sâu rồi bắn ra. Ngay phút giây giao trọn tinh hoa, linh hồn hắn dường như cũng bị miệng huyết kia hút vào.

Có vẻ Lâm Lang bị cảnh tượng vừa rồi kích thích sâu sắc, dấu đã ngắt đi rất lâu, thân thể vẫn run rẩy dứt quãng, dịch trắng tại cửa huyết men xuống đùi, cả người ửng hồng mãi không có dấu vết tiêu tán. Nhìn cậu như thế, Hàn Tuấn trái lại không dám đến lần nữa, hắn quơ thiếu niên vào lòng, thêm khát liếm cậu hết lần này tới lần khác. Hắn mê đắm cậu gần như bệnh hoạn, cậu càng tàn nhẫn với hắn, hắn lại càng u mê. Chia tay mấy tháng, hắn ăn không biết ngon, trong mơ giãy vò Lâm Lang cả trăm ngàn lần.

Lần đầu tiên Hàn Tuấn chứng kiến Lâm Lang xinh đẹp và cảm dỗ chết người nhường này, hắn say sưa túy lúy điều ấy, cảm giác còn rung động hơn ngày đầu gặp Lâm Lang. Lâm Lang đích thị là yêu tinh chuyên quyến rũ hắn, một người rõ ràng thanh cao tể nhạ lại có một mặt phóng dăng như vậy trên giường. Điên cuồng hơn phụ nữ, lại có sự kháng cự theo bản năng và nổi hổ thẹn khi bị đè của đàn ông, thỏa mãn triệt để mọi dục vọng trong hắn. Lâm Lang từng hy vọng hắn quay về với tình ái bình thường, nhưng phụ nữ đã chẳng thể thỏa mãn hắn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, hắn quả thực không muốn đứng dậy giúp Lâm Lang tẩy rửa cơ thể, nhin hồi lâu, rốt cuộc vẫn cảm cây gậy vốn đã mềm vào người Lâm Lang. Tựa thể chỉ giờ khắc này, Lâm Lang mới hoàn toàn thuộc về hắn, mặc cho ai cũng không thể cướp đi cậu. Hắn yêu cậu đến thế, sao đành lòng thả cậu rời đi, dấu họ buộc phải chết cùng nhau, hắn cũng không muốn xa rời cậu.

Lúc tỉnh lại, Lâm Lang quần bách đến đỏ bừng cả mặt. Bởi dương vật người nọ còn găm trong huyết sau

của cậu, đành rằng đã mềm, nhưng vẫn khó mà ngoéo lợ kích thích. Cậu cắn môi, lặng lẽ dịch ra ngoài, đằng sau bị kéo căng cả đêm dường như không cách nào khép lại, nước xuôi theo đùi chảy xuống giường, cậu nhìn mà phát run. Song quái lạ thay, đêm qua đỡ mệt hơn, cơn sốt của cậu cũng bị đẩy lùi như kỳ tích, thân thể không chỗ nào khó chịu. Lâm Lang ôm quần áo xuống giường, rón ra rón rén tắm rửa trong phòng tắm, rồi lẳng lặng chạy đi.

Thức dậy sau một đêm, tâm tình của cậu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cậu bối rối mà hoảng sợ, chẳng biết nên làm gì bây giờ. Nếu nói ban đầu là vì chuyện Quách Khang khơi dậy suy nghĩ đau xót cho đồng loại, thì nửa đêm về sáng lại ma xui quỷ khiến thế nào mà ra nằm vùi giữa đồng tuyết, ngẫm lại thấy xấu hổ và tự trách khôn tả. Hồi trước chết sống đôi chia tay là cậu, nay hạ tiện bò lên giường hắn cũng là cậu, muốn cậu bảo mình chỉ nhất thời sợ cô đơn nên mới đi tìm Hàn Tuấn ư, há chẳng phải Hàn Tuấn sẽ giết cậu.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, trời nổi gió nhẹ. Làn khói trắng bốc lên từ ống khói cao cao đằng xa bị gió thổi lệch sang một bên, không khí rét buốt tới độ phát đau, hai người họ tan tan hợp hợp, thẳng như cả đôi phải quấn riết lấy nhau.

147. Chương 147: Mộc Tú Vu Lâm, Minh Châu Lâm Lang

Hàn Tuấn bị tiếng nước trong phòng tắm làm giật mình tỉnh giấc, hắn mở mắt, kể bên đã chẳng còn ai, cửa phòng ngủ khép hờ, tiếng nước loảng thoảng truyền đến từ bên ngoài. Hắn trở mình, thấy một vùng trắng xóa ngoài cửa sổ, hôm qua trời đổ tuyết lớn.

Nhưng đợi một hồi vẫn không thấy Lâm Lang trở về, chỉ nghe thấy âm thanh đóng cửa khe khẽ, hắn biết Lâm Lang đi rồi.

Hắn chẳng buồn mặc quần áo mà bước luôn xuống giường, nổi giận dưng dưng đi đến cửa phòng, trong lòng lại đột nhiên thay đổi ý định.

Lâm Lang đồng ý làm vậy, hắn cho rằng cậu đã quyết định về bên cạnh hắn rồi, nếu đã thế, hắn càng không nên từng bước ép sát, bằng không sẽ gây tác dụng ngược, mất nhiều hơn được, phải thả dây dài mới câu được cá lớn. Trước khi rời nhà, tâm trạng hắn vô cùng sung sướng, thiết nghĩ không lâu nữa, hắn không cần tự đeo cà vạt nữa rồi. Nhà đồng người cũng không lộ vẻ cô quạnh lạnh lẽo, chứ không thì hắn đã nghĩ tới việc mua chó hoặc mèo về nuôi rồi, đặt tên là Lâm Lâm, thời thời khắc khắc ôm trong lòng gọi tên.

Có đôi khi, Hàn Tuấn thật lòng hy vọng Lâm Lang là thú cưng hắn nuôi thì hay biết mấy, chỉ cần chủ nhân cho ít thứ tốt và ngon ngọt là sẽ rối rít cúi đầu nịnh bợ, thỉnh thoảng sờ sờ đùa giỡn cũng không giương cung bạt kiếm với hắn.

Nhưng Lâm Lang cuối cùng vẫn là Lâm Lang, trên thế gian chỉ có một mình cậu, vô luận cậu ngượng ngùng hay lãnh đạm, tốt hay xấu, hắn đều thích.

Hôm nay quả là ngày tốt lành, hẳn rốt cuộc vẫn còn cơ hội nín thở kéo trái tim còn do dự của Lâm Lang trước khi Tết đến. Hắn quyết tâm lần này phải dùng mười hai vạn phần tinh lực để xử lý thật cẩn thận, nhất định khiến Lâm Lang triệt để hồi tâm chuyển ý, hơn nữa cam đoan nhất lao vĩnh dật.

*nhất lao vĩnh dật: làm một lần mà sống khỏe cả đời

Tới gần cuối năm, tình hình kinh doanh ở Lệ Đô nghênh đón thời điểm tấp nập nhất năm, làm ăn phá đạt nên khách hàng viếng thăm cũng thượng vàng hạ cám, đủ loại thành phần, gây sự đánh nhau cũng không ít. Hắn nghe nói hôm qua có người đến ký túc xá của nhân viên Lệ Đô gây chuyện, tuy rằng sự việc được giải quyết êm xuôi, cũng đã cho mấy tên gây sự biết mùi. Tuy nhiên, ấy cũng là hồi chuông cảnh tỉnh hắn, hắn đã thật lâu không hỏi tình hình Lệ Đô. Đạo này Quách Đông Dương về nhà làm việc, người nắm quyền hiện tại là Mạnh Bình, song Mạnh Bình tương đối mềm lòng, kết hôn xong lá gan nhỏ đi nhiều, phải thường xuyên gõ đầu bọn họ mới được. Vì tương lai của hắn và Lâm Lang, Hàn Tuấn luôn có ý tẩy trắng Lệ Đô, chuyển sang làm ăn đứng đắn.

Lệ Đô xem như địa điểm khá nổi tiếng tại thành phố F, bên ngoài cũng nắm riêng một ngọn cờ, đã vậy còn đèn đuốc rực rỡ xuyên đêm, người đi ngang rất khó không bị nó hấp dẫn. Hắn xuống xe, lúc đến đại sảnh thì bất ngờ trông thấy bóng dáng Cao Chí Kiệt.

Nhắc đến Cao Chí Kiệt, Hàn Tuấn hoàn toàn bất mãn, chung quy hắn với Lâm Lang đi tới nông nổi này cũng phần nào bắt nguồn từ Cao Chí Kiệt. Điều này coi như việc nhỏ, khiến hắn điên tiết là Cao Chí Kiệt thừa dịp hắn và Lâm Lang không gặp nhau, chạy đến chỗ Lâm Lang chuyên cần thái quá, còn săn sóc chu đáo hơn cả đức lang quân chính quy là hắn. Thêm nữa từ đó về sau, rảnh rỗi cũng chẳng đến Lệ Đô, rõ ràng đang bận rộn Lâm Lang vui vẻ. Vô sự hiển ân cần, không phải tặc chính là trộm, nếu bảo Cao Chí Kiệt không hề có tí ti ảo tưởng nào với Lâm Lang, đập chết hắn cũng không tin. Có điều đêm qua Lâm Lang không vui, dựng chuyện lớn chẳng phải vẫn muốn tìm Hàn Tuấn hắn sao? Nghĩ đến đây, Hàn Tuấn thoải mái trở lại, liền gọi Cao Chí Kiệt: “Sao có thời gian rảnh mà tới đây thế?”

Dè dẫu Cao Chí Kiệt nghe thấy giọng hắn, thân mình vậy mà khẽ run lên, cứ như làm nhiều chuyện có lỗi với hắn lắm, lúc quay lại thì sắc mặt cực kỳ khó xem. “Anh... anh Hàn, sao anh...”

Cao Chí Kiệt vốn vô phép, đành rằng nhỏ hơn hắn mấy tuổi cũng chỉ gọi thẳng tên hắn, lâu lâu có lý do mới gọi anh Hàn. Nếu không phải trường hợp đặc biệt cần cho hắn mặt mũi, thì là có chuyện muốn xin xỏ hắn, tiếp đó là chột dạ. “Tôi đến đây thì có gì bất thường đâu, lâu rồi không gặp cậu, lên chung nhé.”

Cao Chí Kiệt run lấy bầy, toan cự tuyệt, nhưng Hàn Tuấn đã khoác tay lên vai hắn vỗ vỗ, tỏ vẻ không giận mà uy. Cao Chí Kiệt đành phải cùng vào thang máy, cười hỏi: “Anh Hàn tới đây làm chi?”

“Nghe nói gần đây tình hình chung của Lệ Đô không tốt nên tôi đến coi sao.”

Cao Chí Kiệt gật gật đầu, trong lòng thoáng thả lỏng, hắn còn tưởng Hàn Tuấn biết gì rồi nên tới “bắt gian tại giường”, nếu chỉ là đến thị sát, hắn cũng không cần lo lắng quá. Lâm Lang làm việc tại khu Đông, Hàn Tuấn hầu như không đi qua khu ấy bao giờ. Hắn đã suy xét điểm ấy từ lúc sắp xếp Lâm Lang vào làm, giờ xem ra đúng là hành động sáng suốt. Hàn Tuấn thấy hắn ra chiều hoảng hốt, cười nói: “Cậu không cần sợ chuyện tôi và Lâm Lang, tôi không trách cậu.”

Cao Chí Kiệt ngượng ngừng cười hai tiếng. Hôm nay tâm tình Hàn Tuấn thoát trông rất khá, nom như trẻ đi vài tuổi. Phẩm chất cá nhân của Hàn Tuấn hết sức mạnh mẽ, vừa có sự ngỗ ngược của đại ca xã hội đen, lại có dáng điệu ông tổng xí nghiệp, trầm ổn khiêm tốn mà không đánh mất uy nghiêm và sức sống. Xét từ lương tâm mà nói, hắn và Lâm Lang đều là hai người cực kỳ xuất sắc, trên người sở hữu ưu điểm người thường không có, có thể dung hợp những đặc điểm vốn mâu thuẫn lẫn nhau, sinh ra phản ứng hóa học mãnh liệt.

Bữa nay Lâm Lang có mặt hơi trễ, sau khi tiết cuối cùng kết thúc vào 4h chiều, cậu tự dưng thấy mệt mệt, bèn úp mặt lên bàn ngủ một lát, ai ngờ ngủ một lèo quá giờ luôn. Mùa đông trời tối nhanh, mới sáu giờ hơn mà ngoài trời đã tối mịt. Cậu thay xong đồng phục nhân viên, bê khay đi về hướng phòng tiếp khách, thời điểm đi qua chỗ giao giữa khu Đông và khu Tây, đằng sau đột ngột có người xông lên khoác vai cậu.

Lâm Lang sợ hết hồn, tưởng khách say rượu rồi gây sự, cuống quýt nghiêng đầu đi, chỉ thấy một người đàn ông hơn ba mươi cầm trong tay mấy tờ tiền đỏ: “Đến phòng bao của chúng tôi, chỗ tiền bo này cho cậu hết.”

*tờ đỏ: tờ 100 nhân dân tệ

Nụ cười trên mặt Lâm Lang không suy sụp, gật đầu thưa: “Xin lỗi, tôi đang có khách.”

Nói rồi, cậu bưng khay bỏ đi, người kia lại túm chặt cậu, móc ra thêm một xấp tiền trong ví: “Cậu em nhỏ coi như giúp một tay đi, không bắt cậu làm gì đâu mà, chỉ kính rượu thôi. Cậu cũng biết quy định của Lệ Đô đây, nếu chính chủ không muốn thì khách nào dám tấy máy với các cậu.”

Lệ Đô quy định, nếu khách muốn phục vụ đặc biệt thì phải được đương sự đồng ý, bằng không trừ phi có quan hệ vô cùng vững chắc, người bình thường đừng hòng bước ra khỏi cửa Lệ Đô. Lâm Lang nhìn thấy xấp nhân dân tệ đỏ rực kia thì dao động, số tiền quả thực khá lớn, nếu cậu bằng lòng tiếp, ít nhất có thể bớt được nửa tháng làm trong Lệ Đô. Kỳ thi cuối kỳ sắp chạm tới chân rồi, cậu không muốn nán lại đây thêm một khắc nào nữa.

Người kia bắt gấp lưỡng lự trong mắt cậu, lập tức bỏ thêm hai tờ, Chu Minh đứng kế Lâm Lang cũng có chút tròn mắt, đề phòng kéo Lâm Lang lại: “Nhiều tiền như vậy...”

Lâm Lang biết hắn lo lắng cái gì, kính rượu mà cho lắm tiền thế, trên đời làm gì có cơm trưa miễn phí, chuyện phải làm có khả năng không đơn giản. Ất hẳn người kia cũng nhận ra cậu lo lắng, bèn cười giải thích: “Là vậy, bên trong là một khách hàng lớn của chúng tôi, tương đối thích khẩu vị kia kia, nhưng ban nãy gọi mấy người vào đều không khiến anh ta hài lòng. Nếu hợp đồng mà thất bại, tôi cũng giữ không nổi chén cơm, cậu em nhỏ ít nhiều gì cũng xin giúp một tay, thành hay không tôi đều cảm ơn cậu.”

Lâm Lang nom hắn không giống người xấu, lòng dạ cũng thả lỏng, bèn nhận tiền từ tay hắn. Chu Minh kéo tay áo cậu, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không sao, anh nhản quản lý một tiếng, bảo tôi vào phòng bao 211.”

Chu Minh biết không lay chuyển được cậu, đành vội vàng chạy đi báo quản lý. Lâm Lang mỉm cười, hơi khom người hỏi: “Không biết xưng hô ông anh thế nào?”

Người kia vô cùng biết ơn, vội cười đáp: “Tôi họ Vương, lúc vào cậu cứ gọi cái vị trong đó là Liên tổng được rồi.”

Lâm Lang gạt đầu, lúc sắp vào, Vương đại ca bỗng giữ cậu lại, gỡ nơ con bướm trên cổ áo cậu xuống. Lâm Lang hiểu ý hần, không đợi hần ra tay đã tự mình tháo cổ áo, Vương đại ca cảm động đến rớt nước mắt, cười nói: “Đa tạ đa tạ.”

Mới đầu, Lâm Lang kỳ thực không có bao nhiêu thành kiến với vị Liên tổng bên trong, đam mê ấy cũng đâu phải tội lớn, chẳng qua định hướng cá nhân có vấn đề thôi, nhưng sau vụ tháo cổ áo, cậu liền biết người kia chẳng phải hạng lương thiện gì. Lâm Lang đẩy cửa vào, chỉ thấy bốn người đang ngồi nói chuyện yên ổn, cậu liếc mắt đã nhìn ra người thứ hai từ trái qua chính là Liên tổng, tuổi không lớn lắm, đại khái hơn ba mươi gần bốn mươi, cậu vừa vào liền nhìn chằm chằm cậu không thôi. Bên cạnh đã sớm chờ sẵn cho cậu, Lâm Lang đột nhiên hơi hối hận, song nghĩ đến số tiền kia, đành phải nhẫn nhịn bước qua. Cậu vẫn chưa quen nổi chuyện kính rượu này, nhưng điệu bộ ngây ngô và xuất thân của cậu lại được khách trong Lệ Đô chào đón nhiệt liệt. Dấu sao thì đa số người đến Lệ Đô mua vui đều từng trải, cái dạng được huấn luyện vừa xinh đẹp vừa khéo đưa đẩy tuy rằng sẽ mang tới kích thích giác quan mãnh liệt, nhưng mấy khuôn mặt trông như bôi trét cả tảng son phấn vẫn thiếu vài phần chân thật. Ngược lại, dạng lính mới mang theo chút thanh thuần và rụt rè thanh xuân như Lâm Lang lại chiếm được cảm tình của khách. Ngay cả quản lý Trần cũng nhắc nhở cậu rằng, nghề này không như những nghề khác, muốn làm ăn tốt thì chớ học đòi người ta, phải giữ được bản sắc riêng thì khách mới thích, trong đối nhân xử thế nên biểu hiện chút ít vụng về và khách sáo, khách thích thế lắm.

Liên tổng rõ ràng rất hứng thú với cậu, nằm trên sofa hỏi: “Tôi thấy tuổi cậu không lớn, còn đi học hả?”

Lâm Lang cười cười, cậu không muốn kể quá nhiều về mình, chỉ sợ mai sau tạo thành phiền toái, nhưng nếu khách mở miệng hỏi thì buộc phải gạt đầu, cầm lấy rượu trên bàn: “Tôi là người mới, không giỏi uống rượu, mong Liên tổng quan tâm.”

Lúc cần nói lại chẳng biết nói sao, mặt nghẹn đến đỏ bừng. Liên tổng lại nhìn cậu như đang tìm tòi nghiên cứu, không bưng ly rượu trong tay lên. Lâm Lang có chút bối rối, ly rượu dừng giữa không trung, nhất thời không biết nên tiếp tục mời rượu hay tự uống trước một ly, bèn ngửa đầu nốc cạn.

Mấy người xung quanh cười cười khen ngợi, vị cay xè làm Lâm Lang ứa nước mắt, đầu óc quay cuồng, rượu này nặng đô hơn loại rượu cậu uống hồi trước nhiều. Cậu cũng chẳng thèm nhìn mà cầm ly trà trên bàn uống luôn. Cậu che miệng quay sang chỗ khác, hấp tấp giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Liên tổng nhướn cười, đưa cho cậu miếng khăn giấy: “Tửu lượng cậu thế này mà còn đòi kính rượu à?”

Lâm Lang quần bách đến mặt mày đỏ lựng, lắp bắp nói: “Rượu này cay quá, tôi không uống được.”

“Uống không được thì không cần miễn cưỡng, tuy là công việc nhưng cũng nên lượng sức mà đi, bằng không

thân thể suy sụp, công việc sớm muộn gì cũng mất.”

Lâm Lang cười xấu hổ, gật gật đầu, đây còn là lần đầu tiên cậu mời rượu khách nam, khó tránh khỏi trượng và câu nệ. Liên tổng cười xấu xa nhìn cậu một hồi, thông thả lên tiếng: “Tôi thấy cậu không hợp với nơi này, có nghĩ đến chuyện đổi công tác thôi làm ở đây không, nếu cậu muốn, tôi có thể cấp chức vị cho cậu, tiền lương không kém hơn đây.”

Lâm Lang phát hiện cánh tay hắn cố ý vòng qua lưng mình, cậu bất mãn nhìn về phía Vương đại ca kia, ai ngờ hắn ta hoàn toàn làm như không có thấy. Lâm Lang thầm phát cáu, cười cười đáp: “Cám ơn ngài. Tôi chỉ tạm thời làm ở đây thôi, tháng sau không đến nữa.”

Chu Minh và Lâm Lang cũng khá thân, hai người thường xuyên làm chung một phòng bao. Ban nãy Lâm Lang tiến vào, hắn đã linh cảm chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, đời nào kính rượu mà nhét cho cả đồng tiền như vậy, huống chi vị khách kia lại có đam mê ấy. Tại chỗ họ, chuyện nhân viên phục vụ bị quấy rối không hề hiếm, nếu tạo thành tổn thương đặc biệt nghiêm trọng, ngay cả nhân viên bảo an Lệ Đô cũng không thể làm gì khách. Hắn kích động đến phòng quản lý tìm quản lý Trần. Nhưng gõ cửa vài lần chẳng thấy ai trả lời, một nhân viên phục vụ tạt ngang qua cười bảo: “Hôm nay lão tổng tới thị sát, mấy quản lý đi họp hết rồi.”

Chu Minh vừa nghe liền vội vã chạy vô thang máy. Thang máy lên tầng hai mươi mốt, hắn đến trước cửa văn phòng, thấy cả đồng người ngồi bên trong thông qua lớp thủy tinh mờ. Hắn đứng ngoài đợi chốc lát, chợt nhìn thấy tin nhắn Lâm Lang gửi tới: “Mau gọi quản lý đến đây.”

Chu Minh đại ra, tức khắc mở cửa xông vào. Người trong phòng đồng thời nhìn qua, người đàn ông anh tuấn ngồi ngay trung tâm hỏi: “Chuyện gì đây?”

Quản lý Trần ngồi lẫn trong đó, mặt hắn biến sắc, lúng túng nói: “Cậu lên đây làm gì?”

Tim Chu Minh đập bình bịch không ngừng, chỉ ra ngoài: “Lâm... Lâm Lang... Lâm Lang bị khách phòng 211 quấy, quản lý mau đi xem đi.”

Dè dẫu người đàn ông ngồi ở trung tâm lại đứng bật dậy, trầm giọng hỏi: “Lâm Lang nào?”

Chu Minh thấy nhiều người thay đổi sắc mặt, trong lòng càng sợ sệt. Hắn đang muốn mở miệng trả lời thì anh chàng đẹp trai gần đó thành linh đấy ghé dựa, phóng như bay ra ngoài. Quản lý Trần trắng bệch mặt, hét lớn: “Cao Chí Kiệt!”

Chu Minh nhìn người đàn ông biến sắc mặt trầm trọng, nơm nớp đáp: “Lâm trong thụ lâm, lang trong minh châu lâm lang...”

148. Chương 148: Xung Đột Kịch Liệt

Lâm Lang vào phòng 211 chưa đến mười phút đã hối hận, cậu phát giác ánh mắt Liên tổng nhìn mình cứ là lạ, bèn tìm cớ ra ngoài. Ký xong hợp đồng, Vương đại ca và ba người khác liền đứng lên. Lâm Lang thở dài đánh thượt, thiết nghĩ cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm mà hoàn thành nhiệm vụ, thế là đứng lên theo. Không ngờ ngay lúc cậu bê khay toan đi ra, Vương đại ca đột nhiên cười tủm tỉm ngăn cậu lại: “Cậu khoan hãy đi, ngồi lại trò chuyện với Liên tổng đã.”

Lâm Lang ngoái đầu nhìn, Liên tổng kia vẫn ung dung ngạo mạn ngồi trên sofa, nhìn cậu đầy sâu xa, như thể cố tình trêu đùa cậu. Lâm Lang mím môi nói: “Hợp đồng ký xong rồi mà, tôi còn có khách đang chờ.”

Vương đại ca đang tính lên tiếng, Liên tổng đã mở miệng: “Khách của cậu là ai, mặt mũi lớn hơn cả tôi sao?”

Lâm Lang nhếch môi: “Khách trong Lệ Đô không ai có mặt mũi lớn hơn ai, nếu nhất định muốn so sánh mặt mũi thì cũng là quy tắc nhân viên của Lệ Đô, phục vụ cho ai thì mặt mũi người đó lớn nhất. Tôi vốn là nhân viên phục vụ phòng bao khác, một mình đến đây đã sai rồi, giờ rượu mời xong, chuyện nên làm đã làm, còn ở lại làm chi.”

Vương đại ca vẫn cười hà hà: “Liên tổng muốn nói chuyện thêm với cậu, cậu cứ ngồi một lát nữa đi, Liên tổng hào phóng nhất đấy, nếu làm Liên tổng cao hứng, cậu muốn gì mà anh ta chả cho?”

Bấy giờ Lâm Lang đã bắt đầu tức giận, nhưng lại không muốn làm lớn chuyện, dù gì cũng là cậu chọn vào đây chứ đâu phải người ta ép buộc. Huống hồ lúc này mà làm căng, cậu đừng mơ cầm số tiền mới được cho kia nữa, tuy hối hận, song thâm tâm kỳ thực vẫn rất muốn tiền. Cậu ngồi xuống có chút hậm hực, mặt cười hết nổi. Ai dè vừa ngồi xuống, nhóm người Vương đại ca lập tức đóng cửa ra ngoài, trong phòng chỉ còn cậu và Liên tổng. Lâm Lang tức tốc đứng lên, khẩn trương hỏi: “Ông tính làm gì?”

Liên tổng mỉm cười, đèn xoay trong phòng chiếu rọi mặt hắn, mang chút hương vị khôn khéo mà đẩy đưa: “Cậu nghĩ sao?”

Lâm Lang hơi phần nộ, lại có chút xấu hổ và khinh thường: “Chắc ngài Liên đây nhìn lầm người rồi, tôi không phải cái loại ông tưởng đâu.”

Liên tổng cười, hỏi ngược lại: “Loại người gì cơ?”

“Loại người nào thì Liên tổng tự biết...” Lâm Lang quay lưng lấy di động: “Không thả tôi đi, đừng trách tôi kêu người.”

Liên tổng cười ha ha: “Nhóc con đúng là thú vị, kêu cái gì, tôi có chạm vào cậu đâu nào.”

Lâm Lang dứt khoát gửi tin nhắn cho Chu Minh, dè dặt chưa gửi xong, Liên tổng đã thành linh nhào tới, đè cậu xuống sofa. Lâm Lang hét to một tiếng, bối rối đến đỏ bừng mặt: “Xin Liên tổng tự trọng!”

Liên tổng phì cười, nhìn cậu từ trên cao: “Đừng Liên tổng Liên tổng nữa, nghe khách sáo lắm, gọi tôi là Liên Khải được rồi, tôi là tổng giám đốc của Đông Mỹ Quốc Tế, cậu tên gì?”

Lâm Lang tránh thoát bàn tay toan sờ mặt cậu của Liên Khải: “Tôi là Lý Hiểu Minh.”

Liên Khải bật cười, tay đột nhiên nắm cầm cậu, bắt cậu ngửa mặt nhìn hắn. Hai người áp nhau quá sát, Lâm Lang xấu hổ nhắm tịt mắt, nhờ phục trang nền nã nên khuôn mặt hồng tựa hoa đào, đẹp không sao tả xiết. Liên Khải hít thở dần nặng nhọc, cười khê: “Bây giờ không nói, vậy làm đến mức cậu gào khóc ầm trời, rồi cũng dạng chân, chủ động nói tôi biết thôi.”

Lâm Lang tự nhiên đâm ra sợ, bởi lời Liên Khải khiến cậu sực nhớ tới Hàn Tuấn. Hàn Tuấn bình thường trông rõ là khiêm tốn điềm tĩnh, trên giường lại hoàn toàn biến thành người khác, dã man điên cuồng, lại có chút thô tục vừa đủ, lời thốt ra luôn dễ dàng khơi mào dục vọng trong cậu. Lần nào cậu cũng mắng hắn lưu manh, thực chất trong lòng mê chết cái vẻ mạnh mẽ mà không đánh mất nét gọi cảm cuồng dã ấy. Liên Khải thấy cậu không kiềm nổi thẹn thùng, hệt như mùi mờ chuyện giường chiếu lắm, rốt cuộc không nhịn được nữa: “Để tôi kiểm tra thử, nếu đúng là chim non thì cho cậu đi theo tôi, ăn uống tôi bao tất.”

Lâm Lang ra sức giãy giụa, la lớn: “Tôi không phải không phải, tôi ngủ với người khác từ lâu rồi.”

Nhưng Liên Khải chịu tin mới lạ, một tay đè cậu, tay kia vén áo cậu lên, đèn xoay chiếu lên cơ thể mảnh khảnh trắng trẻo thiếu niên, trên phía loang lổ dấu vết yêu hận, nhất là hai đầu nhũ đỏ rực trước ngực, rõ ràng từng bị ai đó cắn trong lúc mất khống chế. Liên Khải lập tức tát Lâm Lang ngã xuống sofa: “Mẹ kiếp, còn giả vờ thuần khiết, hóa ra bị người chơi lâu rồi, làm bộ chim non để gì!” Đoạn, hắn liền lột quần Lâm Lang: “Nếu đã đi bán thì bố mày không cần khách khí nữa, muốn bao nhiêu, ra giá đi.”

Lâm Lang cắn răng vùng vẫy mấy cái, lại bị Liên Khải khóa chặt không cho nhúc nhích, cậu túm lấy thắt lưng, hô to: “Tôi không bán không bán!” Lời vừa thốt ra, cậu lại muốn bật khóc. Cậu trước nay luôn giữ mình trong sạch, tự xưng thanh cao, chưa từng nghĩ bản thân sẽ có ngày chạt vật tới nước này. Cậu không bán, không bán cái gì, không bán dâm sao, cậu suy đồi đến tình cảnh phải nhắc người ta mình không bán dâm từ khi nào vậy?

Liên Khải thấy bộ dạng cố nhẫn nại của cậu, nom như sắp khóc đến nơi, trong lòng càng nhộn nhạo, liền há miệng cắn lên cổ Lâm Lang. Lâm Lang cắn răng né đi, bấy giờ cửa bất ngờ bị người đá văng, cậu hô không chút nghĩ ngợi: “Cứu tôi cứu tôi!”

Liên Khải giật mình quay lại, người tới tức khắc chửi bậy, đá một phát. Liên Khải cuống cuống tránh đi, buộc phải thả lỏng tay đang giữ Lâm Lang. Cao Chí Kiệt bật đèn lớn lên nhìn, chỉ thấy áo nửa thân trên của Lâm Lang bị kéo đến nách, trên người lấm tẩm dấu đỏ, đầu óc hắn nổ bùm, quả quyết cầm cái khay trên bàn nện về phía Liên Khải: “Thằng khốn kiếp, cậu ấy mà mày cũng dám động, mẹ mày, chán sống rồi chứ gì!”

Khay đập lên đầu Liên Khải, Liên Khải tức thì ngã nhào xuống sàn, máu đỏ tươi mà chói mắt. Cao Chí Kiệt vẫn chưa giải hận, lại nhắc chân đạp, Liên Khải đau đến nổi lăn lộn liên tục. Lâm Lang bị hù choáng váng, luống cuống nhảy xuống sofa, hét: “Cao Chí Kiệt, đừng đánh đừng đánh, đánh nữa sẽ chết người đó! Hắn chưa làm gì tôi hết, anh đừng đánh!”

“Cậu không cần quan tâm!” Cao Chí Kiệt tựa hồ muốn khóc, vừa đập vừa chửi: “Đéo mẹ, bố mày dốc tâm tư bảo vệ, bố mày còn chẳng nỗ động, mày là cái thá gì!”

Mùi Lâm Lang cay xè, vươn tay ôm Cao Chí Kiệt về phía sau, ai ngờ cậu mới kéo một chút đã bị người đằng sau lôi lại, trực tiếp ném lên sofa. Lâm Lang kêu to, vội quay đầu nhìn, vừa thấy liền sợ ngây người. Sắc mặt Hàn Tuấn khó coi cực điểm, đứng đối diện Lâm Lang nhìn thẳng vào cậu.

Lâm Lang ngẩn ngơ nói không nên lời, rất nhiều người cũng chạy tới, tha Liên Khải máu me be bét đầy đầu ra ngoài. Hàn Tuấn cất giọng bình tĩnh mà hung ác: “Chiều đãi Liên tổng cho đằng hoàng đấy.”

Mạnh Bình nghe vậy thì khê dao động, miệng hơi há, nhìn về hướng Lâm Lang. Lâm Lang không biết lấy dũng khí từ đâu, luống cuống bò dậy khỏi sofa: “Anh đừng làm hấn bị thương!”

Hàn Tuấn quay sang nhìn cậu, Lâm Lang tự dừng hết can đảm, cất giọng lí nhí: “Hấn... hấn chỉ đùa tí thôi, như bây giờ đã đủ thảm rồi, anh còn sai người đánh nữa, tôi...”

Hàn Tuấn im lặng, nhóm người đang kéo Liên Khải khó xử nhìn lại đây: “Tên kia...”

Mạnh Bình mau chóng phát tay: “Nhanh kéo ra ngoài đi, sau này không cho phép đến chỗ chúng ta nữa.”

Nhóm người lại chần chừ nhìn Hàn Tuấn, rốt cuộc vẫn lôi Liên Khải đi. Đám người Vương đại ca gần đó ríu rít bò dậy từ mặt đất, chạy ra ngoài. Cao Chí Kiệt thở hồng hộc đứng ngọn ánh đèn không ngừng xoay chuyển, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt, quay lưng không nói lời nào.

Hàn Tuấn xoay qua: “Mạnh tổng, các anh ra ngoài trước một lát đi, tôi có chuyện muốn hỏi.”

Sắc mặt quản lý Trần đứng bên cạnh đã tái nhợt, hồi trước khi Cao Chí Kiệt giới thiệu Lâm Lang vào, cũng đã dặn dò hấn bất kể thế nào cũng đừng để Hàn Tuấn biết Lâm Lang làm tại Lệ Đô, chi tiết hấn thì hấn không rành, nhưng vẫn đoán được vài phần lợi hại. Hấn căng thẳng nhìn về phía Lâm Lang, Lâm Lang cắn môi, tựa hồ đang sợ hãi nhưng vẫn quật cường, nhắc mắt trông thấy hấn thì khê gật đầu một cái.

Mọi người đành phải đóng cửa ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn ba người họ. Chút xíu dũng khí trong lòng Lâm Lang triệt để lặn mất tăm ngay khoảnh khắc cửa khép lại, mình cậu chịu thì sao cũng được, nhưng Cao Chí Kiệt vô tội không nên bị liên lụy. Vả lại, cậu với Hàn Tuấn quen biết nhau đã lâu, vậy mà chưa từng thấy Hàn Tuấn đáng sợ như bây giờ, hấn chưa cần nói câu nào đã khiến cậu sợ hết hồn hết vía. Cậu nuốt một ngụm nước bọt, dè dặt bảo: “Tôi... tự mình đến Lệ Đô, không liên quan gì tới Cao Chí Kiệt hết... Là tôi yêu cầu anh ta đừng nói cho anh..., hơn nữa...” Cậu nghĩ Hàn Tuấn nổi điên như thế là vì tưởng cậu đang làm loại chuyện kia, bèn giải thích: “Tôi ở đây chỉ... trò chuyện, đưa rượu đưa thuốc, toàn... toàn phụ nữ cả.”

Hàn Tuấn mỉm cười, ngoảnh đầu nhìn Cao Chí Kiệt: “Vậy còn cậu, cậu có gì muốn nói?”

“Đúng là em giấu giếm anh, không có gì muốn nói.”

Áp lực trong phòng nặng tới mức khó thở, Lâm Lang thấy Hàn Tuấn im lìm không lên tiếng, liền kéo Cao Chí Kiệt ra ngoài. Hàn Tuấn chợt trầm giọng nói: “Nếu em dám đi, tôi lập tức tính sổ lên đầu Cao Chí Kiệt.”

Lâm Lang mím môi, khuôn mặt trắng trẻo trông như không còn tí máu: “Anh không làm thế đâu.”

“Tôi không lừa em, em dám ra ngoài, Cao Chí Kiệt chắc chắn phải chết.”

Lâm Lang lại vẫn bình tĩnh, kéo Cao Chí Kiệt ra khỏi phòng. Sắc mặt Cao Chí Kiệt hơi tái, thất tha thất thểu bị cậu lôi vô thang máy. Lâm Lang thở dốc, dặn: “Mấy ngày nay anh nhớ trốn anh ta, chờ không sao nữa thì tôi gọi điện cho anh.”

“Cậu bảo chỉ tán gẫu thôi mà, thế đây là cái gì?” Cao Chí Kiệt quay đầu nhìn cậu: “Lâm Lang...”

Lâm Lang cúi đầu lặng thinh, xấu hổ nhưng vẫn cật lực. Cửa thang máy mở, cậu lại lôi Cao Chí Kiệt bước nhanh ra ngoài Lệ Đô, lúc đi đến giữa đại sảnh, sau lưng đột ngột truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Lâm Lang và Cao Chí Kiệt vội vàng quay lưng nhìn, chỉ thấy Hàn Tuấn tiện tay nắm cái ghế bên cạnh ném về phía này, Cao Chí Kiệt hô to, đẩy Lâm Lang đi. Lâm Lang bị hất đẩy đến lão đảo, ghế dựa “ầm” một tiếng đập vỡ cây cột kế người cậu. Lâm Lang kinh hoàng không nhẹ, lại thấy hán cầm cái ghế khác nện lên người Cao Chí Kiệt, nhưng Cao Chí Kiệt lăn người né được, mảnh vỡ ghế văng trúng đùi Lâm Lang. Đoạn cậu phát hiện hán vươn tay nhắc thêm cái ghế nữa, tức khắc nhào tới giữ chặt hán: “Anh đập chết tôi đi.”

Mắt hán đỏ ửng, cuồng loạn chỉ vào cậu, quát: “Em ý tôi không nỡ tổn thương em chứ gì, Lâm Lang, em dám tàn nhẫn với tôi, quá mức tàn nhẫn... Tôi thật muốn tự tay bóp chết em, hận không thể thao em ngay tại đây!”

Lâm Lang ngẩn lệ đứng bất động tại chỗ, chỉ vừa che cánh tay vừa hít khí. Hán thấy cậu không nói gì, có vẻ càng thêm phần nộ: “Sao em không nói lời nào, hả? Hôm qua em còn chủ động bò lên giường tôi, cảm thấy công việc mình làm hạ tiện quá nên áy náy sao? Thà rằng kiếm tiền tiền từ lũ khách dơ bẩn đó cũng không muốn cùng tôi? Em tự cho mình thanh cao lắm mà, tự tôn hiếu thắng lắm mà, ở đây uống rượu, cười mua vui sao không thấy xấu hổ?”

Rất nhiều người không biết phát sinh chuyện gì, đều bị giọng nói cao vút mà tức giận của hán thu hút. Lâm Lang nghẹn đỏ mặt, phảng phất như sắp òa khóc ngay tắp lự. Cao Chí Kiệt nắm tay cậu: “Chúng ta đi thôi.”

“Tôi không đi.” Lâm Lang hất tay hán, đứng thẳng người, nói: “Tôi không bán thân không hại người, quang minh chính đại làm việc tại đây, có gì phải xấu hổ. Tôi dám đi đến bước này thì chẳng sợ ánh mắt người ngoài nữa rồi.” Lâm Lang cao ngạo, vô cùng để ý ánh mắt người đời, nay bị mọi người vây xem như vậy, lòng dạ đã sớm rối tinh rối mù. Cậu lúng túng cực độ, cũng xấu hổ không sao tả nổi, cứ như lột sạch quần áo rồi bị một đám người sàm soi. Cậu hối hận, tức giận, uất ức, xấu hổ, nhưng càng như vậy, cậu càng tỏ ra lạnh nhạt mà tự phụ, chỉ có lệ nóng trong mắt là bán đứng cậu, không chịu không chế rút xuống. Nhóm

Mạnh Bình vội vã xua tan đám đông: “Đừng nhìn đừng nhìn.”

Hàn Tuấn cũng phần nào bị nước mắt của Lâm Lang làm rung động, hấn phần nộ vô vàn, hận không thể đánh Lâm Lang một trận ngay tại chỗ, sau đó quăng Cao Chí Kiệt xuống sông Châu Hà cho cá ăn. Nhưng càng nhiều là nổi khúất nhục và cảm giác thất bại, hấn không hiểu Lâm Lang vì sao muốn sỉ nhục chính mình như vậy. Lâm Lang mà hấn một mực nâng niu trong lòng bàn tay, xem như cục thịt đầu tim, lại đi làm cái việc mời rượu mua vui mà chỉ tiểu thư câu lạc bộ đêm mới làm. Thất bại khiến hấn chua xót, khúất nhục lại khiến hấn phần nộ. Trong thoáng giây, hấn thậm chí cảm thấy Lâm Lang muốn trả thù hấn nên mới tới đây, cậu còn cố ý triển miên nóng bỏng cùng hấn đêm qua, làm hấn ảo tưởng bọn họ sắp nghênh đón tia hy vọng mới, xong lại đập hấn một cú thật mạnh.

149. Chương 149: Quan Hệ Bao Nuôi

Hấn ép mình không nhìn về đáng thương của Lâm Lang, tiến lên kéo tay cậu ra ngoài. Cao Chí Kiệt hoảng sợ, túm chặt cánh tay kia của Lâm Lang, nói: “Hàn Tuấn, anh muốn làm gì?”

“Buông ra.” Hàn Tuấn đỏ mắt quay đầu qua, thấy Cao Chí Kiệt không hề có ý thả tay, không khỏi tăng âm lượng: “Tôi bảo cậu buông ra.”

Cao Chí Kiệt quật cường bắt lấy tay áo Lâm Lang, trong ngữ điệu lại hàm chứa ý cầu xin: “Anh đừng tổn thương cậu ấy.”

“Cao Chí Kiệt, tôi nói lại lần cuối cùng, thả cậu ấy ra.” Giọng hấn cương quyết hơn thấy rõ, ánh mắt sâu hun hút, nhìn không ra tí cảm xúc nào. Lâm Lang nhéo tay Cao Chí Kiệt: “Cao Chí Kiệt, anh buông tôi ra đi.”

Trong mắt Cao Chí Kiệt ngập nước, nom vừa bi thương vừa bất đắc dĩ, hấn chưa bao giờ có cơ hội làm người che chở Lâm Lang, chẳng qua là đơn phương tình nguyện muốn thủ hộ bên người cậu thôi. Ngày nào chưa có năng lực chống lại Hàn Tuấn, thì ngày ấy hấn chưa thể chân chính bảo vệ Lâm Lang. Hấn ôm nỗi suy sụp sâu sắc mà buông tay ra, yếu ớt nhìn Hàn Tuấn: “Hàn Tuấn, Lâm Lang có nỗi khổ riêng, cậu ấy không có ý đối nghịch với anh, người anh thích mà anh còn không hiểu cậu ấy sao?”

Hiểu? Hàn Tuấn cười lạnh, cũng vì tự cho là hiểu Lâm Lang nên giờ mới bị Lâm Lang tổn thương triệt để nhường này. Hấn không giải thích được nguyên nhân, chỉ cảm thấy phần nộ và khổ sở, thấy Cao Chí Kiệt thả lỏng tay, hấn lập tức lôi tuột Lâm Lang lên xe, động tác nhét cậu vào xe có chút thô bạo, lái một mạch về tiểu khu Tân Hải.

Lâm Lang ngồi trên ghế không nói một lời, xe đến nơi rất nhanh, hấn kéo cậu vào nhà, một tay ném cậu xuống sofa phòng khách. Lâm Lang tưởng người nợ muốn cưỡng bức mình nên hơi khiếp sợ, nhưng ngay tiếp theo vẫn nhắm mắt lại. Lâm Lang suy cho cùng vẫn thiếu quyết đoán, cảm hận đối với Hàn Tuấn cũng chẳng thể chôn vùi áy náy trong tâm. Cậu là người sai trước trong chuyện này, hướng chỉ hiện tại Hàn Tuấn đã hoàn toàn đánh mất lý trí, cậu không muốn sự tình phát triển đến tình cảnh vô phương cứu vãn, đành chọn im lặng chịu đựng, dùng điều này giảm mức độ thương tổn của hai người xuống thấp nhất.

Nhưng hắn không lao về phía cậu như cậu tưởng, chỉ lạnh lùng, mang theo chút giễu cợt với mối quan hệ của cả hai mà rằng: “Lâm Lang, từ nay trở đi để tôi bao em.”

Lâm Lang giật mình mở to mắt, chỉ thấy Hàn Tuấn cất giọng vô cảm: “Nếu đã đi bán thì cùng ai chẳng vậy, đi với khách cũ không phải càng tốt sao?”

Lâm Lang sốc đến ngây dại, cậu sững sờ nhìn Hàn Tuấn, nửa ngày chưa phục hồi tinh thần.

“Em đến Lệ Đô nhất định có uẩn khúc riêng, tôi đoán em cần dùng tiền gấp đúng không, nếu em đã không ngại cùng người lạ uống rượu tán gẫu, vậy thỉnh thoảng lên giường với tình cũ chắc không khó đâu nhỉ? Tôi tự thấy điều kiện của mình tốt hơn bất kỳ khách hàng nào trong Lệ Đô, tôi bao em, muốn bao nhiêu cũng được.”

Khoảnh khắc ấy, Lâm Lang không tài nào diễn tả được cảm xúc của mình, có chút tức giận, có chút bối rối, lại có chút bi ai, cứ như đang lạc vào cõi mộng. Lâm Lang không tin Hàn Tuấn thực sự có thể làm thế với mình, cậu cười khẩy vài tiếng, nghiêng mắt nhìn lại đây, đáp bằng giọng hơi khiêu khích, lại thoáng vẻ tự sỉ nhục bản thân: “Được.”

Hàn Tuấn nghe xong câu trả lời, trên mặt quả nhiên khó giấu sợ hãi, song cảm xúc ấy tức khắc bị cơn tức mãnh liệt trào lên che lấp. Hắn bước lên lôi Lâm Lang vô phòng tắm: “Em vốn đã hạ tiện như vậy từ lâu, hay làm quen loại chuyện kia ở Lệ Đô rồi, mấy thằng đó có chạm vào em không, có không, có không hả?!”

Hắn tựa hồ đang ghen tỵ đến sắp phát cuồng, tóm cổ áo cậu rồi ấn đầu xuống dưới vòi nước. Nước ấm tuôn ào ạt, chỉ chốc lát đã tưới Lâm Lang ướt đẫm toàn thân. Lâm Lang giãy tránh khỏi dòng nước phun thẳng khiến cậu khó thở, lại bị hắn bắt ra ban công, tiện tay khóa trái chốt cậu bên ngoài.

Cả người Lâm Lang ướt nhẹp, gió lạnh vừa thổi qua lập tức run lấy bầy, cậu gọi Hàn Tuấn một tiếng, ngay sau đó lại có chút chán ghét bản thân nên nhắm mắt lại. Cậu lạnh không sao tả xiết, quay đầu nhìn thoáng qua khung cảnh tuyết trắng xóa bên ngoài.

Kỳ thực ban nãy cậu muốn nói với hắn rằng, cậu vẫn rất trong sạch, cậu biết dựa vào dự vọng chiếm hữu và tính ưa sạch của hắn, nếu nghĩ cậu từng làm mấy chuyện dơ bẩn, nhất định sẽ sụp đổ. Lâm Lang rốt cuộc vẫn mềm lòng, hơn nữa còn yêu người đàn ông trong kia. Cậu run rẩy đứng trên ban công, đèn ban công chiếu lên người cậu, bóng dáng phản chiếu trên cửa kính, mái tóc bao phủ một lớp vụn băng trắng tinh, môi run run mất kiểm soát.

Chẳng rõ qua bao lâu, người nọ cuối cùng cũng mở cửa ban công, ánh mắt kiềm nén mà thống khổ: “Lâm Lâm, nói cho tôi biết, mấy tên đó có chạm vào em không?”

“Không.” Lâm Lang ngây ngốc lắc đầu: “Tôi không có.”

Hàn Tuấn vừa sung sướng vừa đau đớn, hắn ngoảnh mặt đi chỗ khác, khàn giọng nói: “Vừa rồi tôi suýt nữa muốn bóp chết em, Lâm Lang, có lẽ em cảm thấy tôi biến thái, nhưng nếu trong đầu em lưu trữ hình

ảnh làm tình với gã khác, tôi thực sự không chịu đựng nổi.”

Yếu hầu hần chuyển động kịch liệt: “Đời này em đừng mong có người đàn ông thứ hai, trừ khi tôi chết.”

Hần đi tới ôm cậu, trao nụ hôn mỗi một mà xót xa: “Cả thân thể lẫn trái tim em chỉ có thể thuộc về Hàn Tuấn tôi... Lâm Lâm, tôi quả thực vô cùng hận em, tôi vì em mà biến thành một trò cười, đến chính tôi cũng khinh thường mình. Nhưng... Nhưng bất luận em đối xử với tôi thế nào, tôi vẫn không có cốt khí mà muốn ở bên em.”

Hần ôm cậu về hướng phòng ngủ: “Tôi cho em tất cả của mình, tôi dùng tính mạng mình để bao nuôi em, được không?”

Lâm Lang run run đáp không nên lời, đầu lưỡi nóng bỏng của hắn lướt trên thân thể lạnh lẽo, cậu cực lực kiềm nén lại khích hắn gặm cắn càng thêm hung hăng và điên cuồng. Hàn Tuấn đã rơi vào tình trạng nửa phát điên, vừa liếm cơ thể cậu vừa hỏi:

“Tại sao phải nhẫn nhịn, đáng vẻ dâm dăng lần trước đâu mất rồi, hả?”

Cậu cắn môi càng chặt, hắn lại tiến vào càng sâu. Lâm Lang chịu hết nổi, rốt cuộc nước nử thành tiếng, ẩm ướt mà đầy cảm dỗ. Hàn Tuấn đưa đẩy một lần, cậu liền hít khí rồi rên rỉ một tiếng, phảng phất như chú nai con đang sợ hãi, ngây ngô mà khó nhịn. Hắn chuyển động đầy si mê và hưng phấn, cắn cổ họng cậu, thở dài mà rằng: “Lâm Lâm, em thật xinh đẹp.”

Hàn Tuấn vừa hưng phấn vừa sầu não, vì hắn phát hiện bất kể Lâm Lang làm gì cũng khiến hắn mê đắm không thôi, vô luận biểu cảm nào của Lâm Lang cũng làm hắn hưng phấn đến khó kiềm chế. Người xưa bảo “chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu”, giờ hắn cảm nhận rõ rồi, mỗi lần ân ái, hắn đều hận không thể chết trên người Lâm Lang.

Ba ngày đầu dọn vào, Lâm Lang toàn vượt qua trên giường, tình ái quá độ khiến cậu như lâm bệnh nặng, dấu chỉ một động tác nhẹ cũng làm cậu đau đến hít khí. Hắn cuối cùng vẫn dùng hình phạt tàn nhẫn nhất tra tấn cậu, dường như hắn càng si mê cậu, cơn phần uất trong lòng càng bùng cháy dữ dội, trên giường dần cật cậu càng hung.

Vì Lâm Lang không đi học nên cả lớp trưởng lẫn Quan Bằng đều gọi cho cậu rất nhiều cú điện thoại, nhưng cậu không dám bắt máy, dù nhận cũng chẳng biết nói gì, bèn dứt khoát tắt luôn. Gần đây cậu làm việc quá sức, mấy ngày nay lại bị giày vò thành nông nổi này, tinh thần cũng chẳng ra sao. Sang ngày thứ tư, Hàn Tuấn đột nhiên nhắc cậu khỏi giường, ném cho cậu một xấp giấy tờ, bảo: “Đây là hợp đồng tôi nhờ luật sư soạn thảo, em xem không thấy vấn đề gì thì ký đi.”

Lâm Lang nhặt lên xem, vậy mà là hợp đồng bao nuôi thật, giấy trắng mực đen, dày đặc gần ngàn chữ, bao gồm cả những việc nhỏ không đáng kể. Giống như quan hệ giữa họ vốn bắt nguồn từ một bản hợp đồng, chẳng qua lần trước là ước định của hai người, chứ không theo trình tự pháp luật. Phút này đây lại là từng câu quy định rạch ròi, che giấu cuộc giao dịch thể xác dưới những hàng chữ. Lâm Lang hoàn toàn mù tịt về luật pháp, cậu quăng tờ giấy lên giường, lạnh lùng nói: “Tôi không đồng ý.”

Hàn Tuấn nhìn cậu, hỏi: “Chẳng lẽ con số này chưa đủ làm em dao động?”

“Không đủ.” Lâm Lang có vẻ bị kích thích, cậu muốn phản kích, bắt hắn phải thừa nhận phần nộ và nhục nhà giống mình: “Người làm công việc tình ái cũng có quyền lựa chọn.”

“Em còn điều kiện gì nữa cứ việc đề xuất.”

Lâm Lang mặc quần áo, đứng thẳng dậy, nói: “Mong ước ban đầu của tôi không hề thay đổi, sớm muộn gì tôi cũng kết hôn sinh con, anh muốn bao nuôi tôi, tôi đồng ý, nhưng tôi chỉ sống cùng anh đến khi tốt nghiệp đại học là tối đa. Sau khi tốt nghiệp, tôi muốn rời khỏi đây.”

Hàn Tuấn nhìn cậu có chút khó tin: “Lâm Lang, vì sao em không thể nhường một bước, chẳng lẽ tôi buông bỏ tự tôn đàn ông để nói với em những lời ấy, em chỉ cảm thấy tôi bệnh hoạn mà chẳng có chút xúc động nào ư?”

Mắt Lâm Lang bỗng ảm ướt: “Nếu tôi không xúc động, anh nghĩ tôi cam tâm tình nguyện nằm trên giường anh ba ngày chắc? Hay anh thực sự nghĩ ba ngày qua tôi với anh là quan hệ giữa gái bán hoa và khách làng chơi?”

Câu này của cậu khiến Hàn Tuấn không trả lời nổi. Trong cuộc chiến tranh đoạt tình yêu của hai người, hắn chưa lần nào giành chiến thắng nhờ miệng lưỡi.

“Nhưng mà...” Lâm Lang lại nhật bản hợp đồng lên: “Kể từ giờ, tôi với anh là quan hệ bao nuôi hợp pháp. Nếu đã là bao nuôi, phiền anh đừng đặt tình cảm vào nữa, kỹ nữ vô tình mà, không phải sao?”

Hàn Tuấn mím môi, hắn phải tận lực kiềm chế mới nhận được xúc động muốn phát hỏa. Lâm Lang bản lãnh thế đấy, chỉ hơi hột một câu đã có thể làm hắn nhất thời sốc nổi rồi hạ quyết định khiến mình hối hận khôn nguôi. Hắn nghiêng răng, ném qua một cây bút: “Được, nếu em đồng ý thì ký tên đi, tôi bao em hai năm, hai năm sau em muốn đi đâu tôi không can thiệp.”

Hàn Tuấn có quyết định của chính mình, hắn biết Lâm Lang chịu cho hắn hai năm đã là nhượng bộ cực lớn. Quan trọng là hắn làm thế nào trong hai năm ấy thôi.

150. Chương 150: Lấy Danh Bao Nuôi, Chân Ái Là Thật

Nếu nói Hàn Tuấn hối hận nhất điều gì, có lẽ chính là nhất thời bị Lâm Lang chọc tức mù đầu, đề xuất một hợp đồng bao nuôi, phương án mang tính sỉ nhục với cả Lâm Lang lẫn chính mình. Dẫu thời điểm đề xuất, thái độ hắn rất ôn hòa, cũng cố gắng khiến hành vi của mình không hàm chứa ý công kích, nhưng vẫn xúc phạm tới Lâm Lang. Lâm Lang thanh cao kiêu ngạo nhường ấy, dù biết bao nuôi trong lời hắn kỳ thực chỉ là bụng đói ăn quà nên kiếm cớ giữ cậu bên người, hơn nữa còn bao hàm rất nhiều tình yêu, song cậu vẫn phần nào không chịu được sự xúc phạm và sỉ nhục trong đó. Hiềm nỗi, lòng tự trọng đàn ông không

cho phép hắn cúi đầu trước Lâm Lang, vụ việc Lệ Đô vẫn đã kích đến hắn, hắn cảm giác Lâm Lang có thể không kiêng nể gì như vậy, chắc chắn có liên quan tới sự yêu chiều thái quá của hắn. Trong cuộc tình của cả hai, tình cảm hắn dành cho Lâm Lang biểu hiện quá sâu đậm, điều này gần như trở thành vũ khí giúp Lâm Lang chống trả hắn. Lâm Lang chắc chắn hắn cần bản không bỏ được cậu, mới dám tỏ ra không hề thoái nhượng trước mặt hắn. Đối diện Lâm Lang như vậy, Hàn Tuấn đương nhiên có chút cảm tức, thậm chí đôi khi còn tức giận, cái dạng vì yêu sinh hận như hắn vĩnh viễn trông thì hung ác thế thôi, chứ thực tế không chịu nổi một cú. Lâm Lang chỉ cần hé lộ một tí dấu vết chứng minh cậu yêu hắn, cơn tức của hắn lập tức sụp đổ. Lâm Lang chính là người lạnh lùng thế đấy, sao hắn có thể hy vọng xa vời rằng tình yêu trong Lâm Lang sẽ như một ngọn lửa mà thiêu đốt hắn.

Bao nuôi tức là quan hệ giữa trai bao và ông chủ, như vậy tuy không ngọt ngào thân mật bằng lúc cả hai mới yêu nhau, nhưng tốt hơn thời điểm giường cung bạt kiếm mấy ngày trước nhiều. Hàn Tuấn không thích nói chuyện, công tác cũng bẽ bộn, hai người gặp mặt khá ít, họa chăng chỉ ăn cơm chung, tối ngủ cùng giường mà thôi. Lắm lúc yên tĩnh, đầu óc Lâm Lang sẽ hò hét ầm ĩ, ngay cả chính cậu cũng không rõ bản thân rốt cuộc nghĩ gì, hai người đi đến bước này, mặc kệ cậu thừa nhận hay không, nhưng đây quả thực là biểu hiện tình cảm bí ẩn nào đó trong nội tâm cậu. Thiệt tình mà nói, cậu hoàn toàn có thể cắt đứt triệt để với Hàn Tuấn, hoặc lãnh đạm hơn một chút, quyết tuyệt hơn một chút, song tại thời khắc mấu chốt, cậu vẫn nghiêng về phía khác.

Nói trắng ra, kỳ thật trong khuynh hướng quan hệ giữa hai người, thoát nhìn Hàn Tuấn là bên bá đạo, nhưng có tác dụng thực tế là Lâm Lang. Họ ngọt ngào ầm áp là vì Lâm Lang trầm luân, họ sụp đổ là bởi Lâm Lang thấy rõ tương lai, mà dẫn tới tình huống bao nuôi và được bao nuôi như bây giờ, thật chất cũng là lựa chọn của Lâm Lang. Từ khi gặp Hàn Tuấn tại Lệ Đô, Lâm Lang vẫn luôn trầm mặc, không tỏ ra quá mức kịch liệt. Điều này cho Hàn Tuấn niềm tin rất lớn, nếu có ngày hắn với Lâm Lang quả thực không thể bên nhau nữa, thì đó là do Lâm Lang thiếu quyết đoán và cố kỵ quá nhiều trên phương diện tình cảm, còn nếu họ có thể sống trọn đời bên nhau, chỉ e cũng vì Lâm Lang dây dưa, không dứt khoát.

Trên thực tế, Lâm Lang thà đi Lệ Đô chứ không muốn theo hắn, Hàn Tuấn cũng không phải không hiểu tí gì. Chỉ là hắn không muốn đứng trên lập trường của Lâm Lang mà suy nghĩ, sợ mình nhất thời mềm lòng, tương lai ôm hận cả đời. Hắn nhìn ra Lâm Lang là người dễ dao động, tình nguyện hy sinh hạnh phúc bản thân để quan tâm người khác, Lâm Lang mà yếu đuối thì cậu chẳng thể bên hắn lần nữa. Phàm là những thứ ảnh hưởng đến tình cảm hai người, một bên yếu thế, bên kia nhất định phải thể hiện cứng rắn vừa đủ, đôi bên đều mềm lòng thì khó mà tiến xa. Cho nên, hắn hạ quyết tâm phải chặt đứt ý niệm trốn chạy khỏi hắn của Lâm Lang, phải hóa thân thành nhân vật độc tài cương quyết, không cho Lâm Lang quá nhiều cứng chiều.

Lâm Lang hiển nhiên không có khả năng đi Lệ Đô nữa, hiện Hàn Tuấn cho cậu xấp xỉ tiền tiêu vặt dày cộm, sáng hàng ngày trước khi đi luôn để vào ngăn kéo đầu giường cậu. Lâm Lang cũng chẳng chơi trò khác người, càng không thốt mấy lời trình tiết liệt phụ, dát vàng lên mặt kiểu như “tôi chết cũng không cần tiền của anh” hay “tôi không phải cái hạng thấy tiền sáng mắt” vân vân..., cậu biểu hiện hết sức tiết chế mà thông dong, mỗi lần đều lấy ra một phần ba, cất vào áo gối của mình. Thực tình ngăn kéo trong nhà ít nhiều gì cũng có tiền, cậu hoàn toàn không cần lo bị người khác nhòm ngó, giấu trong gối thuận túy là thói quen từ trung học tới nay. Có điều, tiền Hàn Tuấn cho cậu lần nào cũng còn hơn nữa, dần dà ngăn kéo tích lũy một khoản đáng kể. Thỉnh thoảng nhìn đến số tiền ấy, Lâm Lang lại đột ngột có suy nghĩ rằng, chờ hôm nào tiền trong ngăn kéo đủ nhiều rồi, cậu lập tức ôm tiền bỏ trốn, chạy tới chân trời góc bể, khiến Hàn Tuấn đến chết cũng không tìm thấy.

Thành thực mà nói, hành vi đối đãi với tiền này của Lâm Lang phản ánh một khuynh hướng tính cách trong nội tâm cậu, hoặc nói đây chính là điểm bất đồng giữa cậu với số đông, trên người cậu tập hợp rất

nhiều mâu thuẫn, vậy mà có thể dung hợp vừa khớp. Cậu vừa xem quan hệ bao nuôi giữa mình và Hàn Tuấn là thật, để rồi nhận lấy thù lao xứng đáng, vừa có năng lực phô bày sức hấp dẫn nào đó trong nhân cách một cách vừa đủ tại tình huống vốn khuất nhục mà thấp hèn. Lâm Lang không một mực tỏ ra kiêu ngạo, song cũng không sa vào thể tục, mà cho thấy tinh thần tự tôn tự cường, không tự ti cũng chẳng ngạo mạn. Ví như thời điểm hai người lâm vào tình trạng ác liệt nhất, Lâm Lang không quên lưu lại không gian cứu vãn nhất định vào chính lúc ấy hoặc sau đó, không thì ra chiều yếu thế một tí, hay thoáng biểu lộ ý tứ lấy lòng, chứ không quyết đi đến cùng. Lâm Lang như thế càng khiến Hàn Tuấn điên đảo.

Cuối năm cận kề, kỳ thi cuối kỳ cũng gần ngay trước mắt. Lâm Lang trước nay coi trọng việc học, dù sau này vì muốn kiếm tiền mà xao nhãng không ít bài vở, cậu cũng tranh thủ thời gian rảnh rỗi để từ từ gặm hết những thứ cần học. Mừng bốn tháng hai là lập xuân, cuộc thi rốt cuộc đi đến môn cuối, Lâm Lang đã sớm nhờ Quan Bằng đặt vé tàu. Nếu đã mang danh bao nuôi, đương nhiên phải nhận được sự đồng ý từ ông chủ, nên ngay hôm thi xong, Lâm Lang liền báo tin ngày mai muốn ngồi tàu về nhà với hân, không ngờ hân vừa nghe lập tức nhú mày: “Người được bao mà cũng có ngày nghỉ à?”

Lâm Lang vốn tưởng Tết về nhà là chuyện hiển nhiên, lúc nói với Hàn Tuấn cũng không mang thái độ trưng cầu ý kiến hay nài nỉ, mà chỉ thông báo một tiếng. Thế nên, thấy hân phản ứng như vậy thì hơi giật mình và kích động: “Bao... bao nuôi thì sao, Tết ta là kỳ nghỉ pháp luật quy định, mọi người đều bình đẳng.”

Hàn Tuấn à một tiếng, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện: “Vây em về thăm nhà theo số ngày nghỉ pháp luật quy định đi, một tuần.”

Lâm Lang có chút quần bách, mím môi hỏi: “Bọn tôi được nghỉ hơn hai mươi ngày lận, sao chỉ cho tôi ở nhà sáu bảy ngày?”

Nghe vậy, Hàn Tuấn liền ngẩng đầu: “Tôi hỏi em, những sinh viên được nghỉ hơn hai mươi ngày có được nhận lương đúng hạn giống em không, được bao nuôi cũng nên có đạo đức nghề nghiệp, chẳng phải em ghét chuyện không làm mà hưởng lợi từ người khác lắm sao?”

Dao này Hàn Tuấn thường xuyên treo hai chữ “bao nuôi” ngoài miệng, giống như cổ tình muốn hạ nhục cậu. Lâm Lang lúng túng đỏ bừng mặt, đáp lí nhí: “Anh không cần suốt ngày giắt bao nuôi bao nuôi ngoài miệng đâu... Tôi... tôi cũng không phải không biết.”

Hàn Tuấn vẫn bất động quan sát cậu, Lâm Lang bị hân nhìn đến hơi thẹn thùng, một bụng đạo lý rốt cuộc nói không ra hơi, vài lần muốn nói lại thôi, lại cảm thấy mình tìm Hàn Tuấn đàm phán đơn giản là tự rước lấy nhục, đành đỏ mặt nói: “Tôi mặc kệ, tôi nhất định phải nghỉ đông ở nhà, bằng không bà nội chắc chắn sẽ sinh nghi, tôi cũng không yên tâm nội ở nhà một mình.”

“Tôi không quan tâm, tôi với em là quan hệ bao nuôi chứ không phải bạn bè hay người yêu, không có nghĩa vụ phải để ý cảm thụ của người nhà em.” Hân muốn thông qua sự đối lập này cho Lâm Lang biết rằng, khác biệt giữa làm người yêu và không làm người yêu rất lớn. Hân thế là nhân từ lắm rồi, tình yêu với Lâm Lang luôn khiến hân nhượng bộ trong những vấn đề mang tính nguyên tắc, vốn muốn bắt Lâm Lang cảm nhận khoảng cách giữa địa ngục và thiên đường, để rồi cố gắng về với vòng ôm của hân, lạnh băng như bây giờ đã là “ân huệ” cực lớn.

Lâm Lang quay đầu bỏ lên lầu hai, đi nửa đường lại quay ngược về, ngồi xuống sofa đối diện, nghiêm túc bảo: “Hàn Tuấn, chúng ta nói chuyện đi”

“Nếu em định thuyết phục tôi thả em một tháng, vậy em chết tâm đi, tôi sẽ không đồng ý đâu.”

“Chúng ta nói về việc tôi đi Lệ Đô.”

Hàn Tuấn giật mình ngẩng đầu lên. Hai người đã ở chung ngót hai tuần, nhưng không ai đề cập đến Lệ Đô. Lâm Lang là không muốn nói, cậu bị quan hệ bao nuôi của cả hai vắt kiệt sức rồi, còn Hàn Tuấn thì không muốn chủ động nhắc tới, hẳn muốn Lâm Lang tự “thăng thần để được khoan hồng”.

“Em nói đi.”

Lâm Lang mím môi, cổ khiến giọng mình bình tĩnh hết mức có thể: “Tôi biết trong lòng anh vẫn ôm bất mãn với tôi, giận tôi gạt anh đi làm công việc kia.”

Cổ họng Hàn Tuấn giật giật, lẳng lặng nhìn cậu.

“Tôi có thể giải thích. Sở dĩ tôi cam nguyện đi Lệ Đô chứ không ở lại bên anh là vì tôi thực tình chỉ định làm tại Lệ Đô một tháng, đến cuối năm kiếm đủ tiền sẽ thôi việc. Sức khỏe nội tôi không tốt, nói ra thì đau lòng, nhưng nội có thể cùng tôi trải qua bao nhiêu cái Tết nữa đây, ai biết tương lai phát sinh chuyện gì, tôi nhất định phải kiếm thật nhiều tiền cho lần về nhà năm nay để khám bệnh cho nội, rồi còn mua này nọ cho nội nữa. Nhưng cơ thể tôi quá kém cỏi, cố tình lại mệt đến ngã quỵ vào lúc này, cánh tay còn chưa khỏi hẳn, Lệ Đô là lựa chọn tốt nhất của tôi. Tôi với anh đã chia tay, đâu thể vì thiếu tiền mà về bên anh đúng không. Tôi rời xa anh là bởi không đủ can đảm cùng anh cả đời, nếu lần này quay đầu tìm anh, về sau còn mặt mũi nào rời bỏ anh nữa. Song Lệ Đô thì khác, tôi làm một tháng là có thể dứt áo ra đi không lưu luyến.”

“Tôi dám đi Lệ Đô cũng không phải nhất thời nóng nảy, mà đã suy xét cẩn thận suốt hai ngày. Có Cao Chí Kiệt giúp đỡ, tôi tự tin rằng trừ phi mình chủ động dính vào, bằng không mấy việc bẩn thỉu căn bản không dây được đến tôi. Lúc đến đó, tôi quả thực bị kích thích phần nào, phát hiện có một số người dốt sức làm việc cũng chẳng kiếm được bao tiền, vài người lại chỉ cần động miệng lưỡi là có thể nhận được xấp xấp giấy bạc, nhưng tôi vẫn tận lực khống chế bản thân. Mặc kệ anh tin hay không, nếu tôi bằng lòng thì đã kiếm được gấp bội hiện nay rồi. Những vị khách tôi phục vụ toàn là quý phu nhân gặp bất hòa trong tình cảm vợ chồng, các cô ấy cũng là phần tử trí thức. Một nhóm người tới, nhưng thực sự chỉ tìm chúng tôi để tán gẫu, đùa giỡn chút chút, ngay cả tiếp xúc thân thể cũng không, thi thoảng uống rượu là tôi tự nguyện, tôi muốn rèn luyện từ lượng, vì tương lai ra xã hội có khả năng sẽ dùng đến. Với lại, tôi nghĩ nếu đã cầm tiền boa của người ta thì nên hồi đáp thỏa đáng, uống rượu với các cô ấy cũng chẳng sao. Anh tin cũng được mà không tin chẳng sao, từ khi sống cùng anh, tôi không có chút ý định đen tối nào với đám phụ nữ kia nữa.”

Lâm Lang nói một hơi nhiều như vậy, dầm dề càng nói càng kích động: “Tôi cũng không phải không hề nghĩ đến anh, trong lòng tôi biết rõ anh khẳng định sẽ tức giận. Nhưng tôi tưởng nếu nhờ Cao Chí Kiệt, cộng thêm tôi cố gắng im hơi lặng tiếng, anh hẳn sẽ không biết. Ôm tâm lý ăn may như thế là không đúng, nhưng tôi thật lòng không có ý tổn thương anh.”

Nói đoạn, hốc mắt cũng ặng nước, cậu đứng lên từ sofa: “Chuyện Lệ Đô, tôi biết mình sai trước nên từ lúc sống chung với anh, anh muốn phát giận hay lên giường tôi đều không tỏ ra dị nghị. Anh bảo muốn bao nuôi tôi, trong lòng tôi khó chịu, thành thử mới nhất thời xúc động mà đồng ý. Song tôi biết đó không phải ý định ban đầu của anh nên chưa từng oán trách. Tôi bắt anh cho tiền cũng không phải muốn mượn danh bao nuôi khiêu khích anh, mà tôi thực sự cần tiền. Khoản tiền ấy tôi ghi hết vào sổ rồi, tương lai đi làm có dư sẽ trả lại anh.”

“Tôi và anh đi thẳng đến hiện tại, không dám quy kết mọi chuyện cho lý do trẻ người non dạ, có rất nhiều chuyện khiến tôi hối hận, thiết nghĩ nếu có thể làm lại lần nữa, tôi chắc chắn sẽ làm tốt hơn. Tôi đối với Cao Chí Kiệt là áy náy, nhưng mai sau sẽ cố gắng báo đáp anh ta, duy đối với anh là thật tâm cảm thấy có lỗi, bởi anh chẳng muốn gì cả, chỉ muốn hai ta bên nhau, nhưng yêu cầu này tôi vĩnh viễn không làm được.”

Lâm Lang lau lệ bên khóe mắt: “Tết này tôi thực sự muốn ở nhà lâu lâu với nội, quanh năm suốt tháng chỉ có lúc này nhà cửa mới náo nhiệt một chút, tôi kiểu gì cũng phải về.”

Mặt Hàn Tuấn không chút thay đổi, hần nghiêng đầu đi, trầm giọng nói: “Em nói vậy chẳng bằng không nói còn hơn.” Không nói gì còn xem như hai người vì hiểu lầm nên mới tổn thương nhau, tốt hơn bây giờ biết bao nhiêu, nói rõ ràng minh bạch lại thành ra bọn họ không có kết cục.

Lâm Lang cúi đầu, đút tay vào túi quần, áo lông trắng muốt càng làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt. Cậu thoáng ngẩng lên, bắt gặp nét bi thương mà kiên quyết trên mặt Hàn Tuấn, chợt hiểu ra bọn họ quanh co lòng vòng, rốt cuộc vẫn quay về điểm xuất phát. Cậu nhẹ giọng bảo: “Tôi sẽ đối với anh thật tốt.”

Hàn Tuấn đứng lên, cởi áo sơ mi một cách thong dong mà tự nhiên, dùng cầm chỉ về phía phòng ngủ: “Lột sạch quần áo rồi nằm lên giường đi.”

Mặt Lâm Lang vụt cái đỏ ửng, cắn môi ra sức lắc đầu: “Hôm nay tôi khó chịu, không muốn làm.”

“Em còn muốn về nhà không, nếu muốn thì đi nằm mau.”

Cơ thể Lâm Lang mềm mại và trơn nhẵn khôn tả, lần nào cũng khiến hần quỵn luyến không nổi rời. Khoảnh khắc hần tiến vào, Lâm Lang kiềm lòng chẳng dụa phải ôm chặt hần. Ất hần nội tâm Lâm Lang vẫn chìm đắm trong thông báo ban nãy, cậu dịu ngoan mà đáng thương, kêu rên như mèo con: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Cao trào làm tình chẳng khác nào cực lạc nhân gian, Hàn Tuấn lại cảm thấy bao nuôi Lâm Lang có lẽ cũng không quá xấu, ít nhất tại thời khắc này, hần không mấy may hối hận. Hần xâm nhập vào sâu trong thân thể cậu, sâu đến không thể sâu hơn. Lâm Lang nhỏ giọng cầu xin, hần lại dịu dàng mà nồng nhiệt bắt lấy môi cậu, thừa dịp Lâm Lang ý loạn tình mê mà giải phóng tình yêu trong mình: “Lâm Lâm, tôi yêu em.”

Lâm Lâm dường như nghe thấy, động sau không nhịn được mà co rút, kẹp cho hần càng thêm phần kích, cứ như thăng nhóc mới nếm thử hương vị tình dục.

Cõi lòng hần chua xót mà ngọt ngào, hần với cậu kẻ truy người tránh, đã cắt mà vẫn dây dưa. Bất kể Lâm Lang nói thế nào, hần vẫn ôm một tia hy vọng, sớm muộn cũng có ngày hần trở thành chỗ dựa duy nhất của Lâm Lang, trở thành hình ảnh duy nhất cậu có thể nhìn thấy khi quay đầu. Ý niệm ấy, ngay từ phút giây đầu tiên gặp gỡ Lâm Lang đã nảy mầm bén rễ sâu trong lòng hần, nay thì lây lan khắp tứ chi bách hại, không có khả năng loại bỏ nữa.

Quan hệ hiện thời của họ cũng không cần so đo quá mức, nếu gạt vướng mắc tình cảm sang một bên, họ bất quá là lấy danh bao nuôi thôi, chân ái mới là thật. Chỉ cần giữa họ tồn tại tình yêu chân thật, chắc hần sẽ có ngày xuân về hoa nở. Đến hết đời này, hần cũng muốn thực hiện nguyện vọng ấy.

151. Chương 151: Chinh Phục

Trải qua một đêm “hầu hạ” vất vả cần cù, Lâm Lang rốt cuộc thấy được đường sống. Hàn Tuấn lạnh lùng mà mê đắm nói rằng, cậu muốn ở nhà đến tết nguyên tiêu cũng không phải không thể, lấy số ngày nghỉ quốc gia quy định làm nền tảng, yêu một lần tăng một ngày, nếu một đêm làm hai lần thì đặc cách tăng ba ngày. Từ đó suy ra, muốn ở nhà thêm vài ngày thì mấy ngày này phải chịu khó trả giá.

Từ thời điểm hai người chưa quan hệ gối chăn, Lâm Lang đã biết Hàn Tuấn có ham muốn tình dục dồi dào, cái thân xương cốt như cậu khó lòng chịu nổi. Sau này người nọ ăn ngon nhớ mùi, hôm nào cũng quần riết cậu đòi làm, thế là Lâm Lang bắt đầu không chế số lần, bằng không hôm sau sẽ cạn kiệt sức lực. Cơ mà, với thể trạng của Hàn Tuấn, đôi khi mỗi ngày một lần hiển nhiên chưa thỏa mãn, hưởng hồ quan hệ giữa hai người lúc tốt lúc xấu, Hàn Tuấn ít nhiều gì cũng ôm suy nghĩ “hôm nay làm xong, lần sau chả biết chờ tới khi nào”, thành ra mỗi lần đều dây dưa không ngừng, tạo thành gánh nặng không nhỏ cho cơ thể Lâm Lang.

Lâm Lang cũng không bài xích việc làm tình, nhưng tính cách bày ra đó, nên bề ngoài luôn tỏ vẻ bình thản, không nhiệt tình. Song hiện tại, để được ở nhà thêm mấy ngày, cậu quyết định hạ vốn gốc. Cậu mua vé tàu ngày mười một, muốn trong bốn ngày tích cóp đủ mười lăm ngày thì một đêm phải làm tối thiểu ba lần. Điều này với Lâm Lang không phải chuyện dễ, nhất là bây giờ Hàn Tuấn đang không có “hứng thú” với cậu.

Đúng vậy, từ hôm thổ lộ tâm tư đến nay, Hàn Tuấn không chuyên chú nhìn cậu nữa. Quãng thời gian cả hai mới làm hòa, cứ hễ hai người ở cùng nhau là Hàn Tuấn lại nhìn cậu bằng ánh mắt nóng cháy, trông như muốn ăn sống nuốt tươi cậu tới nơi. Hồi trước, Lâm Lang nghe Cao Chí Kiệt nói Hàn Tuấn tính tình lãnh đạm, giống người theo chủ nghĩa cấm dục, không mấy ham thích chuyện ấy, chỉ riêng với cậu mới thế. Tuy Lâm Lang then thùng, kỳ thực thâm tâm vô cùng cao hứng, tình dục cũng là một loại yêu, từ đó cậu có thể cảm nhận được bản thân mình đặc biệt. Đối với người coi trọng sự thuần nhất trong tình cảm như Lâm Lang mà nói, cậu không hề giống bất cứ ai Hàn Tuấn từng gặp, điểm này hết sức quan trọng.

Tuy nhiên, Hàn Tuấn bảo số ngày nghỉ có thể quyết định bằng số lần làm tình, đồng thời lại cố ý lạnh nhạt cậu, Lâm Lang cũng không ngu, biết hần đang tìm cách kích thích mình. Muốn cậu hạ mình chủ động đi dụ dỗ Hàn Tuấn, hiển nhiên có chút khó xử, song Lâm Lang cố thích nghi vài lần, rồi vẫn quyết định hy sinh nhan sắc, dù không thể đạt đủ mười sáu ngày, nhưng thêm ngày nào hay ngày ấy.

Có điều, vụ này nói sao cũng khá xấu hổ, nếu hai người đang kỳ trăng mật, vậy bắt kể cậu làm gì cũng có đầy đủ lý do. Nhưng hai người đang trong tình huống chẳng ai muốn phản ứng ai nhiều hơn một câu, giờ lại muốn thông đồng đến chẳng biết trời trăng, dĩ nhiên không thích hợp cho lắm. Lâm Lang đỏ mặt cúi đầu, thừa dịp Hàn Tuấn ra ngoài, trộm lấy cái áo sơ mi cỡ đại trong tủ quần áo hắn.

Thế giới tình dục của Lâm Lang do một tay Hàn Tuấn khai phá, trình độ vẫn còn nửa vời, chiêu trò cảm dỗ cũng học từ mấy cô nàng yêu kiều quyến rũ mặc áo sơ mi lộ hai bồng bĩnh trên TV, Lâm Lang không biết phương pháp ấy có hiệu quả với người nọ không. Giữa mùa đông mà ăn bận như vậy, dù trong phòng có máy sưởi, Lâm Lang vẫn thấy hơi lạnh, bèn chui vào chăn của Hàn Tuấn từ sớm.

Hàn Tuấn về tới nhà đã là chín giờ tối. Sau khi hai người ký hợp đồng bao nuôi, Lâm Lang không đi làm thêm nữa, tan học là về nhà ngay, nên hầu như mỗi lần về, hắn đều bắt gặp cậu đang chờ mình trong phòng khách. Song hôm nay phòng khách lại tối đen, ý nghĩ đầu tiên bật lên trong đầu Hàn Tuấn là, phải chăng Lâm Lang lại chạy mất rồi.

Giày cũng chưa kịp đổi đã xông vào, hắn đẩy cửa phòng Lâm Lang, phát hiện bên trong không một bóng người, sắc mặt Hàn Tuấn lập tức xấu đi. Hắn quyết định phải cho Lâm Lang nếm ít mùi, khiến cậu về sau hết dám làm càn. Hàn Tuấn giận dữ bước ra ngoài, lúc đến cửa phòng mình, hắn bỗng nghe thấy âm thanh đầy cảm dỗ trong phòng, phẳng phất như âm điệu êm tai nhất thế gian: “Hàn Tuấn?”

Hàn Tuấn lấy làm kinh hãi, cuống quýt mở cửa phòng. Đèn vừa sáng, chỉ thấy Lâm Lang vừa ngượng ngùng vừa cựa mạnh mà ngồi bên mép giường, khoe đôi chân thon trắng bóc: “Anh... anh nói cho tôi thêm mấy ngày nghỉ đúng không... Tôi... tôi chuẩn bị xong rồi.”

Làm hắn phun máu mũi là Lâm Lang vừa dứt lời liền vén áo sơ mi, nằm sấp lên giường: “Anh... anh mau...”

Cậu xấu hổ không thể tả, quả thực chẳng thốt nổi lời nào sắc tình hơn, đành vùi mặt vào gối: “Anh... anh nhẹ nhàng một chút, tôi muốn làm thêm mấy lần...”

Hàn Tuấn nhìn đôi chân trắng trẻo gợi cảm của Lâm Lang, hô hấp gần như dồn dập ngay tắp lự. Đàn ông tinh lực tràn trề, đối mặt người mình yêu nhất, bộ phận nào đó trên thân thể liền mất kiểm soát, thoáng cái vừa nóng vừa trướng. Hắn cởi áo, tiến tới từng bước, hình dáng cơ bắp trên vòm ngực màu mạch rần chắc chắn kém cạnh nam chính trong phim Âu Mỹ. Cùng một người mà sao cách biệt lại lớn nhường ấy, mặc và không mặc quần áo cứ như hai người khác nhau.

Hắn đi đến đối diện cậu, ngậm cười hỏi: “Học ai đây?”

Lâm Lang hơi kích động, lại có chút thương tâm, cõi lòng rối rắm, cảm xúc khó diễn tả thành lời: “Bắt chước TV... anh đừng nói chuyện với tôi, trông đáng sợ lắm...”

Lâm Lang lúc này quả là sự kết hợp giữa ngây ngô và quyến rũ, Hàn Tuấn ngồi bên mép giường, vươn tay tóm lấy đôi chân căng thẳng của thiếu niên, đùa giỡn hỏi: “Em thút chặt thế thì tôi vào kiểu gì?”

Lâm Lang xấu hổ tới độ thở không ra hơi, chẳng nói nổi một câu hoàn chỉnh, nhận ra hắn đang thò tay vào khe hông mình, nơi mềm mại lập tức co rút. Kiểu tình ái chẳng khác chi giao dịch này chẳng những không làm cậu thẹn, ngược lại mang đến kích thích khác thường. Trong lòng cậu, Hàn Tuấn vốn là tên đàn ông hư hỏng, đùa giỡn như vậy cứ như đang đáp lại dây thần kinh nằm sâu nội tâm. Đoán chừng Hàn Tuấn bị ghen không ít, hắn trực tiếp lôi gậy to trong quần ra, cọ xát lên hông cậu. Trải qua mấy hôm dạy dỗ, Lâm Lang đã bủn rủn hết cả người, cậu vừa sợ vừa hưng phấn, thở dốc kêu: “Mau vào đi.”

Song người nọ nhất định không chịu thỏa mãn cậu, chỉ áp sát lưng Lâm Lang, liên tục dùng cây gậy nổi đầy gân xanh ma sát nếp uốn, chứ dứt khoát không vào. Lâm Lang bị giày vò đến khó nhẫn nại, toàn thân phát run, đành phải ưỡn người ra sau, chạm phải nhiệt độ nóng bỏng của hắn, cảm nhận được đường nét lồng ngực và vùng bụng rắn đanh. Phần đầu bóng loáng của cây gậy rút cuộc đâm vào, từ từ mài sâu vào trong, Lâm Lang rên một tiếng thật dài, khẽ than: “Lớn quá.”

Hàn Tuấn cuối cùng cũng hết nhịn nổi, mắng một câu yêu tinh, xong thẳng lưng cắm vào. Quần tuột đến mắt cá chân, cặp đùi thon dài mà mạnh mẽ kẹp lấy Lâm Lang, vừa đâm rút vừa than thở: “Đúng là yêu tinh.”

Có lẽ là cố ý muốn lấy lòng, lần này Lâm Lang rên đến là hưng phấn, lẳng lơ mà ướm át, thật giống như biến thành người khác. Nhưng khi tình dục đạt tới cực hạn, cậu lại xấu hổ cắn chặt môi, không chịu lớn tiếng hét lên. Khi Lâm Lang một lần nữa co thật chặt, Hàn Tuấn đột nhiên phát hiện ý đồ của cậu, cả người lập tức lùi ra sau, rút cậu em lấp loáng ánh nước khỏi miệng huyệt: “Kẹp chặt quá vậy, muốn ông xã bắn cho em sao?!”

Lâm Lang vừa sợ vừa gấp, cậu muốn Hàn Tuấn bắn nhanh nhanh chút, bằng không dựa vào thể lực của hắn, chỉ e mới làm một lần đã khiến mình chịu hết xiết, nhưng lại bị Hàn Tuấn phát giác. Cậu đang chìm đắm trong khoái cảm tình ái, căn bản không tỉnh táo nổi, bèn uốn éo thân thể, cất giọng nài nỉ: “Hàn Tuấn, em yêu anh, mau vào làm em đi, mau mau!”

Có thể do hoàn cảnh lớn lên, Lâm Lang là người rất biết kiềm chế, nhất là phương diện tình cảm, gần như chưa bao giờ treo mây lời tán tỉnh như em yêu anh bên miệng. Nhưng Hàn Tuấn bỗng phát hiện tất cả tự chủ của Lâm Lang sẽ sụp đổ trong thời điểm làm tình, cậu sẽ hét vỡ giọng, cũng sẽ áp úng nói thương hắn. Phát hiện này khiến Hàn Tuấn hưng phấn vô cùng, hắn đâm rút nhanh hơn, ôm Lâm Lang vào phòng tắm, nhẹ giọng thăm thì: “Bé cưng, mở to mắt nào.”

Cả người Lâm Lang trơn trượt, tóc ướt sũng dán lên mặt, cậu vừa mở mắt liền ngáy dại.

Chỉ thấy trong gương, một người đàn ông cường tráng đang ôm một thiếu niên mảnh khảnh trắng nõn, màu da và hình thể cả hai chênh lệch nhiều như vậy, cảnh tượng thoát nhìn càng thêm dâm loạn. Thứ to lớn dưới hông người đàn ông vùi thật sâu vào khe hông thiếu niên, lại bị âm mao rậm rạp của người đàn ông che khuất. Hình ảnh nhìn vô có chút giật mình, là khoái cảm bị chinh phục và kích thích khi kết hợp cùng hắn. Lâm Lang nhất thời run lấy bầy, ngưỡng cổ khóc nức nở: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Người nọ ấn đầu cậu, ép Lâm Lang nhìn nơi hai người giao hợp, vừa đẩy vừa nói: “Mau nhìn tôi làm sao đút vào, nhớ cho kỹ người đàn ông của em chiếm lấy em thế nào.”

Nhưng Lâm Lang đã bán hồn mê, chỉ thân thể không ngừng run rẩy như chẳng cách nào ức chế. Đối với cậu mà nói, khoái cảm xác thịt có thể tóm gọn thể xác và tinh thần cậu, song ý nghĩ bị chinh phục lại dư sức phá nát toàn thân cậu. Ngay giây phút ngất đi, cậu sẽ dâm dăng cầu xin Hàn Tuấn giết chết mình. Trong chuyện giường chiếu giữa đồng tính, với bên thừa nhận, thỏa mãn bị chinh phục sẽ đánh bại kích thích thân thể, huống hồ Hàn Tuấn còn giỏi khiêu khích, mang tới cho cậu sự sung sướng cả về thể xác lẫn linh hồn. Dù Hàn Tuấn có kiềm nén đến mức nào, lúc tiếp cận cao trào cũng sẽ lâm vào điên cuồng. Hắn trực tiếp đẩy Lâm Lang lên tường, nâng một chân cậu lên, gằm nhẹ bắn vào. Chất lỏng nóng hổi phun trào, eo người nọ vẫn đang làm động tác dâm sâu, bắn tới độ Lâm Lang đuổi thẳng chân. Cái cảm giác nóng bỏng này rất đáng sợ, lần nào cũng khiến cậu nửa sống nửa chết.

Lâm Lang rốt cuộc hoàn thành vượt mức nhiệm vụ, trong lần cuối cùng, Lâm Lang nức nở lấy tay che hậu đình đã sưng đỏ không chịu nổi, nhưng hắn lại liếm mút ngón chân cậu một cách dâm mỹ. Cảm giác ấy quá đối quái dị mà đáng sợ, toàn thân Lâm Lang run rẩy không ngừng, rồi bị hắn công chiếm trong một thoáng bất cẩn. Song, thường thì đa số những cuộc làm tình liên tục, toàn là lần sau kéo dài hơn lần trước, dẫu cơ thể Lâm Lang nhạy cảm, dễ động tình, nhưng làm đến cuối ngoại trừ khó chịu thì thực tình chẳng còn cảm giác gì nữa. Trên thế giới, đàn ông tương đối ham mê chuyện giường chiếu tự chung chỉ có hai dạng, một là thường ngày đã lỗ mãng phóng khoáng, từ tính cách đã thấy khỏe như vâm, trên giường đương nhiên cũng bộc lộ bản tính; Dạng thứ hai là những người thường ngày nói năng thận trọng, trầm tĩnh khiêm tốn, theo như lời Cao Chí Kiệt, thì chính là đè nén quá nhiều, kỳ thực đang âm thầm tích góp, người như thế đáng sợ hơn cả người đầu tiên. Hàn Tuấn là dạng người thứ hai, bề ngoài tây trang giày da, đóng cửa lại thì việc đáng thẹn gì cũng dám làm, mặt người dạ thú một cây.

Bốn ngày trước kỳ nghỉ đông, Hàn Tuấn lợi dụng triệt để năng lực tình dục hơn người của mình, bắt tay từng bước xếp đặt thiên la địa võng dành riêng cho Lâm Lang. Hắn không chỉ trao tặng cậu một tình yêu chẳng ai bì kịp, mà còn muốn nâng cao khẩu vị giường chiếu của Lâm Lang. Hắn muốn Lâm Lang ăn ngon nhớ mùi, sau khi có mình thì tương lai vô luận làm tình với ai cũng nhạt như nước ốc.

152. Chương 152: Về Quê

Ngày Lâm Lang về nhà đã là 24 tháng chạp âm lịch, mấy bạn học đồng hương đã về quê từ hai hôm trước, Quan Bằng vốn đồng ý chờ cậu cùng về, nhưng anh họ hắn cưới vợ, mẹ hắn liền gọi điện giục hắn về. Lúc ấy Lâm Lang vẫn đang hoài nghi khả năng hoàn thành nhiệm vụ “đúng hạn” của mình, nên bảo Quan Bằng về trước, đằng nào cũng không phải lần đầu cậu đi tàu một mình.

Lâm Lang rất thích đi tàu, đối với phương tiện giao thông truyền thống mà cổ xưa như tàu hỏa, cậu ôm một loại khát khao và yêu thích đậm phong cách chủ nghĩa lãng mạn. Cậu thích nhất bộ phim “Trước lúc bình minh”, kể về câu chuyện tình xảy ra trên tàu. Nói Lâm Lang ngây thơ cũng được, đơn thuần cũng tốt, cậu gần như khẳng khái cố chấp với rất nhiều giấc mộng phi thực tế. Sau này khi thực sự lên tàu hỏa rồi, tuy cũng thất vọng vì cái thực trạng chen lấn và ồn ào, nhưng nói chung vẫn thích. Quan Bằng thật chẳng hiểu nổi cậu, hẳn ngồi tàu thuận túy là vì đi chung với Lâm Lang, chứ hể mà về một mình, hắn toàn ngồi ô tô đường dài.

Lâm Lang chưa từng có ý định đi ô tô đường dài, bởi mỗi dịp lễ tết, ô tô đường dài sẽ tăng giá vô tội vạ, gần đây cũng tăng đến gấp năm lần giá vé tàu. Trước khi Lâm Lang có năng lực kiếm tiền, cậu không cho phép mình đi loại phương tiện xa xỉ như thế.

Sau đợt đi tàu gian nan hồi năm nhất, Lâm Lang rút kinh nghiệm trong việc thu dọn hành lý, thứ gì không cần mang thì tận lực không mang. Thế nên sau ba lần thử nghiệm, Lâm Lang rốt cuộc xác định xong hành lý cuối cùng, một túi lớn, một túi nhỏ, bên trong đều là đồ dùng sinh hoạt thiết yếu và quần áo thay giặt. Nhằm tranh thủ bổ sung bài học trong thời gian nghỉ đông, dù cảm thấy khả năng học được ở nhà không lớn, cậu vẫn nhét ba quyển sách chuyên ngành vô túi.

Thu thập xong xuôi hết thấy cũng đã bảy rưỡi tối, cậu mua vé tàu mười giờ, nhưng xe bus trong thành phố chỉ chạy đến tám giờ. Cậu xách hai cái túi ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Hàn Tuấn vẫn đang bận túi bụi trong thư phòng. Kỳ thực cậu đã báo thời gian về quê cho hắn từ mấy ngày trước, nhưng đến tận hôm nay hắn vẫn chẳng nói năng gì với cậu, quả nhiên khác một trời một vực với bộ dạng nóng bỏng trên giường. Lâm Lang đeo túi đứng trước cửa, hơi hơi lưu luyến, lại có chút thương cảm, vịn cạnh cửa, nói: “Tôi... Tôi phải đi rồi.”

Hàn Tuấn ngẩng đầu nhìn cậu, gương mặt mơ hồ để lộ góc cạnh dưới ánh đèn, ánh mắt vẫn sâu thẳm khó lường như trước: “Cần tôi đưa đi không?”

“Không cần không cần.” Lâm Lang xách túi lớn túi nhỏ, cười cười khách sáo: “Tôi đón xe buýt được rồi.”

Hàn Tuấn lại đứng lên, đi đến đối diện cậu, hỏi: “Sao lại đi giờ này, trời tối rồi mà?”

“Hiện đang thời gian cao điểm dịp Tết, người đi tàu khá đông, chuyển ban ngày chen chúc dữ lắm, đi tối biết đâu còn chỗ ngồi.”

Không gì sánh kịp trình độ nhộn nhịp của ngành tàu hỏa Trung Quốc vào dịp Tết, đặt trước mười ngày cũng chưa chắc có ghế. Mua vé thực ra là một môn học, chẳng những phải xem xét giá cả đắt rẻ, có ghế hay không, mà còn phải bận tâm thời gian đến nơi, nhiều lúc mua vé xuất phát từ thành phố F không sớm không muộn, song về được thị xã S có khi đã là nửa đêm hoặc rạng sáng. Tết âm lịch hồi năm nhất, Lâm Lang về quê mà không cân nhắc vấn đề ấy, kết quả tới thị xã đã tám giờ tối, xe buýt về thị trấn đã hết chuyến từ bảy giờ. Dẫn đến, cậu phải ngồi cả đêm ở bến xe chờ chuyến xe đầu tiên vào sáu giờ sáng hôm sau, lạnh tới độ nói không ra hơi. Vì vậy, lần này về quê này, cậu không quên dặn dò kỹ lưỡng lúc nhờ người khác mua vé, vé mười giờ tối, tám giờ sáng đến thị xã. Ngoại trừ nghỉ đông và nghỉ hè, Lâm Lang hầu như không về quê, nguyên nhân rất lớn trong đó chính là vấn đề giao thông, vì phải đi tàu về thị xã, tiếp theo ngồi xe buýt đến thị trấn, rồi lại đổi xe, đi ba chuyến mới tới nhà.

Hàn Tuấn quay đầu lấy một xấp gì đó trên bàn: “Cái này cho em.”

Lâm Lang nhìn xấp tiền, không biết Hàn Tuấn vì sao đột nhiên muốn cho mình tiền, bèn ngại ngần đứng ở cửa, không chịu nhận: “Tôi có tiền rồi.”

“Em cầm tiền này đến thị xã gọi xe về nhà, đừng chen chúc trên xe buýt.”

“Thôi khỏi...”

“Cầm.” Hấn dùng giọng điệu ra lệnh, tựa hồ có chút tức giận. Lâm Lang đành phải nhận lấy. Hàn Tuấn nhắc túi của cậu lên: “Tiền này không phải của em, là tôi thêm vào cho em dùng làm tiền xe, nếu để tôi biết em cầm tiền còn đi xe buýt, vậy em tự gánh hậu quả.”

Lâm Lang sợ hãi, vươn tay ngăn hấn lại: “Anh không cần chở tôi, tôi đón chuyến 66 ngay ngoài tiểu khu mà.”

“Tôi lái xe đưa em đi.” Nói rồi, Hàn Tuấn liền xách túi của cậu ra ngoài. Lâm Lang sốt ruột bám theo: “Không cần thật mà, mười giờ tàu mới chạy, đi nhanh quá cũng phải đợi ở nhà ga à.”

“Em chưa ăn tối đúng không, vậy đi, chúng ta ra ngoài tiểu khu ăn cơm trước, xong tôi lái xe đưa em đi.”

Lâm Lang còn muốn kiên trì, sắc mặt hấn lại trở nên khó xem. Thực chất Hàn Tuấn rất hiếm khi bày sắc mặt cho cậu xem, song người này có khí thế bất nộ tự uy. Hơn nữa, kỳ quái là Hàn Tuấn giận hay không, trên mặt gần như chẳng nhìn ra, nhưng người khác vẫn liếc mắt là cảm nhận được, quả là kỳ lạ hết sức.

Lâm Lang đành phải ngồi vào xe, xe chạy ra ngoài tiểu khu thì dừng lại, hai người vào một nhà hàng nhỏ ăn cơm, lúc đi ra đã tám giờ hai mươi. Bên ngoài lại đổ tuyết, nhỏ nhỏ vụn vụn, cứ như tình yêu vụng trộm khó lòng kiềm nén. Lâm Lang hà hơi, rút tay vào tay áo, ngẩng đầu nhìn bông tuyết dưới ánh đèn đường, từ lâu cậu đã phát hiện ngắm tuyết từ góc độ này là đẹp nhất, phiêu phiêu dang dang, phồn vinh mà lãng mạn. Cậu ngậm cười nói: “Tuyết được đèn đường chiếu vào trông đẹp ghê, chỗ chúng tôi cứ tối đến là đen như mực, chẳng nhìn thấy cái gì cả.”

Hàn Tuấn vừa nghe liền ngẩng đầu lên, mỉm cười, hấn thật thích Lâm Lang lúc này, an tĩnh dịu dàng, có chút xuất trần thoát tục, khoe môi lại thoáng nét nghịch ngợm, khiến tim ai cứ đập thình thịch. Hấn thấy khăn quàng của Lâm Lang tuột xuống, không chút nghĩ ngợi mà vươn tay qua, Lâm Lang lại sợ hết hồn, cổ quay đi theo phản xạ, tay Hàn Tuấn khựng giữa không trung. Tình cảm mềm mại trong lòng hơi lạnh đi, Hàn Tuấn mím môi, trầm giọng nói: “Em lại đây.”

Lâm Lang có chút xấu hổ, song vẫn ngoan ngoãn nghiêng người qua. Cậu cố gắng “phấn đấu” lâu như vậy, đầu thế vì một chuyện nhỏ mà sắp thành lại bại. Đường như hấn rất hài lòng với biểu hiện của cậu, giúp cậu thắt lại khăn quàng xong, mắt chạm phải thứ gì đó trên cổ cậu, ánh nhìn cũng ôn hòa hấn: “Em vẫn đeo à?”

Lâm Lang khê sừng sốt, nhìn theo mắt hấn thấy được sợi dây lồng nhẫn trên cổ, mặt liền nóng lên. Ngay cả thời điểm quan hệ hai người xấu đi, cậu cũng không nghĩ tới chuyện tháo nhẫn xuống, nhẫn này cơ hồ thành bí mật không thể tiết lộ của cậu, biết bao lần cậu sợ Hàn Tuấn vịn vào điều này làm khó mình. Cậu gật gật đầu, đỏ mặt không nói gì, Hàn Tuấn có vẻ cũng vừa lòng rồi, không tiếp tục hỏi nữa.

Hai người một lần nữa lên xe. Ánh đèn màu rực rỡ theo họ suốt dọc đường, phảng phất như hoàng hôn cũng không bao phủ được thành phố cổ kính này. Cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, người nọ bỗng nhiên nắm tay cậu, ấm áp, hơi thô ráp. Trước kia Lâm Lang luôn không rõ, Hàn Tuấn từ nhỏ không chịu quá nhiều khổ cực, cộng thêm điều kiện sinh hoạt bây giờ tốt như vậy, nốt chai trên tay từ đâu mà ra, sau này mới biết hấn thường xuyên đi leo núi, đã vậy còn bảo trì tình trạng thô ráp trên tay. Lý do nhắc đến khiến Lâm Lang có chút thẹn thùng, vì Hàn Tuấn nói hấn giữ tay thô ráp là để Lâm Lang “la hét càng vui sướng”

trên giường. Hàn Tuấn rất chú trọng chất lượng sinh hoạt, đặc biệt lưu ý một vài chi tiết nhỏ. Lâm Lang thích bàn tay hơi thô ráp, mỗi lần Hàn Tuấn khiêu khích cậu, cậu đều cảm giác như có dòng điện chạy xẹt qua người. Trong cuộc tình đồng tính phân chia công thụ rõ rệt giống bọn họ, ắt phải có một bên sắm vai trò của phụ nữ, cách phân công này không chỉ biểu hiện trong chuyện gối chăn, mà còn xâm nhập vào các phương diện sinh hoạt. Tỷ như Hàn Tuấn biểu hiện càng bá đạo mạnh mẽ, Lâm Lang trong tiềm thức lại càng thích. Ngược lại, chờ mong Hàn Tuấn dành cho Lâm Lang kỳ thực không khác gì người nam đối với bạn gái trong tình yêu bình thường, hẳn hy vọng Lâm Lang dịu dàng, hướng nội, tính cách hơi nhu nhược, ỷ lại hẳn là tốt nhất. Giữ lại ưu điểm nữ tính, đồng thời bảo tồn hương vị nam tính nhất định, Lâm Lang như thế khiến Hàn Tuấn vô cùng mê muội.

Xe chạy hơn nửa tiếng thì đến nhà ga, vì đang cuối năm, cửa soát vé kiểm tra hết sức nghiêm ngặt. Lâm Lang nhận túi từ tay Hàn Tuấn, vẫy vẫy tay, nói: “Anh mau về đi, một mình tôi không sao đâu.”

Hàn Tuấn nhìn cậu một hồi, thấy cậu vào phòng chờ rồi mới vẫy tay với cậu qua lớp cửa kính. Trong thoáng giây, Lâm Lang có xúc động muốn gọi Hàn Tuấn vào, chính bản thân cậu cũng giật mình trước suy nghĩ ấy. Cậu vội vàng ngoảnh đầu nhìn, nhưng đã không thấy bóng dáng Hàn Tuấn đâu nữa, trong lòng khó chịu, nói không nên lời là mất mát hay trống rỗng.

Lâm Lang đợi nửa tiếng trong phòng chờ, tàu hỏa cũng vào ga, thế mà không hề trễ giờ. Người lên tàu nhiều hơn cậu tưởng, trải qua quá trình lên tàu đầy vất vả, Lâm Lang rốt cuộc chen được đến chỗ ngồi. Trên tàu chật ních người, thậm chí cả lối đi cũng kín mít. Thành phố F là nhà ga nên tàu hỏa dừng rất lâu, đối diện có một cặp vợ chồng chừng ba mươi tuổi ngồi trên lối đi, người chồng cầm di động bật nhạc, một bài ca rất cũ, hình như là bài “Tôi chỉ quan tâm em” do Lương Vịnh Kỳ hát.

Đây là ca khúc yêu thích của Lâm Lang, cậu yêu hương vị triền miên nhàn nhạt trong ca từ, tựa như tình cảm sâu đậm đi qua năm tháng xa xưa, tuổi càng lớn lại càng thích. Những vội vã và gấp gáp lúc lên xe dần thối lui, dường như toàn bộ tâm tình đều lắng đọng. Cậu im lặng lắng nghe, chợt nhớ tới cảnh Hàn Tuấn đứng trước xe vẫy tay với mình.

Lâm Lang thoáng sầu não, kéo khăn quàng cổ vây quanh miệng. Tuyết vẫn rơi mãi, qua ánh đèn vàng mờ đục, chỉ có thể nhìn thấy vô số bông tuyết bay tán loạn. Trên cửa sổ đọng đầy hơi nước, mọi bóng người rốt cuộc biến mất tăm. Cậu dựa lên ghế nhắm nghiền hai mắt, như sợ hành khách đối diện trông thấy người trong lòng mình.

Ca khúc xưa như nói hộ tiếng lòng cậu. Cậu thầm hát theo, từng thước phim hiện lên trong đầu, kéo dài mãi không thôi. Cậu nghĩ, nếu không gặp Hàn Tuấn, cậu sẽ ở phương nao, tháng ngày sẽ trôi qua thế nào? Có lẽ sẽ quen biết một ai đó, sống những ngày bình dị, và liệu có thể cũng gặp một tình yêu tựa mật giống thế không.

153. Chương 153: Chân Tình Giữa Đại Tuyết

Lâm Lang về đến nhà đúng mười hai giờ trưa, tối hôm trước cậu có gọi điện về nên bà nội Lâm ra đầu thôn chờ cậu từ sớm. Lúc lên cấp ba, mỗi lần về nhà, Lâm Lang luôn có chút mất mát. Xe buýt thị xã chỉ đưa bọn họ đến thị trấn, nhưng thị trấn cách thôn hơn ba dặm nữa, gặp ghềnh đản xóc, gặp trúng hôm đổ mưa hay tuyết rơi thì càng khó đi. Bạn học về nhà đều được người thân lái xe đạp hoặc xe đạp điện tới đón, chỉ

riêng Lâm Lang là lẻ loi. May mà ba của Lâm Minh cùng thôn lân nào lái xe đi đón cậu ta cũng tiện thể chở Lâm Lang một đoạn. Đó là một hồi ức rất đặc biệt, với Lâm Lang mà nói thì chẳng khác gì tháng năm thanh xuân u ám mà chưa xốt của cậu, lưu lại một vết tích không cách nào lau sạch trong sinh mệnh, khiến chuyện về nhà vốn dĩ ảm áp vô hạn phủ thêm một tầng bi ai mà người khác không có.

Mấy hôm trước ở quê cũng đổ tuyết lớn, do thời tiết chuyển ảm nên tuyết đọng trên đất đã tan hết, con đường nhỏ hẹp dẫn về nhà càng thêm gian nan. Lâm Lang xách hai cái túi đi mà thở hồng hộc, cậu không gọi xe, vì lần này mới xuống tàu thì vừa lúc bắt kịp xe buýt đi thị trấn. Nếu có thể lên xe buýt, lại có chỗ ngồi, thực tình chẳng lý do gì tiêu tốn tiền gọi taxi, dẫu sao Hàn Tuấn cũng đâu mọc thiên lý nhân thuận phong nhĩ, biết thế nào được. Ruộng đồng ngày đông mênh mông vô bờ, tiết trời khá xấu, xa xa sương mù giăng kín, lúa mạch non dưới ruộng hơi úa vàng, tuyết trên đất đã tan gần hết, loang lổ chỗ trắng chỗ xanh. Thời điểm còn cách thôn nửa dặm, cậu bắt gặp một bóng người đứng đầu thôn, Lâm Lang gần như liếc mắt là nhận ra bà nội mình, bèn xách túi chạy tới thật nhanh. Cậu chạy từ từ đến gần, bà nội Lâm chống gậy, cười nói: “Chậm thôi chậm thôi, cẩn thận kéo trượt chân.”

Lâm Lang thở dốc, cười hỏi: “Trời lạnh thế này, nội chạy ra đây làm chi?”

“Nội ở nhà cũng không có gì làm, thấy cũng chỉ có vài bước nên ra luôn.”

Lâm Lang cười, đeo túi lên vai, vươn tay kéo tay bà nội Lâm, cười nói như làm nũng: “Con muốn chết công trên đường đi luôn này.”

Bà nội Lâm cười hiền từ: “Cơm nội nấu xong rồi, còn hầm canh bí đỏ con thích nhất nữa, mau về nhà húp một chén cho ấm người.”

“Dạ.” Lâm Lang cười xán lạn: “Lúc ở trường, mấy lần con nằm mơ được ăn canh bí đỏ nội nấu, cả cà tím xào nữa, tiếc cái đang mùa đông nên không được ăn.”

Hai bà cháu dìu dắt nhau vào thôn. Nhà họ cách cổng thôn không xa, chỉ khoảng mấy trăm mét, hàng xóm cách vách – một phụ nữ trung niên mà Lâm Lang toàn gọi là thím ba – đang bưng mì ra từ trong nhà, nhắc thấy Lâm Lang liền xả giọng kêu to: “Lâm Lang về đấy à.”

“Chào thím ba.” Lâm Lang cười chào: “Đưa cơm cho ông hai ạ?”

Thím ba cười gật đầu: “Nhà nấu cơm chưa, nếu chưa thì sang nhà thím ăn.”

“Nấu từ sớm rồi ạ, nội con nấu xong sớm rồi ra cổng thôn chờ con.”

Bà nội Lâm cười phát tay: “Thím mau đi đi, mắc công đồ ăn lạnh, ông hai ở lại cần nhân thím.”

Thím ba cười sang sảng: “Lâm Lang càng ngày càng lớn nha, ăn mặc cũng đẹp quá.”

Lâm Lang đỏ mặt, hiện tất cả quần áo của cậu đều do người nọ mua, mấy bộ đồ cũ bị hắt lên quăng đi hết. Hên là Hàn Tuấn biết sở thích của cậu, chỉ mua những bộ trông thật bình thường, màu sắc cũng trầm, khoác lên người cậu rất hợp, không có gì bất thường. Dù vậy, nghe thím ba khen mình, Lâm Lang vẫn hơi chột dạ, cứ sợ người khác nhìn ra cái gì.

Trong nhà không hề đổi thay so với lúc cậu rời đi hồi hè, nhưng trong thôn phát sinh biến hóa lớn, rất nhiều cây bị chặt, thoát nhìn hơi trơ trụi, đường chính cũng được trải nhựa, nghe bảo có khả năng đâm thẳng đến quốc lộ thị trấn. Lâm Lang bị tàu hỏa hành cả đêm, no rồi thì bắt đầu buồn ngủ. Bà nội Lâm đã phơi chăn cho cậu từ mấy ngày trước, vì Lâm Lang sợ lạnh, nhà lại không có máy sưởi, bà liền trải hai cái cho cậu.

Lâm Lang ngủ một mạch đến chạng vạng, đoạn dụi mắt thức dậy, bà nội Lâm cười nói: “May mà con về sớm, bên ngoài lại đổ tuyết rồi.”

Lâm Lang mặc áo bông, lau lau hơi nước trên cửa kính, quả nhiên thấy tuyết rơi lất phất ngoài trời, khoảnh sân được bà nội Lâm quét sạch sẽ đã lại trắng xóa. Bà nội Lâm thấy cậu đứng lên, liền tắt tả đi nấu cơm: “Chẳng biết chừng nào con thức nên không dám nấu sớm, ngày này cơm cứ để tí là lạnh ngắt.”

Lâm Lang hà hơi lên tay, theo vào nhà bếp, ngồi xuống cái ghế đẩu trước bếp củi. Bà nội Lâm lập tức đuổi cậu ra ngoài, Lâm Lang đành phải dịch ghế sang một bên vừa sưởi ấm vừa trò chuyện với bà. Từ khi Lâm Lang bắt đầu hiểu chuyện, nhà bếp dường như đã là thế giới của bà nội cậu, nhớ ngày xưa mẹ cậu cũng chỉ giúp một tay, chứ tay nghề nấu nướng không giỏi bằng bà nội Lâm. Lâm Lang thi thoảng cũng như bây giờ, bê ghế sang một bên trò chuyện cùng bà, bà cũng cao hứng lắm.

Vì ngủ nguyên buổi chiều nên Lâm Lang không đói chút nào, chỉ ăn mỗi chén cháo rồi ngưng. Cậu dọn chén vô bếp, trở lại đột nhiên thấy tay bà nội Lâm run lên, đưa thoáng cái rơi xuống đất. Lâm Lang sợ tới mức mặt trắng bệch, cuống quýt cầm tay bà, gọi: “Nội ơi, nội làm sao vậy?”

“Không sao không sao.” Bà nội Lâm cười, nhặt đĩa lên, tay lại vẫn run run không ngừng: “Bệnh cũ ấy mà, dạo này tay thỉnh thoảng không điều khiển được, một lát là hết.”

Lâm Lang khom lưng nhặt đĩa, đứng lên nói: “Con đi đổi đôi khác cho nội.”

Dứt lời liền quay đầu ra nhà chính, nước mắt bất chợt đóng đầy hốc mắt, khó chịu trong nhà bếp một hồi mới cầm đôi đĩa khác về. Bà nội Lâm cười bảo: “Lớn tuổi rồi nên có ít bệnh vặt, không sao đâu.”

Lâm Lang cười toe toét, cúi đầu “ạ” một tiếng. Bà nội Lâm không nói nữa, chỉ còn bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa.

Con gái của Lâm Lão Thực cách ngõ nhà họ không xa năm nay mười chín tuổi, trước kia cô là bạn cùng lớp của Lâm Lang, nhưng do thành tích không tốt nên tốt nghiệp cấp hai đã đi làm công xa với anh trai và chị dâu, năm nay về tính chuyện lấy chồng. Thanh niên nông thôn đa số kết hôn tương đối sớm, chẳng mấy ai đợi đủ tuổi, con gái qua hai mươi hai tuổi đã xem như hơi quá lứa. Cuối năm là thời kỳ cao điểm để cưới xin, vài bà mối nổi tiếng cũng bận trước bận sau, giới thiệu hết nhà này đến nhà kia xem mắt. Theo tập

tục trong thôn, vô luận con gái nhà ai muốn xem mắt, phụ nữ và trai trẻ sống gần đó cũng phải qua xem, đại khái để đảm nhiệm vị trí “người nhà cô dâu”. Con gái nhà ai xem mắt mà người nhà đến tương đối ít, khó tránh bị nói ra nói vào, chung quy đều xoay quanh nhân duyên hoặc nhân phẩm nhà đó có vấn đề.

Từ khi vào đông, bà nội Lâm hiếm khi ra cửa, lúc Lâm Lang chưa về, bà toàn lẳng lặng ngồi một mình trước cửa từ sáng đến tối, đôi khi cũng có hàng xóm sang nói đàm câu với bà. Ngày Lâm Hồng xem mắt, Lâm Lang liền dìu bà qua xem. Xem mắt ở nông thôn, tướng mạo đẹp tất nhiên quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là hai điểm khác, đầu và màu da. Lâm Hồng cao ráo, da trắng, xem như đứng đầu trong số người xem mắt, thành thử đặc biệt soi mói, trai trẻ đến hết tốp này tới tốp khác, ngược lại chỉ thấy người sau kém hơn người trước. Mẹ Lâm Hồng cũng dần nóng nảy, Lâm Lão Thực hết như tên hăn, là ông chồng phải tay, chuyện chung thân đại sự của con gái căn bản giao tất cho mẹ Lâm xử lý. Con gái mà bắt bẻ quá, đối tượng xem mắt quá nhiều, rất dễ bị thiên hạ nói là kiêu căng, kết quả nếu tìm được nhà chồng chẳng ra sao, còn bị người ta đàm tiếu.

Điều kiện của gia đình đến lúc trưa rất tốt, đầu cũng không thấp, nhưng bề ngoài bình thường, trên mặt có bệnh sởi, Lâm Hồng chỉ nói chuyện với người ta một lát thì cự tuyệt. Mấy bà cô đến hóng hớt đều lắc đầu than tiếc, Lâm Lang là sinh viên, mặt mũi đẹp trai, giữa đám đông cũng khá nổi bật. Mẹ Lâm Hồng nói đùa: “Về sau không cho nhóc Lâm vào nhà chúng ta nữa, có con ở đây, đến Phan An cũng chào thua.”

Cả đám người cười vang, mặt Lâm Lang vụt cái đỏ bừng, cười đáp: “Vậy mà Lâm Hồng không thích con đâu, không tin cô hỏi thử.”

Lâm Hồng cười, lườm cậu một cái. Cô với Lâm Lang cùng lớn lên từ nhỏ, là một trong số bạn nữ cực ít của Lâm Lang. Kỳ thực, năm kia Lâm Hồng làm thuê tại vùng khác cũng từng tính chuyện với một người, nhưng mẹ Lâm cảm thấy chỗ ấy xa quá, nhà bà chỉ có mỗi mụn con gái, không muốn gả cô đi quá xa, quanh năm chẳng về nổi một chuyến, thành ra chết sống không đồng ý. Lâm Hồng đành thôi, về nhà xem mắt lần nữa. Lâm Lang biết rõ mấy chuyện đó, đối tượng mà Lâm Hồng tính chuyện là một chàng trai cực có khí khái nam nhi, khác hẳn với dạng như Lâm Lang. Thêm nữa, Lâm Hồng dáng cao, mang giày cao gót càng cao hơn Lâm Lang non nửa cái đầu. Nếu đề tài dẫn tới Lâm Lang, mọi người toàn lôi cậu ra chọc ghẹo, hỏi cậu có bạn gái chưa, có phải lòng cô bé nào không. Lâm Lang vốn dễ đỏ mặt, giờ trước mặt đông người như vậy lại càng xấu hổ.

Hai bảy tháng chạp, tiết trời rét cuộc quang đăng, dự báo thời tiết nói trước giao thừa có khả năng lại đổ tuyết lớn, Lâm Lang bèn tranh thủ lúc trời trong mà vội vàng đem toàn bộ chăn mền và quần áo ra sân phơi. Nhà họ gần cổng thôn, thành thử lạnh hơn nhà người ta một chút. Mỗi lần về nhà, Lâm Lang cứ chạm tay vào nước lạnh là sẽ bị tổn thương do sương giá, buổi trưa mới giặt hai cái áo lót mà tay đã cứng đến nỗi vừa sưng vừa đỏ. Bà nội Lâm đau lòng ghê gớm, liền xua cậu về phòng, ngồi xuống giặt giúp cậu. Tay bà nội Lâm quanh năm ngâm nước lạnh mà chưa từng bị tổn thương, Lâm Lang buồn bực lắm, bà bảo do người trẻ bây giờ thân kiêu nhục quý, ăn không được khổ nữa.

Lâm Lang vừa thối tay vừa chạy bộ mấy vòng quanh sân, trong lòng hổ thẹn mà sầu não. Cậu chưa từng từ chối những chuyện bà nội Lâm muốn làm cho mình, bởi cậu biết người già, bất kể ông bà hay cha mẹ, luôn vui vẻ nhất khi làm gì đó cho con cháu, thậm chí nhiều lúc vất vả vì con cháu còn là quyền lợi mà họ không muốn bị tước đoạt. Nhưng giờ khắc này, cậu thực sự rất muốn kiếm thật nhiều tiền, đốn bà nội Lâm đến căn nhà có mấy sưỡi, còn mua máy giặt, không muốn bà giặt quần áo hộ mình giữa trời giá rét nữa.

Cận Tết, không khí cũng tràn ngập hương vị ngày xuân, trong thôn vẫn an bình vắng lặng, chứ không hưng

thịnh náo nhiệt bằng khi cậu còn nhỏ. Ánh mặt trời lạnh lẽo, trắng mà yếu ớt, nhành cây trụi lủi ngậy ngốc vươn mình giữa không trung, mấy chú chim sẻ nhảy nhót phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, chúng mổ lên vỏ cây hòe, bị gió thổi qua liền bay thấp xuống. Cậu tranh thủ ngồi trong sân phơi nắng, cõng lòng được ánh nắng chiếu đến biếng nhác mà mềm mại. Bỗng nhiên nhớ tới rất lâu rất lâu trước kia, hình như từng nghe nói trong khoảnh khắc năm mới đến, trời cao sẽ thỏa mãn mọi nguyện vọng của mình, năm ngoài cậu cũng thổ lộ một nguyện vọng ngay khoảnh khắc ấy, trên đời này ngoài cậu thì chẳng ai biết.

Trong cuộc đời chưa dài của cậu, có biết bao chuyện chỉ cần nghĩ đến đã hối hận khôn nguôi, những việc vặt trong sinh hoạt, hoặc sự tình liên quan tới chọn lựa của nhân sinh, không sao đếm xuể, thỉnh thoảng sẽ nổi lên trong lòng lúc cậu hồi tưởng chuyện cũ. Chẳng qua hồi ức quá nhiều, dường như cũng sẽ cạnh tranh để tồn tại trong đầu, có cái dần dần phai nhạt, có cái lại càng lâu càng khắc sâu. Sinh trưởng hoặc tử vong của mỗi đoạn hồi ức lại không dính dáng tới mức độ quan trọng của chúng, ví như đến bây giờ, niềm vui sướng khi vừa nhận thông báo trúng tuyển đại học đã mơ hồ không rõ, nhưng tại thời khắc chào đón năm mới ấy, nỗi phiền muộn sâu sắc khi cầu nguyện lại vẫn in dấu rõ ràng trong đầu. Tựa thể trong thoáng giây đó, cậu đã biết rõ sắc màu của đời mình, trầm tĩnh bi ai, ấm áp mà ướt át.

TV nhà Lâm Lang không bắt được kênh Vệ thị, anten cũng lâu năm chưa sửa, còn trơ trọi mỗi mấy khung nhôm, chỉ bắt được vài kênh thị xã và thị trấn. Dự báo thời tiết chỗ họ luôn không chính xác, ngờ đâu lúc này lại chuẩn, đến hai chín Tết, trời vậy mà âm u hắt, gần tối thì tuyết lớn cũng đúng hẹn kéo tới.

Lâm Lang tựa lên đầu giường đọc sách, ngọn đèn mờ ảo chiếu lên người cậu, trong một thoáng thất thần, bỗng dừng nghe tiếng gió Bắc thét gào bên ngoài, bấy giờ mới phát hiện tuyết rơi. Nhà họ là nhà gạch ngói phổ thông, lâu ngày nên lớp vôi góc nhà đã bong tróc rất nhiều. Cậu ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, thiết nghĩ đêm nay rét lạnh thế này, chẳng rõ Hàn Tuấn có thể cũng nhớ đến mình không.

Bà nội Lâm đang thêu thùa may vá trong nhà chính. Tuy bà lớn tuổi, thính lực kém xa ngày trước, song thị lực vẫn cực tốt, thuê thùa còn lưu loát lắm. Bên ngoài chột có tiếng gõ cổng, bà nội Lâm mở cửa nhà chính nhìn ra sân, hỏi: “Ai thế?”

Lâm Lang nghe tiếng, hỏi vọng ra từ trong phòng: “Nội ơi, sao vậy?”

“Có ai gõ cổng thì phải.”

“Bên ngoài đường trơn lắm, nội ở trong nhà đi, con ra cho.” Lâm Lang vội vã trượt xuống giường, xỏ giày chạy ra ngoài. Bà nội Lâm cười bảo: “Không chừng là Quan Bằng đến, người thôn chúng ta cùng lắm đứng ngoài kêu một tiếng, ai lại gõ cổng.”

Lâm Lang nghe mà sợ hết hồn, bèn đẩy cửa nhà chính chạy ra ngoài ngay, vừa chạy hai bước đã trượt chân ngã oạch xuống đất, bà nội Lâm cười gọi từ trong nhà: “Đi từ từ thôi con!”

Lâm Lang ăn mặc nặng nề, chống đất bò dậy. Cậu vừa đứng vững chân, người nọ đã mở cổng tự vào, dáng vẻ xách túi đầy phong trần mệt mỏi, toàn thân phủ tuyết.

154. Chương 154: Thế Công Dị Dàng

Lâm Lang thoáng ngẩn ra, ngơ ngác đứng giữa tuyết, cậu không ngờ Hàn Tuấn lại tới đây giờ này, sắp Tết đến nơi rồi, hẳn cũng phải về nhà kia mà?

Hàn Tuấn kéo cổ áo xuống, để lộ khuôn mặt anh tuấn, cười hỏi: “Vừa rồi trượt chân à?”

“... Ừ.” Lâm Lang phủ phủ tuyết trên người, ngây ngốc hỏi: “Anh... anh sao lại tới đây?”

Hàn Tuấn cười, đi đến trước mặt cậu, nhưng chưa kịp trả lời thì bà nội Lâm đã gấp gáp ra đón: “Thầy Hàn đến đây à, mau vào mau vào, bên ngoài lạnh lắm.”

Trời đổ tuyết lớn, nền đất cũng rất trơn, Lâm Lang bị dọa hết hồn, cuống quýt chạy về đỡ bà nội Lâm: “Bà đi ra làm gì?”

Hàn Tuấn cười chào bà nội Lâm, trên đầu hắn phủ lớp tuyết thật dày, xem ra là đội tuyết đi suốt dọc đường. Lâm Lang dìu bà nội Lâm vô nhà, đầu óc cậu giờ đây vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vừa vui sướng vừa khản trương. Hàn Tuấn thả túi xuống, Lâm Lang lập tức đi qua, nhẹ giọng nói: “Khom người.”

Nghe thế, Hàn Tuấn liền mỉm cười cúi xuống, Lâm Lang mím môi giúp hắn phủ tuyết trên lưng. Bà nội Lâm nhanh chóng bê ghế ra, đặt trước mặt Hàn Tuấn, cười hỏi: “Sao thầy Hàn lại đến giờ này thế?”

“Lần trước con đi bà vẫn còn nằm viện, con cứ canh cánh mãi không yên tâm, đợt này vừa lúc đến thị xã S công tác, tiện đường qua thăm bà luôn, ai ngờ đi nửa đường lại gặp tuyết rơi.”

Trong mắt bà nội Lâm, Hàn Tuấn là dân đọc sách, người thành phố, ấy mà vẫn nhớ tới sức khỏe của bà già này, bà đương nhiên vừa vinh dự vừa cao hứng, vội vàng sai Lâm Lang bưng trà với hạt dưa lên. Lâm Lang ghen đến đỏ bừng mặt, có chuyện mà chẳng dám nói ra, hơn nữa thấy hắn bị cọng không nhẹ, tay cũng lạnh ngắt, trong lòng lại có chút khó chịu. Đột xuất có khách đến thăm, lại đúng giờ nấu cơm tối, bà nội Lâm nắm tay Hàn Tuấn hỏi vài câu rồi tắt tả vô bếp nấu cơm, thậm chí còn lục tủ chén lấy thịt bò để dành ăn Tết và nhiều món khác ra.

Tuổi tác lớn dần, bà nội Lâm bắt đầu thích nắm tay người khác nói chuyện, lải nhải không ngớt, đây xem như thói quen thường thấy ở người già, nhưng lúc này rơi vào mắt Lâm Lang lại có vẻ quái dị không sao tả xiết. Trái lại, Hàn Tuấn chỉ cười tủm tỉm, kiên nhẫn nghe bà nội Lâm nói, chẳng những thế còn hỏi gì đáp nấy, đích thị là con rể nhị thập tứ hiếu. Lâm Lang ngượng đỏ mặt, thấy bà nội Lâm vào bếp rồi, cậu rút cuộc nhin hết nỗi phải mở miệng hỏi: “Nói mau, anh đuổi tới đây làm gì?”

“Tôi nhớ em quá nên đến đây, sao, em không vui à?”

Lâm Lang lúng túng quá đổi, cậu là người ăn mềm không ăn cứng, giả như Hàn Tuấn tỏ ra bá đạo hung hăng, cậu còn dám cả gan phản bác vài câu, nhưng chỉ sợ hắn mặt dày, lớn già đầu còn làm bộ hờn mát như trẻ con, vậy cậu đúng là hết cách. Tục ngữ nói không ra tay đánh người đang cười, hướng hồ cậu luôn

luôn thua kém Hàn Tuấn tại một vài phương diện. Cậu đỏ mặt, mím chặt môi, dè giọng thật thấp: “Anh, anh... lại còn đến đây công tác, chớ thấy nội tôi không ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy bao giờ, chỉ giỏi ăn hiếp người già không rành chuyện bên ngoài...” Đường như nghĩ đến điều gì, cậu liền chuyển đề tài: “Tết mà anh không về nhà hả? Nay hai chín rồi.”

Hàn lão gia năm nay đã tám chín mươi tuổi, đã vậy tính tình còn không tốt, bình thường rất xem trọng những ngày lễ truyền thống, huống chi là dịp lễ lớn như Tết, khăng khăng muốn cả nhà đoàn viên mới vừa lòng. Cái khác không bàn, nghe nói bác cả của Hàn Tuấn và ông cụ giống nhau, đều là người xấu tính, nhưng đến Tết vẫn muốn về nhà. Đây cũng là nguyên nhân Lâm Lang kinh ngạc như vậy khi nhìn thấy hấn.

Hàn Tuấn cười cười, thở dài một tiếng: “Aiz, biết sao được, nhi đại bất do nường, tôi nóng lòng muốn tới đây, bọn họ có muốn cũng không cản được.”

*nhi đại bất do nường: con lớn rồi, cha mẹ không quản được nữa

Lâm Lang nhất thời có chút luống cuống tay chân, lần đầu tiên cậu thấy hấn mặt dày mày dạn thế này, hơn nữa khi hai người chia lìa mấy ngày trước, quan hệ trông thế nào cũng thuộc trạng thái không nóng không lạnh, chỉ khi lên giường mới nóng hơn chút. Hiện giờ Hàn Tuấn đột nhiên nhiệt tình, cậu nhất thời không kịp thích ứng. Lâm Lang hơi buồn bực, cậu tự nhận vì hoàn cảnh trưởng thành nên trên thực tế, cách đối nhân xử thế của cậu chín chắn hơn bạn đồng trang lứa, tiến thoái hữu lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lúc ở nhà mấy người họ hàng cũng hay khen cậu ngoan ngoãn lễ phép. Nhưng chẳng hiểu sao, hễ đụng tới Hàn Tuấn là cậu ỉu xiu, cứ như Lăng Đầu Thanh mới chập chững vào đời, chẳng những thiếu chủ kiến, mà ngay cả hoạt động não cơ bản nhất cũng trì trệ.

*Lăng Đầu Thanh: tương đương với “trẻ trâu”, làm việc không động não, hành động bốc đồng, nông nổi

Đang mãi ngẩn người thì thấy hấn cười cười, xoa xoa đầu cậu: “Đừng đực mặt ra nữa, bà gọi em kia.”

Bấy giờ Lâm Lang mới kịp phản ứng, mặt đỏ lên, vội vàng chạy vào nhà bếp, bà nội Lâm đang nhóm lửa, nói khẽ với cậu: “Con qua nhà Lâm Lão Thực kể bên hỏi mượn chai rượu ngon về đây, từ từ nhà mình mua trả sau.”

Do đã cuối năm, Lâm Lang lại mang không ít tiền về, thành thử đồ ăn trong nhà chạy măn đầy đủ, ngặt nỗi chẳng có lấy một chai rượu. Lâm Lang còn nhỏ tuổi, dĩ nhiên không uống rượu, qua năm bác trai với anh họ sang thăm cũng tự đem rượu theo, nên cực hiếm khi thấy rượu ở nhà họ. Lâm Lang dùng dằng không chịu đi, vừa hờ hững vừa nói thâm: “Thầy không uống rượu đâu ạ.”

“Vớ vẩn, đàn ông đàn ang lớn ngần đấy rồi, ai lại không rượu, mà dù thầy Hàn không uống thì cũng phải dự trữ một chai, mau đi mượn đi.” Nói đoạn, bà nội Lâm liền cười, làm bộ muốn lấy chùy đánh Lâm Lang. Lâm Lang cuống cuống chạy ra, thấy người họ đang ngồi tại cửa nhà chính nhìn mình cười, liền kiêu ngạo hất mặt đi, mũi phát ra tiếng hừ khẽ. Lâm Lang không muốn đi lấy rượu đương nhiên có bản khoán của cậu, chỉ là không dám nói trước mặt bà nội thôi: Cậu sợ Hàn Tuấn uống say, đến tối lại làm bậy, nếu thực sự làm vậy thì cậu tiêu đời mất.

Ai dè cậu dợm đi hai bước, hấn đã gọi cậu lại hỏi: “Em đi làm gì?”

“Nội tôi bảo thầy Hàn là khách quý, muốn tôi chiêu đãi bằng rượu xịn đồ ngon.” Lâm Lang nhe răng giả cười một cái, ngay sau đó lại nghiêm mặt, quay đầu mở cửa ra ngoài. Hàn Tuấn cười bất đắc dĩ, ngồi trên ghế gỗ nghiêng đánh giá bài trí trong phòng. Nhà không thay đổi gì lớn so với hồi hè hấn đến, có lẽ do sắp Tết nên giữa tường treo một bức hồng mai nghênh xuân đỏ chói, vô cùng rực rỡ. Khiến hấn buồn cười là bên cạnh còn dán hai tấm giấy khen cuộc thi mà Lâm Lang nhận được ở trường, cũng ánh vàng chói lóa. Lâm Lang trước nay không thích chơi trội, chắc hấn đây đều là chủ ý của bà nội Lâm yêu cháu như mạng.

Hấn mới nhìn chốc lát đã nghe cửa kêu cái két, Hàn Tuấn vội quay mặt đi, rồi bắt gặp Lâm Lang trở lại cùng một cô gái trẻ. Cô bé mặc áo lông đỏ thẫm, vóc dáng rất cao, vừa thối tay vừa đứng trước cổng liếc mắt vào trong nhà, cười hì hì nói dăm câu với Lâm Lang rồi về luôn. Lâm Lang cười cười, nhưng vừa đóng cổng tức thì, sắc mặt liền đanh lại. Hàn Tuấn đứng lên khỏi ghế, thân hình hấn cao lớn, đầu gần như muốn đụng khung cửa nhà họ: “Ban này là ai thế?”

“Một hàng xóm.” Lâm Lang tự dưng tự lạnh khó chịu với hấn, vào nhà đặt một chai rượu lên bàn, chẳng nói chẳng rằng bỏ vô bếp. Hàn Tuấn chưa từ bỏ ý định, bèn theo cậu đến trước cửa bếp, đứng giữa tuyết cười hỏi: “Vừa rồi cô bé tới cùng em là ai, sao chưa vào đã đi rồi?”

Lâm Lang không đáp, ngược lại là bà nội Lâm cười nhìn Lâm Lang, hỏi: “Con bé Lâm Hồng chứ gì?”

Lâm Lang hết cách, đành phải gật gật đầu: “Nhỏ ấy nghe nói nhà mình có khách nên tiện thể tạt qua ngó thử.” Nói rồi, cậu ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn về phía Hàn Tuấn: “Lâm Hồng khen thầy Hàn đẹp trai đó nha.”

Lần này Hàn Tuấn rút cuộc hiểu ra lý do Lâm Lang bực bội với hấn. Lâm Lang nhìn như lạnh lùng nhạt nhẽo, riêng với chuyện này thì hẹp hòi không để đâu cho hết, thời điểm hai người giận dữ hoặc thân mật, cậu thường xuyên lôi mấy cô nàng hấn từng quen ra nói. Song ghen tuông rõ rệt, đã thế còn có chút kỳ quặc khó hiểu như này đúng là lần đầu tiên. Coi bộ cũng không uống công hấn bất chấp giá rét chạy thẳng tới đây.

Kỳ thực, ban đầu Hàn Tuấn không định đến thôn Thập Lý Câu gặp Lâm Lang, Tết nhất nên hấn muốn về nhà xem sao, nhất là đêm giao thừa, dẫu hấn và người nhà quan hệ thường thường, song chưa năm nào làm trái tâm nguyện của ông cụ. Chung quy từ ba bốn năm trước, hấn đã chả mấy khi về nhà, ấn tượng của hấn với đám họ hàng vốn đã không tốt, tính tình lại tương đối lạnh nhạt, không có tiếng nói chung gì đáng kể với chú bác trong nhà hoặc bạn đồng lứa. Lần này Lâm Lang đi rồi, hấn bỗng cảm thấy trong nhà vô cùng lạnh lẽo, trước kia nhiều năm như vậy vẫn qua được, nay lại như một ngày cũng không chịu nổi. Thế là hấn lập tức thu dọn đồ, tính năm nay về sớm hơn vài ngày. Nhưng thời điểm lái xe ra khỏi thành phố F, chẳng hiểu sao hấn đột nhiên rất muốn gặp Lâm Lang, muốn đến mức tay run rẩy mất khống chế. Hấn đậu xe trước trạm vào cao tốc, còi lòng khó chịu không thôi, cứ ngỡ mình mắc phải bệnh gì. Hấn muốn nhìn thấy Lâm Lang, kiểm chế lạnh lùng cái gì, tĩnh thủy lưu thâm cái gì, biến mẹ hết đi. Hàn Tuấn hấn sống biết bao năm rồi, mưa gió chi chưa từng gặp qua, hấn phải lòng Lâm Lang thì cứ yêu cậu thôi. Hấn từ lúc nào biến thành kẻ bị động chờ đợi chứ.

155. Chương 155: Tình Nóng Bỏng Giữa Ngày Đông Giá Rét

Đa số người già nông thôn ngủ tương đối sớm, đại khái là trời vừa tối đã muốn lên giường ngủ. Hôm nay vì Hàn Tuấn đến nên bà nội Lâm ngủ trễ hơn bình thường một chút. Ăn xong cơm tối, ba người ngồi trong nhà chính tán gẫu, đương nhiên nghiêm khắc mà nói thì là hai người, bởi Lâm Lang bên cạnh hoàn toàn chỉ làm vật trang trí, còn phải thời thời khắc khắc lo ngay ngáy, sợ Hàn Tuấn bất cẩn thốt ra lời không nên nói. Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều, ào ào không ngớt, hình như từ khi lên cấp ba tới nay, chưa từng có trận tuyết nào lớn như vậy. Bà nội Lâm lớn tuổi, trí nhớ không tốt mấy nữa, thường xuyên hỏi lại vấn đề mới hỏi ban nãy. Xem đây, nãy Hàn Tuấn mới tới bà đã hỏi hẩn đi bằng cách nào, thế mà giờ đã hỏi lại: “Thầy Hàn đi bằng gì, ngồi tàu hả?”

“Con ngồi xe, vé tàu khó mua lắm.” Hàn Tuấn cười, nhìn nhìn Lâm Lang đang mím môi cười một bên: “Ô tô chạy nhanh, cũng đỡ chen chúc.”

“Đúng rồi đấy.” Bà nội Lâm cười bảo: “Lần nào Lâm Lang về cũng than vãn trên tàu đông người. Tết nhất mà thầy Hàn vẫn phải công tác à, làm giáo viên cũng vất vả quá nhỉ?”

Vấn đề này không đợi Hàn Tuấn trả lời, Lâm Lang đã vội đáp: “Giờ làm việc gì cũng cực hết, thầy giáo nhân dân cũng không ngoại lệ. Nội quên em trai của chú hai con rồi sao, ngày nào chả than dạy ở trường vất vả?”

Em họ của chú hai Lâm Lang là giáo viên dạy Toán trên thị trấn, đang dạy lớp tốt nghiệp, vất vả là tất nhiên, chung quy thành tích của học sinh cũng liên quan đến tiền thưởng cuối năm của giáo viên mà. Vả lại, gần Tết còn mở lớp luyện thi kiểm tra tiêu vật, người ngoài nhìn vô sẽ thấy bận bịu hơn công việc khác chút đỉnh.

“Nghe con nhắc tới nó nội mới sực nhớ chuyện này, hai ngày trước hôm con về, nội với thím ba đi chợ mua đồ tết có gặp nó trên đường, nó hỏi thăm con thế nào, tìm được bạn gái chưa.” Nói đoạn, bà nội Lâm cười tươi như hoa: “Còn kể lại chuyện con hồi cấp ba từng quen...”

“Nội!” Lâm Lang sợ tới biến sắc: “Tụi Lâm Thịnh nói bậy đó, chỉ là chuyện nhằm đùa giỡn cho vui thôi.”

Hàn Tuấn lại cười hỏi: “Chuyện nhằm gì thế, Lâm Lang học cấp ba từng yêu sớm sao ạ?”

“Đúng vậy,” bà nội Lâm tựa hồ rất thích đề cập chuyện này, hoàn toàn ngó lơ bản mặt đỏ kè của Lâm Lang: “Hồi Lâm Lang mới lên cấp ba, hình như từng quen con gái giáo viên chủ nhiệm một thời gian, tôi nghe thằng nhóc Lâm Thịnh đầu thôn phía Đông kể vậy thôi chứ không rõ thực hư thế nào.”

“Không rõ thực hư mà nội còn nói lung tung với tụi nó.” Lâm Lang ngượng ngùng cúi đầu: “Lên cấp ba ai lại yêu đương chứ.”

Lâm Lang hơi chột dạ, đầu năm nay thân mình trắng cũng khó lòng cam đoan bóng dáng cũng trắng theo, lời đồn thường thường càng nói càng mơ hồ. Hơn nữa, không có lửa làm sao có khói, thiếu lửa thì lấy đâu ra khói? Nói chung phải có nguyên nhân gì đó. Năm Lâm Lang vào lớp mười, cô Trương chủ nhiệm lớp cậu

là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhờ thành tích nổi trội nên Lâm Lang rất nổi tiếng trong lớp, cũng rất được lòng cô Trương. Khi ấy sức khỏe Lâm Lang không tốt, vụ tai nạn mới qua hơn một năm, cảm xúc cũng chưa ổn định, trong lớp luôn trầm mặc ít lời, thuộc loại không hòa đồng. Có hôm thi thể dục, chân cậu còn mềm nhũn, phải tựa đầu vào thanh xà, vì vậy cô Trương vẫn luôn quan tâm cậu. Lên mười một thì chia lớp lại, cô Trương vậy mà vẫn làm chủ nhiệm của Lâm Lang. Khi đó trường hai tuần mới cho nghỉ một lần, song Lâm Lang tiếc mấy đồng tiền xe về nhà, toàn nhờ Lâm Thịnh cùng thôn mang dưa muối bà nội Lâm làm cho mình về trường hộ, còn cậu gần như cả tháng mới về một lần. Sau này cô Trương phát hiện, cuối tuần thường xuyên gọi Lâm Lang đến nhà mình ăn cơm. Lâm Lang không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng không biết có nên cự tuyệt không, từ chối khéo mấy lần rồi cũng phải đi. Cô Trương có cô con gái tên Trương Tuệ, cũng học trường họ, nhưng mới lên lớp mười, qua lại nhiều nên cũng biết Lâm Lang. Có vài cuối tuần Lâm Lang mãi học đến quên thời gian trong lớp, Trương Tuệ sẽ đến gọi cậu, dần dà rất nhiều người trong lớp bắt đầu chọc ghẹo bọn họ.

Hồi ấy, học sinh yêu sớm vẫn là vấn đề hết sức nghiêm trọng, là trọng điểm đả kích trong trường, nhưng Lâm Lang càng phủ nhận, lời đồn càng truyền đi dữ dội, cuối cùng ngay cả bà nội cậu cũng biết. Nhưng bà nội Lâm nhưng chẳng cho rằng đó là chuyện mất mặt, cứ nhìn thái độ hào hứng của bà khi kể cho Hàn Tuấn nghe là biết. Bản thân bà nội Lâm không có văn hóa gì, đời này tôn sùng nhất những người làm công tác văn hoá, điều này cũng có thể suy ra từ cách bà đối xử với Hàn Tuấn. Với bà nội Lâm luôn ngưỡng mộ dân trí thức mà nói, còn điều gì khiến bà mãn nguyện hơn cưới một cô cháu dâu xuất thân từ gia đình trí thức chứ? Bà nội Lâm không thêm để ý, nhà cô Trương cũng chẳng quan tâm, hóa ra cô Trương chỉ có mỗi mụn con gái, khẳng định hy vọng con có thể sống cạnh mình về lâu về dài. Lâm Lang không cha không mẹ, học hành giỏi giang, đáng vẽ trưởng thành, có thể nói không ai thích hợp làm rể nhà họ hơn Lâm Lang. Thậm chí sau khi Lâm Lang thi đậu đại học, cô Trương còn mời cậu về nhà ăn bữa cơm, nhiều lần tỏ ý muốn Trương Tuệ cũng thi vào đại học F, nhờ Lâm Lang quan tâm nhiều hơn. Thực ra, nếu không phải Lâm Lang vừa lên đại học đã gặp Hàn Tuấn, rất có khả năng sẽ thành đôi với Trương Tuệ. Trương Tuệ xuất thân từ gia đình học thức, cách ăn nói và tướng mạo đều không thể soi mói, hướng hồ tính tình cũng tốt, vừa nhìn đã biết là nữ sinh loại hình hiền thê lương mẫu mà người bản chất truyền thống như Lâm Lang rất thích. Nếu bảo không yêu thì làm sao kết hôn, chuyện này không thành vấn đề với Lâm Lang, thích hay không chưa bao giờ nằm trong phạm vi cân nhắc của Lâm Lang thành thật an phận. Chỉ cần bà nội Lâm vừa ý, bác với cô cũng vừa ý, cậu nhảy một phát là với tới, thì ấy chính là đối tượng kết hôn lý tưởng của cậu.

*nhảy một phát là với tới: ý là mục tiêu không quá cao hay quá thấp

Song cậu mới lên đại học đã rơi vào tay Hàn Tuấn, sớm cắt đứt liên hệ với Trương Tuệ từ đời tám hoánh nào rồi, chỉ là vẫn nhớ kỹ lòng tốt của cô Trương, thường xuyên gửi tin nhắn hỏi thăm vào kỳ nghỉ. Nghỉ hè đi họp mặt bạn cũ, cậu nghe nói Trương Tuệ đã có bạn trai, là người thành phố. Các học sinh lớn cả rồi, Trương Tuệ lại là con gái cô Trương, nên không ai chọc hai người họ nữa. Hiện tại, bà nội Lâm tự nhiên nhắc tới Trương Tuệ, Lâm Lang đâm ra sợ hãi. Hàn Tuấn rất để ý mấy chuyện này, ngay cả tin đồn cũng không dễ dàng cho qua. Cậu vội nói: “Lúc đó con mới mười bốn mười lăm tuổi, có hiểu cái gì đâu, toàn là tội Lâm Thịnh nói hươu nói vượn chọc con.”

Trời đất chứng giám, cậu chỉ nói sự thật, đến tận năm lớp mười hai cậu mới rõ ràng chuyện nam nữ, còn gặp phải thằng bạn cùng phòng lưu manh, buổi tối nằm nói chuyện rồi biết, nhưng lúc ấy cậu một lòng một dạ muốn thi đậu đại học, nào có tâm tư đen tối chi.

Lâm Lang hơi kinh hoảng, vì thấy câu chuyện bắt đầu hướng về đề tài nhạy cảm liên quan đến chung thân đại sự. Quả nhiên, bà nội Lâm cười bảo Hàn Tuấn: “Lâm Lang dễ ngại thế đấy, ngay cả tôi cũng không chịu nói nhiều. Mấy người thím ba cứ bảo kêu nó tìm bạn gái đi.”

“Trước khi tốt nghiệp đại học con không tìm bạn gái đâu.” Lâm Lang nhanh chóng tiếp lời: “Lên đại học làm gì có ai kết hôn sớm.”

Hàn Tuấn cười cười không nói gì, nhưng Lâm Lang rõ ràng cảm nhận được sự miễn cưỡng trong nụ cười ấy. Bà nội Lâm cười nói: “Chuyện kết hôn bàn sau, gia đình mình như vậy đã đành, điều kiện lại không tốt, cứ tìm ai đó quen trước cho yên tâm.” Nói rồi, bà nội Lâm nhìn về phía Hàn Tuấn, che khóe miệng hơi lợt giọng: “Thầy Hàn đừng chê cười bà già này.”

“Không đâu ạ, bà suy xét rất đạo lý.”

Hàn Tuấn cười, liếc mắt sang Lâm Lang: “Thực ra bà đâu cần quan tâm chuyện kết hôn, chỉ cần con cháu có chỗ dựa là tốt rồi.”

“Đúng đấy.” Bà nội Lâm cất lời thăm thía: “Có thể sống mà chứng kiến con thành gia là tốt nhất, dù không thành gia thì chỉ ít bên cạnh cũng có ai đó, nội ra đi cũng thanh thản hơn.”

“Nội!” Lâm Lang gục đầu xuống, không biết nên nói gì. Hàn Tuấn chợt mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu, nói với bà nội Lâm: “Lâm Lang cũng lớn rồi, bà không cần bận tâm quá nhiều đâu. Huống hồ bà cứ yên tâm, con sẽ luôn chăm sóc cậu ấy bất kể lúc nào. Con xem Lâm Lang như em trai mình mà.”

Lâm Lang thoáng cái đỏ bừng mặt, cậu rút cuộc thấy được cái gì gọi là mặt dày rồi, xem như em trai á? Xem như em trai mà còn đẩy người ta lên giường?

Song hần nói năng đường hoàng quá thể, chẳng khác gì một người họ hàng hoặc bạn cũ có thể nhờ cậy. Bà nội Lâm vui mừng khôn xiết, lại có chút được thương mà hãi: “VẬY ĐA TẠ THẦY HÀN QUAN TÂM, THẲNG BÉ LÂM LANG CÓ GÌ KHÔNG HIỂU THÌ MONG THẦY CHIẾU CỐ NHIỀU MỘT CHÚT. ĐỂ NÓ RA NGOÀI, TÔI DÙ SAO CŨNG KHÔNG YÊN LÒNG.”

Lời nói của Hàn Tuấn khác một trời một vực với lý giải của bà nội Lâm, Hàn Tuấn một mặt nói bóng nói gió thăm dò tâm tư bà, mặt khác muốn Lâm Lang biết bà cũng không khẳng khái bắt cậu kết hôn, từ đó đạt được mục đích của hần, mà câu “bên cạnh có người” của bà nội Lâm lại thực sự ám chỉ cháu dâu tương lai.

Lâm Lang ngồi nghe một bên, trong lòng cảm thấy áp lực và mất tự nhiên khôn tả, bèn đứng lên nhắc: “Không còn sớm nữa, thầy Hàn cần nghỉ ngơi rồi.”

“Con xem, nội lại lải nhải nữa...” Bấy giờ bà nội Lâm mới đứng lên, đi đến phòng Lâm Lang. Lâm Lang cảm giác không khí có chút là lạ, liền đứng dậy cùng bà nội Lâm vào phòng, theo qua mới phát hiện bà nội Lâm đang mở ngăn tủ, vội hỏi nhỏ: “Nội đang làm gì thế?”

Bà nội Lâm cười, lấy ra hai cái chăn mới tinh trong ngăn tủ: “Ngốc quá, thầy Hàn ngủ kiểu gì hả?”

Trước đây Lâm Lang chưa từng thấy hai cái chăn này, coi mòì bà nội Lâm mới mua năm nay. Giờ thời đại phát triển, dân quê cũng không ỷ lại ruộng đất như xưa, trồng bông vải quá phiền phức nên ngày càng ít người trồng, muốn tìm mua bộ chăn bông cũng khó. Lâm Lang nhận lấy, than thở: “Cần gì rắc rối thế chứ, ngủ chung với con không được sao?”

“Lớn đầu còn ngủ chung với thầy giáo mà coi được hử, không hiểu chuyện.”

Lâm Lang đỏ mặt, khẽ lầm bầm: “Có sao đâu, thầy Hàn đâu nói không muốn, vả lại nghỉ hè cũng vậy còn gì.”

“Nghỉ hè là nội nghỉ không chu toàn, để thầy Hàn chịu thiệt, lần này không thể sơ xuất với người ta. Với cả, ban nãy thầy Hàn còn bảo về sau sẽ giúp đỡ con, sao nội quên ơn nghĩa này được chứ? Con đừng đứng đây khua môi múa mép nữa, đi dọn giường phòng kê bên lẹ lên, lâu rồi không ai ngủ, nội để nhiều đồ trên đó lắm.”

Lâm Lang “ạ” một tiếng, đi ra bắt gặp hần đang hạ thấp giọng nói chuyện điện thoại, chẳng hiểu sao thấy cậu lại trốn ra ngoài, lén lén lút lút. Lâm Lang cố ý khụ một tiếng, sang phòng cách vách xem thử, hay rồi, trên giường đặt đầy chậu nọ túi kia, túi bột mì, chậu gốm lớn, cà rốt củ cải, đủ thứ thượng vàng hạ cám chất thẳng đến tận góc tường. Cậu khó xử ra ngoài, cao giọng bảo bà nội Lâm: “Trong phòng nhiều đồ quá, di chuyển mắc công lắm, hay là thôi nha nội.”

Tuy nhiên, bà nội Lâm đã cố sức ôm hai cái chăn ra. Lâm Lang cuống quýt chạy qua nhận lấy chăn, bà nội Lâm vô phòng nhìn nhìn, vẫn quyết định dọn dẹp: “Trông lộn xộn thế thôi chứ dọn mau lắm.” Đoạn, bà liền vào phòng, loáng cái đã dọn sạch sẽ. Hai người bận bịu trải giường xong, bà nội Lâm hỏi khẽ: “Thầy Hàn đâu?”

“Không biết ạ.” Lâm Lang lắc đầu: “Con ra ngoài ngó thử.”

Cậu chân trước vừa ra khỏi phòng, Hàn Tuấn đã đội tuyết vào nhà, lạnh đến mức liên tục chà tay, nom hơi buồn cười. Lâm Lang mím môi nén cười: “Trải xong giường cho anh rồi, nội tôi còn lòi hai cái chăn mới mua năm nay cho anh đắp đó.”

Hàn Tuấn cười nịnh nọt một cái, ngờ đâu Lâm Lang hoàn toàn chẳng thèm liếc hần, quay đầu ra sân luôn. Bà nội Lâm ra khỏi phòng, cười hỏi: “Nhóc con Lâm Lang lại đi đâu rồi? Phòng dọn xong rồi đó, thầy Hàn đi ngủ trước đi, điều kiện nhà quê không tốt, thầy thông cảm nhé.”

“Không sao đâu ạ.” Hàn Tuấn cười đáp: “Bà không cần lo cho con, cứ đi nghỉ trước đi, hôm nay thật làm phiền bà quá.”

Dứt lời, Hàn Tuấn vào phòng dọn hành lý, bên trong thế mà toàn đồ ăn thức uống bồi bổ này nọ. Bà nội Lâm run run rẩy rẩy đi tới cửa, chợt thấy trong bếp sáng đèn, liền chống cửa gọi: “Lâm Lang?”

Lâm Lang chạy ra từ trong bếp, cầm cây nhóm lửa, nói: “Nội đi ngủ đi, con nấu ít nước ấm cho thầy Hàn.”

Bà nội Lâm nghe thế liền mò ra, quay lại thấy Hàn Tuấn vẫn đang ở buồng trong, bèn cười hỏi: “Giờ này còn nấu nước làm chi?”

“Thầy đi đường xa thế mà, con nấu ít nước ấm cho thầy ngâm chân, nội đừng động vào, đi ngủ đi, nội cứ ở đây, mắc công thầy lại ngại.”

“Nói vậy mới đúng chứ.” Bà nội Lâm đã sớm bắt măn thái độ của Lâm Lang với Hàn Tuấn, thầy Hàn là người làm việc văn hoá, lại từ thành phố đến, trong mắt bà chính là nhân vật sánh ngang quan to, Lâm Lang lại không lễ phép như bình thường, bà muốn cần nhằn cậu mấy câu từ này rồi. Hèn là thầy Hàn người ta rộng lượng, không chấp nhặt nhóc con Lâm Lang, giờ thấy cậu suy nghĩ chu đáo như vậy, bà cũng an tâm đi ngủ một giấc.

Chẳng ngờ bà nội Lâm vừa đi tức thì, Hàn Tuấn đã chạy ra, đứng trước cửa bếp cười tủm tỉm nhìn cậu mãi. Lâm Lang bị nhìn đến tóc gáy dựng đứng, đành phải cúi đầu ngó chằm chằm ngọn lửa đang nhảy nhót: “Đứng trong tuyết không sợ lạnh hả?”

Lâm Lang ở nhà toàn nói tiếng địa phương, chỉ khi đi học mới dùng tiếng phổ thông, thành ra Hàn Tuấn hiếm khi nghe cậu nói giọng quê. Nhưng hồi này có cả bà nội Lâm nên cậu ngại nói tiếng phổ thông với Hàn Tuấn, đằng nào người ngoài cũng nghe hiểu thổ ngữ quê họ, không tính là quá đặc sắc.

Cửa bếp khá thấp, Hàn Tuấn khom lưng chui vào, ngồi xồm bên cạnh cậu, hơi lửa sưởi ấm, nói: “Giờ này rồi còn nấu nước làm chi, về ngủ đi.”

“Ai mượn anh lo.” Lâm Lang ngại mở miệng nói mình nấu nước cho hấn rửa chân, quá mất tự nhiên, chỉ đành cúi đầu không nói một lời. Cách lửa quá gần nên mặt cậu bị hơi nóng hun đỏ bừng, mắt thấy mép nôi đã nổi bọt, cậu liền đứng lên, đổ nước ấm vào chậu sắt, cất giọng miễn cưỡng: “Bưng... bưng đi đi.”

Hàn Tuấn thoáng ngẩn ra: “Bưng đi đâu?”

“Nước rửa chân, anh thích bưng đi đâu thì bưng, bưng ra đóng tuyết cũng được, miễn anh không sợ lạnh.” Lâm Lang nói năng hung dữ, mặt cũng đỏ ửng rồi. Hàn Tuấn ngàn dặm xa xôi chạy tới tìm cậu, nói không cảm động là gạt người, trước kia hai người mượn danh nghĩa bao nuôi để ở bên nhau, cậu còn có thể ép mình đối đãi Hàn Tuấn thật lạnh nhạt, nhưng giờ cả trái tim ấm nóng vậy rồi, làm sao nói nổi lời gì khó nghe nữa đây.

Nhưng Hàn Tuấn lại như cố tình muốn trêu đùa cậu, nghe cậu nói xong, bèn cúi xuống bưng chậu để ngoài đóng tuyết thật, còn nhấc chân cởi giày ra. Lâm Lang “ơ” một tiếng, đuổi theo ra ngoài, song chưa kịp cúi người ngăn cản, hấn đã lột luôn cả vớ, chân trần đạp lên nền tuyết.

“Anh điên rồi! Mau mang giày vào!” Lâm Lang hạ thấp giọng: “Tôi nói chơi thôi, anh làm vậy coi chừng nội tôi thấy bây giờ.”

Cơ mà, hấn dường như vẫn cố tình bắt cậu phải áy náy vì sự lạnh nhạt và tùy hứng của mình, liền khom

người xắn ống quần lên, khoe đường cong cẳng chân mạnh mẽ mà cường tráng: “Ai mượn em lo, tự tôi không chê lạnh là được rồi, không phải sao?”

Lâm Lang dùng sức nâng chân hần lên, rồi tự dừng vung tay mặc kệ, mắt rưng rưng, lặng thinh đứng trong tuyết. Hàn Tuấn phát giác tình hình không ổn, cấp tốc mang giày vào, nói: “Tôi mang tôi mang, em đừng giận.”

Lâm Lang không hiểu sao muốn khóc, đỏ mắt nói: “Anh cố ý bắt nạt tôi chứ gì.”

Nước mắt không ngừng rơi xuống như vỡ bờ. Lần này Hàn Tuấn luống cuống thật: “Tôi sai rồi sai rồi, tự nhiên muốn chọc em chút thôi, em đừng giận mà.”

“Anh toàn vậy hết, lớn già đầu còn cư xử như con nít, anh có giỏi thì đứng chân trần trên tuyết cả đêm đi, ai đau lòng anh thì người đó là chó con!”

Dứt lời, Lâm Lang quay đầu bỏ vô nhà, Hàn Tuấn giữ lấy cậu, cười hỏi: “Đau lòng tôi thế sao?”

Lâm Lang ngoảnh mặt đi, không chịu đáp lời nào, môi bị cắn đến đỏ bừng, lấp lánh ánh nước, hơi nước trắng xóa tỏa ra theo từng hơi thở, rốt cuộc vẫn không đủ cứng rắn mà nhẫn tâm bỏ đi, có chút cam chịu, lại có chút thương tâm: “Nước lạnh hết rồi kìa, tôi vất vả lắm mới nấu xong đây, anh còn không bưng vào đi.”

“Bưng bưng bưng.” Hần cuống quýt cúi người bê chậu lên, nhìn thiếu niên đứng trong tuyết: “Tuyết lạnh lắm, vào chung nhé.”

Lâm Lang hít hít mũi, cất giọng ồm ồm: “Anh vô trước đi, tôi nấu thêm ít nước nữa.”

Cậu nói vậy tức là hết giận rồi. Hàn Tuấn vui mừng hơn hở, vội vã bưng chậu vô nhà. Chỉ chốc lát sau, Lâm Lang đã mang vào một ca nước, hạ tay trút hết xuống chậu. Hàn Tuấn bị nóng đến hít khí liên tục, Lâm Lang bấy giờ mới hả giận, mím môi bảo: “Ngâm chân thì nước phải nóng mới được.”

Hần đành phải cười bồi: “Đúng đúng, Lâm Lâm nghĩ chu đáo nhất, trên đường đi tới đây hai chân tôi cóng muốn chết lạnh, đường chỗ bọn em sao khó đi quá trời, lần trước đến đâu thấy gì.”

“Đáng đời.” Lâm Lang cúi xuống nhìn lướt qua chân hần: “Muốn đến nhà bọn tôi thì phải mang dày một chút, ai biểu mang giày da.”

Hàn Tuấn mỉm cười, lại ra chiều thật thà “giả bộ”: “Nhất thời sốt ruột nên quên mất. Nhưng tôi có mặc áo lông đến mà, sáng suốt lắm đúng không?”

Thành thực mà nói, đây là lần đầu tiên Lâm Lang chứng kiến hần mặc áo lông, nom trẻ trung hơn rất

nhiều, cả người cũng dịu dàng hẳn, cũng chẳng biết có phải ảo giác của cậu sau khi xa nhau một thời gian ngắn không nữa. Lâm Lang đỏ mặt hỏi: “Anh có vợ thay chưa?”

“Không có. Không nghĩ tới chuyện đem theo, dù sao ngày mai phải về rồi.”

Lâm Lang về phòng cầm ra một đôi vớ, đặt lên cái ghế bên cạnh: “Vớ chẳng biết lớn hay nhỏ nữa, anh mang đỡ đi.” Nói rồi, cậu nhặt đôi vớ hần mới cởi ra, đoạn lấy cái chậu nhựa sau cửa, múc nước nóng vào, ngồi một bên giặt vớ cho hần, xong vắt khô, phơi trong phòng mình.

Hàn Tuấn lần đầu tiên thấy Lâm Lang giặt vớ cho mình, hồi trước trong nhà có máy giặt, hần không nỡ để Lâm Lang làm việc, giờ đây giữa trời tuyết thế này, Lâm Lang lại khiến cỗi lòng hần ảm áp, áp lực hình thành do nghe bà nội Lâm nói ban nãy cũng tan biến hết. Lâm Lang cũng tự thấy ngượng ngùng, Hàn Tuấn mỉm cười, ngửa mặt nhìn cậu, điệu bộ rõ là lưu manh mặt dày. Lâm Lang có chút không quen Hàn Tuấn như vậy, rốt cuộc kiềm chế hết nổi, đỏ mặt nói: “Anh... anh đừng thế nữa.” Mồm mép cậu bắt đầu không nghe sai khiến: “Người lớn phải ra dáng người lớn... Anh... anh như vậy tôi thấy kỳ cục lắm.”

Khóe miệng hần ngậm cười, dáng vẻ xấu xa nào còn tí gì trầm ổn của ngày xưa. Lâm Lang quả thực đứng không được nữa, xoay lưng bỏ về phòng mình. Ngồi bên mép giường vênh tai nghe ngóng một hồi, lại thấy hơi xấu hổ, bèn cởi giày chui vào ổ chăn.

Nhưng tắt đèn rồi, nằm trong chăn một lúc cũng không buồn ngủ, đành lộ đầu ra, nhìn chằm chằm cửa sổ đen tuyền, cửa sổ phòng cậu hơi lọt gió, phát ra tiếng vù vù. Hàn Tuấn phòng bên đã ngủ rồi, Lâm Lang thấy hơi lạnh, bèn rứt đầu vào chăn, chỉ hé hai mắt nhìn cửa sổ chòng chọc. Đang ngẩn ngơ thì thình lình nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, vừa trở mình đã bắt gặp một bóng đen xốc chăn chui vào. Lâm Lang hoảng hồn, tưởng hần kiềm chế không được tính đùa giỡn lưu manh, vội kêu khê: “Anh muốn làm gì?”

“Suyt.” Trong bóng đêm căn bản thấy không rõ vẻ mặt hần, chỉ có một luồng hơi nóng ướm phả lên mặt cậu: “Nhà em lạnh quá, không tài nào ngủ một mình nổi.”

Lâm Lang gượng gạo mặc hần ôm vào lòng, khí lạnh lùa vào chăn khiến thân mình run lên nhè nhẹ, toàn thân căng thẳng, thở dài bảo: “Anh nói nhầm, nội tôi sợ anh lạnh, gấp cho anh tận ba cái chăn bông, bình thường anh cũng toàn khỏe mình chịu lạnh giỏi nên không sợ lạnh còn gì?”

Hần cười cười không đáp, ôm cậu càng chặt. Lâm Lang ngộ nguây đụng phải một vật cứng, sợ tới nỗi phải thấp giọng kêu ngay lập tức: “Anh đừng làm vậy!”

“Đừng sợ đừng sợ, tôi không động vào em đâu.” Hàn Tuấn nhanh chóng dập lửa, ngữ khí lại có phần oan ức: “Tôi cứ nghĩ thấy mùi em là bên dưới phản ứng ngay, biết sao được chứ?”

Lâm Lang then không chịu nổi, trong lòng lại xao động mãnh liệt, có lẽ do mùa đông lạnh nên cơ thể cậu phá lệ nhạy cảm, đầu nhũ cũng bị kích thích đến dựng đứng, cọ vào lồng ngực hần, khiến cả người run bắn như có dòng điện chạy qua. Cả đầu óc lẫn gương mặt nhất thời nóng ran, rồi thoáng cái như nhận ra cái gì: “Anh không mặc quần áo hả?”

“Tôi ngủ trần quen rồi, nhưng vẫn mặc quần mà.” Nói đoạn, hắn lại còn vén áo cậu: “Em cũng cởi đi, hai ta không mặc quần áo, dán sát nhau ngủ càng ấm.”

“Không cần.” Lâm Lang túm chặt quần thủ không buông, song lại bị hắn cưỡng chế lột mất áo, thân thể trần trụi mềm dẻo mà thon dài, làm hắn quyến luyến không nỡ rời tay: “Người em mịn màng quá.”

Lâm Lang cắn chặt môi, hất cái tay toan thò vào khe hông mình: “Dám không thành thật nữa, tôi kêu lên ráng chịu.”

Hàn Tuấn trùm kín chăn, cười bảo: “Vậy em kêu đi, tôi cũng muốn nghe.” Nói xong, hắn dứt khoát thò tay vào lưng quần cậu, kẹp lấy tính khí non nớt. Lâm Lang đã sớm có chút động tình, vừa đụng vào liền hết cách vãn hồi, tức khắc rên lên. Cậu vừa gấp vừa sợ, mắt phủ một tầng sương, lắp bắp nói: “Anh... anh dám...”

156. Chương 156: Yêu Đường Cẩm Kỳ

Dứt lời, cậu đột nhiên ưỡn người lên, vì người nọ bất ngờ ngậm lấy đầu nhũ của cậu. Hồi trước Lâm Lang nghe nói đa số núm vú của con trai không nhạy cảm bằng con gái, nhưng chẳng hiểu sao hai điểm trước ngực cậu lại đặc biệt mẫn cảm, bình thường tự đụng cũng có cảm giác. Hắn giáp công hai phía, Lâm Lang tan tác quân lính rất nhanh, bùm miệng bắn ra. Nhưng kích thích lớn như vậy chưa thể che mờ lý trí cậu, cậu run rẩy vùi đầu vào gối, thở dốc nói: “Không được... Không được...”

Hàn Tuấn lại thực sự buông tha cậu, phía dưới chọc lên hông cậu, nhưng không có hành động gì nữa. Lâm Lang thở phì phò đợi lâu thật lâu cũng không thấy hắn có dấu hiệu mềm xuống, trong lòng vừa cuống vừa sợ. Nếu như trước kia, cậu còn có thể thần nhiên đề nghị dùng tay hoặc đùi giúp hắn kẹp bắn, nhưng từ sau khi hai người phát sinh quan hệ (Hàn Tuấn gọi là “tính dục thức tỉnh”), năng lực tự chủ của hắn trở nên đặc biệt kém cỏi. Một khi đã khơi mào tình dục thì phải đi vào, mấy hành động nho nhỏ ngày trước hoàn toàn không thỏa mãn được hắn nữa. Lâm Lang đành nhỏ giọng bảo: “Anh... anh vẫn nên về ngủ đi, nội tôi dậy sớm lắm.”

Người già ngủ rất ít, bình thường đã dậy sớm, huống chi bây giờ trong nhà lại có khách, Lâm Lang khỏi nghĩ cũng biết ngày mai trời vừa sáng là bà nội Lâm sẽ rời giường. Hàn Tuấn ngủ ở đây cũng được, nhưng nếu sáng mai bị bà nội Lâm phát hiện thì chẳng phải tiêu rồi sao?

“Không sao đâu, chắc chắn ngày mai tôi sẽ đứng lên trước khi bà em dậy. Ngủ đi.”

Lâm Lang vẫn không yên lòng, cậu chẳng có cơ may thương lượng nào trong tình huống này đâu. Hàn Tuấn dậm ra hơi mất hứng: “Tôi chạy tới đây từ xa títt mù, em không cho sờ thì thôi, chẳng lẽ còn tính bỏ tôi ngủ một mình? Vậy tôi đây còn ở lại làm chi?”

Lâm Lang nhất thời cạn lời, hồi lâu sau, cậu đề lại cái tay đang mặc sức ăn đậu hủ của hắn: “Vây... vậy anh mau ngủ đi, bằng không ngày mai dậy kiểu gì.”

Hàn Tuấn tham lam hít hà hương vị của cậu, có chút ý loạn tình mê: “Lâm Lâm...”

Hốc mắt Lâm Lang ẩm ướt, rúc trong lòng hắn ngủ một lát, ban nãy hắn “đột kích” vội vàng, làm cậu chẳng kịp lấy giấy vệ sinh đã bẩn trong chăn, dù sau đó đã dùng giấy lau, nhưng chăn vẫn thoảng mùi tanh. Lâm Lang hơi ngượng, vươn tay ra, nói nhỏ: “Khó chịu quá.”

Hàn Tuấn bật đèn: “Sao thế?”

“Tay vừa đau vừa ngứa.”

Hàn Tuấn cuống quýt móc tay cậu ra khỏi chăn, sưng phù đỏ rực, có mấy chỗ bị gãi rướm máu. Hắn biến sắc, nắm lấy tay Lâm Lang, hỏi: “Tại trời lạnh à?”

“Ừ.”

“Tôi nhớ hồi trước em bảo tay em ít bị nứt da lắm mà?”

“Đâu có nứt da.” Lâm Lang đưa tay dưới ánh đèn: “Chỉ hơi sưng thôi, không nứt nẻ chỗ nào hết, không tin anh nhìn đi.”

Cổ tay Lâm Lang trắng bóc, khiến chỗ sưng đỏ trông càng nổi bật. Hắn nắm tay cậu vuốt ve: “Ngứa cũng không được gãi, bằng không sẽ để lại sẹo.”

Lâm Lang gật gật đầu: “Chiều nay Lâm Hồng cho tôi một tuýp kem, bảo bôi mấy lần là khỏi à.”

“Lâm Hồng? Con bé đứng trước cửa lớp đầu vào hôm nay ấy hả?”

“Phải.” Nhắc tới chuyện này, Lâm Lang lại bắt mắt: “Cái người khen anh đẹp trai đó.”

Thoạt nhìn bề ngoài, có vẻ Hàn Tuấn là người không an tâm về Lâm Lang nhiều hơn, kỳ thực nội tâm Lâm Lang cũng rất thiếu cảm giác an toàn. Hàn Tuấn cao hơn cậu, lăm tiền hơn cậu, lại đủ chung tình, nói năng không chút e dè, đồng thời cũng được trời ưu ái, vô luận kích thước hay năng lực đều vượt trội hơn đàn ông bình thường, chứ không yếu ớt như cậu. Trong mắt nữ sinh hắn là chàng trai hoàn mỹ đúng không?

Hàn Tuấn phì cười hai tiếng: “Vây em cảm thấy tôi thế nào?”

Lâm Lang xấu hổ: “Tạm được. Mắt thẩm mỹ nam nữ không giống nhau.”

Hắn à một tiếng, nói như lầm bầm: “Ánh mắt của Lâm Lâm nhà ta cao lắm, ”tạm được” xem như rất không tệ rồi.”

Vốn dĩ Lâm Lang định nói rằng đừng tưởng Lâm Hồng nghĩ hắn đẹp trai thì Lâm Lang cậu cũng thấy đẹp, cậu cũng đâu phải thành viên hiệp hội bề ngoài. Theo cậu thì hắn thuộc dạng anh tuấn, nhưng không thể bỏ qua nguyên nhân tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Hơn nữa, bằng ấn tượng nhất quán của cậu về hắn, hắn không được tính là quá đẹp trai, nói khác người một tí thì Hàn Tuấn vốn dựa vào khí chất để giành chiến thắng. Nhắc đến đẹp trai phải là Cao Chí Kiệt và Quan Bằng, nhất là Quan Bằng, quả thực tập trung mọi ưu điểm của Hàn Tuấn và Cao Chí Kiệt, tương lai thành thực thêm chút nữa, bảo đảm mê đảo ngàn vạn thiếu nữ. Cậu nghĩ một hồi, rồi thật lòng đáp: “Nói đẹp trai thì phải là Quan Bằng, đẹp giống Cao Chí Kiệt, lại có khí chất của ai kia.” Cậu vừa lẩm bầm vừa gật gù: “Tính tình tốt, gia đình cũng khá.”

Ai dè Hàn Tuấn lại không phát cáu, chỉ gật đầu bảo: “Có vài người vậy đấy, cái gì cũng chiếm một tí, nhưng lại không chiếm đủ cái gì, thực ra dạng người này làm sao tốt bằng người xuất chúng ở một phương diện.”

Lâm Lang bật cười thành tiếng, chọc hắn cũng cười theo, bèn ôm lấy eo cậu, hỏi: “Em cười cái gì?”

“Không ngờ anh còn biết thay đổi phương pháp tự khen mình.” Trán Lâm Lang nóng đến toát mồ hôi, khí nóng cứ liên tục bốc lên: “Nam sinh không cần đẹp quá, chỉ tổ kéo hoa đào.”

“Hoa đào của em cũng chẳng ít đâu.” Hàn Tuấn cắn nhẹ lên mặt cậu, Lâm Lang “a” một tiếng, che mặt lại: “Anh đừng cắn lung tung, cắn chỗ người ta thấy thì tôi gặp người kiểu gì.”

Hắn “vụt” cái trùn chần lên, đè lên người cậu, cười bảo: “Vậy tôi cắn chỗ người ta không thấy nhé, chỗ này được không?”

Lâm Lang quỳnh lên, chắn trước ngực, mắng: “Bớt đùa giỡn lưu manh đi.”

Thiếu niên che ngực nằm dưới thân, ngọn đèn chiếu lên gương mặt đỏ ửng, mềm mại xinh đẹp không sao tả xiết. Hàn Tuấn có chút khó nén tình tự, áp trán lên trán cậu, thở dài mà rằng: “Lâm Lâm, em biết lý tưởng lớn nhất của tôi là gì không?”

Lồng ngực màu mạch của hắn gần ngay trước mắt, vì phải chống đỡ thân thể nên nửa người trên có vẻ càng thêm nở nang, cơ bắp căng bóng mà mạnh mẽ, tràn ngập sức mạnh. Lâm Lang nhắm mắt lại, bị hắn nhìn từ trên cao nên hơi thẹn thùng: “Không biết.”

Hắn cười xấu xa, xẹt ngón tay qua rốn cậu: “Nhóc tinh ranh này.”

Lâm Lang khẽ run, chịu không thấu kích thích như vậy, che mắt bảo: “Anh đừng trêu chọc tôi.”

Chẳng hiểu sao Lâm Lang cứ như tên nhóc chưa rành sự đời, đối diện người đàn ông lão luyện giống Hàn Tuấn, cậu yếu ớt tới độ không chịu nổi một đòn. Lúc gặp Hàn Tuấn, cậu vẫn là tờ giấy trắng không vương một hạt bụi, hiện tại phản ứng và nhận thức đối với tình dục đều do Hàn Tuấn một tay dạy dỗ, khiến cậu vô lực chống đỡ trước Hàn Tuấn, khiến cơ thể này tưởng như đo ni đóng giày cho riêng Hàn Tuấn. Cũng chính bởi thế, khi Hàn Tuấn chiếm lấy Lâm Lang, cậu mới đạt được cảm giác thỏa mãn mà người khác không cách nào cho cậu. Hàn Tuấn giao cho Lâm Lang thứ gì, bản thân Lâm Lang liền có thứ để dung hợp, vừa có thể giải tỏa mọi cơn khát của hắn, vừa lưu giữ điều thần bí làm hắn kinh hãi, khiến hắn trầm mê và lưu luyến mãi.

Hàn Tuấn chợt hạ thân dưới xuống, hôn lên môi cậu, một tay cởi quần mình, nắm lấy gậy to mà một bàn tay khó lòng ôm trọn, bắt đầu vuốt ve. Hô hấp nóng ướt phả lên mặt Lâm Lang, phát giác hắn đang làm gì thì thiếu điều kêu thành tiếng vì xấu hổ. Cái tính tự phụ và mất tự nhiên khiến cậu vô luận trải qua bao nhiêu lần giường chiếu cũng chẳng thể buông bỏ cảm xúc ngượng ngùng, cậu bất động từ đầu chí cuối, cổ họng không kiềm nổi mà bật thốt tiếng rên xốn xang. Lọt vào tai Hàn Tuấn hết như thuốc kích dục liều cao, loáng cái đã làm hắn bắn ra, từng luồng nóng bỏng phun lên bụng Lâm Lang. Lâm Lang bụm mắt, toàn thân khô nóng khó nhin. Hàn Tuấn thở hổn hển xé một đoạn giấy, lau lau cho cậu, khàn giọng mà rằng: “Giấy ném hết xuống đất à?”

“Bỏ vô túi nylon ấy... Trong ngăn kéo có một gói mì rồng.” Lâm Lang run giọng đáp, vươn một tay ra, lại bị hắn há miệng cắn lên phần da bên trong cánh tay, rồi cứ thế ngậm bỏ vào chân: “Tôi lấy cho, coi chừng lạnh.”

Bị hắn cắn như vậy, Lâm Lang không khỏi “ưm” một tiếng. Trong chuyện tình dục, Hàn Tuấn chưa bao giờ thiếu chiêu trò, ám muội, phóng dăng mà vô sỉ, tiểu phong kiến xuất thân nông thôn như Lâm Lang căn bản vô phương phản kháng. Hàn Tuấn không chỉ quyết tâm muốn chinh phục Lâm Lang về mặt tâm lý, mà còn muốn chiếm vị trí cao nhất trên phương diện sinh lý, không cho phép địa vị bị lung lay. Nếu Lâm Lang chỉ cần một đĩa thịt kho, vậy hắn sẽ tặng cậu một bàn Mãn Hán toàn tịch.

Lâm Lang luôn miệng tự nhủ phải dậy sớm, nhưng hôm sau vẫn ngủ quên, khi bừng tỉnh khỏi giấc mộng thì đã nghe tiếng bà nội mình ho khan, cậu sợ tới mức ngồi bật dậy khỏi giường, nhìn chằm chằm chỗ bên cạnh, tim đập bình bịch không ngớt. Bà nội Lâm đứng trước cửa phòng cậu, nói khẽ: “Sao để tay trần mà ngủ thế kia, cẩn thận lạnh đấy. Còn sớm lắm, con ngủ tiếp đi, nội đi nấu cơm.”

Lâm Lang nhìn bả vai trần trụi của mình, nào dám ngủ tiếp, bèn nhanh chóng mặc quần áo ra ngoài. Ngoài trời, tuyết hình như càng rơi dày hơn. Cậu cầm bàn chải và kem đánh răng ra sân, liền thấy một gói mì ăn liền sặc sỡ bị quăng vào hố phân, đã bị tuyết lấp một nửa, lối đi từ sân đến cổng chính vẫn thấp thoáng một hàng dấu chân.

157. Chương 157: Cùng Nhau Đón Giao Thừa

Lâm Lang vội vã chải răng cho xong, rồi đeo khăn quàng chạy ra ngoài, nhắc đến cổng thôn đã thấy người nọ đội tuyết đi men theo con đường nhỏ trên cánh đồng trở về: “Anh dậy hồi nào thế, sao tôi không biết?”

“Thấy em ngủ ngon quá nên không gọi.” Hắn dẫm lên tuyết, cất bước một cách khó khăn: “Tuyết lớn quá,

hôm nay chắc về không được.”

“Mau về nhà thôi, trời lạnh thế này mà cứ lang thang bên ngoài, coi chừng người trong thôn thấy lại tưởng anh bị ngốc đó.” Lâm Lang cười quay đầu về, dậm đi hai bước đã nghe Hàn Tuấn lớn tiếng gọi phía sau: “Lâm Lang!”

Cậu vội xoay người, liền thấy một hòn tuyết bay lại đây, cậu hoảng quá nên hét to một tiếng né đi: “Anh làm gì hả?”

Hắn cười tủm tỉm, đoạn quay sang vo thêm một hòn khác: “Ném tuyết.”

Lâm Lang dở khóc dở cười, mắt thấy hắn sắp ném nữa, cậu sợ tới mức che kín đầu. Nhưng đứng cả buổi cũng chả thấy động tĩnh chi, Lâm Lang thả tay xuống ngó thử, hắn đang cười ha ha nhìn cậu: “Sao nhát gan vậy?”

“Cả đồng tuổi còn chơi trò này, không biết ngại hả?” Đoạn, Lâm Lang quay đầu nhìn bốn phía, trời tuyết mờ mịt chẳng có lấy một bóng người, lá gan cũng phình lên: “Ném thì ném, ai sợ ai.”

Nói rồi, cậu hấp tấp cúi xuống nặn cầu tuyết, dè dặt vừa khom lưng đã bị hắn ném lên cổ, lạnh buốt. Lâm Lang la hét đòi báo thù, nhưng sau vài hiệp, cậu đời nào là đối thủ của Hàn Tuấn, chẳng mấy chốc đã bị Hàn Tuấn rượt chạy trốn chết: “Không chơi nữa không chơi nữa!”

Hắn vừa cười vừa bám sát theo cậu, Lâm Lang không dám chạy vào thôn, nhưng bên ngoài trống huơ trống hoác, chẳng có thứ gì che chắn, cuối cùng cậu dứt khoát ôm đầu ngồi xổm xuống, đội nón áo lông lên, xin tha: “Tôi đầu hàng đầu hàng.”

Hai tay cậu đã cồng đến đỏ bừng, bấy giờ hắn mới ngồi xuống nắm tay cậu, vui vẻ mà rằng: “Đứng lên đi, mình về thôi.”

Lâm Lang bất ngờ nhào lên, Hàn Tuấn không kịp đề phòng, lập tức bị cậu ấn ngã xuống đất. Lâm Lang vô cùng đắc ý, cười sằng sặc hết ga, bốc tuyết nhét vào cổ hắn: “Cái này gọi là binh bất yểm trá. Anh ngoan ngoãn một chút, tôi báo thù xong sẽ tha cho anh.”

*binh bất yểm trá: chiến tranh không ngại đối lừa

Hàn Tuấn quả nhiên không nhúc nhích, Lâm Lang cười hì hì nhét mấy vốc tuyết vào cổ hắn, thấy hắn cười dịu dàng ngấm đàng vẻ của mình, bỗng dưng có chút ngượng ngùng, bèn chậm chậm lui xuống. Hắn chợt ấn đầu cậu xuống, sắp lên hôn một cái.

Chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, nhưng vẫn dọa Lâm Lang giật mình lặn luôn xuống dưới. Cậu lúng túng, đỏ mặt nói: “Anh... anh dám...”

Hắn phì cười nằm trên tuyết, lại vô sỉ không chịu đứng lên, chỉ chìa ra một cánh tay. Lâm Lang miễn cưỡng vươn tay kéo hắn dậy, bỗng nghe tiếng ai đó cười gọi từ căn nhà lầu xa xa: “Lâm Lang!”

Lâm Lang suýt nữa cứng đờ, vội ngoảnh lại, hóa ra Lâm Hồng đang đứng cạnh nhà mình vẫy bọn họ. Hàn Tuấn thì tỉnh bơ như không, khẽ phất tay đáp lại. Lâm Lang luống cuống hỏi: “Cậu... cậu đến lâu chưa?”

Lâm Hồng cười, tay ôm cái túi giữ ấm: “Một lúc rồi, hai người mãi ném tuyết quá nên đầu thấy tui... Thầy Hàn cũng thích chơi cái này ạ?”

Hàn Tuấn cười cười: “Nhiều năm rồi không chơi, thấy tuyết chỗ mọi người rơi dày nên tự dưng nổi hứng.” Dứt lời, hắn nhìn Lâm Lang: “Tiếc rằng không gặp được đối thủ.”

Lâm Lang nóng toát mồ hôi nhễ nhại, trên mặt cũng đỏ ửng, chảy mồ hôi ròng ròng. Hai người sóng vai về nhà, Lâm Lang vẫn hơi sợ: “Nhỏ ấy không thấy đúng không?”

“Vụ ném tuyết ấy hả, hai người lăn thành một cục thì sao thấy rõ được, tôi chỉ hôn em một cái, vừa nhanh vừa nhẹ, cô nàng không nghi ngờ gì đâu.” Hàn Tuấn nhỏ giọng an ủi cậu: “Em không cần chưa đánh đã chạy.”

“Từ nay anh đừng vậy nữa.” Lâm Lang xấu hổ nói: “Về thôi, đến giờ cơm rồi.”

Tuyết càng rơi càng dày, rơi suốt cả ngày, đến tối cũng không có dấu hiệu ngừng. Theo dự báo thời tiết, phải qua mùa xuân thì trận tuyết mới có khả năng chấm dứt. Hôm qua, giao thông công cộng trên trấn suýt nữa xảy ra sự cố, dự là hai ngày này sẽ không đến đây. Hàn Tuấn tạm thời chưa đi được, đành phải gọi điện về nhà.

Hàn Tuấn muốn ở lại nhà họ ăn Tết. Lâm Lang tất nhiên vừa kích động vừa khẩn trương. Nay 30 Tết, nhà nào cũng dán tranh trước cửa, ăn sủi cảo. Bà nội Lâm làm sủi cảo, Lâm Lang cán vỏ, riêng Hàn Tuấn là khách quý, chỉ việc ngồi một chỗ chứ không cần làm gì. Hàn Tuấn ngồi một lát thì bắt đầu không yên, rửa tay muốn thử xem sao, đòi thay Lâm Lang cán vỏ sủi cảo. Lâm Lang dứt khoát không chịu, quay sang nhìn bà nội mình. Hàn Tuấn nói khẽ: “Không sao đâu không sao đâu.”

Hắn ỷ vào tướng tá to con, Lâm Lang lại chẳng dám cựa mạnh với hắn trước mặt bà nội, liền đẩy Lâm Lang ra ngoài, dè dặt tay còn chưa đụng tới chày cán bột, bà nội Lâm đã gấp đến độ muốn đánh Lâm Lang: “Sao lại để thầy Hàn làm, không hiểu chuyện gì cả!”

Lâm Lang oan ức ghê gớm, chỉ vào Hàn Tuấn bảo: “Tại thầy rảnh đến phát chán, khẳng khẳng đòi cán chứ bộ, đâu liên quan tới con!”

Nom vẽ mặt với điệu bộ kia xem, cứ như con nít mười tuổi ấy. Bà nội Lâm nhin không được bật cười: “Thôi hai đứa đừng đứng đây giúp nữa, ra ngoài dán tranh đi, nhà người ta dán hết cả rồi đấy.”

Dán tranh coi vậy chứ là công việc cần thể lực, trước tiên phải gài cửa, rồi cắt câu đối hai bên, sau đó mới dán lên cửa, bình thường phải có hai người phối hợp. Làm việc này không lo nhàn rồi đến phát ngán nữa, lại có cơ hội bận bịu cùng Lâm Lang, hẳn đương nhiên cao hứng. Hàn Tuấn thấy Lâm Lang bưng ra một chén cháo, khó hiểu hỏi: “Em làm gì thế?”

“Thì dán tranh.” Lâm Lang đặt chén lên bàn, cậu cũng khá hiểu ý người, biết rất nhiều tập tục thôn quê với Hàn Tuấn vẫn là lần đầu tiên nghe và nhìn thấy, bèn kiên nhẫn giải thích: “Chỗ chúng tôi không dán bằng hồ hay băng keo trong, chỉ dùng cháo quét lên cửa rồi dán thôi.”

Quả nhiên, Hàn Tuấn lộ ra vẻ mặt y như cậu đoán: “Vậy mất vệ sinh lắm.”

“Đây là tập tục từ thời tổ tông, anh nghĩ đi, hồi xưa làm gì có mấy thứ như hồ hay băng keo, muốn dán chỉ còn cách dùng cháo thôi.” Lâm Lang gấp câu đối thật thẳng, đoạn lấy kéo cắt từ giữa: “Trước kia chúng tôi cắt câu đối xuân cũng không cần kéo, mà dùng càn cao lương thật bén để cắt, chẳng qua giờ xã hội phát triển rồi, rất nhiều tập tục cũ bị loại bỏ dần dần.”

Lâm Lang thích cảm giác này quá đổi, giờ đây, người đàn ông không gì không làm được chẳng khác nào học sinh tiểu học dốt đặc cán mai, lại giống Lưu Mỗ Mỗ mới bước chân vào nhà quan, thấy cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng mới mẻ, phải nghe thầy giáo nhỏ cậu đây giảng giải từng câu một, hiển nhiên rất có cảm giác thành tựu: “Kỳ thực chữ Phúc phải dán ngược...”

*Lưu Mỗ Mỗ: nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, một bà nông dân quê mùa, trong truyện có cảnh bà vào Giả phủ rồi thấy cái gì cũng lạ lẫm

*chữ Phúc dán ngược nghĩa là nó bị “đảo”, mà âm “phúc” và âm “đảo” đọc liền nhau sẽ thành “phúc đảo”, tức là phúc đến, “đảo” nghĩa là đến

“Cái này tôi biết.” Hắn ngắt lời cậu, lấy chữ “Phúc” từ tay Lâm Lang. Lâm Lang phải kiễng chân mới với tới, hẳn cao nên chỉ cần duỗi tay là dán được: “Ý là phúc đến rồi.”

“Dịch sang trái một tí... Qua nữa đi, giờ thì nghiêng sang phải một chút... Được rồi, dán đi.” Lâm Lang vừa chỉ huy vừa bảo: “Thiệt ra dán ngược chữ Phúc cũng là phong tục mấy năm gần đây thôi, hồi trước làm gì có.” Ngoài trời tuyết vẫn rơi dày đặc như cũ, chả mấy chốc đã phủ trắng toàn thân Lâm Lang.

“Nhà tôi cũng là nhà cổ, thực tình không khác nhà em lắm, có điều không dán nhiều bằng nhà em.” Hàn Tuấn nhìn nhìn xấp tranh trên bàn: “Dán nhiều vậy cơ à?”

Lâm Lang hơi ngượng ngùng, giải thích: “Anh nhìn nè, ”Tể thủy trường lưu” dán lên giếng nước đằng kia; “Kim ngân mãn quý” dán lên cái tủ trong nhà; “Mãn viên xuân quang” dĩ nhiên dán trong sân; “Xuất nhập bình an” dán trên xe, nhà tôi không có xe lớn nên toàn dán trên yên sau xe đạp; “Sinh súc mãn quyền” dán trong chuồng heo, nhà tôi nhiều năm rồi không nuôi heo, dán cũng như không; “Xuất môn kiến hỉ” dán trên bức tường đối diện nhà, hồi trước còn có cái gì mà lương thực mãn thương nữa kia.”

*tế thủy trường lưu: nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, tức là dùng tiết kiệm thì xài được lâu; kim ngân mãn quỹ: tiền bạc đầy đủ; mãn viên xuân quang: cảnh xuân đầy vườn; xuất nhập bình an: ra vào bình an; sinh súc mãn quyễn: súc vật đầy chuồng; xuất môn kiến hỉ: ra cửa gặp chuyện vui; lương thực mãn thương: lương thực đầy kho

Lâm Lang giới thiệu từng cái một, thấy Hàn Tuấn cười khê thì hơi xấu hổ: “Ồ đây đều dán vậy hết, không chỉ mình nhà tôi đâu.”

Sau gần một tiếng bận việc, việc dán tranh rốt cuộc hoàn tất. Tuyết rơi lâu như thế, bên ngoài đã sớm trắng xóa, bức tranh đỏ rực trên cửa khiến cảnh tượng thêm phần vui vẻ, tưng bừng. Lâm Lang và Hàn Tuấn đứng trước cổng nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên cửa nhà nào cũng đỏ rực rỡ, gần như nơi nơi đều tràn ngập hương vị Tết. Hàn Tuấn kéo Lâm Lang xoay người lại: “Ngó nhà người ta làm gì, mau về xem thành quả lao động của hai ta thôi.”

Lâm Lang mỉm cười tiến vào trong, mở cổng bắt gặp bà nội Lâm đang đứng cười vui vẻ trước cửa nhà chính, vừa thấy hai người họ liền nhoẻn cười: “Lạnh lắm đúng không, mau vô nhà cho ấm.”

Trong sân tuyết bay lả tả, ba người đứng tại cửa nhìn ra sân, bên này đỏ rực, bên kia cũng đỏ, giấy đỏ chữ đen, kim đồng ngọc nữ ôm nguyên bảo đào tiên, mỗi thần giữ cửa đều mặt tươi như hoa, niềm vui năm mới đầy tràn. Hàn Tuấn thừa dịp bà nội Lâm đứng đằng trước, lặng lẽ thò tay捏 ngón tay Lâm Lang. Lâm Lang quay qua, khéo môi nở nụ cười ngọt ngào, rút tay về cắm vào túi, bên tai lại thoáng ửng hồng.

158. Chương 158: Hành Vi Lưu Manh

Năm nay Lâm Lang dường như đặc biệt may mắn, ăn trúng cả ba đồng xu trong sủi cảo. Ăn được cái đầu tiên đã vui rồi, ăn đến cái thứ hai thì có chút được cứng mà sợ, khi tới cái thứ ba thì thoáng bừng tỉnh đại ngộ.

Cậu hiểu rõ vận may của mình hơn ai hết, ăn trúng một cái đã là trời cao thương xót. Tuy nói trong nhà ít người, tỷ lệ rơi vào mình tương đối cao, nhưng có Hàn Tuấn ở đây, cậu chưa ngó ngàng đến mức tự cho mình là người hên nhất, trong này nhất định có mảnh khốe.

Tuy nhiên, trên đời nhiều loại lừa gạt lắm, có những lời nói dối mà người bị lừa đánh chết cũng muốn tìm ra chân tướng, lại có những lời nói dối tựa như món quà ước mà ông già Noel dành tặng trẻ con hàng năm, có lẽ bị lừa cũng là một điều may mắn. Tình huống hiện tại rõ ràng thuộc loại sau, Lâm Lang liền mở một mắt nhắm một mắt, vui vẻ giả ngu.

30 Tết, rất nhiều nhà đua nhau đốt pháo, âm thanh ùng ùng vang khắp nơi. Thôn quê không thể bì với chốn thành thị vừa chớm qua năm sẽ giăng đèn kết hoa, dù những thanh niên đi làm ăn xa đều đã trở về ăn Tết, nhưng cũng chẳng mấy người đổ tiền dư vào việc treo đèn lồng đèn màu. Thế nên, thứ thể hiện rõ không khí Tết nhất là tiếng pháo vang dội đến mười dặm tám thôn đều nghe thấy. Chập tối, Lâm Lang ra sân quét một con đường nhỏ, bà nội Lâm thờ Phật, trên bàn thờ còn cắm nhang, bày trái cây đã chọn lựa cẩn thận.

Lâm Lang phát hiện khẩu vị của Hàn Tuấn có vẻ cực kỳ tốt, trước kia ở thành phố F, lượng cơm của Hàn Tuấn chỉ hơn người thường chút chút, nên cậu cũng không chú ý, nhưng lúc này lại thấy rõ sức ăn của hắn lớn hơn không ít. Hàn Tuấn ăn nhiều, người cao hừng nhất là bà nội Lâm, bởi mỗi lần trên bàn cơm, Hàn Tuấn đều không tiếc lời ca ngợi tài nấu nướng của bà. Kỳ thực hai năm gần đây vì nguyên nhân sức khỏe, hề có Lâm Lang ở nhà, bà nội Lâm rất hiếm khi xuống bếp nấu cơm, chẳng qua năm nay nằm viện về, thân thể bà khỏe hơn chút, lại ôm tâm tình không muốn thất lễ với khách quý, nên mới cầm muôi nấu ăn lần nữa. Chung quy, mọi người đều biết tài nấu ăn của Lâm Lang, bà nội Lâm có thiên vị cháu trai tới đâu cũng không thể trọn mắt nói dối.

Thực ra bữa cơm ngon hay không, nguyên liệu cũng góp công rất lớn, Lâm Lang luôn cho rằng tuy mình nấu ăn dở tệ, nhưng hiện trong nhà có nhiều đồ tốt như vậy, nếu cậu chịu khó học hỏi bà nội Lâm hơn, tài nấu ăn tăng vọt là chuyện vãn đã đóng thuyền. Nghe nói con gái thời nay không như ngày xưa, chọn chồng không chỉ cần đẹp trai và giỏi kiếm tiền, nấu ăn ngon cũng quan trọng chẳng kém. Dù bây giờ đang ở cùng Hàn Tuấn, có vẻ chiếu theo loại quan hệ nào đó thì người cần học nấu ăn không phải cậu, song người ta bảo kỹ đa bất áp thân, phát triển toàn diện luôn là mục tiêu phấn đấu của Lâm Lang. Vì vậy, gần đây mỗi khi bà nội Lâm xuống bếp, cậu luôn đứng bên cạnh quan sát, hỏi cái này phải bỏ bao nhiêu muối, cái kia cho bao nhiêu gia vị. Nấu cơm xào rau là công việc đòi hỏi kỹ năng, nhất là kinh nghiệm, căn bản không tồn tại thiên tài vô sự tự thông. Song lần này, theo bà nội Lâm, dầu vị khách quý trong nhà là thầy giáo của Lâm Lang, thân thiết với Lâm Lang, nhưng nếu đêm giao thừa Lâm Lang có thể tự tay nấu vài món để bày tỏ tấm lòng thì quả thực còn gì bằng. Cho nên, bữa cơm đêm 30 này là Lâm Lang đích thân nấu, bà nội Lâm thì đứng bên chỉ đạo thêm, những món ăn nóng sốt cứ thế ra lò. Thức ăn làm xong, ngon hay không tự nhiên là nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, nhưng kết quả vẫn đáp ứng kỳ vọng của bà nội Lâm. Hàn Tuấn ăn mà khen không dứt miệng, hầu như mỗi món đều xơi sạch. Tâm trạng Lâm Lang cũng rất vui, còn uống chung mấy ly.

*kỹ đa bất áp thân: người nhiều nghề thì ra đời không cần sợ chi hết

*nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí: Người nhân thấy điều nhân, người trí thấy điều trí -> mỗi người có cách nhìn nhận, quan điểm khác nhau

Trời lạnh không thích hợp ra ngoài, TV trong nhà lại chẳng có mấy kênh, không bước chân ra khỏi nhà dĩ nhiên rảnh rỗi, Lâm Lang bèn lựa mấy cuốn “Tập san Thanh niên” mua hồi trung học cho hắn xem. Hàn Tuấn đọc rất nhanh, nửa buổi đã đọc xong mười cuốn tạp chí, Lâm Lang thực sự tìm không ra cái gì tiêu khiển, liền lật một quyển sổ thật dày ra: “Nhật ký thời cấp ba của tôi, muốn đọc không?”

Hắn hiển nhiên có chút được cứng mà hời, song phản ứng thì cực kỳ nhanh, vươn tay cầm lấy ngay, ánh mắt lại liếc qua như thăm dò: “Được sao?”

Lúc hỏi cái này, hắn hơi hơi chột dạ. Lâm Lang luôn duy trì thói quen viết nhật ký, dù bữa được bữa chẳng, nhưng tính ra vẫn khá kiên trì. Nói ra có chút hạ lưu, nhưng nhật ký Lâm Lang viết từ khi lên đại học, Hàn Tuấn toàn thừa dịp cậu vắng nhà để xem lén. Tuy Lâm Lang hay kiềm nén tình cảm, ngay cả viết nhật ký cũng thận trọng, song Lâm Lang trong nhật ký vẫn thành thật hơn bản thân cậu nhiều, thỉnh thoảng còn thốt ra câu “Hôm nay Hàn Tuấn rất tốt” gì gì đó, khiến hắn đọc xong có thể vui nguyên buổi sáng. Tuy nhiên, hắn chưa dám cho Lâm Lang biết chuyện, thành thử lần này có thể quang minh chính đại đọc nhật ký của Lâm Lang ngay trước mắt cậu, hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Nhưng lấy tới tay rồi, Hàn Tuấn lập tức có cảm giác bị lừa, ngẩng đầu hỏi có chút bất mãn: “Em bảo đây

là nhật ký?”

“Đúng vậy, viết hồi cấp ba đó.” Lâm Lang có phần hả hê, ban nãy hắn nhìn thấy nhật ký của cậu thì hai mắt thiếu điều tỏa sáng, cậu cảm thấy dạo này hành động cử chỉ của Hàn Tuấn cứ y như con nít, ngay cả chỉ số thông minh cũng bắt đầu noi gương vị thành niên rồi. Nếu trong nhật ký chứa toàn cảm xúc bí ẩn của tuổi trưởng thành, cậu đời nào lấy ra, cũng không ngẫm mà xem, trên thế giới có ai lại phô bày riêng tư của mình cho người khác xem chứ, thậm chí vợ chồng cũng cần không gian riêng nữa là, huống chi... Đúng, chính là “không gian riêng”, hẳn cái gì cũng tốt, ngặt nỗi không tôn trọng không gian riêng của người ta, giống như nhất quyết phải khép kín không chỗ hở với cậu mới vừa lòng. Thân là sinh viên đại học, nhận thức sâu sắc về tự do nhân quyền trong thời đại mới, Lâm Lang kịch liệt phản đối hành vi này của hắn.

Thói quen viết nhật ký của Lâm Lang bất đồng với người bình thường, cậu có hai bản nhật ký, một quyển tương đối riêng tư, bộc lộ tình cảm khá rõ ràng; Quyển còn lại có thể mang ra trao đổi với bất kỳ ai, thay vì nói nhật ký, chẳng bằng nói là “Những câu trích dẫn hay” mà tụi học trò cấp ba thường chuẩn bị sẵn, tỷ như câu ví von, câu tu từ, câu nói nổi tiếng của danh nhân, cái gì cũng có, chỉ thiếu “Tâm sự thiếu nam” mà Hàn Tuấn muốn xem. Hàn Tuấn không khỏi bực bội, ngắc đầu hỏi: “Mang danh nhật ký, nhưng cái này của em chẳng có miêu tả tâm lý gì cả, phải có sự việc cụ thể chứ.”

“Sự việc cụ thể á? Có mà.” Lâm Lang cầm nhật ký lật vài trang: “Đây là viết hồi đại hội thể dục thể thao năm cấp ba nè, hơn hai ngàn chữ đó.”

Hàn Tuấn lấy lại nhìn thử, bảy rưỡi ăn sáng, hai cái bánh bao một ly sữa đậu nành, chín giờ bắt đầu thi đấu, rồi thì cậu đã tập luyện những gì, Quan Bằng thế này thế kia, lớp họ thể nọ lọ chai, đọc cả buổi cũng chả thấy khác sổ thu chi chỗ nào. Đang tính trả nhật ký cho Lâm Lang, đột nhiên thấy tên một nữ sinh, Tôn Manh Manh... *Lúc ấy người đón tôi tại đích đến là lớp trưởng Lý Chí Vĩ và lớp phó sinh hoạt Tôn Manh Manh.*

“Tôn Manh Manh này không phải con bé thích em trong nhật ký kia sao, cái người viết thư tình mà bị em từ chối đúng không?”

Đây là một câu chuyện xưa cũ nhạt nhẽo (nhắc tới trong chương 82), khi đó Lâm Lang còn ngây thơ không biết gì, nghe bạn cùng lớp kể chuyện cậu và Trương Tuệ đã khiến cậu kinh hồn táng đảm, nên đối với cô bé viết thư tình cho mình, cậu từ chối có hơi chém đinh chặt sắt. Sau này cậu áy náy không thôi, nếu không phải cô bé không thèm để ý đến cậu nữa, cậu đã sớm mở miệng giải thích. Nhưng, cô ấy tên Tôn Mộng chứ đâu phải Tôn Manh Manh – lớp phó sinh hoạt lớp cậu...

Sắc mặt Lâm Lang thoáng cái biến đổi, nhìn chằm chằm sang đây. Hắn dường như ý thức được mình nhất thời lỗ miệng, bèn cúi gằm mặt cầm nhật ký, không chịu ngẩng lên. Lâm Lang giở lại quyển sổ: “Tôi chưa từng kể với ai vụ thư tình hết, ngay cả Quan Bằng còn không biết, làm sao anh biết được?”

Đoạn, cậu chợt “a” một tiếng, mặt nháy mắt đỏ bừng, nói năng có chút lắp bắp: “Anh... anh lén đọc nhật ký của tôi!”

Hắn lại chẳng biết xấu hổ, mặt không đỏ thỏ không gáp mà gật gật đầu: “Ngăn kéo trong phòng em chưa bao giờ khóa, hơn nữa em thường xuyên để nhật ký trên đầu giường, tôi muốn là xem được liền.”

Lâm Lang suýt nữa tắt thở: “Tôi không khóa là vì tin tưởng anh, giả sử nhật ký của anh để trên giường tôi, nhưng nếu anh chưa đồng ý thì tôi sẽ không lật giở linh tinh, anh có hiểu cái gì gọi là nhật ký không?... Anh... anh xâm phạm riêng tư của tôi, tôi... tôi có thể kiện anh ra tòa!”

Nhưng Hàn Tuấn quyết tâm mặt dày đến cùng, mỉm cười bảo: “Hai ta còn cần phải riêng tư sao, có gì mà tôi chưa đựng qua...”

Lần này Lâm Lang bị dọa choáng váng, cậu sợ bà nội Lâm ở ngoài nghe thấy, bèn quay người chạy ra ngoài, ra nhà chính ngó thử mới sức nhớ bà nội Lâm vừa đi rồi, đến ngôi miếu phía Bắc thôn dâng hương. Bà nội Lâm không ở nhà, lá gan Lâm Lang lập tức phình to, mặt mày đỏ gay chạy về, đá văng cửa: “Anh, mau giải thích cho tôi!”

Cậu đá cửa phòng cái rầm, làm hấn sợ hết hồn, nhỏ giọng hỏi: “Không sợ bà em nghe được hả?”

Lâm Lang vô cùng đắc ý, duỗi thẳng chân đá cửa phòng như đại ca xã hội đen, chống nạnh nói: “Nội tôi đi vắng rồi, anh thề ẹ lên.”

“Thề?”

“Thề từ nay phải chứa lại đủ không gian riêng cho tôi, không được đọc lên nhật ký của tôi.”

Có điều, hấn dĩ nhiên không đặt cái gối thuê hoa cậu vào lòng, mà mắt sáng lập lòe, hỏi: “Giờ trong nhà chỉ có hai ta thôi ư?”

*gối thuê hoa: ý là chỉ được cái mã chứ chả có gì

Ngay lập tức, Lâm Lang linh cảm thấy điều bất ổn, xoay lưng bỏ chạy ngay, tiếc rằng đến cuối vẫn không phải đối thủ của chú già mê giai kia, vừa chạy hai bước đã bị kéo về giường. Hàn Tuấn đặt cậu lên giường, đợi cậu chính là màn hôn lưỡi triển miên. Lâm Lang tức không nhẹ, hét to: “Lưu manh, sắc ma, vô lại, buông tôi ra!”

Nghe xong, hấn cười khê, ngậm môi cậu nói: “Mỗi lần Lâm Lâm mắng tôi lưu manh, tôi đều thấy đặc biệt gọi cảm.”

“Đồ mặt dày!” Lâm Lang nhân lúc rồi rãi mà bồi thêm một câu: “Buông tôi ra.”

“Muốn thả em cũng được.” Hấn một tay giam cậu lại, tay kia thò xuống dưới thân. Lâm Lang tưởng hấn muốn cởi quần, bị dọa tới mức kinh hoảng, vội vàng xin tha: “Lỡ có người tới nhà thì sao, nội tôi cũng sắp về rồi, anh... anh đừng làm vậy.”

Hấn lại phì cười, móc di động trong túi ra, đề lên người cậu, cười bảo: “Gọi hai tiếng dễ nghe rồi tôi tha

cho em.”

Lâm Lang xấu hổ đến đỏ bừng cả tai: “Không.”

Hàn Tuấn há miệng ngậm tai cậu, đầu lưỡi luồn vào lỗ tai. Lâm Lang thất kinh thiếu điều kêu thành tiếng: “Tôi gọi tôi gọi tôi gọi.”

Bấy giờ hắn mới hài lòng, đưa điện thoại tới gần miệng cậu: “Gọi câu tôi thích nghe nhất ấy, tôi muốn ghi âm làm tiếng chuông của riêng em, đến lúc về vẫn có thể thường xuyên nghe tiếng em... Có cảm động không nào?”

Lâm Lang lúng túng quá đổi, quay đầu đi, lẩm bầm: “Ông xã.”

“Giọng nhỏ quá, em đừng hòng lấy lệ với tôi, tưởng bà em về thì an toàn hả, tôi mà không hài lòng thì dám bắt em gọi ngay trước mặt bà lắm.”

Tên lưu manh này! Lâm Lang rút cuộc tin hắn là kẻ xuất thân xã hội đen, hèn hạ, bỉ ổi, vô sỉ!

Cậu ngại ngần nửa ngày, cuối cùng đành hã họng gọi: “Ông xã, ông xã, mau bắt máy!”

Gọi xong, cậu từ từ nhắm mắt gặm nhấm nỗi ăn năn, xấu hổ tội độ. Hắn lại kinh hỉ cực kỳ, cười hì hì nói: “Lâm Lâm thật thông minh, còn biết tự thêm từ.”

Nói rồi, tay hắn liền trườn vào áo lông của cậu, vì sợ cậu lạnh nên không áp hẳn lên bụng mà cách một lớp áo thu, Lâm Lang bắt lại cái tay đang quấy rối trên bụng mình, “Anh làm gì, tôi gọi rồi mà.”

“Thì thưởng cho em nha.” Dứt lời, hắn lập tức sáp lên chặn miệng cậu, vừa hôn vừa than thở: “Hôn thế nào cũng không đủ, coi bộ về sau có thời gian phải gác hết mọi việc mà chỉ hôn em thôi, vậy mới đã ghiền.”

Lâm Lang không chịu tuân theo chi phối, khổ nỗi chống không lại khí lực của hắn, nóng muốn toát mồ hôi. Ngoài sân chợt vang lên tiếng bà nội Lâm ho khan, Lâm Lang giãy giụa bảo: “Nội tôi về rồi, thả tôi ra lệ lên.”

“Có quà năm mới muốn tặng em, muốn không?” Hắn hôn thêm một cái thật mạnh mới thả cậu ra. Lâm Lang cũng chẳng quan tâm, chạy vụt ra ngoài đón bà nội. Tập chí bảo vào mùa đông, ham muốn tình dục của đàn ông tương đối cao, quả nhiên cấm có sai. Lâm Lang thâm may mắn vì họ đang ở đây, nếu còn ở thành phố F, với mức độ ham mê chuyện giường chiếu và kích thích luôn khiến cậu sống dở chết dở của hắn, cậu chịu làm sao thấu.

159. Chương 159

Lâm Lang không biết tại sao lần này khúc dạo đầu lại lâu như vậy, lưỡi hắn khôn ranh mà linh hoạt chui vào nụ hoa trong khe hông cậu, còn cố ý mút ra tiếng nước âm mỹ. Thân thể cậu đặc biệt nhạy cảm, hắn vừa thăm dò một phát, cậu lập tức run lên, Lâm Lang như thế càng khơi dậy dục vọng trong hắn, hắn càng muốn giày vò bắt nạt cậu.

Ngoài trời nổi gió mạnh hơn, Hàn Tuấn chợt trở mình đè lên cậu, bên dưới đã cứng đến nổi gân xanh, thở dốc bảo: “Lâm Lâm, cho tôi nhé.”

Tim Lâm Lang đập liên hồi, thẳng như không cách nào nói lời từ chối ra khỏi miệng. Môi lưỡi hắn lưu luyến trên ngực cậu, gậy to dưới thân lại không ngừng ma sát nếp uốn mà không chịu vào. Lâm Lang đang khó hiểu thì bỗng nghe hắn vừa thở gấp vừa nỉ non: “Tôi muốn chiếm lấy em ngay khoảnh khắc năm mới đến.”

Cuộc làm tình vốn rất bình thường, lại thành linh trở nên bất thường vì một câu nói. Hắn đặt di động trước mặt cậu: “Lâm Lâm, đếm ngược đi.”

Ánh sáng di động rơi lên mi mắt ẩm ướt của Lâm Lang, chưa bao giờ chờ đợi lại chấn động lòng người đến thế, cậu dường như nghe thấy thời gian chạy qua từng giây từng khắc trong máu thịt mình. Cậu thể mà đang đếm ngược chờ người nọ tiến vào cơ thể mình, toàn thân cũng căng cứng vì loại chờ mong vừa kích thích vừa dâm dăng này, động sau xinh xắn càng co rút dồn dập, kích thích quá dữ dội quá khó thừa nhận với cậu. Cậu kéo căng mọi dây thần kinh, kích động đến mức cả người ửng hồng, hô hấp ngày càng gấp gáp, chậm rãi mang theo tiếng nước nở khó nén, tinh tế mà mềm mại. Lúc còn nửa phút, Lâm Lang rút cuộc vỡ òa, toàn thân mềm nhũn, ngã phịch lên tay hắn: “Hàn Tuấn, xin anh đừng vậy mà... Tôi không được...”

Cậu vừa dứt lời, liền thấy đồng hồ trước mắt biến thành 00:00, thân thể chấn động, tức khắc bị hắn cắm vào thật sâu. Lâm Lang bắn ra ngay lúc ấy, hắn chưa làm gì mà cậu đã bắn, nước bọt vương đầy khóe miệng, xấu hổ khôn xiết. Hàn Tuấn ôm cậu khiêu khích, Lâm Lang bụm mặt, như thể sẽ chết ngay sau đó.

Tiếng pháo mừng năm mới vang vọng khắp chốn, đèn lồng đình tai nhức óc, giường nhỏ kêu kẽo kẹt như dạ khúc tình yêu. Lâm Lang cắn môi bấu chặt lưng hắn, nghẹn ngào xin tha: “Tuấn... Tuấn... Đừng sâu quá...”

Song hắn hoàn toàn phớt lờ, thúc vào càng mạnh hơn, mãi tới độ hai chân cậu run lẩy bẩy không ngừng. Hàn Tuấn bắt ngờ bật đèn, rút khỏi người cậu, ấn đầu cậu xuống, thở dốc mà rằng: “Bảo bối, xem tôi chiếm lấy em thế nào.”

Sức hắn rất mạnh, đầu cậu gần như bị hắn ấn sát lên vị trí hai người giao hợp, gậy to nổi đầy gân xanh vùi vào vách thịt căng chặt từng tắc một, thấy rõ cả phần lông ướt đầm, chẳng biết là dịch ruột non hay mồ hôi từ động sau đang chảy ra, men theo hai túi của hắn nhỏ xuống giường. Lâm Lang tự dưng mất kiểm soát, toàn thân co giật, ôm chặt cổ hắn: “Tuấn... Tuấn... Tuấn...”

Cậu cơ hồ không nói nổi thành lời, gần như phát điên mà la hét tên hắn, rồi cậu bị hắn chặn miệng đẩy lên tường, chân trượt xuống khỏi người họ, lộ ra hai thân thể đang giao hợp. Nhưng Lâm Lang chẳng hề thấy lạnh, thân thể hắn như tượng trưng cho giống đực và sức mạnh, một mực giày vò cậu hết lần này đến lần

khác. Lâm Lang chỉ đành nức nở lấy tay bịt miệng mình, rên rỉ nghẹn ngào. Âm thanh cơ thể vỗ vào nhau khiến cậu bối rối giữa thiên đường và địa ngục, chẳng rõ đã chịu đựng bao lâu, bỗng phát hiện cậu em của hắn phồng lên không ít, tựa hồ kéo căng cậu đến cực hạn. Hai mắt hắn đỏ lên, cấp tốc đâm rút, há miệng ngậm môi cậu, đầu lưỡi quấn quýt đủ kiểu, một nụ hôn chỉ có ở những người yêu nhau thật lòng. Hắn đưa tay ôm mặt cậu, hôn lên môi, gầm nhẹ: “Lâm Lâm, tôi muốn bắn cho em...” Hắn cắn răng chuyển động thật nhanh, rốt cuộc cũng cắm sâu vào cơ thể cậu, lần bắn này có vẻ đặc biệt mạnh. Lâm Lang kêu “ưm” một tiếng, rồi bị hắn ôm lấy, kéo chần chập lên. Tuy nhiên, hắn cắn bản chưa có ý muốn rời khỏi cơ thể cậu, Lâm Lang vẫn còn rã rời, mãi sau mới hồi phục tinh thần, khẽ khóc lóc nài nỉ: “Trong nhà không tắm được đâu, anh đừng làm nữa.”

Nhưng hắn hình như vô cùng hưng phấn, gặm tai cậu, bảo: “Lần này tôi bắn bên ngoài.”

“Tôi không... a... ưm... khốn kiếp... a...”

Hiềm nỗi, Hàn Tuấn hôn cậu dịu dàng quá đổi, hôn lên vành tai, xoa nắn đầu nhũ, Lâm Lang trên giường chưa từng là đối thủ của Hàn Tuấn, chỉ có thể cùng lún sâu.

Trong nhà không cách nào tắm rửa, hắn đành dùng ngón tay giúp cậu giải quyết chất nhầy trong cơ thể. Lâm Lang gần như thiếp đi, tinh thần và nhiều lần cao trào đã cướp đi tất cả tinh lực của cậu, tóc tai rối bời dính lên mặt, hai tay lại không biết xấu hổ mà nắm lấy cây gậy nóng bỏng nửa cứng của hắn, như thể đang nắm cọng rơm cứu mạng duy nhất trên đời. Lâm Lang mơ mơ màng màng tỉnh lại, cổ họng đã sớm khản đặc vì áp lực và hưng phấn quá độ, cậu bò lên người hắn, đỏ mắt ôm chặt người đàn ông mình yêu. Cậu có biết bao lời muốn nói, nhưng lại chẳng biết nói gì. Cậu muốn dung nhập vào máu thịt của hắn, không muốn rời xa người này một khắc một giây nào. Thể xác và linh hồn đột nhiên lâm vào kích động tột độ, trên người không ngừng toát mồ hôi, thở dốc dồn dập như sắp òa khóc, há miệng gọi trong câm lặng: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Hết thấy yêu hận rốt cuộc dâng tràn, cậu thoáng chốc tìm được lời nói, bắt đầu run rẩy bên cạnh hắn, hàm hồ gọi: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Cậu nghẹn ngào gần như tắt thở. Cậu yêu hắn đến thế, tựa thể ngay khắc sau sẽ từ giã cõi đời.

160. Chương 160: Năm Mới Vui Vẻ

Hàn Tuấn có chút hoảng hốt, hắn ôm trọn thân thể đang run rẩy không ngừng của Lâm Lang, gấp gấp gọi: “Lâm Lâm, Lâm Lâm.”

Hắn sợ vừa rồi mình nhất thời hưng phấn, tiến vào quá sâu làm hại đến Lâm Lang, đang tính mặc quần áo bế Lâm Lang đi bệnh viện thì chợt nghe cậu nức nở như mê sảng: “Hàn Tuấn, em... Em muốn sống bên anh, cho dù bị anh bao nuôi cả đời... cũng không sao.”

“Lâm Lâm?”

Cậu bé trong lòng nghe tiếng hấn gọi thì dần ngừng run, hơi nóng trên mặt khiến môi cậu càng thêm đỏ, gương mặt tuần tú ươn ướt mà trắng nõn, đây chính là Lâm Lâm của hấn.

Hóa ra phản ứng kịch liệt ban nãy của Lâm Lang quả thực cũng giống những gì hấn nghĩ trong lúc ân ái, lần đầu tiên Lâm Lang kiềm lòng chẳng đậu mà giải phóng tình cảm bị đè nén nhiều năm trong lòng.

Như thể cả thế giới đã rơi vào tay mình, Hàn Tuấn nằm ngả lên giường, ôm chặt thiếu niên đang vô cùng yếu ớt. Con đường phía trước còn dài lắm, nhưng đêm nay hấn có thể chứng kiến Lâm Lang đột ngột thổ lộ tình yêu, vậy là đủ rồi.

Hàn Tuấn hấn hỷ hoại cả đời thiếu niên này, giờ biết cậu cũng yêu mình da diết, hấn còn chờ mong gì nữa.

Hấn ôm Lâm Lang, lâu thật lâu không phục hồi tinh thần. Gần hai giờ, Lâm Lang dần tỉnh táo, bên ngoài vẫn vang lên tiếng pháo dứt quãng, cậu dựa lên ngực hấn, gắng gượng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Chưa đến hai giờ.” Hấn vươn tay ôm lấy Lâm Lang, hôn hôn lên má cậu.

Lâm Lang vòng tay lên cổ Hàn Tuấn, khẽ thì thào: “Hàn Tuấn...”

“Ừ?”

“Năm mới vui vẻ, từ năm ngoái em đã muốn trao anh lời chúc đầu tiên.”

“Năm mới vui vẻ.”

Có lẽ do làm nhiều, cơ thể Lâm Lang không đau nhức dai dẳng như trước đây nữa. Rạng sáng 5h cậu tỉnh dậy, Hàn Tuấn đã ngủ say. Cậu mò mẫm tìm di động trong túi mới phát hiện điện thoại của mình đã bị hấn tắt từ lúc nào, vừa mở lên một phát, tin nhắn liền lũ lượt kéo tới, rộn ràng lấp chập nhích hòm thư. Quan Bằng, Cao Chí Kiệt và thật nhiều bạn học cũ. Cậu trả lời cho từng người, bên ngoài cũng vang tiếng pháo ùng ùng. Lâm Lang xem đồng hồ, thấy đã sắp sáu giờ, mừng một trong thôn ai cũng vội lược sủi cảo. Trời chưa sáng hấn mà cậu đã bò dậy, vừa dậy thì eo bủn rủn tới nỗi phải gục lên người hấn. Hàn Tuấn lơ mơ mở mắt, giữ cánh tay cậu, hỏi: “Em đi làm gì?”

“Anh ngủ trước đi, em đi lược sủi cảo.”

“Lược sủi cảo?”

“Tập tục nông thôn ấy mà, lát nữa anh hăng dậy, ngoài trời còn lạnh lắm.”

Sắc trời vẫn đen nhánh mà trong thôn đã bừng sáng. Dường như nhà nhà đều đã thức dậy, ai nấy vội vàng

ăn mừng năm mới. Lâm Lang vừa thổi tay vừa đẩy cửa ra, đúng lúc bà nội Lâm cũng dậy. Vì là mừng một nên cổng lớn mở rộng, một cây gỗ vắt ngang bên ngưỡng cửa, nhang cắm giữa sân đã tàn hết, xen lẫn vào tuyết tạo thành một mảng đen. Lâm Lang mới kéo đèn bếp đã có người bê chén đến biếu sủi cảo, là thím ba, thím ba cười ha ha đi vào, lớn giọng hô: “Năm nay dậy sớm thế?”

“Sớm mấy cũng không bằng nhà thím.” Bà nội Lâm cuống quýt tìm chén mức sủi cảo cho thím ba. Trong thôn lục tục truyền đến tiếng pháo, nghe cả mùi thuốc nổ lẫn trong không khí. Nước sắp sôi thì Hàn Tuấn dậy. Lâm Lang đang hơi lửa sưởi ấm, chẳng biết có phải tối qua hai người vừa ân ái không, mà hình ảnh cậu rơi vào mắt hấn lại dịu dàng không sao tả xiết, ánh lửa phản chiếu nụ cười của cậu: “Nếu thầy Hàn dậy rồi thì treo pháo lên đi.”

Hàn Tuấn vào phòng, loáng cái đã đem ra một mâm pháo, đứng tại cửa bếp hỏi: “Treo ở đâu?”

“Chỗ đầu tường có cây gỗ đó, móc lên trên, đợi em ra đốt cho.” Hơn mười năm nay, pháo trong nhà toàn do Lâm Lang đốt, quả thực đã thành một quy luật bất thành văn, ngay cả hồi hai anh trai còn sống, việc đốt pháo cũng là phần việc của cậu. Sở dĩ nói là việc, vì tuy rằng trẻ con thích đốt pháo, nhưng lộc sủi cảo và đốt pháo vào mừng một phải dậy rất sớm. Tết ta là thời điểm lạnh nhất trong năm, nhất là năm sáu giờ sáng, thường thì chẳng bao đứa trẻ chịu dậy sớm như vậy, thú vui đốt pháo cũng bị giá rét vùi lấp.

Nhưng Lâm Lang từ bé đã thích việc này, cậu nhát gan, không dám tự cầm pháo đốt chơi như chúng bạn cùng lứa, lại rất mê công việc lộc sủi cảo và đốt pháo hàng năm. Đây là một trong những việc tất yếu phải làm của mỗi hộ gia đình, giống như phân chia nhiệm vụ, làm tốt ít nhiều cũng có cảm giác thành tựu. Đốt pháo như một phần không thể thiếu của Lâm Lang, nên dù lần này có Hàn Tuấn ở đây, cậu vẫn tính tự mình làm. Bà nội Lâm bê sủi cảo đến mép nồi, cao giọng nhắc: “Đi đốt pháo đi.”

Lâm Lang nghe thế, lập tức cầm một khúc gỗ còn cháy chạy ra khỏi bếp, vừa hưng phấn vừa kích động, cứ như sắp làm một chuyện kinh thiên động địa lắm. Hàn Tuấn chưa từng chứng kiến Lâm Lang như vậy, cảm thấy cậu quá đổi đáng yêu, đơn thuần. Pháo vừa vang lên tức thì, Lâm Lang liền ném củi, bật tai chạy vô nhà, có lẽ tại đêm qua nên hai chân chạy hơi mất tự nhiên. Hàn Tuấn không nhịn được cười, Lâm Lang đỏ bừng mặt, hai tay dùng sức ừ hấn vào nhà: “Coi chừng bắn lên người, coi chừng bắn lên người!”

Hàn Tuấn cười lớn, dùng thân thể bảo vệ Lâm Lang, nắm bàn tay hơi sưng của cậu. Lâm Lang hé mắt, vui sướng nói chuyện với bà nội Lâm đang lộc sủi cảo: “Pháo năm nay vang hơn năm ngoái luôn nội ơi.”

Trời tờ mờ sáng, tại phía đông bầu trời, vầng thái dương thoáng lộ ra một quãng sáng màu da cam, người dân trong thôn cũng kéo tới chúc tết. Ngày đầu năm, sắc trời âm u mù mịt do tuyết rơi dày đặc cũng trở nên trong trẻo sáng sủa, không ai không cao hứng phấn chấn, mấy người vai vế tương đối thấp bắt đầu đến từng hộ chúc tết. Từ ngày còn nhỏ, Lâm Lang đã cho rằng tập tục này của nông thôn khiến dân thành phố hổ thẹn. Tuy là người cùng thôn, nhưng người đầu tây, người đầu đông, ký thực nếu không có chuyện gì đặc biệt, quanh năm suốt tháng chẳng gặp nhau bao nhiêu. Nhất là thời nay khi làm thuê lên ngôi, nghề nông dần hiếm hoi, ngoại trừ dịp Tết thì rất khó gặp được đám người trẻ tuổi. Song bất kể thế nào, mặc kệ thân cận hay không thân cận, vào mừng một, dân thôn đều kết thành đội bảy tám người tiến đến từng nhà chúc tết, Lâm Lang rất thích phong tục xa xưa này. Ai ai cũng vui vẻ, người người hòa hợp êm thấm, sự đoàn kết hài hòa chỉ có ở nông dân. Lúc ấy, phẳng phất như hết thấy được giải phóng, cư dân chất phác đôn hậu. Đây là sức hấp dẫn của truyền thống lâu năm, những người dân thành phố sống trong nhà cao tầng khó mà lĩnh hội được.

Lâm Lang vốn tưởng Hàn Tuấn chứng kiến hết tốp này đến tốp khác tới nhà mình chúc tết, thì hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút giật mình, ngờ đâu hần vẫn thản nhiên, nom như đã quen rồi. Cậu không đành lòng nổi, bèn hỏi nhỏ: “Nè, anh nhìn mấy cái này không thấy mới lạ hả, Quan Bằng nghe kể mà còn hơi kinh ngạc đấy.”

Hần mỉm cười: “Hồi trước ở nhà chính, mỗi dịp năm mới, mấy người trong đại viện cũng kết bè kết đội đi chúc tết ông cụ, giới chính trị quân đội dạng người nào chả có, còn đông hơn thế này nhiều.”

Lâm Lang bưng tỉnh đại ngộ, cảm thấy mình giống múa rìu qua mắt thợ, khó tránh hơi xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Sao... sao giống nhau được, chỗ bọn em là tự nguyện... dân phong thuần phác...”

Ý cậu là bọn họ tuân theo truyền thống tổ tông lưu lại, mọi người tụ tập đi chúc tết thuần túy là vì tôn kính người già, đại diện cho sự hòa thuận của quê nhà, không dính líu chút nào với lợi ích. Tuy nhiên, người bên Hàn Tuấn đi chúc tết, thể nào cũng treo vài câu quyền lợi chính trị bên miệng. Ban nãy cậu nói có vẻ khó hiểu, kỳ thực khác chi nói toạc ra đâu, lại thấy mình hơi thiếu phúc hậu, mặt thoáng cái nóng lên. Không ngờ hần lại mỉm cười, gật đầu: “Cũng đúng.”

Thực tình Lâm Lang cũng chẳng nhớ rõ phản ứng bất thường của mình hôm qua, hơn nữa cậu xấu hổ nên luôn nỗ lực không nhớ chuyện đêm qua. Ly biệt gần ngay trước mắt, cậu cố ra vẻ bình thường, nhưng tới trưa thì rớt cuộc giấu hết nổi. Cơ mà mừng hai bác với cô sẽ đến đây, Hàn Tuấn ở lại thì không tiện lắm, hướng hồ Hàn lão gia đang hối thúc liên tục. Bà nội Lâm bảo, vừa hay trưa nay trong thôn có người muốn lên thị trấn chở cái bó xôi, là một người đàn ông trung niên, Lâm Lang toan gọi hần là anh Lưu. Anh Lưu rất nhiệt tình, nhắc nghe thầy giáo thành phố muốn đi nhờ xe, hần không nói hai lời đã đồng ý, đậu xe trước cổng thôn chờ bọn họ.

Thời điểm Hàn Tuấn đi ra, ngoài cái túi mang theo lúc đi, còn có thêm một bao đồ nặng trĩu đựng toàn đặc sản bà nội Lâm chuẩn bị. Trên thực tế, Lâm Lang không quá muốn Hàn Tuấn mang đi lắm đồ như vậy, thứ nhất là nặng nề bất tiện, thứ hai cậu biết Hàn Tuấn chẳng đời nào nấu ăn, mang về cũng đem cho người ta. Song đâu thể khước từ tấm lòng của bà cụ, đưa đẩy mấy bận đều không xong. Lâm Lang toan tới xách hộ Hàn Tuấn một túi, hần lại cười mờ ám, nói khe: “Người em không tiện, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều đi.”

Mặt Lâm Lang vụt cái đỏ ửng, gương mặt ngập hồi lâu, đành phải dìu bà nội Lâm cùng đi tiễn hần. Anh Lưu đã lái xe ba bánh đến chờ tại cổng thôn, bên ngoài gió rất lớn, Hàn Tuấn vẫy vẫy tay: “Mọi người đừng tiễn nữa, mau về nhà đi, trời lạnh lắm.”

Anh Lưu lái xe cũng cười bảo: “Bà ba yên tâm, con nhất định đưa thầy Hàn ra bến xe an toàn. Ngoài này gió lớn lắm, sức khỏe bà không tốt, coi chừng bị lạnh đấy. Lâm Lang, đỡ bà ba về lẹ đi.”

Lâm Lang gật gật đầu, kéo khăn quàng trên cổ mình xuống: “Trên đường lạnh, thầy Hàn quần cái này đi.”

Tay hần còn bận xách hai cái túi, bèn cúi xuống, cười bảo Lâm Lang quần giúp mình. Trong một thoáng hần mỉm cười quay lưng lại, Lâm Lang chợt nhớ tới ngày tuyết rơi ấy hần cũng đưa cậu cái khăn quàng này, mũi cậu cay cay, lập tức thả tay xuống. Anh Lưu nhanh nhẹn nhận cái túi từ tay Hàn Tuấn, đặt lên

xe. Hàn Tuấn cười nhìn cậu, rồi dời mắt sang bà nội Lâm, nói: “Xin bà bảo trọng, có thời gian con lại đến thăm bà.”

“Được được được.” Bà nội Lâm vui mừng không nỡ khép miệng, duỗi tay bảo Lâm Lang: “Lâm Lang, thay nội đi tiễn thầy Hàn, đến trấn thì về chung với anh Lưu.”

“Không cần đâu ạ, trời lạnh lắm, cậu ấy đi rồi còn phải vòng về nữa.” Hàn Tuấn vội ngăn cản: “Cơ thể Lâm Lang không khỏe, mới vào đông đã thường xuyên nằm viện rồi.”

Bà nội Lâm hơi hoảng, bà không hề biết chuyện Lâm Lang nằm viện, bởi Lâm Lang chỉ toàn kể chuyện vui, không nói chuyện xấu, nghe Hàn Tuấn nói xong thì có chút xót cháu trai, chung quy Lâm Lang vẫn là chỗ dựa duy nhất của bà. Lâm Lang gật đầu: “Vây làm phiền anh Lưu nhé.”

“Khách sáo cái gì. Thôi, bà ba, tụi con đi đây, bà cũng mau về đi, đừng đứng đây hứng gió nữa.”

Hai người lên xe, Lâm Lang phiền muộn vô cùng, liếc nhìn hắt một cái rồi buồn bã gục đầu xuống, đỡ lấy cánh tay bà nội Lâm. Gió lạnh thổi rối tóc cậu, lúc xe nổ máy, cậu mới chậm rãi ngẩng lên, đụng phải ánh mắt thấp thoáng ý cười của hắt, mũi cậu cay xè, cười nói: “Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Dường như cả hai đều biết rằng, có thể đứng trên mảnh đất thôn Thập Lý Cầu này một lần nữa là chuyện rất đổi xa vời, nên đừng mơ mộng thái quá. Lâm Lang mười tám tuổi, khí chất trầm tĩnh, khuôn mặt tuấn tú, mang vẻ đẹp khó ai sánh kịp trên đời. Xe chạy càng ngày càng xa, Lâm Lang đỡ bà nội mình đứng dưới tàng cây hòe đầu thôn, mặt hai người dần trở nên mờ ảo, cuối cùng chỉ còn hai bóng hình cắt đứng giữa đất trời mờ mịt, bơ vơ và mong manh như nỗi niềm thê lương sống nương tựa lẫn nhau. Khoảnh khắc ấy, hắt như đột nhiên hiểu thấu sự kiên trì của Lâm Lang, cũng phần nào khiến hắt cảm hận. Hai bà cháu họ, ai cũng vì người kia mà cố gắng sống, hoặc chạy đua cùng ước mơ, hoặc đấu tranh với tuổi già, họ là lý do để nhau kiên cường sống tiếp, sự ỷ lại thắm đượm máu mủ tình thâm này không cho phép người ngoài ngăn cách. Hắt nghĩ, nếu tương lai Lâm Lang vì bà nội Lâm mà dứt khoát muốn rời bỏ hắt, có lẽ hắt cũng chấp nhận.

Gió bắc lạnh căm thổi vù vù khiến hắt không mở nổi mắt, anh Lưu lái xe xả giọng hô: “Nếu thầy lạnh thì lấy cái áo trên xe che đỡ đi.”

Góc thùng xe có một cái áo khoác, phía trên dính đầy bùn sinh, Hàn Tuấn kéo tới vây quanh người, lại đưa tay nhắc khăn quàng lên che kín mũi miệng, mùi hương của Lâm Lang lập tức xông vào mũi, hương thơm vốn thoang thoảng lại khiến hắt bị sắc đến ứa lệ. Hắt ngẩng đầu nhìn về phía thôn lần nữa, nhưng chỉ thấy tuyết trắng mịt mù. Di động trong túi bất ngờ vang lên âm ỉ: “Ông xã, ông xã, mau bắt máy! Ông xã, ông xã, mau bắt máy!”

161. Chương 161: Bắt Đầu Lại Từ Đầu

May mà âm thanh trong di động đã sai lệch đi phần nào, cộng thêm anh Lưu đang mãi lái xe, lại cách lớp áo khoác dày cộm, không nghe ra là giọng Lâm Lang. Hắn luống cuống móc di động trong túi ra, vừa uống gió bắc vừa gọi: “Lâm Lang!”

Đầu kia lại lặng ngắt như tờ, hắn nhìn nhìn màn hình, xác định di động vẫn trong trạng thái kết nối, bây giờ mới thận trọng kêu một tiếng: “Lâm Lang.”

Trong tiếng gió vù vù, hắn nghe thấy hơi thở có chút dồn dập từ đầu kia, giọng Lâm Lang áp lực mà sâu não, nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “... Hàn Tuấn, em quên cảm ơn anh. Anh tới thăm em, mua nhiều đồ cho nội em như vậy, còn đón giao thừa cùng em...”

Hàn Tuấn bật cười khe khẽ, lời Lâm Lang sao mà thương cảm quá đỗi, như chỉ cần vắt một phát là ép ra lệ: “Em chỉ... chỉ là muốn cảm ơn anh, Hàn Tuấn, cảm ơn anh.”

Di động truyền đến âm thanh “tút tut”, có vẻ Lâm Lang không muốn hắn nghe tiếng khóc. Đây chính là người hắn yêu, có lẽ hắn vĩnh viễn cũng đừng mong tìm được cảm xúc mãnh liệt, tha thiết ngang với tình yêu của mình từ con người ấy, chắc ngay cả cơ hội bầu bạn cả đời người ấy cũng không cho hắn. Hắn yêu một Lâm Lang cao ngạo, tự ti, quật cường, khắc chế, hiểu rõ vị trí bản thân hơn ai hết, có ước mơ cũng có ý chí, tinh táo nhưng vẫn có phần trẻ con. Hắn hận cậu mang gia đình và cuộc đời ra so với hắn, đã vậy còn nghiêng về phía trước hơn, nhưng hắn lại yêu Lâm Lang thiện lương và kiên cường như vậy.

Hàn Tuấn đi rồi, Lâm Lang ngủ nguyên buổi chiều. Bà nội Lâm tưởng cậu sáng mừng một dậy sớm quá nên cũng chẳng gọi. Chập choạng tối Lâm Lang mới tỉnh dậy. Ngoài trời còn lạnh hơn lúc tuyết rơi, giữa trưa tuyết mới tan một tí mà giờ đã đóng băng, trên mái hiên đọng rất nhiều lưu ly trong suốt. Bữa tối Lâm Lang chỉ ăn một chút rồi lại lên giường nằm, lúc đến Hàn Tuấn toàn mua thuốc bổ, nên hôm sau lại tới tiệm tạp hóa tại cổng thôn mua mấy thùng sữa và bánh mì, bà nội Lâm cũng hâm nóng cho Lâm Lang một bịch sữa, bảo cậu uống rồi hẵng ngủ. Tay Lâm Lang còn sưng to hơn trước, nằm trong chăn ủ nóng lên một cái là vừa ngứa vừa đau. Hàn Tuấn đã lên xe về nhà, tin nhắn gửi đến liên tục từ chiều tới giờ, hầu như chưa từng dứt đoạn.

Hàn Tuấn không phải dạng sến súa gì, chả mấy khi gửi tin nhắn, lúc này chắc biết tâm trạng cậu không tốt nên mới gửi vài mẩu truyện cười, còn toàn là truyện ăn mặn. Lâm Lang cười nóng hết cả người, ngủ rồi lại mơ thấy thời điểm hai người mới quen nhau, trong mộng tự do phóng khoáng, khóc cười chẳng kiêng dè chi.

*truyện ăn mặn: truyện cười người lớn (muốn biết thêm chi tiết mời thỉnh giáo anh Gú)

Mùng hai, bác với cô của Lâm Lang cùng đến đây, còn có anh chị họ đã kết hôn, anh rể chị dâu, cháu trai cháu gái, một đại gia đình hết sức náo nhiệt, ngồi kín cả hai bàn. Trong nhà hiếm khi từng bùng như vậy, bà nội Lâm cười không khép miệng. Lâm Lang bên này thì bận trước bận sau, lúc ăn cơm bị anh họ rót cho hay ly rượu nhạt đầy ắp. Cậu chỉ uống hai hớp mà má đã đỏ ửng, bác cậu đau lòng, vội vàng “đuổi” anh họ cậu ra ngoài.

Lâm Lang đã lên năm hai, điều này có nghĩa hai năm nữa sẽ tốt nghiệp đi làm, cũng có nghĩa đám họ hàng

bắt đầu túm tụm “quan tâm” việc chung thân đại sự của cậu. Thanh niên nông thôn dựng vợ gả chồng khá sớm, ngoài hai mươi kết hôn là bình thường, chờ đến 24-25 đã là trai quá lứa gái lỡ thì. Chẳng qua Lâm Lang còn nhỏ tuổi, lại là sinh viên, mọi người cũng không nhắc cậu chừng nào lấy vợ, chỉ quan tâm cậu có đối tượng hay chưa. Trong mắt toàn thể họ hàng, Lâm Lang ngoại trừ điều kiện gia đình không tốt thì cơ hồ không khuyết điểm. Sinh viên đại học nổi tiếng, cả chiều cao lẫn ngoại hình đều không tệ, dấu hiệu điều kiện gia đình hơi khó khăn, nhưng tương lai đi làm rồi ở lại thành phố lớn, vậy căn bản không thành vấn đề nữa. Bà nội Lâm cũng tràn đầy tự tin, cười tít mắt giảng đạo với cả đám họ hàng thân thích: “Năm ngoài con gái Lâm Lão Thực cũng về nhà tìm chồng đấy thôi, kết quả bà舅 kia vừa đến đã nhìn trúng Lâm Lang, nói thẳng bé tốt tướng, nếu muốn làm mai, nhà gái cao giá mấy cũng không có ý kiến.”

Ba cái chuyện vặt vãnh này hình như rất được lòng bà nội Lâm, bà nhai đi nhai lại đến mấy lần, thậm chí có mặt Hàn Tuấn cũng nhắc hai lần, làm Lâm Lang xấu hổ không chịu nổi. Hên là Hàn Tuấn biết Lâm Lang tiêu chuẩn cao, mấy cô nhóc nhà quê không đi học đời nào lọt vào mắt cậu, hẳn cũng chẳng buồn ghen. Cô út của Lâm Lang vừa nghe liền nhoeo cười: “Lâm Lang cần gì trong nhà làm舅, giờ tụi nó đi học toàn tìm đối tượng trong trường thôi.”

Nói tới nước này, vấn đề khiến Lâm Lang xấu hổ nhất cũng từng bước từng bước văng sang đây, “Quen bạn gái chưa?”, “Có thích em nào chưa?”, “Định chừng nào tìm?”. Nghe thế, Lâm Lang trả lời nửa lấy lệ nửa ngượng ngùng, thường thì sẽ có hai loại phản ứng, thứ nhất là “người ngoài”, nói đến cậu chỉ cười cười, cuối cùng cũng qua. Loại thứ hai là chị em cô bác của Lâm Lang, đều là người một nhà, lời nói ra cũng thực tế và đúng trọng tâm hơn, bấy giờ sẽ khuyên Lâm Lang rằng sinh viên ngày nay không như ngày xưa, yêu đương cũng chẳng sao, vẫn nên sớm tìm đối tượng. Lâm Lang biết, đây là vấn đề mà từ nay cậu sẽ phải đối mặt hàng năm, cũng là một trong những nguyên nhân cậu không dám đi chung đường với Hàn Tuấn đến cùng. Cậu quá để ý ánh mắt người đời, càng để ý cảm thụ của bà nội và cô bác. Hiện tại cậu còn trẻ, hẳn vẫn có thể vin đủ loại lý do để hời hợt cho qua, nhưng tương lai thì sao, chờ cậu hai mươi ba mươi tuổi, nếu còn chưa kết hôn thì chính là tội nhân của cả gia đình. Nhà họ Lâm nhiều đời con một, nối dõi tông đường là trách nhiệm cậu không thể trốn tránh.

Lâm Lang là người thiếu quyết đoán, làm việc dây dưa lằng nhằng, thiếu hụt phong thái rầm sền gió cuốn giống Hàn Tuấn. Kỳ thực trái tim cậu vẫn do dự chưa quyết, kết cục nghiêng về phía nào, hoàn toàn quyết định bởi yếu tố bên ngoài. Đợt bà nội Lâm nằm viện, áp lực gia đình đối với cậu gần như lửa sém lông mày, nên mới dứt khoát chia tay Hàn Tuấn. Sau này Hàn Tuấn bám riết không tha. Đến Tết khi lại áp dụng thủ đoạn “tấn công” áp sát, tìm cậu dần có dấu hiệu rộng mở lần nữa. Nay, vấn đề này bị hỏi nhiều lần, cậu lại cho rằng mình không nên nhất thời mềm lòng, tương lai phạm phải sai lầm khó tha thứ. Tình cảm giữa cậu và Hàn Tuấn vĩnh viễn không được bà nội Lâm và cô bác thông cảm, đây là sự thật không thể lay chuyển, dấu Lâm Lang giỏi tưởng tượng, cũng chưa từng hy vọng xa vời rằng họ có thể miễn cưỡng chấp nhận hai người. Hiện cậu là niềm kiêu hãnh của cả nhà, là kim phượng hoàng bay ra từ tiểu sơn thôn, song nếu đi theo Hàn Tuấn, vậy cậu đã định sẵn là nỗi sỉ nhục của Lâm gia, là trò cười để dân thôn đàm tiếu. Thực chất Hàn Tuấn cũng hiểu rõ điều ấy, nên vô luận hắn sử dụng thủ đoạn gì, giở tâm tư gì, đều chỉ xuống tay với mình Lâm Lang. Hắn đến thôn Thập Lý Câu ở vài ngày, tuy rằng cũng tận lực lấy lòng bà nội Lâm, nhưng suy cho cùng, mục đích của hắn không phải hy vọng bà nội Lâm sẽ từ từ chấp nhận họ, mà là làm cho Lâm Lang xem, một chính sách dụ dỗ của hắn. Gia đình là nỗi băn khoăn lớn nhất của Lâm Lang, đồng thời là mấu chốt khiến họ vô phương giải quyết mọi việc trọn vẹn. Hàn Tuấn không hẳn là không áy náy, Lâm Lang là người hắn phải có, bằng không đời này hắn sống cũng vô nghĩa. Nếu hắn đã hạ quyết tâm nắm chắc Lâm Lang trong lòng bàn tay, vậy gia đình Lâm Lang sẽ chịu thương tổn, ấy cũng là sự thật chẳng cách nào né tránh. Ham muốn ích kỷ của bản thân hắn lại mang đến tổn thương gần như chí mạng cho Lâm Lang và người nhà cậu, Hàn Tuấn rất tỉnh táo trước điều này, đây chính là lý do bất kể Lâm Lang gây ra chuyện gì, hắn cũng có thể kiềm chế mà bao dung. Con người ta khi còn sống, ngoài tình yêu, còn rất nhiều thứ nhất định phải hoặc xứng đáng có được, ví như tình thân, ví như ước mơ, ví như cuộc sống đường đường chính chính không lo không sợ, niềm hạnh phúc con cháu đầy đàn, vinh quang làm rạng rỡ tổ tông. Mà Lâm Lang vốn dĩ có thể đạt được, lại bị hắn tước đoạt tất thấy, điều hắn có thể cho

cậu chỉ là tận khả năng yêu thương cậu, cố gắng giúp cậu tránh xa ngoại giới sẽ khiến cậu tổn thương, và cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt nhất về mặt vật chất. Ngạo mạn như hần cũng phải thừa nhận rằng, nếu đặt thứ hần có thể cho trước mặt thứ hần đang cướp đoạt thì đúng là chẳng bõ bèn chi.

Mùng hai đến mùng bảy là thời gian cao điểm để dân quê đi thăm người thân, truyền thống luôn luôn hướng tới những điều có thể nhận được biểu dương nhiệt liệt nhất. Qua mùng tám, thời tiết ngày một ẩm áp. Trời ẩm, vạn vật hồi sinh, tuyết đọng tan hết, ruộng lúa xanh biếc mơn mớn, khung cảnh thịnh thế đậm chất tân xuân hướng vinh. Mười bốn tháng giêng, Cao Chí Kiệt gọi điện hỏi cậu chừng nào về, bảo là năm nay hần mua nhiều pháo hoa lắm, muốn dẫn cậu ra ngoại ô đốt. Lúc ấy Lâm Lang đang dẫn bé con Đoàn Đoàn – cháu trai nhà thím ba – đi đốt đèn lồng, thằng bé vui vẻ nhảy loi chơi, trẻ con hai ba tuổi là dễ cưng nhất, nói chuyện bập bà bập bẹ, tướng đi lon ton cũng khiến người ta thích không thôi. Bà nội Lâm yêu cháu vô bờ, thấy đứa nhỏ khả ái liền nhắc đến Lâm Lang ngày bé, ngồi một bên cười nói: “Mắt mũi thằng bé này giống hệt con ngày xưa.”

Cháu trai nhà thím ba mới khoảng một tuổi rưỡi, ngay cả lông mày còn lưa thưa chưa rõ. Lâm Lang ý có thân cao, đang đuổi theo thằng nhóc đùa giỡn, nghe bà nội Lâm nói thế liền cười ngượng: “Nội đừng cứ thấy đứa nhóc một hai tuổi nào cũng bảo giống con.”

Ai ngờ thím ba lại cười toét như hoa: “Nếu giống Lâm Lang thật thì tốt rồi, khỏi lo ế vợ.”

Lâm Lang làm bộ không nghe thấy, Đoàn Đoàn nhón chân với đèn lồng trên tay cậu, nhưng với mấy lần không tới, đôi mắt to sáng rỡ chẳng mấy chốc đã ngấn nước, hướng ánh nhìn đáng thương về phía thím ba và bà nội Lâm. Cõi lòng Lâm Lang vừa mềm mại vừa ẩm áp, bèn khom người xuống, cười bảo: “Gọi chú tư, Đoàn Đoàn gọi chú tư đi rồi chú cho con đèn lồng.”

“Tế thử...” Đoàn Đoàn ngọng nghịu nắm ống quần cậu: “Tế thử...”

*ở thì bé nó nói ngọng “tứ thúc” thành “tế thử”

Lâm Lang bật cười ha ha, cúi lưng đưa đèn lồng vào tay Đoàn Đoàn. Tay thằng bé mập ú nu, cũng không lạnh như tay cậu. Bầu trời nông thôn lấp lánh ánh sao, Đoàn Đoàn xách đèn lồng chạy loạn khắp sân. Tiếng reo hò của trẻ thơ luôn tràn ngập vui sướng, khiến bà nội Lâm nhìn mà cười không ngừng. Thím ba cười bảo Lâm Lang: “Chờ thêm vài năm nữa, Lâm Lang cưới vợ có con, nhất định phải đón bà nội đi chăm chút, xem kìa, bà nội con thích em bé quá trời.”

Lâm Lang mỉm cười, cậu nhìn Đoàn Đoàn nhảy loi chơi giữa sân mà mặt mày sáng ngời. Cả diện mạo lẫn tính cách của Lâm Lang đều ôn hòa, trẻ con cũng rất thân thiết với cậu. Nhà họ cách cổng thôn không xa, gió trong sân mạnh hơn nhà người ta một chút, tóc bị gió thổi cơ hồ che khuất mặt mũi cậu, bà nội Lâm thấy vậy bèn cười nói: “Con nên cắt tóc đi.”

Đoàn Đoàn chạy một hồi, chẳng biết sao lại đập dây giày, ngã oạch xuống đất, đau đến mức khóc ré, nhưng chỉ khóc hai tiếng đã nín, chớp chớp đôi mắt ướt nhẹp. Thím ba cười, kéo Đoàn Đoàn đứng lên khỏi đất, cười bảo: “Cũng phải, mấy năm nay Lâm Lang toàn nuôi tóc dài, con cũng quên mất nó để tóc ngắn trông ra sao rồi.”

Bà nội Lâm thoáng bị thương, nhẹ giọng nói: “Trên trán nó có sẹo nên để tóc dài che đi, nhiều năm rồi, sẹo cũng không thấy rõ nữa.”

Vụ tai nạn giao thông ấy lưu lại cho Lâm Lang một vết sẹo, trở thành quá khứ cậu không muốn đối mặt. Cậu dùng tóc che đi, phảng phất như chỉ cần không nhìn thấy thì sẽ không ngày ngày nhớ tới những năm tháng thê thảm kia. Kỳ thực từ khi cậu lên lớp mười một, vết sẹo đã mờ đi rất nhiều, không quan sát kỹ thì căn bản không nhìn ra, song cậu vẫn che. Thay vì bảo che đi vết sẹo, chẳng bằng nói cậu đang phủ lấp một quá khứ mà bản thân không muốn đối mặt.

Lâm Lang mua vé tàu trưa mười sáu tháng giêng. Hôm mười lăm, cậu cưỡi xe đạp lên trấn, đến tiệm cắt tóc nằm ngay ngã tư. Chỗ bọn họ cắt tóc rẻ hơn thành phố F nhiều, tỉa tóc bình thường chỉ tốn hai ba đồng. Thợ cắt tóc là một phụ nữ tầm ba mươi, vừa chải tóc cậu vừa hỏi: “Em tính cắt kiểu gì?”

Trải qua gần một tháng nghỉ, tóc Lâm Lang lại dài ra đáng kể, tóc đằng trước nếu chải thẳng xuống có khi che luôn mắt cậu. Ánh mặt trời ban trưa ảm áp vô ngần, những tia nắng xuyên qua cửa kính tiệm cắt tóc chiếu lên áo lông của cậu. Lâm Lang ngẫm nghĩ một lát, nhìn chính mình trong gương, đáp: “Ngắn ngắn chút, gần giống tóc húi cua ấy.”

Thợ cắt tóc nhoẻn cười, vừa hạ kéo vừa cười nói: “Thỉnh thoảng đổi kiểu tóc cũng hay, năm mới hình tượng mới nha.”

Lâm Lang nở nụ cười với gương. Từng lọn từng lọn tóc bị cắt xuống, cậu vẫn bất động nhìn gương, dù tầm mắt thỉnh thoảng giao nhau với thợ cắt tóc, cũng không hề né tránh. Từ khi lên cấp ba Lâm Lang đã không để tóc ngắn nữa, sắp quên luôn hình ảnh tóc húi cua ngày xưa của mình rồi. Tóc càng ngày càng ngắn, cậu nhìn gương, như thể đang nhìn mình của thuở thiếu thời chậm rãi bước ra từ đối diện. Tiệm cắt tóc đang phát ca khúc cực hot hồi năm kia, “Đôi cánh vô hình” của Trương Thiều Hàm. Thợ cắt tóc cười nhìn Lâm Lang sáng sủa hẳn lên trong gương: “Đúng là người đẹp thì để kiểu tóc gì cũng đẹp hết, em nhìn đi, trông hoạt bát hơn hẳn.”

Trên đường có ô tô bấm còi chạy qua, lớp vôi bên ngoài tiệm cắt tóc đã loang loang lố lố, nước đọng đục ngầu phản chiếu ánh mặt trời, sóng sánh rọi lên vách tường của cửa tiệm. Lâm Lang mỉm cười trước gương, thoáng ngưng ngừng, lại có chút kiêu ngạo. Lâm Lang trong gương mi thanh mục lãng, điềm tĩnh tuấn tú, đẹp tới nỗi ai nhìn cũng hai mắt tỏa sáng.

162. Chương 162: Lý Trí Và Tình Cảm

Cậu trở về từ thị trấn, về đến nhà thì tiết trời đang ảm. Bà nội Lâm đang dọn củi trong sân, thấy cậu đẩy xe vào thì thoáng ngỡ ngàng, ngay lập tức lại nở nụ cười, đứng thẳng người dậy, bảo: “Con trai mà, để tóc ngắn vẫn đẹp hơn.”

Hôm Lâm Lang về trường, chú hai lái xe máy chở cậu lên huyện đón xe buýt, cây liễu già trong bãi đất trũng đầu thôn thế mà đã bắt đầu nhú chồi xanh. Thời tiết mùa xuân chuyển ảm rất nhanh, mặc áo lông đi vài bước mà đã một đống mồ hôi. Quan Bằng đã đứng chờ cậu ở cổng bến xe, nhắc trông thấy Lâm

Lang thì suýt nữa không nhận ra. Trong ấn tượng của hắn, Lâm Lang luôn để tóc dài thướt, cơ hồ che non nửa khuôn mặt. Hồi trước hắn từng hỏi mấy lần, Lâm Lang chỉ bảo là tháng nào cũng cắt tóc quá phiền phức. Hên là chất tóc Lâm Lang bóng mượt mà mềm mại, dù hơi dài, nhưng trông cũng không lồi thối. Dần dà, Lâm Lang trong ấn tượng của hắn dường như nên là đáng vẻ tóc thật dài, im lặng mà ôn hòa, phối hợp với toàn thân lại càng gia tăng điểm mạnh. Nhưng hiện tại, Lâm Lang trước mặt hắn có mái tóc ngắn ngắn, chỉ dài hơn tóc húi cua chút đỉnh, vì trên trán không có mái nên nguyên phần trán và mi mắt đều hiển lộ rõ nét. Long mày thanh tú tựa tranh vẽ, long mi cũng thật dài, song không đen nhánh như mực mà ánh sắc nâu. Như thể ngàn ấy năm tới nay, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến gương mặt vốn dĩ của Lâm Lang, Lâm Lang đẹp dễ tuần tú nhường ấy lại khiến hắn có chút xa lạ.

Lâm Lang bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của hắn, bèn hé môi khoe nụ cười xán lạn: “Năm mới hình ảnh mới, hết thầy bắt đầu lại từ đầu.”

Vì còn chú hai Lâm Lang ở đây, thành thử Quan Bằng không dám nhiều lời. Chú hai nhắc ba lô của Lâm Lang từ xe máy xuống, nhưng lại dôi thêm một túi nilon. Lâm Lang ngơ ngác hỏi: “Đây là...?”

“Cô con gửi bánh bông lan với sữa cho con, dặn lên tàu đói bụng thì ăn.”

Ngoại trừ ba lô Lâm Lang xách về, bà nội Lâm còn cho cậu thêm một túi đặc sản quê nhà, nói là tặng Hàn Tuấn, bắt cậu mang đi hết. Lúc đi Hàn Tuấn đã xách theo một ít rồi, bà nội Lâm làm vậy, chứng tỏ thực sự xem hắn là quý nhân tương lai của Lâm Lang. Ai lại từ chối tấm lòng của bà cụ, dẫu túi kia chẳng hề nhẹ tí nào, song Lâm Lang vẫn mang theo. Bây giờ lại mọc thêm một túi to đùng nữa, chờ lát nữa lên tàu sẽ bất tiện lắm, chung quy ngồi tàu vào dịp Tết cũng chẳng phải chuyện thoải mái gì, dù Quan Bằng chiếm được hai vé có ghế nhờ hơi ông ba nhà hắn, song lên tàu vẫn là một cửa đại nạn. Nghe bạn học nói, hiện tại quá đông người lên tàu, đôi khi trên tàu hết chỗ chứa, dẫu đã đến ga và dừng lại, nhưng cửa tàu vẫn đóng chặt, đến thời gian thì đi luôn, một người cũng không cho lên, dừng lại thuần túy là làm màu thể thôi. Ngay cả khi có thể lên tàu như bình thường, người lên cũng phải xếp hàng dài thật dài. Quan Bằng cầm túi thay cậu, nói: “Không sao đâu, tí tui mình mua lối đi xanh, vào ga sớm sớm chút.”

*lối đi xanh: lối đi ưu tiên

Hai người kéo túi lên xe buýt, còn chưa ngồi xuống, Quan Bằng đã cười “chặc chặc”. Lâm Lang bị nhìn chằm chằm đến hơi xấu hổ, đỏ mặt cười gượng: “Sao... Sao?”

Bởi lẽ vừa qua Tết, lại trùng khoảng thời gian cao điểm đi làm ăn xa, ai lên xe cũng xách bao lớn bao nhỏ. Túi của hai người quả thực không để xuống được, Quan Bằng liền ôm túi của Lâm Lang ngồi xuống ghế: “Sao trắng gì nữa, lóa hết cả mắt rồi.”

Quan Bằng là người một nhà, Lâm Lang cũng chẳng tội gì phải ngượng nghịu, đỏ mặt ăn ngay nói thật: “Cậu đừng nhìn nữa, vừa bước chân ra khỏi tiệm cắt tóc là tởm hối hận, tóc dài quen rồi, không có cái gì che mắt như bây giờ cứ thấy kỳ kỳ thế nào.”

“Đẹp mà.” Quan Bằng cười hì hì: “Có phong vị khác.”

“Phấn đi.” Lâm Lang đá hắt một cước, tự cho là thông minh mà nói lảng sang chuyện khác: “Aiz, nghĩ đông sao không tới nhà rủ tớ đi chơi?”

Trên mặt Quan Bằng thoáng vẻ xấu hổ, hai mắt lại hàm chứa ý trêu tức, nhìn cậu nói: “Gi, tớ có đi, nhưng vừa đến cổng nhà thì nghe ai kia của cậu đến... Tớ nghĩ một hồi rồi quyết định không vào nữa.”

Trên mặt Lâm Lang lập tức tỏa khí nóng, năm ngoái cậu lấy danh nghĩa bị bao nuôi chuyển đến nhà Hàn Tuấn, Quan Bằng cũng biết, tưởng hai người họ tình cũ lại cháy. Tuy nhiên, tình cảm giữa Lâm Lang và Hàn Tuấn không phải mối quan hệ bình thường, không chỉ vì hai người đều là con trai, mà còn bởi Hàn Tuấn là chủ công ty, Lâm Lang chỉ là sinh viên mười tám tuổi. Trong mắt người ngoài, cách phối hợp này không tự nhiên như bao đôi đồng tính khác. Theo như Cao Chí Kiệt nói đùa thì, dòm vô đã thấy sắc mùi “giao dịch bất chính”. Kỳ thực Quan Bằng vẫn có chút kiêng dè, cũng sợ Lâm Lang xấu hổ, nên rất ít hỏi chuyện bọn họ, mỗi lần đều là Lâm Lang chủ động đề cập, hẳn mới ngồi một bên nêu dăm ba suy nghĩ của mình. Nhưng lúc này vẫn nên nói gì đó mới được, Lâm Lang nuốt một ngụm nước miếng, cong miệng cười: “Anh... anh ấy thì sao chứ, cậu đến cứ đến, hai người cũng đâu phải kẻ thù... Ảnh vốn không định ở lại nhà tớ, trùng hợp tuyệt lớn quá... đường khó đi, nên mới nán lại hai hôm.”

“À.” Quan Bằng thấy cậu ngượng ngùng như vậy, trên mặt cũng có chút không tự nhiên, hỏi khê: “Bà nội cậu...”

“Ảnh tự xưng là giáo viên trường mình...” Lâm Lang sợ hành khách xung quanh nghe thấy, đè giọng cực thấp: “Nội tớ tin.”

Loại chuyện lừa gạt người già này cũng chả vẻ vang gì, Quan Bằng vài lần muốn nói lại thôi, nhỏ giọng bảo: “Ừ, cậu biết mình đang làm gì là tốt rồi.”

Đến nhà ga thị xã, lên tàu dĩ nhiên lại là một hồi “long tranh hổ đấu”, lúc tàu gần đến thành phố F, di động của Lâm Lang chợt reo vang, là Hàn Tuấn gửi tin nhắn: “Ngày mấy về nhà?”

“... Chờng nào về trường?”

Trong lòng Lâm Lang tự dưng có chút đắc ý: “Hôm nay.”

“Mấy giờ tới nơi, tôi lái xe đến ga đón em.”

Lâm Lang dứt di động vào túi, nhưng chừng mười phút sau, điện thoại trong túi lại vang liên tục. Quan Bằng tò mò nhìn qua: “Di động kêu kia.”

Lâm Lang đỏ mặt, đành phải móc điện thoại ra, vậy mà có đến ba bốn tin nhắn chưa đọc. Cậu đang tính xem lần lượt thì người nọ đã gọi qua. Lâm Lang nhanh chóng ấn từ chối, gửi tin nhắn nói: “Đường dài lại còn chuyển vùng nữa, không nghe điện thoại được.”

*đường dài + chuyển vùng: ví dụ bạn là người thành phố A + đăng ký sim tại thành phố A, ở thành phố A gọi cho người thành phố B -> gọi đường dài; còn nếu ra khỏi thành phố A, đến thành phố C gọi cho người thành phố B -> gọi đường dài + chuyển vùng, sẽ tốn thêm phí dịch vụ

Trả lời xong, cậu đọc hết tin nhắn của hắn một lượt, rồi mới từ tốn nhắn lại: “Sáu rưỡi tối về đến thành phố.”

Quan Bằng mỉm cười hỏi: “Ai thế? Ai gửi tin nhắn?”

Lâm Lang xấu hổ, im lặng xem như trả lời. Thực ra Hàn Tuấn rất hiếm gửi tin nhắn, có chuyện toàn trực tiếp gọi điện thoại. Sau này sợ cậu ở nhà, đừng người sẽ không tiện, thành thử mới đổi sang gửi tin nhắn. Nhét điện thoại vào túi xong, cậu mới đột nhiên ý thức được hóa ra chỉ mới qua một cái Tết, mà mối quan hệ vốn có phần xa cách giữa cậu và Hàn Tuấn đã ngên nhứn đốn thời khắc xuân về hoa nở như tiết trời giờ đây tự lúc nào chẳng hay. Điều gì đó trong lòng cậu rõ ràng vẫn chưa đổi thay, lại như thể đã sớm biến chuyển hoàn toàn, những đau khổ và đấu tranh trước kia phảng phất một giấc mộng đã qua. Cậu hơi mê muội, không rõ mình rốt cuộc muốn điều chi, không rõ mình đi tới bước này bằng cách nào. Dường như cậu không buông được Hàn Tuấn, lại chẳng thể phụ sự kỳ vọng của gia đình. Cậu rơi vào một vòng lẩn quẩn, mà nhân vật cậu sắm vai trong vòng lẩn quẩn ấy lại là kẻ khiến người ta căm hận.

Cậu có chút không biết làm sao, nội tâm vô cùng mâu thuẫn. Bản thân yếu đuối như vậy, ngay cả chính cậu cũng thấy chán ghét. Cậu thoáng suy sụp, nhìn ra ngoài cửa sổ một hồi, đoạn quay đầu hỏi Quan Bằng: “Nếu cậu là tớ thì cậu sẽ làm gì?”

Quan Bằng ngẩn ra, khóe miệng khẽ nhếch: “Muốn hỏi tớ thật à?”

Lâm Lang thấp thỏm quay mặt về phía cửa sổ: “Con người tớ thiếu quả quyết, hai bên đều không hạ nổi quyết tâm... Nhưng tớ biết, sớm muộn gì cũng phải hạ quyết tâm... Tan tan hợp hợp thế này, chẳng tốt đẹp gì với cả hai...”

Bên cạnh họ còn có hành khách khác, Lâm Lang nói rất mơ hồ mà rồi rầm. Quan Bằng mím môi, thẳng như hạ quyết tâm rất lớn, nhìn Lâm Lang đáp: “Nếu là tớ, tớ chọn cắt đứt với anh ta.”

Lâm Lang đang cầm một miếng giấy lau hơi nước trắng xóa trên cửa sổ, nghe hắn nói thì thoáng khựng tay lại, nhưng không đáp, chỉ có gương mặt thoáng tỏ vẻ kinh hãi. Tàu đã chạy vào địa phận thành phố F, ruộng đồng dần biến mất, có thể nhìn thấy những tòa cao ốc trắng bạc qua ô cửa sổ. Chẳng biết qua bao lâu, Lâm Lang đột ngột xoay người lại, đỏ mắt nói: “Tớ làm không được...”

Dẫu chính bản thân cũng thấy xấu hổ và đáng giận, cậu vẫn không thể đoạn tuyệt một cách quả quyết. Trong cuộc tình dây dưa lằng nhằng này, cậu chưa bao giờ đóng vai kẻ quyết đoán. Tàu chậm chậm chạy vào ga, thành phố F là trạm cuối, người người đều vội vàng đứng lên lấy hành lý, trên tàu loạn hết cả lên, Lâm Lang và Quan Bằng chen chúc xuống tàu. Thời điểm đặt chân xuống hầm ngầm, Lâm Lang bỗng đứng luống cuống, quay sang nhìn Quan Bằng, cất giọng mù mịt mà bối rối: “Tớ làm sao bây giờ, anh ấy muốn tới đón tớ.”

Quan Bằng cũng thoáng chờ ra, dưới hầm tối mờ mờ, ánh đèn vàng đục chiếu lên gương mặt trắng mịn của Lâm Lang, hết như năm ấy lần đầu tiên gặp Lâm Lang, Lâm Lang mười lăm tuổi, ít nói hướng nội, tựa đứa trẻ cái gì cũng không hiểu. Quan Bằng chợt ngộ ra, hẳn căn bản không có tư cách, cũng không có năng lực gánh vác tương lai của Lâm Lang. Ban này Lâm Lang hỏi hẳn trên tàu, có lẽ cũng chẳng hy vọng hẳn trả lời thật lòng, mà hy vọng người bạn này ủng hộ và cổ vũ mình.

Có lẽ cậu chỉ mong hẳn cho cậu một chút can đảm, hẳn lại lựa chọn đối mặt với lý trí, trả lời thành thực.

Hắn kiên định nhìn Lâm Lang, cười nói: “Xe đến trước núi ắt có đường, giờ anh ta đã đến rồi, cậu tránh né có ích gì. Nói suy nghĩ của cậu cho anh ta biết, xem Hàn Tuấn đáp thế nào rồi cậu hãy quyết định.”

Lâm Lang gật gật đầu, đeo ba lô bước lên cầu thang. Ngoài trời đã tối hẳn, đèn đường lộng lẫy mà rực rỡ khôn xiết. Vừa ra khỏi cổng soát vé, đã bắt gặp Hàn Tuấn diện áo khoác đen đứng bên ngoài, hẳn thấy cậu thì khẽ mỉm cười, anh Tuấn và dịu dàng vô hạn, vậy gọi: “Lâm Lang, bên này.”

Mũi Lâm Lang cay cay, cõi lòng đắng chát mà ngọt ngào, cơ hồ chỉ muốn bắt chập tất cả mà chạy trốn chết. Họ vướng mắc lẫn nhau, cho nhau ấm áp hoặc thương tổn, tất thấy đều vì cả hai yêu nhau. Dây dưa tan tan hợp hợp rồi một ngày cũng chạm hồi kết, lúc này đây nếu cậu ngoảnh đầu lại, thì nhất định sẽ quyết không thay lòng, vạn kiếp bất phục.

163. Chương 163: Thổ Lộ Tình Thâm

Lâm Lang và Quan Bằng cùng ra khỏi nhà ga, Hàn Tuấn bước lên cầm túi trong tay cậu: “May mà tôi lái xe nhanh, bằng không là bắt hụt rồi.” Nói đoạn, hẳn gục đầu xuống, vươn tay ôm eo cậu, thì thầm: “Vừa rồi suýt nữa không nhận ra em.”

Lâm Lang không dấu vết tránh khỏi tay hẳn, mặt hiện một tầng đỏ ửng, quay đầu gọi: “Quan Bằng...”

“Cậu đi trước đi, tớ bắt taxi về trường.” Thái độ của Quan Bằng với Hàn Tuấn vẫn y nguyên, không lạnh lùng cũng chẳng thân cận, chỉ xuất hiện chung vì cùng một người, không hơn. Họ vốn là người thuộc hai thế giới, nếu không phải trước mặt Lâm Lang, có khi gặp gỡ nhau trên đường cũng sẽ không gật đầu chào hỏi.

Lâm Lang ngốc kinh người trên phương diện đối nhân xử thế, muốn cậu làm cầu nối giữa Hàn Tuấn và Quan Bằng, đây cơ hồ là nhiệm vụ bất khả thi. Tựa như hiện tại, nếu gọi Quan Bằng cùng mình lên xe Hàn Tuấn về trường, cậu sợ trong lòng Quan Bằng không thoải mái, không muốn. Nhưng nếu cậu giữ vững tình bạn, chọn đi taxi hoặc xe buýt với Quan Bằng, bỏ Hàn Tuấn lái xe không trở về, thì có vẻ thiếu thỏa đáng. Cậu chẳng biết nên làm sao mới tốt nhất, cứ mãi đứng trên bậc thềm, hồi hận sao mình không nghĩ đến vụ này lúc ở trên tàu.

Song trong lúc cậu mãi khó xử, Quan Bằng đã lên taxi rồi. Hàn Tuấn đi tới khoác vai cậu ra ngoài, vừa đi vừa cười bảo: “Cậu ta cũng biết điều đấy.”

Lâm Lang mở cửa xe ngồi vào, có chút bất mãn với thái độ mà hắn dành cho Quan Bằng: “Quan Bằng là bạn thân nhất của em, anh nên khách sáo với cậu ấy một chút.”

“Khách sáo thế chưa đủ à? Thằng nhóc mới tí tuổi đầu, tôi vẫn chưa xem cậu ta là đàn ông đâu.”

Lâm Lang hết nói nổi, cậu và Hàn Tuấn có khoảng cách tuổi tác, khiến cả hai phần nào cảm thấy lúng túng trong vòng bạn bè của nhau, ít nhất cậu cho rằng như vậy. Bạn bè cậu đối với Hàn Tuấn quả thực còn hơi trẻ, đúng là hai người đang yêu đương, nhưng vẫn đâu thể lẫn lộn “vai vế”.

Xe chạy một mạch về phía trước, đêm thành phố F xinh đẹp quá đỗi, nhà ga cách trường họ rất xa, Lâm Lang chẳng mấy khi lại đây, nên cũng có chút tò mò và mới lạ với cảnh đêm. Dư vị Tết chưa tan hết, cửa hàng hai bên đường vẫn tấp nập, khu vực xanh hoá rực rỡ ánh đèn màu, điểm tô cho cảnh đêm càng thêm hoa lệ. Lo lắng và thương cảm vẫn lượn lờ trong lòng cậu, Lâm Lang ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài khe khẽ: “Đẹp quá đi.”

Có thể do ngoài trời dần chuyển lạnh, cửa kính từ từ mờ đi, bao phủ bởi một tầng sương đậm nhạt. Xe dừng tại một nơi lạ lẫm. Nhà ga nằm ở phía Bắc thành phố F, mà nhà họ lại tọa lạc tại khu dân cư mới chéch về phía Nam, tự lái xe cũng tốn hơn nửa tiếng. Lâm Lang thoáng kinh ngạc: “Nhanh vậy đã đến á?”

Cậu lau cửa kính, phát hiện bên ngoài tối như mực, xoay qua hỏi: “Đây là đâu, anh chuyển nhà hả?”

Hắn không đáp lại cậu, mở cửa xe nói: “Xuống đi.”

Trời đã tối hẳn, hình như họ đến ngoại ô, bốn phía không một bóng người, có mỗi một hồ nước nhỏ, cây cối chỉ còn là những bóng đen đứng lặng trong màn đêm. Đêm đầu xuân se se lạnh, Lâm Lang kéo kín cổ áo, hỏi: “Tối đây làm chi?”

Hàn Tuấn quay lưng lấy một văn kiện từ trong xe. Lâm Lang nhận ra là hợp đồng bao nuôi mà họ ký kết năm ngoái, lập tức ngây ngẩn cả người. Đến khi hắn đưa hợp đồng tới trước mặt, cậu mới phát hiện trên giấy còn đặt một cái bật lửa màu sẫm: “Đốt nó đi.”

Lâm Lang không chìa tay ra, có chút bối rối mà gục đầu xuống: “Anh... anh không muốn bao nuôi em nữa sao?”

“Không muốn nữa.” Hắn trả lời chắc nịch: “Là tôi nhất thời ảm đầu nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn như ký hợp đồng bao nuôi, tôi vô tình sỉ nhục em, sỉ nhục chính tôi, cũng sỉ nhục tình cảm hơn năm qua của hai ta.”

Lâm Lang nhận lấy bật lửa và hợp đồng, ngẩng đầu nhìn Hàn Tuấn, nhưng dưới ánh trăng mờ ảo, căn bản không thấy rõ sắc mặt hắn. Cậu không muốn đốt bản hợp đồng, như thể tờ giấy mỏng manh này không phải thứ sỉ nhục nhân cách mình, mà là lý do và chỗ dựa để cậu đắm chìm trong hạnh phúc thoáng qua. Ngay cả khi bị lương tâm giày vò, cậu vẫn có thể tự nhủ: “À, mình không hề tự nguyện sống với anh ta, mình bị bao nuôi mà, hết cách nên đành phải ở bên anh ta thôi.”

Nhưng ngày nào đó, chính cậu cũng chẳng thể lừa gạt mình bằng loại suy nghĩ lừa mình dối người ấy nữa, trái lại chỉ vạch một nét bút ô nhục lên mối tình của họ. Cậu ngẫm nghĩ một hồi, rút cuộc vẫn cầm bật lửa, đặt tờ giấy xuống đất. Ánh lửa sáng rọi chiếu lên mặt Lâm Lang, cậu ngẩng đầu, dường như trong con người cũng nhen nhóm một ngọn lửa, có chút ầm ứ, lại có chút đắc ý, hoặc như đang che lấp cảm xúc thật của mình: “Đáng lẽ nên đốt tờ giấy này từ lâu rồi, em nhất định là bị anh chọc tức đến lúc lú lẩn mới nóng đầu đi ký hợp đồng.”

“Chẳng biết là ai làm ai lúc lú lẩn đâu.” Ánh lửa dần dần yếu đi, hần vươn tay kéo cậu dậy, đoạn trở tay nắm lấy tay cậu: “Sao lạnh thế này?”

“Tay em toàn vậy à, ầm lên là hết.”

“Tay đỡ bị rộp do lạnh chưa?”

Lâm Lang rút tay bỏ vào túi: “Đỡ nhiều rồi, dầu sao cũng không nặng lắm, trời ầm là tự khỏi thôi.”

Hai người vào xe lần nữa, hần nghiêng người qua, Lâm Lang tưởng hần muốn hôn mình, liền khép hờ mắt, ai ngờ hần chỉ thắt dây an toàn hộ cậu. Hàn Tuấn buồn cười, ghé sát tai cậu hỏi: “Em đang chờ cái gì? Chờ tôi hôn em à?”

Lâm Lang ngượng không chịu nổi, bèn quay mặt về hướng cửa sổ, đèn trong xe chiếu lên người cậu, cậu mím môi, im lìm không nói gì. Hần cầm lấy một tay cậu, dịu dàng vuốt ve mu bàn tay, gọi khẽ: “Lâm Lâm.”

Trên mặt Lâm Lang còn nóng hôi hổi, giữ nguyên đầu không chịu quay lại. Hần thở dài, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay về nhà, tôi nghĩ tới nghĩ lui rồi ra một quyết định.” Thấy Lâm Lang vẫn không có ý quay đầu, hần bèn nâng cao giọng: “Tôi quyết định để em dọn về trường.”

Lâm Lang ngậy ra, chậm rãi xoay qua, có chút không tin nổi vào ai mình. Cán cân tình cảm của cậu vẫn dao động liên tục giữa trái và phải, rõ ràng đến vậy, thông minh như Hàn Tuấn lẽ nào không nhìn ra. Cổ họng Lâm Lang khẽ động, hỏi nhỏ: “Tại sao, anh muốn... muốn buông tay ư?”

“Tôi suy nghĩ thật lâu, cũng rất sợ người em đi rồi, tư tưởng lớn khôn, sẽ không chịu trở về nữa. Nhưng em dễ dàng quay lại bên tôi, rồi cũng dễ dàng rời xa tôi như trước kia thôi. Nếu đã thế, tôi bằng lòng chờ đợi, chờ tới ngày em chuyển tâm một lòng.”

Lâm Lang cúi đầu, lông mi tạo thành bóng râm dưới mắt, thoáng run rẩy, phảng phất như không chịu nổi dù chỉ một làn gió: “Nhưng, nếu lần này em chạy trốn luôn thì sao, thiếu anh đốc thúc, có thể em sẽ không có lòng can đảm.”

“Tôi sẽ không cho em cơ hội xả hơi, Lâm Lâm, em dọn tới ở, lần đầu tiên là vì tôi ép buộc em, lần thứ hai là tôi cố ý bị thương lừa em, lần thứ ba là tôi bao nuôi em. Lúc này đây, không lừa dối, không ép buộc, tôi muốn em cam tâm tình nguyện trở lại bên tôi.” Hần tựa hồ cũng không chắc chắn với tương lai của họ,

nắm tay cậu nói: “Lâm Lâm, tôi rất yêu em, em biết đúng không?”

Mũi Lâm Lang cay xè, nhẹ nhàng gật đầu.

“Tôi bây giờ hình như đã qua cái tuổi cả ngày treo chữ yêu bên miệng, nhưng tôi muốn nói với em một lần cuối cùng, muốn em ghi tạc trong tâm, vĩnh viễn đừng quên. Ngày trước, bất luận là thời điểm hai ta hòa hợp hay chia tay, mặc kệ tôi biểu hiện thế nào, thâm tâm tôi vẫn vẫn nhận định em là người của tôi, mặc kệ đường quanh co cỡ nào, em đi con đường ấy thì người chờ em tại điểm cuối vẫn luôn là tôi. Nhưng chẳng rõ tự lúc nào, tôi bắt đầu hoài nghi năng lực của mình. Em có ước mơ và cuộc đời em, có người và chuyện em quan tâm, có lẽ tôi không cách nào chiếm được trái tim em, hoặc chỉ chiếm được mỗi trái tim mà thôi. Nếu không yêu tôi, em sẽ cùng một cô gái tốt kết hôn sinh con, kể ti tiện ích kỷ tôi đây nhất định không chịu đựng nổi. Song đến một ngày, tôi đột nhiên ngộ ra, không chiếm được trái tim em có lẽ vẫn chưa phải kết cục bản thân không muốn chứng kiến nhất, điều tôi không muốn thấy nhất chính là tôi có được tình yêu của em, nhưng em vẫn muốn kết hôn với người khác. Em yêu tôi, lại nên vợ nên chồng cùng người khác, em như vậy, tôi nghĩ đến cũng có chút xót xa. Tôi chính là kẻ như thế đấy, em hạnh phúc, tôi sẽ ghen tỵ, em không hạnh phúc, tôi sẽ đau lòng. Cuộc đời em bị tôi hủy hoại, dẫu tôi luôn tự tin rằng sẽ dốc hết khả năng bù đắp cho em, cho nhiều gấp ngàn gấp vạn lần thứ em đánh mất. Nhưng, nếu chỉ là tôi đơn phương tình nguyện thì sao. Thứ tôi có khả năng tặng em, biết đâu trong mắt em lại chẳng tốt đến vậy, mà thứ tôi hại em mất đi, có thể là báu vật em thà chết cũng không muốn vứt bỏ. Bây giờ tôi mới ý thức được rằng mình không nên thay em lựa chọn có nên sống bên tôi không, mà nên giao quyền quyết định cho em. Tôi chỉ làm chuyện nên làm, đó là chân chính theo đuổi em một lần, dốc hết tất cả của tôi để theo đuổi em, dù thất bại cũng không hối hận.”

Lâm Lang đã rơi lệ, không có tóc che, nước mắt như chuỗi hạt đứt đoạn lăn dài xuống gương mặt trơn mịn của cậu. Hàn Tuấn nghiêng người qua hôn Lâm Lang, cậu liền vòng tay ôm cổ hắn, dấy dĩa ẩm ướt hòa lẫn cùng dòng lệ ấm nóng. Lúc hai người tách ra, Lâm Lang tựa lên ghế, cất giọng run nhẹ: “Em... em...”, hơi gấp gáp, lại có chút trốn tránh. Cậu muốn nói, cậu từng cảm hận người khác so mình với con gái, nhưng cậu hiện tại, thật hy vọng mình là một cô gái. Vì Hàn Tuấn, cậu hy vọng mình không phải con trai, mà là một cô gái.

Lâm Lang chìm trong chua xót mà xấu hổ, mỗi một lại cố chấp, ngay cả mình cũng có chút xa lạ với bản thân. Cậu chưa từng nặng nề và căm hờn như bây giờ, khi nhận thức được trước mặt số phận mạnh mẽ, chỉ dựa vào năng lực mình thì chẳng cách nào đấu tranh. Mà trên thế gian, người cậu có thể khóc lóc đau đớn không chút kiêng nể chỉ có người bên cạnh mà thôi. Xe chạy vào trường, Lâm Lang vẫn khóc mãi không thôi. Hàn Tuấn bất đắc dĩ ôm lấy cậu, trêu chọc: “Quý khóc nhẹ, sao mới mấy ngày không gặp mà đã biến thành con gái rồi.”

Lâm Lang vẫn khóc, lau nước mắt bảo: “Anh đừng... đừng hối hận... đừng hối hận.”

Cậu quá đối bi quan với tương lai của họ, thắng như đã thấy được kết cục không nỡ dự đoán. Trong xã hội hiện nay, loại người như họ sinh tồn quá gian nan, đây không phải một giấc mộng bi thảm có khả năng tỉnh giấc, mà khi họ bốn năm mươi tuổi, người xung quanh hỏi cậu vì sao vẫn độc thân, dường như cậu vẫn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào. Cậu chưa có dũng khí bộc bạch với bà nội cậu thương nhất rằng, người cậu yêu tên Hàn Tuấn.

Cậu xuống xe, mở cốp, mang hành lý của mình ra. Ngoài ký túc xá rất đông người, trên cổng còn treo băng rôn lớn hoan nghênh sinh viên về trường. Hắn giữ cậu lại, nhẹ giọng nói: “Khoan đi đã, trả khăn

quàng cho em này.”

Đoạn, Hàn Tuấn liền tháo khăn quàng trên cổ xuống, sau đó vòng qua đầu, quấn lên cổ Lâm Lang. Lâm Lang ngửa đầu, ngẩn ngơ nhìn sợi dây chuyền bạc mình tặng trên cổ Hàn Tuấn, còn có chiếc nhẫn vàng nơi ngón giữa. Ánh trăng dịu dàng rắc xuống đường, rọi lên người cả hai. Thời gian trôi mau chẳng chờ ai, nhưng Lâm Lang lại vô cùng hy vọng khoảnh khắc có thể ngưng đọng, để cậu dừng chân thở một hơi trên con đường mưa nắng giao nhau này. Khăn quàng mềm mại, phía trên còn lưu giữ nhiệt độ và hương vị của hắt, hơi ẩm mong manh quá đỗi, liệu cậu có thể nhớ mãi một đời hay chẳng.

Cậu chỉ chỉ cốp xe: “Có một túi đặc sản quê em... Nội muốn em đưa cho anh, anh về nhà hẵng mở ra.”

Hắn gật đầu, lại nhìn cậu một cái: “Em vào nghỉ sớm đi, hai ngày nữa tôi đến đón em.”

Lâm Lang khoác ba lô lên vai, nhìn hắn chui vào xe. Cậu vẫn đứng bất động dưới tàng cây ngô đồng, còi lòng bỗng dậy sóng mãnh liệt. Lúc Hàn Tuấn theo đuổi cậu lần nữa, tâm tình cậu vẫn mềm mại và yếu ớt như bây giờ sao, nếu qua đêm nay, lòng cậu lại trở nên cứng rắn, vậy đây phải chăng là đêm cuối họ được làm người yêu của nhau? Bản thân trưởng thành từng ngày, hiện thực cũng từng bước dồn ép, cậu đã chẳng thể bịt tay trộm chuông mà sống tiếp nữa, tốt hay xấu phụ thuộc vào lựa chọn trong năm nay.

Đèn xe sáng lên, cậu bị chói không mở nổi mắt. Xe quành ngược lại, nhưng mới đi mấy mét đã đột ngột dừng bánh, lòng cậu run lên, hắn cũng đẩy xe bước ra, nhìn cậu, khàn giọng mà rằng: “Lâm Lâm, Lâm Lâm, tôi vẫn không thể...”

Mũi Lâm Lang cay cay, lập tức đeo ba lô chạy qua.

164. Chương 164: Tình Tựa Pháo Hoa

Sở dĩ Lâm Lang chạy tới, hoàn toàn là nhất thời xúc động nên ầm đầu, thành ra khi chạy đến trước mặt hắn, cậu chợt xấu hổ, căn bản không biết nên nói gì, ôm hắn thì không dám, ngoài này đông người thế mà. Hắn nhìn cậu bằng ánh mắt cháy bỏng mà mãnh liệt, Lâm Lang lúng túng đến đỏ mặt, lắp bắp nói: “Hồi... Hồi này anh nói gì ấy nhỉ?”

Cậu vừa dứt lời đã bị hắn lôi tuột vào xe, ba lô kẹt trên cửa xe bị hắn kéo ra quăng xuống đất, đoạn đè cậu ngã nhào lên ghế. Nụ hôn nóng bỏng, điên cuồng trút xuống như mưa, Lâm Lang bầu lửng lơ, ngón tay càng lúc càng co chặt, rốt cuộc cam chịu mà ôm lấy cổ hắn. Thân hình Hàn Tuấn cao lớn, cánh tay mạnh mẽ còn to hơn cẳng chân cậu, đầu lưỡi ướt át liếm ướt gương mặt cậu. Cõi lòng Lâm Lang kích động mà sợ hãi khôn xiết, cậu không thở nổi, cơ hồ muốn ngã tè liệt xuống ghế. Hắn gục trên người Lâm Lang, thở dốc dồn dập, bàn tay linh hoạt vẫn bận xoa nắn mông cậu, tựa như đang xóa bỏ lo ngại của cậu, đồng thời nhắc nhở chính mình: “Trước khi theo đuổi em thành công, tôi sẽ không muốn em nữa.”

Tuy nói vậy, nhưng hắn vẫn mút hôn tai cậu, lưỡi nhanh nhẹn thò vào tai cậu không ngừng tìm tòi, Lâm Lang bị kích thích, kiềm lòng chẳng đậu phải run rẩy. Hàn Tuấn có vẻ gấp đến mù quáng, vừa thở dốc vừa

thì thảo: “Tôi muốn em, muốn đến phát điên rồi, Lâm Lâm...”

Lâm Lang nức nở một tiếng, ngăn cái tay muốn vói vào áo mình. Hành động này lại tựa hồ chọc giận Hàn Tuấn, hắn không để ý cậu phản kháng kịch liệt, vén áo lên của cậu lên rồi cắn đầu nhũ. Cậu giãy giụa, hắn liền dùng răng kéo ra ngoài. Lâm Lang kêu một tiếng đau đớn, Hàn Tuấn như chợt bừng tỉnh, bèn hôn cậu, vừa thở hổn hển vừa hàm hồ nói: “Mau đẩy tôi ra, trước khi tôi kịp làm ra chuyện gì, nhanh rời khỏi đây đi...”

Lâm Lang cắn răng đẩy mạnh, lão đảo trốn khỏi xe. Hàn Tuấn thở gấp, nghiêng người tựa ra ghế sau như kẻ mất hồn. Xung quanh có bạn học hiếu kỳ ngó qua đây, Lâm Lang sợ tới mức nhặt ba lô bỏ chạy ngay tắp lự, dục vọng hừng hực xuất hiện đột ngột cháy lan sang cậu, đôi khi cậu thực sự cảm thấy tinh thần Hàn Tuấn khác với người thường, lúc thì giống tình nhân tốt dịu dàng điềm tĩnh, chốc lại cuồng dại mãnh liệt gần như dã thú. Cậu vừa chạy vừa kéo khóa áo len, tim đập bình bình bang bang, sự rung động trước lời tỏ tình sâu nặng trước đó đã bị dục vọng vừa rồi thiêu rụi gần hết. Cậu chạy đến cửa cầu thang rồi nhìn xuống, chỉ thấy xe hắn vẫn lẳng lẳng đậu dưới ký túc xá. Lâm Lang cuống quýt lấy di động soi môi mình, khóe miệng có một chỗ hơi sưng.

Người trong ký túc xá đều lâu lắm không gặp nhau, buổi tối đầu tiên trong trường trôi qua vừa náo nhiệt vừa vui vẻ. Hơn tám giờ, Quan Bằng đến phòng họ chơi, tiện thể cầm theo một bịch đồ ăn vặt để lên bàn Lâm Lang, ngật nổi chưa đầy vài phút đã bị lũ sói đói trong phòng chia nhau xơi sạch. Bận bịu cả ngày, lại náo loạn một hồi trong ký túc xá, nên vừa tới giờ tắt đèn là Lâm Lang liền chui vào chăn. Lúc sắp chìm vào giấc ngủ, đột nhiên có người ghé lên đầu giường cậu. Lâm Lang sợ hết hồn, phát hiện là Quan Bằng mới miễn cưỡng dựng người dậy, hỏi: “Có chuyện hả?”

Quan Bằng cười hắc hắc rồi bước xuống. Lâm Lang tưởng hắn đùa giỡn vớ vẩn nên cũng chẳng để bụng. Sáng sớm hôm sau mới phát giác trên bàn mình lại có thêm một túi đồ, chứa cả đồ ăn lẫn thức uống, hơn nữa còn mắc hơn tối qua thấy rõ, đây mới là thứ Quan Bằng muốn cho cậu, té ra đồ ăn vặt hôm qua chỉ là bình phong. Cậu cất đồ vào ngăn tủ, vệ sinh cá nhân xong thì đến phòng Quan Bằng rủ hắn đi ăn sáng. Quan Bằng vẫn chưa dậy, ậm ờ nằm trong chăn, không chịu phản ứng cậu. Lâm Lang đành phải đi căn tin ăn một mình, lúc về mang hộ cho Quan Bằng tô cháo và cái bánh bao.

Sáng phơi chăn chà giày, vèo cái đã đến trưa. Ăn trưa xong, cả phòng tụ tập xem phim. Ai ngờ mới xem được nửa bộ phim, mấy lớp trưởng khoa họ đã tới tìm người cùng đi phòng giáo vụ nhận sách mới của học kỳ này. Số lượng sách không hề ít, đi lấy sách cũng là công việc đòi hỏi thể lực, nữ sinh thích được chiều chuộng, việc này chẳng tới lượt các cô. Nam sinh khoa Tiếng Anh vốn khan hiếm, cuối cùng hầu như đều đi tất. Quan Bằng thấy cậu thì hoảng sợ, túm cậu lại, hỏi: “Cậu làm gì vậy, cánh tay không được làm nặng mà?”

“Không sao, bê ít chút là được.”

Nhưng Quan Bằng vẫn không an tâm, lén chuồn khỏi đội ngũ lớp mình, sắp đến gần lớp Lâm Lang, lúc ra khỏi khu phòng học thì giúp cậu bê thật nhiều, chỉ cho Lâm Lang mấy quyển mỏng dính. Ai cũng bê từng chồng từng chồng dày cộp, duy mình cậu là vài ba quyển sách mỏng, Lâm Lang lúng túng đến đỏ cả mặt, khẳng khái giành thêm mấy quyển. Quan Bằng lườm cậu một cái, hừ mũi: “Đã yếu còn đòi ra gió.”

Phát sách mới đều là từng lớp tự đi nhận, đội ngũ xếp thành hàng dài, nhận xong đã năm giờ chiều. Lâm

Lang vừa rửa tay xong, đang tính đi căn tin cơm thì di động vang.

Từ sau lần đến Lệ Đô, vì Hàn Tuấn vẫn chưa cho cậu sắc mặt tốt, thành thử Lâm Lang sinh hoạt rất dè dặt, gần như cắt liên lạc với Cao Chí Kiệt, chỉ gửi tin nhắn chúc mừng nhau hồi Tết. Cậu vừa bắt máy, giọng Cao Chí Kiệt đã truyền đến, lớn tiếng gọi: “Lâm Lang!”

Giọng hân vội vàng mà mừng rỡ. Lâm Lang nhin không được cong khóe miệng: “Anh ở đâu?”

“Nhà chứ đâu. Còn cậu thì sao, rảnh không, bữa tôi có bảo đi tìm cậu mà, có quà năm mới muốn tặng cậu đây.”

“Anh lại đây đi, tôi chờ anh ở hồ nhỏ gần cổng Tây.”

Nửa tiếng sau, Cao Chí Kiệt lái xe chạy tới cổng trường, mấy nay con đường trong trường đang sửa chữa, không cho xe lạ chạy vào. Hắn liền dựa lên cửa xe bấm còi inh ỏi, bảo vệ sợ hết hồn, tưởng tên côn đồ nào tới, cả ba bảo vệ lập tức ló đầu khỏi cửa sổ phòng làm việc và nhìn sang đây. Lâm Lang nhanh chóng chạy ra ngoài, Cao Chí Kiệt thấy cậu thì cười không ngừng, cậu vội mở cửa ngồi vào, phẩy tay bảo: “Đi mau, lẹ lẹ.”

Xe quay đầu chạy về hướng Bắc, Cao Chí Kiệt nhìn gương chiếu hậu, nói: “Hên là hôm qua Hàn Tuấn có nhắc tôi là cậu đổi phong cách rồi, bằng không chắc tôi bị dọa nhảy dựng luôn, sao đây, năm mới nên tính bắt đầu từ “đầu” sao?”

Lâm Lang nhếch môi cười mãi, bấm lên ghế trước, cười nói: “Tóc cắt trông cũng tạm tạm đúng không?”

“Cái gì gọi là tạm tạm, ban nãy cậu chạy tới không thấy mấy em gái đứng cạnh cổng cứ nghĩa mãi không ngừng à?”

Nói đoạn, Cao Chí Kiệt lại ngẩng đầu nhìn vài lần, phát hiện Lâm Lang đang nhìn thẳng mình qua gương mới thoáng dời mắt: “Cậu sao nữa đây, đằng trước có ghế, ngồi phía sau làm gì?”

Lâm Lang lên rồi mới nhận ra vấn đề, đành cười đáp: “Thói quen.” Đoạn cậu dòm dòm ra ngoài: “Chúng ta đi đâu đây? Quà của anh đâu?”

“Trong cốp xe, ăn tôi chưa?”

Lâm Lang lắc đầu: “Ở nhà toàn sáu bảy giờ mới ăn, giờ chưa đói lắm.”

“Chưa đói cũng ăn tạm cái gì lót dạ đi, tôi biết bữa nay Hàn Tuấn không ở thành phố F, ăn xong dẫn cậu tới chỗ này.” Cao Chí Kiệt vừa nói vừa cúi đầu nhìn ra ngoài, đồng thời chuyển tay lái, tấp xe vào ven đường. Lâm Lang xuống xe, ngửa đầu nhìn, tường trắng ngói đen, một tòa kiến trúc vô cùng tinh tế, phía

trên treo ba chữ to “Đại Trạch Đệ” vàng óng ánh, trông thật khí phái.

Bên ngoài cổ kính, bên trong lại thắm đượm hơi thở phương Tây, hai phong cách hoàn toàn bất đồng chồng lên nhau, vậy mà lại hết sức hòa hợp. Hai người đến cái bàn cạnh cửa sổ lầu hai ngồi xuống, mới hơn năm giờ một tí, Lâm Lang cũng chẳng có hứng ăn uống, chỉ ăn một chén canh hạt sen, đồ ăn gọi lên gần như không động đũa. Ngược lại, Cao Chí Kiệt ăn đến ngon miệng, vừa ăn vừa hỏi tình hình gần đây của cậu, Lâm Lang kiềm không được mà nở nụ cười: “Anh làm như chúng ta tám trăm năm chưa gặp ấy.”

“Ông cha ta phán cấm có sai, một ngày không gặp như cách ba thu, chúng ta hơn tháng không gặp, còn chẳng cách cả trăm cái mười năm rồi sao. Cậu đừng ngồi nhìn tôi miết nữa, cũng ăn tí đi.”

“Tôi đã bảo không đói rồi mà, anh đừng để ý tôi, cứ ăn đi, tôi với anh quen nhau quá rồi, tôi cũng chẳng hơi đâu khách sáo.” Lâm Lang gấp hai miếng tượng trưng, cứ thế đến cuối cũng ăn no căng. Hai người rời khỏi Đại Trạch Đệ, màn đêm đã buông xuống, phố xá mới lên đèn, tuy không đẹp mắt và tao nhã bằng bóng xanh rợp mát ngày hè, nhưng ánh đèn lại càng bắt mắt và rực rỡ. Xe chạy một mạch tới ngoại thành phía Tây thành phố F. Cao Chí Kiệt hào hứng mở cửa xe, bảo: “Xuống đi.”

Lâm Lang xuống xe, phát hiện là một khu đất trống. Cậu đâm ra hoài nghi phải chăng năm nay đang lưu hành một đũa người đến ngoại ô tối hù, bèn cười hỏi: “Tối đây làm chi?”

Cao Chí Kiệt mở cốp xe, cầm ra từng bó gì đó đặt trước đèn xe, bấy giờ Lâm Lang mới nhìn rõ là mấy bó pháo hoa, cậu cười ngạc nhiên: “Đừng nói quà của anh là chỗ pháo hoa này nha?”

“Sao, không thích à?”

“Thích thích, hơi giật mình thôi.” Lâm Lang là thật lòng, mấy năm rồi cậu không phóng pháo hoa, ký ức gần nhất là năm lớp bốn. Ở quê họ, phóng pháo là phúc lợi của trẻ con, người lớn ngoại trừ gia đình thật giàu có, bằng không chẳng mấy ai chơi pháo hoa. Sân bãi phóng pháo hoa tại nông thôn tuy không bị kiểm soát, song đầu năm vật giá leo thang, pháo hoa cũng là món hàng xa xỉ, bùm bùm vài phát là đi tong mấy ngàn, thứ không thực dụng này chưa bao giờ nằm trong phạm vi suy xét của Lâm Lang.

“Phóng pháo hoa trong thành phố không tiện, chơi ở đây đỡ hơn.” Cao Chí Kiệt đưa bật lửa cho cậu: “Biết chơi không?”

Lâm Lang lười trả lời vấn đề như vậy, im lặng nhận bật lửa từ tay Cao Chí Kiệt, đến bãi đất trống đốt một cái. Nhưng cậu trăm triệu không ngờ, cũng có lẽ do bao năm không phóng nên phản ứng chậm nửa nhịp, thời điểm pháo hoa bắn ra thì né không kịp, “a” một tiếng, bị thương ngón tay. Cao Chí Kiệt cuống cuống chạy tới cầm tay cậu, sốt ruột hỏi: “Không việc gì không việc gì chứ, sao ngốc thế hả!”

Lâm Lang ngượng đỏ mặt, giãi tay ra: “Không sao không sao, nhất thời sơ sẩy.”

Ngón tay đỏ rực một mảng, Cao Chí Kiệt xót xa nhìn tay cậu, bắt ngờ mút một phát. Lâm Lang giống như bị bỏng, lui mạnh về sau vài bước, mặt đỏ như muốn rỉ máu: “Không... Không việc gì, tôi không sao.”

Cao Chí Kiệt cũng xấu hổ, nhẹ giọng nói: “Cậu đứng một bên được rồi, phóng pháo hoa cứ giao cho tôi.”

“Ồ”, Lâm Lang gật gật đầu, ngoan ngoãn đứng sang một bên. Pháo hoa nổ rộ khắp bầu trời, rạng rỡ, sáng rực, ánh lửa lộng lẫy, muôn màu muôn vẻ, rọi sáng khuôn mặt Lâm Lang. Trong lòng Lâm Lang vui sướng mà thương cảm, xoay qua nhìn Cao Chí Kiệt bên cạnh, song Cao Chí Kiệt chỉ ngửa đầu nhìn trời. Pháo hoa rực rỡ xiết bao, thật giống một thứ tình cảm cất giấu trong lòng cậu, hào quang loá mắt vụt qua rồi tan biến, tựa một buổi lễ hưng thịnh mà ngắn ngủi của đời người.

Cao Chí Kiệt quay sang, có chút bối rối, lại có chút kinh ngạc, lúng túng nhìn đôi mắt đong đầy lệ của Lâm Lang. Lâm Lang mỉm cười, thì thầm: “Pháo hoa đẹp quá.”

165. Chương 165: Người Đàn Ông Tốt Của Gia Đình

Ngày đầu tiên khai giảng vậy mà chỉ có một tiết. Sáng sớm còn chưa tới giờ dậy, điện thoại của Lâm Lang đã reo vang, cậu mơ mơ màng màng cầm di động nhìn lướt qua, là tin nhắn của Hàn Tuấn: “Gửi thời khóa biểu học kỳ này của em lại đây đi.”

Lâm Lang dụi mắt ngồi dậy, nhưng quả thực lười nhúc nhích, bèn nằm trở về. Sáng nay tiết đầu không học, chắc do hội chứng kỳ nghỉ nên trong ký túc xá chưa ai dậy, cậu hí hóp mắt trả lời: “Nhưng em buồn ngủ lắm, xem thời khóa biểu mắc công phải xuống giường nữa.”

Lời này quả nhiên hiệu nghiệm, Hàn Tuấn chờ một hồi, lại gửi thêm tin nhắn: “Vậy em biết hôm nay học gì đúng không?”

“Sáng nay học tiết hai, còn lại hết rồi.”

“Vậy em ngủ tiếp đi, tan học đừng đi ăn trưa, tôi đến trường đón em.”

“Làm chi?”

“Đã bảo tôi muốn chính thức theo đuổi em rồi mà, theo đuổi là thế đấy.”

Lâm Lang giật mình, áy mà hết một luôn, vội gửi tin nhắn chất vấn: “Cái gì mà theo đuổi là thế đấy, anh có kinh nghiệm lắm à?”

“Lâm Lâm đây là... đang ghen sao?”

Lâm Lang cảm tức, nhét điện thoại xuống dưới gối, bặm môi nhắm mắt lại. Chỉ chốc lát, di động lại rung lên, cậu nằm trên giường cự nự một hồi, rốt cuộc vẫn lòi điện thoại ra: “Tuy tôi không có kinh nghiệm theo

đuổi người khác, nhưng người bên cạnh thì có, Quách Đông Dương nói theo đuổi nam nữ như nhau, vì vậy tôi liền hỏi Cao Chí Kiệt, cậu ta là tay già đời đấy.”

Lâm Lang thở sâu, Hàn Tuấn đúng là ghê gớm, lòng dạ lại hẹp hòi, vậy mà ngoài mặt vẫn giả bộ rộng lượng. Biết rõ Cao Chí Kiệt có ý với cậu, lại còn hỏi ý kiến Cao Chí Kiệt xem nên theo đuổi cậu thế nào, thế đã là gì, cuối cùng còn không quên đâm chọt chuyện Cao Chí Kiệt đa tình phong lưu với cậu. Hắn có lẽ cũng biết tâm tư cậu nhạy cảm, ít nhiều gì cũng đoán được, nên dứt khoát quang minh chính đại luôn: “Giờ em là người có bạn trai rồi, nên vạch rõ giới tuyến với đàn ông bên ngoài đi.”

“Không phải anh nói muốn theo đuổi em hả, em còn chưa đồng ý đâu, sao chưa chi anh đã thành bạn trai em rồi. À, ý anh là bạn bè chứ gì, vậy biết sao đây, nếu là bạn trong sáng thì em có cả đồng. Để em dùng ngón tay đếm thử xem anh xếp thứ mấy... Ừ chà, ngón tay cũng không đủ xài, anh chờ chút, em xài luôn ngón chân...”

Lâm Lang gửi xong thì không nhịn được cười, trong lòng vô cùng hả hê. Lát sau, tin nhắn của hắn cũng đến: “Đếm xong chưa, tôi xếp thứ mấy?”

Lần qua lần lại như vậy, Lâm Lang cũng tỉnh cả ngủ: “Không dám nói đâu, nói ra sợ chú Hàn nổi cáu.”

Lần này Hàn Tuấn hết nhịn nổi thiệt rồi, tin nhắn vỗ cánh bay tới ào ào. Trong cơn giận dữ, hắn hết dọa dẫm uy hiếp lại đến khẩu phật tâm xà: “Biến mẹ cái gì bạn bè trong sáng đi, tôi đây chẳng lạ đâu!” “Còn nữa, từ nay cấm gọi tôi là chú, nếu thích thì cứ gọi anh trai.” “Sao không trả lời tôi?” “Cánh cứng rồi chứ gì?” “Dám không trả lời nữa coi chừng tôi gọi điện.”

Tâm trạng Lâm Lang cực tốt, tháo luôn pin điện thoại, sung sướng trùm kín chăn. Đã hết buồn ngủ, nên cậu lấy cuốn từ vựng dưới gối ra, lén rúc trong chăn học từ. Thành tích Lâm Lang tốt như thế, chắc chắn liên quan tới sự siêng năng cần cù của cậu. Trên đầu giường cậu luôn luôn đặt hai cuốn sách, một cuốn từ vựng và một cuốn tiểu thuyết tiếng Anh. Để sách trên đầu giường là một trong những thói quen từ thời trung học của Lâm Lang, Lâm Lang thuộc số ít người lấy học tập làm niềm vui trên thế giới. Học tập khiến cậu rất có cảm giác thành tựu, thành tích từ khi nhập học tới nay vẫn luôn cầm cờ đi trước, là vốn liếng tự tôn tự cường, cũng là khởi nguồn cho tính cách thanh cao ngạo mạn của cậu.

Tiết học đầu tiên trong năm mới, công nhân viên chức xuất hiện đặc biệt chỉnh tề, giáo viên đại học có mấy loại, có người thích điểm danh hàng ngày, thầy cô dạng này đương nhiên không được lòng sinh viên, quá bảo thủ; Có người lại tương đối hiểu tâm lý sinh viên, thường thì họ chia thành hai loại, loại thứ nhất là giáo viên trẻ mới tốt nghiệp, cũng do vừa từ sinh viên biến thành giáo viên không lâu nên nắm rất rõ tâm tư sinh viên, loại thứ hai là giáo viên khá có thâm niên trong nghề, khinh thường chuyện điểm danh, tỷ như thầy Tôn trên bục giảng hiện giờ. Thầy Tôn một học kỳ chỉ điểm danh hai lần, lần đầu là tiết thứ nhất của học kỳ mới, lần hai là tiết cuối học kỳ, bình thường sinh viên không bận việc gì đều đi đủ cả hai lần, cũng không quá áp lực. Biết Hàn Tuấn đang chờ mình trong trường, vừa hết tiết Lâm Lang đã đưa sách cho bạn cùng lớp, dè dặt còn chưa ra khỏi lớp, thầy Tôn đã gọi cậu lại: “Lâm Lang, em đợi một lát.”

Thầy Tôn với Lâm Lang quan hệ khá tốt, công việc dịch luận văn trước kia là thầy Tôn giới thiệu cho cậu: “Nửa tháng nữa sẽ có một đoàn giao lưu học thuật đến trường ta và sẽ nán lại trường khá lâu, đến hơn nửa tháng, nên cần không ít phiên dịch. Ban lãnh đạo trường nghĩ như vậy, do đối phương là bạn cũ từng có hạng mục giao lưu với trường, hai bên không cần kiêng dè quá nhiều, lãnh đạo cảm thấy sinh viên đứng

đầu trường cũng nhiều, muốn chọn vài bạn làm phiên dịch, sẽ trả lương thỏa đáng, coi như cho sinh viên cơ hội rèn luyện. Đối phương cũng rất sẵn lòng, lãnh đạo quyết định như vậy luôn, trong đoàn họ sẽ có mười một sinh viên, trường dự định chọn hình thức hỗ trợ một chọi một, danh sách mười một người bên ta sẽ do các bạn tự đăng ký, sau đó trường mới xem xét và chọn lựa. Ngoài mười một bạn này, còn phải cử mấy người làm phiên dịch cho lãnh đạo bên họ, trường tương đối thận trọng với vấn đề ấy, muốn giáo viên khoa chúng ta đề cử, hoặc để giáo viên trẻ trong khoa đảm nhiệm, tôi đề cử em với chủ nhiệm khoa rồi, không thành vấn đề chứ?”

Lâm Lang vừa nghe thì trong lòng đã dậy sóng rồi, nghe xong đề nghị của thầy Tôn thì quả thực có chút mát gan mát ruột, vội gật đầu thưa: “Không sao ạ.”

Thầy Tôn cười nói: “Khẩu ngữ của em ổn rồi, có điều tính hơi hướng nội, giờ cởi mở một chút xem như luyện tập miễn phí, có vấn đề gì nhớ gọi điện cho tôi. Đợt này lãnh đạo sẽ theo dõi đấy, nếu làm tốt, cũng có lợi cho tương lai của em.”

Lâm Lang gật đầu, thầy Tôn cười cười: “Em cứ về chuẩn bị dần đi, được rồi, không còn việc gì nữa, mau đi ăn cơm đi, trễ nữa thì không có ăn đâu.”

Lâm Lang nhin không được bật cười: “Chào thầy ạ.”

Ngoài khu phòng học vẫn đông nghẹt người, Lâm Lang tìm một vòng cũng chẳng thấy tăm hơi Hàn Tuấn đâu, chạy đến sân thể dục bỏ hoang tại cổng Tây mới thấy chiếc xe quen thuộc đậu ven đường. Cậu lên xe, hần thể mà đang ngủ xiêu vẹo trên ghế lái, nghe tiếng động thì khẽ dịch người, cười nói: “Đến rồi à, sao chậm vậy.”

“Anh không cảnh giác gì hết, nhờ ai đó cầm dao cầm súng lên thì sao?” Đoạn, Lâm Lang nghiêng người nhìn thoáng qua: “Hôm qua anh không ngủ hả?”

“Ông cụ nằm viện, tôi gấp gấp về nhà một chuyến, trong lòng lại nhớ em, nên ông vừa khá lên là tôi vội vàng chạy về suốt đêm.” Hàn Tuấn ấn gương chiếu hậu xuống soi thử mặt mình: “Lớn tuổi rồi, thức đêm cái là mất thâm quảng ngay.”

Lâm Lang liếm khóe miệng, bật cười: “Đi đâu ăn cơm?”

“Chiều nay em không học đúng không, chờ tí nữa hãy ăn, trước tiên đi siêu thị mua đồ với tôi.”

Lâm Lang chả mấy khi vào siêu thị, trường họ nằm tại khu dân cư mới, không có siêu thị lớn nào, cậu toàn đi mấy khu lân cận mua đồ, thường thì họ bán rẻ hơn trong trường. Gia Nhạc Phúc là siêu thị lớn nhất vùng này, hàng hóa tương đối đầy đủ, tồn tại cũng khá lâu rồi. Hai người lên lầu hai, hần đẩy xe mua sắm sang cho cậu: “Đẩy đi.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Lang đẩy loại xe mua sắm có bánh này, hồi trước chỉ từng thấy trên TV thôi. Cậu đẩy xe theo sát sau lưng hần, vì diện mạo cả hai đều xuất chúng quá đối, nên lúc vào, Lâm Lang phát hiện

có rất nhiều người nhìn mình, cậu cũng chẳng hiểu tại sao, nhìn hấn bỏ hết gói đồ vật này đến gói đồ vật khác vào xe, buồn cười hỏi: “Anh không thích ăn mấy thứ này mà, còn nói là thực phẩm rác rưởi.”

Chết người cái là thời điểm thốt câu này, khéo sao lại bị nhân viên bán hàng đáng điệu vui vẻ gần đó nghe thấy, tiểu cô nương kia đang xếp hàng lên kệ, nghe nói thế lập tức quay sang nhìn. Lâm Lang đờ mắt hai giây vì bối rối, liền đẩy xe trốn ra sau kệ hàng. Hàn Tuấn cười túm lấy cậu: “Mấy cái này là mua cho em, đâu thể để em đi một chuyến không công được, xem như là phần thưởng.”

“Em không cần.” Lâm Lang vừa nói vừa xếp đồ trong xe lên kệ, ai ngờ tiểu cô nương kia lại chuyển qua bên này, cậu sợ tới mức cuống quýt lấy hết đồ xuống, đẩy xe ra ngoài luôn. Hàn Tuấn đi sau bật cười xấu xa, nín cổ áo cậu, cười bảo: “Bên này mà.”

Hấn quả tình có chút tiêu tiền như rác, gấp gài mua đó, ngay cả giá cũng không buồn xem, phong thái kia khiến Lâm Lang hâm mộ ghen tị hận đủ kiểu. Xe mua sắm loáng cái đã đầy ắp, mới đầu Lâm Lang chỉ lo ngắm hàng hóa rực rỡ muôn màu trên kệ, cũng không quan tâm hấn mua những gì. Lúc phát hiện xe sắp tràn tới nơi, cậu mới tiện tay bốc lên mấy món. Vừa bốc phát liền sợ hết hồn, trà rồi mật ong gì đó khoan bàn, bên trong vậy mà có cả nước tương, gia vị, nấm tuyết, nấm hương.

Cậu vội cúi xuống bốc xem thật nghiêm túc, rồi kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh cũng đâu nấu cơm, mua những thứ này làm chi?”

“Tôi không mua thì trưa nay chúng ta ăn gì?”

Dứt lời, hấn liền ra ngoài lấy thêm cái xe khác vào, Lâm Lang nhanh chóng đẩy xe lại gần: “Anh... anh muốn nấu cơm cho em ăn hả?”

Hàn Tuấn gạt đầu hết sức nghiêm túc: “Có cần tỏ ra ghét bỏ như thế không?”

“Đâu có đâu có.” Lâm Lang thoáng chột dạ, mím môi cúi đầu xuống. Cậu thực tình hơi sợ tay nghề nấu nướng của hấn, dầu sao cũng vừa hết Tết, khẩu vị đang thời điểm kén chọn, cơm nhà hàng cậu còn thấy nhạt nhẽo nữa là tay nghề của Hàn Tuấn. Trong siêu thị kẻ đến người đi, cậu nghĩ một lát rồi quyết định thôi, cùng lắm đến lúc ấy cứ giả bộ nịnh nọt dăm câu, đằng nào cũng chẳng phải lần đầu.

Dự là Hàn Tuấn quyết tâm muốn nấu cho cậu một bữa ra trò, hấn đẩy xe đến khu bán thịt và hải sản, Lâm Lang đợi bên ngoài, cảm giác thấy hơi chán, bèn đẩy xe đi loanh quanh trong phạm vi nhỏ. Lần đi này lại cho cậu bắt gặp một chuyện rất dễ thương và khôi hài.

Kỳ thực với xuất thân của Lâm Lang, “món ngon” ăn nhiều nhất chính là trứng gà. Hồi nhỏ cậu rất mê ăn canh trứng, lớn một chút thì trứng lá sen, lớn tí nữa là trứng chiên hành, nhất là năm cấp ba học hành vất vả, mỗi ngày cậu đều ráng ăn một trái trứng luộc, nên bây giờ hầu như chẳng nuốt nổi món nào dính dáng tới trứng gà nữa. Ngoại trừ trứng gà, cậu còn ăn cả trứng vịt trứng ngỗng, trứng cút hiếm hơn chút cũng từng nếm thử, có điều dù đã nhìn biết bao nhiêu trứng, lúc này vẫn hơi ngạc nhiên. Không phải ngạc nhiên hình dạng trứng gà, mà là tên của nó, tự dưng lại gọi là “tiểu ngu ngốc”.

Cậu như phát hiện một đại lục mới, nhin cười vầy Hàn Tuấn: “Hàn Tuấn Hàn Tuấn, mau tới đây coi nè, mắc cười muốn chết.”

Chỉ bằng thời gian nói mấy câu mà Hàn Tuấn đã thu hoạch một rổ chiến lợi phẩm, nghe Lâm Lang gọi liền đẩy xe qua. Lâm Lang còng nhìn còng mắc cười, toét miệng bảo: “Anh xem trứng này buồn cười ghê, khi không đặt tên là tiểu ngu ngốc.”

Hắn trông thấy cũng phì cười, vươn tay lấy một hộp. Lâm Lang ngăn hắn lại: “Muốn mua thì mua trứng gà mái ấy, nội em bảo trứng gà mái mới bổ.”

“Mua cái này đi, có duyên thế mà.” Nói đoạn, hắn cầm trứng gà kê sát tai cậu, vừa diễn tả vừa nói: “Tiểu ngu ngốc, khả ái biết bao nhiêu.”

Kế bên có cô nàng bật cười thành tiếng, Lâm Lang thoáng cái lúng túng đến đỏ mặt: “Anh mới ngu ngốc, đại ngu ngốc.”

Mắt Hàn Tuấn sáng lên, chỉ ra sau lưng cậu: “Lâm Lang em nhìn kia, có đại ngu ngốc thật đấy.”

Tai Lâm Lang đỏ ửng, chết cũng không chịu ngoảnh lại: “Bớt xạo đi, em không nhìn đâu.”

“Chắc chắc chắc, không tin hả?!” Hắn lập tức với một hộp trứng đưa tới trước mặt cậu. Lâm Lang nháy mắt choáng váng, đúng kìa trời, thế mà có “đại ngu ngốc” thiệt, to hơn “tiểu ngu ngốc” một chút, màu cũng nhạt hơn. Cậu suyt nửa thở không nổi, thời nay dân bán hàng cũng quá giỏi sáng tạo rồi.

Hàn Tuấn bỏ “đại ngu ngốc” vào xe mua sắm, vừa cười xấu xa vừa nói khê: “Tôi mua hết rồi, em ăn đại ngu ngốc, tôi ăn tiểu ngu ngốc.”

Lâm Lang nhăn mặt, tai ửng hồng, lắp bắp mà rằng: “Em... em không ăn trứng gà.”

Hắn “à” một tiếng, lại mang “đại ngu ngốc” ra: “Cũng tốt, cá lớn nuốt cá bé, tôi ăn tiểu ngu ngốc vậy, em ăn cũng đâu thích hợp.”

Lâm Lang xem nữa ghen thở, Hàn Tuấn đùa giỡn lưu manh đúng là không phân tình huống và địa điểm, thể hệ mới lãnh diễm cao quý cậu đây nào phải đối thủ của ông chú mặt dày cui.

Lâm Lang tức anh ách, đánh chết cậu cũng không ngờ mình chỉ dạo siêu thị với hắn mà vẫn bị ăn hiếp. Cậu nổi giận dùng dùng xách mấy túi to ra ngoài, thiết nghĩ kiểu gì cũng phải đáp trả một vấn. Phía sau, Hàn Tuấn mặt mày tỉnh bơ, gọi: “Đừng đi lẹ vậy, thiếu tôi thì em cũng chẳng vào được xe đâu.”

Gió trời thổi qua mới khiến Lâm Lang mát mẻ chút đỉnh. Cậu mím môi tới chỗ xe, chờ Hàn Tuấn mở cốp, chẳng nói chẳng rằng thả đồ vào, sau đó im hơi lặng tiếng tự mở cửa sau ngồi xuống. Chuyện có tí mà đã

hồn dỗi, khó tránh có vẻ nhỏ nhen quá, tuy chẳng hiểu sao hễ đứng trước mặt Hàn Tuấn là khả năng suy xét của cậu không được tốt cho lắm, nhưng giờ bảo cậu bình tĩnh ngồi ghế trước với hắn thì chẳng có mặt mũi đâu. Hàn Tuấn ngậm cười, nhìn cậu qua gương chiếu hậu, vừa lái xe vừa hỏi: “Giận rồi à?”

“Giận gì đâu.” Lâm Lang không chịu thừa nhận, quay đầu dòm ra ngoài cửa sổ. Hắn bật cười mấy tiếng: “Coi bộ về sau phải chọc em nhiều nhiều mới được, giận lên đúng là đáng yêu.”

Lâm Lang hừ mũi một tiếng, hình như nóng quá nên cậu xoay kính xe xuống. Lúc này trên đường không dễ đi lắm, cơ hồ mỗi lần đèn xanh đèn đỏ đều phải dừng một lát. Nhưng lần nào dừng chờ đèn xanh, hắn cũng cười cười nhìn vào gương chiếu hậu. Lâm Lang bị nhìn đến thấp thỏm không yên, bất đắc dĩ đành nhắm mắt lại, nghĩ bụng nếu lần sau Hàn Tuấn lại gọi mình ra, cậu nhất định phải cân nhắc thật kỹ.

Ngót một tháng không tới biệt thự, thời điểm vào cửa, Lâm Lang còn thẩn thức một phen. Hàn Tuấn xách mấy túi đồ to vô bếp, ngăn cậu lại: “Không cần em giúp, giờ em là khách, thích đi đâu thì đi đi, tôi nấu cơm.”

Lâm Lang nghĩ mình sắp phải ăn một bữa khó nuốt, Hàn Tuấn khách sáo với cậu cũng là việc nên làm, bèn một mình lên lầu hai, đến phòng vẽ tranh của mình. Đã lâu cậu không vẽ vờ gì, phòng vẽ tranh vẫn hết như năm ngoái. Cậu dạo một vòng, đoạn đi xuống ngõ thử, hắn đang bận túi bụi trong nhà bếp, xem tư thế kia quả thực có tiềm năng làm ông chồng nội trợ. Cậu ngồi dựa lên sofa, giật mình hỏi: “Đừng nói anh tranh thủ lúc em không có ở đây mà nâng cao tay nghề nấu ăn nha?”

“Chờ tí nữa thì biết, cho em hồi hộp một lát.” Hắn giơ tay chạy khỏi nhà bếp: “Mau buộc tạp dề hộ tôi, bị bẩn dầu khắp người rồi.”

Chảo dầu trong bếp đã sôi lục bục, chờ thêm tí nữa thế nào cũng xảy ra hỏa hoạn, Lâm Lang hoảng gần chết, cấp tốc cầm tạp dề buộc cho hắn. Nhưng cậu sốt sắng là thế, hắn lại còn nhân cơ hội chấm mút, hôn cái chụt lên mặt cậu. Lâm Lang “a” một tiếng, chưa kịp phản ứng, hắn đã vọt vào bếp. Đoạn Lâm Lang nghe tiếng nôi niêu xoong chảo kêu loảng xoảng, cậu khiếp quá nên chạy lên lầu nhanh như chớp, khỏi nghe khỏi phiền, hướng hồ ban nãy đeo tạp dề cho hắn, mặt cậu loáng cái đã đỏ bừng.

Trong thoáng giây ấy, hốc mắt tự dưng nóng nóng, nháy mắt lan đến trái tim, khoảnh khắc hắn hôn lên mặt cậu, tim cũng run lên khe khẽ. Đánh giá khách quan mà nói, hắn mang tạp dề thực sự rất ra dáng, khiến tim người ta đập thình thịch mãi không thôi.

166. Chương 166: Dị Dàng Thẩm Thiết

Dưới nhà bận bịu đến khí thế ngất trời, nom tình hình này, muốn lên bàn còn phải chờ thêm một lúc. Lâm Lang rảnh phát chán, bèn cầm bút lần nữa, tiện tay vẽ một bức tranh mỹ nhân cổ điển. Ngặt nỗi ngón tay vẽ không đẹp lắm, cậu đành vẽ tay áo dài hơn chút, thoát trông tiên tư yếu điệu, đậm nét nhân tính mềm mại mà cậu yêu thích từ thuở nhỏ. Lúc vẽ sắp xong, trong đầu cậu đột nhiên nảy một sáng kiến, vội vàng bỏ mỹ nhân sang một bên, trải giấy ra lần hai và bắt đầu vẽ Hàn Tuấn. Lần này vẽ cũng chậm hơn, chẳng hiểu sao mỗi lần vẽ Hàn Tuấn, cậu đều hết sức nghiêm túc, dù chỉ dùng để đùa dai, nhưng vẫn cẩn thận tỉ

mỉ. Vừa hoàn thành đại khái, cửa phòng vẽ chợt mở ra, Hàn Tuấn vừa lau tay vừa nói: “Xong rồi, xuống dưới ăn cơm thôi.”

*tiên tư: phong thái/dáng dấp như tiên nữ

Lâm Lang nhin cười, vẩy tay với vẻ mặt rất chi đứng đắn: “Hàn Tuấn, anh lại đây coi nè, đoán xem em vẽ ai?”

Trước hết, cậu cầm lên bức tranh mỹ nhân cổ điển vẽ đầu tiên: “Anh đoán xem đây là ai đã?”

Hàn Tuấn nghiêm túc nhìn một hồi: “Lông mày hơi cau lại, Tây Thi hả?”

“Đúng đúng.” Lâm Lang làm bộ như giật mình lắm, đoạn chỉ vào bức tranh đang vẽ dang dở, hỏi: “Bức này thì sao, anh đoán xem vẽ ai?”

Mỹ nhân trên giấy tóc dài lả lướt, ống tay áo tung bay, nhưng không biết sao cứ thấy kỳ kỳ chỗ nào. Hàn Tuấn nhìn mãi chẳng đoán ra là ai, chau mày hỏi: “Khung xương sao giống đàn ông vậy, em có chắc mình vẽ mỹ nhân chứ không phải nhân yêu không?”

Lâm Lang phì cười thành tiếng, Hàn Tuấn biến sắc, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, vươn tay nhắc bổng cậu lên, vác ra ngoài. Lâm Lang hét một tiếng, nắm thắt lưng hắn, hô to: “Nhân yêu đâu phải em nói, đâu phải em nói!”

Hắn chỉ đi mấy bước đã khiêng cậu xuống lầu, ném thẳng cậu lên sofa, đưa tay tháo thắt lưng: “Có phải nhân yêu hay không, em cứ nhìn là biết ngay.”

Lâm Lang lúng túng quay lưng đi: “Tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt, không không... không được!”

Hắn dề lên người Lâm Lang, bắt chợt nở nụ cười, xoa xoa tóc cậu: “Giờ sao lại nhát cáy rồi, tiểu ngu ngốc. Mau đi rửa tay ăn cơm.”

Lâm Lang cảnh giác quay đầu lại, thấy hắn đã ra bàn ăn bày chén đĩa, bấy giờ mới chạy vào toilet nhanh như chớp. Chạy đến toilet rồi, lại thấy mình sao mà nhát gan quá, vừa dắc ý vừa uất ức, bứt rứt mất một lúc, nhin hết nổi phải rửa mặt. Thời điểm đi ra, hắn đã ngồi xuống bàn, cậu lè rề đến cạnh bàn ăn, nhìn một bàn tràn ngập món ăn đủ hương vị và màu sắc, hơi giật mình: “Anh làm hết hả?”

“Vì muốn để dành đĩa đầu tiên cho em mà tôi còn chưa nếm thử đâu.” Hàn Tuấn cười, chỉ vào đồ ăn: “Nhanh nếm thử đi, xem tôi có tiến bộ không.”

Lâm Lang vừa nghe liền vội gắp một đĩa lấy lòng. Hàn Tuấn lập tức hỏi cậu: “Vị thế nào?”

“Ừm ừm!” Lâm Lang tròn tròn mắt, dánh vẻ kinh hỉ vô hạn, vừa ngậm đồ ăn vừa bảo: “Anh cũng mau ăn thử đi, nhanh nhanh!”

Nghe cậu nói vậy, hần tựa hồ có chút mừng rỡ, vội gấp một miếng cho vào miệng, rồi thoáng cái ngẩn người.

“Ha ha ha ha ha ha.” Lâm Lang dựa vào ghế cười nắc nẻ: “Ngon, ngon lắm đúng không?”

Hàn Tuấn nhăn mày, rồi lại gắng gượng nuốt xuống: “Ừ ngon.”

Lần này Lâm Lang có phần không biết làm sao. Nét mặt hần hết sức đứng đắn, gấp cho cậu thêm mấy miếng: “Xuống bếp làm riêng cho em đây, em ăn nhiều một chút.”

“Nhưng...” Lâm Lang giọng lảng: “Anh nấu nhiều đồ ăn như vậy, em cũng nên thử mỗi món một chút, đâu thể cứ ăn mãi một món, em nếm thử món nấm này xem.” Nấu nướng tẻ lặt tới đâu cũng không có khả năng món món đều mặn chết người đâu nhỉ.

Nhưng... Nhưng mà...

Nụ cười trên mặt Lâm Lang sắp không gượng nổi rồi, cậu cười xấu hổ: “Em... em thích món nấm này...” Đoạn, cậu nhanh chóng gấp một miếng nấm...

Được rồi, cậu bỏ cuộc, chứng minh nguyên bản thức ăn này đều do hần tự tay làm, bởi chúng trên cơ bản có cùng một vị: Mặn.

Cậu bảo mà, cuộc sống hiện thực chính là cuộc sống hiện thực, đâu thể nào giống như tiểu thuyết, mới dăm ngày không gặp mà tài nấu ăn của nam chính đã bất ngờ tiến bộ vượt bậc, tặng nữ chính một kinh hỉ to bằng trời, hoặc nữ chính đột ngột xoay người đầy trắng lệ, trở nên mỹ miều tới độ người ta chẳng dám ngược nhìn.

Nhưng... Nhưng... Nhưng ban nãy cậu lừa hần, vờ vịt làm như ngon lắm, nếu giờ mà thú thật, đoán chừng khó mà bỏ khỏi căn nhà này, đúng không?

“Tết ăn nhiều món ngon quá, giờ không có hứng ăn uống...” Lâm Lang cười hai tiếng, gấp miếng nấm bỏ vô chén, mặn cũng chẳng phải vấn đề lớn, ráng nhịn vẫn ăn được, đâu phải mặn đến phát đắng đâu, có chi phải xoắn!

“Không muốn ăn cũng phải ăn nhiều chút, hôm nay toàn nấu món em thích đây.” Hần ân cần gấp đồ ăn giúp cậu: “Bức tranh em vẽ ban nãy cũng không tồi, rất sáng tạo.”

Lâm Lang suýt nữa bị nghẹn, cười gượng bảo: “Giờ tí thôi mà, con người anh đúng là không hài hước gì hết, ha ha ha ha.”

Bữa cơm này vượt xa dự đoán của Lâm Lang, đến chiều cậu cảm giác mình bị ngộ độc muối nhẹ, trong dạ dày mặn đến mức cậu nôn nao muốn ói, nằm ỏ trên sofa xem TV mà hai mắt đờ đẫn. Hàn Tuấn cũng chẳng khá hơn là bao, hai người nốc hết ly nước này tới ly nước khác, Lâm Lang cất giọng có chút rã rời: “Kỳ thực giờ em nấu ăn cũng được lắm, anh không nhớ hả, lúc anh đến nhà em, em còn nấu cho anh một bữa mà.”

Hắn không nói gì. Lâm Lang mím môi bảo: “Thực ra em nấu cơm cũng tạm, cổ chịu vẫn ăn được.”

Xem xong một phim điện ảnh, bụng Lâm Lang vẫn căng tức, dạ dày cũng chưa thoải mái. Hàn Tuấn cầm lấy áo khoác: “Ra ngoài đi dạo đi, bữa nay cũng ấm.”

“Ừm.” Lâm Lang nghĩ mình trúng độc nặng lắm rồi, phản ứng trì trệ hơn nhiều. Cậu đến tủ lạnh lấy chai nước khoáng, cười nói: “Đi đường uống.”

Hàn Tuấn cúi gầm mặt, nhìn không ra biểu cảm: “Vây... lấy thêm chai nữa đi.”

Lâm Lang suýt nữa bật cười, cố giữ nét mặt, đáp: “Ừm.”

Hai người tới công viên Châu Hà đi dạo một lát, nội thành ấm áp hơn khu dân cư mới chút đỉnh, cây liễu ven bờ đã có dấu hiệu đâm chồi, rất nhiều loài cây có hoa quy tụ trong công viên đã trở bông, hồng hồng vàng vàng, nở rộ trên cành cây trụi lủi. Lâm Lang mới ngồi trên cỏ một chốc đã bị hắn kéo đứng lên: “Đừng lười nữa, đất lạnh lắm.”

Lâm Lang chả mấy khi có dịp ra ngoài chơi, cũng không cảm thấy nhàm chán. Mặt trời dần hạ xuống, tiết trời cũng lạnh theo. Hai người đi dọc theo bờ sông trở về, Lâm Lang đi đằng sau, lẳng lặng ngắm bóng lưng hắn. Thân hình Hàn Tuấn cao lớn, vai và lồng ngực đặc biệt dày rộng, có lẽ do thường xuyên rèn luyện, cơ bắp cánh tay thật cường tráng, khi khoác lên chiếc áo sơmi cũng thấy rõ hình dáng cơ ngực. Dáng dấp to lớn như vậy, thời điểm mặc quần áo trông không rõ lắm, nhưng tới lúc khỏa thân thì khiến người ta bị áp lực cực lớn, là thân thể tràn ngập sức mạnh và xúc cảm thuộc về đàn ông trưởng thành, cũng là độ cao mà Lâm Lang bất kể rèn luyện kiểu gì cũng vô phương chạm tới. Bởi cách biệt hình thể nên nom hai người lại càng chênh lệch tuổi tác, lần nào Lâm Lang nhìn cũng thấy bức bối. Cậu đang mãi suy nghĩ vẩn vơ phía sau thì hắn đột ngột dừng chân, cậu không kịp ngừng, suýt nữa đụng vào người hắn.

“Nhìn đằng trước kia.”

Lâm Lang liền nhìn lên trước, ấy mà lại là hai chú cò trắng xinh đẹp đang đứng trước bờ sông. Phương diện con người sống hài hòa cùng thiên nhiên tại thành phố F rất không tồi, thường xuyên bắt gặp cò trắng đứng bên cái hồ nhỏ trong trường học, và tại đường phố khu lão thành, trên những cây ngô đồng Pháp, gần như đi vài bước là thấy một tổ chim. Song nhìn cò trắng với khoảng cách gần như này vẫn là lần đầu tiên. Lâm Lang thận trọng núp sau lưng Hàn Tuấn, nói khẽ: “Mấy con chim này đúng là không sợ người, như mấy con ở chỗ tụi em thì đã sớm bay đi rồi.”

Hàn Tuấn cười cười, ôm eo cậu tiến lên trước, Lâm Lang “ơ” một tiếng, hai chú cò lập tức giương cánh bay đi, dang đôi cánh đẹp đẽ lượn sang bờ kia sông Châu Hà. Lâm Lang thở dài tiếc nuối: “Ngày xưa em cũng

từng nuôi chim, nuôi suốt một mùa hè đấy. Là con chim sẻ mà anh hai bắt cho em, lúc em đút nó ăn, mở nó vẫn còn vàng vàng, ngày nào em cũng ra đồng cỏ đào giun cho nó. Đáng tiếc khi hết hè sắp đi học, cũng ném chết nó luôn.”

Hàn Tuấn thiếu điều ghen khí, quay đầu hỏi: “Ném chết?”

Chiều theo lẽ thường, chẳng phải nên là cuối cùng phải thả về thiên nhiên, tiếp đó là khung cảnh người và chim không nở chia lìa đầy cảm động sao? Hấn nhìn nhìn Lâm Lang, có chút không tin nổi: “Em có cả tính cách này cơ à?”

“Giờ nghĩ lại đúng là hơi tàn nhẫn.” Lâm Lang có chút hối hận khi kể lại câu chuyện tàn bạo bắt nhân như thế: “Nhưng hồi ấy mấy đứa nhóc tui em toàn làm vậy hết, chim sẻ bị cắt cánh rồi, người ta bảo phóng sinh cũng không sống được. Em thấy người khác ném, tuy đau lòng nhưng vẫn ném nhẹ lên tường, cơ mà không dám ném mạnh nên nó không chết, kết quả thằng Lâm Minh chơi chung với em liền bắt lại quăng lên tường.”

Nói thật, khi đó cậu mới chừa mười tuổi, còn học tiểu học, ký ức đến nay đã rất mơ hồ, cậu nhớ hình như con chim sẻ tội nghiệp cứ thế lìa đời, lại nhớ hình như mình mang chú chim bị thương đi phóng sinh, chung quy nhìn lại lộ trình tâm lý mười mấy năm qua của mình, có vẻ chưa đáng sợ đến mức ấy. Nếu đã là chuyện không nhớ rõ, cậu không nên mô tả bản thân máu lạnh vô tình tới vậy. Hiện tại đứng trước mặt Hàn Tuấn, Lâm Lang nghĩ bản thân chẳng có chút đề phòng nào, lơ lơ gần như ngu xuẩn. Cậu xem trọng hình tượng, kiêu ngạo và không tự nhiên thế cơ mà, từ lúc nào đã trở nên tùy tiện rồi?

Vì bữa ăn trưa nay còn đọng trong dạ dày không chịu tiêu hóa, buổi tối Lâm Lang chỉ ăn một chén cháo, chức năng dạ dày của Hàn Tuấn khỏe hơn cậu, ăn không ít đi miếng nào. Lâm Lang ngồi một bên ăn từng miếng cháo nhỏ, bỗng chốc thấy bất công, trong đầu tự dựng hình thành ý niệm “mình tiêu hóa kém như vậy, có khi nào tại bị người kia đè không”, dẫu sao chỗ ấy cũng có tí liên quan với tiêu hóa mà?

Cậu chưa từng yêu đương, cũng không biết hai người họ như bây giờ có tính là bình thường không. Lúc về trường, trời đã tối hẳn. Hàn Tuấn chở cậu tới con đường bên ngoài trường: “Về rồi nhớ gửi thời khóa biểu học kỳ này cho tôi.”

“Ừm”, Lâm Lang ngẫm nghĩ một lát, đứng bên vệ đường hỏi: “Từ nay ngày nào em cũng phải ra ngoài với anh hả?”

Hấn gật đầu hết sức trịnh trọng: “Gọi là phải tới liền.”

Lâm Lang lại “ừm” một tiếng, chỉ là cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng nghĩ mãi chẳng ra là sai chỗ nào. Hàn Tuấn phát phát tay: “Về đi.”

Lâm Lang ngu ngơ đi về phía cổng trường, trước cổng có mấy sạp hàng rong, đồ ăn vặt làm vô cùng chất lượng, mỗi ngày đều có cả đồng người bu quanh. Đứng trước bỗng có nữ sinh ăn mặc cực một chạy tới, sau lưng là một nam sinh mặt mày đỏ gay bám sát theo: “Anh sai rồi sai rồi, em đừng giận nữa được không?”

Nữ sinh nọ hoàn toàn phớt lờ cậu ta, giày cao gót nện cộp cộp, khăng khăng tiến lên. Đầu óc Lâm Lang chợt sáng tỏ, rốt cuộc phát giác ra điểm nào không đúng: Cậu cũng đâu phải phụ nữ có thể mang thai, hiện tại Hàn Tuấn muốn theo đuổi cậu, vậy con người cậu đang thời điểm cao giá nhất còn gì. Giờ không thể hiện uy phong, về sau thành cám rồi đào đâu ra cơ hội nữa!

Nhưng... Nhưng Hàn Tuấn nói muốn theo đuổi cậu, cậu cứ vậy ngoan ngoãn phối hợp, so với trực tiếp đồng ý thì có gì khác đâu, chẳng lẽ cậu chỉ muốn luôn được theo đuổi, chứ sâu trong nội tâm, điều cậu thực sự thích chẳng qua là có thêm cái cớ đi tiếp cùng Hàn Tuấn thôi. Cậu có thể nghĩ, à, Hàn Tuấn đối với mình tốt như vậy, anh ấy muốn chân chính theo đuổi mình một lần, sao mình nỡ nhẫn tâm cự tuyệt, không cho anh ấy cơ hội chứ?

Họ làm cùng một chuyện, nhưng lại theo hai hướng bất đồng, cậu chỉ muốn cố gắng kéo dài quá trình, mà thứ hẳn muốn là kết quả của việc theo đuổi cậu, có được cậu, không bao giờ rời xa cậu nữa.

Cậu nằm trên giường, lăn qua lộn lại trần trọc mãi. Gần đến giờ tắt đèn, hẳn lại gửi tin nhắn hỏi: “Ngủ chưa?”

“Chưa, sao anh chưa ngủ?”

“Mới tắm xong, sắp ngủ rồi, ngủ ngon.”

Lâm Lang quay mặt vào tường, cậu sắp ngủ tới nơi thì hẳn tự dưng gọi điện thoại tới. Cậu vội chui vào chăn, nhỏ giọng hỏi: “Giờ này không ngủ còn gọi điện làm chi?”

“Người đang yêu chẳng phải đều thế sao, thế nào, thấy tôi dính người quá hả?”

Lâm Lang mím môi cười: “Không phải dính người, là ngứa thơ, chú Hàn à, làm ơn nhớ kỹ là chú sắp ba mươi rồi ạ, đừng học đòi mấy đứa nhóc ranh nữa.”

“Ồ, Lâm Lâm nhà chúng ta thích đàn ông thành thực chứ gì, từ nay tôi nhất định chú ý.”

Lâm Lang tức mà không biết làm sao, vừa thẹn vừa ngại ngùng: “Già mà không nên nết, không có chuyện gì thì đây cúp máy.”

“Đừng đừng đừng.”

Đầu kia im lìm một hồi, Lâm Lang bịt di động, nói: “Nếu anh không...”

“Lâm Lâm.”

“Lâm Lâm, tôi thật lòng... rất yêu em.”

Lòng Lâm Lang lập tức chìm xuống, cậu nắm điện thoại, “ừ” một tiếng thật khẽ.

“Tôi biết không nên treo ngoài miệng mỗi ngày, nhưng tôi sợ em sẽ quên, vẫn định mỗi ngày nói với em một lần. Ngủ ngon.”

Trong di động vang lên tiếng “tút tut”, mũi Lâm Lang cay cay, cậu buông lỏng tay nắm điện thoại. Đoạn, cậu bò xuống giường. Hạ Thành Bằng giường đối diện khó hiểu hỏi: “Sắp tắt đèn rồi cậu còn tỉnh đi đâu?”

“Ồ, ra ngoài chạy bộ, rèn luyện thân thể tí.”

Lâm Lang ra sức chạy vòng quanh sân thể dục, gió bắc thổi vù vù khiến cậu không sao thở nổi. Chẳng rõ đã chạy bao nhiêu vòng, khi cảm giác bản thân không chạy được nữa, cậu lao đảo ngã xuống đất, thở dốc từng cơn. Cậu nằm ngửa trên đất, móc ra chiếc nhẫn móc trên sợi dây đỏ trong áo, đoạn đeo vào ngón tay mình. Trên phông nền bầu trời, ngón tay cậu biến thành một hình cắt đen tuyền, chỉ có chiếc nhẫn này, ngay cả ánh đèn mờ nhạt cũng chiếu rọi hào quang của nó.

Có rất nhiều lúc, chiếc nhẫn cắn lên ngực cậu phát đau, nhưng chỉ bởi nó là thứ quý giá cậu không đành lòng vứt bỏ, nên cậu vẫn luôn đeo trên người, chưa từng tháo xuống.

167. Chương 167: Yêu Đương Thời Nay Và Thuê Phòng Khách Sạn

Khai giảng không lâu, thời tiết ngày một chuyển ấm, áo lông cất vào tủ quần áo, thay bằng áo len và áo khoác mỏng. Lâm Lang về quán cà phê cũ làm việc, lần trước do ngã gãy tay nên căn bản chưa làm được mấy ngày, cái dạng bỏ dở nửa chừng và không có lòng trung thành gì đáng kể như cậu mà cửa hàng trưởng sẵn lòng tin dùng. Trong lòng Lâm Lang ngoài cảm kích vẫn là cảm kích, quyết tâm lần này phải làm lâu dài. Nói thật, công việc này thực sự không dễ tìm, cậu cũng không phải chưa hỏi thăm chỗ khác, nhưng tiền lương ở đây là cao nhất, đương nhiên yêu cầu với nhân viên phục vụ cũng nghiêm khắc hơn. Lâm Lang có thể được cửa hàng trưởng coi trọng là nhờ vài điểm cực kỳ trọng yếu: Ngoại hình đẹp, thân hình thon dài, làm việc chịu khó, quan trọng nhất là cậu đến từ đại học nổi tiếng nhất thành phố F, lại là sinh viên khoa tiếng Anh, thứ tiếng rất được ưa chuộng.

Nhưng mới ấm vài ngày thì đợt rét tháng ba, rất nhiều hoa xuân sắp nở trên đường cũng bị cồng đến ỉu xìu mất sức sống. Lâm Lang áp dụng triệt để truyền thống xuân ô thu đông, nhắc thấy thời tiết thay đổi lập tức mặc lại áo lông. Năm mới hoàn cảnh mới, Cao Chí Kiệt cũng tính đổi nơi ở, bèn mua một căn chung cư trên con đường đại học trong khu mới, gọi điện nhờ Lâm Lang qua xem thử. Kết quả vừa đến nơi, Hàn Tuấn đã gọi điện tới, mở miệng hỏi ngay: “Giờ em ở đâu?”

*xuân ô thu đông: mùa xuân không nên vội cởi áo lông, mùa thu không nên vội thấy lạnh đã mặc một đông

Lâm Lang nhìn một đám người bận trong bận ngoài phía sau: “Cao Chí Kiệt muốn dọn nhà, nhờ em đến coi thử.”

“Tay với vai em đâu mang vác được, qua thì giúp được gì?”

“Anh ta muốn em cho ý kiến về việc trang hoàng nhà.”

Ngữ khí của hắn tựa hồ không vui lắm: “Em suốt ngày chỉ học với học, làm gì biết ba cái chuyện trang trí nhà cửa, đừng can dự vớ vẩn nữa, mau ra ngoài gặp tôi.”

Lâm Lang hơi xấu hổ, che di động nói: “Cao Chí Kiệt thích là được, em đang gấp, cúp đây!”

“Em dám, tôi muốn gặp em ngay bây giờ, nếu em dám cúp...”

Lâm Lang cầm điện thoại tắt cái rụp. Tục ngữ nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, quả nhiên cảm có sai, chẳng phải Hàn Tuấn bảo rằng giờ cả ngày hắn toàn xem mấy phim truyền hình nói về việc theo đuổi gì gì đó sao, cái loại phim nào rỗng gì vậy, đương yên lành lại giáo dục một người chín chắn thành tên Lãng Đầu Thanh.

*Lãng Đầu Thanh: làm việc không có đầu óc, nóng nảy, không phân phải trái

Hàn Tuấn biểu hiện như thế đúng là do bị mấy tiểu loli trên mạng đầu độc. Thời nay internet ngày càng phát triển, cả ngày hoạt động sôi nổi trên diễn đàn toàn tụi thanh niên 8x 9x. Theo như trên mạng, theo đuổi người phải tùy thuộc vào người được theo đuổi, thủ đoạn cũng không giống nhau, hắn cảm thấy rất có lý, chung quy nhìn người bê món cũng là quan niệm tổ tông truyền lại. Có điều, những thứ truyền bá trên mạng đều là chiêu thức tán gái, nhưng hắn nghĩ áp dụng trên người Lâm Lang cũng thích hợp phết. Với tính tình Lâm Lang, dù xếp vào hàng ngũ phái yếu thì cũng thuộc dạng truyền thống ít nói, hắn đối chiếu từng cái một, cho rằng Lâm Lang là tuýp người bản chất truyền thống mà vẫn không đánh mất sự phản nghịch, kiểu người này thích đàn ông mạnh mẽ, có chủ kiến. Thế lại đúng ý Hàn Tuấn, dù sao hắn vốn là người như vậy, thường ngày sợ dọa Lâm Lang nên mới luôn đeo mặt nạ dịu dàng đa cảm, hiện tại coi như về với con người thật.

Tuy nhiên, Lâm Lang này thực tình cần dạy dỗ một chút, gần đây chẳng biết có phải ý mình được nắm quyền chủ đạo trong tình yêu mà lớn lối kinh, đến tam cương ngũ thường cũng quên sạch. Hàn Tuấn nắm điện thoại, nghĩ mà tức không thôi, trước hết cho Lâm Lang đặc ý đi, đảng nào cũng là châu chấu sau mùa thu, cứ mặc cậu nhảy nhót dăm bữa, chờ sau này thu phục rồi, nợ cũ nợ mới tính hết một lượt, phải củng cố địa vị phụ quyền của mình trong nhà mới được.

*tam cương ngũ thường: tam cương là ba quan hệ chủ chốt trong xã hội theo quan điểm phong kiến: vua tôi, cha con, vợ chồng; Ngũ thường chỉ năm đức cơ bản của đạo làm người: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín

Nhưng chuyện ấy tính sau, trước mắt còn một vấn đề cấp bách cần giải quyết, Cao Chí Kiệt vẫn còn chút tà tâm chưa chết, ngọn lửa tình yêu trong lòng thấy mùa xuân về cũng có khuynh hướng tro tàn lại cháy là

sao?

Hàn Tuấn bỏ luôn công việc, cầm áo khoác rời khỏi công ty, vừa ngồi vào xe liền gọi cho Lâm Lang. Lâm Lang đang tản bộ bên ngoài nhà mới của Cao Chí Kiệt, thấy là điện thoại của Hàn Tuấn thì do dự hồi lâu, cân nhắc hậu quả giữa nhận và không nhận máy, cuối cùng nghĩ nhận máy vẫn hay hơn. Giọng hân hả chẳng mấy may gọn sóng, ôn hòa hỏi: “Nhà mới của Cao Chí Kiệt ở đâu, tôi cũng đi chúc mừng cậu ta chuyển nhà.”

“Tiểu khu Phú Nguyên trên đường Dân Hòa. Anh đến đi, em chờ anh trước cổng tiểu khu.”

Cao Chí Kiệt đang đeo khẩu trang chỉ huy mấy công nhân dọn đồ đạc, thấy Lâm Lang gọi điện thoại, đoán chừng là nhìn ra Hàn Tuấn tìm cậu, hỏi cũng không hỏi đã phát tay bảo cậu đi đi. Lâm Lang nghĩ mình đến đây mà chẳng giúp được chi cũng có tí xấu hổ, Hàn Tuấn nói không sai, cậu đúng là chẳng hiểu gì, đứng đây chỉ tổ can dự vớ vẩn. Ban đầu Cao Chí Kiệt còn bắt cậu cho ít ý kiến, nhưng có lẽ thấy ánh mắt thắm mỹ của Lâm Lang với mình chênh lệch quá nhiều, thật cứ như dân của hai hành tinh khác nhau, cuối cùng phiền phiền cho qua luôn. Lâm Lang cũng buồn bực, nếu nói cậu và Cao Chí Kiệt vì hoàn cảnh sinh hoạt, tính cách và phẩm vị xê xích quá nhiều mới dẫn tới bất đồng trong quan điểm trang trí, nhưng tính tình cậu và Hàn Tuấn cũng cách xa lắm nha, thế mà gu thẩm mỹ của Hàn Tuấn rất hợp với cậu, chưa bàn tới thích bao nhiêu, ít nhất sẽ không chênh lệch tới mức có ép cũng không tiếp thu nổi giống Cao Chí Kiệt. Trên phương diện trang trí nhà cửa, cậu và Hàn Tuấn cãi nhau to nhất là vấn đề màu chăn của Lâm Lang. Phòng ngủ của Hàn Tuấn theo phong cách trắng xám, cố tình lại thay cho cậu cái chăn đỏ chót, nhìn hơi có vẻ dục vọng bành trướng, cậu không thích chút nào. Nói hết lần này tới lần khác, sau cùng cũng đổi thành chăn trắng xanh. Song Hàn Tuấn không hài lòng, bảo là xanh trắng trông chả vui mắt. Đâu chỉ thế, chăn trong ký túc xá của Lâm Lang in hình chuột Mickey, mang chút hơi hướm hoạt hình, có lẽ do Lâm Lang thuở nhỏ thiếu hụt thú vui trẻ con nên rất thích cái chăn ấy, ngặt nỗi Hàn Tuấn lại nói chỉ con nít mới mê chuột Mickey, châm chọc cậu ngây thơ, không chín chắn. Nhưng “ngây thơ”, “không chín chắn” trong mắt Lâm Lang không phải lời xấu, cậu cũng thường xuyên chọc Hàn Tuấn là ông chú già “gần ba mươi” mỗi khi chế nhạo hân.

Sợ Hàn Tuấn lại đây nói lung tung, cậu cũng chẳng dám nán lâu, chần chờ một hồi tại cửa chính rồi chạy xuống. Ban nãy Hàn Tuấn gọi điện cho cậu chắc đang đi trên đường, cậu vừa ra cổng đã thấy xe hân chạy đến.

Lâm Lang mới vào đã bị hân ấn vai xuống, cậu hãi gần chết, tưởng hân muốn nhân cơ hội giở trò lưu manh.

“Hôm qua tôi đã nói với em rồi mà, nói chiều nay sẽ đi tìm em. Không phải em cố tình đẩy chứ?”

Lâm Lang anh dừng trong sợ hãi mà rằng: “Em quên.”

Hàn Tuấn liếc cậu đầy gian xảo, Lâm Lang bị hân nhìn mà nơm nớp không thôi, không khỏi rụt người ra sau, hân đột nhiên ấn đầu cậu hôn một cái, còn cắn mạnh lên mặt cậu một phát, cất giọng có chút hả hê: “Đây là trừng phạt. Lần sau còn dám nói dối thì tôi không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, hôn em ngay trên đường luôn.”

“Anh dám!”

Hàn Tuấn ra vẻ hung hăng, quả thực dọa được cậu: “Không tin em thử nói dối lần nữa xem.”

Nói đoạn, hắn vòng xe lại, Lâm Lang ngồi co người trên ghế, thoáng chốc lại sinh long hoạt hổ: “Anh không dám đâu, anh biết rõ giới hạn của em, dù xằng bậy cũng có chừng mực.”

Hàn Tuấn cười khẩy một tiếng qua mũi, trong lòng lại có chút tức tối, từ khi nào hắn đã bị Lâm Lang xơi sạch sành sanh rồi. Hắn bực bội, lập tức chuyển tay lái đậu xe sang vệ đường. Lâm Lang hoảng hốt, khẩn trương hỏi: “Anh... anh muốn làm...”

Chữ “gì” biến mất bên khóe miệng, có lẽ còn chưa kịp lên đến cổ họng, hắn đã thành linh cỏi dây an toàn rồi đề lên, ôm cậu hôn điên cuồng. Lưỡi hắn chưa bao giờ đậm tính xâm lược như bây giờ, càn quét khoang miệng cậu, sau lại duỗi thẳng xuống cổ họng, cảm giác thật đáng sợ, Lâm Lang kêu ưm ưm, chạm tới chỗ ấy của hắn, liền cắn răng néo một cái. Hắn quả nhiên bị đau, thoáng cái thả cậu ra, Lâm Lang thở hồng hộc, vẫn chưa hết sợ hãi, nhìn theo mắt hắn thấy tay mình còn đập trên đùi quần người ta, đầu óc có chút mơ màng thiếu dưỡng khí.

“Em... em không cố ý...” Cậu toan rút tay về, nhưng bị hắn đè lại, Lâm Lang sợ hết hồn, nhìn đùi quần tây trang của hắn dần đỏ lên, mặt lập tức vừa đỏ vừa nóng: Cái... cái này... là...

“Dê xôm!” Cậu hỏi hận quá đỗi, sớm biết thế thì xuống tay nặng hơn chút, cho lão lưu manh bắt lực ba năm luôn!

Hắn vẫn nhìn cậu đầy xấu xa, cất giọng không có ý tốt: “Sao, biết hai ta hiện tại không thể lên giường, tôi ghen không chịu nổi, nên tính lấy tay giúp tôi à?”

Lâm Lang cắn môi giã giũa, nhưng tay bị hắn ấn chặt, càng giã vật kia càng phồng to, cậu tránh vài lần thì chịu hết xiết, đỏ mặt nói: “Vậy cũng cương được, lưu manh!”

“Biết sao được, nó dễ gặp em là hưng phấn, lần nào tôi cũng phải dùng nghị lực thật lớn mới áp chế được nó, em còn ở đây châm ngòi thổi gió.” Hắn mặt dày sáp lại: “Tôi không tin em không cương...”

“Hàn Tuấn!” Lâm Lang đỏ bừng cả mặt, quay ra ngoài cửa sổ: “Anh còn vậy nữa em xuống xe đó.”

Hàn Tuấn bấy giờ mới buông cậu ra, có chút mất hứng: “Em cứ làm như tôi là tên cuồng tình dục không bằng, đây là chuyện bình thường giữa những người yêu nhau, không tin em hỏi Cao Chí Kiệt.”

Tâm tư Lâm Lang rất đơn thuần, hiển nhiên không tin: “Anh đừng xạo, yêu nhau cùng lắm là hôn môi thôi, ai lại sờ chỗ kia.”

Hắn lấy ra di động trong người: “Hay tôi gọi điện chứng thực nhé?”

“Anh điên rồi.” Lâm Lang ngăn hấn lại: “Em tin được chưa.”

“Em cho tôi là đồ ngốc hử, em tin tôi mới lạ, rõ ràng là đang có lệ. Tôi nói thật, giờ là thời đại nào rồi, em tưởng tình nhân yêu nhau còn có khả năng thỏa mãn chỉ bằng mấy trò trẻ con như nắm tay nhỏ, hôn hôn miệng nhỏ gì đó hử? Nhất thời khó kiềm chế rồi thuận tay sờ sờ là khó tránh khỏi, đừng xem tôi như tên cuồng tình dục nữa, tôi nói cho em biết, tại em chưa tiếp xúc đàn ông khác thôi, em tiếp xúc là biết ngay, tôi, rất bình thường! Đây chỉ là nhu cầu thông thường, đàn ông đứng đắn cỡ nào thì cỡ, khi ở bên người mình yêu cũng sẽ nghĩ đến chuyện đó, lúc trên giường thì tư thế gì cũng làm, chỗ nào cũng hôn...”

“Em nói...” Lâm Lang mở cửa xuống xe, đóng cửa cái sầm: “Anh muốn tìm em đùa giỡn lưu manh thì giờ anh về được rồi.”

Hấn vội vàng xuống xe, tiến lên giữ cánh tay Lâm Lang: “Rồi rồi rồi, tôi không nói nữa... Tư tưởng sao mà bảo thủ quá, vẫn là trên giường khả ái hơn.”

Nửa câu sau gần như lằm bằm, Lâm Lang nghe câu được câu chẳng, quay qua hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Đâu có gì. Lên xe đi, tôi dẫn em đến chỗ này.”

Trên đường nổi gió lạnh, bên ngoài người đến người đi, Lâm Lang ngại lồi lồi kéo kéo trên đường, đành phải quay lại xe. Hai người đều không nói chuyện, không khí trong xe có phần gượng gạo, Lâm Lang nhẹ nhàng khụ một tiếng, mở cửa sổ xe: “Trời lại lạnh rồi.”

“Dự báo thời tiết nói hai ngày này có tuyết rơi, em ra ngoài nhớ mặc nhiều quần áo chút.” Hàn Tuấn quay sang nhìn cậu một cái, vừa lái xe vừa bảo: “Lâm Lang, tôi biểu diễn kỹ năng đặc biệt cho em xem nhé.”

Lâm Lang ngẩn ra, nghiêng đầu hỏi: “Kỹ năng đặc biệt?”

Hàn Tuấn gạt đầu, bỗng dưng mỉm cười, nắm tay trái của cậu: “Lái xe bằng một tay.”

“Ấu trĩ.” Lâm Lang muốn rút tay về, nhưng giật mấy lần không được, Hàn Tuấn đang lái xe, Lâm Lang cũng không dám giãy mạnh, đành mặc hấn nắm, mặt hơi nóng lên: “Cái này mà là kỹ năng đặc biệt gì, cũng đâu phải hồi trước chưa từng thấy.”

“Vậy em muốn xem cái gì, hay biểu diễn không người lái?”

“Lo lái xe của anh đi, trước khi đến nơi, em không nói chuyện với anh nữa.” Đoạn, Lâm Lang khoanh tay nhắm mắt lại. Hàn Tuấn bật cười khế, vừa lái vừa hỏi: “Em không sợ tôi lừa em tới chỗ vắng người để giày vò không thương tiếc hử?”

“Lái xe của anh đi.” Lâm Lang khinh thường liếc hấn từ trên xuống dưới một lần, “Hàn tiên sinh, anh là

con nít ba tuổi hử, đừng nói chuyện nữa, coi chừng em khinh bỉ anh.”

Hàn Tuấn cười ha ha, khoe mắt mỉm cười mang theo nếp nhăn mảnh: “Con nít ba tuổi cũng biết từ giã vò sao?”

Lâm Lang trợn mắt, cảm tức không nói gì. Ngoài cửa sổ là phong cảnh cậu chưa từng thấy, cũng chẳng biết định đi đâu. Đường như Hàn Tuấn nhận ra nghi hoặc của cậu, hần cười nói: “Đây là đường cao tốc khu Đông Thành, em ít tới chỗ này lắm đúng không.”

“Đường cao tốc?” Lâm Lang lấy làm kinh hãi: “Anh tính ra khỏi thành phố hử?”

Thấy Hàn Tuấn gạt đầu, Lâm Lang tức khắc kháng nghị: “Không được, sáng mai em còn phải học nữa.”

“Không làm lỡ giờ lên lớp của em đâu, sáng mai nhất định đưa em về.”

“Nhưng anh rời thành phố làm gì?”

“Đến nơi em khắc biết.”

Hàn Tuấn cố ý thừa nước đục thả câu, Lâm Lang nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra họ sắp đi đâu. Sắc trời dần muộn, không biết là thời tiết tốt lên, hay vì họ cách thành phố F ngày càng xa, ánh chiều tà thể mà mỗi lúc một rõ, cuối cùng còn hắt nắng ấm vào xe. Thời tiết vẫn đang đầu xuân, ruộng đồng ngoài kia xanh tươi mơn mớn, từng cụm mây trắng trôi lững lờ trên bầu trời. Theo xe tiến vào địa phận huyện, trời cũng từ từ tối xuống, chờ xe dừng lại thì đã bảy giờ rồi. Hàn Tuấn mở cửa xe bước ra, nói: “Xuống đi, chúng ta vào đây ăn cơm trước đã.”

Lâm Lang nhanh chóng theo ra, khó hiểu hỏi: “Em tưởng tới nơi rồi chứ, sao còn chưa tới nữa?”

“Cũng gần đến rồi, mà tôi sắp chết đói rồi đây, đừng vô nghĩa nữa, vào nhanh thôi.” Hàn Tuấn ôm eo cậu tiến vào quán ăn. Lâm Lang ngượng ngùng, mặt đỏ ửng: “Đừng lôi kéo nữa... Buông em ra.”

Quán ăn này buôn bán tốt vô cùng, quả thực muốn kín hết chỗ, lúc họ vào vừa hay còn trống hai ghế. Hàn Tuấn cầm thực đơn xem một lát, bắt đầu “chỉ điểm giang sơn”, muốn món này món kia, Lâm Lang vội đề tay hân: “Có hai người thôi mà, ăn không hết nhiều vậy đâu, em cũng chẳng đói lắm.”

“Không đói cũng phải ăn nhiều, sắp làm chuyện tương đối tổn thể lực rồi, trời lại lạnh nữa, cần bổ sung nhiều năng lượng.”

Lâm Lang lại càng hiểu kỳ, có chút không nhin nổi, cười hỏi: “Rốt cuộc muốn đi làm gì hử?”

Nửa giờ sau, cậu liền biết họ tính đi làm gì, hơi có cảm giác bị lừa, lại có chút kinh hãi: “Leo núi ngắm mặt trời mọc?”

Hàn Tuấn cười gật đầu, nhớ hôm nọ nghĩ đến chủ ý này hẳn còn hả hê một phen, cái chuyện lãng mạn như ngắm mặt trời mọc nhất định rất được lòng tiểu tư sản Lâm Lang. Nhưng Lâm Lang lưỡng lự một hồi, tựa hồ ngoài mỹ mãn còn vương chút tiếc nuối: “Vậy mà anh còn bảo không lỡ giờ lên lớp của em, nếu ngắm mặt trời mọc thì làm sao kịp đi học?”

Hàn Tuấn bắt đắc dĩ nhìn cậu, ra vẻ bình tĩnh: “Tôi sợ em như vậy nên mới nói dối. Lâm Lang, bộ em là con một sách chỉ cúp học một lần đã oán trời trách đất sao?”

Lâm Lang nhắc khăn quàng vây kín miệng: “Ý em không phải thế...”

“Vậy được rồi.” Hần biến sắc mặt còn lạ hơn trẻ con, cười hì hì kéo cậu lên trước: “Đằng nào cũng đến rồi, em đừng nghĩ gì khác nữa, vào thôi.”

Lâm Lang vừa nhắc đầu đã thấy bốn chữ “Khách sạn Hạnh Phúc” đỏ lập lòe trước mặt, cậu lúng túng, đứng lì trước cửa không chịu vào: “Ngắm mặt trời mọc thì ngắm, vô khách sạn làm chi?”

Hàn Tuấn nhin không được bật cười, liếc mắt nhìn chằm chằm cậu một lúc: “Đừng nói em sợ tôi giày vò em trong khách sạn thật đấy nhé?”

Lâm Lang chưa kịp trả lời, Hàn Tuấn đã làm bộ như bưng tỉnh đại ngộ, nghiêm túc nói: “Cũng được đấy chứ, chúng ta còn chưa từng làm bên ngoài đâu, lần sau đi khách sạn mượn phòng nhé, chắc là kích thích lắm đấy?”

Phía sau có mấy người vừa trò chuyện vừa đi tới, Lâm Lang không quảng tên này đi đâu được, bèn mím môi chạy chậm vào khách sạn. Hàn Tuấn cười theo vào: “Phòng tôi đặt rồi, em cứ đi theo tôi.”

Lâm Lang thiệt tình chẳng thích ngủ bên ngoài, cậu có chút ưa sạch sẽ, chăn mền khách sạn có sạch mấy chẳng nữa cũng khiến cậu cảm thấy không tự nhiên, dù sao theo cậu thì loại khách sạn nhỏ thế này không đời nào có điều kiện vệ sinh tốt được. Lâm Lang mới vào phòng đã phát giác ý đồ bất chính của hắn, bên trong lại chỉ có một giường, còn là giường đơn mà hai người miễn cưỡng chen chúc mới ngủ được. Cậu quay đầu nhìn thoáng qua với vẻ mặt tràn ngập đề phòng, Hàn Tuấn vội giải thích: “Em nhìn gì mà nhìn, chẳng lẽ tôi trong lòng em thực tình chỉ là cái loại động vật nguyên thủy suy nghĩ bằng nửa người dưới sao?”

Ai ngờ hắn vừa nói xong, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa. Lâm Lang mở cửa ra xem, té ra bà chủ – người đưa chìa khóa cho họ ban nãy, dưới nách còn kẹp một quyển sổ xanh dương: “Xin chào, tôi đến hỏi thăm một chút, khách sạn chúng tôi còn phòng hai người, nếu hai cậu thấy chật thì có thể đổi phòng khác.”

Sói đuôi to bất ngờ lộ nguyên hình, sắc mặt Hàn Tuấn quẩn bách, ngượng ngùng bước ra cửa, coi mòì muốn đẩy bà chủ kia ra. Lâm Lang chặn cửa, cười hỏi: “Thiệt không, chúng tôi không biết, còn tưởng nhiều người đặt phòng nên hết phòng trống rồi chứ.”

Bà chủ cười đáp: “Mới vừa nghỉ Tết xong, bây giờ người lên núi ngắm mặt trời mọc không nhiều, như mấy bữa trước thì phòng quả thật rất khó đặt. Lúc đặt phòng đáng lẽ các cậu nên hỏi trước chứ, thế nào, các cậu muốn đổi phòng không?”

Lâm Lang đắc ý như mới “bắt gian tại trận”, quay lại cười hỏi: “Ồ phải, chúng ta có nên đổi phòng không nhỏ?”

Hàn Tuấn cười gượng, xoa tay bảo: “Khỏi khỏi, tôi với em trai chen nhau là được.”

Bà chủ nọ có khôn khéo cỡ nào cũng chẳng đến mức cho rằng giữa anh em họ còn gian tình gì gì đâu đúng không?

Quả nhiên, bà chủ cũng là người hào sảng, nghe vậy liền bật cười: “Vây thôi, tôi sợ các cậu không biết nên lên đây hỏi thử, nếu đã thế thì các cậu nghỉ ngơi đi nhé.”

Lâm Lang cười híp mắt tiến bước bà chủ, khép cửa lại, đắc chí dạt dào đến mép giường ngồi xuống. Hàn Tuấn ỷ vào da mặt dày, dạo này ăn hiếp cậu không ít, giờ gặp được cơ hội ngàn năm một thuở, cậu đời nào bỏ qua. Cậu càng nghĩ càng hả hê, cười nghiêng ngả trên mép giường.

Lần này Hàn Tuấn xấu hổ thật rồi, vừa cười vừa đẩy đẩy đầu cậu: “Em cười cái gì, không cho cười.”

Lâm Lang tiểu nhân đắc chí, nghiêng đầu ngồi trên mép giường: “Tại sao em không được cười, người nào đó ăn nói bữa bãi, ngay cả ông trời cũng ngứa mắt.”

Hàn Tuấn lập tức nhào lên, Lâm Lang cười to trốn lên đầu giường: “Anh quê quá hóa giận hả!”

Hàn Tuấn đang dè hai chân cậu, nghe thế cũng bật cười: “Cấm được nói quê quá hóa giận.”

“Em cứ nói đó, anh quê quá hóa giận, anh quê quá hóa giận.” Lâm Lang dựa vào tay chân nhanh nhẹn mà chạy thoát xuống giường, Hàn Tuấn chột ra vẻ hung tợn, xắn tay áo nói: “Xem ra không cho em biết mùi, có khi em dám xốc cả phòng lên trời lắm.”

Lâm Lang dòm dòm cửa phòng, bắt đầu sờ sờ: “Anh tính làm gì, đừng xằng bậy nha.”

Hàn Tuấn nở nụ cười háo sắc: “Hai thằng con trai đang độ hùng hực nhốt mình trong phòng thì có thể làm gì.”

Lâm Lang co chân muốn chạy tới cửa phòng, khổ nỗi căn phòng quá rộng, chưa bước đến bước thứ hai đã bị túm eo nhấc lên. Hắn ấn cậu lên giường, cái tay xấu xa thò vào bụng cậu gãi gãi. Bây giờ Lâm Lang triệt để chịu thua, dè lại cái tay đang làm bậy, cất giọng nài nỉ: “Em sai rồi em sai rồi, đại nhân anh không chấp nhặt tiểu nhân, bụng tể tướng có thể chèo thuyền mà.”

*bụng tế tướng có thể chèo thuyền: ý nói tấm lòng khoan dung độ lượng

“Cái kiểu xin lỗi thấy quan tài mới đổ lệ không có giá trị, em để tôi giày vò chà đạp, chừng nào tôi thỏa mãn sẽ tha cho em.”

Lâm Lang thấy mềm không được lại bắt đầu mạnh bạo: “Cút đi, anh bẽ mặt quá nên cố ý dọa em sợ để đòi lực chú ý, đừng tưởng em không biết! Vừa rồi anh trợn mắt nói dối, bị em nhìn thấu, què quá nên làm thế này chứ gì!”

Hàn Tuấn đỏ mặt, nắm cầm cậu hôn xuống. Hai tay Lâm Lang bị ấn trên giường, nửa người dưới cũng bị hấn đè nặng không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nằm trên thớt mặc người ta xâm lược. Bị động như này khiến cậu hơi thẹn, xoay đến xoay đi tới nỗi cả hai đều có phản ứng. Hàn Tuấn thở dốc một tiếng, buông môi cậu ra, nói: “Nếu còn muốn leo núi ngắm mặt trời mọc thì ngoan ngoãn đừng cử động nữa.”

Lâm Lang ức không chịu được, lau nước bọt bên khóe miệng, bảo: “Anh ý mình khỏe rồi bắt nạt người ta.”

Trên mặt Lâm Lang còn ửng hồng khác thường, đôi mắt xinh đẹp ngấn nước, Hàn Tuấn nhìn mà trong lòng nhận nhạo, đành khom lưng cởi giày cho Lâm Lang, kẹp hai chân cậu lấn vào chân. Lâm Lang kéo khóa áo lông, cất giọng đáng thương: “Anh muốn làm gì, anh không thể như vậy.”

Hàn Tuấn bị đôi mắt ạng nước nhìn, cõi lòng ngứa ngáy khôn tả, bèn hôn mạnh lên mặt Lâm Lang một cái: “Bé đừng sợ, em mặc dày như thế thì ngủ kiểu gì, chỉ cởi áo lông thôi, mấy cái khác để nguyên.”

Lâm Lang ừn người ngồi dậy, thở hồng hộc mà rằng: “Em tự cởi, không mượn anh hỗ trợ.”

Cậu cởi áo lông ra, rồi kéo áo len xuống, lại bị hấn quơ về. Hàn Tuấn ôm cậu thật chặt, cậu bị ép cơ hồ không thở nổi, thân thể cũng run run, thở hổn hển như bị dục vọng khổng chế đến mức mất kiểm soát. Bản thân tay trái gà không chặt khiến Lâm Lang cảm thấy hơi thất bại, cậu hung hăng lườm bầu trong lòng hấn: “Anh chờ đó, chờ xem anh già khú rồi em ngược đãi anh thế nào.”

168. Chương 168: Chung Phòng Khiêu Khích

Cậu cởi áo lông ra, rồi kéo áo len xuống, lại bị hấn quơ về. Hàn Tuấn ôm cậu thật chặt, cậu bị ép cơ hồ không thở nổi, thân thể cũng run run, thở hổn hển như bị dục vọng khổng chế đến mức mất kiểm soát. Bản thân tay trái gà không chặt khiến Lâm Lang cảm thấy hơi thất bại, cậu hung hăng lườm bầu trong lòng hấn: “Anh chờ đó, chờ xem anh già khú rồi em ngược đãi anh thế nào.”

Hấn vừa nghe lập tức chống người dậy, nhìn cậu từ trên cao, hỏi: “Vậy em mau ngược đãi tôi đi, chờ tôi già cả đi không nổi nữa, mặc em muốn ngược đãi kiểu gì cũng được hết, miễn em không ghét bỏ.”

Lâm Lang ngượng ngùng, hần nói thể cứ như hai người họ sẽ thực sự sánh bước bên nhau cả đời vậy.

Lòng cậu thoáng chút bùi ngùi, ngược mắt lên hỏi: “Chúng ta ngủ tới mấy giờ thì được?”

Hàn Tuấn lần mò cởi áo khoác, một tay ôm cậu, tay kia trải áo lên chăn: “Tôi cũng không rõ lắm, đây là lần đầu tôi đi, nghe Quách Đông Dương bảo chỗ này là nơi ngắm mặt trời mọc nổi tiếng nên dẫn em tới thôi. Nhưng em không cần lo, mới này tôi có hỏi phòng kế bên rồi, người ta nói lúc đi sẽ tiện đường gọi chúng ta luôn.”

Lâm Lang suýt nữa bật cười: “Anh biết đi nhờ họ gọi chúng ta, thế sao không hỏi thẳng mấy giờ luôn, tới giờ chúng ta tự dậy được rồi.”

“Tôi sợ biết giờ rồi lại canh cánh chuyện ngủ quên, ngủ không được nữa.” Hần ấn chặt lưng cậu, tựa hồ có chút nóng lòng: “Giá mà lúc này được làm ít chuyện xấu thì tốt quá, thời gian cũng trôi lẹ hơn.”

Lâm Lang xấu hổ, vờ như không nghe thấy. Hàn Tuấn dứt khoát ôm cậu kéo lên, hất chăn lộ ra đầu cậu: “Tôi nghiêm túc đấy, hay em thử cân nhắc xem?”

“Khỏi cần, em còn muốn leo núi nữa.” Lâm Lang trườn khỏi chăn, ngồi dậy bảo: “Anh bảo muốn theo đuổi em mà, giờ còn tính động tay động chân là sao, em vẫn chưa đồng ý đâu.”

Hần cũng ngồi dậy, mặt dày nói: “Một người đàn ông trưởng thành toàn tâm toàn ý ái mộ em, bởi vì quá yêu em nên không ức chế nổi xúc động sinh lý, lẽ nào em nỡ tàn nhẫn phê phán?”

Lâm Lang thiếu điều nghẹn thở: “Anh... Anh cũng dẻo mỏ quá đấy?” Cậu thở đều, đúng lý hợp tình hỏi: “Trong ký túc xá bọn em còn có đứa mê Aoi Sora nữa kìa, chẳng lẽ tụi nó cũng không ức chế nổi xúc động sinh lý, tùy tiện đi sàm sỡ cô ta?”

Hàn Tuấn thoáng kinh ngạc, bất động nhìn cậu. Mặt Lâm Lang đỏ phừng phừng, cậu đúng là nhất thời nông nổi nên nói không lựa lời, chứ dưới tình huống còn lý trí, đập chết cậu cũng không thốt nên lời mất thể diện như vậy. Ánh mắt hần trở nên ám muội, hết nhìn lại dòm cậu, Lâm Lang then không thể tả, cuống quýt giải thích: “Tụi Hạ Thành Bằng cùng phòng kế đó, em... em chưa coi bao giờ hết.”

Hàn Tuấn vẫn không nhúc nhích, thiết nghĩ phải nhanh nhanh đón Lâm Lang đi khỏi cái phòng ký túc sắc mùi dâm đảng ấy, một Lâm Lang tốt đẹp nhường này đâu thể mặc cho tụi nó làm hư được. Một thằng bé ngay cả xu hướng tình dục của mình còn chưa xác định xong giống Lâm Lang, khó bảo đảm sẽ không “nổi hứng” với phụ nữ sau khi xem thứ đó. Để hần biết Lâm Lang nảy sinh dục vọng với kẻ thứ ba ngoại trừ hần, chẳng bằng trực tiếp cầm dao Thụy hần vài nhát.

“Đầu óc sinh viên thời nay sao bậy bạ thế?” Hàn Tuấn cất giọng khinh thường: “Ba cái thứ đó hại sức khỏe lắm, em không nên xem.”

Lâm Lang thấy hơi buồn cười: “Chú mà cũng bày đặt ghét bỏ đầu óc người ta bấy bạ hả chú Hàn?”

“Hai chuyện này không giống nhau, hiện tôi là người trưởng thành hoàn toàn đủ tuổi kết hôn theo quy định của pháp luật nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, sự nghiệp thành công, sức khỏe tốt, có nhu cầu với chuyện ấy là bình thường.” Nói đoạn, hắn bỗng nhiên đề vai cậu: “Tôi bảo em bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ em cứ khăng khăng coi tôi là tên cuồng tình dục?”

Lâm Lang quay mặt đi không đáp, nghĩ bụng dù sao cũng chưa từng thấy ai mê chuyện đó giống anh, ý mình thể lực dồi dào rồi làm hùng hục, bất chấp sống chết của cậu. Cậu đâu phải đàn bà con gái, chỗ kia có “thiên phú dị bẩm” cỡ nào cũng chịu không thấu tàn phá của hắn. So với việc kết hợp thể xác, đa số thời điểm cậu càng thích hai tâm hồn đồng điệu hơn.

Hàn Tuấn thấy cậu im lìm, sắc mặt thoát cái khó coi, đề cậu ngã xuống lần nữa, kéo quần cậu xuống: “Nếu em đã nghĩ vậy thì tôi chẳng cần chịu thiệt chi một, tôi đây háo sắc cho em xem.”

Lâm Lang túm chặt lưng quần, hắn kéo vài lần không xong, đổi sang tấn công thân trên, cuốn áo len của cậu lên, gầy gầy núng nịu.

Thân mình Lâm Lang giật bắn, suýt nữa rên thành tiếng. Trong phòng không có máy sưởi, hai điểm trước ngực bị lạnh, vừa gặp kích thích lập tức cứng lên, hắn vươn lưỡi liếm đầy mê đắm: “Sao đã cứng rồi?”

Lâm Lang run rẩy vài cái, gần như muốn khóc: “Cút đi, em không phải con gái, anh liếm cái gì mà liếm?”

“Tuy cục cưng không phải con gái, nhưng nơi này nhạy cảm cực kỳ, mỗi lần ông xã đụng vào là em sướng muốn chết, nào, rên mấy tiếng cho ông xã nghe.” Dứt lời, hắn cắn mạnh một phát, Lâm Lang quả nhiên rên lên, giãy giụa tránh thoát, ngược lại khiến đầu nhũ chạm trúng răng hắn: “Nếu anh... anh dám làm vậy, em mà để ý đến anh nữa thì quyết không phải người!”

“Không làm vậy không làm vậy, ông xã chỉ chạm phía trên của em, cho dù em uốn éo cơ thể cầu xin, tôi cũng không chạm bên dưới đâu.” Đoạn, hắn gục mặt lên ngực cậu, liếm láp đầy say mê. Lâm Lang thở dốc dồn dập, tiếng rên rỉ ứ ất thỉnh thoảng kiềm không được bật ra như mang theo hơi thở quẩn rữ. Chỉ chốc lát, đầu nhũ hồng nhạt đã bị liếm cắn đỏ ửng, lưỡi hắn đánh vòng xung quanh, rồi đột ngột mút một cái, có lẽ do quá kích thích, chưa đầy vài phút cậu đã bắn. Khoảnh khắc cao trào ập đến, cậu khẽ run rẩy trong thất thần, hắn sờ soạn thân dưới của cậu, hỏi bằng khuôn mặt rất chi vô tội: “Em sao thế?”

Lâm Lang xấu hổ bịt kín mắt, run giọng nói: “Khăn giấy, khăn giấy...”

Ai ngờ thừa dịp cậu che mặt, hắn tức khắc vói tay vào lưng quần cậu dò xét, Lâm Lang “a” một tiếng, thẹn tới mức chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống. Tay hắn bóp một cái rồi lại rút ra, mang theo chất lỏng trắng trắng: “Lâm Lâm, em sao đã bắn rồi? Phía trên thoải mái thế cơ à?”

Lâm Lang cự mình rút một miếng giấy, ngượng thiếu điều chảy nước mắt: “Đồ lưu manh, cuồng tình dục.”

Hắn đột nhiên cử động, cậu sợ đến nỗi co thành một cục, nước mắt lưng tròng không dám lên tiếng nữa.

“Quên ban này bị trừng phạt thế nào rồi hả?”

Lâm Lang ức mà không dám nói, vừa rồi người bắn là cậu, hiện tại chỉ cảm thấy xấu hổ nhiều gấp mấy phần nộ. Cậu ngốc thế đấy, hắn nói cậu lên xe thì cậu lên, nói ở khách sạn thì cậu ở, giờ hay rồi, lo mà lãnh giáo huấn đi.

Nếu là tự làm tự chịu, vậy ở đây ăn năn hối hận có chút không thích hợp lắm, Lâm Lang nhấc áo lông mặc vào lại, kéo khóa đến cổ, còn đội nón, bao mình chặt chẽ, đoạn nghiêng người dịch sang một bên, trùm chăn kín mít. Hàn Tuấn nhào sang nhìn cậu, cậu nhắm tịt mắt không nói gì, hắn liền tắt đèn, kéo chăn qua rồi nằm xuống cạnh cậu. Chẳng biết qua bao lâu, Lâm Lang vẫn không thấy buồn ngủ, hai người nằm sát rạt, chả mấy chốc đã nóng lên. Lâm Lang muốn ngồi dậy cởi phứt áo lông dày cộm, nhưng suy đi tính lại vẫn quyết định ráng chịu đựng. Gian phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng tháo dây lưng. Hắn bất ngờ ôm lấy cậu từ sau lưng, thở hổn hển mà rằng: “Tôi biết em chưa ngủ, tôi nhịn khó chịu quá, Lâm Lâm, giúp tôi đi.”

Tim Lâm Lang đập thình thịch liên hồi, mặt nóng hôi hổi. Nhưng lúc này mà bảo cậu quay qua nói “Được rồi, em giúp anh”, đánh chết cậu cũng không làm được đâu. Thê nên cậu làm như không nghe thấy. Trong bóng đêm, tiếng thở dốc của hắn vang vọng khắp phòng, Lâm Lang mở to hai mắt, dùng mu bàn tay chặn miệng. Cậu hưng phấn, sợ hãi, mù mịt, mặt nóng bỏng, cứ như đang nằm mơ.

Phút giây lên đỉnh, Lâm Lang nghe thấy tiếng rên trầm đục của hắn, người cậu run lên, phía dưới thoáng cái rần đanh. Cậu nhắm mắt lắm nhắm từ vụng, tốn cả mớ thời gian mới bình tĩnh nổi. Hắn bật đèn, đứng dậy lấy giấy vệ sinh. Lâm Lang nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng động sau lưng, căn phòng chỉ chốc lát lại lấm vào bóng tối, hắn ôm cậu từ phía sau, gọi khẽ: “Lâm Lâm.”

Lâm Lang tăng nặng hô hấp, giả bộ đã ngủ say. Hắn bật cười sau lưng cậu: “Em đừng vờ vịt nữa, tôi biết em đang thức.”

Lâm Lang rút cuộc hết giả vờ nổi, toàn thân vẫn không nhúc nhích, nói: “Anh...”

Vừa mở miệng đã dọa mình giật nảy, giọng cậu khản đặc như đã nghẹn lâu lắm rồi. Cậu xấu hổ ho khan một tiếng, nói tiếp: “Sau này anh đừng mơ em đi đâu với anh nữa.”

Cậu nghe tiếng hắn cười khê trong bóng tối, dao động từ lồng ngực rộng lớn truyền đến lưng cậu. Hắn sát tới hôn hôn tai cậu, thì thầm: “Tôi cố nhịn hết sức rồi, ban đầu chỉ định chọc em thôi...”

Lâm Lang không muốn dây dưa với đề tài này nữa, trầm mặc không nói gì. Lát sau, hắn bỗng dừng cầm tay cậu, hôn lên đầu ngón tay: “Nói chuyện với tôi đi.”

“Em không muốn nói, muốn ngủ thôi.” Lâm Lang khê giật đầu ngón tay vài cái, lập tức bị hắn ngậm vào miệng.

169. Chương 169: Yêu Khi Vắng Dương Lô Dạng

“Lâm Lâm, em biết tại sao chuyện Lệ Đô khiến tôi tức giận như vậy, nhưng sau này lại bỏ qua hết, đến Tết còn đến nhà tìm em không?”

Chuyện dường như đã qua lâu lắm rồi, xa xăm tới mức Lâm Lang cơ hồ đã quên. Trần cãi vã kịch liệt phảng phất đã bị tình cảm ngọt ngào hồi Tết vùi lấp triệt để, cậu ngấm nghĩ một lát, rót cuộc mở miệng hỏi: “Vì sao?”

“Vì Cao Chí Kiệt gọi điện cho tôi, muốn gặp tôi một lần.”

Lâm Lang quả nhiên xoay người lại, hần tiện đà ôm eo cậu: “Cậu ta kể mới đầu cậu ta cũng không hiểu nổi em, cảm thấy em quá vô tình với cậu ta, nhưng có một ngày, quản lý Trần nói với cậu ta rằng em kiên cường hơn cậu ta nghĩ nhiều, không cần ai bảo vệ cả. Hóa ra lần nào trước khi đi tiếp chuyện đám phụ nữ kia, em cũng trốn trong toilet khóc một hồi để vượt qua cảm giác nhục nhã và cái tính hướng nội của mình. Cao Chí Kiệt bảo tôi như vậy, Hàn Tuấn, sau khi biết những chuyện này anh hãy quay đầu nhìn lại lần nữa xem, hồi tưởng quãng thời gian Lâm Lang ở Lệ Đô, biết đâu anh sẽ nhìn thấy một Lâm Lang hoàn toàn khác.”

Lâm Lang hơi ngượng, cười khẽ thành tiếng: “Em còn tưởng không ai biết chứ. Mất mặt quá đi.”

”Em từ chối tôi, tôi có thể hiểu được. Tôi chưa từng thực sự oán hận em, đi theo em đến hôm nay, chung quy cũng là tôi chen chân vào cuộc đời em. Nhưng nghe Cao Chí Kiệt nói xong, tôi lại càng thấy áy náy và bất an. Nhớ hôm tuyết rơi em tới tìm tôi, tôi nghĩ, có thể trở thành người đầu tiên em nghĩ tới mỗi khi sợ hãi hoặc mờ mịt, đối với hạng người như tôi đã là một loại ban ơn rồi. Tình cảm của em kín đáo lại nhạy cảm, làm việc luôn đặt người khác lên trên hết, tôi biết em không hề ích kỷ, dù em khiến tôi đau lòng cũng không phải vì bản thân em.

Lâm Lâm, em còn quá trẻ, kinh nghiệm sống ít ỏi, bị tôi cưỡng chế kéo lên con đường đầy chông gai này, lại chẳng có ai đứng ra chỉ dẫn em. Em sẽ lén khóc một mình, sẽ thao thức cả đêm không ngủ, sự đeo bám của tôi mang đến cho em tổn thương lớn hơn bất kỳ ai. Không phải tôi không biết em đau khổ, nhưng tôi chẳng cách nào buông tay em, cái gì cũng được, duy cái này là không được. Tôi tình nguyện ôm lòng áy náy cả đời để bồi thường cho em. Tôi không mong em lập tức mở rộng lòng mình tiếp nhận tôi, chỉ xin em cho tôi ít cơ hội.”

Lâm Lang vốn là người mềm lòng, nghe những lời ấy đương nhiên sẽ không thờ ơ. Cậu ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Anh nói nhiều như vậy, lại tự dưng nhắc tới chuyện Lệ Đô, muốn làm em xúc động chứ gì, sao thế, anh tự tin lắm mà?”

“Trước kia thì tự tin, giờ biết sợ rồi. Năng lực tôi có lớn đến mấy, nhưng ở trước mặt em, ngoại trừ hành động ngốc nghếch như bao tên đàn ông đang yêu khác thì chẳng còn biết gì nữa.”

“Tôi nói này giờ là muốn em biết rằng, tôi không phải chỉ chăm chăm chú ý đến em mà không hay biết gì về tình cảnh của em, ngược lại, tôi hiểu rõ hết, cũng rất áy náy trước nỗi khổ của em. Biết em khó xử mà vẫn khư khư cố chấp, dẫu tôi như thế chỉ càng thêm đáng giận và ích kỷ, song cũng thật lòng hy vọng em có thể bao dung, chấp nhận tôi.”

Lâm Lang mở to mắt trong bóng tối, lặng thinh không đáp. Cậu bao mình quá chặt, bị hắt ôm liền nóng lên. Cậu muốn cởi áo lông lằn nữa, đành lầu bầu ngồi dậy, vừa cởi vừa nói: “Mới này còn giở trò lưu manh, chớp mắt đã ra vẻ thâm sâu, đúng là chỉ có anh mới thay đổi chóng mặt như vậy thôi.”

Hàn Tuấn xấu hổ, kỳ thực hắn muốn nói mấy lời này từ sau khi Lâm Lang lên đỉnh kia, nhất thời không nhận được mới nấn ná đến giờ mới nói. Nghe nói người cao trào xong, phòng tuyến tâm lý rất yếu ớt, đoạn lời ấy hắn đã chép nháp vài lần trong lòng rồi, muốn thu về hiệu quả nhanh chóng, nhưng có vẻ nói hơi muộn, cao trào của Lâm Lang đã qua, chẳng thấy cậu xúc động gì nữa.

Mới đầu bên ngoài có tiếng trò chuyện loáng thoáng, giờ đây thì hoàn toàn im lặng. Lâm Lang rúc trong lòng Hàn Tuấn, nắm tay trái hắn đưa lên trước mắt, hỏi nhỏ: “Nhẫn này anh đeo lên ngón áp út cho em mà, sao anh lại đeo trên ngón giữa?”

Lâm Lang chú ý vấn đề này lâu rồi, vậy nên cậu còn cố ý lên mạng tra cứu, như trên mạng nói thì ngón áp út là khi kết hôn, ngón giữa là đeo trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, cậu cảm giác mình hơi bị thiệt.

“Vốn định đeo trên ngón giữa mà, nhưng hồi ấy lên em đi đặt làm, kích thước là tôi đoán, làm xong mới thấy hơi nhỏ, ngón giữa chắc không vừa, thành ra mới đeo lên ngón áp út cho em.” Nói rồi, hắn thò tay vào cổ cậu, lôi chiếc nhẫn ra, sau đó nắm tay cậu đeo lên ngón giữa, tốn sức một phen mới xem như mang vào: “Em coi đây, lúc ấy tôi dùng miệng đeo giúp em, chật thể này thì trông cách nào?”

“Mà vậy cũng tốt.” Hắn nắm tay cậu, thấp giọng nỉ non: “Chờ tôi theo đuổi được em rồi, tôi lập tức đem nhẫn đi sửa, cũng đeo trên ngón áp út.”

Cõi lòng Lâm Lang đã mềm mại không sao tả xiết, cậu trở tay nắm lấy ngón tay hắn, đoạn áp lên má mình. Ngón tay hắn thô ráp, nhẹ nhàng ve vuốt làn da cậu.

“Ngủ đi, nửa đêm phải dậy rồi.”

“Hàn Tuấn...”

Lâm Lang nắm cổ tay hắn, nói thầm: “Mặc kệ kết quả thế nào, em vẫn yêu anh, anh biết mà đúng không?”

Hàn Tuấn khẽ cử động tay, hơi thở dài thượt phả lên vành tai cậu, tựa hồ được chút sàu não triền miên: “Ngủ đi.”

Đã chín giờ rồi, Lâm Lang rút cuộc thiếp đi trong mỏi mệt và phiền muộn. Họ đều là người bình thường,

không có bản lĩnh đảo lộn đất trời, đối mặt với thế giới hiện thực hùng mạnh, gai góc như Hàn Tuấn cũng chỉ có thể bó tay chịu thua, buộc phải giao phó tình yêu của mình cho số phận định đoạt.

Lâm Lang xưa nay hay nằm mơ, đêm nay lại yên giấc không mộng mị, đương mơ mơ màng màng thì cảm giác Hàn Tuấn đang lay mình, cậu giật mình ngồi dậy, dọa hấn sợ hết hồn, cười xoa đầu cậu: “Đứng dậy nhanh lên, sắp xuất phát rồi.”

Lượng người lên núi ngấm mặt trời mọc không ít, Lâm Lang muốn chiếm vị trí đẹp, toàn thân cũng tràn trề sức lực, ngật nổi Hàn Tuấn ngại mặt mũi, không chịu chạy chung với cậu, bảo là mất mặt lắm. Lâm Lang đội nón áo lông lên, dáng điệu chưa thoát nét trẻ con, vừa nghe thể liên chạy lên vài bước, vẫy tay hô to: “Chú ơi chú à, chú nhanh lên đi chứ, có cần con kéo chú không?”

Hấn loạng choạng một cái, tức tốc đuổi theo cậu. Lâm Lang cười ha ha, quay đầu tháo chạy, hai người rượt đuổi nhau, chưa tới lưng chừng núi đã mệt thở hồng hộc. Thể lực Lâm Lang rốt cuộc vẫn kém Hàn Tuấn, vừa lau mồ hôi vừa xua tay bảo: “Đừng đuổi nữa... Đừng đuổi nữa, em chạy hết nổi rồi.”

Gần đây có một tốp người nhỏ, phỏng chừng là đại gia đình, cả nhà xuất phát tương đối sớm, già trẻ lớn bé dắt tay nhau lên đỉnh núi. Hàn Tuấn rượt theo, cười hỏi: “Đã bảo em đừng chạy nhanh quá mà, đưa tay cho tôi.”

Nói đoạn, hấn liền kéo tay cậu, tim Lâm Lang nóng lên, thẹn thùng nhìn nhìn xung quanh, phát hiện căn bản không ai để ý họ, bấy giờ mới yên lòng. Trời vẫn tối mịt, Lâm Lang hơi lo lắng, thở hổn hển hỏi: “Có khi nào hôm nay trời nhiều mây không?”

Lâm Lang vừa dứt lời, hấn đã bóp nhẹ đầu ngón tay cậu. Cậu ngẩng đầu nhìn, Hàn Tuấn cười kéo cậu sang bên cạnh, thấp giọng nói: “Mọi người leo đến sườn núi cả rồi, em đừng có miệng quạ đen.”

Nghe vậy, Lâm Lang thức thời ngậm miệng lại, nghĩ cũng đúng, giả như cậu đã cả đồng tuổi, leo đến mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mắt thấy sắp lên đỉnh núi thì có người nói gì mà “có khi nào trời nhiều mây, có khi nào đổ mưa, có khi nào đi vô ích”, cậu cũng chẳng thích nghe đâu.

Nửa đoạn đường sau đi chậm hơn rất nhiều, không khí trên núi trong lành và rét lạnh, xa thật xa mới có một ngọn đèn trắng soi đường, lên được tới đỉnh núi thực sự rất vất vả. Khi sắp đến địa điểm ngấm mặt trời tốt nhất, hấn bỗng dừng kéo cậu lại, khẽ gọi: “Lâm Lâm.”

Lâm Lang hơi sốt ruột: “Anh kéo em làm gì, mau qua chiếm chỗ tốt thôi.”

“Mình đừng qua đó, qua bên kia đi.” Hàn Tuấn chỉ con đường nhỏ phía đông nam: “Tôi thấy bên kia cũng ngấm được.”

Lâm Lang nhìn về phía ấy, chỉ thấy cây cối rậm rạp, “Bên kia lệch hướng thấy mờ, anh coi có ai qua đó đâu. Bên này cũng đâu nhiều người lắm, cần gì phải sang bên kia?”

Hắn không nghe cậu phân trần đã lôi tuột cậu sang con đường nhỏ bên kia. Bốn phía vẫn tối mờ mờ, hai người đi qua một tảng đá lớn, quả thật có một khe đá chật hẹp, băng qua khe đá lại là một mảnh đất trống có thể chứa năm sáu người, nhưng kề sát vách núi, không có hàng rào bảo hộ nên trông khá nguy hiểm. Hàn Tuấn móc điện thoại ra soi, dẫn cậu vượt qua khe đá, Lâm Lang thoáng kinh ngạc, tựa sát vào vách núi, hỏi: “Sao anh phát hiện được chỗ này?”

“Có người bạn từng tới đây nói với tôi, chẳng mấy ai biết chỗ này đâu.”

“Không phải không ai biết, mà là người ta thấy nguy hiểm quá không dám lại gần chứ gì?” Lâm Lang khê bước lên trước hai bước, túm tay hắn thật chặt, thoáng nhìn xuống vách núi, mơ hồ thấy được sóng triều bạc đập lên đá, trông có chút chóng mặt. Hắn cười kéo cậu lại: “Như vậy tốt biết bao nhiêu, chỉ có hai ta thôi.”

Lâm Lang mím môi, muốn cười mà cố nhịn. Thái dương sắp ló dạng, cậu nhìn mặt biển chầm chầm mà chẳng buồn nhúc nhích, hắn đứng bên cạnh hỏi: “Em lạnh không, nếu lạnh thì nói, tôi ôm em.”

Lâm Lang ngượng ngập một hồi, nhìn mặt biển đáp: “Lạnh.”

Hàn Tuấn có vẻ không chờ nổi nữa, vừa nghe liền sấp qua ôm cậu, Lâm Lang hơi sợ, ngoảnh đầu liếc ra đằng sau: “Không ai đến đây đúng không?”

“Cách nhiều bụi cây thế mà, lại chệch về hướng nam nữa, người bình thường chẳng ai đến đâu, có đến cũng gây tiếng động, em đừng sợ.”

Hai người cứ như đang yêu đương vụng trộm ấy, trên mặt Lâm Lang hơi nóng lên, Hàn Tuấn ôm chặt hơn, hắn gục trên vai cậu, đến cả hơi thở cũng phả lên mặt cậu. Chân trời dần hiện ánh rạng đông, mặt trời dường như sẽ mọc bất cứ lúc nào. Lâm Lang vừa hưng phấn vừa căng thẳng, cậu mỉm cười, quay sang nhìn người nọ một cái. Chỉ là cậu đang quay đầu, Hàn Tuấn bỗng xoay đầu cậu lại: “Nhìn kia!”

Lâm Lang “a” một tiếng, ánh sáng bất ngờ chiếu rọi khắp đất trời, hào quang vàng rực vô tận, nhuộm đỏ khuôn mặt hai người. Hóa ra mặt trời trên biển không chậm rãi dâng lên, mà thoáng cái nhảy ra, Lâm Lang kéo cánh tay ôm ngang trước ngực mình của Hàn Tuấn, sững sốt nói không nên lời. Thái dương đỏ vàng trời lên từ biển mây mênh mang, trời và biển đẹp đến ngỡ ngàng, vì chưa từng chứng kiến nên càng cảm thấy tâm linh rung động. Người nọ hôn lên môi và má cậu như chuồn chuồn lướt nước, côi lòng Lâm Lang ước ướm mà mềm mại, phát hiện bàn tay to của hắn đang vỗ cảm mình, liền ngoan ngoãn để người nọ xoay đầu, tiếp nhận nụ hôn dịu nhẹ mà triền miên.

“Tôi yêu em, Lâm Lang.”

Ánh ban mai diệu kỳ khuếch tán theo diện rộng, nụ cười của Lâm Lang đẹp đẽ mà hạnh phúc, cậu nắm tay người nọ, mở to hai mắt ngắm nhìn đại dương bao la.

170. Chương 170: Thiếu

Nguồn nhảy chương

171. Chương 171: Thiên Lô Địa Hỏa (2)

Hàn Tuấn cứ thế ngoảnh đầu sang chỗ khác, đột nhiên bật cười. Lâm Lang càng xấu hổ tợn, Hàn Tuấn nắm chặt tay cậu, vừa cầm lái vừa cười bảo: “Lần này không phải kỹ năng đặc biệt, là biểu hiện tình yêu.”

Cổ họng Lâm Lang giật nhẹ, khẽ cắn môi một phát, sau đó quay mặt ra ngoài cửa sổ. Hàn Tuấn nhìn cậu một cái, nhẹ giọng nói: “Lúc chỉ có hai ta, em có thể thử không kiềm nén tình cảm của mình, muốn cười thì cười, muốn thẹn thùng thì thẹn thùng, muốn đánh tôi thì cứ việc đánh, không cần bận khoản.”

Lâm Lang “ừm” một tiếng, mặt nhỏ ửng hồng, bứt rứt cả buổi mới nói: “Em quen rồi, nhất thời không đổi được, nhưng em sẽ sửa. Cao Chí Kiệt cũng bảo như vậy về sau không tốt, sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Lời của thằng nhóc Cao Chí Kiệt kia mà em cũng để bụng, coi chừng tôi ghen rồi tìm người nện cậu ta.”

Lâm Lang rớt cuộc cười thành tiếng, trông mắt sáng long lanh, đẹp vô cùng, cậu quay sang nhìn hấn: “Bộ anh không biết em ăn mềm không ăn cứng sao, còn dám uy hiếp hả?”

“A,” hấn bất chợt nghiêng đầu, làm bộ như may mắn lắm, “hóa ra em ”ăn mềm không ăn cứng“, hèn là tôi không cho ăn...”

Lâm Lang ngẩn ra, nhìn theo ánh mắt hấn, mặt thoáng cái đỏ bừng như tុ máu, lập tức đấm qua một phát: “Lưu manh!”

“Em dám đánh tôi?!” Hấn nhe răng trợn mắt, đánh tay lái đậu xe ven đường, xoay qua vờ như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Lâm Lang khẩn trương che kín ngực, hỏi: “Anh tính làm gì?”

“Làm gì, đương nhiên là làm em.” Hấn xoa tay, tháo dây an toàn rồi chồm lên, Lâm Lang cuống quýt đẩy cửa xe, gạt nổi hấn đã đè lên, còn thở dốc bảo: “Dám bạo hành ông xã tương lai của em hả, tôi thấy em chán sống rồi!”

“Anh mà tới nữa là em đánh trả đó!”

Nghe thế, Hàn Tuấn quả nhiên thả cậu ra, cười xấu xa mà rằng: “Được đấy, em đánh trả đi, mau sờ tôi đi, sờ đi!”

Hắn mặt dày mày dạn túm tay cậu cộ lên người mình, Lâm Lang bị dồn cho hết đường lui, đỏ mặt mắng: “Bớt buồn nôn đi, phóng đàng!”

“Tôi cứ phóng đàng đó, tôi đây kể cho em một chuyện càng phóng đàng nha, ban nãy lúc đang ngắm mặt trời mọc, tôi đã muốn ”đánh dã chiến” với em tại góc hẻm lánh ấy rồi, bảo đảm khiến em suốt đời khó quên, Lâm Lâm không biết tôi nhịn vất vả cỡ nào đâu... Ui da!”

Lâm Lang sợ muốn chết, cậu chỉ lo giãy giụa, nghe hắn kêu “ui da”, rồi tự dưng thấy người nhẹ hẫng mới vội mở mắt nhìn, vừa mở liền gặp người ngay tắp lự.

Té ra vừa rồi trong lúc giãy giụa, chẳng biết cậu đẩy được cửa xe bằng cách nào, hắn bị cậu đập một cú, không ngờ trực tiếp gạt mở cửa rồi lặn luôn ra ngoài, cũng may hiện tại mới chạy đến một ngã ba, trên đường lại vắng bóng xe cộ, bằng không thể nào cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lâm Lang ngốc lảng hai ba giây, đoạn phì cười một tiếng, trong lòng vô cùng hả hê, nhưng sợ dâm uy của hắn nên đầu dám cười to, đành dùng mu bàn tay bịt miệng. Hàn Tuấn lúng túng cực độ, hung tợn đứng lên khỏi mặt đất, luống cuống leo vào xe, đe nẹt: “Em còn dám cười!”

Cửa xe đóng cái rầm, Lâm Lang che miệng bằng mu bàn tay, cười nói: “Đáng đời, cái tội động dục mà không xem nơi chốn!”

Hàn Tuấn què quá hóa giận, khởi xương công kích lần hai, nắn cằm cậu qua hôn lên, cứ như muốn nuốt hết tiếng cười của cậu vào bụng. Lâm Lang bị đầu lưỡi kia khuấy cho đầu óc choáng váng, nín áo hắn kêu ưm ưm hai tiếng. Hắn vậy mà diễn lại trò cũ, ý lưỡi mình dài rồi ra sức càn quét cổ họng cậu. Lâm Lang bị quét đến mức thân mình run rẩy bầy, chỉ một chốc đã không thở nổi, thế mới biết hắn thực sự then quá thành giận. Cậu muốn xin tha, nhưng hắn căn bản không cho cậu cơ hội, kéo áo lông cậu cuốn lên, coi mò hiểu rất rõ đạo lý tóm giặc phải tóm vua trước, vừa bắt đầu đã tấn công thẳng vào trọng địa. Có lẽ do màu da vốn trắng trẻo mịn màng, hai điểm trước ngực Lâm Lang đặc biệt tươi tắn, đầu bị hắn đùa bỡn vô khối lần vẫn hồng hào mềm mại như cũ. Lâm Lang thấy hắn lại muốn cắn, trong lòng vừa kinh hãi vừa xấu hổ, che miệng hắn, cố sức đẩy đi. Hắn cạy mạnh thử mấy lần, đầu lưỡi không cách nào duỗi ra được, ấy mà lại ấn cảm xuống đầu nhũ, liều mạng mài thật mạnh. Râu ria cứng đờ nhác chạm tới đầu nhũ, Lâm Lang đã thoáng run lên, dè dặt cơn run rẩy bản năng lại khơi dậy hứng thú ác liệt trong hắn, hắn ra sức xoay cầm ma sát trước ngực cậu. Lâm Lang bị trêu ghẹo đến khó thở, nỗ lực đẩy đầu hắn ra, kêu to: “Anh còn dám cưỡng ép em nữa thì sau này ráng mà chịu!”

Ai ngờ hắn bỗng nhiên bật cười, nhấc người lui ra sau một chút, hỏi: “Vậy về sau còn dám cười nhạo chồng em nữa không?”

Lâm Lang đỏ mặt, lông mi run run không ngừng, rốt cuộc vẫn chẳng thể hạ mình xin tha, bèn bất chấp tất cả mà rằng: “Ai... ai là chồng hả, anh đừng nói nhảm... Ah!”

Hàn Tuấn liền cắn mạnh lên đầu nhũ cậu, Lâm Lang sợ tới mức hồn muốn lìa khỏi xác, tính đưa tay chặn lần nữa, nhưng cũng bị hắn đè lại hai tay: “Nói, tôi là chồng ai?”

Lâm Lang then đến nỗi mặt toát mồ hôi, vẫn không chịu sửa miệng, liền chết đáp trả: “Anh còn lâu mới là chồng em, em là con trai, phải có tôn nghiêm!”

Một chữ “chồng” đơn giản chẳng khác nào cuộc tình truy đuổi của họ, một nóng lòng muốn có, một kháng kháng né tránh không chịu đối mặt. Cả hai người đều rõ ràng, Lâm Lang có gọi “chồng” hay chẳng, bản chất cũng không thuần túy chỉ là một xưng hô, mà là liệu cậu đã có thể chấp nhận cả hai gắn bó bên nhau hay chưa. Hàn Tuấn đỏ mặt, cúi đầu cắn cắn lên ngực cậu, làn da trắng mịn chả mấy chỗ đã bị cắn mụt ra nhiều vết đỏ lấm tẩm. Môi Lâm Lang run run, trong mắt cũng phủ một tầng sương. Hàn Tuấn bất ngờ trở nên dịu dàng, ấn cánh tay cậu, thò lưỡi liếm nhẹ lên nụ hoa đã dựng thẳng, cất lời dụ dỗ: “Ngoan, gọi chồng đi, gọi xong thả em ra ngay.”

Đầu nhũ vốn hồng nhạt bị cắn cho dựng thẳng lên, hai hạt nho nhỏ đỏ au, ánh dầu nước từng bị liếm láp. Hai điểm lúc này đặc biệt nhạy cảm, mỗi điểm đang trong tình trạng mẫn cảm cực độ, những khi hần liếm qua, mặt lưỡi nham nhám đều quét một lần, Lâm Lang run rẩy hít khí, vẫn ương ngạnh không chịu gọi. Dường như nhiệt độ trong xe ngày càng tăng cao, Hàn Tuấn nghiêng rằng, dùng thân thể đè ép Lâm Lang rồi cởi áo khoác, áo sơ mi cũng lột hơn nửa, hé lộ làn da màu đồng. Cơ bắp trên thân nổi cuộn cuộn, nở nang mà to lớn, tràn ngập cảm giác áp bức của giống đực, phảng phất như muốn dồn cậu vào góc chết. Lâm Lang thở dốc dồn dập, lệ trượt xuống hai bên tóc mai, hần tháo dây an toàn của cậu, tiện tay kéo cậu lên đùi mình, thở gấp mà rằng: “Mau gọi tôi là chồng, gọi đi!”

Lâm Lang bị thúc ép đến không thở nổi, cậu muốn đưa tay đẩy, song chạm tới lồng ngực cứng ngắc như tường thành của hần, hần vì hưng phấn mà cánh tay thoát trông càng thêm trắng kiết, cậu bắt đầu sợ hãi. Hần thấy cậu không phản ứng gì, liền cởi dây lưng, thở hổn hển nói: “Xem ra chỉ có thời điểm làm tình em mới bằng lòng gọi, bây giờ tôi muốn ghi lại âm thanh dâm dăng của em, cho em nghe thử em gọi tôi thắm thiết cỡ nào.”

Lâm Lang nức nở, suýt nữa khóc thành tiếng, từ từ nhắm mắt lại, vùng vẫy nói: “Em gọi rồi mà... còn cho anh ghi âm làm tiếng chuông điện thoại nữa, tại sao còn phải gọi?!”

Hàn Tuấn thoáng ngần ra, sờ mặt cậu, bảo: “Em thừa biết là không giống mà, gọi lúc ấy với lúc này không giống nhau. Ngoan, gọi một tiếng đi, bằng không tôi làm em ngay tại đây.”

“Anh không dám, anh nói trước khi theo đuổi được em sẽ không làm gì hết.”

“Nhưng nếu em đồng ý, hoặc khóc lóc cầu xin tôi muốn em, vậy sẽ thành vấn đề khác đúng không?” Nói đoạn, hần liền vói tay vào quần cậu. Lâm Lang giãy người không cho hần đạt mục đích, nghiêng rằng mắng: “Kỹ nam mới đi khóc lóc cầu xin, anh đừng có mà suy nghĩ hão huyền. Hàn Tuấn, anh mau buông tay ra, nếu không em thực sự không để ý đến anh nữa, cả đời đều không để ý.”

“Để ý với không để ý của em có gì khác nhau... Em biết rõ tôi là hạng người gì mà... Tôi sắp chịu hết xiết rồi, muốn em đến đòi mạng, em có biết mấy hôm trước tôi vì muốn em mà mất ngủ, kết quả phải lái xe tới dưới lầu ký túc xá bọn em đứng cả đêm không? Tôi không rõ khi nào em mới chịu gật đầu, hoặc vĩnh viễn cũng không, một kẻ ích kỷ như tôi chẳng biết còn có thể khoác da dê bao lâu nữa đây. Lâm Lâm, tôi không phải một tình nhân dịu dàng văn nhả, chỉ là một con sói háo sắc thôi, vì em nên mới choàng lớp da người. Tôi biết bây giờ mình đang mất khống chế, biết mình sắm vai một người tình dịu dàng bao dung căn bản không được lâu. Em biết hồi Tết tôi ôm tâm trạng gì khi đối mặt với bà nội em không, tôi thương xót bà,

rồi lại cầm giận bà, tàn nhẫn nghĩ vì sao bà còn sống. Nhưng vừa nhìn thấy em, tôi lại hổ thẹn cùng cực trước suy nghĩ thua cả cầm thú của mình, dù chỉ là ý niệm thoáng qua, song tôi vẫn hiểu bản thân mình quá đỗi máu lạnh, ích kỷ tới độ ngay cả chính tôi cũng cảm thấy thất vọng... Không phải như thế, không phải như thế, Lâm Lâm, em hãy tin tôi, tôi cũng muốn tôn trọng bà, hiếu kính bà...” Hàn Tuấn nói năng gần như lộn xộn, ôm chặt người đã bị mình dọa ngốc, “Lâm Lâm, em là mạng sống của tôi, là mạng sống của tôi, em biết dự định gần đây nhất của tôi gì không, nếu cuối cùng em dám rời khỏi tôi, tôi sẽ giết em, đồng quy vu tận với em! Nếu tôi là thằng điên, là gã mắc bệnh thần kinh, vậy em chính là người của thằng điên này, là vợ của gã thần kinh! Đừng hòng ai cướp em khỏi tôi, bản thân em cũng không được!”

Lâm Lang khóc òa, gằng sức vùng vẫy: “Anh khốn kiếp, khốn kiếp!”

“Tôi khốn kiếp đấy, tôi là súc sinh, Lâm Lang, em vẫn chưa phát hiện ra sao, lẽ nào em chưa phát hiện kiếp này em trốn không thoát nữa rồi, em cần gì phải vùng vẫy giãy chết, hại cả hai ta đều đau khổ?”

“Anh đau khổ là đáng lắm, là anh kiên quyết dẫn em lên con đường này! Em đau khổ cũng xứng đáng, là em khăng khăng muốn dây dưa với anh, nhưng người nhà anh, người nhà em, tại sao bọn họ phải chịu đựng đau khổ ấy?! Anh với em có sẵn cuộc đời tốt đẹp, việc gì phải sống chuỗi ngày không thể lộ mặt ngoài ánh sáng? Em sẽ không làm vậy đâu, sẽ không!” Lâm Lang hét đến khàn giọng, cắn răng nói: “Duyên phận hai ta đã cạn rồi, trước nay em vẫn luôn ôm mộng đẹp, hôm nay anh gỡ em thức tỉnh, chúng ta hết rồi.”

Hàn Tuấn đỏ mắt, sững sờ nhìn cậu, từng chút điên cuồng trong mắt dần tiêu biến, tựa tia lửa lấp lánh vụt tan trong hư không. Hắn có chút bối rối, hết như bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài giữa đêm, căn bản không biết mình đang làm gì, nhìn cơ thể run rẩy của Lâm Lang, cất giọng sợ sệt: “Lâm Lâm...”

Lâm Lang khóc nức thành tiếng, đưa tay che mắt, ngắc ngứ nói: “Anh đừng, đừng ép em, anh lúc nào cũng nằng nặc thất thường rồi tra tấn em như vậy! Em chịu không nổi, em áy náy với gia đình, anh còn muốn em áy náy với cả anh, hai ta kết thúc rồi.”

Dứt lời, cậu vươn tay mở cửa xe, Hàn Tuấn giữ cậu lại, hỏi: “Em định làm gì?”

“Em muốn xuống xe, muốn xuống xe!”

“Tôi không cho phép!” Hàn Tuấn giữ chặt cánh tay Lâm Lang, lại bị Lâm Lang quay người cắn một phát, hắn bị đau phải buông lỏng ra, Lâm Lang liền chuồn khỏi xe, thất tha thất thểu, liều mạng chạy lên trước. Hắn hấp tấp khởi động xe đuổi theo, mở cửa gọi: “Em chạy cái gì, em xuống xe ở đây thì về trường bằng cách nào?”

“Sắp tới nội thành rồi, em đón xe buýt về!” Đầu óc Lâm Lang trống rỗng, trong lòng càng khiếp hãi khôn xiết, chỉ lao đầu chạy theo phản xạ. Mắt thấy phía trước có con đường nhỏ phân nhánh, Hàn Tuấn đỏ mắt, lớn tiếng hô: “Lâm Lang, mau trở về!”

Khúc đường vòng qua suýt nữa đụng trúng người Lâm Lang, Lâm Lang lao đảo ngã xuống đường, đoạn cuống cuống đứng lên, đứng trên cỏ với gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt, toàn thân run lẩy bẩy. Hàn Tuấn lái xe tới gần, đỏ mắt nhìn cậu, cách cửa sổ gọi lớn: “Tôi đối với em như thế mà em đáp trả tôi bằng cách

đó sao?!”

Lâm Lang thở phì phò đứng dưới mặt trời, che lấy khuôn mặt, như thể khó chịu không thở nổi, lớn tiếng nức nở: “Em xin lỗi anh, xin lỗi anh, từ nay chúng ta đừng gặp lại nữa, lần này em nhất định sẽ không vương vấn rồi quần quýt lấy anh. Lâm Lang em là cái thá gì chứ, sao có tư cách bắt anh phải chịu thống khổ.”

Cậu òa óc suy sụp nhường ấy, luống cuống nhường ấy, không phải vì chính cậu, mà bộ dạng của Hàn Tuấn khiến cậu đau đến khó thở. Lâm Lang cậu là cái thá gì, lại để một người đàn ông tuyệt vời như thế biến thành một gã điên. Cậu chợt ý thức được rằng, trước khi mình đủ chín chắn, đủ quyết tâm, cậu hoàn toàn không có tư cách vướng mắc cùng Hàn Tuấn. Cậu chỉ muốn tận khả năng cho hai người một ít thời gian, tận khả năng kéo dài niềm hạnh phúc theo đuổi và được theo đuổi, nhưng chính cái kiêu lẳng nhằng không quả quyết ấy mới khiến người nọ hứng chịu tổn thương sâu nhất, thay vì lẳng trì lẫn nhau, còn không bằng dứt khoát tàn nhẫn đâm một dao!

Xe của Hàn Tuấn đột ngột lao như bay về phía cậu, ánh nắng phản chiếu trên cửa kính khiến cậu không mở nổi mắt, cậu ngây ngốc đứng tại chỗ, nhất thời quên trốn tránh.

172. Chương 172: Tình Yêu Sống Chết (1)

Thời khắc gần đúng vào cậu, xe đột ngột chuyển hướng, vì thắng gấp mà suýt nữa lệch khỏi đường cái. Tiếng thắng xe chói tai, cộng thêm bùn đất mới ven đường văng tung tóe, đầu óc Lâm Lang mờ mịt, cậu đứng ngây ngốc thật lâu mới ý thức được ban nãy Hàn Tuấn muốn tông chết mình. Tử vong lướt sát qua người Lâm Lang, sống chết của cậu vốn chỉ là suy nghĩ trong thoáng giây ngắn ngủi của hắn.

Lần này Lâm Lang bị dọa choáng váng thật rồi, trong đầu tràn ngập ý niệm mình không thể chết được. Cậu còn bà nội già cả, còn một tương lai rất rất dài, bản năng cầu sinh khiến cậu làm ra một phản ứng hết sức sai lầm, cậu hét to một tiếng, nhanh chân chạy một mạch vào ruộng lúa bên đường. Hắn mở cửa xe, quát: “Em còn dám chạy, có tin tôi thực sự đâm chết em không!”

Đe dọa như vậy quả nhiên có tác dụng, Lâm Lang thở phì phò quay đầu lại, cánh tay mất không chế mà run rẩy không ngừng, như thể đang vẫy vùng giữa biển chết: “Anh... anh đừng đụng em, đụng rồi anh cũng sẽ ngồi tù.”

Dứt lời, thân mình cậu xụi lơ, lão đảo ngã ngồi giữa cánh đồng. Ruộng lúa mạch biếc xanh, mệnh mang vô bờ, như gợi nhớ về chốn ấy của bọn họ. Mùi cậu cay xè, nằm vật xuống những cây mạ. Tiếng bước chân của hắn trầm tĩnh mà thông thả, cậu chẳng khác nào con mồi đang hấp hối, máu chảy ra làm hao hết tâm lực của cậu, mà mãnh thú ngủi được mùi đuổi tới đã sớm nắm chắc phần thắng. Hàn Tuấn ngồi xuống cạnh cậu, ngược nhìn bầu trời gần như bị mây che khuất, thần thờ nói: “Tôi biết mà, biết ngay mà, nửa đêm hôm qua lúc em tưởng tôi ngủ rồi, ghé tai tôi nói những lời này là tôi đã biết sẽ có chuyện.”

“Tại sao em không thể ở lại bên tôi, xem như thương hại tôi cũng không được sao?”

”Quan Bằng bảo em, nếu muốn sống chung với anh thì phải suy nghĩ thật kỹ, tuy rằng người xung quanh có thể thông cảm cho đồng tính luyến ái, nhưng phát sinh bên người mình thì tránh như tránh tà. Đó là nói theo quan điểm thành phố lớn, trong mắt thế hệ chúng ta thôi, chứ còn mấy người bậc cha chú, cậu ấy bảo đừng hy vọng xa vời. Cậu ấy nói con đường này đã định sẵn là khó đi. Rồi em trả lời, khó hay không khó còn phải xem đi cùng ai. Đối với em, con đường này rất khó đi, với anh cũng chẳng dễ dàng gì, em là người trì độn, chỉ cần anh nói không vất vả, em đây cũng sẽ không cảm thấy vất vả.

Tuy nhiên, sau này em nhận ra sự tình không phải như vậy. Trên đời có rất nhiều lý do đáng sống, nhưng lý do sống của nội em chỉ có một. Năm em học cấp hai thì cả nhà gặp tai nạn bất ngờ, em với bà nội sống nương tựa lẫn nhau đến hôm nay, đắng cay trong đó người ngoài chẳng thể nào hiểu thấu. Nội đắng cay ấy cũng không đơn thuần là gia đình nghèo khó hay sinh hoạt túng quẫn. Em nghĩ, nếu con đường này đã khó đi đến thế, em lại không có đủ can đảm, vì sao còn phải bước tiếp. Làm một người cháu khiến bà nội tự hào, cuộc sống như vậy cũng đâu tệ. Nội em là người mê tín có chút phong kiến, nguyện vọng lớn nhất của nội là sau khi chết được gặp lại ông nội, ba em, mẹ em, có thể không thẹn với lòng mà nói rằng bà đã hoàn thành nhiệm vụ, dầu nhọc nhằn nhưng vẫn làm xong hết thấy, nuôi dưỡng em, cho lên đại học, nối dõi tông đường.

Em nhớ học kỳ hai năm lớp 12, thành tích của em đột nhiên trượt dốc, em sợ lắm, tối nào cũng thức đêm chạy vào toilet đọc sách. Nhưng chẳng hiểu sao, mấy lần thi sau đã nắm kỹ bài mà vẫn càng thi càng kém, ngày thi đại học gần ngay trước mắt, em lo lắng trần trọc cả đêm. Về sau thực sự không chịu được nữa, tính buông tay, thi đại vô trường nào đó, thi rớt thì ra ngoài làm thuê, sẵn đang muốn kiếm tiền sớm sớm để báo đáp bà nội. Song đến cuối tuần nọ, nội đột ngột tới trường thăm em, hóa ra nguyên tháng em không về nhà, nội lo lắng nên cùng một thím trong thôn lên thị trấn. Ba người tụi em đến quán nhỏ phía bắc trường ăn cơm, ăn một món mì. Khi ấy em hơi buồn, thiết nghĩ bà nội mấy năm ròng không đi xa nhà, khó lắm mới có dịp lên thị trấn một chuyến, lại chỉ ăn một tô mì, không nỡ dùng nhiều thêm chút tiền nào. Lúc trò chuyện có đề cập chuyện trong thôn có người chết, quê nhà đổi mới kiểu mai táng, yêu cầu phải hỏa táng hết, kết quả gia đình kia vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của cụ già, chi ra sáu ngàn, cuối cùng cũng được thổ táng. Những nông dân đồng lứa với nội em rất sợ hỏa táng, họ không hiểu tại sao chết rồi lại bị hỏa thiêu, nội em mỗi lần nghe nói đều mắng một câu, bảo thói đời gì thế này, tham cả tiền của người chết. Song ngày ấy tại quán ăn, nội lại nói cụ già kia không suy nghĩ cho con cháu, nếu là nội, tương lai nhất định phải hỏa táng, không muốn tiêu tiền uống phí.

Nội em ở góa từ khi còn trẻ, vất vả cả đời, nửa đời sau trút hết lên người em, chẳng phải nội sợ bị hỏa thiêu sau khi chết sao? Chính sách hỏa táng đã thi hành nhiều năm, nhưng trong chúng ta làm gì có ai muốn bị thiêu thật, bất cứ người già nào cũng kiêng kỵ việc này. Nội tình nguyện chịu hỏa táng vì em, đây là tình thương sâu nặng nhất của một cụ bà lớn lên dưới sự hun đúc của tư tưởng phong kiến dành cho con cháu.

Lúc ấy em rất khó chịu, thầm nghĩ để mai sau bà nội có thể chôn cùng chỗ với ông nội, không phải chịu nỗi sợ hỏa táng, em phải học tập chăm chỉ, tương lai kiếm thật nhiều tiền. Một người cố gắng học tập chỉ vì muốn bà nội mình không bị hỏa táng trong tương lai, ý nghĩ ấy khiến em rúc trong chăn khóc lớn một trận. Cảm thấy bản thân thật bất hạnh, bà nội cũng thật đáng thương, trên thế gian biết bao người may mắn, vì sao bọn em phải khổ cực nhường này.”

Lâm Lang che mắt ghen ngào, phảng phất như áy náy và khổ sở khôn cùng: “Em thừa nhận, em cự tuyệt anh, sợ anh cũng hứng chịu ánh mắt người đời, đứng trên lập trường của anh mà suy xét, tất cả chỉ chiếm một phần rất ít. Nói không muốn anh phải sống đau khổ cũng không hợp lý, càng không thể đổ hết lý do lên đầu bà nội. Nhưng cái khác khoan bàn, chỉ tính riêng nội em, em đã không có khả năng ở bên anh. Có lẽ tương lai em sẽ hối hận, có lẽ cả đời cũng không hạnh phúc, song giờ khắc này, em chẳng có chút do dự nào. Giờ mà ai đó nói người ấy có thể cam đoan nội em sống vui vẻ suốt phần đời còn lại, thì muốn em lao

đầu vào xe, em cũng sẵn lòng. Em sẵn sàng từ bỏ cả mạng sống, vậy có cái gì không thể buông tay?”

“Có lúc em sẽ oán hận anh, anh lớn tuổi hơn em, dẫu tương lai phải đối mặt sóng gió, năng lực chống cự cũng mạnh hơn em. Nhưng em chẳng có gì cả, nếu bị dán nhãn đồng tính luyến ái, thì cuộc đời em, gia đình em, mọi thứ sẽ tiêu tụt, đừng nói công việc, ngay cả dũng khí ở lại trường đến khi tốt nghiệp cũng không có. Điều kiện của em đã thế, lại nhát gan và thiếu năng lực gánh vác, căn bản không hợp với anh, cũng không xứng với anh. Ranh giới cuối cùng của em với anh, thậm chí là thời điểm yêu anh nhất, cũng chỉ tự nhủ sẽ bầu bạn bên anh chừng ba bốn năm sau khi đi làm là tối đa. Dù em vẫn luôn hy vọng rằng có thể làm theo ước muốn của anh, lưu lại bên anh trọn đời, nhưng em biết căn bản không thể được. Không chỉ riêng hạnh phúc, cuộc tình của hai ta cũng mang tới giày vò và khổ sở cho em nhiều chẳng kém, mỗi đêm khuya vắng lặng, gỡ ra tầng tầng lớp lớp vỏ ngoài, gỡ đến cùng chỉ còn lại bi thương và bất đắc dĩ, hạnh phúc càng nhiều, bi thương cũng càng sâu.”

“Đã tới nước này thì nói thẳng cũng tốt. Kể dễ tiện tham lam nhất thời như em vốn nên được gõ tỉnh. Tuy em hiểu đạo lý đau dài không bằng đau ngắn, song vẫn cho rằng em ở bên anh thêm một ngày, đối với anh lại càng tốt thêm một chút. Đành rằng em cũng ích kỷ, nhưng em thật lòng muốn tốt cho anh, thành thử mới kéo dài như vậy. Anh mắng em vô tình cũng được, hận em ích kỷ cũng tốt, em mắc nợ anh, đời này không cách nào trả hết. Hơn nữa, em biết mình nói gì cũng vô dụng, em...” Cậu đột nhiên mò lên cổ, tháo chiếc nhẫn xuống. Hàn Tuấn biến sắc, ra chiều không tin nổi: “Em đây là...”

“Tai nạn giao thông năm đó, em cũng thương tâm lắm, cảm giác như cả đất trời sụp đổ, nhưng lâu dần cũng nguôi ngoai. Chuyện tình cảm sợ nhất là thời gian và khoảng cách. Có lẽ bây giờ anh chưa tin, song một thời gian sau, chỉ cần chúng ta không gặp mặt, một năm hai năm, chờ anh gặp được người tốt hơn, em sẽ không là gì nữa. Nhẫn này, em không xứng được đeo, cũng không muốn giữ lại, bằng không tương lai gặp được nửa kia, sẽ tổn thương đến cô ấy...”

Hàn Tuấn cười lạnh một tiếng, liếc nhìn chiếc nhẫn trong tay cậu: “Tôi còn đang đứng sờ sờ trước mặt em, vậy mà em đã nghĩ đến nửa kia tương lai rồi, em tính cũng xa thật nhỉ.”

“Ý em không phải thế...” Lâm Lang tự biết nói lỡ, mím môi chẳng rõ nên giải thích thế nào. Hàn Tuấn nghiêng rằng nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Tôi biết em tuôn một tràng như vậy là có ý gì. Em bảo tôi ích kỷ cũng được, bảo tôi căn bản không phải yêu mà là chiếm hữu cũng tốt, đối với tôi mà nói, ngoại trừ việc em bất chấp tất cả lao vào lòng tôi, hết thấy đều là cái cớ đường hoàng để em rời đi! Một năm hai năm không gặp, em thật đúng là nhẫn tâm.”

Lâm Lang khó chịu vô cùng, cậu suy cho cùng vẫn còn nhỏ, xúc động cái là nói chẳng suy nghĩ, tuyệt nhiên không biết biểu lộ ý nghĩ thật của mình một cách chính xác, hướng chỉ Hàn Tuấn vốn dĩ chẳng nghe lọt tai. Lâm Lang cắn răng đứng lên, Hàn Tuấn túm lấy cậu, nhưng mặt lại quay đi, không chịu nhìn thẳng vào mắt cậu: “Lâm Lâm, bây giờ em thực sự muốn cắt đứt với tôi sao?”

Lâm Lang gạt đầu, lồng ngực phập phồng kịch liệt như không dần nổi: “Phải.”

Hắn rút cuộc xoay qua, đỏ mắt hỏi: “Không hối hận?”

“Không hối hận.”

Hàn Tuấn tát cái bốp khiến cậu ngã xuống đất.

173. Chương 173: Tình Yêu Sống Chết (2)

Trên mặt đau rát, Lâm Lang bị cái tát này làm nổ đom đóm mắt, cậu ngậm nước mắt quay đầu đi, bò trên đất tìm chiếc nhẫn bị văng rơi xuống. Nhưng chiếc nhẫn nhỏ xíu, căn bản chẳng biết bị văng đi đâu mất, ngay cả phương hướng cũng mù tịt, cậu bối đám lúa tìm từng tấc từng một, nhìn không được phải òa khóc nức nở. Hàn Tuấn đưa tay kéo cậu lên, lại bị cậu hất đi, khóc càng dữ dội hơn. Thấy Lâm Lang như vậy, mũi Hàn Tuấn cay xè, nhìn cậu đầy oán hận: “Em cứ luôn như vậy, rõ ràng đáng giận cực điểm, còn nằng nặc muốn gây ra chuyện thế này. Tôi thật muốn móc bụng em ra để xem trong lòng em rốt cuộc là cái dạng gì! Tôi thà rằng em nhẫn tâm đến cùng, nếu em nhẫn tâm đến cùng, chúng ta có lẽ cũng không đi tới bước này!”

Hắn thà rằng cậu nhẫn tâm đến cùng, kiên quyết từ chối hắn ngay từ đầu, kiên quyết không cho hắn chút cơ hội nào. Nhưng hắn lại cảm thấy, chính một Lâm Lang dễ mũi lòng như vậy mới càng khiến hắn yêu thương, càng khiến hắn không nỡ buông tay. Hắn chưa từng có cảm giác bị coi thường như bây giờ, thứ cảm xúc bản thân chán ghét nhất hóa thành lửa giận hừng hực: “Là do tôi ngu xuẩn, sao lại quên mất em là dạng người gì chứ. Lâm Lang em muốn làm đứa con hiếu thảo chứ gì, vậy tôi cho em làm, để Hàn Tuấn tôi làm kẻ ác được rồi.” Hàn Tuấn kéo cậu lên bằng một tay: “Đứng lên!”

“Anh buông ra, bằng không em hô lên đấy.”

“Em hô đi, hô đi!” Hàn Tuấn lôi quần cậu xuống, nút quần văng vào đồng lúa. Lâm Lang hét to một tiếng, nín chặt lấy quần thu, cất giọng van nài: “Em không hô, không hô nữa, Hàn Tuấn, anh thả em đi đi, anh làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ.”

“Tôi đã nói với em, đời này của em bị hủy trong tay tôi rồi.” Hàn Tuấn nắm cổ áo cậu lôi ra khỏi ruộng lúa mạch. Lâm Lang nắm chặt lưng quần, bị hắn cưỡng chế nhét vào ghế sau. Lúc đầu đụng vào cửa xe, cậu cuống quýt đẩy cửa ra, song cửa đã bị hắn khóa cứng, ánh mắt hắn nhìn cậu hung ác đến độ gần như không có chút tình cảm nào. Cậu xui lơ ngơ vào chỗ, thở gấp nói không ra lời. Lâm Lang biết Hàn Tuấn giờ khắc này đã đánh mất lý trí, cậu thậm chí không chắc tinh thần hắn có còn bình thường hay không. Khi cậu tưởng hắn muốn khởi động xe, thì người nọ đột nhiên mở cửa ra ngoài, tiến thẳng đến cửa sau. Lâm Lang trốn thu lu trong góc, nhìn hắn đẩy cửa tiến vào, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hắn bất ngờ chồm tới như một con báo nhanh nhẹn và hung hãn, giam cầm hai tay cậu, hỏi: “Em nói xem, cưỡng bạo... à không, nếu cưỡng bức một người, liệu tính dục có mãnh liệt hơn không? Hoặc là nói, nếu em bị tôi cưỡng bức, phải chăng sẽ nhớ tôi càng kỹ hơn?”

Lâm Lang run rẩy đến co rúm, sợ hãi mà bất lực. Cậu mở to mắt, cố gắng cuộn người lại: “Anh sẽ không, sẽ không.”

“Làm một người đàn ông, cơ hội bị người ta cưỡng bức đâu có nhiều đúng không? Tương lai em rời xa tôi, có lẽ sẽ cùng người khác hôn môi, cùng người khác lên giường, nhưng người đàn ông cưỡng bức em chỉ có

một, đó là Hàn Tuấn tôi. Chẳng qua không biết, em bị đàn ông làm nhiều rồi, liệu có cứng nổi với đàn bà không thôi.” Hấn đè cậu trên ghế xe, đưa tay nắm cầm cậu, “Dù thế nào cũng phải lưu lại chút dấu vết trên người em, muốn em thời thời khắc khắc nhớ tới tôi.” Hàn Tuấn cất giọng thông thả mà ưu nhã, rồi lại đột ngột cắn xuống cổ cậu dưới tình huống không hề phòng bị. Lâm Lang kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt ấy, cậu những tưởng mình sẽ chết, toàn thân run bần bật. Khóe môi hấn vương máu, hết như một ác ma điên cuồng. Hàn Tuấn tựa thể đã mất sạch lý trí, chợt hấn sờ lên vết thương của cậu một cách bi thương vô hạn, lẩm bẩm: “Lâm Lâm, em nói tương lai tôi có thể giống mẹ mình không, vì mắc bệnh thần kinh mà tự sát chết? Nếu tôi chết, em sẽ khó chịu lắm đúng không?”

“Cũng không đúng,” hấn cứ như đang độc thoại, cúi người liếm vết thương của cậu, “em bảo thời gian là liều thuốc chữa thương tốt nhất, ba mẹ em chết, em cũng chỉ khổ sở mấy tháng, còn nếu tôi chết, em chỉ đau khổ một tuần là cùng chứ gì?”

“Em sợ tôi lắm sao? Ngay từ đầu em đã sợ tôi rồi, có khoảng thời gian tôi thực sự lo em vì sợ tôi nên mới chịu lưu lại. Mỗi lần lên giường, tôi chỉ dành liều mạng làm em, muốn nghe em nói lời thật lòng vào thời điểm cao trào.”

“Trước đây tôi cũng không cảm giác mình có bệnh, nhưng từ khi quen biết em, tôi thấy bệnh mình ngày càng nặng. Tôi rõ ràng có thể cảm nhận nỗi khổ của em, muốn tôn trọng quyết định của em, song kỳ lạ thay, không lần nào tôi kiểm soát được chính mình, cứ như biến thành người khác vậy. Tôi đọc báo thấy có kẻ nhốt người mình thích làm nô lệ tình dục, tôi liền nghĩ, tôi cũng muốn nhốt em lại, ngày ngày đêm đêm làm em, tưởng tượng đủ loại hình ảnh hoang dã. Tôi xem trên TV có người đặt tro cốt người yêu trên đầu giường, rồi cũng muốn ôm tro cốt của em vào lòng. Lại có lần tôi bắt gặp một đôi vợ chồng già vô cùng thắm thiết đang tản bộ trên đường, tự dưng lại muốn em đi phẫu thuật chuyển giới để quang minh chính đại đến với tôi, nhưng lại sợ mình bây giờ đã là đồng tính luyến ái triệt triệt để để, sợ em đau.”

“Em đúng là yêu tinh, nếu nghĩ sớm muộn gì cũng rời bỏ tôi, vì sao còn khăng khăng muốn cho tôi thấy mọi điều tốt nhất ở em. Nếu em sớm làm tôi chán ngán một chút, có lẽ tôi sẽ không quán riết lấy em như vậy. Giờ biết sao đây, tôi cảm thấy em quá tốt, nho nhã mà lẳng lơ, cao quý lại dịu dàng, em có mọi thứ tôi muốn, ngay cả phía sau cũng khiến tôi mê đắm chẳng rời, vừa chặt vừa mềm, trơn mượt đến nỗi muốn hút cả linh hồn tôi.”

“Kỳ thực tôi có thể điên cuồng hơn nữa, điên cuồng hơn trong sinh hoạt, điên cuồng hơn trên giường, song tôi sợ em kinh hoảng, sợ em mắng tôi cầm thú, thành thử vẫn luôn dằn nén tình cảm trong mình. Có thể nói, tôi phải kiềm chế nhiều lắm mới giống người bình thường, nhưng Lâm Lâm ơi, tôi thực sự nhịn quá mệt mỏi. Có lần tôi nằm mơ, mơ thấy tôi yêu em điên dại, yêu tới nỗi em chịu không thấu, kết quả bệnh viện tâm thần phải cử người tới bắt tôi giống như họ từng làm với mẹ tôi. Họ cho tôi thuốc an thần, em đứng một bên nhìn, còn cười đến là hả hê. Cũng may chỉ là mơ, Lâm Lâm của tôi dịu dàng thể mà, mềm lòng thể mà, nhất định không làm chuyện đó đâu.”

Hàn Tuấn đã buông cậu ra, nhưng Lâm Lang vẫn nằm im trên ghế, bụm mặt không nhúc nhích.

“Suốt mấy tháng giận dỗi, mấy lần tôi muốn cưỡng bức em, chẳng hiểu sao lại không nổi nhẫn tâm. Tôi nghĩ, nếu cưỡng bức em thì có khác gì tự sát đâu, một người không tự nhiên như em chắc chắn đến chết cũng không chịu tha thứ cho tôi, đồng nghĩa với việc phán tôi tử hình.” Hấn đè lên lần nữa, ghé sát tai cậu hỏi: “Em nói lần này, tôi chết hay không chết đây?”

Lâm Lang buông hai tay đang che mặt xuống, gương mặt đầm lệ, cất giọng khàn khàn, bình tĩnh nói: “Vậy anh cường bức đi, để em nhớ kỹ anh cả đời.”

Hàn Tuấn đau xót nhắm mắt lại, Lâm Lang như thế khiến hắn không kiềm nén nổi yêu thương.

“Nhưng Hàn Tuấn, anh không có bệnh, anh vì em nên mới biến thành cái dạng này. Anh nói đi, anh có bệnh nên mới thích em sao?”

“Không phải.” Hắn mở to mắt, nhìn cậu bằng ánh mắt si mê vô hạn: “Bác sĩ chỉ bảo ngày xưa tôi chịu kích thích, thành ra cực đoan hơn người thường chút đỉnh. Lâm Lâm, tôi quả thực không mắc bệnh thần kinh, em không cần sợ tôi.”

Nước mắt lăn xuống không ngừng, Lâm Lang lắc đầu nói: “Em chưa bao giờ thực sự sợ anh vì điều ấy.”

“Lâm Lâm, tôi sẽ không cưỡng bức em, kỳ thực em không muốn xa tôi, em chỉ chôn giấu trong lòng không chịu thừa nhận thôi. Tôi muốn tự mình nhìn rõ điều đó.”

Nói đoạn, hắn ngọt ngọt mở cửa xe ra ngoài, tiếp theo ngồi vào ghế điều khiển đằng trước. Cây cối hai bên đường lướt qua vùn vụt, xe phóng đi như bay, chẳng mấy chốc đã đến gần nội thành, rồi lại rẽ sang phương hướng không rõ, xuôi theo quốc lộ chạy về phía nam. Lâm Lang bắt đầu khấn nguyện, úp mặt lên cửa sổ, gập giọng hỏi: “Hàn Tuấn, anh tính làm gì? Có chuyện gì từ từ nói, anh đừng xúc động.”

Hắn chẳng nói chẳng rằng, xe lao đi càng nhanh. Bên ngoài là nơi hoàn toàn xa lạ với Lâm Lang, hình như đã rời xa khu vực trung tâm cùng những tòa cao ốc nhấp nhô, thậm chí nhìn thấy cả đại dương lấp lánh, có đàn chim quần quanh trên bầu trời, còn có ống khói cao cao liên tục bốc khói trắng dày đặc. Xe bắt ngờ xuống khỏi quốc lộ, chạy một mạch đến bãi biển. Gió biển thổi mạnh, đất trời chỉ còn mỗi âm thanh sóng vỗ bờ. Mắt Hàn Tuấn đỏ rực, hắn lạnh lùng hỏi cậu: “Nghĩ xong chưa? Tôi hỏi em một lần nữa, em có muốn ở lại bên tôi không?”

Lâm Lang có linh cảm không hay chút nào, cậu ra sức lay cửa xe, hét lớn: “Anh từng nói không bắt buộc em... từng nói không bắt buộc em mà...”

Hắn chợt mở máy xe, ánh mắt vẫn chĩa thẳng vào cậu: “Một, làm người của tôi, ở lại bên tôi; Hai, đôi ta cùng chết, em chọn đi.”

Lâm Lang thở phì phò, cậu đã bị khóa kín bên trong. Dù cho cửa xe mở ra, nhưng cậu sao đành bỏ mặc hắn mà chạy trốn một mình. Cậu run rẩy xoay qua: “Hàn Tuấn, anh đừng như vậy mà...”

“Hàn Tuấn!” Cậu chưa nói xong, xe đã nhắm thẳng về phía đại dương, nước biển đập lên kính chắn gió, hắn gầm lên như phát điên: “Nói, lưu lại hay là chết!”

Xe bị nước biển nuốt chửng rất nhanh, ngay khoảnh khắc nước tràn vào xe, Lâm Lang không ngại ngần ôm

lấy cổ hần. Cái chết gào thét mà lao đến, khí thế hung mãnh, trong tuyệt vọng pha lẫn chút hưng phấn, cậu lớn tiếng gọi: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Hàn Tuấn ngậm nước mắt, lớn giọng hỏi: “Lâm Lâm, em thấy rõ lòng mình chưa?”

174. Chương 174: Tình Định Kiếp Này

Nước biển lạnh lẽo thấu xương, Lâm Lang ôm ghì lấy cổ người nọ, nếu có thể, cậu thực sự hy vọng cứ thế chết đi.

Từ nhỏ đã không biết bơi, hơn nữa trong cơn sợ hãi và tuyệt vọng, cậu uống liên tục vài ngụm nước, giữa lúc mông lung cảm thấy người nọ kéo mình qua ôm vào lòng, bèn rì rầm cầu xin: “Em không thể chết được, em còn bà nội phải chăm sóc.”

Nhưng chính bản thân Lâm Lang cũng chẳng rõ lời này rốt cuộc có thoát ra khỏi miệng không, cậu như đang mơ một giấc mộng dài, mãnh liệt hư vô, chỉ có xúc cảm trên người là chân thật. Mũi cậu cay xè, cổ họng cháy bỏng. Nước biển giá lạnh lại như ngọn lửa nóng cháy, thiêu đốt cả thân thể lẫn linh hồn cậu.

Cậu cũng không quan tâm là mơ hay thực nữa, chỉ van xin hết lần này tới lần khác: “Em... Em không thể chết được, em chết thì nội phải làm sao... Em không thể chết được... Em chết thì nội phải làm sao?”

Giữa những lời cầu xin không điểm dừng, có hơi thở nóng rực phả lên mặt cậu, tay cậu run lập cập, chạm trúng một bàn tay rộng lớn, ấm áp. Mí mắt từ từ hé mở, cậu nhìn thấy Hàn Tuấn quay đầu sang chỗ khác, đứng lên như muốn rời khỏi. Lâm Lang không chút do dự kéo góc áo hần, chưa kịp mở miệng, nước mắt đã lăn dài.

Người này, cuối cùng vẫn không nỡ tổn thương cậu, cứu cậu khỏi lòng biển rét lạnh.

“Hàn Tuấn...” Bờ môi cậu khô nứt, cổ họng còn đau hơn lúc mê man. Hần cũng chẳng ngoảnh lại, mà nói khẽ: “Em bị sốt, tôi đi rót ly nước cho em.”

Song Lâm Lang vẫn không chịu thả tay, chỉ có từng giọt từng giọt nước mắt tuôn rơi. Hàn Tuấn đẩy tay cậu xuống, trầm giọng bảo: “Em không cần biết ơn, vì trước khi có sự đồng ý của tôi, em ngay cả cửa phòng cũng không được bước ra.”

Tinh thần Lâm Lang vốn đã có chút mờ mịt, nghe lời ấy thì đâm sợ hãi, không đợi hần bê nước lên, cậu đã chìm vào mê man lần nữa. Trong cơn mơ màng, phát hiện có người đút mình uống nước uống thuốc, cậu còn cố ý mím chặt môi phản kháng. Đang nằm mê mà vẫn nhớ rõ chuyện giam cầm, mơ thấy mình bị người nọ nhốt hơn một năm, lạnh đủ sỉ nhục và chà đạp. Cậu cảm thấy mình quá đối bi thảm, không ngừng nức nở trong chiêm bao.

Khi tỉnh lại lần nữa, cơn sốt mới lui bớt. Cậu ngo ngậy ngồi dậy trên giường, thấy hơi chóng mặt. Áo lót trên người là đồ mới, thậm chí nhãn mác cũng chưa cắt. Phóng mắt nhìn khắp phòng, gian phòng rộng như vậy mà chỉ có một cái giường, một cái bàn, kính cửa sổ còn bị vỡ, nhìn sơ là biết phòng này lâu năm lắm rồi. Dưới sàn là quần áo cậu mặc trước đó bị ném đại xuống đất, vẫn còn ẩm ướt, thấm ra một bãi nước đọng. Cậu vén chăn đi đến trước cửa sổ, bên ngoài là những ngôi nhà ngói cao thấp không đều, xa thêm tí nữa là đại dương mênh mông vô bờ. Có lẽ do trời chiều sắp lặn, mặt biển bốc sương mù trắng xoá, mây trên trời thoát ẩn thoát hiện, mấy chú chim bồ câu kiếm ăn trên nóc nhà lầu dưới. Cậu mặc áo lông vào người, đẩy cửa phòng, lặng lẽ bước xuống cầu thang, là loại thang gỗ thời xưa, đạp lên lung lay kẽo kẹt, nhưng được cái sạch sẽ, nom có vẻ được lau dọn thường xuyên. Cậu thận trọng đi xuống, ngay lập tức bắt gặp hắt với gương mặt mỗi mặt, đang ngồi dựa lên cây cột trên sàn nhà màu trắng bạc của phòng khách. Ánh chiều tà hoàng hôn mang màu vỏ quýt, xuyên qua cửa chính để ngổ chiếu nghiêng vào phòng, rọi lên người hắn, lộ vẻ càng thêm sa sút và tiều tụy. Phảng phất như tái ngộ sau tai nạn, tình ý cuộn cuộn trong lòng Lâm Lang, cậu dè dặt gọi: “Hàn Tuấn...”

Song hắn chỉ chớp mắt chứ không nhúc nhích, như thể linh hồn đã lìa khỏi xác. Lâm Lang nắm tay vịn cầu thang, côi lòng bỗng đau xót. Bãi biển lúc chạng vạng yên tĩnh khôn xiết, có thể nghe rõ tiếng sóng tang thương mà vô hạn.

Cậu chạy bình bịch lên lầu lần nữa, ngồi phịch trong góc phòng, ôm chân khóc rống, lần đầu tiên khóc không chút kiêng dè như vậy, hoàn toàn làm trái với mấy năm nay. Mặt trời dần hạ xuống, trong phòng tối mờ mờ. Đến khi nước mắt khô hẳn, rốt cuộc chảy không ra nữa, cậu mới lau mặt đi xuống lầu. Hàn Tuấn vẫn ngồi ngây ngốc trên sàn, cứ như đã quên bằng sự tồn tại của cậu. Cậu chậm rãi bước qua, ngồi xuống bên cạnh hắn. Giọng nói khản đặc của hắn đột nhiên vang lên giữa gian phòng trống rỗng, không hề gợi sóng, thẳng như tĩnh thủy lưu thâm.

*tĩnh thủy lưu thâm: thâm trầm kín đáo nhưng sâu sắc

“Trước đây nghe người ta nói, yêu một người thì nên tôn trọng quyết định của người ấy, chỉ cần người ấy sống tốt, vậy mình cũng sẽ hạnh phúc. Nhưng tôi luôn cho rằng đó là người khác thôi, không phải tôi. Hàn Tuấn tôi ích kỷ, ham muốn chiếm hữu cũng mạnh, yêu một người thì cho dù chết cũng muốn có được người ấy, không chiếm được trái tim, thì chiếm thân xác cũng tốt. Ngay cả hiện tại, tôi vẫn là người như thế, muốn có được em, chiếm lấy em, nghĩ đến việc em bị kẻ khác chạm vào vẫn chẳng thể chịu đựng nổi. Nhưng mà, tôi tình nguyện thử một lần, thử làm giống người ta nói, yêu một người, chỉ cần người ấy sống tốt là được. Tôi sẵn lòng thử kiểm chế chính mình, lẳng lặng đứng một bên yêu em.”

Lâm Lang kinh ngạc không thôi, nước mắt thoáng cái đọng đầy hốc mắt, bờ môi run run, rốt cuộc vẫn chôn chặt mọi lời muốn nói trong lòng. Trời cao bày một trò đùa quá đỗi thê lương với cậu, cậu bỗng bật cười, rưng rưng cầm tay hắn. Tay hắn nóng hổi mà thô ráp, nhẹ nhàng nắm lại tay cậu, khàn giọng bảo: “Tôi dự định buông tay rồi. Em đi ngủ sớm một chút, ngày mai tôi đưa em về trường.”

Lâm Lang gục đầu xuống, nghẹn ngào nói: “Quần áo anh cũng ướt rồi...”

Trang phục trên người hắn vẫn là bộ lúc trước, ướt đẫm thế mà mặc cả ngày, cũng sắp được nhiệt độ cơ thể hong khô rồi, tỏa ra mùi tanh mặn chỉ thuộc về nước biển, “Vốn định đưa em về ngay từ tối nay, nhưng coi như tôi ích kỷ lần nữa đi, ngày mai, sáng mai tôi đưa em về ngay.”

Lâm Lang lại dịch vào sát hơn, nhiệt độ trên người hắn nóng đến mức khiến cậu thất kinh, cậu cuống quýt áp tay lên trán hắn, hoảng hốt nói: “Anh... Anh sao lại nóng thế này?”

Hàn Tuấn chợt vươn tay ôm cậu, không dần nổi cơn run rẩy, thậm chí bằng chất giọng không rõ: “Lâm Lâm, tôi lạnh quá.”

Mùi Lâm Lang cay xè, lớn tiếng bảo: “Em mang anh đi bệnh viện, đến bệnh viện là ổn thôi.” Cậu luống cuống sờ ví tiền trong túi áo hắn, ra chiều muốn đỡ hắn đứng lên. Nhưng cậu chưa kịp đứng thẳng người, đã bị hắn kéo về. Hai người ngã chồng lên nhau, hắn ôm cậu chặt chẽ, cất giọng run rẩy: “Trên lầu... Trên lầu có thuốc, tôi uống thuốc là ổn rồi, em ôm tôi ngủ một giấc là khỏe thôi.”

“Vậy anh đứng lên cái đã, em dìu anh lên lầu.”

Hắn thế mà nghe lời thật, thất tha thất thểu đứng lên. Lâm Lang thở hồng hộc đỡ hắn lên lầu hai, ánh sáng trong phòng đã mờ lấm rồi, cậu sờ soạng bật đèn, dìu hắn lên giường, định bụng trước tiên cho hắn uống thuốc thử xem, nếu không đỡ thì đi bệnh viện.

Hàn Tuấn uống thuốc xong, chỉ chốc lát đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Lâm Lang mới hạ sốt, chút sức lực ít ỏi trên người cũng tiêu hao gần hết sau chuyện vừa rồi. Cậu sợ tí nữa không còn sức đỡ Hàn Tuấn ra ngoài, bèn chạy ra nhìn thử, thấy mấy nhà xung quanh đều sáng đèn, bấy giờ mới thoáng an tâm, đoạn vội vàng chạy về. Gió trên bờ biển rất lớn, cậu chạy đến phòng khách, liền nghe thấy từng tiếng hô liên hồi: “Lâm Lâm, Lâm Lâm, Lâm Lâm...” Âm thanh cũng không lớn, lại như đau thấu tâm can. Lâm Lang bị dọa sợ, nhanh chân chạy lên lầu, lão đạo ngã sấp trên cầu thang, song cũng bất chấp đau đớn mà đứng lên chạy tiếp. Hắn nằm trên giường, phẳng phất bị ác mộng vây khốn, nỉ non trong thống khổ vô hạn: “Lâm Lâm, Lâm Lâm...”

Cậu nhào lên giường, hấp tấp cầm tay hắn, gấp giọng đáp: “Em đây, em đây.”

Vừa dứt lời, cậu đã òa khóc nức nở, đất trời bỗng chốc ngã nghiêng, yêu và hận, nhục và vui, âu cũng như cát bụi. Giờ khắc này, thế giới của Lâm Lang chỉ có người đàn ông yêu thương cậu không cách nào tự thoát.

Cửa sổ phòng quay mặt về hướng đông, mặt trời chậm rãi dâng lên, cả gian phòng ánh vàng rực rỡ. Hàn Tuấn tỉnh dậy khỏi mộng mị, bắt gặp Lâm Lang đang chống người nhìn hắn, bèn vội vã ngồi dậy, cố sức nói: “Tôi đưa em về.”

Lâm Lang bắt lấy cánh tay hắn, hắn giật mình ngẩng đầu lên, nhưng lại nghiêng mắt né tránh. Lâm Lang đỏ mắt, kéo hắn qua hỏi: “Sao anh không dám nhìn em?”

Hàn Tuấn ngậm nước mắt, đứng dậy toan xuống giường, song bị Lâm Lang túm chặt cứng. Hắn giật vài cái, khàn giọng bảo: “Em nhất định muốn thấy tôi rơi nước mắt mới cam tâm ư?!”

Lâm Lang xoay mặt hắn qua, hắn nâng mắt nhìn sang, đối diện là đôi mắt trong veo nhất trần đời. Hắn

có chút không tin nổi, run rẩy ôm eo thiếu niên.

Mắt Lâm Lang ngấn lệ, cậu chậm rãi cất lời: “Em, em thấy rõ lòng mình rồi.”

Để khiến cuộc đời người kia không tồn tại thêm tiếc nuối, dẫu tương lai cậu sẽ vì thế mà làm tổn thương người thân, bị vạn người phỉ nhổ khinh thường, dẫu mai sau ái tình nguội lạnh, cậu bị bội tình bạc nghĩa, dẫu tuổi già thê lương, không nơi nương tựa, khoảnh khắc lìa đời trên sổ hộ khẩu cũng chỉ có tên mình cậu, mọi người nhắc tới cậu sẽ nói “À, người đó tội nghiệp lắm, cả đời thui thủi có một mình”, dẫu đây là nhân sinh cậu chưa từng nghĩ đến, ngọt ngào và đau khổ xấp xỉ bằng nhau, cậu cũng sẵn lòng.

Dâng hiến trọn cuộc đời mình, chính là tình yêu lớn nhất mà Lâm Lang có thể trao đi.

Hàn Tuấn không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn cậu chăm chú, nước mắt lập tức rơi xuống.

175. Chương 175: Thang Lầu Xuân Tình

Lâm Lang mím môi bật cười, một nụ cười nhàn nhạt, trong mắt còn ngấn lệ trong suốt, sáng ngời, “Hàn Tuấn, kể từ giờ khắc này, Lâm Lang em, nhận định anh là người yêu trọn đời. Mặc kệ tương lai gặp phải trắc trở gì, mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu chông gai, em cũng kiên định đi theo anh. Trừ phi có một ngày, anh nói ”Lâm Lang, chúng ta như vậy quá mệt mỏi, hay là thôi đi“, bằng không cho dù có người kéo em khỏi con đường này, em cũng không lùi bước đâu.”

Câu hứa hẹn lại như lời thổ lộ ngọt ngào nhất thế gian. Hắn vỗ đầu cậu, ôm cậu vào lòng, cất giọng trịnh trọng mà thâm tình: “Lâm Lâm, em hãy tin tôi, tôi sẽ cho em một cuộc đời hạnh phúc nhất.”

Lâm Lang gạt đầu, lại mím môi nhìn đôi mắt ướt ươn ươn của hắn. Hàn Tuấn với đầu cậu về phía mình, cười hỏi: “Em có cười nhạo một người đàn ông rơi nước mắt không?”

“Không đâu.” Lâm Lang nhiệt tình đáp lại cái ôm của hắn, “Tuy rằng xót xa, nhưng cũng vui lắm, nhìn anh rơi nước mắt vì em, trong lòng em cảm thấy rất kiên định.”

“Ồ?” Hắn buông tay ra, mỉm cười nhìn cậu: “Đừng nói sau này em cứ thấy trong lòng không kiên định là lại bắt tôi rót vài giọt nước mắt cho em xem đấy nhé?”

Lâm Lang hí mắt phì cười, nghiêm túc lắc đầu: “Từ nay em sẽ không bao giờ khiến anh rơi nước mắt vì em nữa.”

“Lâm Lâm, em biết tôi đợi ngày này bao lâu rồi không? Ai cũng bảo kiểu người như em không dễ mở rộng trái tim, cũng không dễ tin tưởng người khác, nhưng một khi đã bị bắt làm tù binh, thì sẽ vô cùng trung thành và kiên định. Tôi luôn tin tưởng những lời ấy, tin rằng em là người như vậy, thế nên dù nhiều lúc

tuyệt vọng cỡ nào, giận dữ, nản lòng cỡ nào, tôi cũng không hề muốn buông tay. Thiết nghĩ, biết đâu tôi cố gắng thêm chút nữa, em sẽ chấp nhận tôi, dầu cơ hội thật xa vời, tôi vẫn muốn thử. Hôm kia ở biển, tôi quả thực đã chết một lần, tôi biết mình rốt cuộc không giữ được em nữa, tôi nghĩ nếu em đi rồi, bản thân phải sống kiểu gì đây. Em nói thời gian sẽ hòa tan hết thảy, tôi không sống trong phim truyền hình hay tiểu thuyết, cũng biết nếu hai ta tách ra lâu, hai năm ba năm, hoặc mười năm hai mươi năm, ngày nào đó sẽ cho nhau vào quên lãng, hoặc một lần nữa yêu người khác. Nhưng khi nghĩ đến tương lai chúng ta sẽ quên nhau, sẽ yêu thương người khác, trong lòng tôi vô cùng khó chịu. Tôi muốn sống bên em trọn đời, muốn cả đời chỉ yêu một người. Tôi từng gặp qua đủ dạng người, có người sống cả đời cũng chẳng thật lòng yêu thương ai, thấy được được thì kết hôn, sau đó sinh con, mãi đến khi chết già, sống một cách bình bình lặng lặng. Nếu nghĩ như vậy, thì dù tình cảm của chúng ta chứa đầy đau khổ, song cũng coi như may mắn. Cho nên, chỉ cần tôi còn một hơi thở, sẽ không dễ dàng rời xa em. Nhưng khoảnh khắc nước biển nuốt chửng chúng ta, tôi giống như bị thứ gì đó đánh bại.”

Lâm Lang mím môi, đôi mắt đọng đầy nước được ánh nắng chiếu sáng, rực rỡ chói lóa tựa bảo thạch.

”Tôi ôm em, nghe em nói em không thể chết được, em còn muốn chăm sóc bà nội. Tôi như đột nhiên bừng tỉnh, thầm nghĩ, à, hóa ra là vậy. Từ ngày bé tôi đã luôn cho rằng, phàm là thứ bản thân muốn có, thì bất kể quá trình dễ dàng hay gian nan, cuối cùng đều sẽ đạt được, hóa ra em là ngoại lệ.

Dẫu thế, tôi vẫn cảm thấy may mắn vì tình yêu không thể đạt được ấy.

May mắn vì đã phải lòng em.”

“Lâm Lâm, em vĩnh viễn không thể hiểu được tôi yêu em mãnh liệt nhường nào đâu, yêu đến mức chính tôi cũng sắp chịu không thấu. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy dù mình là tên thần kinh, là biến thái, nhưng có thể yêu một người như em cũng đáng lắm.”

Lâm Lang ôm cổ hắn, mắt đỏ ửng: “Giờ em có rất nhiều điều muốn nói, nhưng em muốn chôn chặt chúng trong lòng, mãi mãi không cho anh biết. Em chỉ nói với anh một câu thôi, con đường phía trước, tuy em vẫn chưa biết nên đi thế nào, thâm tâm cũng rất sợ hãi, song em sẽ nỗ lực, làm một người đáng để anh yêu.”

Cậu cũng rất yêu hắn, rất rất yêu hắn, chỉ là cậu không biết nên biểu đạt ra sao, cũng sợ tương lai sẽ không làm tốt như đã nói. Chỉ đành phải tiếp cận môi hắn, lần đầu tiên chủ động hé miệng, khơi mào một nụ hôn sâu ướt át mà triền miên. Do tính tình dễ ngượng và hướng nội nên cậu chưa từng nói ra, kỳ thực mỗi lần hắn hôn cậu, cậu luôn kích động muốn ứa nước mắt, như thể toàn bộ vì sao trên trời đều rơi vào lòng.

Hôn một hồi, cậu đột nhiên quay đầu đi, úp mặt lên vai hắn khóc nức, thứ gì đó trong tim vẫn liên tục bốc ra ngoài, tựa thể sẽ bùng nổ ngay giây sau. Nhưng cậu không giải thích được lý do, chỉ là kiềm lòng chẳng đậu nên khóc thôi. Cậu sung sướng, bi ai, áy náy, nhẹ nhõm. Biết bao cảm xúc đan xen, toàn bộ biến thành dòng lệ tuôn rơi. Ánh sáng trong phòng ngày càng rạng rỡ, trên thân hắn trộn lẫn mùi nước biển và hương vị vốn có, Lâm Lang hít thật sâu hai hơi, rồi đột ngột tránh khỏi lòng hắn, chùi nước mắt bảo: “Đúng rồi, em muốn ra ngoài tìm nhân về.”

Tình huống lúc ấy khẩn cấp, cứ vậy để thất lạc trong cánh đồng, chẳng biết bây giờ còn tìm được không.

“Ừ.” Hàn Tuấn chột bẻ ngang cậu lên, sải bước ra ngoài. Lâm Lang không dám thả tay, đành ôm cổ hắn, nói: “Em có tay có chân, không cần anh bế.”

Dù sao cũng mới sốt cao, Lâm Lang vẫn lo lắng cơ thể hắn chịu không nổi. Nhưng sự thật chứng minh cậu chỉ lo hão, cũng xem nhẹ thể lực của hắn: “Tôi hiện tại không muốn xa em một phút một giây nào, trong lòng nóng như thiêu đốt, chỉ khi ôm em mới thấy dễ chịu.”

Lâm Lang kéo căng môi, muốn cười nhưng gắng nhịn, nũng nịu nói: “Nhưng giờ em nặng lắm, qua năm tăng mấy ký lận đó.”

Hàn Tuấn đỡ cậu hướng vào lòng mình, cười bảo: “Em nhẹ mà, có mỗi tí xương thể này, còn chẳng nặng bằng con gái đâu, sau này tôi phải nuôi em thành mập ú, ăn mới ngon miệng.”

Lâm Lang vừa nghe lập tức ngưng cười, giây người trượt khỏi lòng hắn, trên mặt vẫn hơi đỏ vì trận khóc ban nãy: “Đa phần con gái lớp em đều chưa đến năm chục ký, em nặng hơn mấy nhỏ đó.” Lâm Lang vốn đã kiêng kỵ người khác so sánh cậu với con gái, huống chi hiện tại xét về mặt nào đó, cậu quả thực đã sa hẳn vào địa vị chỉ dành cho phái yếu, tự tôn nam tính khiến cậu ảm ức vô cùng.

“Vậy cũng không được, tôi muốn nuôi em thành bé mập, ục ịch đến mức muốn chạy cũng không xong.” Hắn bắt lấy tay cậu, nắm trong lòng bàn tay, rồi bắt chột ôm cậu qua hôn. Lâm Lang tựa lên cây cột giữa phòng khách, bị hắn hôn đến khó thở. Cậu thỉnh linh đảo khách thành chủ, ấn đầu hắn hôn thật sâu, đoạn đắc ý lui về sau nửa bước, vừa chống cột vừa cười nói: “Bệnh mới khỏi phải giới sắc, bằng không sẽ có hại cho sức khỏe, thận hư bây giờ.”

“Thận hư hay không em kiểm tra thử.” Hắn túm cậu lại ấn lên cột. Đôi khi Lâm Lang hơi sợ nụ hôn của Hàn Tuấn, bởi hắn luôn hôn đặc biệt sâu, giống như chính hắn cũng không khống chế được sức lực, mỗi lần đều khiến cậu có cảm giác linh hồn sắp bị hút vào. Nụ hôn nồng nhiệt dần biến thành cọ xát lẫn nhau, vật cứng bên dưới của hắn đội lên rất nhanh: “Nhấn lát nữa rồi tìm, giờ trong đầu tôi chỉ muốn làm tình với em thôi.”

Lâm Lang run rẩy rên một tiếng, đỏ mặt mắng: “Muốn làm tình thì làm đi, bớt nói nhảm!”

Nghe thế, Hàn Tuấn dùng một tay ôm cậu lên, tay kia nâng mông cậu, đồng thời nôn nóng tháo dây lưng. Cây gậy khiến người ta sợ hãi lập tức bật ra, hắn thở hổn hển lột quần cậu, nói: “Tôi chờ không kịp, em ráng chịu một chút...”

Lâm Lang “ha” một tiếng, nẩy người lên, hạ thân bị hắn mạnh mẽ đẩy vào. Vách tường bị húc vừa đau vừa trướng, cậu cắn răng gác đầu lên cổ hắn, thở dốc nói: “Chờ... Chờ tí nữa... Anh ra ngoài trước đã, lên giường... lên giường hăng...”

Hắn bắt ngờ ôm eo cậu nhấn xuống, vật kia bị nuốt trọn, ngay cả lòng cũng thò vào chút ít. Lâm Lang “hừm” một tiếng, cả người run rẩy, chưa kịp ngăn cản, hắn đã giữ nguyên tư thế đâm sâu mà bê cậu lên lầu: “Hồi trước từng thấy tư thế làm tình này trong sách, chúng ta cũng thử xem.”

Khoái cảm như vậy quá mức tiêu hồn và xấu hổ, quần hần còn bám hờ trên hông, mỗi khi bước lên một bậc thang, vật kia lại tiến một nấc vào bên trong, đạt tới chiều sâu chưa từng có. Tuyến tiền liệt trong cơ thể bị đâm đến tê tái, cảm giác sung sướng ùn ùn kéo đến, tinh dịch liên tục chảy ra từ phía trước của cậu. Lâm Lang kêu to trong hoảng hốt, dường như không dám nổi cơn sợ hãi khiến mình run rẩy bầy, chuyện này đã vượt quá phạm vi cực hạn rồi, quả thực muốn đòi mạng cậu mà. Cậu bấu chặt lấy vai hần, van xin: “Tuấn... Tuấn, em sợ... Ha!... Em không được nữa... Ách! Anh tha em đi mà, hu hu hu... sẽ chết mất...”

Hàn Tuấn thấy cậu sợ thật, cuống quýt muốn rút khỏi người cậu, song thân thể thiếu niên ma xui quỷ khiến thế nào lại co rút thật chặt, thẳng như thà chết cũng không chịu để hần đi. Hần bị vách thịt trơn mềm căng chặt kẹp cho suýt bắn ngay tại trận, lại động thân cắm vào, thở dốc bảo: “Nắm chặt lan can.”

Thang lầu lắc lư kèn kẹt, như sẽ sập xuống bất cứ lúc nào. Hai tay Lâm Lang bấu lan can, hần ôm hai chân cậu kẹp bên hông, cơ hồ nhấc cả thân dưới của cậu lên. Âm thanh cảm rút bất giác mang theo tiếng nước lép nhép. Động tác với độ khó cao như thế khiến Lâm Lang rên rỉ không ngừng, nước nử nói: “Em nắm không nổi nữa, tay hết sức rồi, anh mau bắn đi.”

Hàn Tuấn và Lâm Lang xem như hai người tương đối truyền thống, đối với cả hai, làm tình “ly kinh phản đạo” như bây giờ quả là kích thích dữ dội, nên khoái cảm cũng càng mãnh liệt. Lâm Lang chợt nhận thấy vật cứng trong cơ thể lay động liên hồi, bèn cố co chặt hạ thân. Một luồng điện chạy dọc theo sống lưng Hàn Tuấn, cơ bắp trên mông khê giật, cũng chuyển động càng nhanh càng sâu hơn, cuối cùng kéo ngược cả người Lâm Lang vào lòng, nhấn thật mạnh rồi bắn vào.

*ly kinh phản đạo: xa rời kinh thư, phản lại đạo nghĩa

Lâm Lang toát mồ hôi đầy người, áo cũng nhăn nhăn nhúm nhúm, quần gần như bị lột đến mất cá chân. Tinh dịch chảy men theo đùi cậu, cây gậy của hần ngoại trừ càng hồng càng dài, thì tựa hồ không có dấu hiệu mềm xuống, mạch máu nổi rõ, ngay cả dương vật dân Âu Mỹ cũng không khiến người ta phát hoảng đến vậy. Do ban nãy bám mãi vào lan can, giờ cánh tay Lâm Lang nhức nhối khôn tả, căn bản không nghe sai khiến. Cậu xụi lơ tựa vào lòng hần, thở hồng hộc mà rằng: “Một lần, một lần thôi, nếu không em không đi nổi thật đấy.”

Phỏng chừng hần thấy cậu thực sự đáng thương, vậy mà lại gật đầu, miễn cưỡng nhét cây gậy còn ưỡn rõ cao vào quần. Lâm Lang thở dài một hơi, tụt khỏi lòng hần, hai chân cơ hồ mềm rũ không dùng sức nổi, oán giận bảo: “Lần nào cũng vậy hết, anh không thể dịu dàng một chút à, người em đâu làm bằng sắt...”

“Dịu dàng dịu dàng.” Hần yêu chiều vô hạn mà ôm chặt eo cậu: “Nhức lắm à, tôi bóp cho em nhé.”

Lâm Lang đỏ mặt đẩy tay hần ra: “Không việc gì, mình mau đi tìm nhăn thôi, hôm nay em còn muốn lên lớp nữa.”

Hần soi cậu từ trên xuống dưới với vẻ mặt khó lường, khóe miệng thoáng vẽ ra nụ cười xấu xa: “Sức lực còn dồi dào thể cơ à, coi bộ từ nay không cần quá lo lắng cho em nữa.”

Tình huống lúc đó xảy ra đột ngột, hai người đều không nhớ rõ nơi phát sinh tranh chấp, chỉ nhớ mang

máng thôi. Cả hai tới nơi, bắt đầu khom người lục soát từng tấc đất trong cánh đồng. Thân hình hần cao lớn, mới một lát đã cúi đến đau lưng, trên trán lấp loáng mồ hôi ròng ròng, kiệt sức nói: “Thôi khỏi đi, về tôi mua cho em cái khác. Mua cái đẹp hơn tốt hơn.”

“Tương lai nhất định phải mua, nhưng cái này cũng rất quan trọng, em muốn tìm về làm kỷ niệm.” Lâm Lang vừa khom lưng vừa ra lệnh: “Ai than mệt chứ anh thì không được, nếu không tại anh tát em, sao nhần bị văng được?”

Ra tay tát Lâm Lang là ký ức Hàn Tuấn không dám chạm vào, bởi trong lòng hần rất rất đau, bèn mím môi nói: “... Khi ấy tôi bị em chọc giận đến phát điên, tôi rất sợ...” Hàn Tuấn không đủ can đảm nói tiếp, giống như càng giải thích, hần càng khinh bỉ mình lúc đó. Hần cúi xuống, nói khẽ: “Tôi nhất định tìm được nó cho em.”

Lâm Lang dừng lại lần nữa, chuyện hần tát cậu, vì hôm qua phát sinh quá nhiều chuyện nên cậu gần như đã quên, bây giờ lại tự dừng nghĩ đến, hơn nữa còn ngày càng rõ nét. Tuy cậu không ghi hận, biết bản thân cũng có một phần trách nhiệm, nhưng đánh chính là đánh, đâu thể lấy cớ là giận đến hồ đồ rồi sợ hãi, loại hành vi tội ác này tuyệt đối không thể nuông chiều. Do vậy, cậu đứng thẳng lên, sờ mặt nói: “Hèn chi em cứ thấy mặt ran rất khó chịu, té ra là bị tát, anh xem thử họ em cái, sưng lên rồi đúng không?”

Hàn Tuấn nhát gan, cúi đầu giả bộ không nghe gì sất, vừa bới lúa vừa lầm bầm: “Kỳ ghê, rớt đi đâu vậy trời?”

Lâm Lang bắm riết không tha vụ cái tát, lớn tiếng nói: “Em cũng chả biết rơi đi đâu, lúc ấy em bị anh tát cho sao bay đầy đầu, đầu óc mù tịt mà, từ nhỏ tới giờ em chưa bị ai đánh bao giờ đâu.”

Hàn Tuấn hơi toát mồ hôi, trước mắt thành linh sáng lên, hưng phấn gạt đám lúa ra, reo lên: “Tìm thấy rồi!”

Lâm Lang cúi xuống nhìn, hần đã cầm cái nhần lên, mặt đỏ mồ hôi nhễ nhãi, cười khoe hàm răng trắng tinh: “Lâm Lâm, em coi nè.”

Lâm Lang chìa tay nhận lấy, ngẩng đầu đối diện với đôi mắt sáng ngời của hần, cười khê thành tiếng. Hốc mắt bỗng ướt ướt, cậu nắm chặt nhần trong tay, nhẹ giọng nói: “Hàn Tuấn, em yêu anh, thực sự vô cùng yêu anh.”

Cậu yêu hần quá đỗi, có lần còn vì tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng mà bừng tỉnh giữa đêm khuya, hưng phấn đến độ không tài nào ngủ được, chỉ có thể dùng cách khóc thầm để dập tắt ngọn lửa tại nơi sâu thẳm trong tim

176. Chương 176: Đùa Giỡn Ấm Ấp

Bọn họ trở về đến tuần thứ hai thì đoàn giao lưu học thuật châu Âu cũng tới. Lâm Lang thân mang trọng trách, chẳng dám lười biếng một giây nào. Hiện đã là hạ tuần tháng ba, thời tiết cũng dần ấm lên.

Buổi trưa cậu đi một chuyến đến chỗ trọ của nhóm sinh viên ngoại quốc, khi về đã hơi trễ, bèn gửi tin nhắn nói mình ăn cơm ở trường chứ không về nhà, đi lại phiền phức lắm.

Lâm Lang có chuyện gì cũng gửi tin nhắn, vì gói sim cậu đang dùng mỗi tháng đều tặng tin nhắn miễn phí, với người không có bạn gái thì ít tin nhắn ấy dư xài rồi, không cần gọi điện thoại nữa. Vả lại, gọi điện là hành vi xa xỉ với Lâm Lang, ngoại trừ định kỳ gọi về nhà vào mỗi cuối tuần, bình thường có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Ái ngờ Lâm Lang bên này vừa gửi tin xong, Hàn Tuấn đã gọi điện tới. Hàn Tuấn dù sao cũng xuất thân cao, đương nhiên sẽ không để bụng chút tiền vật ấy giống cậu. Đi động vang lên đúng lúc Lâm Lang đến cửa căn tin, người bên ngoài đang đông, cậu trực tiếp ấn từ chối luôn. Nhưng hắn chưa từ bỏ ý định, mới đó đã gọi lại, Lâm Lang vội chạy chậm đến chỗ hứng nước trong căn tin. Chẳng đợi cậu lên tiếng, hắn đã xả giọng quát: “Này Lâm Lang, giờ em là người vô gia cư hả? Dù là công việc nghiêm túc, nhưng cũng phải cho người ta thời gian ăn cơm đúng không, từ nhà đến trường rất gần, lại có tài xế tốt phục vụ chu đáo tí mĩ, sao còn muốn ăn ở trường, không được, giờ tôi đi đón em ngay.”

Lâm Lang che di động, khẽ cất giọng tức giận: “Anh phục vụ cái gì, phục vụ tình dục hả? Nhiệt tình đúng là không giả, nhưng cẩn thận chỗ đó chưa?”

Hàn Tuấn cười hắc hắc, hỏi bằng giọng háo sắc: “Tôi không cẩn thận ư? Từ đầu đến chân có chỗ nào mà tôi không bận tâm đến? Em còn...”

Di động kêu tút tút. Hàn Tuấn hận nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức gọi lại: “Em to gan nhỉ, dám cúp máy của chồng em hả?!”

Lâm Lang nhú mày: “Anh mới là ngày càng càn rỡ. Em không rảnh ở đây nói nhảm với anh, ban nãy chủ nhiệm lớp gọi điện bảo em ăn trưa xong thì qua một chuyến, em đến cửa căn tin rồi, cúp đây.”

“Em dám!”

Lâm Lang quả tình không dám lắm, cảm thấy mình hơi yếu đuối, cứ như bị Hàn Tuấn xơi sạch sành sanh rồi, đành miễn cưỡng nói: “Vậy anh tới đây lẹ đi, em chờ anh ở cổng Tây. Mười phút nha, đúng mười phút không thấy là em đi đó.”

“Được rồi, em chờ đi!” Hắn cất giọng hưng phấn, nói xong liền gác máy. Lâm Lang mỉm cười, đang trên đường ra đường cái thì tình cờ gặp Quan Bằng xách bình nước nóng ra khỏi phòng tắm.

“Sao cậu chạy tới đây lấy nước, phòng tắm trong ký túc xá tại mình đóng cửa rồi à?”

“Lấy nước cho Tô Y Nhiên.” Quan Bằng cười hỏi: “Chờ tởm một lát, tụi mình về chung.”

“Tởm không về ký túc xá, tính ra ngoài ăn cơm.” Lâm Lang hơi ngượng, tởm qua cậu dọn khỏi ký túc xá mà chưa báo với Quan Bằng: “Chả là... giờ tởm không ở ký túc xá nữa.”

Quan Bằng quả nhiên có chút giật mình, nhưng không nói gì, vừa khéo Tô Y Nhiên đi ra từ ký túc xá nữ, Lâm Lang cứ như gặp cứu tinh, bèn vẫy tay với Tô Y Nhiên, rồi cười bảo Quan Bằng: “Tởm đi trước đây.”

Quan Bằng cười cười, im lặng. Lâm Lang xấu hổ không thôi, đi dọc theo con đường trải nhựa đến cổng Tây, xe Hàn Tuấn vẫn chưa tới. Chẳng biết là cậu hiện tại bị tự kỷ hay thế nào, cứ cảm giác dòng người ra vào cổng ít nhiều gì cũng nhìn cậu vài lần, thậm chí có nữ sinh còn ngoái đầu lại. Thành thực mà nói, Lâm Lang thuộc loại hình càng lớn càng đẹp, xưa kia trông quê mùa là thế mà còn không giấu nổi diện mạo tuấn tú, giờ ăn vận lên, toàn thân liền thay đổi, đặt trong đám đông nhất định thu được tần suất quay đầu không tồi.

Lâm Lang mặt mỏng, chịu không thấu bị người ta soi, bèn chuyển sang đứng dưới tàng cây hòe ngoài cổng. Chờ hơn mười phút, xe Hàn Tuấn mới lái tới đây, do hấn đổi xe nên Lâm Lang nhìn lần đầu tiên còn chưa kịp phản ứng. Đến khi Hàn Tuấn bấm còi, cậu mới chạy qua, chui vào trong: “Anh đến trễ.”

“Trên đường kẹt xe, tôi còn sợ em đợi quá mười phút thì quay về thật chứ.” Hàn Tuấn chuyển đầu xe: “Em còn bao nhiêu thời gian?”

“Trước hai giờ, còn khoảng một tiếng nữa.” Lâm Lang ngẫm nghĩ, đoạn cười hỏi: “Tởm qua anh bảo muốn so xem ai kéo dài hơn mà, còn nói sẽ không chủ động đến trường tìm em, mới đó đã mất kiên nhẫn rồi à?”

“Cái đồ sói mắt trắng vô ơn, không tìm không phổ nhà em, kéo dài với em, tôi kéo dài nổi sao.” Hấn nghiêng rằng nghiêng lợi: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, em chờ đó, tôi không cứ thế bỏ qua đâu.”

“A, em sợ quá.” Lâm Lang hả hê mở cửa sổ: “Ăn gần đây đi, xa quá không kịp chạy về.”

Nghe thế, Hàn Tuấn liền đậu xe ven đường, Lâm Lang kéo hấn tới một tiệm mì kéo Lan Châu. Hàn Tuấn nắm tay cậu, hỏi: “Bộ tính ăn mì hả?”

*mì kéo Lan Châu: món ăn đặc trưng của TQ

“Thì ăn mì đó. Lâu rồi em không ăn mì, tiệm này của người Hồi chính gốc đấy, giả sẽ bồi thường gấp mười.”

“Không được, tôi ngàn dặm xăm xa xôi đến đây, nghiêm túc tìm em ăn bữa cơm, không phải vì một tô mì.” Hàn Tuấn tóm cậu lại, nhìn lướt qua bốn phía: “Hay mình tới quán ăn gia đình kia đi, tôi không thích ăn mì.”

“Vậy hết cách rồi. Bữa nay em chỉ muốn ăn mì thôi, nếu không anh cứ việc tới quán ăn gia đình kia, em đi ăn mì.” Nói xong, Lâm Lang liền nở nụ cười, kéo tay hắn: “Nhường em chút đi mà, ăn mì đỡ tốn thời gian, hơn nữa người như anh cũng nên thử trải nghiệm cuộc sống của tầng lớp lao động tiền lương trung bình chút.”

Lâm Lang hiếm khi không nhăn nhó như vậy, cười cũng thật mềm mại, tâm trạng Hàn Tuấn tốt chưa từng thấy, bèn giải thích: “Kỳ thực không phải tôi chưa từng ăn mì bao giờ, chỉ là không thể thích nổi.”

“Ừm, mì tiệm này rất chính gốc, em vẫn luôn muốn ăn mà chưa có cơ hội.” Đoạn, cậu khẽ cười nói: “Thực ra so với mấy bàn tiệc lớn kia, em vẫn thích đến quán nhỏ ăn cơm hơn, thấy cũng đặc sắc và có hương vị lắm.”

Mì rẻ cực, tô lớn bốn đồng tô nhỏ ba đồng rưỡi, hai người kêu hai tô lớn. Ăn mì quả nhiên rất tiết kiệm thời gian, Lâm Lang ăn chậm, chờ cậu vớt hết mì trong tô, hắn đã húp cạn nước lèo rồi. Lâm Lang chùi miệng, vừa rời khỏi tiệm vừa nói: “Chỗ này cách trường gần lắm, anh không cần chở em đi, vả lại đi bộ cũng tốt cho tiêu hóa.”

“Em khoan đi đã.” Hàn Tuấn giữ cậu lại, xem đồng hồ rồi bảo: “Em nói còn một tiếng lận mà, mới qua chưa tới ba mươi phút đâu, ở cùng tôi một lát nữa đi, một mình tôi cũng không có gì làm.”

“Rảnh rồi thì về nhà ngủ trưa đi.” Lâm Lang rất sợ quan hệ của họ bị vạch trần, khu vực này gần trường, cậu không chịu tản bộ với Hàn Tuấn tại đây.

“Vậy vào xe ngồi với tôi đi.” Hàn Tuấn đung đung cánh tay cậu, Lâm Lang biết như vậy tức là còn không đồng ý nữa sẽ dùng vũ lực, đành phải cùng hắn tới chỗ xe, thuận miệng nói một câu trong lúc mở cửa: “Màu xe này xấu quá, màu đen nhìn vẫn chừng chặc hơn.”

Hàn Tuấn không đáp, hai người đóng cửa xe, nhưng lại chẳng ai nói chuyện. Tuy vậy, Lâm Lang vẫn cảm thấy hết sức dễ chịu, có chút vui sướng nho nhỏ, lẳng lặng nghiêng đầu nhìn kẻ đến người đi ngoài cửa sổ. Cậu khẽ vươn tay nắm tay hắn, nhẹ giọng nói: “Nếu cuộc sống có thể luôn bình yên như bây giờ thì hay biết mấy.”

Không cần thay đổi quá nhanh, cũng không muốn trở nên nổi bật làm rạn vỡ tổ tông, cứ vậy bình bình lẳng lẳng, cùng người yêu gắn bó bên nhau, thì đã hạnh phúc lắm rồi.

Tình yêu quả nhiên có thể kích lệ con người ta tiến lên, cũng có thể khiến người ta đánh mất ý chí chiến đấu.

Hàn Tuấn đột nhiên dịch ra ngoài một chút, sau đó dựa vào cậu nằm xuống, tựa đầu thật sát vào lòng cậu. Tay Lâm Lang áp hờ lên cổ hắn, im lặng ngắm dòng xe đông đúc trên đường: “Giá lúc này trời mưa thì tốt quá.”

“Thích mưa thế sao?”

“Ừm, tâm trạng lúc trời mưa rất thoải mái, cảm giác như vô cùng hạnh phúc ấy.”

“Tôi nhớ hôm ấy em uống say, từng nói mình có một nguyện vọng, chính là chờ một ngày trời mưa, sau đó ngồi hết toàn bộ xe buýt trong thành phố một lần, đúng không?” [*Tái hiện chương 130: Lâm Lang thoáng ngượng ngùng, cười né tránh tầm mắt nóng bỏng của hắn: “Nói ra có hơi khác người...” Cậu ngẩng đầu đối diện ánh mắt hắn: “Nguyện vọng lớn nhất khi ấy là chờ trời đổ mưa, sau đó ngồi hết toàn bộ xe buýt trong thành phố, từ trạm đầu tới trạm cuối, đi một vòng quanh thành phố F. Giọt nước bám đầy trên ô cửa sổ, nước mưa chảy ròng ròng từ tán ngô đồng, em an vị trên hàng ghế cuối cùng, tựa vào cửa sổ ngắm xe cộ và người đi trên đường, còn cả những cửa hàng nữa.”*]

Lâm Lang bật cười trong im lặng: “Đúng vậy.”

“Chờ hôm nào trời mưa, hai ta cùng đi xe buýt nhé.”

“Nhưng chẳng biết có chờ được đúng chủ nhật không, cũng đâu thể cúp học đi xe buýt đúng không?”

“Vì sao không thể?” Hàn Tuấn ngửa lên nhìn cậu: “Em đúng là học trò gương mẫu, giờ có sinh viên nào chưa từng cúp học chứ.”

“Em trốn tiết mấy lần vì anh rồi còn gì! Cơ mà, thỉnh thoảng trốn một lần còn tạm, không thể hờ cái là trốn đúng không. Vậy coi sao được.”

“Vậy một lần thôi, mấy ngày nữa thời tiết ấm hơn, hoa trên đường cũng nở hết, thời điểm đẹp nhất trong năm chính là mùa này, tuyệt đối không nên bỏ lỡ.”

Lâm Lang dựa lên ghế, nhẹ nhàng vuốt cổ hắn, tưởng tượng quang cảnh muôn hoa đua nở của thành phố F, cũng cảm thấy rất đẹp.

“Thế nào, quyết định nhé?”

“Ừm.” Lâm Lang cười, gật gật đầu.

“Nói thật, sao cứ phải ngồi xe buýt, đông đúc không tiện chút nào, nếu em đồng ý thì tôi lái xe một vòng quanh thành phố F, chỉ có hai ta, tốt cỡ nào chứ.”

“Cửa sổ xe hơi làm gì to bằng xe buýt, cũng chẳng sáng bằng xe buýt nữa, nhất định phải là xe buýt mới được.”

Hắn suy nghĩ một chốc, đoạn mỉm cười nói: “Xe buýt thì xe buýt vậy.” Mắt Hàn Tuấn chợt sáng lên, ngồi dậy khỏi đùi cậu, hưng phấn hỏi: “Lâm Lâm, em có biết tại sao lúc người ta cãi cọ hay chửi nhau là ”cái đồ xe buýt!” không?”

Hàn Tuấn cố ý cất cao giọng, bắt chước bộ dạng chữ mắng, trông khá buồn cười. Lâm Lang phì cười, lắc đầu nói: “Có người chữ vậy thiệt hả? Em không tin, xe buýt? Chữ là xe buýt thì khó nghe sao?”

Quả nhiên, hần liền ra chiều đạt được mục đích, ánh mắt lóe sáng, nhìn cậu bảo: “Xe buýt muốn ”lên” thì ”lên” mà, chỉ cần trả một đồng thì ai cũng được ”lên”.”

“Hả.” Lâm Lang đỏ mặt, ngượng ngùng mắng: “Anh chỉ thế là giỏi thôi!”

Hàn Tuấn vui sướng rạo rực, nhìn cậu bằng ánh mắt thâm tình mà gian tà: “Em là xe riêng của tôi... Chỉ tôi mới được...”

Lâm Lang không chút do dự, lập tức vung một đấm qua.

177. Chương 177: Lão Lưu Manh

Nhưng nắm đấm không đáp lên người Hàn Tuấn, ngược lại bị hần một tay bắt lấy.

Lâm Lang đỏ mặt mắng: “Già đầu còn không nên nét.”

Hần im lặng bật cười, nhéo nhéo má cậu: “Con trai sao dễ đỏ mặt vậy, về sau nên sửa tật xấu này đi. Bằng không, người khác càng thấy em rụt rè lại càng thích ăn hiếp em đấy.”

“Sửa kiểu gì bây giờ, da mặt mỏng từ nhỏ rồi, không tường đồng vách sắt đao thương bất nhập giống anh.”

“Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, sau này có thời gian tôi sẽ dạy em.” Hần làm bộ như nghiêm túc lắm, cau mày bảo: “Nhưng tôi cũng rất thích cái tính hay ngại ngùng của em, nếu ngày nào đó em biến thành mặt dày thật, tôi không thích nữa thì phải làm sao, vậy chả phải mất nhiều hơn được à?”

Lâm Lang nhoen cười: “Em sẽ không biến thành mặt dày đâu, em làm không nổi cái loại chuyện đáng xấu hổ ấy.”

“Em sai rồi, con người đều sẽ thay đổi, hướng hồ em lại dễ bị hoàn cảnh bên ngoài tác động. Thế giới thời nay, người phải mặt dày thì mới tương đối dễ sống, tương lai em bước chân vào xã hội, mưa dầm thấm đất, từ từ sẽ lây nhiễm vài thói xấu.”

Lâm Lang còn thực sự tin là thật, mím môi nói: “Vậy... vậy biết làm sao được.”

“Trước tiên tôi hỏi em mấy vấn đề, thử xem em có dễ bị hoàn cảnh bên ngoài tác động không?”

Lâm Lang xoay người qua, gật gật đầu: “Được.”

“Em sống trong ký túc xá trường lâu như vậy, thế trong đó có ai mở phim đen không?”

Lâm Lang đỏ mặt, quai hàm giật giật: “Hỏi cái này làm chi, anh cố tình chọc em chứ gì?”

“Có hay không?” Hàn Tuấn thấy cậu muốn nói lại thôi, trong lòng có chút không thoải mái.

“Quan Bằng nói... ký túc xá nào cũng xem... con gái còn xem nữa là!... Nhưng em không xem!”

Hàn Tuấn cảm thấy vô cùng may mắn, thầm nghĩ may mà mình đón Lâm Lang đi đúng lúc, bằng không Lâm Lang của hắn đương yên lành cứ vậy bị lũ người kia vấy bẩn.

“Em thấy không? Trước đây tôi muốn em xem mấy thứ ấy toàn phải cương quyết bắt buộc, nhưng giờ mà có người mở, thế nào em cũng tò mò ngo ngoe thử đúng không?”

“Đâu có giống nhau?!” Ký túc xá mở là AV, hắn lại ép cậu xem GV. Ngẫm lại, Lâm Lang cậu ngay cả nam nữ làm thế nào cũng không rõ, nhìn thấy thứ kinh thể hải tặc như vậy, ngoại trừ sợ hãi tháo chạy thì còn biết phản ứng kiểu gì?!

“Tôi hỏi em lần nữa, trước kia lúc tôi hôn em, em có thấy bài xích lắm không, có phải mỗi lần đều bắt tôi dụ dỗ hoặc uy hiếp em mới bằng lòng há miệng?”

Lâm Lang phát hiện hắn càng hỏi càng không đứng đắn, bèn trừng mắt liếc qua đầy khinh thường.

Hắn vẫn chẳng xi nhê gì, tiếp tục phân tích: “Nhưng giờ có lẽ em không cự tuyệt nữa rồi, lần trước còn chủ động hôn lưỡi với tôi nữa mà.”

Mặt Lâm Lang nóng lên, còn Hàn Tuấn nghiêm túc nói tiếp: “Đây cũng là một trong những tình huống chứng tỏ hoàn cảnh tác động lên con người... Đương nhiên tôi rất thích thay đổi này... Song thay đổi khác thì chưa chắc. Con người ấy mà, mới đầu cái gì cũng không hiểu, làm gì cũng e dè, nhưng tuổi lớn dần, chứng kiến nhiều chuyện dơ bẩn rồi, da mặt cũng dày lên.”

Lâm Lang đỏ mặt nói: “Anh... anh nói nhiều như vậy chẳng phải ý bảo con người đều sẽ thay đổi khi kinh nghiệm sống gia tăng sao, dù em có thành mặt dày thì cũng là xu thế tất yếu, có thay đổi được gì đâu.”

“Đương nhiên có thể phòng ngừa.” Hướng dẫn từng bước, rốt cuộc cũng vào chính đề, Hàn Tuấn có chút đắc ý: “Để phòng ngừa em cũng biến thành mặt dày giống tôi trong tương lai... Không phải em khinh bỉ loại người như tôi lắm sao, vậy em cứ giữ nguyên dáng vẻ hiện tại là được rồi... Tránh cho em cũng trở thành kiểu người mình ghét nhất, từ nay tôi sẽ bắt chước mấy lọc khí, thanh lọc hết môi trường xung quanh em một lượt.”

“Tức là sao?”

“Tức là em muốn kết bạn với hạng người gì, kế hoạch cuộc đời sau này, muốn theo đuổi nghề nghiệp gì, vào công ty nào, vân vân... đều phải nghe tôi sắp xếp.”

Cái bấy quá mức lộ liễu, Lâm Lang khinh thường liếc qua: “Hàn Tuấn, bộ anh thấy em dễ lừa lắm hả?”

“Tôi biết thế nào em cũng nghĩ vậy mà!” Hấn ra chiều oan ức lắm: “Tôi là vì tốt cho mình, lại càng vì tốt cho em, em cũng đâu muốn mười, hai mươi năm sau suy đồi thành lão lưu manh đúng không?”

“Dù anh không nhúng tay, em cũng không biến thành người như anh đâu!”

“...”

“Sao, anh nhìn em thế làm gì?”

“Em bảo tôi là lão lưu manh?”

“...” Lâm Lang hơi khiếp đảm, vội mở cửa xe: “Cũng gần tới giờ rồi, em... nên đi thôi, em còn phải họp...”

“Em chờ một lát!” Hấn giữ cậu lại, lời mạnh cậu mấy cái, buộc cậu quay đầu: “Em gọi tôi là lão lưu manh đúng không?”

Lâm Lang đỏ mặt, khẽ cắn môi đáp: “Gọi anh là lão lưu manh thì sao, đúng rồi còn gì!”

“Tôi đây lưu manh cho em coi!” Nói đoạn, Hàn Tuấn liền không biết xấu hổ mà dè lên người cậu. Lâm Lang đỏ khốc đỏ cười, vừa đẩy vừa cười: “Anh bao lớn rồi hả, sao ngày càng giống con nít vậy, thua cả Cao Chí Kiệt nữa chứ!”

“Em chẳng những nói tôi, còn mắng Cao Chí Kiệt thua kém con nít, lần sau gặp cậu ta, tôi phải mách Cao Chí Kiệt là em mắng cậu ta ấu trĩ mới được!”

“Cao Chí Kiệt còn lâu mới nhỏ mọn giống anh... Được rồi... A, anh làm gì đó?!” Lâm Lang dè cái đầu đang cọ cọ trước ngực mình, mắt đột nhiên sáng lên, mừng rỡ nói: “Hàn Tuấn, anh biết vì sao Cao Chí Kiệt đẹp trai hơn anh, cũng dịu dàng hơn anh, nhưng em lại thích anh chứ không thích anh ta không?”

Chiều này quả nhiên xài được, Hàn Tuấn lập tức rút lui khỏi người cậu, nhìn cậu bằng vẻ mặt đề phòng.

“Vì Cao Chí Kiệt quá trẻ con, nhưng anh thì rất thành thực chừng chạc, người trẻ con quá chỉ có thể làm

bạn thôi, đàn ông thì phải có vị đàn ông...” Lâm Lang gặng nhin cảm giác buồn nôn, nói tiếp: “Em mới thích...”

“Cho nên...” Lâm Lang hắng giọng: “Anh muốn tình cảm em dành cho anh từ từ biến thành tình bạn sao?”

Hắn quả nhiên an phận hơn nhiều, trầm mặc một hồi, rồi thình lình ngẩng đầu lên, cất giọng hung hăng: “Tôi cùng lắm lớn hơn em bảy tám tuổi, mới thế mà đã già hả?! Lưu manh thì lưu manh, lại còn lão lưu manh?!”

Lâm Lang rút cuộc bình tĩnh đại ngộ: “Đó... Đó... Đó là em nói thế thôi, cũng không phải nói anh già thật... Tụi Quan Bằng cũng bảo anh trâu già gặm cỏ non đấy thôi...” Lâm Lang hơi xấu hổ: “Người nào già thật mới sợ người ta nói mình già, anh sợ cái gì?”

“Bọn họ nói sao cũng được, em thì không được. Hiện tại là thời đại gì rồi, em xem tên đàn ông thành đạt nào chẳng tìm tiểu cô nương nhỏ hơn mình mười tuổi, vả lại sức khỏe của tôi tốt thế này, cho dù lớn hơn em hai mươi tuổi cũng thỏa mãn được em!” Đoạn, hắn lại bẻ kính chiếu hậu xuống: “Lão lưu manh nào trưởng thành được như tôi chứ?!”

Lời vừa thốt ra, hắn liền tự bật cười. Lâm Lang thế mới biết hắn căn bản không nổi giận, chỉ đang nói đùa với cậu thôi, không khỏi dở khóc dở cười. Nhưng cậu suy nghĩ một lát, cười hỏi: “Aiz, nói thiệt, em nói anh già mà anh không để ý chút nào ư?”

“Hai mươi tám tuổi là già hả?”

“Thử so sánh đi, em mười tám, anh hai tám, bộ anh chưa từng có suy nghĩ kiểu như ”mình muốn trẻ hơn vài tuổi” sao?”

“Không.” Hắn trả lời chắc nịch: “Ngược lại còn thấy may mắn vì lớn hơn em nhiều như vậy nữa kia.”

Lâm Lang thoáng sững sốt. Hàn Tuấn lại tiếp lời: “Nếu tôi với em bằng tuổi nhau, chúng ta nhất định không có hôm nay. Tôi thấy mình thật may mắn vì lớn hơn em nhiều tuổi, kinh nghiệm và năng lực đều nhiều hơn em một ít, như thế chúng ta mới có khả năng đi tiếp, tôi mới có vốn liếng bảo vệ em. Con đường của đồng tính không dễ đi, hên là vào thời điểm gặp em, tôi đã có tư cách đấu tranh với thế tục.”

Cổ họng Lâm Lang giật nhẹ, vươn tay nắm tay hắn: “Em cũng rất thích anh lớn hơn em nhiều tuổi, thiệt đó, em từng nghĩ nếu anh với em bằng tuổi nhau, có lẽ em sẽ không phải lòng anh đâu.”

“Kỳ thực còn một nguyên nhân...” Chợt, Hàn Tuấn lại khôi phục điệu bộ cười đùa ngả ngón: “Xét trên phương diện sinh lý, tôi lớn hơn em nhiều tuổi cũng là chuyện tốt.”

Cảm động trong lòng Lâm Lang bỗng chốc bị ngưng ngừng thay thế, cậu thả tay hắn ra, bặm chặt môi.

“Tình ái giữa đồng tính vẫn khác biệt rất lớn so với dị tính, suy cho cùng chỗ ấy cũng không phải để làm việc kia. Trẻ còn đỡ, nhưng đợi khi lớn tuổi, lại không biết tiết chế như ngày trẻ, chỗ ấy sử dụng quá độ, cơ thể nhất định không gánh nổi. Em ngẫm lại đi, nếu 1 nhỏ tuổi hơn 0, đến hồi chức năng cơ thể của 0 lão hóa, không thể tiếp nhận tình dục với cường độ đó nữa, nhưng 1 vẫn đòi hỏi mãnh liệt như xưa, sinh hoạt của đôi bên chắc chắn sẽ không hài hòa. Cho nên, bên công lớn hơn bên thụ mười tuổi, thực chất là cách phối hợp tốt nhất. Đây là giải thích theo khoa học.”

Lâm Lang nghe mà mặt đỏ tai hồng: “Anh chỉ toàn nghiên cứu ba cái thứ này thôi.” Cậu xấu hổ nói: “Nếu đã biết chỗ đó không phải để làm việc kia... Tuy, tuy rằng em còn trẻ, nhưng cũng nên tiết chế một chút, bằng không chờ em già đi thì...” Cậu thẹn tới độ không nói nổi, lúng túng mà rằng: “Anh cứ phóng túng đi, mốt già rồi chỉ có anh mất mặt thôi!”

Hàn Tuấn nhìn cậu bằng ánh mắt thích thú, cười ha ha: “Dù năng lực tình dục của đàn ông sẽ thay đổi theo tuổi tác tăng dần, song cũng tùy người thôi.” Dứt lời, hấn lại nhích gần hơn: “Tôi có thể cam đoan, tuy tôi lớn hơn em mười tuổi, nhưng khi em sáu bảy chục tuổi, năng lực kia của tôi tuyệt đối trẻ hơn em mười tuổi.”

Lâm Lang bị hấn kích thích cho thở dốc không ngừng, dạo trước đọc tạp chí, người ta bảo đề tài giữa đàn ông vô luận khởi nguồn từ đâu, cuối cùng đều sẽ kết thúc bằng vấn đề giường chiếu, quả nhiên cấm sai một ly. Nhưng Hàn Tuấn như vậy khiến cậu thích quá đi. Cõi lòng cậu ngứa ngáy, bèn mím môi liếc nhìn hấn.

Trên thế giới không có người đàn ông nào quyến rũ hơn Hàn Tuấn. Thâm tâm đương nghĩ vậy, rồi bỗng dưng rất muốn nhào lên, hôn cái con người trước mắt này.

178. Chương 178: Phu Phu So Chiều

Lâm Lang cảm thấy mình thực sự rất yêu hấn, yêu đến mức có chút sợ hãi, sợ bản thân không tốt, ngày nào đó sẽ không giữ được hấn. Cậu nghĩ, mình nhất định phải trở nên vô cùng vô cùng ưu tú, thể xứng đôi với người ấy.

Cậu nghiêng người qua khoác vai hấn. Ngặt nổi vai hấn quá rộng, không cách nào ôm trọn. Vì vậy hấn ôm lại cậu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn em, Lâm Lang, cảm ơn em chịu ở lại bên tôi.”

Lâm Lang dựa sát vào vai hấn, lặng thinh không nói gì. Có lẽ bản tính cậu vốn không giỏi biểu lộ tình cảm, cũng có thể do yêu quá đậm sâu, cậu ấy mà chẳng dám thốt ra lời yêu.

Chiều, Lâm Lang cùng đoàn giao lưu đến bảo tàng thành phố một chuyến, cậu biểu hiện nổi bật khiến lãnh đạo đi chung rất cao hứng, ngữ khí nói chuyện với cậu luôn hòa hòa khí khí, chỉ thiếu điều vỗ vai bảo “Nhóc con tiếp tục cố gắng”. Không tính những nam sinh khác, đi cùng cậu còn có Mạc Tiểu Ưu. Xét lương tâm mà nói, khẩu ngữ của Mạc Tiểu Ưu xuất sắc hơn cả cậu, cậu thuộc dạng có năng khiếu ngoại ngữ, nhưng dầu gì cũng xuất thân nông thôn, trước khi lên đại học, tiếng Anh chủ yếu chỉ học vẹt để đối phó kỳ thi, khẩu ngữ không có hệ thống học tập toàn diện nào đáng kể, khả năng nghe trái lại khá tốt, thi đại học chỉ làm sai một câu trong phần nghe. Song Mạc Tiểu Ưu thì khác, điều kiện gia đình khá giả, lại lớn lên tại

thành phố lớn, khẩu ngữ tiếng Anh với cô phải nói là dễ như bỡn, huống chi cô còn hướng ngoại, diện mạo cũng rất xinh.

Nói như thế, dường như Mạc Tiểu Ưu bỏ rơi Lâm Lang vài con phố. Nhưng sự thật lại chẳng phải vậy, Mạc Tiểu Ưu rõ ràng kém nổi tiếng hơn Lâm Lang, bởi Lâm Lang có nhiều ưu thế hơn cô, cậu là nam sinh.

Trọng nam khinh nữ là truyền thống văn minh mà Trung Quốc lưu lại từ xưa, mặc kệ là tinh hoa hay cặn bã, chuyện nó vẫn tồn tại là thực trạng không cần bàn cãi. Kỳ thực, tình huống đối xử nam nữ khác biệt trong xã hội không chỉ xuất hiện tại Trung Quốc, nhưng đối đãi kiểu ấy cực hiếm xảy ra tại thiên đường trường học, lý do Lâm Lang nắm ưu thế, không thể không đề cập tới chuyên ngành của họ.

Với chuyên ngành xã hội, tỷ lệ nam nữ không cân bằng là sự thật đã định trước, nhưng khoa tiếng Anh lại càng nổi trội. Nam sinh học tiếng Anh vốn đã ít, học giỏi càng hiếm hoi, thế nên Lâm Lang mới bật lên. Bề ngoài đẹp trai, thái độ lại đàng hoàng, làm người khiêm tốn, quan trọng là thành tích cực xuất chúng, học sinh như vậy trăm năm mới có một, tất nhiên sẽ được ưu ái đặc biệt.

Lâm Lang nào phải đồ ngọc, biểu hiện tốt hay không, lãnh đạo thích hay không, cậu vẫn có thể cảm nhận được, do vậy tâm trạng cực tốt. Chiều ra khỏi bảo tàng đã là bốn giờ hơn. Lần này cứ thế bỏ lỡ mấy tiết buổi trưa, nhưng Lâm Lang lại không như xưa, áy náy cả buổi chỉ vì trốn một tiết học. Quan niệm hiện tại của Lâm Lang thay đổi rất lớn, trước kia cậu luôn cho rằng học sinh nên học tập chăm chỉ mới là vương đạo, mỗi lần cúp học cậu đều canh cánh cảm giác tội lỗi. Song giờ đây cậu không nghĩ thế nữa, chẳng rõ bắt đầu từ khi nào, cũng có lẽ bị ngôn luận của Hàn Tuấn ảnh hưởng, cậu chợt ý thức được đại học quan trọng nhất là bồi dưỡng năng lực và kinh nghiệm, thành tích chỉ đó chỉ là mây bay. Cho nên, sau khi rời bảo tàng, cậu không đến trường mà quá giang về thẳng tiểu khu. Mới vào tiểu khu không lâu, Lâm Lang đã bắt gặp một chiếc xe đen tuyến đậu trước cửa “nhà họ”, cậu lượn một vòng quanh xe, xác định đây là chỗ đậu xe thường lệ của hắn, xong mới mở cửa vô nhà, vừa đổi giày vừa lớn tiếng hỏi: “Anh đổi xe nữa hả?”

Hàn Tuấn đang bận bù đầu trong bếp, nhắc nghe giọng cậu liền giơ tay chạy vội ra, ánh mắt nhìn cậu chực tỏa sáng rực rỡ: “Em về rồi à... Hồi trưa em chê màu chiếc kia khó coi mà, thế nào, chiếc này không tệ đúng không?”

Đầu óc Lâm Lang hơi lơ mơ, nghĩ mãi mới nhớ hồi trưa lúc đi ăn, hình như mình có nói một câu như vậy. Cậu “à” một tiếng, cảm thấy quan niệm tiêu dùng của mình và Hàn Tuấn quá khác nhau. Mùi hương từ nhà bếp không ngừng chui vào mũi, cậu thả ba lô xuống, theo vô bếp góp vui. Dầu nóng trong chảo nổ lách tách, Lâm Lang tới gần nhìn thoáng qua, cười hỏi: “Anh lại nấu ăn hở?”

“Nay về sớm nên muốn rèn luyện tay nghề, món này tôi nếm rồi, hơi mặn, tí em chịu khó húp nhiều canh chút.” Nói đoạn, hắn dùng thân thể đẩy cậu ra ngoài: “Em ra ngoài xem TV trước đi, nấu xong tôi gọi.”

Lâm Lang có chút cảm động, cười nói: “Đúng là đàn ông ba tốt của thời đại mới nha, lên được phòng khách xuống được nhà bếp, em đây nhặt trúng bảo bối rồi.”

“Giờ mới biết mình nhặt được món hời to sao, thưa Lâm thiếu gia, mời ngài về sau nhớ đeo kính rồi hăng nhìn người.”

Lâm Lang vịn tường cười, không chịu đi: “Tục ngữ phán cấm có sai, vô sự hiền ân cần, không phải tặc chính là trộm, nói mau, ở ngoài làm chuyện gì có lỗi với em hả?”

“Cứ to mồm nữa đi.” Hấn trợn mắt, nhìn cậu hỏi: “Quên hậu quả dám vu oan tôi hồi trưa rồi à?”

“Anh chỉ là hổ giấy, em chả sợ.” Lâm Lang cười, chỉ phía sau hấn: “Không coi chừng nữa là đồ ăn trong nồi chuẩn bị bốc mùi khét đó.”

Hấn vội quay lại tắt lửa, vừa di chuyển thứ gì đó trong tay, vừa ngoái đầu bảo: “Không phải tặc chính là trộm là em nói đấy nhé, ở ngoài tôi thông gian bất thành, chốc nữa phải đòi lại mới được.”

Lâm Lang đỏ mặt, xì một tiếng khinh bỉ, chạy ra ngoài: “Chửi anh lão lưu manh, anh nghe phát nguyền rồi hả!”

Nói thật, tay nghề của hấn vẫn chẳng khá khẩm gì, ngon hay dở phải trông vận may. Làm việc trong bếp thực chất cũng giống những công việc khác, cũng phải xem có năng khiếu hay không, có người vừa học đã biết, kẻ chỉ có thể trông chờ may mắn. CƠM NƯỚC XONG, Lâm Lang đi rửa chén, mới rửa được một nửa, Hấn Tuấn đã lẩn vào ôm cậu từ sau lưng, hôn hôn cổ cậu như cầu hoan. Lâm Lang bị trêu ghẹo đến ngứa ngáy, ngượng ngùng giãy ra: “Anh làm gì, em đang rửa chén mà.”

“Cứ để đó đi, lát tôi rửa cho.”

“Không, việc của em sao để anh làm được.” Lâm Lang dứt khoát không chịu thả lỏng, cậu biết hấn có ý gì, lúc này mới mấy giờ chứ, còn chưa tới sáu giờ nữa, giờ mà lên giường, Hấn Tuấn lại chẳng hành cậu chết à.

“Em đừng sợ, hôm nay chỉ làm một lần.” Hấn ghé sát tai cậu dụ dỗ, ngậm vành tai cậu liếm nhẹ. Lâm Lang bị kích thích, tay run run chẳng cầm nổi cái đĩa, vùng vẫy nói: “Em còn lâu mới mắc mưu, lần nào đi ngủ trước mười giờ, cứ nằm một tí là anh lại không thành thật.”

Cậu cấp tốc tính toán trong đầu, nếu bây giờ lên giường, bảy giờ hơn chắc sẽ làm lần hai, chín giờ hơn không chừng còn thêm lần nữa. Đây là dự đoán lạc quan thôi, đôi khi hấn có hứng, bản tính xong còn chẳng mềm cho, lại lập tức xách súng ra trận, hiện cậu mỗi ngày đều phải chạy tới chạy lui với nhóm sinh viên ngoại quốc ở trường, cơ thể chịu sao thấu chứ.

Quân lính tan tác tại chiến trường chính diện, Lâm Lang bắt đầu tiến công từ cánh, bèn dương đông kích tây: “Hôm nay thầy em có nói một việc, em muốn hỏi ý kiến anh một chút.”

“Chuyện gì?”

“Chiều lúc đi về, thầy Tôn hỏi em có nghĩ tới chuyện thi lên nghiên cứu sinh tại trường sau khi tốt nghiệp không, thầy bảo với thành tích trước mắt của em, có khả năng được tuyển thẳng.”

“Ông ấy nói vậy thật à?”

“Dạ.” Lâm Lang gật đầu, đoạn nghiêng đầu hỏi: “Anh đồng ý chứ?”

Hàn Tuấn dĩ nhiên đồng ý, với hắn mà nói, hoàn cảnh trưởng thành của Lâm Lang càng đơn giản càng tốt. Tuy hiện nay phương tiện truyền thông phát triển, trường học chưa chắc đã trong đến mức nhìn thấu cả đây, nhưng so với môi trường xã hội, sân trường vẫn được hắn cân nhắc đầu tiên, hơn nữa còn xem là nơi Lâm Lang nên dừng chân. Để Lâm Lang tốt nghiệp rồi học lên nghiên cứu sinh, quy hoạch cuộc đời này hắn chỉ vừa nghĩ đến mà Lâm Lang đã có sẵn rồi.

Tuy nhiên, ý nghĩ có chút ích kỷ đó vẫn nên ngụy trang bằng viên đạn bọc đường rồi hăng nói: “Tôi cũng thay em suy xét rồi, hiện sinh viên chưa tốt nghiệp đâu đâu cũng có, giá trị thua xa ngày xưa, nếu muốn tìm được công việc khá, có điều kiện vẫn nên cố gắng học lên nghiên cứu sinh. Thầy em đã nói thế rồi, em cũng nên thử cân nhắc. Dù đại học F không phải trường đứng đầu, nhưng khoa bọn em không tệ tí nào, vả lại cũng cách tôi gần hơn.”

Mặt Lâm Lang đỏ ửng, cúi đầu có chút bất mãn: “Vậy... em đây phải nhờ anh nuôi rồi...”

“Tôi nuôi thì sao, nữ chủ nội nam chủ ngoại, tôi kiếm tiền vất vả như vậy là để em xài mà.”

Lâm Lang giật giật vai, lạnh giọng hỏi: “Anh nói rõ xem nào, ai chủ nội ai chủ ngoại?”

“...” Hàn Tuấn giả ngơ, lại cúi xuống hôn tai Lâm Lang. Lâm Lang giấy thêm vài cái: “Mau buông em ra.”

“Không buông.” Hàn Tuấn giả tính trẻ con, ôm cậu càng chặt. Lâm Lang lại giấy thật mạnh, rốt cuộc nhịn không được bật cười, đẩy mặt hắn ra, cười bảo: “Đừng quậy nữa, nước bắn hết lên người em rồi.”

“Vậy mình đi ngủ nhé.”

Lâm Lang then thùng lắc đầu: “Em chưa buồn ngủ.”

“Em chưa buồn ngủ ư...” Hắn lại nở nụ cười xấu xa, dờ tay lên nách cậu. Lâm Lang bị gãi cho cười ha ha, uốn éo nói: “Em còn có việc, còn có việc mà!”

“Việc gì?”

“Em...” Lâm Lang đỏ mặt, bất đắc dĩ xin tha: “Em xạo anh thôi, thiệt tình em bịa không ra lý do.”

Hắn ngừng lại, thế mà thả cậu ra thật, có điều vẫn đứng đối diện nhìn cậu không nhúc nhích. Lâm Lang bị nhìn chòng chọc tới độ da đầu tê rần, nơm nớp hỏi: “Anh nhìn cái gì?”

Người nọ nhếch miệng cười, đột nhiên khom người xuống, Lâm Lang “a” một tiếng sợ hãi, ngay lập tức bị hất khiêng lên vai, hai tay ướt nước túm lấy vạt áo hắt, máu toàn thân dồn tất xuống đầu, mặt thoáng chốc đã đỏ bừng, phân không rõ đông tây nam bắc.

179. Chương 179: Ân Ái Ngày Mưa

Tháng tư cận kề, thành phố F hóa thân biến hoa, có lẽ nhờ thành phố được phủ xanh ngày càng tốt, mùa xuân nơi đây mỗi năm một rộng rãi, dường như năm nay luôn luôn tươi xanh rực rỡ hơn năm trước. Mọi cây hoa trên khu vực xanh hoá đã nở rộ, hồng phấn có, vàng nhạt có, đỏ tươi và tím thắm cũng có. Tiểu khu nơi họ ở càng sắc sảo màu, vào mùa đông, thật nhiều cây hoa già cổ được dời tới đây, cây nào cây nấy già lụm khụm, nay nở hoa lại trông như tranh thủy mặc. Thượng tuần tháng tư, đoàn giao lưu châu Âu muốn rời trường, Lâm Lang vẫn hơi luyến tiếc, để giữ liên lạc với nhóm bạn ngoại quốc mới quen, cậu còn đặc biệt đăng ký một tài khoản MSN. Hàn Tuấn mua cho cậu một cái notebook, nhưng cậu toàn dùng máy tính để bàn, không dám mang đến trường, sợ người khác nhìn thấy sẽ sinh nghi. Cậu với Hàn Tuấn đi tới hiện tại không dễ dàng, cậu phải cất từng bước thận trọng, hai người họ mới có khả năng lâu dài.

Do là cuối tuần, hôm nay Lâm Lang dậy rất trễ. Dợm mở mắt đã phát hiện Hàn Tuấn ấy mà cũng nằm trên giường, chắc tối qua giầy vò cậu khuya quá nên hắt vẫn ngủ say. Cậu chẳng qua chỉ khẽ giật giật cánh tay, hắt đã hừ một tiếng, hai tay ôm cậu càng chặt. Lâm Lang quả tình rất thích thời tiết như này, không lạnh không nóng, hai người ôm nhau ngủ, độ ấm vừa đủ. Cậu thoáng nhấc đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bấy giờ mới phát hiện vì sao hôm nay mình không muốn đứng dậy, té ra trời đổ mưa.

Lâm Lang mừng húm, nhẹ nhàng đẩy tay hắt ra, bước chân trần xuống giường, đi một mạch đến trước cửa sổ. Cửa sổ vừa mở, tiếng mưa rào rào lập tức truyền tới, cậu vận eo hít một hơi, rồi chợt nghe thấy người đàn ông phía sau cất giọng trầm thấp mà biếng nhác: “Mưa à?”

Lâm Lang hưng phấn gật đầu, kéo rèm hắt sang một bên, tiếp đó hốt hử chạy về giường. Hàn Tuấn cầm gối nhét sau lưng cậu, ôm cậu nói: “Thảo nào bữa nay buồn ngủ dữ vậy, hóa ra trời mưa.”

“Lát nữa tụi mình hăng dậy, ngồi trên giường ngắm mưa vui lắm luôn.” Lâm Lang lại rúc rúc vào lòng hắt, tìm một tư thế thoải mái nhất nằm xuống. Hàn Tuấn bật cười khê, âm thanh gợi cảm trầm thấp chỉ xuất hiện khi vừa tỉnh ngủ, như có như không xoa tai cậu: “Đợi được trời mưa rồi, chiều mình cùng đi xe buýt nhé?”

“Đi liền, nhưng chẳng biết chiều còn mưa không nữa.”

Ngoài cửa sổ có một lùm hoa không biết tên, nay hoa đã gần tàn hết, chỉ còn những chiếc lá xanh tươi nhất, được nước mưa gột rửa có vẻ càng thêm mơn mớn. Hai người anh một lời em một câu, không khí ấm áp mà triền miên. Lâm Lang bỗng đỏ mặt, xoay mình cười lên người hắt, mặt dày nói: “Anh nhắm mắt lại đi, em muốn hôn anh.”

Hàn Tuấn quả nhiên kinh hãi, vừa phản ứng kịp liền nhắm mắt ngay tắp lự: “Tôi muốn hôn lưỡi.”

Lâm Lang nhìn bờ môi mỏng của Hàn Tuấn, chợt nuốt một ngụm nước miếng, tự dưng cậu có xúc động muốn ăn sống nuốt tươi hắn, khiến hắn giật nảy mình. Cậu thở dốc khe khẽ, dán lên môi hắn, sau đó vươn đầu lưỡi non mềm. Nhưng quyền chủ động không thuộc về cậu bao lâu, chỉ vài giây sau, hắn đã mạnh mẽ đảo khách thành chủ, cắn lên lưỡi cậu. Lâm Lang bị cái lưỡi linh hoạt trong khoang miệng chọc cho thở hổn hển, cậu dứt khoát ôm lấy cổ hắn, thừa dịp hắn hôn lên cánh mũi mình mà nhẹ giọng than thở: “Chỉ hôn môi thôi, không làm chuyện kia đâu.”

Song hạ thân Hàn Tuấn đã phồng lên, chen vào kẽ hông cậu. Lâm Lang không quen ngủ nude, tối nào cũng mặc quần áo, dù ngày hôm ấy làm chuyện yêu đương, nửa đêm nhớ đến cũng sẽ mặc đồ vào, chỉ sợ sáng ngày ra hắn hưng phấn sẽ kiểm chế không nổi.

Tuy nhiên, hôm nay cậu chủ động khơi mào “chiến trận” như vậy, hiện tại muốn đơn phương dập lửa hiển nhiên không có khả năng. Hàn Tuấn dựa vào kỹ thuật cao siêu khiến cậu chìm đắm trong lửa dục tuyệt vời, cậu “ưm” một tiếng, ưỡn nửa người dưới lên, vì hắn đã ngậm mệnh căn của cậu vào thật sâu và dùng lưỡi đùa bỡn đủ kiểu.

Cậu còn non xanh lắm, mới vài phút đã bắn tinh. Hắn ngậm tinh dịch của cậu rồi trườn lên, cười xấu xa: “Ném thử hương vị của em đi.”

Lâm Lang xấu hổ ngoảnh đầu đi, mặt đỏ bừng, cất giọng run run: “Còn không mau nhổ... nhổ ra...”

Hàn Tuấn cười, lật người cậu qua, nhân lúc cậu bận vui mình trong hổ thẹn, bèn nhổ thứ kia ra tay rồi đẩy vào huyệt sau của cậu. Địa phương mới làm tình hôm qua còn mềm mại vô cùng, hắn thúc vào hết rất nhanh. Lâm Lang run rẩy nghĩ sao lại to thế chứ, phim GV Âu Mỹ cũng chẳng lớn vậy đâu, mỗi lần đều khiến cậu bị kéo căng tới mức bụng muốn không chịu nổi. Thành thực mà nói, bộ phận sinh dục lớn nhường ấy cũng chẳng trợ giúp bao nhiêu cho sinh lý, chung quy tất thấy khoái lạc giao hợp đều bắt nguồn từ việc có thể chạm tới tuyến tiền liệt hay không, dương vật bình thường là đạt tới rồi, song thô to như vậy kỳ thực cũng là một loại khoái cảm sinh lý, nhất là trên người đồng tính. Đôi bên đều là đàn ông, trong lúc làm tình, khí thế bên công nhất định phải đủ mạnh mới khiến bên thụ cam tâm tình nguyện thần phục cả về thể xác lẫn linh hồn, mà điểm trọng yếu nhất của loại cường thế này chính là vóc dáng và dương vật của đàn ông. Xét về điểm ấy, Hàn Tuấn nắm giữ đầy đủ vốn liếng.

Ngoài kia tiếng mưa rơi rào rào, trong thời tiết cậu thích nhất, cùng người đàn ông cậu yêu nhất làm tình, Lâm Lang hạnh phúc tột độ, rên rỉ thút thút như mèo con, ôm cổ hắn nài nỉ: “Tuấn... Tuấn... Lần này có thể dịu dàng chút không?”

Hắn quả nhiên nghe lời cậu, động tác thông thả, nhưng mỗi lần đều cắm vào tận cùng. Đường như từng vị trí trên vách tường đều bị đè ép, Lâm Lang hưng phấn chảy nước mắt, cậu ấn đầu hắn xuống trước ngực, dâng lên đầu vú mẫn cảm nhất của mình.

Đây là một cuộc làm tình đầy kích thích, sung sướng đến cực điểm. Thời khắc hắn xuất tinh trong cơ thể Lâm Lang, cậu nhỏ giọng nức nở rồi buông mình khỏi người hắn như một bé mèo đáng thương, áp gò má lên lông mu dày rậm của hắn, niềm hạnh phúc khiến toàn thân cậu nóng rần, có chút chẳng biết làm sao. Cậu thêm muốn mỗi tác trên cơ thể hắn, vô luận là làn da khỏe mạnh, hay lông mu rậm rạp và mồ hôi. Với Lâm Lang mà nói, làm tình không chỉ bí ẩn và ngượng ngùng như mộng xuân, mà cậu cũng bắt đầu sa vào đó, chẳng khác bất kỳ chàng trai đã phát dục chín muồi nào trên thế giới.

Hàn Tuấn chả mấy chốc đã phát hiện cậu khác thường, thân thể Lâm Lang nhạy cảm hơn người thường chút đỉnh, thường sẽ vì một kích thích quá mức mãnh liệt mà bật khóc, đôi khi cao trào đi qua, cậu cũng sẽ run rẩy hồi lâu. Nhưng lúc này đây, Lâm Lang tựa hồ không khóc vì cao trào, mà giống thương tâm hơn. Hấn nhắc thiếu niên lên, lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Lâm Lang chỉ khóc, cảm xúc trên mặt lại pha lẫn thứ gì đó ngoài bi thương, như đang xấu hổ trước lý do mít ướt của mình. Hàn Tuấn hôn hôn môi cậu, nói khẽ: “Ngoan, đừng khóc.”

Lâm Lang ngẩng đầu lên, tóc dán lên mặt, khàn giọng nói: “Anh sẽ luôn yêu em như bây giờ chứ?”

Hàn Tuấn thoáng ngẩn ra, dời mặt cậu qua, hỏi: “Sao tự dưng hỏi cái này?”

“Em nghe người ta nói, phàm là người giống chúng ta, hễ liếc mắt là có thể nhận ra đồng loại. Diện mạo anh đẹp như vậy, lại lăm lăm, sở hữu đủ bề ngoài lẫn nội hàm, chỉ cần có người hạ quyết tâm, nhất định sẽ hăng hái quên mình nhào về phía anh. Thành ra nhiều khi em cũng lo sợ lắm, lúc nào cũng cảm thấy bất an. Lỡ ai đó bất chấp tất cả theo đuổi anh, rồi anh động lòng thì phải làm sao? Lỡ có ngày anh yêu người khác thì phải làm sao? Lỡ anh không cần em nữa, người khác lại không tốt bằng anh, em vẫn không quên được anh thì phải làm sao?”

Cậu càng nói càng đau lòng, lại bắt đầu khóc nức, có vẻ lần này khóc dữ hơn, chẳng qua không gây tiếng động, chỉ trở mình che kín mắt. Kể từ khắc cậu phải lòng Hàn Tuấn, nỗi sợ hãi này chưa bao giờ dừng lại. Hàn Tuấn đối với cậu càng tốt, biểu hiện càng xuất sắc, cậu lại càng kinh hoàng, cậu chưa từng lo được lo mất như bây giờ, rất sợ một hôm tỉnh dậy sẽ phát hiện tình yêu của họ hóa ra chỉ là một giấc mộng, chấm dứt hay không hoàn toàn dựa vào tình cảm của người nọ.

Hấn cười khê thành tiếng, ôm cậu từ sau lưng: “Yêu tôi vậy sao?”

Lâm Lang càng chua xót hơn, thậm chí có phần tuyệt vọng. Cậu gật gật đầu, cất giọng nức nở: “Anh hài lòng rồi chứ, về sau có thể muốn làm gì em thì làm.”

Cậu vẫn không chịu thắng thần thổ lộ tình yêu giống Hàn Tuấn, chính vì cậu biết rằng, trong tình yêu, người yêu ít hơn luôn nắm quyền chủ động, cậu sợ Hàn Tuấn biết cậu yêu hấn sẽ không coi trọng cậu như vậy nữa, sẽ cảm thấy tình yêu của cậu không đáng giá bằng cảm giác khi chưa chiếm được.

“Vậy tôi phải làm gì thì em mới tin tôi?”

Lần này hình như đã hời hợt trúng chỗ đau của Lâm Lang. Đúng vậy, không cách nào chứng minh, không ai có thể chứng minh, cũng vô phương cam đoan. Cậu sụt sịt, thì thầm: “Anh không cần để ý đến em, là em cố tình gây sự, em biết mà.”

Cậu nào biết rằng, tất cả ái tình trên đời đều chẳng cách nào chứng minh có thể kéo dài hay chẳng, còn tưởng chỉ mình cậu mới vậy. Cậu quay người lại, tựa sát vào lòng hấn lần nữa, cam chịu nói: “Giờ em giống phụ nữ lắm đúng không, chẳng có tí cốt khí nam tử hán nào cả?”

Tuy rằng là một câu hỏi, nhưng lại mang ngữ khí tự hỏi tự đáp, Hàn Tuấn cười ôm cậu thật chặt, chặt đến mức Lâm Lang thấy đau mới than nhẹ: “Thật muốn ăn em vào bụng.”

Lâm Lang dụi dụi đầu trước ngực Hàn Tuấn, cậu thực sự vừa hạnh phúc vừa khổ sở, lại có chút đắc ý và kiêu ngạo. Lâm Lang trở thành kẻ đến chính mình còn thấy xa lạ, dòng chảy tình ý trong lòng tuôn trào cuộn cuộn, cậu ôm eo hắn, gọi như mắc bệnh thần kinh: “Hàn Tuấn Hàn Tuấn Hàn Tuấn!”

180. Chương 180: Nhất Kiến Chung Tình, Lâu Ngày Tình Thâm

Hàn Tuấn cười nhẹ, hôn lên khóe môi thiếu niên: “Em đang thổ lộ với tôi sao?”

Lâm Lang không đáp, tựa hồ có chút kích động, cũng có chút buồn rầu.

Trong khe mộng cậu có chất lỏng chảy ra, nhỏ giọt lên người Hàn Tuấn, hắn mới sực nhớ còn chưa giúp Lâm Lang tắm rửa, vội ngồi dậy trên giường, ôm lấy cậu, bảo: “Đi tắm trước rồi ngủ.”

Lâm Lang ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, rồi lại nghịch ngợm tiếp cận khóe miệng hắn, y như tiểu yêu tinh quấy rầy người. Lúc đứng dưới vòi hoa sen phòng tắm, thiếu niên còn cố ý kéo căng mộng, gò mộng tuyệt đẹp đầy cảm dỗ thoáng cái khơi dậy vọng trong hắn, phía dưới nháy mắt cương cứng, hắn quả quyết kéo cậu qua ấn lên tường, thúc vào từ sau lưng. Lâm Lang rên hết sức phóng đảng, ngâm nga khe khẽ, trơn ướt mềm mại hết cái miệng nhỏ bên dưới. Hắn bị dụ dỗ gần như mất khống chế, vừa hôn hěn cắn rút vừa cảnh cáo: “Còn không thành thật nữa, hôm nay em đừng mong đi đường.”

Tiểu yêu tinh này, học được kỹ xảo dụ dỗ từ đâu vậy, chẳng lẽ muốn ép khô hắn bằng được?

Lâm Lang sớm đã thẹn đến nỗi nói không nên lời, tuy rằng si mê sức lực của hắn trong cơ thể mình, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng hạ mình nổi. Hắn làm càng lúc càng mạnh, cậu cắn ngón tay mình, ai oán nói: “Ừm... Anh chơi chết em đi...”

Thân mình hắn chấn động, bèn vỗ cái đét lên bờ mộng cong mẩy: “Còn lẳng lơ hả?!”

Nhưng thiếu niên bị hắn vỗ một phát, thế mà bắn ra luôn. Lâm Lang xấu hổ tột đỉnh, suýt nữa đứng không vững xụi lơ xuống đất, cả người dựa hết lên cánh tay hắn vòng quanh hông mình. Hắn nghiêng rằng một cái, đột nhiên nâng cậu lên rồi ngồi xuống sàn. Lâm Lang vẫn đang nhắm mắt, phát hiện vật to của hắn rút ra ngoài, miệng kiềm lòng chẳng đậu mà rên thành tiếng, eo bất ngờ bị hắn đè mạnh một phát, mộng tức khắc an vị. Cậu kêu thảm một tiếng, nói không nên lời là sung sướng hay đau đớn, dương vật của hắn đạt đến chiều sâu chưa từng có, tựa hồ muốn đâm xuyên cả trái tim cậu. Thân thể Lâm Lang theo bản năng nảy lên như co giật, nhưng mỗi lần đều bị tay hắn giữ lại. Cậu ngưỡng cổ gào khóc, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Tuy nhiên, thân thể lại phản bội cậu, huyết sau quần riết lấy cây gậy thô to của hắn như biết mấp má, không ngừng thít chặt rồi giãn ra. Chưa bao giờ thể hội cảm giác tuyệt vời đến vậy, Hàn Tuấn hưng phấn cực điểm, cựa mình đặt thiếu niên dưới thân, tranh thủ đâm rút thật nhanh rồi xuất tinh trong niềm khoái cảm thoáng chốc này.

Bị làm triệt để đến ngất đi như vậy vẫn là lần đầu với Lâm Lang. Cho nên, khi tỉnh dậy trên giường, cậu thực tình chẳng dám ngẩng đầu lên, rót cuộc vỡ lẽ cái gọi là tự làm tự chịu. Hàn Tuấn lại thấy thỏa mãn, khóe môi ngậm cười, dường như có chút ngạo mạn và đắc ý: “Bảo bối then thùng à?”

Vành tai Lâm Lang đỏ rực, nằm nghiêng trên giường, giả bộ chưa tỉnh lại.

Quan sát từ góc độ này, Lâm Lang quả thật vô cùng xinh đẹp. Tướng mạo Lâm Lang thuộc loại hình sạch sẽ thanh tú, nên dù đẹp cũng chỉ có thể dùng từ dễ nhìn để hình dung là thích hợp nhất. Nhưng Lâm Lang giờ đây phải hình dung bằng xinh đẹp, toàn thân ửng hồng trơn bóng, thân hình thon dài mượt mắt, hạ thân và vết hõm nơi eo đẹp tuyệt mà gợi cảm, thấp thoáng mùi vị phong lưu sau khi được yêu thương. Hắn ngắm sừng mặt đẹp như tranh của thiếu niên, phát hiện hóa ra con trai cũng có thể mô tả bằng xinh đẹp. Hắn nghĩ, ngay cả những thiếu niên đẹp đẽ trên màn ảnh cũng thua xa Lâm Lang, đặc biệt là hương vị độc đáo ấy, trên người Lâm Lang phảng phất hương vị “do chính cậu tạo ra”, chọc người yêu thương, vừa ngây ngô, vừa phóng dăng.

Tình yêu và tình dục của đàn ông luôn gắn kết chặt chẽ, một trong những biểu hiện quan trọng của tình dục là theo đuổi “sắc”. Ai cũng hy vọng người yêu của mình xinh đẹp, anh tuấn, cao lớn hoặc thon thả, có thể giới thiệu với người ta, mình nhìn cũng thấy cảnh đẹp ý vui. Đương nhiên tiêu chuẩn “sắc” của mỗi người mỗi khác, ai cũng có yêu cầu mục tiêu và sở thích thẩm mỹ riêng, không nhất định phải đẹp trai kinh người hay khuynh quốc khuynh thành. Mặc kệ Hàn Tuấn chịu thừa nhận hay không, hoặc liệu hắn có dám nói thật với Lâm Lang, nhưng từ cái nhìn đầu tiên hắn đã coi trọng Lâm Lang, kỳ thực chỉ vì mã ngoài đẹp đẽ của cậu. Nói cách khác, giả sử Lâm Lang không ưa nhìn đến vậy, giữa họ sẽ chẳng bao giờ xuất hiện tình trạng dây dưa không dứt còn quấn bện vào nhau. Ngay từ phút giây mới gặp mặt, hắn quả thực bị diện mạo của Lâm Lang thu hút, chính lần tìm đập tình thích đầu tiên này khiến hắn bắt đầu chú ý Lâm Lang, tiến tới yêu trọn vẹn con người cậu.

Một người vốn dĩ xinh đẹp như hoa, sau gương mặt bị hủy hoại, biến thành tầm thường hoặc xấu xí không chịu nổi, song người yêu của hắn/cô vẫn yêu thương hắn/cô như thuở ban đầu, bởi người ấy yêu chính con người hắn/cô chứ không phải vẻ ngoài, dạng chuyện này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết hay TV, với cuộc sống hiện thực, diện mạo một người vẫn tương đối quan trọng trong việc giữ lửa tình yêu. Ai chẳng ôm ấp lòng yêu cái đẹp, đối phương phù hợp với hình mẫu người yêu mình hằng mong mỏi trong tim, từ đó mới nảy sinh xao xuyến, đây cơ hồ là nền tảng nảy mầm của mọi cuộc tình trên thế gian, bất luận đương sự có thừa nhận hay không.

Tình cảm của con người thực chất rất kỳ lạ, ấn tượng lần đầu đặc biệt quan trọng. Từ ánh nhìn đầu tiên, nếu bạn cho rằng người nào đó thật thuận mắt, trừ phi sau này tiếp xúc nhiều thấy người nọ quá không đáng tin, bằng không ấn tượng của bạn với người ấy sẽ chẳng đổi thay bao nhiêu, ngược lại cũng thế. Tức là yêu ghét của một người dành cho người khác trên cơ bản đã quyết định từ ấn tượng ban sơ của cả hai. Hơn nữa, ấn tượng đầu tiên đôi khi sẽ mạnh đến mức ảnh hưởng tới quá trình giao tiếp tương lai. Ví như Hàn Tuấn, cái nhìn đầu tiên Lâm Lang cho hắn lại thành linh đánh trúng sợi dây nào đó trong lòng hắn, kể từ đây, bất kể Lâm Lang làm gì nói gì, trong mắt hắn đều trở nên tốt đẹp. Thứ cảm xúc rung động này cũng ngày một sâu sắc, từ rung động biến thành thích, mãi đến một hôm hắn nhận ra mình nảy sinh xúc động tình dục khó nén với Lâm Lang, tình yêu rồi cuộc dâng trào mãnh liệt, cuối cùng hoàn toàn bắt giữ hắn, khiến hắn chìm sâu vào mê đắm.

Chuyện xảy ra với hắn là vậy, Lâm Lang cũng không khác gì. Dẫu Lâm Lang có thanh cao tới đâu chẳng nữa, kỳ thực cũng không tránh nổi vấn đề tầm thường kia. Nếu Hàn Tuấn không phải cao lớn anh tuấn, cậu có lẽ sẽ không rung rinh sớm như bây giờ. Sở dĩ cậu nói “sẽ không rung rinh sớm như bây giờ”, mà

không phải “sẽ không rung rinh”, là bởi tính Lâm Lang vốn thế. Vì bất luận Hàn Tuấn trưởng thành thế nào, hay đổi lại bất kỳ ai cũng vậy, nếu theo đuổi Lâm Lang mãnh liệt ngay thời điểm cậu chưa rành thế sự, sau cùng đều sẽ đá động trái tim cậu. Nhưng rõ ràng bề ngoài của Hàn Tuấn góp sức không ít, cậu yêu Hàn Tuấn tha thiết nhường ấy cũng vì cảm thấy Hàn Tuấn là người đàn ông ưu tú nhất trần đời, trong đó dĩ nhiên bao gồm tướng mạo. Cậu luôn cho rằng Hàn Tuấn của mình đẹp trai chẳng ai bì kịp, mặc kệ suy nghĩ này có bao hàm “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” hay không.

Đành rằng xao xuyến thuở đầu bắt nguồn từ vẻ ngoài của Lâm Lang, song Hàn Tuấn lại rất mong chờ được thấy dáng vẻ Lâm Lang khi về già. Hắn từng tưởng tượng hình ảnh cả hai cùng già đi, tâm trạng lúc ấy hưng phấn vô cùng. Bởi khi họ đều già đi, hắn mới có thể xác định cả đời của người hắn yêu đều thuộc về hắn. Có người từ thuở thiếu niên non xanh đến tận khi tóc trắng xóa vẫn thuộc về hắn, đây là niềm kiêu hãnh lớn nhất đời hắn sinh ra từ ham muốn độc chiếm mạnh mẽ.

Diện mạo đại khái là toàn bộ nội dung chứa đựng trong nhất kiến chung tình, bởi cái gọi là nhất kiến chung tình, mấu chốt nằm ngay chữ “kiến”, chẳng qua chỉ là cái liếc mắt ngẩn ngui, thử nhìn thấy được chỉ là người đối diện rồi cuộc có chạm trúng sợi dây kia trong tim mình hay chẳng.

Trong sinh hoạt thực tế, nếu hai người nhất kiến chung tình không phát giác quá nhiều điểm bất hòa tại quá trình chung sống tương lai, mức độ tươi mới cùng khả năng kéo dài của tình yêu và hôn nhân sẽ bền vững, chắc chắn hơn xa lâu ngày sinh tình, thêm nữa còn bảo đảm sự thuần nhất trong tình yêu. Vì lâu ngày sinh tình nghĩa là mới đầu hai người không hợp mắt nhau, nếu đã không hợp mắt, chứng tỏ người ấy vẫn kém một chút so với hình mẫu lý tưởng của mình, ít nhiều gì cũng không quá viên mãn. Tình yêu tuyệt vời nhất là vừa gặp đã thương, hai người ở chung giống như cá gặp nước, là tình yêu trọn vẹn nhất, đồng thời khó đạt được nhất.

Nói tới điều này, Hàn Tuấn là nhất kiến chung tình, còn Lâm Lang là lâu ngày tình thâm. Song Hàn Tuấn chưa từng cảm thấy bị thiệt, bởi đối với cái người mù tịt trên tình trường ngay cả tình yêu là gì cũng chẳng rõ như Lâm Lang, dù thích hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên cũng chưa hắn đã nhận ra. Hắn vẫn tin chắc Lâm Lang ban đầu cũng có cảm giác với hắn, chỉ là bản thân không ý thức được mà thôi. Do khi hai người cùng hồi tưởng chuyện cũ, Lâm Lang miêu tả cảm giác với hắn lúc ấy bằng hai chữ “đặc biệt”. Đứng trước một người hướng nội, không giỏi biểu đạt và tình cảm phát triển chậm chạp, hai chữ “đặc biệt” xem như đáp án không tệ rồi.

Nhất kiến chung tình là tình yêu biết bao người mong ước tha thiết. Trên đời có hằng hà chúng sinh, có thể cùng ai đó nhất kiến chung tình để rồi bên nhau trọn đời, quả thực ít ỏi chẳng có mấy. Hàn Tuấn cúi đầu nhìn Lâm Lang dựa vào khuỷu tay mình ngủ say, cõi lòng hạnh phúc không sao tả xiết. Hắn thấy mình may mắn quá đổi, người nằm trong lòng là người hắn vừa gặp đã yêu.

Ngoài trời vẫn mưa không ngớt, khối nghĩ cũng biết nhiệt độ bên ngoài khá thấp. Hiện tại là thời điểm hoa xuân rực rỡ nhất, sau trận mưa chẳng biết sẽ tàn úa bao nhiêu, hoa đương tươi tốt thế mà nói tàn là tàn. Chính vì ôm ý nghĩ thương cảm như thế, Lâm Lang vui mình trong lòng hắn mới cảm thấy càng thêm ấm áp miên man.

Lâm Lang là tiểu tư sản nội tâm lãng mạn, dẫu xuất thân nông thôn, sinh hoạt có đạo thật gian nan, cậu cũng từng hướng tới phù hoa, khát vọng một cuộc tình oanh oanh liệt liệt được tất cả mọi người ủng hộ, nhưng giờ đây, cậu cảm thấy có oanh liệt khác cốt mình tâm ngẩn nào cũng không bằng nương tựa lẫn nhau giờ khắc này. Bên cạnh có một người thương yêu con người cậu, bầu bạn với cậu, sáng sớm thức dậy

cùng nhau mở mắt, cùng nhau đánh răng, chờ cậu trưởng thành thêm tí nữa, họ lại cùng nhau cạo râu, cùng nhau ăn sáng, tiếp đó cùng nhau đi làm.

181. Chương 181: Trời Mưa, Ngồi Xe Buýt Ngắm Phong Cảnh

Thời tiết hôm nay đặc biệt tốt, đến chiều, trời mưa càng nặng hạt hơn. Hai người cầm dù ra khỏi nhà, Lâm Lang vừa kéo cổ áo vừa cười nói: “Trạm này có xe 33, xe 62, còn có xe 28, mình đi xe nào trước đây?”

“Không đi xe nào hết, đi xe số 6.” Hàn Tuấn cười ôm lấy cậu, khoác vai cậu ra ngoài: “Vai em hẹp quá, sau này ăn nhiều đồ bổ chút, trên người cũng chẳng có thịt.”

“Xe số 6? Em chưa đi bao giờ, phải đón ở đâu?”

Hắn không nói lời nào, chỉ ôm cậu sai bước ra ngoài. Vừa ra khỏi tiểu khu, Lâm Lang đã thấy một chiếc xe buýt tương đối cũ đậu trên vỉa hè ven đường. Thân xe màu vàng trắng, màu sắc đã phai đi nhiều, nom có vẻ cũ kỹ. Hàn Tuấn cười cười: “Cố ý thuê một chiếc lâu năm đấy, nhìn có cảm giác lăm đúng không?”

Lâm Lang càng kinh ngạc: “Đây không phải xe buýt hả?”

“Chính là xe buýt, nhưng chỉ có hai ta thôi, không còn ai nữa.”

Lâm Lang nào biết xe buýt cũng có thể làm vậy, nếu không dừng dọc đường, người dân trách cứ thì sao?

Hàn Tuấn nhận ra cậu nghi ngờ, bèn giải thích: “Từng thấy xe tập lái chưa, trước khi vào cương vị, tài xế luôn phải lái thử vài lần, những xe như vậy đều treo một tấm bảng đằng trước, em qua coi thử đi.”

Lâm Lang bán tín bán nghi, vòng lên đầu xe ngó thử, trước kính chắn gió quả nhiên có tấm bảng viết “Xe tập lái, không chở người”.

“Xe buýt bình thường đông người lắm, lên cũng chưa chắc có ghế, nếu chen chúc dữ quá thì đừng nói ngắm cảnh, ngay cả đứng cũng là vấn đề. Như vậy tốt biết bao nhiêu, yên tĩnh.”

Lâm Lang đã từng gặp người lái xe, là tài xế của Hàn Tuấn, lâu rồi không gặp khiến cậu có chút lạ lẫm, có chút xấu hổ, chẳng nói chẳng rằng lên xe, ngồi xuống ghế hai người đằng đuôi. Mưa làm ướt cửa kính, cũng chẳng thấy rõ cảnh sắc bên ngoài, chỉ nhìn thấy sắc xanh thê lương kéo dài suốt dọc đường, hoa nhỏ nhỏ chút thì dạt dào sức sống, hoa lớn quá lại nom hơi ủ rũ. Đang ngắm mê mẩn, Hàn Tuấn bỗng nhiên nắm tay hắn, cậu thoáng giật mình, quay đầu cười khẽ, rồi lại xoay mặt ra cửa sổ: “Có lần trời mưa, em ngồi xe vào nội thành mua đồ, xe buýt chạy sát rạt lề đường, cành lá của mấy cây hoa này quệt hết lên cửa sổ, cả đám đều đọng nước, nhìn đẹp lắm.”

Chẳng ngờ cậu mới dứt lời, hần lập tức nói to với đằng trước: “Lái sát bên phải một chút.”

“Hả.” Lâm Lang lòi cánh tay hần xuống, lúng túng không chịu được: “Anh làm gì thế, em chỉ thuận miệng thôi.”

Hần căn bản không lưu tâm, vui vẻ chỉ lên cửa sổ: “Lâm Lâm em nhìn kìa.”

Lâm Lang quay sang nhìn, đám cành lá quả nhiên cọ hết lên cửa sổ, giọt nước sáng long lanh trượt xuống ô cửa.

Lâm Lang cực thích cảnh này, ngây ngẩn nói không nên lời. Xe lái đến đường Phú Xuân, cây hoa hai bên đường biến mất, tất cả thay bằng ngô đồng Pháp cao lớn, chạc cây già che khuất bầu trời, trời tối đi nhiều, chỉ còn tiếng mưa rơi rào rào xuống đất, ánh đèn trong hàng quán ven đường cũng rõ nét hơn. Phố xá hội tụ đủ mọi cửa hàng, lớn có nhỏ có, bảng hiệu viết chữ đỏ tươi. Trên con đường phủ ánh sáng xanh ngọc cũng có đủ kiểu người, già có trẻ có, hai người một dù, hoặc một người cúi đầu bước đi. Lâm Lang tựa lên cửa sổ, nhìn hết chiếc xe này đến chiếc xe khác lướt qua mí mắt. Cậu nắm chặt tay Hàn Tuấn, nhẹ giọng nói: “Đường này hồi trước em cũng từng đi rồi, giờ lá cây vẫn chưa mọc hết đâu, chứ như mùa hè là rợp kín bầu trời, vừa mưa to một cái là trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi, đẹp hơn cả lúc này.”

Hàn Tuấn không đáp, có lẽ do ánh sáng yếu, tia sáng bên ngoài xuyên qua cửa kính rọi vào, khiến nụ cười của hần dịu dàng quá đỗi, gần như là rục rỡ. Xe chạy bon bon qua từng con đường, do trời mưa nên vừa quá trưa, người đi đường đã dần dần vơi bớt. Đến khu Tú Thủy thành Tây, trừ thỉnh thoảng có chiếc xe lướt qua, đường phố cơ hồ chẳng còn ai. Phòng ốc khu này đẹp vô cùng, hình như là kiến trúc thời kỳ đầu dân quốc, đậm chất cổ kính, hai bên đường toàn cây hòe già cao to. Xe ngừng tại một ngã tư, hần kéo tay cậu đứng lên: “Mình ra ngoài một lát đi, khu này đẹp lắm.”

Lâm Lang chưa từng tới đây lần nào, chỗ này đã cách trung tâm rất xa, cách nhà họ càng xa, gần như trọn một thành phố. Cậu xuống xe, gió thổi qua có chút lành lạnh. Hàn Tuấn nhanh chóng bung dù theo xuống, chỉ chỉ đằng trước: “Đi qua đây nhà phía trước sẽ thấy một cái hồ, bờ hồ được lát gạch khá lâu rồi. Chúng ta qua xem rồi về.”

Lâm Lang ngó nghiêng bốn phía, cười bảo: “Chỗ này đẹp ghê, còn yên tĩnh nữa chứ.”

“Đa số phòng ốc khu này đều xây trước thời dựng nước, em đừng thấy bên ngoài trông có vẻ cũ kỹ, thực ra trong nhà trang trí xa hoa lắm, phần lớn người ở đây đều lắm tiền. Mấy năm trước tôi cũng mua một căn, nhưng lại chẳng biết trang hoàng thế nào, em thích thì vài hôm nữa tôi sai người dọn dẹp, hai ta rảnh rồi lại đến đây ở vài ngày.”

Lâm Lang vừa nghe liền ngẩng đầu cười rộ: “Anh đang trá hình khoe giàu với em đó hả, trước mới nói người ở đây đều lắm tiền, sau đã bảo anh cũng có một căn?”

“Em khoan nói đã, đàn ông có bản lĩnh hay không, tiền nhiều hay ít là tiêu chuẩn xét duyệt quan trọng. Tôi chỉ đang nhắc nhở em thôi, em đang đi theo một nhân sĩ thành công.” Hàn Tuấn sờ đầu vai cậu, bật cười: “Em lanh trí quá nên nghĩ nhiều rồi.”

Lâm Lang híp mắt cười khê. Hai người sóng vai tiến lên. Trời mưa càng lớn, nước không kịp chảy xuống cống, đọng thành từng vũng từng vũng nước nông trên đường. Lâm Lang toan bước lên con đường đá ven đường, lại đột nhiên bị Hàn Tuấn túm lấy tay trái, cậu hơi kinh hãi, đỏ mặt rút tay ra: “Anh làm gì?”

“Bầu không khí như vậy thì nên nắm tay mới đúng.” Hấn nắm tay cậu không buông, tiếp tục châm dầu vào lửa: “Em nhìn đi, phía trước phía sau đều không có ai, em sợ cái gì? Khu này có tiếng là yên tĩnh, ai hơi đâu ra ngoài đi lung tung.”

Lâm Lang vẫn có vẻ không tình nguyện, nhưng không giãy giụa nữa. Hàn Tuấn móc lấy ngón tay cậu, mười ngón đan nhau, một mực nhìn cậu cười ngô nghê. Lâm Lang nuốt ngụm nước miếng, thì thầm: “Vây... Vây anh nhớ coi chừng người đó.”

“Không sao đâu, trời đang mưa mà, chúng ta lại che dù, người khác thấy cũng thế thôi.”

Tim Lâm Lang đập thành thạch, ngay cả lồng ngực cũng được sự thân thiết quang minh chính đại này sưởi ấm. Cậu khê gia tăng sức lực tại nơi cả hai giao nhau, hấn cảm nhận được phản ứng của cậu, nắm lại thật chặt. Hai người tay trong tay rẽ vào hẻm nhỏ, men theo con đường đá xanh đen đến bờ hồ. Lúc đi qua một cổng lớn trông như khu tập thể, con chó vàng nằm trước cổng đột ngột đứng lên, Lâm Lang sợ tới mức “ơ” một tiếng, trốn ra sau lưng Hàn Tuấn, khẩn trương nói: “Chó... Chó kia!”

Hấn nhoẻn cười, ôm rịt lưng cậu, cười bảo: “Em sợ chó thế à, nó cũng đâu sủa em.”

Lâm Lang thấp tha thấp thỏm, núp sau lưng hấn bước qua thật nhanh, đi rồi mà vẫn chưa hết sợ hãi, ngoài đầu nói: “Có con không sủa vẫn cắn người, anh coi nó hung chưa kìa, đến giờ vẫn còn nhìn tụi mình!”

Hàn Tuấn quay lại nhìn, con chó sấn to xác quả nhiên vẫn phần chần tinh thần, cách lớp lưới sắt nhìn chòng chọc bọn họ. Lâm Lang túm chặt tay hấn: “Hồi nhỏ em bị con chó nhà hàng xóm táp một phát, tới giờ trên cánh tay vẫn còn sẹo đây này.”

Hàn Tuấn sợ hết hồn, quay sang nhìn cậu: “Trên cánh tay? Sao tôi không thấy?”

“Tại anh không để ý thôi, em phải tiêm phòng mất mấy tháng đó, cứ nửa tháng lên thị trấn một lần, từ đó nhà tụi em không nuôi chó nữa, em nhác trông thấy chó là chân mềm rũ rồi.” Đoạn, Lâm Lang còn lấy làm may mắn: “Hên là anh không thích chó mèo gì, bằng không em chẳng ngại bắt anh không được nuôi đâu. Chó mèo có gì hay, mất vệ sinh, còn nguy hiểm nữa.”

Hàn Tuấn mỉm cười: “Đó là chó vùng quê, bây giờ chó của mấy nhà giàu trong thành phố còn quý hơn cả người, sao lại mất vệ sinh. Ngày xưa tôi cũng từng nuôi một con, hồi còn ở nhà cũ ấy, chó quân đội, thông minh lắm.”

“Sao giờ không nuôi nữa?”

“Nó chết nhiều năm rồi, chết già.”

“Vậy sao”. Lâm Lang cúi đầu, cậu vốn định nói tuy cậu không thích chó, nhưng nếu Hàn Tuấn thích thì cậu vẫn có thể chấp nhận: “Đúng là đáng tiếc.”

“Đúng vậy. Lúc ấy tôi còn đau lòng một trận.” Hấn tựa hồ có chút thương cảm: “Ngày bé tôi không mấy hòa đồng, chủ yếu chỉ chơi chung với nó.”

Lâm Lang “à” một tiếng, đi hai bước, tự dừng lại bật cười, toét miệng quay đầu đi. Hàn Tuấn cười, đẩy đẩy vai cậu: “Em cười cái gì?”

“Không có gì.” Nói đoạn, Lâm Lang lại cười dữ hơn.

“Còn cười nữa hả? Nói, đang suy nghĩ lung tung cái gì?”

“A!” Lâm Lang bỗng dừng chân, ra chiều kinh hỉ tột độ: “Anh nhìn kìa nhìn kìa, trên hồ có hai con vịt hoang!”

Hấn đẩy một phát: “Bớt giả bộ đi. Em còn chưa trả lời đâu.”

Mặt Lâm Lang không hề đổi sắc, tròn mắt nói: “Thành phố F bảo vệ môi trường tốt ghê, đâu cũng có vịt hoang.”

“ ... ”

“Không khí tuyệt quá.”

“ ... ”

Cuối cùng, Hàn Tuấn cũng không hỏi Lâm Lang cười cái gì, Lâm Lang hay nghĩ miên man, ý tưởng nảy ra trong đầu đôi khi cách xa chuyện trước mắt vạn dặm, chẳng biết cậu rốt cuộc nghĩ đến cái gì nữa.

Mấy bữa nay hai người làm hơi nhiều, cơ thể Lâm Lang có chút ăn không tiêu, hôm qua lại thiếu ngủ, cộng thêm ban ngày dẫn xóc quá lâu, thành ra trên đường trở về, cậu dựa lên cửa sổ, bất tri bất giác ngủ mất. Một thoáng trước khi thiếp đi, cậu híp mắt, phảng phất thấy sắc trời càng thêm u ám, mưa nặng hạt hơn, cửa sổ mờ mờ ảo ảo, chỉ thấy mỗi đèn xe lướt qua.

Sau đó, cậu mơ một giấc mộng đẹp mà bi thương, trong mơ chẳng hiểu vì sao Hàn Tuấn không cần cậu nữa, cậu cầm dù rượt theo xe Hàn Tuấn, chạy như điên trên con đường rợp bóng ngô đồng. Trên đường không một bóng người, cũng chẳng trông đến sắc trời, cả thế giới chìm trong tiếng mưa rơi ào ạt, ngà tư

đường dài hun hút, trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi.

Lúc cậu sắp chạy hết nỗi, đột nhiên có người khẽ gọi tên cậu, cậu nghe ra là giọng Hàn Tuấn, cõi lòng chua xót, tỉnh giấc khỏi mộng mị, té ra Hàn Tuấn đang gọi cậu thật. Khóe mắt vẫn ướt ươn ướt, nỗi khiếp sợ trong mơ chưa nguôi, cảm giác đau đớn chân thật xiết bao, như thể sớm muộn gì cũng xảy ra trong tương lai.

Cậu chẳng nghĩ ngợi gì, mở miệng hỏi ngay: “Hàn Tuấn, sau này anh sẽ không rời bỏ em chứ?”

182. Chương 182: Toilet

“Ác mộng à?”

Lâm Lang mơ mơ màng màng lắc đầu, Hàn Tuấn ấn đầu cậu vào ngực mình: “Đừng nghĩ vẩn vơ nữa, nhân sinh quan bị quan của em nên sửa đi.”

“Em muốn tiếp tục học khiêu vũ với vẽ tranh, được không?”

Hàn Tuấn ngẩn ra, nhẹ giọng hỏi: “Sao tự dưng nghĩ đến cái này?”

Lâm Lang lui khỏi lòng hắn, đỏ mắt hỏi: “Anh đừng quan tâm, cứ nói được hay không thôi?”

“Đương nhiên là được, tôi gọi điện báo một tiếng là xong.” Hắn mím môi bật cười, hỏi khê: “Thế yoga thì sao?”

Lâm Lang da mặt mỏng, hắn nói vậy chẳng qua chỉ muốn chọc cậu. Nhưng bất ngờ là Lâm Lang dù đỏ mặt, song vẫn thành thật gật đầu: “Đi.”

“Hay thôi đi, học một lúc nhiều quá em cũng không tiếp thu nổi, vậy đi, học vẽ với yoga trước, khiêu vũ thì khỏi, bình thường cũng đâu cần dùng.”

Lâm Lang gật gật đầu, không nói gì. Mưa có xu hướng yếu đi, xe ngừng lại, Lâm Lang tưởng đã đến cổng tiểu khu, cửa xe mở ra mới phát hiện là một nơi lạ hoắc. Hàn Tuấn bung dù xuống xe, vẫy cậu: “Còn không mau xuống đi.”

“Đây là chỗ nào?”

“Mình từng đến một lần rồi mà, quên à?”

Lâm Lang nhảy xuống từ trên xe, lao đảo ngã vào lòng hân. Cậu luống cuống đứng vững lên, bấy giờ mới nhận ra họ tới cửa rạp chiếu phim. Cậu sức nhớ đến cái ngày họ rời khỏi rạp, ôm hôn nhau trên con phố dài giữa đêm hôm khuya khoắt, hình như cũng đang độ hoa xuân nở rộ.

Lòng bàn tay ẩm ướt nắm lại, cậu thấp giọng hỏi: “Mình đi xem phim hả?”

Hân lấy ra hai tấm vé trong túi: “Nếu đã ra ngoài chơi, khó lắm mới gặp đúng hôm cuối tuần thì nên chơi cho thỏa thích, xem hết phim vừa lúc đi ăn tối luôn.”

“Ừm.”

Hai người vào rạp, Lâm Lang đang tính xếp hàng vô phòng chiếu, thì hân đột nhiên níu cậu lại: “Em không đi toilet à?”

Lâm Lang ấp úng sợ hãi, hai người bên nhau lâu như vậy mà chưa đi toilet chung lần nào, bình thường ở nhà có thể thay phiên nhau, chưa từng xảy ra trường hợp cả hai cùng muốn đi vệ sinh. Dù hai người đã thân mật đến mức ấy, loại chuyện như tiểu tiện vẫn khiến cậu hơi xấu hổ. Cậu đỏ mặt lắc đầu, lấy dù từ tay hân: “Em... Em không đi, anh đi đi, em đứng đây chờ anh.”

Dè dẫu hân chẳng hề nhúc nhích, chỉ mỉm cười nhìn cậu. Lâm Lang ngượng không thể tả, chịu hết nổi phải đẩy hân đi: “Lẹ đi.”

“Em không đi thật hả?”

“Không đi.” Lâm Lang lắc đầu như trống bỏi, màu đỏ trên mặt càng hiện rõ: “Hôm nay em cũng chẳng uống bao nhiêu nước nên chưa muốn đi, mình anh vô đi, đừng lằng nhằng nữa.”

“Đừng nói em thẹn thùng nha, có cái gì đâu?”

“Ai... Ai... Ai thẹn thùng... Rốt cuộc anh có đi không, còn nói nữa em không đợi đâu.” Người đi xem phim quanh đây đều lục tục tiến vào phòng chiếu, hai thằng con trai lại đứng chình ịch trước cửa toilet, đúng là khiến trí tưởng tượng của người ta bay xa mà. Nhưng hân tựa hồ đã hạ quyết tâm muốn kéo cậu vào, ghé sát tai cậu bảo: “Quan hệ kia cũng có rồi, còn xấu hổ cái gì? Đạo trước em kể thầy Sinh cấp ba bọn em bảo nhịn tiểu một giờ tương đương hút một gói thuốc lá mà, em làm thế này hại sức khỏe lắm.”

Lâm Lang bị câu “quan hệ kia cũng có rồi” dọa cho mém nghẹn thở, bèn đập lên cánh tay hân: “Hàn Tuấn!”

“Đi thôi đi thôi, chần chừ nữa là trễ thật đó, phim này dài lắm, lỡ em nhịn không được ra ngoài giữa buổi sẽ quấy rầy người ta xem phim.” Dứt lời, hân liền kéo cậu về hướng toilet, vừa khéo có người ra ngoài, suýt nữa đụng trúng hai người họ. Hai tên dục rửa lại lời lôi kéo trước cửa toilet, Lâm Lang cảm giác ánh mắt người kia chĩa vào họ cứ như nhìn thấu gian tình của cả hai, cậu hoảng quá, bèn đẩy hân vô thẳng bên

trong: “Em đi, em đi là được chứ gì?”

Hàn Tuấn hài lòng, đi đến bồn tiểu cỡ quần. Toilet chả có mông nào, không hiểu sao Lâm Lang cảm thấy hai người cùng đi vệ sinh rất xấu hổ, tim cậu đập dữ dội, tiến thẳng tới ô tuốt trong cùng. Cậu đang định tháo dây lưng thì hần thành lĩnh lớn tiếng hỏi: “Tôi có làm gì em đâu, em cách xa thế chi vậy?”

Lâm Lang then muốn chết, hận không thể tìm cái lỗ nẻ mà chui vào, cậu ngoái đầu dòm dòm phía sau, rồi hạ giọng bảo: “Ai mượn anh quan tâm.”

Hần vậy mà vô liêm sỉ, cứ thế vác hạ thân lỏa lồ lại đây, thứ gì đó lúc la lúc lắc theo động tác, như đang cố ý khoe khoang nó dù mềm nhũn cũng khó lòng phớt lờ kích thích. Mặt Lâm Lang đỏ như tỵ máu, mắng khê: “Đồ cuồng khoe thân, không biết xấu hổ.”

Người nọ dừng kể bên cậu, nở nụ cười gian xảo. Lâm Lang đỏ mặt giả bộ bình tĩnh, nhưng trong toilet quá dỗi im lặng, tiếng đi tiểu của hần mạnh bạo mà vang dội, kích thích khiến tay cậu run bần bật. Lâm Lang kiềm chẳng đặng mà nghĩ đến vài hình ảnh tươi mát, hồi tưởng thứ đang đi tiểu kia từng khiến cậu sống dở chết dở ra sao, hung mãnh và bạo ngược nhường nào. Nghĩ đến nỗi hô hấp dồn dập, lại nhớ mình cũng là đàn ông, ấy mà tiểu vừa yếu vừa nhỏ, so với Hàn Tuấn đúng là có chút mất thể diện. Đương lúc đầu óc choáng váng, người nọ bỗng quay sang dòm cậu, chẳng biết xấu hổ mà trêu chọc: “Lâm Lâm, đây vẫn là lần đầu hai ta cùng đi toilet nhỉ...”

Lâm Lang “ừm” một tiếng, âm thanh phát ra lại dọa cậu hết hồn, cổ họng như bị nhét gì đó, cứ ồm ồm, nghe phát là biết đang kiềm nén tâm tư kia. Cậu hắng giọng một cách bối rối, hần lại bất ngờ sấp qua, gọi khê: “Lâm Lâm, chỗ đó của em phát triển cũng thanh tú ghê...”

Bấy giờ Lâm Lang triệt để cạn lời, cậu gục đầu, vành tai nổi một tầng đỏ ửng, còi lòng ngựa ngựa, như có cái gì muốn chạy xuống hạ thân. Thần trí cậu đang mơ màng thì Hàn Tuấn tự dưng vừa thở dốc vừa thì thào: “Lâm Lâm, tôi cứng rồi...”

Lâm Lang xấu hổ run bắn người, nước tiểu dây cả lên mu bàn tay. Cậu thiếu điều hét thành tiếng, bèn lớn tiếng bảo: “Anh... anh đừng nói gì nữa!”

Cửa bị người động vào, có người muốn đi vệ sinh, nhưng bị tiếng quát đột ngột của Lâm Lang dọa sợ, liền nhìn thoáng qua hai người họ.

Lâm Lang luống cuống kéo quần lên, giả vờ trấn định đi rửa tay, lôi ra một đoạn giấy vệ sinh, đen mặt ra ngoài.

Cậu thực sự hối hận đến xanh cả ruột, âm thầm lập lời thề, từ nay chết cũng không đi toilet với Hàn Tuấn nữa, lúng túng quá thể, da mặt cậu lại mồng, Hàn Tuấn thì thoáng kích thích một hai câu đã khiến cậu xấu hổ chết lên chết xuống.

Hần vung tay ướm đuối theo, cười cười túm cậu lại: “Lâm Lâm, Lâm Lâm!”

Chiều này quả nhiên hữu dụng, Lâm Lang hết dám nổi đóa trước bàn dân thiên hạ, dừng chân, im lìm đứng trên lối vào, hai má vẫn hồng hồng, làn da có vẻ càng thêm mềm mại, là sự non nớt chỉ thuộc về thanh thiếu niên. Hắn vươn tay qua, nói: “Tay tôi ướt rồi, cho miếng giấy đi.”

Lâm Lang vo vún giấy vệ sinh trong tay rồi quẳng vô thùng rác bên cạnh, trong lòng có khoái cảm trả thù nho nhỏ: “Giờ em cũng hết rồi.”

Hàn Tuấn cũng chẳng giận, cười ha ha bảo: “Không có thì thôi, phơi tí là khô, dù sao tôi cũng đâu tiểu lên tay...”

Lâm Lang suýt nữa thì sắc không khí, lập tức móc ra bịch khăn giấy cậu vẫn chuẩn bị mỗi ngày trong túi, tức tối ném qua: “Cho đó cho đó! Anh cứ...”

Cậu chưa nói xong đã bị poster lớn trên lối đi hấp dẫn, đập vào mắt đầu tiên là gương mặt mỹ lệ đến quý dị của Phạm Băng Băng, váy liền thân đỏ thẫm, sắc thái trông mắt cũng không bình thường lắm, chẳng khác nào hồn ma. Kế đó là vài chữ đen viết bằng bút lông, “Trong lòng có quỷ”.

Cậu thoáng dờ ra, có chút không tin nổi, lại lơ mơ cảm thấy bị dụ vào tròng: “Minh xem phim này hả?”

Hắn gật gật đầu, ra bộ rất chi không then với lương tâm: “Đúng vậy, phim này công chiếu từ cuối tháng hai, giờ muốn xem không dễ đâu, sắp hết suất chiếu rồi.”

Lâm Lang muốn quay đầu bỏ đi, nhưng bị hắn kéo tay lại, mơ mơ hồ hồ bị lôi vô rập. Kỳ thực đây là phim yêu đương khoác áo ma quỷ, chủ yếu mang phong cách duy mỹ. Lưu Nhược Anh là ngôi sao yêu thích của Lâm Lang, Phạm Băng Băng cũng mỗi năm một xinh đẹp, nào còn là Tiểu Kim Tỏa năm xưa cả ngày bám đuôi Tử Vi gọi “tiểu thư tiểu thư”. Lâm Lang nghe được mùi ngon, dạng phim tình yêu vừa duy mỹ vừa hơi kinh dị này đúng khẩu vị cậu rồi.

Song Hàn Tuấn bên cạnh lại có vẻ ngồi không nổi, thậm chí phải nói là hơi thất vọng. Hắn đâu ngờ phim này bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong lại thối nát, giường cờ phim kinh dị thuần túy chỉ để lừa người. Nếu là phim tình yêu thì tìm hẳn phim nào ấm áp, dù chỉ có vài ba động tác nóng bỏng, hắn cũng xem như không uống công. Nhưng cái kiểu mặn chắt mặn, nhạt không nhạt như vậy là sao đây? Lâm Lang chăm chú xem khiến hắn hận cái rạp này thấu xương, kế hoạch hoàn mỹ của hắn coi bộ vô vọng triệt để rồi, định quay về sẽ giáo huấn cô thư ký một trận nên thân, sai tìm phim nào ghê rợn chút, chờ cả buổi lại tìm một phim như vậy, đúng là đáng giận mà.

Hàn Tuấn ôm hy vọng rất lớn với bộ phim, sợ dĩ hắn dẫn Lâm Lang đi xem phim, đơn giản chỉ vì hai điều: Thứ nhất, đây là phim kinh dị, hắn đã chuẩn bị tinh thần dâng hiến bả vai hoặc lồng ngực trong trường hợp Lâm Lang sợ hãi, đứng ra làm núi dựa kiên định nhất thế gian; Thứ hai, hắn đã nhìn thấu cái tính chết cũng phải giữ sĩ diện trước công chúng của Lâm Lang, muốn nhân lúc Lâm Lang dựa vào để chiếm hời. Ngặt nổi, hắn bị bộ phim tên không hợp thực này lừa một vố, liền mất hứng tựa lên ghế, có chút ghen tị mà bất lý tay Lâm Lang, niết mạnh một cái.

183. Chương 183: Lòng Ghen Tuông

Lâm Lang quả nhiên sợ hết hồn, nhưng không quay đầu, chỉ hơi cuộn ngón tay lại. Lửa giận trong lòng hắn càng bùng cháy dữ dội, ngay lập tức bóp mạnh hơn. Lâm Lang “ai da” một tiếng, vội che kín miệng, tức tối lườm qua: “Anh làm gì đó?”

“Bộ phim thôi nát này hay thế à?”

Bấy giờ Lâm Lang vẫn chưa kịp phản ứng, tưởng hắn chỉ không nhập tâm vào nội dung phim thôi, bèn gật đầu: “Hay lắm, anh tập trung coi đi.”

Hàn Tuấn vừa nghe lại niết mạnh cái nữa: “Hay hay, tôi thấy em xem mê mẩn tới độ quên luôn bên cạnh còn một người rồi đúng không?”

Lâm Lang nổi cáu, dè giọng bảo: “Em không muốn thì anh bắt em xem cho bằng được, giờ em muốn xem, anh làm thế này là sao hả?”

Hàn Tuấn á khẩu hết trả lời nổi, song vẫn ngang ngược không nói đạo lý, trong lòng ghen một luồng tà hỏa, không xả thì quá ư khó chịu: “Tôi không muốn xem, mình ra ngoài đi.”

“Không, việc gì em phải nghe lời anh.” Thấy chung quanh đã có người xì xầm to nhỏ ra chiều mất kiên nhẫn với họ, Lâm Lang vội ngậm miệng lại, nỗ lực tránh khỏi tay hắn, bắt đầu toàn tâm toàn ý xem phim. Nhưng Hàn Tuấn chưa từ bỏ ý định, liên tục gãi lòng bàn tay cậu. Từng luồng điện vang lên xẹt xẹt, Lâm Lang bị gãi đến hít thở dồn dập, bực tức đứng lên, quay đầu đi thẳng ra ngoài, tới cổng thì dứt khoát chạy luôn. Nghe tiếng hắn đuổi theo phía sau, cậu chạy càng hăng, dốc toàn bộ sức lực. Hàn Tuấn bị dọa sợ, vừa chạy vừa gọi: “Lâm Lâm, Lâm Lâm, nghe tôi giải thích, chờ tôi giải thích đã!”

Bên ngoài vẫn mưa tí tách, trời đã tối nhưng đèn đường vẫn chưa sáng. Lúc Lâm Lang chạy lên vỉa hè, một chiếc xe điện lướt vụt qua người cậu, cổ áo bị kéo mạnh, cả người ngã ra sau, người đàn ông phía sau hung tợn lôi cậu vào lòng: “Sao chạy nhanh vậy, không muốn sống nữa hả?!”

Lâm Lang vẫn chưa hết hoảng hồn, đẩy cánh tay hắn ra: “Lôi lôi kéo kéo cái gì, dù đâu?”

Lúc này Hàn Tuấn mới sực nhớ mình đi vội quá nên bỏ quên dù trong rạp rồi, bèn kéo Lâm Lang quay lại: “Em đừng đứng ở đây, đến đại sảnh đợi đi, tôi đi lấy dù. Mà em phát khùng hả, chạy lẹ vậy làm gì?”

Mặt Lâm Lang đỏ bừng, đánh chết cậu cũng không nói mình bị hắn chọc cho nổi phản ứng, đứng quần gồ lên, muốn chạy ra ngoài tắm nước mưa, nhưng sợ hắn phát giác sơ hở nên mới chạy nhanh đến thế.

May thay tác phong làm người của Lâm Lang đó giờ luôn đứng đắn, người ngoài rất khó liên tưởng cậu với mấy ý nghĩ dơ bẩn, kể cả Hàn Tuấn ngày ngày ngủ cùng cậu cũng không ngoại lệ. Dù trên giường cậu biểu hiện điên cuồng đáng xấu hổ nhường nào, sâu trong lòng Hàn Tuấn vẫn hiểu cậu là người ngây thơ sạch sẽ. Nội tâm Lâm Lang rất bảo thủ, cậu chẳng thể tưởng tượng mình biến thành dâm đảng trong mắt người

khác thì sẽ thế nào, song nhất định không chấp nhận nổi. Từ nhỏ tới giờ xem TV, cậu cũng chỉ thích kiểu nữ chính hoa sen trắng, ghét nhất dạng đàn bà lẳng lơ, trang điểm dày cộp. Hàn Tuấn chả mấy chốc đã mang dù ra, tóc Lâm Lang ẩm ướt, gió thổi qua thấy hơi lạnh. Hai người dợm ra tới cổng chính, đằng sau chợt vang lên một âm thanh cực quen thuộc: “Lâm Lang!”

Tại sao Hàn Tuấn không thích Cao Chí Kiệt? Ngay từ điểm này hẳn đã không hài lòng rồi, bởi cứ mỗi lần hắn và Lâm Lang cùng ra ngoài gặp Cao Chí Kiệt, Cao Chí Kiệt luôn luôn gọi tên Lâm Lang. Theo lý thuyết, hắn với Cao Chí Kiệt cũng xem như quen biết lâu năm, ngày xưa thấy Cao Chí Kiệt nhỏ tuổi, hắn cũng chiều cổ Cao Chí Kiệt không ít. Nhưng Cao Chí Kiệt không biết phải trái, giờ gặp mặt chỉ lo nói chuyện cùng Lâm Lang, đối xử với hắn nhạt nhẽo chẳng khác nào “bạn trai của Lâm Lang”. Kỳ thực cũng chả có gì, Cao Chí Kiệt tính tình trẻ con, nhỏ hơn hắn mấy tuổi, hắn cũng chưa từng xem Cao Chí Kiệt như bạn bè đồng trang lứa có thể tâm sự. Nhưng Cao Chí Kiệt này thực sự rất đáng giận, lần nào gặp Lâm Lang cũng ra vẻ thân mật, chỉ thiếu điều đeo tấm bảng viết bảy chữ “Kẻ thứ ba không biết xấu hổ” thật to trước ngực.

Song, hiển nhiên Lâm Lang của hắn vẫn đơn thuần lắm, chưa hiểu bao nhiêu về bộ mặt thật của đàn ông. Vì thái độ Lâm Lang dành cho Cao Chí Kiệt tốt hơn hắn nhiều. Tuy hắn không cảm thấy Lâm Lang là dạng người di tình biệt luyện, nhưng nhìn thấy vẫn không thoải mái. Chung quy Cao Chí Kiệt cũng khá nổi bật trong số đàn ông, trong nhà có tiền có thế, lại biết kiềm chế tính tình vì Lâm Lang. Hơn nữa, dù không cam tâm lắm, hắn vẫn phải công nhận Cao Chí Kiệt đẹp trai hơn hắn, đành rằng hắn cảm thấy đàn ông lớn lên đẹp mã chả có gì hay, chỉ tổ rước lấy họa đào nát. Nhưng hắn sợ Lâm Lang không nghĩ thế, hắn cũng thử quan sát cẩn thận, Lâm Lang xem như nửa nham khổng, ẩn tượng đầu tiên về người luôn bắt nguồn từ tướng mạo. Lâm Lang tính cách thế nào chứ, mềm lòng lại trọng tình cảm, biết đâu chừng ngày nào đó bị cái tên nham hiểm Cao Chí Kiệt tóm được, khi ấy hắn biết đi đâu khóc đây?!

Cao Chí Kiệt dẫn theo bạn gái đương nhiệm của mình, Hàn Tuấn trông thấy còn bị dọa nhảy dựng, ánh mắt nhìn Cao Chí Kiệt cũng lạnh lẽo và tràn ngập địch ý. Vì mặt mũi bạn gái mới của Cao Chí Kiệt nom giống giống Lâm Lang. Hầu hết đàn ông đều như vậy, luôn nhớ mãi không quên thứ mình không chiếm được, Cao Chí Kiệt cũng thế, vậy có khác nào chôn một quả bom hẹn giờ dưới chân Hàn Tuấn ngay trước mặt hắn đâu. Cao Chí Kiệt mãi lưu luyến Lâm Lang, Hàn Tuấn không lo lắng sao được.

Tuy nhiên, khiến hắn giận điên là Lâm Lang và Cao Chí Kiệt trò chuyện đến là vui vẻ. Bạn gái Cao Chí Kiệt mới nhìn là biết thuộc dạng chim nhỏ nép vào người, cũng phù hợp với khẩu vị nhất quán của Cao Chí Kiệt. Cao Chí Kiệt chỉ lo trưng bản mặt cười nịnh mà tán dóc với Lâm Lang, bạn gái hắn đoán chừng cũng có chút xấu hổ, liền cười gật đầu với Hàn Tuấn. Thấy Cao Chí Kiệt như vậy, Hàn Tuấn càng dòm càng chướng mắt, bèn hàn huyên dăm câu với cô nàng kia. Có lẽ hắn trông tương đối thành thực chừng chạc, cô nàng trò chuyện bằng thái độ khép na khép nép, cũng ít nhiều khiến hắn bất mãn. Dựa vào hiểu biết của hắn về tình yêu, cô nàng chắc chắn không thể này trước mặt Cao Chí Kiệt, ghét bỏ hắn già chứ gì, hay chê hắn không đủ dẻo miệng?

Thế là Hàn Tuấn liền phát huy đầy đủ sức hấp dẫn của đàn ông. Một người ưu tú hay không, cứ xem cách nói năng và cử chỉ là có thể nhìn ra đại khái. Cô nàng kia quả nhiên thả lỏng hơn nhiều, thỉnh thoảng còn bị hắn chọc cho che miệng cười. Hắn đắc ý ngó sang Lâm Lang, Lâm Lang vẫn thản nhiên như cũ, lâu lâu liếc qua hai người họ. Hai người Cao Chí Kiệt là tới xem phim, bộ phim sắp chiếu rồi, cô bạn gái nhìn nhìn đi động, hối Cao Chí Kiệt mau vào.

Bấy giờ Hàn Tuấn có xúc động muốn đập người, thấy Cao Chí Kiệt ra chiều không tình nguyện, trong lòng còn hơi bất bình thay bạn gái hắn.

Cao Chí Kiệt nhìn Lâm Lang, nói: “Bọn tôi đi xem phim đây, mai rảnh rồi ra ngoài ăn bữa cơm nha, tôi mời.”

Lúc nói lời này, Cao Chí Kiệt vẫn một mực nhìn Lâm Lang, nói xong chữ “mời” có xoay qua dòm Hàn Tuấn một cái. Hàn Tuấn thầm “hừ” một tiếng, mỉm cười mà rằng: “Ngày mai Lâm Lang phải đi gặp thầy dạy vẽ, chưa chắc có thời gian đâu, đến lúc đó hẵng bàn.” Nói rồi, hắn kéo Lâm Lang đi: “Đi thôi đi thôi, tôi đói bụng rồi.”

“Vậy mai gọi điện.” Trước mặt người ngoài, Lâm Lang vẫn biểu hiện tương đối ngại ngùng hướng nội, hiện tại đối diện với bạn gái Cao Chí Kiệt lại xử sự rất khéo léo. Đây trái lại là điểm đáng yêu của Lâm Lang, biết làm việc, biết hành xử thế nào trong mỗi trường hợp, biết ăn nói ra sao trước mặt từng dạng người. Ưu điểm này nói to tát thì cùng loại với “lên được phòng khách xuống được nhà bếp”, còn nói kiểu không biết ngược lại là “trong phòng khách giống phu nhân, trong phòng ngủ giống dân phụ” – hình mẫu bạn đời lý tưởng của mỗi người đàn ông. Dẫu cách nói không giống nhau, nhưng ý nghĩa đại khái đều na ná cả, bên cạnh có bạn đời như vậy quả là vẻ vang.

Mất thấy Cao Chí Kiệt và bạn gái hắn đã đi xa, Lâm Lang liền giật dù từ tay Hàn Tuấn rồi bước thẳng ra ngoài, đứng tại cổng bung dù, Hàn Tuấn toan nhận lại dù thì cậu đã cầm đi luôn. Hắn cuống quýt gọi Lâm Lâm, cúi đầu chui xuống dù.

Lâm Lang giọng không cao, hắn phải khom lưng mới không đụng đầu: “Đưa dù cho tôi đi, tôi cao hơn em.”

Lâm Lang im lìm, mặt đen thui. Hàn Tuấn nhin hết nổi thật rồi, giữ Lâm Lang lại: “Với Cao Chí Kiệt thì cười đùa tí tởn, bây giờ lại giọng thái độ này với tôi hả? Tôi quấy rầy em xem phim là không đúng, nhưng chẳng phải tôi xin lỗi rồi sao?”

Lâm Lang nổi giận dưng dưng: “Muốn xem phim là anh, giữa chừng đòi đi cũng là anh, anh đúng là cái đồ độc tài.”

“Rồi rồi rồi, tôi độc tài, độc tài được chưa, về sau nhất định sửa.” Hàn Tuấn dè dặt lấy dù khỏi tay Lâm Lang, đứng thẳng lên thở dốc một hơi. Song Lâm Lang đã bình thần lại rồi, nhớ hồi nãy hắn thân thiết với cô nàng kia cỡ ấy mà Lâm Lang chẳng hề tỏ ra ghen tị tí nào, ngược lại vẫn nhớ kỹ chuyện hắn không an phận trong rạp chiếu phim, trong lòng hắn lại bắt đầu bức bối. Hàn Tuấn làm bộ tâm bình khí hòa: “Vụ đi ăn ngày mai hay là thôi đi...”

“Tại sao, em nhận lời Cao Chí Kiệt rồi, không chừng bạn gái anh ta cũng đi theo, lỡ hẹn mà coi được hả.”

“Bảo đảm cậu ta không dẫn bạn gái theo đâu, có khi còn chẳng muốn tôi đi.”

Lâm Lang hừ mũi: “Em không muốn tranh luận về Cao Chí Kiệt với anh, cũng sẽ không lạnh nhạt anh ta.” Tình cảm cậu dành cho Cao Chí Kiệt khá phức tạp, Cao Chí Kiệt thích cậu, tuy khiến cậu có chút rối rắm, nhưng vẫn cảm thấy hơi hơi kiêu ngạo, dù chính cậu cũng cho rằng cảm giác này quá là không biết ngược. Đương nhiên đa phần vẫn là áy náy, sao cậu có thể vì Cao Chí Kiệt thích mình mà nhẫn tâm lãnh đạm với hắn. Lâm Lang hy vọng có thể từng bước trở thành bạn bè thuần túy của Cao Chí Kiệt, hướng chỉ cậu

không thấy Cao Chí Kiệt hiện tại đang ôm ý định bất chính gì với mình, chẳng phải người ta có cả bạn gái rồi sao, hơn nữa cô nàng còn rõ xinh.

“Cậu ta bảo muốn làm bạn tốt với em thì em tin thật hả? Em gặp quá ít đàn ông rồi, ngay mới tình đầu đã đụng trúng người vừa chung tình vừa dịu dàng như tôi nên tưởng đàn ông trên thế gian ai cũng tốt hết, nếu em nghĩ vậy thì sai mười mươi. Tôi nói em nghe, đàn ông nói mười câu hết chín câu có mục đích, đã có mục đích thì không nên tin hoàn toàn!”

Lâm Lang có chút không biết nói gì, quen biết nhau lâu, Hàn Tuấn cái khác chẳng thấy thay đổi, chỉ da mặt càng ngày càng dày. Cậu ngẩng lên hỏi: “Vậy có phải em cũng nên giấu thật kỹ lời anh nói không?”

Hắn quả nhiên á khẩu hết đường đáp, đành miệng cộp gan thỏ mà rằng: “Em... Nghe tôi nói đây, nếu em còn lên ra ngoài chơi với Cao Chí Kiệt, tôi sẽ ghen, tôi mà ghen thì em biết hậu quả rồi đúng không?”

Lâm Lang lạnh mặt đi trước, Hàn Tuấn vội vàng cầm dù đuổi theo: “Em đừng tưởng tôi hù dọa em, tôi ghen thật đấy, thằng nhóc Cao Chí Kiệt kia có gì tốt chứ, bộ dạng y chang tiểu bạch kiểm, đối bạn gái xoành xoạch như thay quần áo, ai chẳng biết cậu ta phong lưu...”

“Cao Chí Kiệt phong lưu, nhưng ít nhất anh ta quang minh chính đại treo danh hiệu phong lưu ngoài mặt, đâu như một số người cả ngày lải nhải ”chẳng ai tốt bằng em“, ”em không biết tôi yêu em nhường nào đâu“, lời nào lời nấy ngọt tê người, nhưng nhắc thấy gái đẹp là ngọn lửa âm ỉ trong lòng cháy hừng hực!”

Hàn Tuấn thoáng ngẩn ra, Lâm Lang giật dù khỏi tay hắn rồi tiến lên trước. Hàn Tuấn đứng lơ ngơ trong mưa hai giây, đoạn lau miệng đuổi theo, hưng phấn hỏi: “Em đang ghen, đang ghen đúng không? Thấy tôi với bạn gái Cao Chí Kiệt thân mật nên khó chịu chứ?!”

Hắn vốn tưởng Lâm Lang thà chết cũng không thừa nhận, song Lâm Lang lại dừng chân, lớn tiếng nói: “Đúng, em ghen đó, anh vừa lòng chưa? Em đã sớm nhìn thấu anh rồi, anh...”

Mắt Lâm Lang đỏ lên, thế mà chực khóc đến nơi. Hàn Tuấn lúng túng nhìn xung quanh, cẩn thận vươn tay cầm dù từ tay thiếu niên. Lâm Lang đẩy dù vào tay hắn, dồn sức rất mạnh, khiến hắn hơi lảo đảo, “Em biết ngay anh không đáng tin mà, nhưng đâu ngờ anh thay đổi nhanh như vậy, giờ anh đã bắt đầu giấu những người khác, vậy ba năm năm năm sau thì sao?!”

“Tôi...”

“Anh làm vậy cũng tốt, chẳng lẽ em cũng chẳng phải không cùng anh thì không được, cùng lắm thì độc thân cả đời, anh đừng tưởng em bây giờ xa anh thì không sống nổi...”

Nói tới mấy chữ “xa anh thì không sống nổi”, mũi cậu cay xè, nước mắt trào ra, giống như đã thực sự chẳng thể sống thiếu hắn. Nhưng ý nghĩ ấy khiến cậu càng thêm khổ sở. Cậu nghe người ta nói, tình yêu luôn có thời hạn đảm bảo chất lượng, tình cảm nam nữ bình thường dù nhạt nhẽo tới đâu cũng có hôn nhân và pháp luật bảo hộ, song cậu và Hàn Tuấn lại chẳng có gì. Cậu không có bất cứ thứ gì

bảo hộ, chỗ dựa duy nhất chính là tình yêu Hàn Tuấn dành cho cậu. Suy nghĩ này luôn khiến thâm tâm cậu thấp thỏm bất an, cậu chưa bao giờ yên tâm hoàn toàn hoặc tin tưởng triệt để lời thề của Hàn Tuấn. Cậu cảm thấy Hàn Tuấn quá đối tốt đẹp, hơn nữa còn càng ngày càng tốt, rồi đến năm ba mươi giàu sức quyến rũ nhất, bốn mươi năm mươi như một cành hoa, trong đó sẽ có bao nhiêu người thêm thuồng, bao nhiêu kẻ lượn lờ trước mắt Hàn Tuấn đây. Cậu vẫn chưa đủ mạnh mẽ để đối kháng với mọi kẻ ngoại lai, chưa đủ xuất sắc, chưa đủ tự tin, trước khi cậu chân chính trở nên mạnh mẽ, những lo lắng vẫn sẽ đeo bám cậu mãi không thôi. Chính vì lo lắng này, nên khi đối diện với cách Hàn Tuấn đối đãi người khác, cậu mới cực kỳ nhạy cảm, nhạy cảm tới nỗi chính cậu còn thấy sợ hãi. Lâm Lang chưa từng nghĩ bản thân sẽ có ham muốn độc chiếm khó ưa đến vậy, cậu muốn Hàn Tuấn trọn đời này chỉ thích mình cậu, chỉ làm tình với mình cậu, chỉ biểu lộ vẻ mặt dịu dàng hòa ái với mình cậu mà thôi.

184. Chương 184: Trọn Đời Chỉ Yêu Một Người

“Em đừng đau lòng, tôi thật sự không ngờ em sẽ để ý đến vậy...” Hàn Tuấn nói thì nói thế, song ngữ khí lại nhẹ nhõm. Cái người làm gì cũng thích giấu nhem trong lòng như Lâm Lang lại nổi cơn ghen vì hấn, thực tình quá hiếm thấy, nói thật hấn ngoại trừ cao hứng thì chẳng còn gì khác.

Nhưng Lâm Lang lại bắt gặp vẻ mặt kia của hấn, càng cảm thấy tiền đồ của mình vô vọng. Nếu có thể lựa chọn, cậu không mong mình sẽ yêu sâu đậm nhường này, bởi sẽ luôn sống trong sợ hãi và mỗi mết.

“Anh cứ hã hê đi, về sau thích có lệ với em thế nào thì cứ việc, dù sao em cũng khăng khăng một lòng với anh rồi, anh muốn chà đạp kiểu gì thì tùy!”

“Lâm Lâm!”

Lâm Lang cũng biết bộ dạng của mình quá dọa người, chẳng có tí mặt mũi nào, song cậu biết làm sao đây, cõi lòng thương tâm quá đối, giống như pháp bảo duy nhất sót lại cũng biến mất rồi, chỉ có thể dựa chết vào bố thí của Hàn Tuấn một cách hèn mọn. Lâm Lang giận dữ bước thật nhanh lên trước, nhưng hấn lại không đuổi theo, cậu đau lòng muốn chết, vừa tức vừa sợ, lại chạy thêm vài bước nữa, rồi bắt đầu hối hận. Cậu ghét chính mình không che giấu nổi lòng ghen tị, lại hối hận sao mình hẹp hòi đến thế.

Cậu rút cuộc kiềm lòng chẳng đậu mà quay đầu lại, cân nhắc nên lấy có gì cho mình một bậc thang. Nhưng vừa xoay người liền lạnh thấu tâm can, vì nào còn bóng dáng Hàn Tuấn nữa, cậu nôn nóng ngó dáo dác, rút cuộc trông thấy hấn bước lên một chiếc taxi gần trạm xe buýt đối diện.

Lần này Lâm Lang triệt để choáng váng, cậu đứng trong mưa, nước mắt không nghe lời mà tuôn rơi. Cậu nghĩ bản thân rất dễ khiến người ta chán ghét, Hàn Tuấn cũng chịu không thấu loại người như cậu. Cậu đứng mãi trong mưa, sợ người khác nhìn ra điều bất thường, đành sải bước chạy tới mái hiên của cửa hàng bên cạnh, nén nước mắt không dám khóc thành tiếng. Nhưng cậu nhịn quá vất vả, thấy đằng trước có một nhà vệ sinh công cộng, bèn nhanh chóng chạy tới đó, tiến vào một buồng, đóng cửa rồi đứng bên trong bật khóc. Lệ lăn xuống từng giọt, vương trên mặt vẫn ấm nóng hơi hổi.

Cậu khổ sở cũng không phải vì trận tranh chấp này, biết rõ đó chỉ là ít xích mích ngăn ngui giữa mình và

Hàn Tuấn, không chừng về nhà liền hòa nhau, sợ dĩ bị thương là vì sợ rằng đây chỉ là khởi đầu, mai sau tình huống tương tự sẽ ngày càng nhiều. Cậu nên làm gì bây giờ, cậu phải chăng nên học cách bao dung, dẫu tương lai Hàn Tuấn thực sự ngoại tình, cậu cũng nên nén giận, chuyện to hóa nhỏ mà cho qua?

Màn đêm đã buông xuống, trời lơ mờ tối, mưa lại dần yếu đi. Cậu ăn đại một tô mì ở ngoài, nhưng ăn chả thấy mùi vị gì, nuốt hai miếng rồi buông đũa. Cậu quay về tiểu khu, đi tới đi lui trước cửa nhà, mắt thấy ngoài trời càng lúc càng lạnh, bấy giờ mới mở cửa bước vào. Hấn nhàn nhã ngồi trên sofa đọc báo, cứ như đã quên bằng chuyện không thoải mái mới phát sinh giữa họ. Cậu bê đôi mắt đỏ bừng bước qua, ngồi xuống cạnh hấn, quá đỗi không cam lòng, thật chỉ muốn khóc òa lên, nhưng vẫn nhỏ giọng năn nỉ: “Hàn Tuấn...”

Lời vừa ra khỏi miệng, cậu liền rơi nước mắt, cảm thấy mình thật đáng thương, cũng thật đáng giận, chính mình còn thấy xem thường bản thân. Song cậu bây giờ làm gì còn cốt khí, chỉ ngồi tại chỗ chùi nước mắt, hỏi khẽ: “Hồi chiều sao anh không nói tiếng nào đã đi rồi?”

Hàn Tuấn thả báo xuống, im lặng nhìn cậu: “Em khóc cái gì? Sợ tôi không cần em nữa sao?”

Lâm Lang nghe thế thì sợ hết hồn, rưng rưng ngẩng đầu lên: “Hàn Tuấn...”

“Biết tôi giận cái gì chưa?”

“Em... em không nên nhỏ mọn như vậy, từ nay em nhất định không thế nữa, chỉ cần anh... chỉ cần anh không cùng người khác... em sẽ không tức giận.”

Hấn nghe xong, sắc mặt lại trở nên khó coi: “Em rộng lượng như vậy thật sao, chỉ cần tôi không lên giường với người khác thì làm gì em cũng không tức giận?”

“Cũng không phải... không phải thế...” Lâm Lang mím môi, đáp không nên lời.

“Tôi giận không phải vì em lòng dạ hẹp hòi, người đang yêu hẹp hòi là rất bình thường, tôi giận vì em không nghe lời tôi, quá thân cận với Cao Chí Kiệt.”

“A?” Lâm Lang hơi giật mình: “Em với Cao Chí Kiệt...”

“Đừng nói mấy câu na ná như em và cậu ta chỉ là bạn, tôi không tin, chỉ cần em thề từ nay phân rõ giới hạn với cậu ta, hai ta lập tức giảng hòa.”

Lâm Lang mím môi, mặt nghẹn đến đỏ bừng, nhưng không nói câu nào.

“Sao không nói gì?”

“Em sẽ cố gắng...” Nước mắt rơi xuống tí tách, Lâm Lang tủi thân quá đỗi, còn thấy uất ức khôn xiết, hai mắt bị dụi đến đỏ ửng. Hàn Tuấn bấy giờ mới thả lỏng nét mặt, dang tay ra, nói: “Lại đây tôi ôm một cái.”

“Quần... quần áo em ướt cả rồi...” Lâm Lang đứng lên khỏi sofa: “Em đi thay đồ.”

Nhưng hắn cũng lập tức đứng lên cùng cậu. Lâm Lang trở lại phòng ngủ, hiện cậu đã dọn vào phòng Hàn Tuấn, cậu cởi áo khoác, quay đầu thấy hắn đang ngồi trên mép giường nhìn mình, bèn xấu hổ bảo: “Anh ra ngoài trước đi, em muốn thay quần áo.”

“Thay quần áo thì thay đi, tôi nhìn thì không thay được à?”

Lâm Lang đỏ mặt cúi luôn quần xuống, chỉ trông mỗi cái quần lót trắng, cúi lưng tìm đồ trong tủ quần áo. Trên người cậu tràn đầy dấu hôn đỏ thẫm, vòng eo mảnh khảnh khiến vết hõm trên mông càng sâu, nom gợi cảm vô vàn. Lúc cậu muốn mặc quần vào, hắn đột nhiên đi tới ôm cậu, ghé tai cậu thì thầm: “Lâm Lâm, em thật xinh đẹp.”

Giọng hắn dịu dàng xiết bao, phảng phất yêu thương da diết không thể tự kiềm chế, cậu mơ màng ngoái đầu lại, hắn đã tháo dây lưng, si mê hôn cổ cậu: “Hôm nay em quyến rũ lắm.”

Lâm Lang muốn phản kháng, nhưng thiết nghĩ hai người mới làm hòa, suy cho cùng vẫn không dám. Hôm nay đã làm hai lần, phía sau còn hơi sưng, lúc hắn tiến vào, cậu che miệng bật khóc khe khẽ. Song cậu càng khóc, hắn lại càng hưng phấn, nỗ lực ma sát trong cơ thể cậu, vừa cấm rút vừa hỏi: “Yêu tôi đến thế sao?”

Toàn thân Lâm Lang nóng lên, nghẹn ngào gật đầu, cậu thương hắn thế đấy, chỉ hận không thể chết ngay giờ khắc này, khi mà hắn vẫn còn yêu cậu. Cậu vòng tay lên cổ hắn, vịn vào vòng eo, nói: “Tuấn, Tuấn, anh sẽ luôn tốt với em như bây giờ chứ?”

Nhưng Hàn Tuấn không đáp lời cậu, chỉ đưa đẩy càng mạnh hơn. Khoái cảm nuốt sống Lâm Lang, lưng hắn thậm chí bị cậu cào ra máu. Thời điểm hai người ngã xuống giường, cậu còn khóc òa lên, hắn ôm lấy cậu, hôn lên cái trán ướt mồ hôi: “Ngoan, đừng khóc.”

“Em sợ có ngày anh không cần em nữa.” Lâm Lang bịt kín mắt: “Em đã như vậy rồi, nếu anh không cần em thì em biết làm sao bây giờ?”

“Không có ngày đó.”

Dù thế, Lâm Lang vẫn khóc mãi không thôi, lại sợ Hàn Tuấn nghe thấy sẽ ghét mình, liền che đầu lại. Hốc mắt Hàn Tuấn ươn ướt, cười lời cậu ra khỏi chăn, nhẹ giọng gọi: “Lâm Lâm.”

Kỳ thực chiều nay Hàn Tuấn đột nhiên không từ mà biệt cũng không phải vì ghen, mà biểu hiện của Lâm Lang khi tưởng hắn phải lòng bạn gái Cao Chí Kiệt đã tác động sâu sắc tới hắn, không cam tâm lại chưa xót biết bao, khiến hắn có cảm giác mình chưa từng được Lâm Lang yêu nhiều như lúc này. Hắn chưa bao

giờ nghĩ mình sẽ nảy sinh hứng thú quái ác đến vậy, nhìn dáng vẻ muốn rơi lệ của Lâm Lang, ấy mà lại thấy thích. Lâm Lang sẽ nắm chặt hần không buông, sẽ vì hần mà sợ hãi. Hần cảm thấy thật vui sướng, cũng rất muốn hành động quá đáng hơn chút, hy vọng nhìn thấy càng nhiều biểu hiện căng thẳng của Lâm Lang. Dầu chính hần cũng biết ý nghĩ này quá đê tiện, song khắc ấy vẫn muốn tuân theo ham muốn của bản thân, quay lưng gọi taxi bỏ đi.

“Tôi thân mật với cô nàng kia cũng không phải vì thích cô ta, tôi là ghen tị em với Cao Chí Kiệt trò chuyện quá vui vẻ, muốn khiến em cũng ghen nên mới cố tình bày trò. Em cười nhạo tôi cũng được, nổi giận cũng được, tôi ầu trĩ nực cười thế đấy, chẳng khác nào nhóc con nông nổi cả... Mấy cô nàng sao so được với em...”

“Anh lại dỗ em...”

“Tôi nói thật...” Hần vuốt ve thân thể thon dài của thiếu niên: “Họ làm sao dễ nhìn bằng em, nhạy cảm bằng em, mới chạm vào đã run rẩy không ngừng... Chưa hết... lại còn chặt như vậy... Chỗ đó của phụ nữ không chặt bằng đàn ông, chẳng lẽ em không biết?”

Lâm Lang đẩy tay hần ra, khàn giọng bảo: “Anh cũng chỉ thích làm với em thôi...”

Hàn Tuấn có cảm giác tự nện đá vào chân mình: “Vậy... Vậy em hỏi tôi mấy cô nàng so với em kiểu gì, tôi muốn trả lời rằng tôi thích chính con người em, em lại bảo tôi chỉ giỏi nói suông, nói theo thực tế thì em nghĩ tôi lưu manh. Tôi có thích em hay không, lẽ nào em không cảm nhận được? Tôi thích làm tình với em, nhưng nếu chỉ thích thân thể em thì có thể tìm đại ai đó, rồi cũng sẽ có cao trào. Phải nói tôi chỉ thích làm với mỗi mình em, làm cùng người khác chưa bao giờ thể hội được khoái cảm giống vậy, bởi vì tôi yêu em. Em chưa từng trải qua nên không biết đó thôi, làm cùng người mình yêu và người mình không yêu cảm giác hoàn toàn khác nhau, tôi yêu em, muốn chiếm lấy em, chẳng lẽ là sai ư?”

Lâm Lang gục mặt lên gối, nói nhỏ: “Nhưng nếu có ngày anh không yêu em nữa...”

“Tôi cho em biết, sẽ không có ngày đó đâu, em tin tôi chứ? Giả như có ngày em trưởng thành, chín chắn rồi, phát hiện bản thân đem lòng yêu người khác thì tôi nên làm gì bây giờ?”

“Không đâu. Em không giống anh, em biết mình là dạng người gì, người khác có lẽ sẽ di tình biệt luyện, nhưng em nhất định sẽ không.” Lâm Lang mở to mắt, bất động nhìn Hàn Tuấn: “Có một số người sẽ phải lòng rất nhiều người, song em thì thông, chính vì biết mình không phải như thế nên mới sợ hãi.”

Hàn Tuấn nhìn cậu không nhúc nhích, tựa như nghe thấy lời thổ lộ êm tai nhất thế gian: “Tôi đây cũng xin nói với em, tôi cũng không phải người như thế. Tôi thấy em nghi ngờ mình cũng sẽ nôn nóng và tức giận. Lâm Lâm, tôi sắp ba mươi tuổi rồi, chuyện gì cũng từng chứng kiến, từng trải nghiệm, tuổi tác và ý chí đủ khiến tôi nhìn thấu mình là loại người gì, có khả năng di tình biệt luyện không, tôi biết rõ hơn bất cứ ai liệu mình có đủ lòng tin cùng ai đó yêu thương nhau cả đời hay chẳng. Tôi lấy trách nhiệm ra đảm bảo rằng mình có thể tĩnh hạ tâm lại, đường hoàng yêu một người, nghiêm túc phát triển cuộc tình này. Lâm Lâm, em hãy tin tôi.”

Lâm Lang òa khóc nức nở, tiến lên ôm cổ hần, vừa rơi nước mắt vừa bảo: “Anh phải nhớ kỹ lời mình đó.”

Cậu tin tưởng hẳn, hơn nữa cũng sẽ nỗ lực để hai người luôn giữ trọn được tình yêu say đắm và xúc cảm mãnh liệt. Cậu muốn thực hiện giấc mộng thuở bé của mình trên chính người đàn ông này, trọn đời, chỉ yêu một người.

185. Chương 185: “cuộc Chiến Gìn Giữ” Gia Đình (1)

Hàn Tuấn đề giữ sau lưng cậu, nói nhỏ: “Ra nhiều mồ hôi quá, trên người dính lấm đung không, tôi ôm em đi tắm.”

Nhiệt độ phòng tắm rất cao, lúc ngón tay hắn thò vào, Lâm Lang còn run khê vì lạnh. Cậu vịn vách tường, nước từ vòi hoa sen chảy dọc theo vòng eo, tư thế vểnh mông khiến cậu hơi xấu hổ, nhưng lại chẳng dám mở mắt, vì cậu em của Hàn Tuấn đang lù lù trước mặt. Dù cho cậu nhắm mắt, song vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ cơ thể sinh long hoạt hổ kia.

Ai cũng bảo thân hình chuẩn mực của đàn ông là vai rộng eo thon, nhưng dáng vóc Hàn Tuấn lại không phù hợp tiêu chuẩn ấy, thân hình hắn cao lớn, ngay cả phần eo cũng cường tráng mạnh mẽ. Hơn nữa, nhờ cơ bắp rắn chắc trên ngực và cánh tay, nên dù chỉ mặc sơmi hoặc áo ngắn tay, không phải loại áo bó sát lấm, vẫn có thể thấy rõ hình dáng lồng ngực, thuộc dạng vạm vỡ hiếm có tại châu Á, thành thực mà dõ dáo sức mạnh, toàn thân tràn ngập hương vị hormone giống đực. Tuy nhiên, chính dáng người to lớn ấy lại sinh ra cùng khuôn mặt mặt anh tuấn mà đoan chính, tạo cho người ta ấn tượng chín chắn và khiêm tốn từ cái nhìn đầu tiên. Lâm Lang yêu càng sâu, si mê trong lòng lại càng mãnh liệt, thế nên khi người nọ tới gần cậu, cậu luôn cảm thấy toàn thân phát sốt, không dám ngẩng đầu nhìn.

Nhưng Lâm Lang lại mang bộ dáng thiếu niên châu Á điển hình, hơn nữa còn là dân Bắc tướng Nam, thân hình thon dài, mặt mày trắng trẻo, sở hữu làn da đẹp được nhiều nữ sinh hâm mộ. Từ khi lên đại học, thường xuyên ăn ngon với Hàn Tuấn nên trông cũng không gầy còm, chỉ là khung xương bẩm sinh đã nhỏ, ăn kiểu gì cũng chẳng mập. Cậu và Hàn Tuấn tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng, nom cậu tạo nhả điềm tĩnh, mang theo chút ngây ngô vốn có của lứa tuổi. Có lẽ do sống lâu bên Hàn Tuấn, trên mặt có thêm ít giao hoạt và cảm giác được chiều chuộng. Lâm Lang rất sợ bản thân sẽ có xu hướng gái tính, cậu nỗ lực không biến mình thành một tên ẻo lả, cực kỳ lưu tâm ngôn hành cử chỉ của mình. Song trạng thái tâm lý của cậu hiện tại thật chả khác chi một phụ nữ, chẳng may thậm oán hay không cam lòng, đơn giản đối phương là Hàn Tuấn, tất thấy phảng phất đều là đương nhiên. Cậu có chút xấu hổ, chút ít vui sướng, phát hiện vô luận là cơ thể hay linh hồn mình đều đã hoàn toàn thần phục dưới thân người đàn ông này.

Cậu đỏ mặt hỏi: “Anh làm xong chưa?”

“Hình như chảy máu rồi, em không thấy đau sao?”

Lâm Lang hoảng sợ, kỳ thực mỗi lần làm quá kịch liệt, cậu luôn sợ đằng sau của mình bị thương. Bị thương với cậu mà nói khổ không nói nổi, xấu hổ chỉ là thứ yếu, quan trọng là sinh hoạt bất tiện, cộng thêm đau đớn phía sau sẽ liên tục nhắc nhở cậu chuyện từng phát sinh, khiến cậu không còn mặt mũi gặp ai. Lâm Lang muốn tự thò tay sờ, song hắn đang ngó chăm chăm đằng sau, cậu đâm ra ngượng ngùng, đành thành thật lắc đầu: “Không cảm giác thấy, bị nặng lắm hả?”

“Nặng thì không nặng, em đứng đây chờ một lát, tôi đi lấy thuốc bôi.”

Nói đoạn, hần cứ thế trần truồng bước ra ngoài. Lâm Lang nhìn hần khép cửa rồi, lập tức chạy chậm đến trước gương lớn ở gian ngoài, vạch khe móng ra nhòm thử. Phía sau đúng là sưng đỏ hết rồi, thoát nhìn hình như bị thương nhẹ. Lần nào xong việc cậu cũng chẳng dám ngó phía sau, sợ nhìn rồi sẽ có bóng ma tâm lý, với cả tự mình nhìn mình thì ngượng lắm. Cậu đang tính tới gần quan sát kỹ tí nữa, thì cửa phòng tắp đột ngột bật mở, Hàn Tuấn cầm thuốc bôi, ngẩn ngơ nhìn cậu.

Lâm Lang quả thực bị dọa choáng váng, cậu vẫn giữ nguyên tư thế chu móng, thoáng trông thấy vật kia của hần thì sợ tới mức cuống quýt buông lỏng tay đang vạch móng, cất giọng bối rối: “Em... Em...”

Hần khựng lại chốc lát, cúi đầu dòm thẳng em tinh thần hăng hái, khụ một tiếng, bảo: “Ồ... Tôi bôi thuốc cho em nhé.”

Lâm Lang nghe giọng hần khản đặc như đang cố nén ham muốn, mặt cậu đỏ phừng phừng.

Mất mặt quá đi.

Một ngày biến hóa quá lớn, khiến Lâm Lang mệt nhọc và an tâm chưa từng thấy. Hôm sau dậy ăn sáng, Hàn Tuấn đề nghị: “Theo tôi, chúng ta đừng ra ngoài ăn cơm với Cao Chí Kiệt, đi mua ít thức ăn, ở nhà làm đại mấy món, lại gọi thêm ít đồ ngoài, vậy đỡ tốn tiền hơn.”

Tiết kiệm tiền đương nhiên không phải mục đích thực sự của ông chủ Hàn, hần mời Cao Chí Kiệt đến nhà là muốn nhân cơ hội khoe khoang hình tượng “ông chồng mẫu mực”, tiện thể cho Cao Chí Kiệt lĩnh hội tình cảm chắc hơn cả vàng của “vợ chồng” họ, dập tắt triệt để ngọn lửa nhỏ trong tim Cao Chí Kiệt. Cơ mà Lâm Lang lại chẳng bóc mẽ hần, chỉ gật đầu: “Nhưng hai tụi mình đều nấu ăn không ngon, hay gọi tất bên ngoài đi?”

“Vậy sao được, đã nói muốn mời người ta tới nhà ăn, đồ ăn chủ yếu vẫn nên do hai chúng ta nấu.”

Đoán chừng đêm qua Lâm Lang bị làm cảm động rồi, thế mà không hề phát hiện tâm tư nhỏ của Hàn Tuấn. Hàn Tuấn cầm ví ra ngoài, lơ đãng nói: “Nếu đã mời thì gọi cả Mạnh Bình với Quách Đông Dương tới luôn đi, cũng lâu rồi không ăn cơm chung.”

Lâm Lang gật gật đầu: “Em đi nói một tiếng với Cao Chí Kiệt.”

Hai người cùng đi siêu thị mua đồ, Lâm Lang đi với tâm trạng trân trọng vạn phần. Bởi cậu biết chuyện này sẽ không kéo dài lâu, hiện tại nếu chỉ xét bề ngoài, cậu và Hàn Tuấn còn kém nhau rất nhiều, người ngoài thấy họ cùng ra ngoài mua đồ, có lẽ sẽ nghĩ họ là anh em, chú cháu, họ hàng, hoặc thật sự giống thầy trò như bà nội Lâm vẫn tưởng. Song chờ cậu lớn thêm chút nữa, thành thực thêm chút nữa, khi cả hai đều thành người đàn ông chín chắn, đi mua đồ cùng nhau như bây giờ sẽ trông quái dị lắm.

Tuy nhiên, Hàn Tuấn rõ ràng không nghĩ sâu xa như vậy, cả quá trình đều mỉm cười, đẩy xe đến khu rau quả chọn lựa lựa, chẳng khác nào một ông nội trợ cam nguyện với củ gạo dầu muối. Lâm Lang nhìn mà cảm giác như đang mơ, cậu quý trọng từng phút giây của hiện tại vô vàn, muốn mỗi khoảnh khắc trong cuộc đời họ đều trôi qua thật ý nghĩa.

Nhưng mua đồ xong về nhà, Hàn Tuấn lại túm chặt không cho cậu xuống bếp, Lâm Lang dòm đồng đồ ăn trên bàn, tưởng Hàn Tuấn muốn làm dần ông tốt nên mừng rỡ vung tay nhàn rỗi, về phòng ngủ, quăng mình lên giường. Lâm Lang nằm trên giường, ánh mắt lại bị bức tranh đầu giường hấp dẫn, đó là quà sinh nhật hồi trước cậu tặng Hàn Tuấn. Cậu vươn tay cầm lại đây, người đàn ông trong tranh mặt mày nghiêm túc, đang chăm chú làm việc, nhìn bằng ánh mắt hiện thời thì nét vẽ có chút vụng về, nhưng thấm đượm hương vị thời gian. Cậu nghiêng đầu, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhớ ngày ấy có ai nghĩ cậu sẽ cùng Hàn Tuấn đi tới bước này chứ, duyên phận giữa người với người đúng là kỳ quái.

Đang nằm nghiêng trên giường thì đằng sau chợt lún xuống, cậu quay người lại, liền bị hất ôm vào lòng. Lâm Lang trợn mắt, khó hiểu hỏi: “Sao anh vô đây?”

Hàn Tuấn ngu ngơ chẳng hiểu gì: “Em ở đây, tôi không vô đây thì đi đâu?”

“Anh mời mấy người Cao Chí Kiệt tới ăn cơm mà, mua cả đồ thức ăn, lại sắp mời giờ rồi, không bắt đầu chuẩn bị còn làm gì nữa?”

“Vội cái gì, không phải còn chưa tới sao, chờ họ tới rồi chuẩn bị cũng chẳng muộn.”

“Ừm.” Lâm Lang nằm trên giường một lát lại hỏi: “Vậy anh nấu hay em nấu?”

“Đương nhiên làm chung, một người sao làm kịp.”

Lúc này Lâm Lang đã ngỡ ngơ ra gì đó, nhưng hình như vẫn cách một tầng cửa sổ giấy, chỉ mơ mơ hồ hồ biết đại khái. Cao Chí Kiệt đến đầu tiên, chốc sau Mạnh Bình với Quách Đông Dương cũng có mặt. Lâm Lang thấy nét mặt Hàn Tuấn sáng rõ, lo sợ nhưng cũng thấy là lạ. Hàn Tuấn ra cửa nghênh đón, cười nói: “Đến thì đến, sao ai cũng mang lễ vật thế này?”

Lâm Lang hơi xấu hổ, Cao Chí Kiệt thường xuyên đến nhà họ nên lần này cũng đi tay không như thường lệ, Hàn Tuấn lại nói gì mà “sao ai cũng mang lễ vật”, cậu cũng không biết là cố ý hay vô tình nữa. Hên là Cao Chí Kiệt không phải người so đo, bình thường cũng chẳng chú ý mấy chuyện này.

Hai người Quách Đông Dương mang lễ vật là có nguyên nhân cả, vì họ và Hàn Tuấn quen nhau nhiều năm, đây vẫn là lần đầu nhận được lời mời chính thức từ Hàn Tuấn. Nếu trong điện thoại toàn dùng “Hoan nghênh đến nhà chúng tôi ”làm khách“... Chú ý, là làm khách... Từ ngữ quá mức chính quy nên họ đầu thế tùy tiện như dịp họp mặt bình thường, thành thử mới bàn bạc với nhau, rồi đến siêu thị mua ít đồ mang lại đây.

Sau khi khách đến đủ hết, Lâm Lang mới triệt để hiểu thấu ý đồ của hắn. Bởi vì cậu vừa rót trà cho khách,

hắn đã gọi vọng ra từ nhà bếp: “Lâm Lâm, vô đây phụ bóc hành.”

Cầm mấy người Quách Đông Dương suýt nữa rớt xuống đất, cả đám bắt đầu hoang mang rối loạn: “Hàn... Hàn Tuấn muốn đích thân xuống bếp nấu ăn cho chúng ta hả?”

Lâm Lang lúng túng không thể tả, bèn cười ngược: “Tôi vô bếp coi thử, mọi người trò chuyện trước nha...” Mặt cậu đỏ bừng, cầm lấy điều khiển từ xa: “Mọi người xem TV, xem TV đi!”

Dứt lời, liền chạy chậm một mạch vào bếp, người nọ đang cắt gừng, thấy cậu thì vội vàng đứng thẳng lên: “Em tới rồi à, mau thất tạp đề hộ tôi.”

“Anh lại gọi nữa!” Lâm Lang hạ thấp giọng, bực tức nói: “Anh cố tình gọi cho người ta nghe chứ gì?”

Hàn Tuấn trừng mắt vô tội: “Có sao đâu, tay tôi dính đồ nên không tiện, nhờ em thất tạp đề một tí thì làm sao?”

“Thất thất thất!” Lâm Lang nhanh chóng vươn tay lấy tạp đề, đã thấy tạp đề được xếp vuông vắn và đặt ngay ngắn trên bàn. Cậu cảm giác trên trán muốn toát mồ hôi lạnh, cất giọng có chút khó tin: “... Anh chuẩn bị sẵn từ trước rồi đúng không, hôm qua đêm hôm khuya khoắt mò dậy là đi giặt tạp đề chứ gì?”

Hàn Tuấn ngược ngược, nói khê: “Tạp đề dơ quá, tôi sợ khách thấy lại bảo hai ta ăn ở mất vệ sinh... Đừng nhiều lời nữa, mau thất cho tôi đi.”

Lâm Lang miễn cưỡng vòng ra sau lưng hắn thất tạp đề, đề đâu cậu vừa rút tay về, hắn đã hí hửng cầm muôi chạy ra.

Lâm Lang ngây đơ, đang chưa hiểu tại sao hắn nhất định phải mặc tạp đề chạy ra phòng khách, thì nghe Hàn Tuấn cười ha ha, giả vờ giả vịt bên ngoài: “Mua nắm mà quên mang vô bếp, các cậu cứ xem TV xem TV đi, không cần nhìn tôi.”

Lâm Lang nghĩ giá mà có cái lỗ nào, cậu dứt khoát nhét luôn Hàn Tuấn vào đó, ba người bên ngoài cũng đâu phải đồ gỗ, vậy cũng quá bề mặt rồi biết không?!

186. Chương 186: “cuộc Chiến Gìn Giữ” Gia Đình (2)

Nhưng dần dà, cậu phát hiện nếu lúc này đã nhịn không nổi thì phải tìm cái lỗ nẻ nào mà nhét mình vào thật rồi. Theo công tác thống kê chưa đầy đủ, trong cả quá trình làm thức ăn, Hàn gọi tổng cộng mười sáu lần “Lâm Lâm lại đây một tí”, ba hồi bảo rửa cái này, chốc lại nhờ xắt cái kia, nói chung toàn mấy việc vặt vãnh. Cuối cùng, Lâm Lang thực tình không chịu được nữa, cất giọng vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh nói luôn một lần đi, còn gì muốn em làm nữa. Bằng không anh ra ngoài nói chuyện với họ đi, em nấu cho,

dù sao tài nấu nướng của em cũng chẳng kém hơn anh.”

Hàn Tuấn bật cười, bảo: “Không cần đâu, xong ngay đây, em đẩy cá hấp lại đi, coi chừng mùi bay hết.”

Lâm Lang cầm cái nắp đẩy lên, khẽ trách cứ: “Mai mốt anh có thể đừng gọi em là Lâm Lâm trước mặt người ngoài được không.”

“Bình thường tôi toàn gọi vậy mà, làm sao?”

“Quê chết được, em cũng đâu nhỏ nhít gì nữa, anh cứ Lâm Lâm Lâm Lâm miết, mắc ói lắm, bọn họ sẽ cười em.”

“Em nghĩ nhiều rồi, cũng đâu thể bảo tôi gọi Lâm Lang giống người ta đúng không?”

“Có sao đâu, em toàn gọi anh là Hàn Tuấn đó thôi?”

“Em còn nói hử, Hàn Tuấn Hàn Tuấn, Hàn Tuấn là em nên gọi sao, chẳng tình cảm tí nào.”

“Tình cảm không phải để gọi ra, hay em gọi anh là Tuấn Tuấn nha...”

Hắn quả nhiên không hài lòng lắm: “Gọi Tuấn hay biết bao nhiêu, lúc trên giường em toàn gọi tôi là...”

Lâm Lang mém nữa đập tay lên bàn: “Rồi rồi, anh gọi đi gọi đi, kêu la oai oái cái gì!” Lâm Lang rửa tay rồi ra ngoài: “Nói cho anh biết, hôm nay em không vô bếp nữa đâu, anh cũng đừng gọi.”

“Ừm.” Hắn quay đi xào rau, trả lời có phần lầy lội. Lâm Lang đến phòng khách lại bắt đầu hối hận, cảm thấy mình không nên rời khỏi nhà bếp, bởi giờ phải đối mặt với ba người Cao Chí Kiệt, quả thực hơi lúng túng. Nhưng Cao Chí Kiệt lại quay đầu thấy Lâm Lang, lập tức vẫy cậu qua: “Lúc này còn gọi cậu làm gì đó?”

Lâm Lang cười ngượng, Mạnh Bình cười nói: “Cậu khá lắm, huấn luyện Hàn Tuấn thành nửa đầu bếp, ban đầu Cao Chí Kiệt bảo cậu hạ được Hàn Tuấn tôi còn không tin, giờ phải nhìn với cặp mắt khác xưa, nhìn với cặp mắt khác xưa rồi.”

Lâm Lang ngoài cười nhưng trong không cười, sờ sờ góc áo: “Tay nghề ảnh không giỏi, nấu ăn không ngon lắm, các anh đừng kỳ vọng quá nhiều...”

“Ngồi đi ngồi đi, đừng đứng nữa, đây là nhà các cậu mà.” Quách Đông Dương vỗ vỗ sofa bên cạnh, cười đều: “Cậu đứng như vậy Hàn Tuấn thấy sẽ đau lòng nha.”

“Ha ha ha ha.” Mạnh Bình cười hết ga, ngay cả Cao Chí Kiệt cũng mím môi cười, Lâm Lang đang bối rối thì âm thanh thiên đao vạn quả trong bếp lại vang lên: “Lâm Lâm, Lâm Lâm, tới đây!”

Lâm Lang hung hăng cắn hấn một phát thật mạnh trong lòng, xoay lưng chạy vào, bấy giờ chẳng quan tâm tụi Cao Chí Kiệt có nghe hay nhìn thấy không, vừa tới cửa liền quát: “Gọi gọi gọi, lại chuyện gì nữa?”

Hàn Tuấn sợ hết hồn, lau tay rồi bảo: “Thức ăn... thức ăn làm xong hết rồi... Tôi gọi em vào tháo tạp dề hộ...”

Lâm Lang hậm hực bước qua lới tuột tạp dề xuống, làm hấn giật cả mình: “Sao anh không tự vòng tay ra sau lưng mà cởi, bộ xa em thì anh sống không nổi hả?”

“Tôi xa em đúng là sống không nổi.”

Hàn Tuấn nhìn cậu bằng ánh mắt đúng lý hợp tình, vẻ mặt lại có vài phần tủi thân.

Lời... lời ngon tiếng ngọt quả nhiên chẳng phân biệt trường hợp địa điểm... Lâm Lang nuốt nước miếng cái ực, đầu óc nổ ầm ầm không rõ đang nghĩ gì. Cậu đứng một hồi, cảm giác hấn muốn hôn mình, bèn vội vàng bê đĩa lên: “Được rồi được rồi, mang đồ ăn lên thôi!”

Trước khi bắt đầu dùng bữa, mọi người theo thường lệ muốn uống một ly. Quách Đông Dương giành lấy chai rượu: “Để tôi rót.”

Nói đoạn, hấn lần lượt rót cho Cao Chí Kiệt và Mạnh Bình, khi tới phiên Lâm Lang, Hàn Tuấn lại đưa tay cản: “Lâm Lang còn đi học nữa, không được uống rượu.”

Quách Đông Dương cười không nói gì. Mạnh Bình cười bảo: “Uống một chút thôi, đàn ông nào mà không dính rượu.”

Lâm Lang vừa nghe liền mở miệng: “Tôi thực tình không uống nhiều được, rót nửa ly tượng trưng thôi.”

Quách Đông Dương cũng không lên tiếng, rót một tí cho có. Đến lượt Hàn Tuấn, hấn lại cầm lấy ly trà bên cạnh: “Hôm nay cậu vất vả rồi, kiểu gì cũng phải uống nhiều mới được.”

Hàn Tuấn ngậm cười, lại liếc qua Lâm Lang, thấy Lâm Lang không phản ứng, bèn nhận lấy ly rượu lớn. Kỳ thực Lâm Lang vốn muốn khuyên can, song chẳng biết có nên hay không, cậu không hiểu quy tắc trên bàn ăn lắm.

Mọi người cạn ly, Lâm Lang đã lâu không uống rượu, bị sặc một chút, Hàn Tuấn lại ngửa đầu nốc hết ly rượu, cậu nhìn mà sợ hết hồn hết vía. Quách Đông Dương tiếp tục rót đầy cho cả bàn, cười hỏi: “Thế nào, bắt đầu nhé?”

Thực chất, ban đầu Quách Đông Dương ôm kỳ vọng rất lớn với Hàn Tuấn, chung quy khi biết Hàn Tuấn vậy mà muốn đích thân xuống bếp nấu ăn, một chuyện dư sức liệt vào dạng kỳ tích, hẳn cho rằng nếu chuyện ấy còn có khả năng phát sinh, vậy hẳn áp ủ ảo tưởng tốt đẹp với tài nấu nướng của Hàn Tuấn cũng không có gì kỳ lạ. Nên lúc Lâm Lang nói Hàn Tuấn nấu nướng tệ lậu, hẳn còn tự mình đa tình mà nghĩ rằng Lâm Lang đang lấy lui làm tiến, giả đồ khiêm tốn, tiếp theo sẽ tặng họ một kinh hỉ lớn. Nhưng... Nhưng mà...

Hắn khụ một tiếng, ngẩng đầu hỏi Lâm Lang: “Có nước không?”

“Cho tôi một ly luôn.” Cao Chí Kiệt chìa tay: “Đồ ăn hơi mặn.”

Mạnh Bình khôn ngoan không nói gì, hẳn cảm thấy mình khá may mắn, vì mấy món trước mặt hẳn toàn là đồ gọi ngoài, hơn nữa vốn hẳn đã uống rượu thì không thích ăn.

Lâm Lang thoáng xấu hổ, thấy sắc mặt Hàn Tuấn không tốt, rót xong hai ly nước liền mỉm cười: “Mặn hả? À, chả là bà nội bọn tôi thích ăn mặn, nên Hàn Tuấn nấu ăn hay bỏ nhiều muối.”

Cậu cũng có chút chột dạ, vô duyên vô cớ lôi bà nội mình vào. Song chút áy náy này lập tức bị phần nộ thay thế, vì cậu hảo tâm giúp hẳn tìm bậc thang, hẳn lại mặt dày bảo: “Khẩu vị của bà tương đối mặn, mới đầu tôi cũng không quen, nhưng hai người sống chung nên có một người chịu nhún nhường...”

“Ừm.” Lâm Lang sờ sờ khóe miệng: “Món nắm này đúng là hơi mặn... Cao Chí Kiệt, anh muốn uống nước nữa không?”

“Hả?” Cao Chí Kiệt thoáng sững sốt, khóe miệng cong lên, nhanh chóng há to miệng uống cạn nước trong ly, sau đó đưa ly rỗng cho Lâm Lang: “Cám ơn, lần này rót đầy chút nha.”

Mặt Hàn Tuấn quả nhiên sầm xuống, nốc liền hai ly rượu. Kế tiếp Cao Chí Kiệt lại làm một việc khiến hẳn nghẹn lửa giận, thừa dịp hẳn và Mạnh Bình trò chuyện, Cao Chí Kiệt đột nhiên nhìn sang Lâm Lang, nói khẽ: “Lâm Lang, rượu kia không uống nổi thì đổ cho tôi nè.”

Lâm Lang mím môi xua tay: “Không sao.”

Trong lòng Hàn Tuấn đã bất mãn lắm rồi, hẳn vừa gấp đồ ăn vừa lơ đãng hỏi: “Đúng rồi, Cao Chí Kiệt, sao bạn gái cậu không tới?”

“Tôi không nói với cô ấy việc này, một đám đàn ông ăn cơm, đàn bà đến hóng hớt cái gì.”

“Vậy sao được, hôm qua bàn vụ ăn cơm cô ấy cũng ngồi cạnh mà, tự dưng lơ luôn là không tốt đâu.” Hàn Tuấn bỗng nhìn về phía Lâm Lang: “Hôm qua Lâm Lang về luôn miệng khen cậu với bạn gái rất xứng đôi, xem bộ còn cao hứng hơn chính mình có bạn gái.”

“Em đâu có...” Lâm Lang khàn giọng bảo.

“Ha ha.” Hàn Tuấn cười nhìn Mạnh Bình và Quách Đông Dương: “Các cậu không biết đó thôi, trước mặt hai người họ, cả ba chúng ta đều thuộc đời trước, có khoảng cách thế hệ, nên Lâm Lâm mới coi Cao Chí Kiệt như bạn cùng lứa.”

“Nói sao vậy, Chí Kiệt và chúng ta quen nhau bao lâu rồi chứ, nhóc này trưởng thành từ sớm rồi. Cậu ta hòa đồng, với ai cũng kết thân được.” Mạnh Bình cười, nhìn nhìn Cao Chí Kiệt: “Đúng rồi, cậu với Lâm Lang ở chung ký túc xá đúng không?”

Cao Chí Kiệt cười cười, ngữ khí rõ ràng không thân thiện lắm: “Cũng chả ở được mấy tháng, mới nửa học kỳ đầu năm nhất Lâm Lang đã bị lừa tới đây rồi.”

Hàn Tuấn cười to, nhìn về phía Quách Đông Dương: “Cậu xem đó, còn trách tôi canh chừng Lâm Lang quá chặt nữa không?”

“Hàn Tuấn...” Lâm Lang đá đá hần: “Anh quá chén rồi đúng không?”

Dè dặt Hàn Tuấn lại lập tức kêu lên: “Em đá tôi làm gì?”

“Em không...” Lâm Lang quẫn bách không chịu nổi, đỏ mặt không dám nói gì. Quách Đông Dương cười: “Đồ ăn còn chưa động vào đâu, sao chỉ lo nói chuyện thế, dù sao cũng là Hàn Tuấn đích thân đứng bếp, ăn xong bữa này, bữa tiếp theo chẳng biết phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa, mau ăn mau ăn.”

Hàn Tuấn rõ ràng đang bới móc Cao Chí Kiệt, Lâm Lang hơi mất hứng, song cậu lại sợ mình giúp Cao Chí Kiệt, Hàn Tuấn sẽ càng mất hứng, nên quyết định không nói gì, im lặng ăn cơm. Mọi người thế mà không ghét bỏ thức ăn khó nuốt, ngay cả Cao Chí Kiệt cũng gấp mấy đũa. Mạnh Bình huých huých tay Lâm Lang: “Thôi cất rượu đi, chúng tôi đều lái xe tới, không thể uống nhiều.”

Lâm Lang đứng dậy cất chai rượu sang một bên, vừa ngồi xuống, Hàn Tuấn đã gấp một miếng thịt vào đĩa cậu: “Món này làm riêng cho em đó, ăn nhiều vào.”

Lâm Lang đỏ mặt nhìn một lát, ngửa đầu uống hết chỗ rượu ban nãy, uống quá nhanh nên bị sặc, cậu quay đi ho khan vài tiếng, nghẹn đến ứa nước mắt. Hàn Tuấn cuống quýt đưa ly trà của mình qua, Lâm Lang không do dự mà cầm lên uống luôn, vừa uống một ngụm liền phun ra. Hàn Tuấn giật mình, bấy giờ mới nhớ trong ly là rượu không phải trà. Nguyên bàn chỉ có trước mặt Cao Chí Kiệt đặt một ly trà, hần vội vàng đưa tới, nhưng Hàn Tuấn nhìn hần một cái, lại không vươn tay nhận, mà hấp tấp đứng dậy đi rót lại ly khác, rồi chạy thật nhanh về: “Lần này là trà thật đó, không sai đâu.”

Lâm Lang bị nghẹn đến đỏ bừng cả mặt, nốc ừng ực mấy hớp lớn, Hàn Tuấn lại vội vã gấp cho cậu vài đũa thức ăn: “Mau ăn gì đó dè xuống.”

Lâm Lang bị ngum rượu kia làm sắc rồi tinh rồi mù, nghe Hàn Tuấn nói vậy liền há miệng ngậm đồ ăn trên đĩa Hàn Tuấn, ăn xong hắn mới kịp phản ứng, quay đầu lại thấy ba người sắc mặt bình thường tới mức hơi dị thường, che miệng bảo: “Em... em đi toilet một lát.”

187. Chương 187: Thực Sự Ăn “dấm”

Lâm Lang đi toilet chuyển này có vẻ hơi lâu, cậu rửa mặt, cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào trở lại bàn cơm. Đời cậu ghét nhất là mấy đôi tình nhân anh đút em em đút anh, anh anh em em trong phòng ăn, thấy sao mà buồn nôn và quái đản thế, nhưng trăm triệu chẳng ngờ có ngày mình cũng sẽ lưu lạc tới bước này. Cậu nhìn gương mặt đỏ ửng trong gương, gương ngùng nhăm mắt lại. Cửa toilet đột nhiên bật mở, nghe tiếng động, cậu lập tức mở mắt, lại bắt gặp Hàn Tuấn say nghiêng ngã tiến vào, tựa cạnh cửa nhìn cậu.

Lâm Lang không biết tử lượng Hàn Tuấn rốt cuộc tới mức nào, mới đầu thấy Hàn Tuấn nốc từng ngụm từng ngụm, còn tưởng tử lượng hắn cao lắm, song chứng kiến điệu bộ này của Hàn Tuấn, cậu thật hối hận vì không ngăn cản hắn. Cậu sợ Hàn Tuấn say khướt sẽ gây ra hành động điên khùng gì, tương lai cậu vẫn dự định gặp mặt mấy người Cao Chí Kiệt, nếu Hàn Tuấn không biết xấu hổ mà làm loạn, về sau đào đâu ra mặt mũi gặp người ta nữa.

“Anh... Anh muốn đi toilet hả... Em xong rồi, ra ngoài đây...” Cậu luống cuống bước ra ngoài, nhưng bị hắn chặn lại rồi đè lên tường. Lâm Lang sợ tới nỗi chả dám nhúc nhích, cất giọng hoảng hốt: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn!”

“Tôi muốn... tôi muốn đi vệ sinh, em vào chung với tôi.”

“Em xong rồi... Minh anh vô đi.” Lâm Lang muốn giãy giụa, song người nọ bỗng bóp một cái, cậu hết dám cử động luôn. Hắn hài lòng, vừa ôm eo cậu vừa đẩy cửa toilet, một tay lôi Lâm Lang, tay kia kéo phéc-mơ-tua. Mặt Lâm Lang đỏ bừng, lắc đầu nói: “Anh lẹ lên.”

Cậu sợ ở đây lâu quá, tụi Cao Chí Kiệt sẽ nghi ngờ.

Tuy nhiên, hắn khẽ dùng sức kéo cậu tới trước người: “Tay tôi không nghe lời, không làm sao kéo nổi phéc-mơ-tua? Em giúp tôi thử xem.”

Lâm Lang cúi đầu nhìn, vừa thấy thì máu tức khắc dâng lên, té ra hạ thân của hắn đã phồng lên rồi, cậu cuống quýt nhắm mắt lại, đáp: “Em không giúp anh đâu, anh tự làm đi”

Hàn Tuấn cũng không làm khó cậu, cúi đầu loay hoay một hồi, lại bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, cất giọng như nài nỉ: “Lâm Lâm, em giúp tôi đi, tôi kéo không nổi thật mà.”

Lâm Lang mở mắt, kéo phéc-mơ-tua xuống bằng thế sét đánh không kịp bưng tai: “Được chưa?”

Hô hấp của hắn có chút nặng nhọc, Lâm Lang quay đi, nghe tiếng nước róc ra róc rách, sợ hắn say quá ngã chổng vó, bèn đỡ lấy vai hắn. Lúc say rượu, Hàn Tuấn đi tiểu cực kỳ chậm, khó khăn lắm mới đợi hắn tiểu xong, cậu lại kiên nhẫn kéo phéc-mơ-tua lên lần nữa, dìu hắn đến trước cái gương ở gian ngoài rửa tay. Chờ hết thấy xong xuôi hết, Lâm Lang vươn tay mở cửa, hắn lại chặn ngang rồi đẩy cậu lên tường lần nữa, hôn cổ cậu một cách thêm khát. Lâm Lang ra sức phản kháng, gạt cái tay đang làm xằng làm bậy trên thắt lưng mình, khê quát: “Anh làm gì, anh còn vậy nữa em giận đó!”

Âm thanh vật lộn của hai người vang dội trong không gian chật hẹp, Lâm Lang thành công bảo vệ quần mình, lại bị hắn ấn đầu bắt nhận nụ hôn kịch liệt gần như thô bạo. Lâm Lang “ui da” một tiếng, hắn bấy giờ mới buông cậu ra, cậu chùi khóe miệng, tức giận không thể tả: “Anh cần em hả? Em ra gặp người ta bằng cách nào đây?!”

Nhưng hắn đã xin quắc cần câu, giống như hoàn toàn không nghe cậu nói. Lâm Lang cáu tiết mà không làm gì được, cũng đâu thể trách móc một tên say rượu. Cậu ỉn hắn ra khỏi toilet, rồi tự dùng nước tạt lên môi. Song môi vẫn đỏ y nguyên, vết thương nho nhỏ nổi bật trên làn da trắng mịn có vẻ quá gây chú ý.

Cơ mà cơ mới ăn một nửa, cậu cũng không thể trốn mãi trong toilet, càng trốn người ta mới càng nghi. Vì vậy cậu chỉnh lại quần áo, cố nén xấu hổ đi ra. Mạnh Bình ngắc đầu hỏi: “Sao đi lâu vậy, bọn tôi còn tưởng Hàn Tuấn làm gì cậu nữa chứ.”

Lâm Lang cười ngượng ngùng, Quách Đông Dương là tay lọc lõi trên tình trường, lập tức nhận ra cậu bất thường, kinh ngạc hỏi: “Môi làm sao thế, ban nãy Hàn Tuấn ”xâm phạm” cậu à?”

“Hả?”

Lâm Lang đỏ mặt, sờ sờ môi, bối rối nhìn Cao Chí Kiệt và Mạnh Bình: “À... Hàn Tuấn uống nhiều quá...”

Ồn phước là cả ba người đều hiểu rõ, cười cười không nói gì, nhưng ánh mắt lại ý vị sâu xa, còn đồng thời nhìn Hàn Tuấn. Khiến Lâm Lang giật mình là cả quá trình Hàn Tuấn đều im re ăn cơm, có chút thành thật thái quá.

Nhưng một lát sau, Cao Chí Kiệt tự dưng hết nhin nổi, cười lơ đãng mà rằng: “Trong mấy người bọn tôi, tửu lượng Hàn Tuấn tốt nhất, giờ cùng Lâm Lang hoàn lương rồi, tửu lượng cũng giảm không phanh luôn.”

Mạnh Bình và Quách Đông Dương đều cười gượng mấy tiếng, Hàn Tuấn mím môi, ngắc đầu bảo: “Thằng nhóc cậu...”

“Được rồi được rồi, ăn cơm ăn cơm.” Lâm Lang cười cười: “Hàn Tuấn nấu ăn đúng là dở òm, nhưng chả mấy khi có lòng đích thân xuống bếp, mọi người cho ít mặt mũi đi.”

Hàn Tuấn nói được nửa câu, nhìn nhìn Lâm Lang, rốt cuộc thất bại gục đầu xuống. Cao Chí Kiệt ăn bữa này cũng ngu vị tạp trần lắm thay, hắn cảm thấy những gì Hàn Tuấn thể hiện trong bữa cơm hôm nay chính là khoe cho hắn xem, hắn với Lâm Lang thân nhau cũng không phải mới đây, từ năm nhất đã vậy

rồi, giờ Hàn Tuấn lại ăn dấm. Hàn Tuấn canh chừng Lâm Lang quá chặt, gây trở ngại cho giao tiếp xã hội bình thường của Lâm Lang. Điều này khiến hắn mất hứng, hắn cho rằng Lâm Lang là đàn ông, nên có cuộc sống của riêng mình, chứ không phải sống cả đời trong nhân sinh Hàn Tuấn đã hoạch định. Nhưng chiếu tình hình trước mắt, Lâm Lang muốn có tự do trên cơ bản là vô vọng, tuy Hàn Tuấn yêu Lâm Lang, song tình yêu ấy quá đổi ích kỷ, mượn danh nghĩa tình yêu để thực thi dự vọng chiếm hữu. Hắn chẳng cách nào cam đoan Hàn Tuấn có thể một lòng một dạ suốt đời, thành thử hắn đứng bên cạnh Lâm Lang, hy vọng có thể giúp Lâm Lang trở nên xuất sắc hơn bằng mọi khả năng, từ đó thực hiện nguyện vọng bảo vệ Lâm Lang của mình. Một người nếu đủ ưu tú, người ấy có thể chiếm được càng nhiều ái mộ và quyến luyến của người khác.

Cơm nước xong, Lâm Lang liền bưng trái cây lên, tiện thể rót mấy ly nước. Lúc cậu vô bếp rửa chén, hắn lặng lẽ tới gần. Cậu cũng chẳng buồn quay đầu, bình tĩnh nói: “Anh nói chuyện với họ đi, mình em rửa được rồi.”

“Giận à?”

Lâm Lang vừa nghe liền thả cái đĩa xuống, xoay qua hỏi: “Anh giả say lừa em!”

Hàn Tuấn ậm ờ, không lên tiếng.

“Anh còn cố ý cản em bị thương cho người ta xem, biết em xấu hổ cỡ nào không.”

“Ai bảo em với thằng nhóc Cao Chí Kiệt thân thiết như vậy, không phải tôi nói rồi sao, tôi ghen tị, ghen tị!” Hắn đột nhiên lễ thẳng khí hùng, làm như oan ức ghê lắm.

“Anh...” Lâm Lang mím môi, không biết nên tức giận hay hả hê. Cậu nhún mắt không để mình lộ ra chút ý cười nào, đẩy hắn đi: “Anh ra ngoài đi, đừng cản trở em làm việc.”

“Vậy em đừng tức giận.”

Lâm Lang bặm môi, bắt đầu nghiêm túc chà đĩa. Hàn Tuấn nhác thấy có hy vọng, liền táo tợn hơn: “Em ngấm lại đi, hai đứa mình giận nhau vì thằng nhóc Cao Chí Kiệt kia thì quá coi trọng cậu ta rồi, chúng ta không thể gây nội chiến như vậy được, nếu em đã theo tôi thì lúc nào cũng nên một lòng đứng không?”

Lâm Lang trầm mặc không đáp, mắt thấy hắn xắn tay áo định giúp mình, vội ngăn lại: “Anh không thể ở đây!”

Hàn Tuấn thoáng ngẩn ra: “Tại sao, tôi muốn giúp em mà.”

Lâm Lang đỏ mặt: “Thì anh... anh uống rượu mà?”

“Tôi giả say thôi, ba người họ đều biết.”

“Nhưng em không biết nha.” Lâm Lang ngượng ngùng nói: “Nếu họ biết em rõ ràng phát hiện anh giả say còn ra vẻ ôn hoà, chẳng phải em càng khó xử sao? Cứ để họ tưởng em chẳng hay biết gì đi. Anh giả say lừa em, Cao Chí Kiệt biết, Mạnh Bình biết, Quách Đông Dương cũng biết, chỉ mình em không biết, nhớ kỹ chưa?”

“Lâm Lâm nhà ta thật thông minh.” Hàn Tuấn nhanh chóng ra ngoài: “Tôi đây về phòng nghỉ một lát cho tỉnh rượu, lát nữa còn muốn bàn công chuyện với Mạnh Bình nữa, không thể giả say hoài được.” Nói đoạn, hất lại vòng về: “Tí nữa em làm cho tôi ít canh giải rượu trước mặt họ thì càng tốt.”

Dứt lời, hần liền chạy ra ngoài. Lâm Lang vừa tức vừa buồn cười, mặt đỏ bừng.

Hàn Tuấn về phòng ngủ nằm một hồi, nhóm Mạnh Bình thì tán gẫu trong phòng khách, thỉnh thoảng còn cười ha ha. Lâm Lang bưng một chén canh đến phòng khách, vờ vịt hỏi: “Hàn Tuấn đâu, tôi nấu ít canh giải rượu, anh đâu rồi?”

“Tôi ở đây...” Hần đã “mơ mơ màng màng” từ phòng ngủ đi ra, Lâm Lang nghĩ bụng chẳng biết hần đứng canh trước cửa phòng bao lâu rồi, đoạn tươi cười đưa canh qua: “Uống luôn cho nóng.”

Hàn Tuấn đắc ý liếc thoáng qua Cao Chí Kiệt, sau đó bưng lên uống một ngụm, vừa uống liền ngậy đại, trợn mắt dòm Lâm Lang.

Lâm Lang suýt nữa phì cười ngay tại trận, bề ngoài lại như cô vợ nhỏ lần đầu xuống bếp, dạt dào chờ mong chồng đánh giá tay nghề của mình: “Thế nào? Em chưa nấu canh giải rượu bao giờ, nghĩ gì nấu đó thôi à, có giải rượu được không anh?”

Quách Đông Dương nghe thấy mùi chua của dấm, ngờ vực nhìn Lâm Lang, hỏi: “Bỏ không ít dấm đúng không?”

“Dấm có tác dụng giải rượu đúng không?” Lâm Lang mờ mịt nhìn nhìn mọi người: “Tôi tưởng nên cho nhiều dấm...”

“Ngon lắm ngon lắm.” Hàn Tuấn vội ngắt lời Lâm Lang. Lâm đang muốn chỉnh hần đây mà, trong chén ngoại trừ tỏi thì toàn dấm chua lè, hần còn nghi là chả có tí nước nào, rằng hần sắp rụng tới nơi rồi. Nhưng nếu muốn thể hiện “tình vợ chồng chắc hơn vàng”, chua mấy cũng phải nhịn. Lâm Lang thấy hần uống hết, cười nhìn sang Mạnh Bình, nói: “Hàn Tuấn thích ăn... uống dấm, ngày nào cũng uống một chút, mỗi ngày uống ít dấm có lợi cho sức khỏe.”

188. Chương 188: Nụ Hôn Ngày Xuân

Hàn Tuấn uống cạn cả chén dấm, lại bê ly nước trên bàn lên uống. Lâm Lang cầm chén về bếp rửa, sau đó vào phòng ngủ đọc sách, sợ quấy rầy mấy người Hàn Tuấn bàn chuyện.

Sau một ngày làm trò cười cho thiên hạ, giờ cuối cùng cũng hòa nhau, tâm trạng Lâm Lang cực tốt, nhưng cậu vừa đọc hai trang sách đã nghe tiếng hấn gọi mình từ phòng khách. Lúc này không gọi “Lâm Lâm”, mà gọi thẳng tên cậu: “Lâm Lang, lại đây một lát.”

Cậu xỏ dép lê chạy qua, ngại không muốn nhìn về mặt ba người kia, hỏi: “Làm sao?”

Chỉ thấy người nọ lười biếng ngồi trên sofa: “Chắc ban nãy tôi ngủ bị sái cổ rồi, vai đau này giờ, em không có gì làm thì bóp cho tôi nhé?”

“Em không biết bóp.” Lâm Lang cự tuyệt thẳng thừng: “Đau một hồi tự hết thôi.”

Hàn Tuấn có vẻ hơi lâm vào thế bí, bèn ngồi dậy, nghiêm mặt bảo: “Không biết thì tôi dạy.”

Lâm Lang sợ càng giằng co càng mất mặt, đành miễn cưỡng bước qua, nhưng sợ mấy người Cao Chí Kiệt thấy mình giống cô vợ nhỏ bị ức hiếp nói gì nghe nấy, nên cố ý gia tăng sức lực, gắng tỏ vẻ qua loa không cam lòng. Nhưng hấn không để ý, vẫn trưng bản mặt hưởng thụ bàn chuyện cùng Mạnh Bình: “Cái công ty Đông Hoa mà các cậu thu mua tuần trước ấy, vẫn nên sớm buông tay đi, đừng để nó nát vụn lần nữa trong tay các cậu.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng công ty có vài người không cam tâm, tôi đã kêu Tiểu Vương bắt tay làm lại báo cáo đánh giá.”

Lâm Lang yên lặng ngồi bên xoa bóp, Hàn Tuấn nói một hồi, bất giác gơ tay đề lên mu bàn tay cậu vuốt ve. Hai người ngược lại thường xuyên làm động tác này ở nhà, song trường hợp hiện tại rõ ràng không mấy thích hợp. Lâm Lang đỏ mặt, cẩn thận quan sát một chút, thấy Hàn Tuấn không giống cố ý, bèn gầy tay hấn xuống. Hàn Tuấn tựa hồ cũng nhận ra, quay đầu nhìn cậu một cái, không nói gì. Quách Đông Dương ngồi sát bên Lâm Lang, nhẹ giọng hỏi: “Lâm Lang, cổ cậu đeo cái gì vậy, thấy lâu lắm rồi đó.”

“À.” Lâm Lang cười ngượng ngùng: “Chỉ là một sợi dây đỏ thôi, không có gì hết.”

“Vậy hả, sao tôi trông thế nào cũng giống đeo nhẫn?”

Lâm Lang cúi đầu nhìn lướt qua, hôm nay cậu mặc áo dài tay cổ chữ V, nhẫn đính xác có khả năng lộ ra. Cảm giác lời nói dối bị mọi người trước mặt vạch trần, cậu bối rối, nhe răng cười khẽ, đoạn đứng lên bảo Hàn Tuấn: “Em còn có việc, không bóp cho anh nữa.”

Hàn Tuấn đang nói chuyện với Mạnh Bình, gọi Lâm Lang ra bóp vai cho mình là để khoe ân ái, giờ mục

đích đã đạt thành, giữ Lâm Lang ở đây nữa chỉ e cậu nổi giận, liền gật đầu: “Đi làm đi.”

Lâm Lang vẫy Cao Chí Kiệt: “Cao Chí Kiệt, anh qua đây tí đi, dù sao anh cũng rảnh mà, vô phòng tôi chơi.”

“Không được, lát nữa mấy người bọn tôi muốn chơi bài, cậu ta đi thì thiếu người mất.”

Lâm Lang kinh hãi, cậu chưa từng thấy Hàn Tuấn chơi bài. Với mấy trò tiêu khiển như mặt chược này nọ, Lâm Lang dần kinh người, cậu cũng chẳng bỏ công học, thiết nghĩ mấy thứ đó chỉ tổ hại người, học trò giỏi không nên dây vào. Cậu gọi Cao Chí Kiệt qua là vì không muốn quan hệ giữa mình và Cao Chí Kiệt tiếp tục chọc Hàn Tuấn mất hứng, đang lo không biết nên mở miệng thế nào, nghĩ như vậy cũng tốt, đằng nào cũng chưa đủ can đảm đàm luận vấn đề tình cảm với Cao Chí Kiệt.

Kiến thức cần biết trên đời có hai loại, một loại phải hiểu rõ và thông suốt, tức là phải nắm giữ một cách thành thạo, là nhu yếu phẩm trong sinh hoạt; loại kia thì không cần hiểu kỹ, nhưng cũng nên biết sơ sơ, tránh trường hợp chả biết gì trong quá trình trao đổi cùng người khác. Thân là con trai, đánh bài cũng như hút thuốc uống rượu, đều được Lâm Lang quy vào loại nên biết sơ sơ. Vì vậy cậu đọc sách trong phòng ngủ một chốc, nghe ngoài phòng khách đã bắt đầu gầy sòng, bèn lê dép chạy ra nhìn. Đến nơi, cậu dựa lên lưng Hàn Tuấn một cách rất ư tự nhiên. Hàn Tuấn dịch lên trước, nói: “Ngồi lên sofa đi.”

Thế là Lâm Lang cởi dép leo lên sofa, ghé lên lưng hắn nhìn bài. Cậu dòm bài Hàn Tuấn một chốc, lại thò đầu ngó bài Cao Chí Kiệt, song Cao Chí Kiệt tránh đi: “Cậu nhìn bài Hàn Tuấn thì không được nhìn bài tôi nữa, bọn tôi chơi tiền thật đó, thua là đau lắm.”

“À.” Lâm Lang lại ghé lên lưng Hàn Tuấn, kề sát tai hắn hỏi: “Anh có hai đại miêu kia, lật bài được rồi đúng không?”

“Suýt suýt, đừng bán đứng tôi chứ?” Hàn Tuấn cười, bịt miệng cậu lại. Lâm Lang thoát cái đỏ mặt, vội giải thích: “Xin lỗi xin lỗi, em không biết.”

Cao Chí Kiệt tò mò hỏi: “Lật bài là gì?”

“Cách gọi mỗi nơi mỗi khác, cậu đừng hỏi cậu ấy nữa, mau ra bài đi.” Quách Đông Dương thúc giục, cười nói: “Hàn Tuấn có hai đại miêu, coi bộ chúng ta phải thua ván này rồi!”

Lâm Lang nghe Hàn Tuấn có cơ hội thắng thì mừng hóm, gục lên lưng hắn nhoẻn cười. Hàn Tuấn cười, nắm lấy tay Lâm Lang đang buông thõng trước ngực mình, kiêu ngạo mà rằng: “Có Lâm Lâm ngồi sau lưng tôi, vận may cũng theo tới hết rồi, xem tôi giết các cậu máu chảy thành sông đây.”

Chẳng biết có phải cậu mang đến số đỏ thật hay không, mà đánh bài nguyên buổi chiều, không ngờ Hàn Tuấn lại toàn thắng. Hàn Tuấn đưa hết tiền thắng bài cho cậu, từng tờ xanh xanh đỏ đỏ, Lâm Lang nhìn mà mở cở trong bụng: “Oa, kiếm được nhiều quá nha.”

Hàn Tuấn cũng có chút hưng phấn, nghiêng mặt qua rồi bảo: “Thưởng tôi một cái.”

Lâm Lang nhất thời đắc ý nên quên luôn hình tượng, hôn bẹp một cái, hôn xong mới nhận ra mình mất chừng mực. Hàn Tuấn nhìn cậu bằng ánh mắt sáng rõ, nhe răng xoay đi xem bài. Hên sao ba người kia đều thua đỏ mắt, không để ý hành động “dị thường” của hai người họ. Lâm Lang xếp lại tiền trong lòng, ngẩng đầu hỏi: “Các anh chơi thiệt đúng không, tiền này không cần trả về chứ?”

Song chẳng ai để tâm tới cậu, Hàn Tuấn quay qua đáp: “Cầm đi cầm đi, của tui mình hết.”

Lâm Lang vừa mừng vừa lo, bên ngoài đã tối, sắp đến giờ cơm tối nơi rồi. Lúc đến ba người họ cũng không có dự định đánh bài, tiền mặt trên người không nhiều, cuối cùng chấm dứt bằng việc Quách Đông Dương cạn ví. Lâm Lang chạy vô bếp rót trà, tiện thể gọi Hàn Tuấn theo, thấp giọng hỏi: “Như các anh có tính là đánh bạc không, anh không có thói quen này đấy chứ?”

Cậu thực tình sợ Hàn Tuấn biến thành dân cờ bạc, hoặc nói Hàn Tuấn đã là dân cờ bạc, chẳng qua gia đại nghiệp đại nên cậu chưa phát hiện.

Hàn Tuấn cười cười: “Toàn đánh chơi ấy mà, một hai tháng mới chơi một lần, có mấy trăm đồng thôi, chơi cho vui chứ không phải thật.”

Lâm Lang bấy giờ mới yên tâm. Hàn Tuấn cười hỏi: “Sao, sợ tôi là dân cờ bạc, một bán em luôn hả?”

“Anh dám.” Lâm Lang đột nhiên bụm miệng phì cười: “Thắng hơn một ngàn đó.”

“Ồ, em còn là tiểu tham tiền nha.” Hần cười cười, bê hai ly nước lên: “Quách Đông Dương tức quá rồi, mau cho cậu ta ly nước dập lửa.”

“He he.” Lâm Lang nén cười theo Hàn Tuấn ra phòng khách, trong lòng còn tự hào lắm thay, thiết nghĩ Hàn Tuấn đúng là có bản lĩnh, làm gì cũng giỏi.

Ngoài trời đã tối hẳn, xem giờ, chẳng ngờ đã hơn tám giờ. Hàn Tuấn muốn giữ họ ăn cơm, nhưng Quách Đông Dương ôm cả cục tức trong bụng, nói sao cũng không chịu, mọi người chỉ đành giải tán. Hàn Tuấn lấy áo khoác trong phòng ngủ ra phủ thêm cho Lâm Lang: “Đi thôi, tôi tiễn các cậu.”

Thời tiết này, tất cả hoa xuân đã bước vào thời kỳ phồn thịnh cuối cùng, vừa vào đêm, hương hoa trong tiểu khu càng thêm nồng nàn. Mạnh Bình cười bảo: “Nói chứ, môi trường chỗ cậu đúng là không tồi.”

Xe họ đều đậu ngoài tiểu khu, hai người đưa chân khách đến tận đường, hoa trắng trên đường nở kín cành, đong đong đưa đưa theo làn gió, chập chờn khó phân. Mắt thấy xe họ đã mất hút giữa sắc xuân, Lâm Lang bèn quay đầu, cười hỏi: “Về chưa?”

Đêm xuân mông mông lung lung, không khí thấm đượm hương hoa đào mi, tiểu khu thật yên tĩnh, không một bóng người. Lâm Lang chợt xoay qua nói: “Đã lâu chưa nghe anh hát, hát em nghe một bài đi.”

Hàn Tuấn kỳ thực rất ít khi ca hát, xưa kia hắn là đại ca trong miệng người khác, hiện tại là ông chủ công ty, một người muốn tạo uy tín thì ngôn hành cử chỉ không thể quá giải trí hóa. Thành thử với loại chuyện như ca hát, mấy năm qua hắn cũng chỉ hát một lần hồi mới quen Lâm Lang, cũng vì muốn thân cận Lâm Lang hơn chút thôi. Nhưng từ khi sống cùng Lâm Lang, hắn có cảm giác mình là đàn ông đã kết hôn, có một một gia đình phải gánh vác, liền nghĩ ca hát không phù hợp với tuổi tác và thân phận mình nữa. Hắn muốn tạo cho Lâm Lang cảm giác đáng tin, ổn trọng (đương nhiên trong lòng hai người vẫn muốn có chút tình thú), là mẫu người đứng đắn tương tự đức lang quân.

Song tình cảnh hiện tại, xem bộ rất thích hợp hát tặng Lâm Lang một bản tình ca. Hắn ngẫm nghĩ một chốc, quay mặt sang, cười đáp: “Tôi hát cũng được, nhưng em chỉ được nghe, không được quay qua nhìn.”

Lâm Lang không nói gì, bước nhanh vài bước vượt lên trước, cười nói: “Hát đi.”

Hàn Tuấn hắng hắng giọng, mở miệng hát:

”Em hỏi tôi yêu em sâu đậm nhường nào,

Tôi yêu em bao nhiêu phần,

Tình tôi là thật,

Yêu thương trong tôi cũng thế,

Ánh trăng nói hộ lòng tôi.”

Không ngờ là bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”.

Lâm Lang thoáng kinh ngạc, muốn ngoảnh lại, nhưng nhớ mình không được quay đầu, liền mím môi bật cười.

Bất ngờ mà ấm áp xiết bao.

Càng đi sâu vào tiểu khu, hương hoa càng nồng, ánh đèn vàng kim chiếu xuống, vài gốc hoa gạo tại ngã tư đã đến cực hạn. Mùi hương như cũng hóa sắc vàng, mềm mại mà tinh tế. Cậu thả chậm bước chân, Hàn Tuấn lập tức theo lên, vừa hát vừa câu lấy ngón tay cậu, chạm vào khe kẽ, sau đó buông ra, cứ lặp đi lặp lại như lơ đãng.

Lúc hát xong một bài, hấn bỗng giữ cậu lại, nhẹ giọng hỏi: “Ồ ngoài tôi cũng dám hôn em, em tin không?”

Lâm Lang nhìn mấy người đang ngồi tán gẫu trên băng ghế đằng xa, đẩy nhẹ hấn một phát: “Anh khùng hả?”

Hấn mỉm cười chỉ lên trước: “Nhìn chỗ đó kìa.”

Lâm Lang nhìn theo hướng hấn chỉ, lại bắt gặp hai cái bóng một cao một thấp sánh vai bên nhau trên đất. Hàn Tuấn đột nhiên nghiêng về phía cậu, lại cách cậu một đoạn, nhưng chỉ nhìn bóng thì hệt như đã hôn lên mặt cậu. Lâm bóng của Hàn Tuấn và Lâm Lang, làm chuyện họ không thể làm, hôn nhau dưới bầu trời đầy sao trước mặt người khác.

Hai mắt Lâm Lang ẩm ướt, ngạc nhiên quay mặt lại, nhìn thấy ánh mắt chan chứa ý cười của hấn, chẳng biết nói gì mới tốt.

Đơn giản biết bao, tốt đẹp biết bao, giống như năm ấy họ trao nụ hôn trong hẻm nhỏ, tựa thuở mới yêu nhau, khiến tim cậu đập mãi không thôi.

189. Chương 189: Tình Nồng Thắm Thiết

Lâm Lang rất thích sinh hoạt hiện tại, sáng đúng bảy giờ thức dậy, mắt còn chưa mở đã nghe tiếng cười trầm trầm của người nọ sát rạt bên tai, làn hơi nóng ướt thối cậu ngựa ngựa: “Tiểu lười biếng còn chưa dậy nữa hả, đi học trễ bây giờ.”

Lâm Lang cười, vươn cánh tay câu lấy cổ hấn, hé đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ: “Dù bảy rưỡi dậy em cũng đến trường kịp mà... Cùng lắm thì không ăn sáng, có cơ hội giảm béo luôn.”

Hàn Tuấn cúi xuống nhéo nhéo bụng cậu, ngẩng đầu ra chiều kinh ngạc lắm: “Em có mỡ bụng từ bao giờ vậy?”

Lâm Lang lập tức tỉnh rụi, vội đưa tay sờ sờ bụng mình, bàn tay chạm trúng làn da phẳng lì, mỏng manh mới nhận ra mình bị lừa. Hàn Tuấn bật cười ha ha: “Người em được tí thịt, tôi ôm còn ngại không có cảm giác, còn giảm béo gì hả?”

Lâm Lang nhận thấy tay hấn có chút hạnh kiểm xấu, bèn chống người ngồi bật dậy. Tóc tai rối bù che khuất khuôn mặt, thoảng về biếng nhác gợi cảm. Phát giác ánh mắt nóng cháy trước sau như một của hấn, cậu mới giật mình nhận ra toàn thân mình trần trụi, trên người cũng loang lổ dấu hôn, bèn cuống quýt vơ lấy chăn: “Em muốn mặc quần áo, anh còn không mau ra ngoài đi?”

Hấn có chút không hài lòng khi thấy cậu phản ứng lớn như vậy: “Sao ngày nào mặc quần áo cũng bắt tôi

ra ngoài, chúng ta là quan hệ gì hả, tại sao không thể tắm chung, đi toilet chung, mặc quần áo chung?”

“Em anh không biết lý do thật không, nếu mỗi lần anh đều thành thật thì phải nhận đãi ngộ này sao?”

Hàn Tuấn đuối lý, nằm luôn xuống giường: “Dù sao tôi cũng không ra ngoài đâu, từ nay mỗi lần em mặc quần áo tôi đều phải nhìn, quần áo của em là tôi cởi, nên lúc mặc tôi cũng phải nhìn. Tôi nói cho em biết, không chỉ lúc mặc quần áo, mà về sau khi làm tình tôi cũng không bao giờ tắt đèn nữa, tôi muốn nhìn em làm.”

Lâm Lang đỏ bừng mặt, vừa ôm chần vừa thò chân đá hấn một phát: “Hàn Tuấn?!”

“Ô, ghê gớm nhỉ, dám dùng chân đá chồng em cơ à?” Hàn Tuấn ngồi thẳng dậy, trừng mắt dâm dê bò lại đây. Lâm Lang trợn mắt đập thêm mấy phát, lại bị hấn tóm gọn cẳng chân, còn ôm chân cậu hôn hít như tên cuồng tình dục.

Lâm Lang thấy toàn thân quái dị không sao tả xiết, dồn toàn lực rút ra, chân cậu tuy không hôi, nhưng như vậy cũng quá... cũng quá...

Cậu rên một tiếng, cắn chặt môi, song chẳng tài nào tránh được, đỏ mặt nhắm mắt lại: “Anh cũng không ngại dơ hả...”

“Chỗ đó của em tôi còn chả ghét bỏ, cái này tính là gì, dù sao ngày nào chẳng rửa.” Nói đoạn, hấn lại sáp lên hôn môi cậu, Lâm Lang hấp tấp che miệng: “Anh không ngại dơ nhưng em ngại, đi đánh răng đi đánh răng!”

Hấn nheo mắt: “Em cũng thoải mái lắm chứ gì, hay là hôm nào đó hai ta đừng đi đâu hết, em cứ nằm trên giường để tôi hôn... Người em thơm lắm, lau cái gì?”

Lâm Lang thấy xu thế phát triển của sự việc có chút nguy hiểm, bèn chặn mặt hấn lại: “Còn lằng nhằng nữa là em trễ thiệt đó, gần đây bữa nào em cũng tới trễ hết, lớp trưởng hỏi em chẳng biết trả lời kiểu gì. Anh cứ như vậy hoài, năm nay em không lấy được học bổng đâu, thầy hướng dẫn bảo chuyên cần có liên hệ tới học bổng đó.”

“Tôi đền cho em, bao nhiêu tiền cũng được.”

“Không. Học bổng là em đường đường chính chính giành được bằng thành tích, sao em lại không cần chứ?”

Nghe thế, hấn quả nhiên dựng thẳng người lên, song không có ý buông cậu ra: “Lâm Lâm, em biết tại sao có một số phụ nữ vừa kết hôn liền lựa chọn nghỉ việc, về nhà giúp chồng dạy con không?”

Lâm Lang cảm thấy câu hỏi hơi đột ngột, lại không rõ bầy rập nằm nơi nào, không biết còn liêu lĩnh trả lời

rất có khả năng sập bẫy của Hàn Tuấn, cậu cũng không phải mới chịu thiệt giống vậy một hai lần, lần này liền chọn không trả lời, chỉ trợn mắt dòm hắn.

“Bởi tình lực một người có hạn, sự nghiệp và gia đình không cách nào chiếu cố chu toàn. Nên họ cân nhắc lợi hại, cho rằng gia đình trọng yếu hơn sự nghiệp rất nhiều. Họ lựa chọn thế là đúng, em nặng tình cảm vậy mà, cũng nghĩ đầu tư tình cảm quan trọng hơn sự nghiệp và tiền tài đúng không?”

Té ra mục đích ở đây nha. Lâm Lang gật gật đầu, vẫn đáp đến là chính đáng: “Nhưng em đâu phải phụ nữ, sao em phải hy sinh sự nghiệp để chăm sóc gia đình?”

“Cũng có trường hợp phụ nữ làm việc bên ngoài, chồng ở nhà nấu cơm chăm con mà.” Hàn Tuấn dẫn dắt từng bước: “Người ta gọi là ông nội trợ đó. Kỳ thực cũng không nhất định phải là nam chủ ngoại nữ chủ nội, phải xem vẫn năng lực làm giàu của ai mạnh hơn, điều này không liên quan tới giới tính, vấn đề là chồng thường kiếm nhiều tiền hơn vợ, nên đa phần người ở nhà mới là phụ nữ. Giờ tôi hỏi em, nhà chúng ta ai kiếm tiền giỏi hơn? Không nói hiện tại, cứ cho là mai sau em đi làm, em nghĩ mình có thể làm được nhiều tiền hơn tôi sao, nếu có thể, tôi sẵn sàng ở nhà, mỗi ngày nấu cơm chờ em về.”

Lâm Lang đúng là không có tự tin ấy, bản chất trời sinh của cậu là dương xuân bạch tuyết, năng lực kiếm tiền đoan chắc không bằng thanh niên có chí bình thường, so với dân làm ăn bầm sinh như Hàn Tuấn càng thua kém chẳng biết mấy bậc. Cậu vung tay lên: “Hai chúng ta đều là đàn ông, việc gì phải so với gia đình bình thường, em còn lâu mới ở nhà chờ anh nuôi, em muốn đi làm, đi làm!”

*dương xuân bạch tuyết: tác phẩm nghệ thuật xuất sắc nhưng cao thâm, kén người thưởng thức

Hắn mỉm cười, ngồi gần cậu thêm tí nữa: “Tôi chưa nói không cho em đi làm mà. Em thấy đó, tình lực một người có hạn, tuy không thiếu người có thể chu toàn tốt đẹp cả gia đình lẫn sự nghiệp, nhưng chung quy vẫn chiếm số ít đúng không? Chờ mai sau em đi làm, chắc chắn giữa tôi và công việc của em thỉnh thoảng sẽ nảy sinh xung đột. Tôi là muốn nói cho em biết, nếu nhất quyết phải chọn giữa tôi và công tác, em phải chọn tôi, biết chưa?”

Lâm Lang nghĩ đương nhiên phải thế rồi, cậu cũng đâu phải động vật máu lạnh thấy tiền sáng mắt, thứ cậu coi trọng nhất là tình cảm mà. Cậu ngắc đầu, hỏi ngược lại: “Vậy còn anh, nếu giữa em và công việc chỉ có thể chọn một, anh chọn bên nào?”

“Dĩ nhiên là em, bộ em không thấy mấy ngày nay công ty gọi cho tôi suốt sao? Nhưng tôi vì em, có thể ở nhà cùng em thì nhất định sẽ ở nhà, dù bận công việc cũng tận lực mang về nhà làm. Tôi muốn tạo tầm gương tốt cho em, con người làm việc vì muốn sinh hoạt dễ chịu hơn, chứ không phải khiến công tác trở thành ràng buộc của chất lượng sinh hoạt. Về sau hai ta đều phải làm vậy thì tình cảm mới lâu dài, hiểu chưa?”

“Ừm.” Lâm Lang gật gù: “Cái này thì em hiểu.” Dứt lời, cậu liền cười giảo hoạt: “Anh yên tâm đi, mai mốt em đi làm rồi, nhất định sẽ đối xử tốt với anh, không ghé lạnh anh đâu. Tiếc là hiện giờ chỉ có mình anh đi làm thôi, nên vấn đề mâu thuẫn giữa gia đình và công việc cũng chỉ anh có cơ hội biểu hiện, em còn là sinh viên, không tính là sự nghiệp.”

Hàn Tuấn nghe mà sững sốt, tài ăn nói của Lâm Lang ngày càng xuất sắc, đầu óc cũng thông minh hơn xưa, đến nỗi hắn hoài nghi mấy năm nữa mình sẽ không phải đối thủ của cậu nữa, sớm muộn gì cũng bị xơi sạch. Đàn ông ngồi ngồi hắn đây sẽ không lưu lạc đến tình cảnh phải làm culi mới chiếm được niềm vui của Lâm Lang đó chứ?

Lâm Lang tranh thủ với quần mặc vào: “Giờ để em kiểm tra xem ngoài công việc, anh có trông nom tốt cả việc nhà không, đồ ăn sáng làm chưa? Quần áo trong rửa giặt chưa?”

Hết sức đắc ý với tốc độ mặc quần áo sét đánh không kịp bưng tai mình mới luyện ra, cậu vừa dụi mắt vừa đi về hướng toilet. Mới đi tới cửa, hắn đột nhiên gọi cậu lại, nhìn cậu bằng vẻ mặt hơi kinh ngạc: “À này... em quên mặc quần lót đúng không?”

Lâm Lang ngậy ngốc nhìn hắn cầm lên cái quần lót trắng từ trên giường, nuốt nước miếng đánh ực. Hàn Tuấn chợt lom khom chạy tới, cười hì hì ôm lấy cậu: “Nào nào nào, tôi mặc giúp em!”

Quần cậu không có thắt lưng, loáng cái bị hắn lột xuống, còn gãi gãi gò mông trắng mịn căng mẩy của cậu một cách mê đắm, đét bốp một cái: “Còn giảm béo, hả? Nếu dám giảm luôn cả chỗ thịt này, xem tôi xử lý em thế nào!”

Lâm Lang then không chịu nổi, giặt quần lót từ tay hắn: “Sáng sớm đùa giỡn lưu manh cái gì, ra ngoài ra ngoài!”

“Cái gì mà đùa giỡn lưu manh, em rốt cuộc có biết mấy cặp đôi yêu nhau ở chung thế nào không, người khác cũng giống chúng ta thôi, không chừng còn mãnh liệt hơn ấy chứ, cái này gọi là tình thú, em hiểu không hả?”

“Tình thú cái đầu anh! Muốn tình thú anh đi mà tìm người khác, em làm không nổi, buông em ra.”

Hắn mặt dày cọ cọ lên cổ cậu: “Lời ấy của em làm tổn thương tim tôi rồi, em phải an ủi tôi.”

Lâm Lang suýt nữa không thở nổi, cậu căn bản không phải đối thủ của hắn, ba hai cái đã bị ấn ngã xuống giường. Cậu thành linh hét lên một tiếng, âm thanh kéo dài, cơ hồ muốn chấn rớt cả trần nhà, nghe hết cả hồn. Hàn Tuấn hoảng sợ, nhanh chóng dựng người khỏi người cậu, sốt ruột hỏi: “Làm sao làm sao?”

Lâm Lang nhảy dựng khỏi giường, túm lấy quần lót rồi chạy ra ngoài, song cậu quên quần mình bị lột xuống đầu gối, Hàn Tuấn vừa kêu “cẩn thận” liền nghe tiếng “bịch” vang lên, cả người Lâm Lang ngã chúi xuống dưới giường. Hắn cuống quýt vọt qua, khẩn trương gọi: “Lâm Lâm, Lâm Lâm, không việc gì chứ?”

Lâm Lang bụm mũi ngẩng đầu lên, đau muốn rớt nước mắt, Hàn Tuấn thở hắt một hơi: “Tốt rồi tốt rồi, không chảy máu.”

Lâm Lang hiển nhiên cực độ bất mãn với câu “tốt rồi” của hắn, rưng rưng chỉ vào hắn: “Tốt tốt cái đầu

anh, bằng không anh thử xem!”

“Không tốt không tốt không tốt.” Hàn Tuấn nén cười nâng cậu dậy: “Tôi nói em chạy cái gì chứ, tôi chỉ hôn em thôi chứ đâu thực sự muốn làm cái gì, nếu tôi muốn thật thì sáng sớm nổi hứng đã trực tiếp làm rồi, còn chờ đến giờ sao?”

Lâm Lang thút thít kéo quần lên, không chịu phản ứng hấn nữa. Đạo này Lâm Lang phải lòng món tiểu long bao của một tiệm nhỏ, vỏ mỏng thịt nhiều, cắn một miếng là miệng ngập nước. Bởi vừa ngon vừa rẻ, nên sáng nào vào giờ cao điểm đi làm cũng phải xếp hàng cả buổi. Để tiết kiệm thời gian, Hàn Tuấn luôn tranh thủ đi mua trước giờ cao điểm. Hấn trở lại nhà bếp bê sữa nóng ra, lại cắt thêm mấy miếng bánh mì, nhưng chính hấn chỉ uống một ly cà phê. Lâm Lang thấy hấn ăn ít như vậy, bèn gọt bánh bao trong đĩa mình qua: “Em ăn không vô, anh ăn phụ em đi.”

“Tôi không thích món này, nếu thích ăn thì ngay từ đầu đã mua nhiều rồi.”

Lâm Lang không đáp, nhưng vẫn đặt đĩa xuống, bưng sữa uống cạn một hơi rồi đứng lên. Hàn Tuấn thấy thế, đành ngoan ngoãn ăn bánh bao trong đĩa. Lâm Lang đeo ba lô ra khỏi phòng ngủ thì thấy đĩa đã trống rỗng, đoạn đi tới phòng khách, lắc lắc cà vạt trong tay: “Hôm nay vẫn đeo cà vạt chứ?”

Hàn Tuấn vừa nghe, tức tốc lau miệng đi qua. Lâm Lang kiễng chân vòng qua cổ hấn. Hàn Tuấn mỉm cười, dịu dàng quần lấy eo Lâm Lang, nhẹ giọng bảo: “Tôi đưa em đến trường.”

Lâm Lang không nói gì, nhưng khi thắt cà vạt xong, cậu lại khẽ nhón chân hôn lên môi hấn, nụ hôn thật triển miên, tuy ngây ngô nhưng dịu dàng khôn xiết, chẳng qua đầu lưỡi thiếu kỹ xảo, ngượng ngùng nên có chút không biết làm sao. Hàn Tuấn thoáng ngẩn ngơ, lập tức gia tăng lực cánh tay, nói thầm: “Để tôi.”

Lâm Lang khẽ hé miệng, cậu đã quen kiểu hôn xâm nhập thế này, bị hôn đến mụ mị đầu óc, mắt ứa ra một tầng hơi nước, ẩm ướt, phải tựa vào lòng hấn thở dốc.

190. Chương 190: Tiếng Sấm Ngày Xuân

Đến trưa, Quan Bằng mời cậu ăn cơm, Lâm Lang bèn không về nhà, nhưng vẫn gọi một cuộc điện thoại an ủi. Đầu kia Hàn Tuấn đang ăn năn hối hận ngồi trong phòng khách ăn cơm như bị chồng ruồng bỏ, bất mãn húp canh “ròn rột”. Quan Bằng vô cửa hàng mua thức uống, cách cửa kính hỏi cậu muốn uống Cola hay Sprite, Lâm Lang chỉ chỉ Sprite, cười nói: “Từ nay anh tập quen ăn cơm một mình đi, em sẽ ngày càng bận rộn mà.”

Hàn Tuấn bên kia thở phì một hơi, xem bộ sắp nổi quạu rồi, Lâm Lang vội hô: “Hàn Tuấn...” Cậu mím môi, cất giọng có chút ngượng ngùng: “Tuy rằng không gặp anh, nhưng em rất nhớ anh nha.”

Lời ngon tiếng ngọt quả nhiên cực hữu dụng, hấn trầm mặc một hồi, bỗng bật cười khe khẽ. Trống trơn

như vậy không phải sở trường của Lâm Lang, cậu hơi xấu hổ, bất mãn hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Đạo này Lâm Lâm của tôi thay đổi nhiều quá, giống như xem mỗi ngày đều là ngày cuối cùng của sinh mệnh vậy.”

Lâm Lang gần đây đang mê một bộ phim truyền hình, kể về thời khắc sắp từ giã cõi đời của một cô gái, cô bắt đầu chú ý đến những sinh hoạt mình từng bỏ lỡ, trong phim tràn ngập suy tư về sinh mệnh. Cậu xem thường xuyên, ít nhiều cũng chia sẻ với Hàn Tuấn, bây giờ bèn mím môi cười: “Không phải xem mỗi ngày đều là ngày cuối cùng của sinh mệnh, mà là xem như ngày cuối cùng được ở cùng anh, ôm tâm trạng như vậy sẽ thấy từng phút từng giây chia ly đều khó lòng chịu đựng.”

Nửa câu đầu đáng giận quá thể, nửa câu sau lại tình ý nồng nàn, Hàn Tuấn quả tình chẳng biết nên tức giận hay cao hứng, cao giọng hỏi: “Đừng nói bây giờ em vẫn đang ôm tâm trạng sống tạm với tôi đấy nhé? Sống với tôi ngày cuối cùng, vậy sau đó em muốn sống với ai?”

Trên mặt Lâm Lang dần hiện ý cười, cười tí mắt không chịu đáp.

“Tôi thấy em chán sống rồi đúng không?”

“Em chán sống đó, anh có giỏi thì bay đến đánh em đi.” Lâm Lang lùi đến ven đường, hôn mạnh một cái lên di động, nói: “Em cúp nha.”

“Khoan khoan khoan!”

Lâm Lang thấy Quan Bằng đã đứng tại quầy tính tiền, bèn che di động, hỏi: “Sao nữa?”

Song Hàn Tuấn không lên tiếng, điện thoại lại truyền đến hai tiếng hôn rõ kêu: “Lâm Lâm hào phóng thật nha, tôi cũng đâu thể keo kiệt, mua một tặng một. Nhưng nói cho em biết, về sau thôi ngay cái kiểu bỏ rơi tôi rồi ra ngoài phong lưu khoái hoạt một mình đi, bằng không tôi sẽ nổi giận, tôi mà giận thì em biết kết cục rồi đúng không?”

Quan Bằng đã ra khỏi cửa hàng, đến gần tai cậu, cười cười nghe chung. Lâm Lang lúng túng không chịu nổi, vừa đẩy Quan Bằng vừa bảo: “Không nói không nói nữa, tắt đây!”

Nói xong, cậu cầm điện thoại trong tay, nhìn Quan Bằng nói: “Sao cậu dám nghe lén người ta nói chuyện điện thoại hả?”

“Tớ nghe lén hồi nào!” Quan Bằng cười híp mắt: “Nghe công khai mà, Hàn Tuấn chứ gì? Anh ta bị sao vậy, canh chừng cậu cứ như tù nhân không bằng, còn Lâm Lang cậu nữa, cậu cũng quá nhu nhược rồi, ăn chung với tớ bữa cơm cũng phải báo cáo á?”

Lâm Lang đỏ bừng mặt: “Đừng có ba láp ba xàm... Trong nhà bọn tớ tớ chính là chủ nhà... Anh ta phải nghe lời tớ răm rắp...”

Quan Bằng ra chiều khinh thường: “Nhà các cậu? Ờ, nhà các cậu nhà các cậu...”

Lâm Lang ngượng ngùng, đưa tay đấm Quan Bằng một cú. Quan Bằng “ui da” một tiếng, cúi cổ xuống: “Còn học được cả bạo lực cơ à?! Quả nhiên gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, hồi trước đi với tớ có giống vậy đâu?”

Lâm Lang xấu hổ hỏi: “Tớ nghe nói cuối tuần lớp cậu tính đi chơi xa hả, đi đâu thế?”

Dè dặt chiêu dương đông kích tây không có hiệu quả, Quan Bằng cười hừ hai tiếng: “Muốn lắng sang chuyện khác hử, không có cửa đâu, tưởng lòe được đây chắc?”

Lâm Lang cười ngu hai tiếng, nhận Sprite từ tay Quan Bằng. Mặt trời giữa trưa ầm ập cực kỳ, bãi cỏ sau cửa hàng có rất đông người tụ tập tán dóc, đánh bài. Quan Bằng lười biếng nằm xuống, gối đầu lên cánh tay, hỏi: “Giờ cậu sống khá lắm đúng không, thấy khí sắc được lắm, cũng mập ra luôn.”

Lâm Lang gật gật đầu: “Tạm tạm, qua ngày nào hay ngày ấy.” Đoạn, cậu nở nụ cười, dưới ánh mặt trời nom vô cùng xán lạn: “Cậu nói có kỳ không, mỗi lần nhắc tới chuyện tình cảm với cậu, tớ đều thấy mất tự nhiên kinh khủng, còn cậu không thấy xấu hổ miêng nào hả?”

Quan Bằng nhìn cậu như nhìn quái vật: “Có gì mà xấu hổ, cậu không nói với tớ thì nói với ai? Tớ là thầy giáo tâm hồn của cậu mà...” Dứt lời, hắn đến gần Lâm Lang, gối lên đùi cậu: “Có thể cung cấp kinh nghiệm yêu đương miễn phí cho cậu!”

Lâm Lang thở dài thườn thượt, hai tay chống lên cổ, nửa nằm nửa ngồi: “Lắm lúc tớ hâm mộ cậu ghê... Nếu được giống cậu thì hay biết mấy...”

Cậu không nói thêm gì nữa, xoay qua nhìn mặt hồ xa xa, cất giọng xa xăm: “Aiz, đời người sao mà kỳ diệu.”

Quan Bằng cười hỏi: “Còn quay về được không?”

“Không về được.” Lâm Lang thành thực lắc đầu. Tuy cậu tiếc nuôi nhân sinh, nhưng cũng không hẳn là chẳng đạt được gì. Cho cậu cơ hội chọn lựa lần nữa, cậu vẫn sẽ làm vậy, không ngần ngại, cũng không hối hận.

“Không về được thì cứ đường hoàng tiến lên, dốc toàn lực vạch ra một con đường.” Quan Bằng đột nhiên ngồi dậy, nói bằng vẻ mặt rõ ràng là đứng đắn: “Tớ hỏi cậu chuyện này, đừng đánh tớ nha.”

Lâm Lang không chịu: “Vây phải xem cậu hỏi chuyện gì đã.”

Quan Bằng dừng một thoáng, nhỏ giọng hỏi: “À thì... Cậu... thấy tớ thế nào, trong mắt cậu tớ có tính là một nam sinh ưu tú không?”

Lâm Lang ngậy người: “Sao muốn hỏi cái này?”

“Tại tớ muốn biết, lại ngại đi hỏi con gái.”

Lâm Lang lập tức vung nắm đấm, Quan Bằng “ui da” một tiếng, té xuống đất, vừa ôm vai vừa la: “Cậu đánh thiệt đó hả, đã bảo đừng đánh mà?”

Lâm Lang tức đến đỏ ké cả mặt, hạ giọng quát: “Tớ không phải con gái, đừng hỏi tớ vụ này!”

Rõ là đáng giận, vì có gì ai cũng xem cậu như nữ sinh, chả lẽ chỉ tại giữa cậu và Hàn Tuấn, cậu là bên bị đề? Cảm giác khi đến với Hàn Tuấn, ngay cả chút tôn nghiêm nam tính cũng phải vứt bỏ, nhất thời thấy không cam lòng quá đổi.

Ca hai buổi chiều không có tiết, Lâm Lang học xong liền về nhà ở khu Tân Hải. Cậu muốn khiến Hàn Tuấn bất ngờ, ai ngờ về nhà mới phát hiện Hàn Tuấn đến công ty. Lâm Lang rảnh đến phát nhàm, bèn quét dọn nhà một lượt. Cậu kỳ thực chả mấy khi làm cái việc tổng vệ sinh đòi hỏi thể lực này, Hàn Tuấn thuê người đến dọn dẹp cố định, nên với cậu mà nói, vẫn chưa dơ tới độ mệt không nhúc nhích nổi, xem như rèn luyện sức khỏe. Dọn xong xuôi, cậu nhìn thời gian, đã sắp sáu giờ rồi, bụng bắt đầu kháng nghị, đã tới giờ ăn tối. Cậu gọi cho Hàn Tuấn, di động vừa tút một tiếng đã kết nối thành công, giọng nói trầm ổn mà vui vẻ của hắn vang lên: “Lâm Lâm.”

“Chờn nào anh về, em đói rồi.”

“Đang trên đường, nửa tiếng sau là về đến nhà, em đói thì ăn tạm cái gì lót dạ đi.”

“Thôi, em chờ anh về.”

“Đợi tôi tạt qua Tụ Đức Tường mua cái gì về ăn, em muốn ăn gì?”

“Anh coi rồi mua đi, em không kén đâu.”

Lâm Lang nói xong liền bật cười. Kỳ thực Lâm Lang ăn uống đặc biệt kén chọn, cái này không thích cái kia không ưa, khẩu vị kén cá chọn canh hơn cả thiếu gia được nuông chiều từ bé. Song cậu rất an tâm với thức ăn Hàn Tuấn mua, luôn luôn không có món cậu ghét, vì một hôm Hàn Tuấn tâm huyết dâng trào, tự đứng lôi ra một quyển sổ nhỏ, ghi hết những món cậu không ưa vào sổ. Lâu dần ôn cũ biết mới, hắn đã mò ra tám chín phần mười khẩu vị của Lâm Lang.

Hắn cười một tiếng, lại hỏi: “Bé cưng có nhớ tôi không?”

“Bé cưng không nhớ, em nhớ.” Lâm Lang cười, nằm nghiêng xuống giường, đạp rụng dép lê rồi cuộn mình thành một cục, muốn thừa dịp hắn vắng mặt để hỏi một vấn đề “đại nghịch bất đạo”: “Em xin anh chuyện này nha?”

“Ừ?”

“Em có thể nói với người ta là giữa em và anh, anh mới là người bị đê không?”

Đầu kia điện thoại quả nhiên lặng thinh một lát, Lâm Lang lo sợ, thấp giọng hỏi: “... Được không nha?”

“Nói xạo kiểu này nghe giả quá, em nói nhưng người ta phải tin mới được chứ.”

Nghe thế, Lâm Lang chẳng khác nào quả bóng xì hơi, lâu lâu có chút thất vọng: “Tóm lại là anh đồng ý đi.”

“Làm sao, ai nói nhăng nói cuội gì à?”

“Cũng không phải.” Lâm Lang uể oải, xoắn ra giường lắc lắc: “Sao em lại vừa gầy vừa lùn tẹt như vậy chứ, hay tại em còn nhỏ?”

“Em muốn đổi chỗ với tôi?” Sẽ không có ý định này đó chứ? Đừng nói nhóc con chán sống rồi? Hàn Tuấn hẳn chẳng lẽ không chinh phục nổi một tiểu tiểu Lâm Lang?!

“Không... Cũng không phải...” Lâm Lang thoáng cái ỉu xìu, cậu hiện tại chút xíu ý thức chủ công của đàn ông cũng không có nha, nào dám nuôi ý đồ đặt Hàn Tuấn dưới thân, muốn cậu đê Hàn Tuấn, còn không bằng trực tiếp thiến cậu luôn đi. Bảo đảm không cứng nổi.

Hàn Tuấn rút cuộc thở phào một hơi, cất giọng hớn hở mà gợi cảm: “Lâm Lâm ngoan, chốc về nhà thưởng cho em.”

“Em còn lâu mới cần anh thưởng, em chỉ muốn ăn cơm thôi.” Điện thoại trong phòng khách chợt reo vang, Lâm Lang vừa chạy vô phòng khách vừa cười bảo: “Không nói với anh nữa, em tắt máy đây.”

Dứt lời, Lâm Lang liền ngắt di động, cúi xuống nhắc điện thoại, ngữ khí cũng vui sướng thấy rõ, cao giọng hỏi: “A lô, ai thế?”

Đối phương tựa hồ cũng kinh hãi, trầm mặc một hồi mới hỏi: “Hàn Tuấn có nhà không?”

Là giọng nam rất trầm, nghe độ chừng bốn năm chục tuổi, Lâm Lang mỉm cười: “Anh ấy đi làm rồi ạ, bác có thể gọi di động.”

“Di động của nó bận liên tục.”

Lâm Lang lúng túng, ngượng ngùng đáp: “À, giờ bác gọi được rồi đó ạ, chắc thông rồi...”

Đối phương “ừm” một tiếng, hỏi: “Cậu là...”

Lâm Lang không chút nghĩ ngợi mà đáp luôn: “Con là em họ của anh.” Cậu nghĩ mình bây giờ đã nói dối tới cảnh giới nhất định, hai người gọi nhau là anh em họ, đây là nhận thức chung của cậu và Hàn Tuấn. Ban đầu cậu còn ngại, hơi có tật giật mình, nhưng giờ thì nói đến lẽ thẳng khí hùng, ngay cả chính cậu còn tin mình là em họ Hàn Tuấn nữa là.

Ngờ đâu người kia đột nhiên hỏi một câu: “Cậu là Trần Thiệu?”

Lâm Lang thoáng kinh ngạc, cảm giác người này có phần quen thuộc với Hàn Tuấn, bắt đầu chột dạ. Nhưng cậu cũng đâu nói dối là em ruột của Hàn Tuấn, thường thì người ngoài chắc sẽ không biết rõ cả chuyện Hàn Tuấn có mấy anh em bà con, tên họ là gì đâu nhỉ. Vì vậy, cậu lắc đầu, cất giọng quyết đoán: “Không phải, con tên Lâm Lang.”

Người kia “à” một tiếng, có chút chậm chạp. Lâm Lang không yên tâm lắm, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi bác là...”

Cậu nghĩ mình không nên hỏi, thậm chí còn thấy hối hận, cứ gì hỏi trước không nghe Hàn Tuấn đề nghị, cứ xem nhau là anh em kết nghĩa cho rồi, song khi ấy cậu xem nhiều thời sự quá, cảm giác chữ “kiền” trong em trai em gái kết nghĩa có gì đó xấu xa, nên dứt khoát không chịu.

*em trai em gái kết nghĩa là “kiền đệ đệ, kiền muội muội”, mà chữ “kiền” còn mang nghĩa là lẳng nhục/sỉ nhục

Người kia hắng hắng giọng, phảng phất đã đoán được cậu sẽ khiếp sợ, đáp bằng giọng trầm thấp mà nghiêm cẩn: “Tôi là cha của Hàn Tuấn.”

191. Chương 191: Câu Chuyện Tháng Tư

Toàn thân Lâm Lang bị sốc nặng, lập tức cúp điện thoại cái rụp. Cậu thất kinh, ngón tay căng thẳng bấu chặt nệm sofa, nỗi sợ hãi un ùn ập đến, trời đất bỗng chốc xoay tròn điên đảo.

Cậu ngây ngốc ngồi trên sofa, không biết nên làm gì mới tốt, chỉ có tiếng tim đập thành thạch nhũ tai nhức óc, cảm giác trái tim như muốn nổ tung. Hành vi vừa rồi của mình quá có tật giật mình, dù mới đầu cha của Hàn Tuấn không phát hiện điều gì, nhưng thấy cậu thành lĩnh sợ sệt như vậy cũng khó tránh không hoài nghi. Cậu nói dối, còn tự báo tên họ, nếu cha của Hàn Tuấn biết quan hệ giữa cậu và Hàn Tuấn, ông ấy lại là quan to, lợi hại đến thế, ngộ nhờ ông ấy tìm tới cậu thì phải làm sao, tới trường tìm cậu thì phải làm sao, nói cho người nhà cậu biết thì phải làm sao? Hàn Tuấn thì sao, liệu ông ấy có nhốt Hàn Tuấn lại như mọi phụ huynh ngang ngược lỏng quyền trong TV. Dẫu Hàn Tuấn đã trưởng thành, có sự nghiệp riêng, có chủ kiến, nhưng suy cho cùng vẫn là cha hấn mà. Giả sử ông ấy khẳng khái muốn làm thế, Hàn Tuấn cũng đâu thể phản kháng, đúng không?

Cậu không tài nào kiềm nổi những suy nghĩ miên man, rất nhiều vấn đề thực tế cố ý lảng tránh bơi vào đầu cậu, cõi lòng ngổn ngang trăm mối, thiết nghĩ mình nhất định phải kiên cường, theo sát Hàn Tuấn, không xa không rời.

Hai mươi phút sau, Hàn Tuấn về đến nhà. Lâm Lang chạy ra mở cửa, vừa mở đã được hấn ôm trọn vào lòng. Cậu cười nhẹ, giơ tay chắn trước ngực hấn: “Coi chừng đừng để thức ăn dây lên người.”

Hàn Tuấn hôn cái chụt lên mặt cậu, xách hai túi nylon vô bếp. Lâm Lang qua phụ dọn chén đĩa, trầm mặc chốc lát, rốt cuộc vẫn quyết định lát nữa mới kể vụ điện thoại cho Hàn Tuấn. Song cảm xúc còn nguyên đó, ăn uống chả có khẩu vị gì, Hàn Tuấn gấp vài đĩa thức ăn cho cậu, cười hỏi: “Sao thế, bữa nay ăn ít vậy, tính giảm béo thật đấy hả?”

Lâm Lang húp một ngụm canh: “Giờ em không đói.”

“Vậy ban nãy ai than như quỷ chết đói trong điện thoại, còn trách tôi về nhà trễ nữa chứ?”

“Tại lúc đó em muốn gặp anh chứ không phải đói thật, chả lẽ cả cái này anh cũng nhìn không ra sao?” Lâm Lang lau miệng đứng lên: “Anh ăn tiếp đi, em đi gọt táo.”

Cậu đi tới nhà bếp, mở vòi nước, thử dài thậm thụt. Rửa táo luôn là việc của Lâm Lang, cậu thích để dành thứ tốt đến sau cùng, ăn táo cũng ăn từ trái xấu nhất, hiện số táo còn lại trong nhà đều bóng bẩy đẹp đẽ, nom cũng ngon miệng lắm. Trong lúc rửa táo, cậu đột nhiên chú ý tới ngón tay mình, hình như trắng hơn trước không ít, móng tay lại hơi dài, song rất sáng bóng. Hàn Tuấn nuôi cậu vô cùng tốt.

Hôm nay khẩu vị của Hàn Tuấn cực tốt, ăn hết luôn cả phần Lâm Lang. Lâm Lang đang ngồi một bên gọt táo thì bỗng “ui da” một tiếng, Hàn Tuấn cuống quýt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Lang nhú mày đè ngón tay, hấn nhanh chóng đứng lên bước qua, cầm tay Lâm Lang, hỏi: “Làm sao, trúng tay à?”

Lâm Lang thoáng buông lỏng ngón tay, máu tức khắc chảy ra. Hàn Tuấn nhìn một lát, may mà vết thương tuy dài, nhưng rất nông. Hấn đứng dậy bảo: “Em ấn tí nữa đi, tôi đi lấy băng cá nhân.”

Lâm Lang hơi hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch. Bấy giờ Hàn Tuấn mới nhớ tới lần đầu tiên hấn thấy diện mạo Lâm Lang hình như cũng vì cậu sợ máu, rồi ngã vào lòng hấn. Hấn nhẹ giọng an ủi: “Không việc gì không việc gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi, bôi chút thuốc là hết, em ấn thôi chứ đừng nhìn, tôi đi một lát

rồi về ngay.”

“Không sao, anh đi đi.”

Lâm Lang thấy Hàn Tuấn vào phòng ngủ, nhẹ nhàng nâng tay lên, dốc hết can đảm nhìn vết thương trên tay. Tim vẫn đập không ngừng, máu đỏ đến phát hoảng, cậu ngơ ngác nhìn mãi, phảng phất như đang mơ. Hàn Tuấn chĩa mấy chiếc đũa xách một hòm thuốc nhỏ quay lại, quỳ xuống bôi thuốc cho cậu, dán một miếng băng cá nhân lên vết thương, cất giọng vừa tức vừa buồn cười: “Em nói sao tôi lại vừa ý một nhóc ngố thể này chứ, gọt táo mà cũng gọt trúng tay, có đau không?”

Lâm Lang dờ dẫm nhìn hấn, lắc đầu cười: “Nghe anh nói vậy, dù đau em cũng chẳng dám than.”

Hàn Tuấn cười xoa đầu cậu, đóng hòm thuốc lại: “Đau thì cứ nói, trước mặt tôi không cần cạy mạnh.”

Cứ vậy, việc gọt táo lại về tay Hàn Tuấn. Gọt xong thì cắt thành miếng, Lâm Lang cầm một miếng đưa đến miệng, khẽ bảo: “Hàn Tuấn, có chuyện này em nghĩ phải cho anh biết...”

Hàn Tuấn ghim thêm một miếng dứt vô miệng cậu, chính hấn cũng tự ghim một miếng ăn: “Chuyện gì?”

“Hồi nãy trước khi anh về, có người gọi điện thoại đến nhà... Là cha anh.”

Hàn Tuấn quả nhiên ngẩn người.

Lâm Lang cúi đầu, nói tiếp: “Em lừa ông ấy, nói mình là em họ anh... Còn cho ông ấy biết tên, liệu có khiến anh...”

Hàn Tuấn nhẹ nhàng dịch lại gần, ôm cậu vào lòng, hỏi nhỏ: “Bé ngốc, vì chuyện này mới không muốn ăn tối sao?”

“Em hơi sợ...” Cậu ngốc nghếch quá đỗi, ngây thơ quá đỗi, quên mất Hàn Tuấn cũng có người nhà, “Người nhà anh biết thì phải làm sao?”

“Đừng sợ, không phải còn tôi ư?” Nói đoạn, hấn dè vai cậu xuống, nhìn cậu chăm chú: “Về sau mặc kệ đối mặt với ai, phát sinh chuyện gì, em chỉ cần nhìn tôi là được rồi, nếu tôi chưa suy sụp thì em không cần sợ, hiểu chưa?”

“Vậy nếu anh suy sụp thì sao?” Mắt Lâm Lang đỏ hoe, nói như đang tự trả lời mình: “Anh chắc chắn sẽ không.”

Hàn Tuấn im lặng bật cười, nhìn cậu rồi gật đầu: “Sẽ không.”

“Giả như ngày nào đó anh cảm thấy mình sắp suy sụp, nhất định phải cho em biết, em tình nguyện chia tay với anh, chứ không muốn trông thấy dáng vẻ suy sụp của anh đâu.” Lâm Lang tiến lên ôm cổ hắn, thì thầm: “Nếu ngày nào đó áp lực bên ngoài quá lớn, chúng ta thực sự không chịu đựng nổi thì hãy tạm xa nhau một thời gian, sau này hết sợ lại trở về. Giữ được núi xanh, không lo thiếu củ dốt!”

Hàn Tuấn bật cười khê, hôn hôn cổ Lâm Lang: “Người nhà tôi không có gì đáng sợ, cứ giao cho tôi được rồi, em chỉ cần phụ trách chính mình thôi.”

Lâm Lang không muốn tỏ ra quá buồn phiền khiến Hàn Tuấn lo lắng không cần thiết, bèn hô to như đùa giỡn: “Em thì anh không cần lo đâu, em là cỏ bọ vi, là tảng đá, có lời cũng không đời đi!”

Chẳng qua tâm tính cậu như vậy làm sao giấu được Hàn Tuấn. Hàn Tuấn bật cười vài tiếng, lát sau mới lên tiếng: “Kỳ thực em khổ sở lắm đúng không, không cần nói những lời này vì tôi đâu.”

Lâm Lang rớt cuộc lặng thinh, không nói gì nữa. Đau đớn nơi vết thương bắt đầu dâng lên, vết thương nhỏ lại như không thể chịu đựng nổi.

Thực chất chính Hàn Tuấn cũng chẳng nghĩ về gia đình hắn quá nhiều, hoặc nói hắn đắm chìm trong bể tình còn không kịp, nào còn thời gian rảnh mà suy xét những thứ có khả năng tạo thành trói buộc của hắn và Lâm Lang. Huống hồ, liên hệ giữa hắn và gia đình luôn mỏng manh, người nhà vẫn áp dụng thái độ mặc kệ không quản với kẻ từ nhỏ đã phản nghịch như hắn. Với hắn mà nói, gia đình xa xôi vô cùng, nhất là bây giờ hắn đã gần ba mươi tuổi, không còn là thanh thiếu niên mọi chuyện đều phải dựa dẫm người nhà nữa. Xung quanh hắn có rất nhiều người hơn bốn mươi tuổi mới kết hôn, hắn định nỗ lực kéo dài, tốt nhất có thể kéo được mười năm, thậm chí hai mươi năm, tới nỗi gia đình nằng nặc muốn hắn kết hôn, lúc đó mới ngã bài. Vậy hắn và Lâm Lang vừa có đủ thời gian nuôi dưỡng độ ấm, Lâm Lang cũng đủ thành thực, có thể đối mặt với mọi gió mưa.

Dẫu hắn không muốn thừa nhận, nhưng trong tâm tính ít nhiều vẫn ôm chút thái độ trốn tránh. Con đường tình cảm của hắn và Lâm Lang nhấp nhô đến vậy, bỏ qua kháng cự đối với đồng tính của bản thân Lâm Lang, kỳ thật chủ yếu vẫn liên quan tới gia đình cậu. Với tất cả người đồng tính trên cõi đời, ngoại trừ ánh mắt kỳ dị và áp lực từ thể tục, gánh nặng lớn nhất căn bản vẫn bắt nguồn từ gia đình, come out sẽ gây nên biến hóa nghiêng trời lệch đất, đôi khi chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang. Bởi quan hệ giữa hắn và người nhà, trên hết là kinh nghiệm và tính cách của hắn, trở ngại bên hắn không lớn bằng Lâm Lang, song dù không lớn, thì với Lâm Lang không kham nổi gánh nặng vẫn là chuyện họa vô đơn chí. Lâm Lang vừa trưởng thành, sinh ra tại vùng quê tư tưởng truyền thống, lại đang ngồi ghế nhà trường, không có dũng khí bỏ mặc tất cả mọi việc, cũng không có năng lực đấu tranh với ngoại giới, hiện tại chỉ e một chút đồn đãi cũng là chí mạng, mang đến thương tổn không thể nghịch chuyển cho nhân sinh của cậu. Hắn muốn chờ Lâm Lang tốt nghiệp đại học rồi mới bình thản đối diện hết thảy, mà trước đó, hắn muốn từ từ trải rộng con đường tương lai cho họ, giúp những khó khăn Lâm Lang phải đối mặt trong tương lai hạ xuống mức thấp nhất.

Nhưng đời thường không như ý, đương lúc họ tưởng có thể vô ưu vô lự trải qua quãng ngày hạnh phúc, người nhà hắn lại tìm tới đây.

Đêm nay Hàn Tuấn thao thức tới tận nửa đêm, hắn ôm Lâm Lang, ngắm cậu trong si ngốc, ngắm càng lâu, trong lòng càng luyến tiếc, yêu thương sâu đậm đến nỗi khiến hắn sợ hãi. Hắn nghĩ mình nhất định phải

bảo vệ Lâm Lang không bị tổn thương, thế mới có tư cách giữ Lâm Lang bên người, đây là trách nhiệm của hắn, cũng là nghĩa vụ hắn không thể cũng không muốn chối từ.

Hắn đã đồng ý với Lâm Lang sẽ cho cậu cuộc sống tuyệt vời nhất, cũng tự tin rằng cả hai sẽ thắng được kết quả tốt, nhưng giờ đây hắn lại sợ tiến trình sẽ quá mức tàn khốc. Trước mặt hiện thực, hắn cũng chỉ là một người bình thường, không có năng lực chi phối tất thảy. Hắn phát hiện thứ mình sở hữu vẫn chênh lệch quá nhiều so với điều hắn muốn tặng cậu. Thành thực mà nói, tấm lòng Lâm Lang dành cho hắn kiên định tới ngàn nào, hắn vẫn chưa thể hoàn toàn xác định. Có lẽ yêu quá sâu sẽ đâm ra khủng hoảng, hắn rất sợ Lâm Lang không vượt qua nổi áp lực từ ngoại giới sẽ chia tay hắn.

Chắc do tâm sự chông chênh, hôm sau Lâm Lang phá lệ không nằm nường, dậy còn sớm hơn Hàn Tuấn. Ăn xong bữa sáng, Hàn Tuấn lái xe đưa cậu đi học, sắc trời sáng sủa, nắng vàng óng ánh, tiếng chim hót và hương hoa bám theo suốt dọc đường, quang cảnh thành phố F xinh đẹp lạ kỳ. Hàn Tuấn đậu xe trên con đường phía Bắc trường học, nói khẽ: “Đến trường rồi, xuống xe đi.”

Song Lâm Lang vẫn lẳng lặng ngồi cạnh hắn, trong mắt tựa hồ có chút không nở. Hắn vươn tay xoa tóc Lâm Lang: “Còn mười phút nữa là học rồi, không xuống trễ bây giờ.”

Lâm Lang tháo dây an toàn, nhưng không xuống xe, mà bất ngờ nhào qua ôm hắn, nhẹ giọng thổ lộ: “Hàn Tuấn, em yêu anh.”

192. Chương 192: Tấm Ảnh Chụp Chung Quý Giá

Hàn Tuấn muốn hôn một chút, nhưng Lâm Lang đã mở cửa xe ra ngoài, đứng trên vỉa hè vẫy tay với hắn. Hắn vặn cửa sổ xuống, cười hỏi: “Sáng nay có một môn thôi đừng không, mười rưỡi tôi tới đón em.”

Lâm Lang không nghe rõ, hắn đành phải nói lại một lần, Lâm Lang cúi xuống gần cửa xe: “Anh không đi làm hả?”

“Việc công ty có thể sắp xếp linh hoạt, em không cần lo. Dặn rồi đấy, mười rưỡi lại đây đón em, đừng có mà chạy mất dạng.”

Lâm Lang gật đầu, sau đó vòng qua bụi hoa đi về hướng trường học. Hàn Tuấn quay đầu xe, nâng mắt nhìn thoáng qua Lâm Lang, vừa thấy liền sợ hết hồn, té ra Lâm Lang treo ba lô lên hàng rào sắt và đang vụng về leo lên, coi bộ muốn nhảy qua.

Lâm Lang sĩ diện muốn chết, loại chuyện leo rào này trăm năm mới có một. Hàn Tuấn thấy vô cùng mới mẻ, nhin không được bật cười. Lâm Lang leo qua hàng rào xong cũng thấy được hắn, bèn vừa cười vừa vẫy tay, hô: “Sao anh còn chưa đi?”

Hàn Tuấn bật cười ha ha, vừa đánh lái vừa phát tay. Lâm Lang mới lấy ba lô xuống đã nghe tiếng chuông

lên lớp, cậu xách ba lô chạy về hướng khu phòng học, trên sân thể dục cũ phủ kín tro bụi, nước đọng thành từng vũng giữa đám cỏ dại, cậu đành phải vòng qua con đường vắng hay đi. Nhưng không đi tắt lại tốn thêm hai ba phút, cậu thở hồng hộc chạy đến bãi đất trống trước tòa nhà dạy học, di động trong túi chợt vang lên, cậu vừa chạy vừa móc điện thoại ra. Nắng trời chói lọi, nhìn không rõ màn hình, cậu nhấn tắt rồi chạy tiếp về hướng lớp học. Đến nơi, giáo viên đã bắt đầu giảng bài, cậu rón rén chuồn vô từ cửa sau, ngồi xuống dãy cuối cùng. Đây là lớp Chính trị học chung, Quan Bằng cũng có mặt, vừa thấy cậu liền canh me lúc giáo viên không chú ý mà lom khom đi chuyển xuống dãy cuối, nhỏ giọng hỏi: “Sao đến trễ vậy? Xuân khốn hả?”

*xuân khốn: thời tiết mùa xuân dễ khiến con người ta mệt mỏi, buồn ngủ

Lâm Lang vừa lật sách vừa thì thào: “Dậy trễ... Không phải cậu nói thiếu ngủ nên cúp lớp sáng nay hả, sao giờ đã dậy rồi?”

Quan Bằng cười hắc hắc hai tiếng: “Thì tại sắp thi chuyên bốn còn gì?”

Lâm Lang giật cả mình, hỏi: “Cậu mới năm hai đã muốn thi rồi sao?”

“Không phải tớ thi, mà là Tô Y Nhiên, nhỏ tính năm nay thi thử một lần, muốn tớ dạy luyện đọc chung... Mạc Tiểu Ưu cũng thi đó, cậu thi không?”

“Sao tự dưng hỏi vậy?”

“Không phải, ý tớ là cậu học tiếng Anh cũng khá lắm mà, mấy nhỏ ấy đều thi thử, sao cậu lại không?”

“Tớ bỏ lỡ thời gian đăng ký nên không thi được nữa, thôi sang năm đi, tớ thấy tiếng Anh của mình sắp thoái hóa tới nơi rồi...”

“Cái bạn dưới kia, không được nói chuyện.”

Giáo viên trên bục đột nhiên trừng xuống đây, Lâm Lang thoáng cái đỏ mặt, ngượng ngùng giật tay áo Quan Bằng. Quan Bằng ngồi thẳng lên, yên được tí đã lại nghiêng qua, nói khẽ: “Cuối tuần này lớp bọn tớ định đi chơi xuân, cậu đi không?”

Lâm Lang chẳng dám nói lời nào, nhưng Quan Bằng chưa chịu buông tha, nhẹ nhàng kéo cậu một cái. Lâm Lang đành vừa nhìn chăm chăm giáo viên vừa đáp: “Lúc này đi chơi xuân có phải hơi trễ rồi không?”

“Đúng là hơi trễ, nhưng giờ nhiệt độ đang tốt, không lạnh không nóng, hoa cũng nở hết rồi.”

Lâm Lang ngẫm một hồi, thiết nghĩ có đi chơi cũng không muốn đi cùng bạn học, giá được đi đôi với Hàn Tuấn thì hay biết mấy, song cậu nào dám nói ra, sợ Quan Bằng mắng cậu thấy sắc quăng bạn: “Tớ chả đi

đâu, lớp các cậu đi chơi tớ theo làm chi.”

Quan Bằng hơi thất vọng, cất giọng thăm oán: “Giờ một tuần tớ chẳng thấy mặt cậu mấy lần, bộ cậu bận dữ vậy hả?”

Lâm Lang xấu hổ quay mặt đi, Quan Bằng lại khom lưng lên trước ngồi, chỉ chờa cho cậu mỗi cái gáy. Trong lòng Lâm Lang áy náy khôn xiết, vươn tay đập đập lưng Quan Bằng, Quan Bằng vịn vịn vài phát nhưng vẫn không ngoảnh lại. Lâm Lang cũng ngại tiếp tục quấy rầy hấn. Môn Chính trị chẳng có gì thú vị, cậu lấy di động ra xem giờ mới phát hiện tin nhắn nhận được lúc chạy vào tòa nhà dạy học, là Cao Chí Kiệt gửi: “Trưa nay rảnh không?”

Cậu không biết tí nữa tan học Hàn Tuấn sẽ dẫn mình đi đâu và mất bao nhiêu thời gian, nên bèn trả lời: “Chắc không rảnh đâu, Hàn Tuấn bảo lát nữa tới đón tôi.”

“Vậy chiều tôi đến tìm cậu, chiều cậu có mấy môn?”

“Một môn, bốn giờ xong.”

“Bốn giờ tôi đến... Đừng có rảnh cái là dính lấy Hàn Tuấn, coi chừng mất thẩm mỹ của hai người kiệt sức bây giờ. Thân là sinh viên đương đại, chúng ta phải có không gian riêng của chính mình, biết không?”

Lâm Lang tưởng tượng bộ dạng bảo thủ giảng đạo lý của Cao Chí Kiệt mà không nhịn cười nổi. Cậu cất điện thoại vào ba lô, mới buông không lâu đã thấy di động rung lên, bèn vội vàng bốc ra, không ngờ vẫn là tin nhắn của Cao Chí Kiệt, hấn tức giận hỏi: “Cậu rốt cuộc có biết không hả?”

“Biết biết.” Lâm Lang nén cười nhắn tin trả lời, Quan Bằng bỗng quay lại hỏi: “Hàn Tuấn à?”

“Không phải, là Cao Chí Kiệt.”

“Cao Chí Kiệt này...” Quan Bằng cười đến là ám muội, nhìn cậu không nói gì. Lâm Lang lúng túng, lăm bầm: “Cao Chí Kiệt thì sao chứ?!”

Hàn Tuấn ở lại công ty hơn một tiếng đã đi ra, về nhà thay quần áo. Lúc hấn lái xe đến, Lâm Lang đã đứng chờ hấn tại góc đường ngoài trường học, cây cối ngày xuân xanh um tươi tốt, phồn hoa tựa gấm, nhưng hấn vẫn liếc mắt liền thấy ngay Lâm Lang. Lâm Lang chui vào xe, cười bảo: “Lần này đi hơi xa, em còn sợ anh không thấy chứ.”

“Giờ còn mặc áo len có thấy nóng không?”

“Nóng, nhưng nóng cũng phải về nhà mới tính được, không có đồ thay.”

Hàn Tuấn mỉm cười, quay đầu lấy cái túi to phía sau: “Sợ em nóng nên mang cho em cái áo tay dài nè, thay đi.”

Lâm Lang mở ra nhìn, còn là cái áo dệt kim xanh lá cậu thích nhất nữa chứ. Cậu liền cởi áo len ra, tròng áo tay dài vô, tóc rối dính lung tung trên trán, Hàn Tuấn đưa tay chỉnh lại giúp cậu. Tóc Lâm Lang thật mềm mại, dưới ánh mặt trời còn ánh lên sắc nâu.

Hàn Tuấn: “Lần này chúng ta ra ngoại thành ăn cơm, đi Đào Lâm Sơn Trang.”

Lâm Lang nghĩ đúng là khéo thật, sáng mới nói muốn đi chơi xuân, giờ đã chuẩn bị ra ngoại ô rồi.

Đào Lâm Sơn Trang nằm dưới chân núi Nam Sơn, là resort tổng hợp với khách sạn và nhiều điểm tham quan du lịch, phong cảnh bên trong tuyệt đẹp, chỉ mở cửa miễn phí vào thứ bảy chủ nhật, ngày thường cũng chẳng mấy ai đi do chi phí cực kỳ đắt đỏ. Lâm Lang từng ngồi xe buýt đi ngang qua một lần, thấy trước cổng đậu đầy xe hơi, cậu không rành biển số xe, nói chung lúc ấy Quan Bằng tuôn một tràng tên xe, bảo toàn xe nổi tiếng, nơi này là thiên đường của dân lăm tiền.

Hiện tại rõ ràng là thời điểm thích hợp nhất trong năm để tới đây, vì Đào Lâm Sơn Trang tên sao nghĩa vậy, có một khe núi trồng đầy cây đào, giờ đương lúc hoa đào khoe sắc. Cuối tuần trước Quan Bằng đến đây một chuyến, bảo du khách qua lại như dật cửi, đẹp thì đẹp, ngật nổi quá chật chội và ồn ào. Khi đó Lâm Lang nghe còn thấy tiếc, Hồ Lan Thành bảo “Đào hoa nan họa, nhân yếu họa đắc tha tĩnh”, chứng tỏ muốn thưởng thức hoa đào vẫn nên chọn lúc ít người.

*Hồ Lan Thành là một nhà văn, còn “Đào hoa nan họa, nhân yếu họa đắc tha tĩnh” đại khái là: Hoa đào khó vẽ, bởi vì phải vẽ được cái tĩnh của nó

Người trong sơn trang rất thưa thớt, chỉ rải rác dăm ba người, người ngồi trên băng ghế tán gẫu, người lại ngắm hoa trong khe núi.

Hàn Tuấn: “Nếu đã ra ngoài chơi thì đi dạo một lát hăng ăn cơm.”

Người xưa nói dọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, giờ đây Lâm Lang đã thực sự cảm nhận được rồi, khi con người hòa mình vào thiên nhiên, ngay cả tinh thần cũng dỗi dào hơn bình thường. Hoa đào đã nở đến độ mi, rơi rụng đầy khe núi, đã có thể trông thấy trái đào xanh xanh. Khiến Lâm Lang kinh ngạc nhất là họ càng tiến vào trong, hoa càng nở rộ, khi vào sâu tuốt trong cùng, hoa cứ như mới nở không lâu, so với cảnh tượng điêu tàn bên ngoài cứ như hai thế giới.

*nở đến độ mi: độ mi là 1 loại hoa luôn nở cuối cùng, sau nó không còn hoa nào nở nữa, nên cụm từ này còn mang ý nghĩa là sắp tàn/sắp kết thúc

Hàn Tuấn rõ ràng đã sớm chuẩn bị, mang theo cả máy ảnh tới đây. Lâm Lang chốc thì trèo lên một cây đào lớn, nói vọng từ phía trên: “Phải chụp toàn thân em đó.” Chốc lại đứng trên một tảng đá, bảo: “Đừng chụp chân em, chụp từ bụng lên được rồi.”

Hàn Tuấn nhất nhất làm theo, thấy đằng trước có mấy cô bé lại đây, bèn quay sang bảo Lâm Lang: “Nhờ họ chụp cho tụi mình một tấm đi, hai ta chưa có tấm chụp chung nào đâu.”

Lâm Lang hơi chột dạ, Hàn Tuấn cười cười: “Em đừng khắc hằn bốn chữ có tật giật mình lên trán được không, mình chụp ảnh chung thì họ có thể nhìn ra cái gì chứ.”

Nói đoạn, hắn liền đi về hướng mấy cô gái, còn Lâm Lang thì giả vờ tạo dáng lạnh lùng. Hàn Tuấn nói vài câu, rồi sải bước chạy về, cười ôm chặt vai cậu. Lâm Lang đang mất tự nhiên thì bỗng nghe cô bé chụp ảnh nói: “Em trai dịch tới gần anh một tí đi.”

Lâm Lang nghe thế lập tức mở cờ trong bụng, đối phương xem họ là anh em, vậy cậu còn e ngại gì nữa, làm em đương nhiên phải ra dáng em, thế là cậu hô to: “Chờ chút, chờ chút.”

Kêu xong, Lâm Lang hào hứng leo lên tảng đá phía sau, cười toe toét ôm cổ Hàn Tuấn từ sau lưng, chẳng khác nào đứa trẻ nghịch ngợm: “Đợi lát nữa cô kia hô một hai ba, anh phải nói ”cà” theo em nha.”

*phiên âm của “cà” là qié · zi, đọc lên sẽ nghe như cười

“Ấu trĩ quá, tôi không nói đâu.” Hắn cự tuyệt dứt khoát, lại nắm lấy bàn tay đang rủ trước ngực mình của Lâm Lang. Người đối diện tựa hồ cũng bị cảnh tượng hài hòa huynh hữu đệ cung của họ lấy nhiễm, cười nói: “Em chụp nha, 3 2 1.”

“Cà.”

Giọng cực kỳ nhỏ, song Lâm Lang vẫn nghe thấy, khi tiếng “tách” vang lên, cậu khẽ hô một tiếng “cà”, sau đó nắm chặt hai tay hắn. Lâm Lang ôm chặt hơn, sợi dây đỏ treo nhẫn rớt ra khỏi cổ áo cậu, ánh vàng lấp lánh.

Ảnh chụp thoáng chốc bắt được quang ảnh của thanh xuân và ái tình, tốt đẹp mà ấm áp, mang theo sắc hồng của hoa đào. Lâm Lang trẻ tuổi thanh tú ôm cổ Hàn Tuấn, cười rạng rỡ mà ngượng ngùng, mi mắt cong cong, hàm răng trắng tinh tựa ánh sáng thánh tư. Mà Hàn Tuấn lại anh tuấn và dịu dàng quá đỗi, hắn nắm tay Lâm Lang, mắt tỏa ra hào quang sắc sỡ chỉ thuộc về người đang chìm sâu trong bể tình.

Ngày 22 tháng 4 năm 2007, mùng 6 tháng 3 Âm lịch, Lâm Lang mười tám, Hàn Tuấn hai mươi bảy.

Đây là quãng ngày tươi đẹp nhất, đây là hai người yêu nhau đắm say.

193. Chương 193: “đọc Lén”

Bốn giờ chiều, Cao Chí Kiệt quả nhiên lái xe tới đây. Trước kia mỗi lần đến trường, Cao Chí Kiệt toàn lái con xe thể thao chói lọi rất chi gây chú ý của hần, Lâm Lang cảm thấy quá rêu rao, cũng chẳng dám lên xe hần. Bây giờ Cao Chí Kiệt mới đổi sang một chiếc xe trắng. Thực tình mà nói, Lâm Lang luôn ôm tâm trạng phức tạp với mấy người hờ cái là đổi xe như Hàn Tuấn và Cao Chí Kiệt, đủ cảm xúc hâm mộ ghen tị căm hận, cùng là con người với nhau, cứ sao lại phân chia rạch ròi ba bảy loại. Dù cùng tốt nghiệp từ đại học F, Cao Chí Kiệt có thể chưa tốt nghiệp đã lái xe, dân chúng nông thôn như cậu phần đầu mười mấy năm cũng chưa chắc mua nổi cái nhà, không chừng còn phải ngày ngày cưỡi xe điện đi làm.

Cao Chí Kiệt mở cửa xe, nói: “Lên xe đi.”

Lâm Lang lên xe, nhưng Cao Chí Kiệt lại không ra khỏi trường, mà cho xe chạy đến con đường Chỉ Viên cuối phía Bắc. Cái tên “đường Chỉ Viên” cũng rất giàu ý nghĩa, là từ đọc trại của “học dĩ trí viễn”, lại mang hàm nghĩa “mỹ cảnh như tư, kiến nhi chỉ bộ”. Hoa anh đào khoe sắc rực rỡ hai bên đường Chỉ Viên, hiện vẫn đang giờ lên lớp, trên đường vắng hoe chẳng có mấy ai. Cao Chí Kiệt tháo dây an toàn rồi nằm ườn ra ghế, thở dài: “Vẫn là trường tốt nhất, yên tĩnh.”

*học dĩ trí viễn: học để tiến xa; mỹ cảnh như tư, kiến nhi chỉ bộ: cảnh đẹp đến thế, thấy phải dừng chân

Lâm Lang cũng cởi dây an toàn, hỏi: “Chúng ta không ra ngoài hả?”

“Chưa nghĩ ra đi đâu, chỉ là muốn gặp cậu thôi.”

Không khí trong xe ngày càng ám muội, cổ họng Lâm Lang giật giật, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chỗ này đẹp thật, tôi ở trường cả ngày mà còn chưa tới đây bao giờ đâu.”

Cao Chí Kiệt cười cười, mở miệng hỏi: “Đúng rồi, gần đây cậu có nhận cuộc gọi từ số lạ nào không?”

“Hả.” Lâm Lang ngẩn ra, trên mặt thoáng chút mờ mịt, lại có vẻ buồn buồn, tiếp theo ngã người xuống lưng ghế: “Cha Hàn Tuấn gọi điện tới nhà.”

Cao Chí Kiệt vừa nghe liền bật người dậy: “Ông biết rõ chuyện các cậu rồi hả? Cậu gặp ông chưa? Hàn Tuấn nói sao?”

Lâm Lang im lặng, đoạn nhẹ giọng đáp: “Hàn Tuấn cũng chưa nói gì, chỉ bảo tôi không cần lo lắng... Tôi mới nói chuyện điện thoại với cha Hàn Tuấn một lần, ông ấy có biết hay không thì tôi không rõ.”

Cao Chí Kiệt trầm mặc một hồi mới nói tiếp: “Kỳ thực tôi đột ngột hỏi cậu có nhận cuộc gọi từ người lạ nào không, là vì sáng sớm nay bác Hàn tự dừng điện cho tôi, hỏi tôi có quen thằng bé nào tên Lâm Lang không, còn hỏi cậu với Hàn Tuấn là quan hệ gì, sao lại ở nhà Hàn Tuấn... Tôi không rõ cậu có biết chuyện cha Hàn Tuấn chưa, sợ nhờ đâu mình lăm miệng, ngược lại khiến cậu nghĩ đến gia đình Hàn Tuấn rồi đâm ra phiền lòng, thế nên mới hỏi dò xem sao...”

“Tôi nghĩ mình không nên xen vào chuyện của cậu và Hàn Tuấn, ngộ nhỡ nói sai sẽ làm ra chuyện có lỗi với cậu, nên tôi nói giờ tôi với Hàn Tuấn không liên lạc nhiều, tình huống cụ thể tôi cũng không biết...”

Lâm Lang chẳng biết nên nói gì, chỉ mím môi, lồng ngực hơi phập phồng. Cao Chí Kiệt vươn tay qua đé vai cậu, hỏi khẽ: “Áp lực lớn lắm đúng không?”

Lâm Lang cười cười, quay sang nhìn Cao Chí Kiệt, cất giọng nhẹ nhàng mà thương cảm: “Áp lực lớn mấy cũng biết sao được, đành chịu thôi.” Nghe cậu bảo vậy, Cao Chí Kiệt vốn đã chuẩn bị một bụng an ủi, bấy giờ lại chẳng biết cất lời thế nào. Cao Chí Kiệt bật một bản nhạc piano, sau đó bắt chước Lâm Lang ngã người ra ghế lẩn nữa, nghiêng đầu ngắm những đóa hoa lộng lẫy ngoài cửa sổ. Trên trời rất nhiều mây, chốc lát đã che khuất mặt trời, Lâm Lang thấy bản nhạc piano này quen quen, giai điệu bi ai mà êm tai quá đỗi, bèn lên tiếng hỏi: “Đây là bài gì?”

“Mãi cho đến vĩnh viễn”.

“Nghe hay ghê.” Lâm Lang nhắm mắt lại: “Đạo này cứ thấy buồn ngủ miết, sáng ra cũng chẳng muốn dậy.”

“Qua mùa xuân là hết.” Cao Chí Kiệt chống người nhìn cậu, nhỏ giọng nói: “Lâm Lang, nếu cậu thấy vất vả quá thì cứ bảo với Hàn Tuấn, Hàn Tuấn sẽ giúp cậu.”

“Thực ra cũng không có gì, hồi trước nội tôi thường nói, dù cửa ải khó khăn tới đâu chẳng nữa, cứ khê cần rằng chịu đựng là qua.”

Có lẽ do quá mệt mỏi, Lâm Lang nằm trên ghế lim dim một hồi thế mà ngủ thật. Thời tiết bên ngoài thay đổi, trời hơi âm u. Cao Chí Kiệt bèn cởi áo khoác, nhẹ nhàng đắp lên người Lâm Lang. Lâm Lang lại thoát cái bắt được tay hắn, gọi như nói mơ: “Hàn Tuấn, anh đừng đi...”

Tay Lâm Lang trắng nõn mà thon gầy, quãng bán nguyệt trên móng tay cũng rất ít. Trong lòng Cao Chí Kiệt dâng tràn ngày xuân ấm áp, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, giữ nguyên tư thế cực khổ, chẳng dám động đậy mảy may.

Nhưng dầu lưu luyến là thế, hắn vẫn sợ Lâm Lang thức dậy sẽ xấu hổ, liền lặng lẽ rút khỏi tay cậu. Lâm Lang cũng không nắm chặt, hắn rút ra rất dễ dàng. Ngoài trời nổi gió, cây hoa dong đưa lả lướt, thiết nghĩ phong cảnh như vậy mà Lâm Lang không thể ngắm cùng mình quả thực quá đáng tiếc. Hắn thò tay toan đánh thức Lâm Lang, song lại sợ quấy rầy cậu ngủ, đang chần chừ thì Lâm Lang tỉnh, cậu híp mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ, thấy trời u ám thì có chút kinh ngạc, ngồi dậy bảo: “Tôi ngủ lâu dữ vậy sao, trời tối rồi hả?”

“Chưa tối, trời nhiều mây thôi.” Cao Chí Kiệt cười hỏi: “Mệt thế cơ à, nằm một tí đã ngủ?”

Lâm Lang vừa phàn nàn vừa duỗi tay, cất giọng biếng nhác mà trẻ con: “Anh bật nhạc gì mà cứ như nhạc thôi miên ấy, tôi đã sẵn buồn ngủ rồi, nãy có nói với anh là đạo này tôi thêm ngủ mà... A, ngoài kia đẹp quá nha!” Lâm Lang phát hiện khung cảnh bên ngoài, ghé mặt lên cửa kính ngắm đến si ngốc, trong lòng

còn tiếc nuôi giờ chưa tới thời điểm hoa rụng, bằng không sẽ còn đẹp hơn. Cao Chí Kiệt hỏi: “Muốn mở cửa sổ không?”

“Thôi.” Lâm Lang sợ người đi ngang qua thấy tên con trai ngồi im lìm trong xe sẽ cảm thấy quái dị: “Trời gió lắm, tôi lại mặc đồ mỏng...”

Cậu cúi đầu mới phát hiện cái áo khoác rơi xuống lúc mình ngồi dậy, quay sang thấy Cao Chí Kiệt chỉ mặc mỗi áo sơ mi, bèn chỉnh lại áo khoác rồi đưa qua: “Anh khoác đi, đừng để bị cảm.”

“Tôi quanh năm suốt tháng chả mấy khi bị cảm đâu, thân thể cường tráng lắm.”

“Vậy càng không nên lơ là, người không thường bị cảm một khi phát bệnh sẽ nặng lắm đó, mùa này rất nhiều người bị cảm, anh cũng nên cẩn thận.” Nói đoạn, Lâm Lang liền nhào qua phủ áo khoác lên người Cao Chí Kiệt. Cao Chí Kiệt hí mắt, nghe thấy mùi hương thoang thoảng vừa giống sữa tắm vừa giống nước hoa trên người Lâm Lang, cười hỏi: “Người cậu bôi cái gì vậy, thơm quá?”

Lâm Lang đỏ mặt, ngửi ngửi cánh tay mình: “Thơm á? Sao tôi không nghe mùi gì hết? Chắc mùi kem dưỡng da đó, gần đây da mặt hơi khô nên mua lọ kem dưỡng da, hồi trước tôi hay xài Hoàng tử Ếch, còn thơm hơn loại này.”

“Hoàng Tử Ếch?” Cao Chí Kiệt bật cười. Mặt Lâm Lang càng đỏ, Hoàng Tử Ếch là kem dưỡng da trẻ em, nhưng vừa tốt vừa rẻ, cậu lớn ngần này mà vẫn dùng nó, giá có hơn một đồng thôi.

Cao Chí Kiệt khởi động xe, vòng về hướng cổng trường, lơ đãng hỏi: “Nãy nằm mơ à?”

Lâm Lang kinh hãi, vội hỏi: “Tôi nói mơ hả?”

Cao Chí Kiệt cười xấu xa, gật đầu: “Cậu cứ luôn mồm nói không muốn không muốn đừng mà...”

“Không đời nào!” Lâm Lang đỏ mặt bật cười: “Tôi chưa bao giờ nói mơ hết, anh đừng hòng dụ tôi nói.”

Cao Chí Kiệt cười ha ha: “Cậu nói mơ thật, mời tôi ăn cơm đi rồi tôi tiết lộ cho nghe.”

“Tôi không thèm nghe đâu.” Lâm Lang gài dây an toàn: “Tôi không đem tiền, không mời anh được, đưa tôi về nhà trước đi.”

“Không muốn biết thiệt hả, có liên quan tới Hàn Tuấn đó nha.”

Lâm Lang thoáng sửng sốt, xấu hổ bảo: “Tôi cũng đâu mơ thấy chuyện đáng xấu hổ gì, chẳng sợ anh nghe.”

Cao Chí Kiệt phì cười không nói gì, Lâm Lang quay qua thấy hắn cười xấu xa, ngượng ngùng mà rằng: “Tôi thực sự không mơ thấy chuyện đáng xấu hổ gì hết...”

Cao Chí Kiệt rút cuộc nghe được cái gì, Lâm Lang sau cùng vẫn không hỏi ra. Ăn cơm xong, Cao Chí Kiệt chở cậu về nhà, ngồi lại một lúc mới đi. Lâm Lang gửi tin nhắn cho Hàn Tuấn, Hàn Tuấn gọi lại bảo hắn không ở thành phố F, tối mới về.

Khi màn đêm buông xuống, trời bất chợt đổ mưa, cũng không lớn, chỉ tí ta tí tách. Lâm Lang ngồi trước cửa sổ, đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa viết nhật ký dưới ánh đèn bàn. Viết xong đã tám giờ rưỡi, song Hàn Tuấn vẫn chưa về, cậu liền gỡ nhật ký đọc lại ghi chép ngày xưa. Cậu mua quyển sổ này từ trước khi lên đại học, hồi ấy thực ra vẫn chưa viết hết quyển cũ, nhưng cậu nghĩ lên đại học nghĩa là hoàn cảnh mới, tất thấy phải làm lại từ đầu, thành thử mới mua quyển khác.

Ngay từ trang nhật ký đầu tiên đã viết về Hàn Tuấn: “Đang quét dọn vệ sinh thì hai người đẩy cửa vào, một người tóc vàng, người kia thì không giống sinh viên mà giống giáo viên hơn.”

Ký ức ngày ấy vẫn vẹn nguyên, dù không tính là hồi ức đẹp, nhưng trong nhật ký không hề chất chứa oán giận, ngay cả chuyện Cao Chí Kiệt vì cái chậu mà nổi xung với mình cũng không viết, phần kết luận chỉ hồi tưởng ấn tượng về trường mới, cuối cùng còn bổ sung một câu: “Hàn Tuấn kia giải vây giúp mình, sau này có cơ hội phải cảm ơn anh ta đàng hoàng.”

Song cuối trang lại mọc thêm một dòng bút bi: “Chừng nào em định cảm ơn tôi, quên rồi hả?”

Lâm Lang thế mà không biết câu này thêm vô lúc nào, hồi Tết Hàn Tuấn thẳng thắn khai rằng đã đọc nhật ký của cậu, cậu còn tưởng chỉ là “đọc lén”, dè dặt hẳn lại trắng trợn đến vậy, đọc thì đọc đi, còn dám bình luận nhảm nhí lên nhật ký của người ta. Cậu lật tiếp vài trang, phát hiện cơ hồ dưới mỗi trang dính dính tới Hàn Tuấn đều bổ thêm một câu na ná như “phê bình chú giải”. Lâm Lang mỉm cười, trong đầu chợt lóe sáng, mặt thoát cái đỏ bừng, vội vàng lật tới hôm Trung thu.

194. Chương 194: Cuộc Đời Tươi Đẹp

Trung thu hôm ấy chắc chắn là ngày quan trọng nhất trong đời Lâm Lang, vài ngày sau cậu mới dựa vào hồi ức để bổ sung ngày đó vào nhật ký. Bởi cảm thấy quá tốt đẹp quá trọng yếu, nên cậu miêu tả đặc biệt cặn kẽ, ngay cả sáng trưa tối ăn gì cũng ghi chép vào nhật ký, lần làm tình đầu tiên được diễn tả rất chi tiết, từng cảm giác, từng cái đụng chạm, cùng với cảm xúc khó lòng ức chế khi thấy Hàn Tuấn đạt cao trào.

Nhưng mô tả càng chi tiết, Lâm Lang càng cảm thấy bối rối, quả thực xấu hổ không chịu nổi, cậu là người dễ ngượng và hướng nội, chưa bao giờ thổ lộ cảm xúc chân thật với Hàn Tuấn, vài lần ở trên giường Hàn Tuấn hỏi cậu có thoải mái không, cậu luôn xấu hổ không chịu trả lời, sợ Hàn Tuấn nghĩ mình quá dâm dăng. Cậu còn nhớ có một dạo vô tình bắt gặp Hàn Tuấn đang xem phim đen, liền hỏi hắn sao lại xem cái kia, kết quả Hàn Tuấn bảo là trên giường cậu cứ luôn kháng cự hắn, hắn muốn học lại kỹ xảo. Lâm Lang lúc ấy chỉ “à” một tiếng, trên mặt hơi phát nóng. Thầm nghĩ cũng đâu thể nói kỹ thực cậu kháng cự hắn chỉ là làm bộ thể thôi, chẳng qua sợ Hàn Tuấn phát hiện sẽ cho rằng mình quá vô sỉ, khinh thường mình

đường đường là đàn ông lại cam tâm tình nguyện bị đè bên dưới, còn có thể hưng phấn một cách đáng xấu hổ như vậy.

Song những xúc cảm thật lòng ấy, nổi rung động khi được Hàn Tuấn hôn môi, cơn run rẩy không cách nào kiềm nén khi nhìn thấy thân thể trần ngập tính xâm lược của Hàn Tuấn, si mê dành cho Hàn Tuấn, tất thấy bí mật không thể cho ai biết đều được cậu viết trong nhật ký, chính cậu gần như đã quên bống những dòng mình viết, thế nên lúc Hàn Tuấn nói hấn đọc lên nhật ký của cậu, cậu cũng chẳng thấy sao. Cậu không dám đọc tiếp nữa, mà trực tiếp lật đến trang sau, phần cuối nhật ký hôm ấy viết rằng: “Tuy mới đầu đau lắm, bụng trường trường cũng rất đáng sợ, nhưng là một ngày vô cùng tốt đẹp, mình yêu anh ấy.”

Bên dưới là bút tích màu xanh biển, Hàn Tuấn chêm vô một câu: “Đây cũng là ngày tuyệt vời nhất cuộc đời tôi, Lâm Lâm, cảm ơn em, cảm ơn em đã yêu tôi đến vậy, tôi cũng rất yêu em, có được em là chuyện đáng kiêu ngạo nhất đời tôi.”

Hấn rõ ràng đã đọc nhật ký này không chỉ một lần, vì đằng sau vẫn còn hai lời bình nữa với màu bút khác nhau, đoạn ở giữa thậm chí đánh dấu ngày, là hôm trước Tết âm lịch, cũng là ngày cậu về nhà: “Trong nhật ký không tính, tôi muốn nghe chính miệng em nói em yêu tôi nhiều bao nhiêu.”

Đoạn cuối cùng viết bằng bút lông đen: “Quà Tết năm nay, tôi tặng chính mình cho em, có lẽ chính em cũng không biết rằng khi làm tình em luôn run rẩy không ngừng, luôn nức nở gọi tên tôi. Lâm Lâm, chưa khi nào tôi cảm nhận được tình yêu của em mãnh liệt đến thế, khoảnh khắc ấy thật muốn nuốt em vào bụng. Lâm Lâm, em luôn oán giận tôi quá điên cuồng mỗi lần làm tình, đó là bởi tôi không khống chế được chính mình, tôi muốn em cũng mất khống chế, chỉ khi em mất khống chế tôi mới có thể cảm nhận rõ tình cảm trong em, mới có thể an tâm. Tôi chưa bao giờ mất lòng tin với bản thân như lúc này, khi đối diện với em, lắm lúc tôi cảm thấy hơi tự ti. Lâm Lâm, chúng ta phải bên nhau cả đời, tôi không rời xa em, cũng nghĩ mọi cách khiến em không rời xa tôi. Tôi đọc lên nhật ký của em, mỗi đoạn đều thêm vào cảm tưởng của mình, là vì muốn em biết rõ khi chúng ta cùng trải qua những việc đó, em suy nghĩ như vậy thì tôi lại nghĩ thế nào. Tôi muốn em biết rằng một ngày nào đó, nhật ký này sẽ thành nhật ký chung của hai ta, hơn nữa còn giữ làm bằng chứng, tương lai hai ta già rồi, nó sẽ là minh chứng cho cuộc đời chúng ta.”

Mũi Lâm Lang cay cay, nước mắt đọng đầy hốc mắt, xấu hổ và bối rối tới mức chỉ muốn bỏ chạy mất tăm ngay tắp lự. Lần nữa lật lại từ đầu, bắt đầu xem từ ngày đầu tiên, thời gian phảng phất ủa về, họ cùng nhau dạo bước trên đường sau khi song ca, cậu gục lên cầu khóc, lần đầu họ hôn môi, lần đầu thân thiết trên giường, lần đầu cậu ngán lệ nói: “Hàn Tuấn, em yêu anh lắm.”

Cậu cũng thấy được một Hàn Tuấn khác, một Hàn Tuấn tự ti, thấp thỏm, bá đạo, mỗi một, ngọt ngào và hạnh phúc trong tình yêu.

Trong tai nghe đang phát bài “Cảm xúc tuyệt đẹp”, khi hát tới câu “Hóa ra yêu thương từng trao tôi cảm xúc tuyệt đẹp”, âm nhạc bỗng chậm rãi lẫn đến như sóng biển, lại giống chuyện cũ đột ngột ủa về, chua ngọt đắng cay trong đời, vì đó là hấn, nên đều vui vẻ chịu đựng.

Mùa đông nhiều mưa cuối cùng cũng qua

Bầu trời trong trẻo ửng sắc lam nhân nhật

Tôi đắm mình trong ánh dương tươi mát đầu xuân

Ôn lại từng dòng nhật ký ngày xưa ấy

Hóa ra yêu thương từng trao tôi cảm xúc tuyệt đẹp

Tựa phong cảnh nhìn một lần là nhớ mãi

Từng yêu người tha thiết để rồi bị tổn thương

Hồi ức làm cuộc đời thêm phong phú

Chỉ khi từng khờ dại trao đi con tim

Mới thấu hiểu ngọt ngào trong đợi chờ

Chỉ khi bị phụ lòng mà hàng đêm rơi lệ

Mới hiểu được đây cũng là may mắn

Khiến anh vĩnh viễn nhớ rõ từng có một người

Đã hiến dâng trọn vẹn tâm chân tình

Trái tim từng yêu người đậm sâu

Chứa đựng một lòng can đảm ngây ngô

Từng yêu người tha thiết để rồi bị tổn thương

Hồi ức làm cuộc đời thêm phong phú

Khi tôi thanh thản tiến tới ngày mai

Cũng không hề nuối tiếc những cảm xúc tuyệt đẹp.

***Link nghe:

Cậu chỉ đọc một nửa lại luyến tiếc không muốn đọc nữa, bởi quá mức tốt đẹp, nên chẳng nỡ đọc tiếp. Cậu khép nhật ký lại, nằm sấp lên bàn, nhắm mắt lắng nghe tiếng nhạc, muốn ôm tâm tình ngọt ngào ướm át này để mơ một giấc mộng càng đẹp. Đang mơ màng ngủ thì đột nhiên có người vỗ vai cậu, ôm lấy cậu từ sau lưng. Cả giọng nói lẫn mùi hương đều quen thuộc quá đỗi, cậu nhắm mắt lại, xoa cái tay đang ôm mình, cất tiếng gọi: “Hàn Tuấn...”

“Sao ngủ ở đây, mệt thì lên giường mà ngủ.”

Lâm Lang mở mắt, khoe miệng ngậm cười: “Chỉ chớp mắt một lát thôi, anh còn chưa về mà, sao em ngủ sớm thế được.”

“Hôm nay tôi đi thành phố D gặp cha tôi, ông ấy có cuộc họp ở đó.”

Lâm Lang đứng thẳng lên, không nói gì. Hàn Tuấn hôn một cái lên mặt cậu, nói: “Tôi đi tắm đây.”

Hàn Tuấn tắm xong đi ra, Lâm Lang đã hâm nóng đồ ăn và bày chén đĩa xong: “Không biết anh ở ngoài ăn gì chưa nên em mua ít đồ ăn.”

“Còn chưa đâu, sợ về trễ quấy rầy em ngủ.” Hàn Tuấn lau lau tóc, vô phòng ngủ thay quần áo rồi ra ngoài. Lâm Lang ngồi đực mặt trên ghế, bất động nhìn hẩn mãi.

Hàn Tuấn ngồi xuống kế bên, ôm Lâm Lang hôn mạnh một cái: “Nửa ngày không gặp rồi, nhớ tôi không?”

Lâm Lang đỏ mặt, rỏ mắt xuống, gật gật đầu: “Nhớ.”

Lâm Lang không ngồi bên cạnh mà về phòng ngủ đọc sách. Hàn Tuấn ăn xong thì dọn chén đĩa vô bếp rửa. Mới rửa được một nửa, Lâm Lang bất ngờ xông tới từ sau, nhón chân ôm eo hắn. Hàn Tuấn bật cười, vừa rửa vừa ngoái đầu hỏi: “Tóm lại là sao đây, tự dưng ngoan dữ vậy?”

“Chỉ là thấy thời gian không đủ, cả đời cũng không đủ.” Lâm Lang cười hì hì, dán sát người lên lưng hắn: “Tối nay em muốn làm vận động.”

Hàn Tuấn cười nói: “Nhưng vận động kịch liệt lắm đấy, không vấn đề gì chứ?”

“Ngất xỉu luôn càng tốt, người khác muốn còn chả được hưởng thụ đâu.”

“Ồ...” Hàn Tuấn lau tay rồi xoay người lại, dùng một tay ôm Lâm Lang lên: “Vây em phải hưởng thụ sự độc quyền này cho tốt đấy.”

Lâm Lang nức nở cảm nhận được sức sống nơi hân, móng tay cậu cào bị thương lưng hân, lưu lại ấn ký của mình. Cậu gào khản giọng như phát điên: “Hàn Tuấn, em yêu anh... Yêu anh... Yêu anh...” Phản ứng của cậu khơi dậy động tác càng mạnh bạo từ hân, cuối cùng cậu chịu không nổi giày vò mà hôn mê bất tỉnh.

Lâm Lang mơ một giấc mộng thật bi thương.

Trong mộng, cậu và Hàn Tuấn đều già cả lắm rồi, tóc trắng xoá, run run rẩy rẩy. Một sáng nọ thức dậy, cậu đi gọi Hàn Tuấn rời giường, nhưng gọi lâu thật lâu mà Hàn Tuấn vẫn không trả lời cậu. Mắt cậu đã mờ, phải nhìn sát mới phát hiện Hàn Tuấn đã chết. Cậu muốn kéo Hàn Tuấn dậy, nhưng cậu cũng già rồi, lại rất gầy yếu, công không nổi Hàn Tuấn, chỉ biết ngồi dưới đất khóc không ra hơi.

Lâm Lang tỉnh khỏi mộng寐, vội vàng ngẩng đầu nhìn Hàn Tuấn, Hàn Tuấn đang ngủ say, hô hấp đều đều, lồng ngực ập ập, tim đập mạnh mẽ. Cậu suýt nữa khóc thành tiếng, trợn to mắt nhìn đêm tối mờ mịt.

Đúng vậy, Hàn Tuấn lớn tuổi hơn cậu, nếu tương lai hân chết trước thì cậu nên làm gì bây giờ? Nên đi theo hân hay một mình sống tiếp trên đời, khi ấy bà nội cậu không còn nữa, có lẽ cũng cắt đứt liên lạc với bác và cô, không con cái, không vương bận, sống một thân một mình.

Nhân thế mù mịt, một thân một mình.

Động tác của cậu đánh thức hân. Hàn Tuấn bật đèn, hí mắt hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

“Hàn Tuấn, em chỉ có mình anh thôi, anh không thể bỏ em mà chết trước.”

Hàn Tuấn thoáng sửng sốt, thấy ánh nước lấp lánh trong mắt Lâm Lang, bèn ngồi dậy, vuốt ve tay Lâm Lang, nghĩ một hồi mới nói: “Tôi từng xem một bộ phim truyền hình, trong đó có lời thoại thế này, chẳng biết tính mạng con người có thể làm thành ước định không. Lâm Lâm, giờ tôi cũng muốn nói với em rằng chẳng biết tính mạng con người có thể làm thành ước định không, nếu có thể, tôi nguyện ước định với em.

Đến khi hai ta già lắm rồi, sáng nào đó thức dậy, tôi cúi đầu nhìn em ngủ trong lòng mình, nhẹ giọng gọi: “Lâm Lâm, Lâm Lâm.”

Nhưng em không trả lời tôi, tôi thử hơi thở của em, phát hiện em đã chết, tôi sẽ hôn hôn em, sau đó uống thuốc ngủ tôi chuẩn bị sẵn.”

“Vì sao uống thuốc ngủ, anh sợ đau hả?”

“Không phải sợ đau, tôi hy vọng lúc chết khuôn mặt vẫn an tường, như vậy khi người ta phát hiện chúng ta đã chết và ôm nhau nằm trên giường, thấy cả hai đều thanh thản thì sẽ nói: “Xem kìa, hai người họ yêu nhau cỡ nào chứ, cứ tưởng họ phải sống gian nan lắm, không ngờ lại ra đi thanh thản đến vậy.” Cái khác có lẽ không cho em được, nhưng tôi sẽ để người khác biết rằng trọn đời này em luôn được yêu thương, đối mặt tử vong cũng sẽ không sợ hãi.”

Trong đầu Lâm Lang sáng rõ, cậu nghĩ, nếu tương lai Hàn Tuấn đi trước mình một bước, cậu cũng muốn làm thế. Cậu mặc cho hai người bộ đồ đẹp nhất, chân quần vào nhau, cánh tay cũng ôm lấy nhau, rồi cậu uống thuốc ngủ, giữ nguyên nụ cười khéo léo, lẳng lặng chết cùng một chỗ.

Mọi người phát hiện họ, sẽ nhỏ giọng nói: “Coi kìa, họ yêu nhau tới mức nào chứ, nam nữ bình thường cũng chẳng tốt bằng họ đâu.”

195. Chương 195: Ba Chồng Giá Lâm

Cảnh tượng như vậy chỉ nghĩ đến thôi đã khiến cậu nhiệt huyết sôi trào. Sống hay chết đều ở bên nhau, ngay cả tử vong cũng chẳng thể chia lìa họ.

Hàn Tuấn hôn hôn trán cậu, giọng nói vẫn hàm chứa một nỗi lo do tỉnh giấc giữa đêm: “Em đừng suy nghĩ linh tinh, cách nghĩ của em quá bi quan, như thế không tốt, nên sửa đi. Tin tưởng tôi, hai ta sẽ sống rất tốt.” Nói rồi, hắn với di động trên đầu giường, ôm cậu chụp cái tách, ánh sáng chớp nhoáng như tia chớp xẹt qua màn đêm, lưu giữ hình ảnh hai người ôm nhau, Hàn Tuấn đưa cậu xem, bảo: “Em coi nè, xứng đôi lắm đúng không? Người thế này mà không cho ở chung thì ông trời đúng là mù mắt rồi.”

Lâm Lang phì cười, gật đầu nói: “Một ngày nào đó người nhà của chúng ta sẽ chấp nhận cả hai, chúng ta có thể cùng về nhà, người trong thôn hỏi anh là ai, em sẽ trả lời rằng anh là anh hai em, nếu người ta hỏi em có anh hai từ bao giờ, sao họ không biết, em sẽ nói đây là anh kết nghĩa của em, ngay cả nội em cũng rất thích anh. Nhiều năm trôi qua, cả anh với em đều già đi, người trong thôn đều biết mặt anh, xem anh là người nhà, thấy anh về chung với em sẽ nói, nhìn anh em họ kìa, tuy không có quan hệ huyết thống nhưng còn hòa thuận hơn cả anh em ruột. Hai ông già chúng ta đi thăm mộ ba mẹ em, ai mệt đi không nổi thì người kia dìu, rầm rầm rì rì, vừa già vừa đáng yêu...”

Hàn Tuấn ôm cậu khẽ mỉm cười, mưa rơi tí tách ngoài kia, trong niềm ao ước hướng về tương lai của họ, cơ hồ mỗi phút giây đều có hình bóng người kia. Cuộc đời họ chỉ vừa chớm bắt đầu, lại như thể trọn đời đều có bóng dáng lẫn nhau.

Lâm Lang không biết Hàn Tuấn đi gặp cha hắn rốt cuộc nói những gì, mà sáng hôm sau thức dậy, cậu vừa mặc xong quần áo ra phòng khách, liền nghe điện thoại vang lên. Điện thoại chỉ reo hai tiếng cậu đã bắt máy, tim nảy lên tận cổ họng, dè dặt nói: “Xin chào, cho hỏi là...”

“Là Lâm Lang đúng không?”

Nghe âm thanh trong điện thoại, ý nghĩ hiện lên trong đầu Lâm Lang là “mình biết ngay mà”, cậu thở dài thườn thượt, cố gắng khiến giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh: “Chào bác ạ.”

Cha Hàn cũng không khách sáo với cậu, trực tiếp vô tư thẳng chủ đề: “Cậu thấy chúng ta nên nói chuyện trong điện thoại hay gặp mặt một lần?”

Hàn Tuấn trong bếp gọi cậu xuống ăn cơm, Lâm Lang đáp một tiếng, đoạn cất giọng run run: “Con muốn gặp mặt bác.”

Cậu nghĩ phải đích thân đi gặp mới xem như lễ phép đúng không, sao có thể giải quyết vấn đề quan trọng như vậy cùng cha của Hàn Tuấn qua điện thoại chứ. Dầu cảm thấy hy vọng thật xa vời, cậu vẫn muốn thử một lần, chung quy đối phương cũng là cha của người cậu yêu, là ràng buộc máu mủ không thể dứt bỏ.

“Vậy được rồi, sáng mai cậu phải học đúng không, trưa chúng ta gặp mặt tại phòng 405, khách sạn Duyệt Lai, đường Xuân Giang, phía Bắc trường các cậu.”

Lâm Lang muốn nói dăm câu hay ho nịnh bợ cha Hàn Tuấn, song cậu thê mà chẳng biết nói gì, chỉ số thông minh trên phương diện xã giao của cậu gần như ngốc nghếch. Cúp điện thoại xong, cậu lết dép lê đến bên bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống, cất giọng chẳng chút sợ hãi: “Vốn không muốn nói với anh, nhưng em sợ mình làm hỏng việc, anh lại trách em lừa anh. Em muốn đi gặp bác trai, vừa rồi ông ấy gọi điện tới nhà, em nhận lời rồi.”

Hàn Tuấn quả nhiên kinh hãi, cất giọng có chút kích động: “Em đừng đi, việc này giao cho tôi là được rồi, tôi đi gặp ông ấy.”

“Em nên học cách chấp nhận, không muốn anh gánh vác thay em. Vả lại anh cũng hiểu mà, đằng nào chả phải đi, cuối cùng em vẫn phải đối mặt với ông ấy thôi, đâu thể trốn tránh cả đời đúng không?”

Hàn Tuấn mím môi, không múc canh nữa, mà ném cái muôi vô nồi, trầm mặc một hồi mới hỏi: “Vậy tôi có thể làm gì cho em?”

Lâm Lang cầm lấy muôi, ngẩng đầu cười hỏi: “Cái gì cũng được sao?”

Hàn Tuấn nâng mắt nhìn cậu, mỉm cười: “Vậy em đồng ý đi, bất kể phát sinh chuyện gì cũng không được rời xa tôi.”

“Mặc kệ cha tôi nói gì với em, em cũng phải nhớ kỹ, đó là ông ấy nói, không phải ý của tôi. Em chỉ cần nhớ rõ tôi là đủ rồi. Biết chưa?”

Lâm Lang cười, múc đầy canh rồi đưa qua: “Biết rồi biết rồi, ăn canh lẹ đi, anh cũng đừng coi thường em được không, tốt xấu gì em cũng là sinh viên tài cao của trường chúng ta mà, thầy cô còn khen em giỏi ăn nói nữa kia.”

Hàn Tuấn lạnh mặt nhận chén canh, cười nhạt: “Em cầm bản thảo đã học thuộc lòng thì mới ăn nói tốt, có giỏi em thử phát huy ngầu húng mà xem!”

Lâm Lang bật cười ha ha, cười như vậy, chính cậu cũng thấy thoải mái hơn hẳn. Hàn Tuấn bỗng vươn tay ra, cậu sững sốt một lát mới phát hiện hắn đang lau vụn bánh mì trên khóe miệng mình. Khiến cậu bối rối

là Hàn Tuấn lại không vứt đi, mà nhón bỏ vô miệng hắn. Cậu ngẩn ngơ ngắm Hàn Tuấn, cảm thấy hắn thật xuất chúng, thật ưu tú, mình đúng là nhặt được bảo bối rồi.

Biểu cảm ấy ngay cả Hàn Tuấn cũng chú ý tới, hắn im lặng bật cười, cọ cọ mũi cậu, hỏi: “Dám nhìn lên tôi trắng trợn thế hả?”

Lâm Lang xấu hổ đỏ mặt, cậu cũng chẳng biết mình bị làm sao, có khác nào hoa xuân nở đến độ mi đầu, thế nên mới lưu luyến sắc xuân cuối cùng đến vậy. Trong lòng cậu càng sợ hãi, si mê dành cho Hàn Tuấn lại càng sâu nặng, cơ hồ đến chính cậu cũng không thể khống chế. Lâm Lang phát hiện không chỉ Hàn Tuấn, ngay cả cậu cũng có ham muốn chiếm hữu, hơn nữa còn mạnh mẽ quá đổi. Cậu phải tận lực kiềm nén mới không lao tới cắn nuốt lý trí của mình như một mãnh thú.

Hàn Tuấn gieo hạt giống hoa tình ái, sau gần hai năm dốc lòng tưới nước, nay đã tới lúc nảy mầm nở hoa. Hơn nữa, trước đây Hàn Tuấn chăm tưới nước và hao phí nhiều tâm tư đến thế, dự tính dốc hết tính mạng để theo đuổi, rốt cuộc cũng chăm chút được một đóa hoa rực rỡ đến gần như đáng sợ trong lòng cậu.

Hàn Tuấn rõ ràng không yên tâm cậu một mình đi gặp, buổi trưa chẳng những đích thân chở cậu tới chỗ hẹn, mà còn dặn đi dặn lại rằng: “Em phải nhớ kỹ mọi lời tôi dặn, nếu cha tôi nói gì đó khó nghe, em nhin được thì ráng nhin, không nhin nổi thì quay lưng bỏ đi cũng chẳng sao, tôi ở đây chờ em.”

Tự tin trong lòng Lâm Lang đã không mạnh bằng ban sáng, cậu cười cười, nhìn gương chiếu hậu một chốc, có điểm ảo não mà rằng: “Đáng lẽ em nên cắt tóc.”

“Đừng sợ, em để tóc dài càng đẹp, tự tin lên nào, nếu chỉ xét bề ngoài thì em tuyệt đối đứng nhất. Cha tôi cũng xem như phần tử trí thức, sẽ không nói gì quá khó nghe đâu.”

“Em không sợ, mà đang hồi hộp.”

Hàn Tuấn đột nhiên phì cười, trêu chọc cậu: “Sắp gặp ba chồng tương lai mà, khó tránh hồi hộp cũng phải.”

Lâm Lang đỏ mặt, đang muốn nổi xung thì Hàn Tuấn đã ôm lấy cậu, vỗ lưng cậu nhẹ nhàng: “Thật xin lỗi, khiến em khó xử rồi.” Đoạn hắn vuốt cổ cậu: “Tôi hổ thẹn lắm.”

Lâm Lang im lặng bật cười, ôm Hàn Tuấn một cái rồi dựng thẳng người dậy, mở cửa xe: “Em phải đi rồi, vốn đã không có ấn tượng tốt, đến trễ nữa thì hỏng bét.”

Lâm Lang vào khách sạn, trực tiếp đi thang máy lên tầng bốn, nhân viên phục vụ dẫn cậu đến trước cửa phòng 405, rồi nhẹ nhàng gõ cửa, thưa: “Hàn tiên sinh, có khách tìm ngài.”

“Gọi cậu ta vô đi.”

Nhân viên phục vụ nghe thế liền ra hiệu cho Lâm Lang. Tim Lâm Lang đập thình thịch liên hồi, cậu đẩy cửa ra, mắt chẳng dám nâng đã khom người chào, nói khẽ:

“Chào bác, con là Lâm Lang...” Cậu ngừng một hồi, không nghe đối phương lên tiếng nên bổ sung một câu: “... Lâm trong thụ lâm... Lang trong lâm lang mãi mãi...”

*thụ lâm: rừng cây; lâm lang mãi mãi: rực rỡ muôn màu

“Ngồi đi.”

Giọng cha Hàn nghe trẻ hơn trong điện thoại, Lâm Lang ngẩn đầu, cảm thấy hơi kinh hoàng. Tướng mạo cha Hàn na ná Hàn Tuấn, giống Hàn Tuấn khi về già, chỉ là không có vẻ khô ngô của Hàn Tuấn, tóc đã hoa râm, bộ dáng trên dưới năm mươi tuổi, nhưng rất cao lớn, ngồi trên sofa hiển lộ khí thế không giận tự uy.

Thoạt nhìn quả thực trẻ hơn tuổi thật nhiều, đàn ông thành công trong sự nghiệp thường không lộ tuổi tác, sáng nay Hàn Tuấn mới cho cậu biết người trước mắt thực chất đã năm mươi tám tuổi. Ba mươi tuổi có con, thời ấy coi như tương đối trẻ, Lâm Lang không biết tại sao quan hệ cha con họ lại lãnh đạm đến vậy.

Cha của Hàn Tuấn lẫn lộn nhiều năm trong quan trường, dĩ nhiên không phải toàn ngồi không, hiểu rõ đạo lý đánh rắn đánh giập đầu. Điểm yếu của dạng sinh viên xuất thân nông thôn như Lâm Lang nằm ở đâu, ông chả cần điều tra cũng đoán được, thế là đi thẳng vào vấn đề: “Cha mẹ cậu biết chuyện cậu và Hàn Tuấn không?”

Lâm Lang thoáng ngẩn ra, nhất thời không kịp phản ứng, mím môi đáp: “Ba mẹ con qua đời từ mấy năm trước rồi ạ.”

Cha Hàn quả nhiên giật mình, lại hỏi: “Trong nhà không còn ai sao?”

Lâm Lang lặng thinh một lát mới trả lời: “Còn bà nội con.”

Cha Hàn giống như thổi phào nhẹ nhõm, chắc là sợ gặp trúng một cô nhi không tiền không quan hệ chỉ biết quần riết lấy Hàn Tuấn đây mà, “Bà cụ không còn trẻ nữa đúng không, cậu tính lừa gạt bà mãi chứ gì, chờ khi bà qua đời là hết nỗi lo về sau, cậu nghĩ vậy phải không?”

Lâm Lang chẳng biết nên đáp như nào, muốn nói không phải, nhưng cậu quả thực định gạt bà nội cả đời, còn nếu đáp phải, lại giống như mình chỉ ước gì bà gặp chuyện. Cậu giật giật môi, có chút hối hận vì nhất thời xúc động đưa ra yêu cầu gấp gáp, nếu nói trong điện thoại, có lẽ cậu không tới nỗi bó tay như bây giờ.

“Hàn Tuấn từ nhỏ đã không thân thiết với tôi, từ khi mẹ nó qua đời, nó cũng không ở gần tôi nữa, khi còn bé thì sống với bà nội nó, bà tạ thế thì đi theo dì Văn nó, cũng tại tôi không làm tròn trách nhiệm của một người cha, khiến nó đi lên con đường này. Nhưng mặc kệ nói thế nào, nó rốt cuộc vẫn là con trai tôi, tôi thấy cậu cũng là đứa nhỏ biết điều, chắc cũng hiểu được suy nghĩ của người làm cha. Trên đời không cha

mẹ nào hy vọng con cái sẽ bước lên con đường đồng tính luyện ái, tôi nghĩ bà nội cậu cũng vậy. Nếu hai đứa cứ khẳng khẳng cố chấp như bây giờ, cậu có biết sẽ tạo ảnh hưởng lớn cỡ nào với hai gia đình không?”

Đầu óc Lâm Lang trống rỗng, ban đầu Hàn Tuấn bảo cha hắn đã gần sáu mươi, cậu còn tưởng sẽ là một ông lão tóc trắng xoá, từng làm quan nên nói năng cũng giống mấy ông lớn trên TV, nói vài chữ lại ngừng một lát. Nhưng cha Hàn Tuấn không giống cậu tưởng tượng, ông biết cậu lo lắng nhất điều gì, sợ nhất điều gì, nên lưu loát tiến thẳng vào chủ đề.

“Con hiểu tâm trạng của bác, con với Hàn Tuấn cũng không phải ngay từ đầu đã tới bước này... Con cũng biết sẽ mang đến thương tổn thế nào cho gia đình...” Cậu bắt đầu nói năng hơi lộn xộn, chợt nhận ra hình như mình đang xuôi theo đối phương nên có chút hụt hơi, đành cười gượng, mặt lúng túng đến đỏ bừng.

“Thật xin lỗi, con... con khẩn trương quá.”

196. Chương 196: Chân Tình

Thấy cậu phản ứng ngây ngô như vậy, cha Hàn mỉm cười, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, chẳng qua giọng điệu hơn rất nhiều: “Không việc gì, đừng khẩn trương, cứ từ từ nói.”

Lâm Lang hít một hơi thật sâu, sắp xếp lại suy nghĩ, thầm nhủ với mình rằng, tương lai của cậu với Hàn Tuấn nằm trong tay cậu: “Con là dạng người gì có lẽ bác không biết, nhưng Hàn Tuấn là người thế nào, thì dù thời gian bác ở cùng anh ấy không dài, con nghĩ bác vẫn hiểu phần nào... Hàn Tuấn là người đàn ông xuất sắc nhất con từng gặp, tuy anh ấy từng có thời kỳ phản nghịch, song bác nhất định rất tự hào về thành tựu của anh ấy. Anh ấy là người trưởng thành chín chắn, tụi con cũng đã suy nghĩ cặn kẽ rồi mới đến với nhau, không phải nhất thời ám đầu mới làm ra quyết định. Con cũng không phải người phản nghịch, không phải vì kích thích hoặc ham vui mới ở bên Hàn Tuấn... Giống như bác nói, con xuất thân nông thôn, chuyện của con sẽ mang tới ảnh hưởng thế nào cho người nhà, con hiểu rõ hơn ai hết. Có lẽ bác nghĩ con thừa biết sẽ có hậu quả gì mà vẫn khẳng khẳng cố chấp như vậy là vì tư lợi, nhưng mặc kệ nói ra sao, cũng chính vì lý do ấy, bác nên biết con không phải nhất thời xúc động muốn chơi bời rồi thôi. Con chịu đựng càng nhiều, càng chứng minh con nghiêm túc với cuộc tình này... Con không khẩn cầu bác chấp nhận con, hôm nay con đến đây cũng là ôm tâm trạng vô cùng áy náy, thật lòng chẳng biết nên và có thể nói những gì. Bởi con biết bác là cha của Hàn Tuấn, trước mặt bác, vô luận đưa ra lý do gì cũng vô dụng. Con không biết nên thanh minh cho mình thế nào, nhưng dù vậy, con vẫn đến đây, vì con biết mình cuối cùng vẫn phải đối diện với bác, cũng muốn xin bác cho con và Hàn Tuấn một cơ hội.”

Mặt Lâm Lang nóng bỏng, lúc nói xong, cậu thậm chí không biết mình rốt cuộc đã nói những gì. Song cậu trông thấy vẻ mặt của cha Hàn, biết mình ít nhất cũng hòa được một điểm. Nhưng chỉ dựa vào mấy lời xuất phát từ đáy lòng đã muốn thay đổi thái độ của cha Hàn thì đừng nên hy vọng xa vời, cha Hàn im lặng nhìn cậu một hồi, nói: “Tôi biết cậu và Hàn Tuấn nặng tình với nhau, hôm nay bạn của Hàn Tuấn còn gọi điện cho tôi, bảo cậu rất tốt, lúc trước cũng là Hàn Tuấn theo đuổi cậu, thật lâu mới thành công, còn dùng một ít thủ đoạn ép buộc. Tôi nói thật, khi mới biết chuyện hai đứa, tôi hết sức khiếp sợ, đồng tính luyện ái cũng không phải vấn đề mới mẻ, tôi cũng không phải chưa từng nghe nói, nhưng quả thực không hề nghĩ nó sẽ xảy ra với con trai mình. Đồng thời, tôi cũng vì cậu, vì Hàn Tuấn mà đau lòng, chúng ta không sống ở Mỹ, với hoàn cảnh của Trung Quốc hiện nay, cậu nghĩ hai đứa có không gian sinh tồn sao? Hiện thực tàn khốc tới mức nào, bây giờ cậu còn đang đi học, sống chung với Hàn Tuấn sẽ không bị ai hoài nghi, nhưng

được bao lâu đây? Tương lai cậu bước chân vào xã hội đi làm, cậu biết hai đứa sẽ đối mặt với cái gì không, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến công việc của cậu, thậm chí gia đình cậu, mọi thứ đều cần suy xét, không phải chỉ cần hai người yêu nhau là có thể giải quyết. Ngược lại, nếu sinh hoạt và công tác bị ảnh hưởng, nó nhất định cũng ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai, khi ấy hối hận thì muộn rồi... Hơn nữa...”

Gương mặt cha Hàn vô cùng nghiêm túc, trầm giọng bảo: ”Nói ra cậu chắc cho rằng tôi ích kỷ, nhưng nếu Hàn Tuấn là đồng tính ngay từ đầu, tôi sẽ không ý kiến với việc nó ở cùng cậu, có khi còn hy vọng cậu trói chân được nó. Tuy nhiên, theo tôi được biết, Hàn Tuấn trước khi gặp cậu vẫn tốt, chứng tỏ nó có khả năng sống bình thường, kết hôn sinh con, gặp người thân bạn bè cũng không xấu hổ. Nếu đã vậy, lấy lập trường của tôi, thì chẳng cách nào chấp nhận cậu, gia đình tôi cũng không tiếp thu nổi loại chuyện như thế.

Đây cũng là nghĩ cho cậu, nếu là tình yêu khác phái, yêu nhau rồi chia tay, kết hôn hay ly hôn đều không có gì đáng nói, tìm tình mới là xong. Nhưng cậu và Hàn Tuấn thì khác, giả như ngày nào đó nó rời bỏ cậu, liệu cậu có thể sống bình thường không, nửa đời sau chẳng phải bị hủy rồi ư?”

Cảm xúc của Lâm Lang rơi vào kích động, cậu suy cho cùng vẫn còn nhỏ lắm, bèn bật thốt: “Không đâu, tụi con đã hẹn ước rồi, sẽ ở bên nhau cả đời!”

Cha Hàn bật cười khê, nhìn cậu bằng ánh mắt thích thú: “Thanh niên lần đầu rơi vào lưới tình đều vậy cả, cuộc tình nào vừa mới bắt đầu chẳng dự định bên nhau trọn đời, nhưng tại sao vẫn có nhiều cuộc chia tay, ly hôn như vậy? Tình yêu rồi sẽ nhạt dần, mối quan hệ không có pháp luật và hôn thú ràng buộc như hai đứa lại càng mong manh.”

Mắt Lâm Lang đỏ hoe, cắn chặt răng không đáp lời nào.

“Nói chung thái độ của tôi dừng tại đây, hơn nữa sẽ không thay đổi. Tôi với Hàn Tuấn vốn bất hòa, cũng không muốn làm nó mất hứng, hy vọng cậu quay về suy nghĩ cẩn thận. Cậu bé à, cậu còn trẻ, lại là sinh viên đại học nổi tiếng, chỉ cần chịu cố gắng, ngày lành luôn chờ cậu phía trước, cần gì bước lên tuyệt lộ này.”

“Bác quá bất công!” Lâm Lang bỗng ngẩng đầu lên, cất giọng nức nở: “Những lời bác nói con căn bản không có biện pháp chứng minh, lòng người chẳng cách nào đào ra được, con không thể chứng minh tụi con sẽ dắt tay nhau cả đời. Bác nói tình cảm rồi sẽ đổi thay, nhưng nếu không thì sao, nếu anh ấy yêu con cả đời thì sao, con đâu thể vì sợ anh ấy sẽ thay lòng mà chia tay anh ấy.”

Cha Hàn lặng lẽ nhìn cậu, bảo: ”Cậu hiểu lầm ý tôi rồi, lập trường của tôi chủ yếu vẫn đứng trên lập trường của Hàn Tuấn. Nó thích cậu, tôi nhìn ra được, cậu thích nó, tôi cũng thấy rất rõ, cũng biết nếu cưỡng chế can thiệp sẽ khiến hai đứa đau khổ, đồng thời càng thấy áy náy với con tôi. Dù vậy, tôi vẫn lựa chọn đứng sau ngăn cản. Tôi không phải gia trưởng phong kiến chẳng phân biệt được đúng sai, tin tôi đi, quyết định này của tôi tuyệt đối là đứng tại góc độ hết sức khả quan, muốn chỉ dẫn cho hai đứa. Thanh niên các cậu nhìn đời chưa đủ xa, mà tình cảm lưu luyến này nhất định phải để người thứ ba tác động mới đoạn tuyệt được, thế nên tôi đến đây. Tôi cũng như cậu không biết nên biện giải cho hai đứa thế nào, vì tôi làm không sai, là nhân chi thường tình, đồng thời cũng không biết có thể dùng lý do chính nghĩa gì chỉ trích hai đứa, bởi tôi biết ánh mắt thế tục hay áp lực cuộc sống chỉ là nói suông với cả hai.

Nói thật, đã ngần này tuổi còn bàn loại chuyện ấy cùng một đứa trẻ, tôi cũng thấy khó xử lắm, thậm chí còn xấu hổ, nhưng Hàn Tuấn là con tôi, trước đây bất kể nó càn quấy thế nào cũng không vượt quá giới hạn, hiện tại tôi lại không thể không can thiệp. Tuy nhà chúng tôi chẳng phải đại gia đình phong kiến gì, song đều là nhân vật có uy tín và danh dự. Dù tôi không quan tâm, chú bác của Hàn Tuấn cũng sẽ hỏi thăm, ngộ nhờ truyền đến tai ông nội nó, tội của Hàn Tuấn càng lớn. Tóm lại, dù thông cảm và hiểu cho cả hai, tôi vẫn sẽ làm giống tuyệt đại đa số cha mẹ Trung Quốc, tận khả năng tách hai đứa ra. Tôi tin nếu cha mẹ cậu còn sống, cũng sẽ làm vậy không chút do dự.”

Lâm Lang im lặng, bất động đứng đó, biết hết thủy đều không còn đường quay về. Đây là kết quả cậu đã đoán trước, nên không cảm thấy quá đau lòng, nhưng cậu vẫn là khom người, giải bày mọi lời trong lòng: “Con rất tôn trọng bác, tuy vẫn có oán giận, nhưng vẫn vô cùng kính trọng bác. Con và Hàn Tuấn suy cho cùng đều ích kỷ, với con, Hàn Tuấn không chỉ là người con yêu, mà còn là cha con, anh trai con, là tất cả của con. Như ban nãy bác bảo, lý do bác phản đối tụi con là vì bác cho rằng Hàn Tuấn không phải đồng tính triệt để, kỳ thực ban đầu con cũng biết mình không phải, con luôn cảm thấy chuyện giữa tụi con là tại Hàn Tuấn lời con lên con đường này, nên anh ấy ném chút khổ sở cũng đáng đời. Tuy nhiên, giờ con không nghĩ vậy nữa, con phát hiện con cần Hàn Tuấn, có khi còn nhiều hơn anh ấy cần con. Con nhìn anh ấy, thường tưởng tượng nếu mình yêu người khác thì sẽ thế nào, nhưng con nghĩ không ra, cảm thấy có lẽ mình chính là đồng tính, ngoài anh ấy thì sẽ không phải lòng ai khác, kết hôn đại với một người, bình bình lẳng lẳng sống qua ngày. Có lẽ không phải Hàn Tuấn chặn con giữa đường, mà là cứu vớt con, con vốn là dạng người ấy, may mà gặp được Hàn Tuấn. Bởi suy nghĩ này, con không thể bác bỏ lý do của bác, nhưng cũng vì thế, con sẽ không chủ động buông tay anh ấy, trừ phi anh ấy đề nghị trước, bằng không con tuyệt đối không chia tay. Đây là lòng tin con có được từ khi tìm thấy đường sống trong chỗ chết, dù cha mẹ con còn sống cũng sẽ không dao động.”

”Bác là trưởng bối của tụi con, kinh nghiệm về con người và sự việc cũng nhiều hơn tụi con. Trong đời người, điều gì đáng quý trọng nhất, tới tận lúc già cũng không hối hận, dẫu bác chưa từng trải cũng nhất định hiểu rõ. Con không cầu xin bác thông cảm, mà chỉ muốn thừa với bác rằng, dạng người như tụi con tuy đáng giận, nhưng cũng có nỗi chua xót và đáng thương của riêng mình. Nếu được phép lựa chọn, chẳng ai hy vọng mình sẽ thành như vậy, ai chẳng muốn thật lòng thích một cô gái như bao người bình thường khác. Con quả thực đã suy nghĩ vô số lần, giá con có thể thích một cô gái giống như đã thích Hàn Tuấn thì hay biết mấy, con cũng sẽ thấy hạnh phúc, nỗ lực làm một chàng rể tốt, dẫn cô ấy về nhà gặp gia đình. Người bình thường trên đời đông vô số kể, tại sao con không phải? Vì sao con phải chọn lựa giữa người nhà và người yêu, mà không thể sống một cách mỹ mãn.

Nhưng biết làm sao được đây, có phiền muộn và oán hận hơn nữa, thì lau khô nước mắt rồi vẫn thích Hàn Tuấn, tụi con là thế đấy, phải lòng một người đàn ông, hơn nữa cũng như nam nữ bình thường, thích đến mức chẳng nỗ lực buông tay. Trước kia con nhận lời quen Hàn Tuấn, là vì anh ấy đã đồng ý với con, con cũng tin tưởng anh ấy sẽ bảo vệ con và người nhà thật tốt, giúp con chống đỡ một mảnh trời, song giờ con không nghĩ vậy nữa. Hàn Tuấn lớn tuổi hơn con lại có năng lực, nhưng anh ấy có thể làm gì chứ, cũng sống trong hoàn cảnh giống con, có thân nhân có trưởng bối, áp lực thế tục với anh ấy cũng chẳng nhẹ hơn con phần nào, người sống sờ sờ tuyệt đối không có khả năng không để ý. Nhận ra Hàn Tuấn kỳ thực chẳng mạnh mẽ như con tưởng, con đau lòng lắm, nhưng chính bởi vậy mà càng cố quyết tâm đi theo anh ấy. Chuyện anh ấy có thể làm vì con, con cũng muốn làm cho anh ấy. Con không thể tặng anh ấy một gia đình khiến người người hâm mộ như phụ nữ, không thể sinh con cho anh ấy, cũng không thể nắm tay anh ấy ra ngoài tản bộ vào ngày nghỉ cuối tuần, tất cả những việc bình thân vụn vặt của nam nữ bình thường, thậm chí cả niềm hạnh phúc trong mắt có lẽ cũng chẳng thể cho. Cơ mà, con sẽ yêu thương anh ấy thật nhiều, thật đấy, không phải đang ở trước mặt bác nên con mới nói đâu. Con sẽ cố hết sức cho anh ấy một cuộc sống tốt nhất mà một người đàn ông có thể cho, dù cuộc sống ấy không tốt bằng dân chúng bình thường, nhưng con sẽ tận lực, đối diện với ai cũng sẽ không chột dạ hay ăy náy.”

Nước mắt lãnh dài trên mặt cậu, Lâm Lang cúi người chào lần nữa, khàn giọng thưa “Thật xin lỗi, cũng vô cùng cảm ơn thái độ của bác. Nếu Hàn Tuấn vì con mà nổi giận với bác, mong bác hãy hiểu và bỏ qua cho anh ấy.”

“Lâm Lang.” Cha Hàn đột nhiên gọi cậu lại, lặng một hồi mới bảo: “Đừng khiến bà nội thương tâm vì cậu.”

Nước mắt của Lâm Lang không nghe lời mà rớt xuống, cậu bước nhanh ra ngoài, cảm thấy có chút khó thở. Cậu mở nhầm thang máy, bèn đi cầu thang xuống lầu, giống như chẳng biết muốn đi đâu. Cậu không biết khi đối mặt với tình thân và tình yêu, liệu cậu có thực sự phấn đấu quên mình như cậu từng nói, có quyết tâm và dũng khí như vậy hay không. Tay lướt qua tay vịn cầu thang, khớp ngón tay trắng nõn gầy guộc run nhè nhẹ, chẳng khác chi cánh bướm bị dọa sợ.

Cậu thất thần ra khỏi khách sạn Duyệt Lai, ngẩng đầu bắt gặp Hàn Tuấn đang tựa vào xe hút thuốc, tựa hồ có chút sốt ruột, trong tay còn cầm di động, nom như đang chuẩn bị gọi điện cho cậu bất cứ lúc nào.

Cậu nhớ hình như Hàn Tuấn lâu lắm rồi không hút thuốc. Phát hiện Hàn Tuấn quay đầu thấy được cậu, cậu cười khê, băng qua lối đi bộ, lại chợt thấy Hàn Tuấn hoảng sợ kêu một tiếng, vừa xoay qua, một chiếc xe điện đã xông thẳng tới.

Cậu bị tông ngã lăn hai vòng trên đất, người trên xe điện cũng ngã theo. Rồi cậu nghe Hàn Tuấn gấp giọng gọi thật to: “Lâm Lâm, Lâm Lâm.”

Lâm Lang phảng phất bị đụng đến mũi, trong mắt ngập nước, cảnh xuân tươi đẹp thảng tư đan xen vào nhau, màu sắc của cây gạo nhuộm đỏ mọi đám mây trên trời. Chợt thấy cõi lòng ngọt như mật, hai chữ đơn giản biết bao, chỉ đơn giản là từ miệng Hàn Tuấn thốt ra, lại cảm thấy đặc biệt dễ nghe. Bởi lẽ trên đời người gọi cậu là Lâm Lâm, chỉ có mình Hàn Tuấn.

Cậu nghĩ, giá mình cứ thế chết đi thì tốt, chẳng cần nghĩ, chẳng cần sợ điều chi, hẳn bà nội cậu sẽ đau lòng lắm, song chỉ ít sẽ không thất vọng.

Hoặc bị thương nặng cũng tốt, vừa lúc cha Hàn Tuấn biết, thấy cậu tội nghiệp như vậy sẽ nói: “Tôi mắc kê, hai đứa thích làm gì thì làm.”

Nhưng cổ tình cậu lại chẳng hề bị thương, chỉ có hông bị đụng đau, cánh tay vẫn ổn, chân cũng ổn, ngay cả da cũng không trầy. Cậu chậm chạp đứng lên, Hàn Tuấn đã chạy tới bên cạnh cậu, vừa đỡ cậu vừa gấp gấp hỏi: “Sao rồi sao rồi?”

Lâm Lang nhếch miệng cười khê, song cổ họng nghẹn đến sinh đau, cậu ngơ ngác nhìn Hàn Tuấn, có chút bối rối mà rằng: “Sao... Sao em lại không bị gì chứ...” Nói xong, cậu òa khóc, khóc đến là thương tâm, nước mũi cũng chảy ra: “Sao... Sao... Sao lại không bị gì chứ.”

Như thể đang hận chính mình không biết cố gắng.

197. Chương 197: Đời Này Có Thể Chết, Nhưng Chẳng Thể Buông Tay

Hàn Tuấn đỏ mắt kiểm tra tay và chân cậu. Tên nhóc chạy xe điện sừng sộ chửi mắng, cũng may không bị thương gì, đứng lên muốn tìm Lâm Lang tính sổ, thấy Hàn Tuấn đỏ mắt quay đầu liếc mình một cái thì im re ngay tắp lự, chạy vài bước nâng dậy xe dậy, ủ rũ cưỡi xe bỏ đi.

Lâm Lang đã phục hồi tinh thần, thấy đáng vẽ đau lòng của Hàn Tuấn, bèn cười nói: “Không việc gì, không việc gì.”

Trên người vẫn hơi đau, Lâm Lang ráng nhịn mà chui vào xe. Hàn Tuấn vươn tay muốn cởi áo cậu, cậu khẩn trương hỏi: “Tính làm gì vậy?”

“Tôi xem em có bị thương không.”

Nói rồi, Hàn Tuấn liền xắn tay áo và ống quần cậu lên xem xét. Lâm Lang cười cười: “Em đã nói không sao mà, nếu có chuyện thì đã sớm đi bệnh viện rồi.”

“Sao bắt cần vậy, rõ ràng tôi nghe người ta bấm còi rồi... Lỡ đụng ra chuyện gì thì...”

Lâm Lang cười buồn, tựa lưng lên ghế, khoe mắt vẫn ươn ướt. Hàn Tuấn nghiêng người qua, gục lên vai cậu, nhẹ giọng hỏi: “Có phải cha tôi nói gì khó nghe không?”

Lâm Lang lắc đầu, khoe môi còn vương ý cười: “Là em không hài lòng với chính mình thôi... Không nói nữa, mình về nhà đi.”

“Không về được, ban nãy dì Văn gọi điện dặn chúng ta qua ăn cơm.” Hàn Tuấn giúp cậu gài dây an toàn. Lâm Lang hơi giật mình, hỏi: “Anh không đi gặp bác hả, đã đến cổng khách sạn rồi mà?”

Hàn Tuấn mím môi không đáp, chỉ gài dây an toàn, quay tay lái. Lâm Lang thở dài: “Anh nên thông cảm cho hành động của bác, nếu ba mẹ em còn sống, phản ứng có khi kịch liệt hơn cả ông ấy, anh còn chẳng sống sót mà ra ngoài ấy chứ. Suy cho cùng vẫn là lỗi của chúng ta...”

“Chúng ta làm gì sai, mấy năm nay tôi sống thế nào, lúc gặp mặt có thấy ông ấy quan tâm đâu. Đang bắt măn tôi như vậy truyền ra ngoài sẽ khiến gia đình mất mặt thôi.”

Hàn Tuấn không nói thêm nữa, chỉ lạnh mặt bảo: “Có thời gian tôi sẽ nói chuyện lại với ông ấy, từ nay em không cần gặp nữa, điện thoại cũng khỏi nhận, biết chưa? Tôi vẫn không tin trên đời này có chuyện tôi không xử lý được.”

Lâm Lang ngậy ra, thò tay nắm tay Hàn Tuấn, vuốt nhẹ mu bàn tay hắn: “Anh gọi điện cho dì Văn đúng không, tuy dì không nói, nhưng em biết dì vẫn cố gắng tránh gặp mặt em.”

Hàn Tuấn mỉm cười, nắm lại tay cậu: “Lại suy nghĩ linh tinh, em cũng đâu phải hồng thủy hay thú dữ, sao dì phải sợ em chứ? Dì Văn không giống cha tôi, dì coi em như đứa con trai khác, không gặp là vì sợ em mất tự nhiên, không muốn quấy rầy chúng ta.”

Lâm Lang nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ, Hàn Tuấn cười khoe hàm răng trắng tinh: “Em ngẫm mà xem, có phải nếu thường xuyên gặp dì em sẽ nhớ tới tôi còn có người nhà, sợ họ phản đối chúng ta đúng không? Hoặc nhớ đến người nhà em, rồi cảm thấy áp lực?”

“Thật vậy ư?”

Lâm Lang nhắm mắt nằm xuống ghế, mở cửa sổ xe, không khí bên ngoài thổi vào, mang theo hương hoa như có như không. Khóe môi vẽ ra nụ cười, cậu nhẹ giọng nói: “Em hơi mệt, muốn ngủ, tới nơi thì gọi em.”

Hàn Tuấn im lặng, chỉ néo khê lên mu bàn tay cậu. Lâm Lang khép mắt lắng nghe tiếng gió vù vù lướt qua tai. Trong giây phút từ từ nhắm mắt, cậu nghe thấy rất nhiều âm thanh mình chưa từng nghe, đám mây cuộn cuộn lặn qua bầu trời, hoa rơi chạm mặt đất, những điểm sáng nhỏ bé không dễ bị phát hiện nhất trong sinh mệnh.

Hiện dì Văn căn bản không hề đi làm, ngày trẻ bà không chú ý thân thể, ăn uống cũng không điều độ, nay mắc bệnh bao tử rất nặng, công ty giao cho một người đàn ông trung niên xử lý, bà ở nhà nuôi cá trồng hoa. Hàn Tuấn nói thể cũng tốt, người sống trên đời làm việc để sinh hoạt, nếu công việc đã thành gánh nặng, chi bằng buông bỏ cho xong.

Lâm Lang hết sức kính trọng dì Văn, hơn nữa có khát vọng muốn thân cận với bà, bởi cậu biết trong số rất nhiều trưởng bối của Hàn Tuấn, dì Văn có lẽ là người duy nhất biết rõ quan hệ giữa mình và Hàn Tuấn mà vẫn toàn tâm toàn ý đối xử với họ.

Cậu từng nghe Cao Chí Kiệt kể rằng dì Văn là nữ cường nhân, trên thương trường giết người không thấy máu. Nhưng trong mắt Lâm Lang, dì Văn càng giống một người mẹ hiền lành, kỳ thực tuổi dì cũng xấp xỉ mẹ cậu. Cậu nhìn ra Hàn Tuấn đối xử với dì như mẹ hắn, chính cậu cũng bất giác coi dì Văn như mẹ mình. Cậu nghĩ, giá mẹ mình còn sống cũng ủng hộ họ như vậy thì tốt biết bao.

Dì Văn đã sai người nấu xong cơm trước khi họ đến, họ vừa có mặt thì trực tiếp ăn cơm luôn. Dì Văn thỉnh thoảng hỏi vài câu, tâm trạng Lâm Lang thả lỏng đôi chút, trên bàn lâu lâu vang lên tiếng cười. Ăn xong, Hàn Tuấn đi lấy trái cây, lúc này di động lại reo. Vừa nghe điện thoại, nụ cười trên mặt Hàn Tuấn lập tức đóng băng, hắn đặt đĩa trái cây xuống, ra ngoài nói chuyện. Lâm Lang mơ hồ nghe được giọng cha Hàn, trước mặt dì Văn nên cậu có chút xấu hổ, lại có chút không biết làm sao, lặng lẽ gục đầu xuống. Dì Văn cười, đưa cái nĩa cho cậu, cười nói: “Quên hết mấy truyện cổ tích đọc hồi bé rồi sao, trong mỗi chuyện tình đẹp luôn có một tình tiết đau khổ. Chẳng hạn như mẹ kế ác độc, phù thủy tà ác, ha ha.”

Dì Văn tự bật cười trước. Lâm Lang cười gật đầu: “Dì không cần lo lắng cho con.”

“Con biết một người phụ nữ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như dì, hôm nay hỏi gì cũng có thể làm được đã xoay sở ra sao không?”

Lâm Lang ngẩng đầu nhìn vào mắt dì Văn, dì Văn mỉm cười, khóe mắt hiện nếp nhăn nhàn nhạt: “Vì dì luôn tuân thủ một niềm tin, bất kể làm chuyện gì, chỉ cần kiên trì, không bỏ cuộc, thì cuối cùng đều sẽ thành công. Ai cũng cho rằng lời này chỉ là nói suông, nhưng nếu con thực sự làm được, sẽ phát hiện sự thật chính là vậy.”

Giọng Hàn Tuấn loáng thoáng truyền tới đây, đã cố kiềm nén nhưng vẫn nghe rõ sự phẫn nộ. Mắt Lâm Lang đỏ ửng, cổ họng giật giật, hỏi: “Chỉ cần kiên trì thì sẽ được sao?”

Dì Văn gạt đầu, Lâm Lang khàn giọng bảo: “Nhưng con sợ hãi và mệt mỏi lắm, phải làm sao đây, nếu huyền nào tới độ chẳng có hồi kết thì phải làm sao?”

“Nếu như tụi con sai lầm, ngoại trừ tụi con thì không còn gì nữa, cuối cùng cả hai sẽ hối hận thì sao?”

“Đó là vấn đề khác, nhớ kỹ một câu, đừng dễ dàng hạ quyết định, nếu đã quyết định thì đừng hối hận.”

“Con chưa bao giờ biết hóa ra Hàn Tuấn cũng biết mệt mỏi và bất đắc dĩ, sau lại không nhịn được mà nghĩ rằng chắc anh ấy cũng giống con, thấp thỏm, không cam tâm, thống khổ. Phát hiện Hàn Tuấn cũng chỉ là người bình thường như mình, đây là chuyện khiến con khổ sở nhất.” Lâm Lang vẫn bất động nhìn dì Văn: “Trước kia con nghĩ chỉ cần anh ấy không rời xa con, con tuyệt đối không bỏ anh ấy trước, nhưng giờ đây niềm tin ấy ngày càng mong manh. Bởi vì anh ấy sẽ bảo vệ con, sẽ thay con chắn gió che mưa, nhưng ý thức được anh ấy cũng là một người thường sống sờ sờ thì con lại không đành lòng... Nếu không tại con, anh ấy sẽ không tới bước này.”

Cậu nhớ rõ Hàn Tuấn từng ôm cậu, cất giọng bi thương vô hạn: “Trước đây tôi cũng bình thường lắm.”

“Nhưng đây là quyết định của nó, hơn nữa nó tuyệt đối sẽ không hối hận, hiện tại không, tương lai cũng không. Con nghĩ ngay từ đầu dì đã tiến bộ đến mức chấp nhận hai con ư?” Dì Văn cười cười, đưa mắt nhìn Hàn Tuấn ngoài sân: “Hàn Tuấn có trái tim rất mạnh mẽ, nó sẽ làm ra quyết định tốt, dì chỉ yêu cầu con một việc duy nhất thôi, đó là trước khi thắng bé buông tay thì đừng bỏ rơi nó.”

“Dì cũng từng hận con đúng không?” Lâm Lang hỏi: “Dì dạy dỗ được một người con xuất sắc đến vậy, đột nhiên một ngày lại bước lên con đường này.”

“Đúng là đau lòng, nhưng có biện pháp gì sao?” Dì Văn nhìn cậu chăm chú: “Nếu dì là mẹ nó, có lẽ sẽ dốc toàn lực ngăn cản. Nhưng dì là dì Văn mà thằng bé tin cậy nhất, nên dì sẽ không làm thế. Lâm Lang, trên đời có thể vô duyên vô cớ gặp khổ nạn, song tất thấy hạnh phúc đều là con người tự giành lấy. Con đường này của hai đứa rất khó đi, nhưng vì người kia là Hàn Tuấn nên dì có thể cam đoan với con rằng, một ngày nào đó các con sẽ đến được với nhau, thế nên nếu hành trình quá cực khổ thì cứ nhịn một chút là qua.”

“Dạ.” Lâm Lang gạt đầu: “Mặc kệ bao lâu con cũng đợi, dù sống đến sáu mươi tuổi đã chết, con vẫn còn

bốn mươi năm chờ đợi mà.”

Lần này Hàn Tuấn nói chuyện điện thoại rất lâu, tới khi quay lại, sắc mặt hắn vẫn đỏ. Đã gần một giờ, Lâm Lang còn phải lên lớp, hai người liền tạm biệt rồi rời đi. Dì Văn tiễn cả hai ra cửa, vẫy tay bảo: “Rảnh nhớ thường xuyên đến thăm dì.”

Lâm Lang khom người chào, lên xe. Hàn Tuấn nhào qua thắt dây an toàn hộ Lâm Lang, cơ hồ muốn hôn lên mặt cậu. Lâm Lang thấy vẻ mặt dì Văn tràn ngập ý cười, mặt đỏ lên, nói nhỏ: “Em tự làm được rồi.”

Hàn Tuấn trầm mặc, vẫn nhất quyết giúp cậu gài dây an toàn. Xe lái thẳng ra khỏi tiểu khu, Lâm Lang xoay qua, cười hỏi: “Giận à?”

Trên mặt Hàn Tuấn giữ nguyên vẻ ẩn nhẫn, song lông mày đã chau lại. Xe qua một khúc rẽ thì gặp đèn đỏ, Hàn Tuấn vẫn bất động nhìn đằng trước, đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Lâm Lâm, hai ta chuyển tới một nơi không ai biết được không?”

Lâm Lang vươn cánh tay đè lên tay cầm lái của hắn, đáp khẽ: “Được, không nói với ai hết, chỉ có hai chúng ta.”

Hàn Tuấn có chút chật vật, hắn vốn tưởng nhà hắn đông người như vậy, anh em họ rất nhiều, gia đình sẽ không mấy để tâm chuyện hôn nhân của hắn. Hắn tưởng bọn họ chỉ thúc giục, chờ hắn kéo dài tới bốn mươi, năm mươi tuổi, thì sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của hắn nữa. Hắn tưởng hắn có năng lực bảo đảm sinh hoạt cho Lâm Lang, mang đến cuộc sống tốt nhất cho cậu. Biết bao năm qua, chưa từng có ai khiến hắn chằng nở nhãn tâm và không giải quyết nổi, hắn có tiền có thể nên cho rằng mọi việc đều thuận lợi, thành thử mới khoắc lác với Lâm Lang. Song hắn quên mình còn trưởng bối, còn có trưởng bối của Lâm Lang, hắn không có cách với họ, chỉ có thể yên lặng chờ đợi bằng tư thế van xin.

“Cha tôi bảo... có khả năng ông ấy sẽ đi gặp người nhà em nói chuyện.”

Lâm Lang lặng thinh, mím môi, ngồi thẳng người. Cậu nhìn đèn đỏ chuyển vàng lại chuyển xanh, bình tĩnh nhắc: “Đèn xanh rồi, lái xe đi.”

Nhưng thân thể lại không nén được run rẩy, ngón tay rơi xuống mặt ghế, khớp ngón tay hơi trắng bệch: “Vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần hai ta đồng tâm hiệp lực, nâng đỡ lẫn nhau, thì không gì không làm được. Chúng ta là hai người, sợ cái gì... sợ cái gì chứ...”

Cứ thế phần đầu quên mình một lần đi, vĩnh viễn rơi xuống địa ngục, cả đời không được siêu thoát.

198. Chương 198: Hẹn Ước Chia Tay

Từ nhỏ Lâm Lang đã thích nghe bà nội Lâm kể chuyện xưa. Bà nội Lâm xuất thân nhà giàu, cha là địa chủ Cửu gia nổi tiếng gần xa ở quê họ, bản thân bà khá có tiếng trong huyện, năm xưa gả đến nhà họ Lâm cũng là Lâm gia tới cửa mai mối mấy lần. Khi ấy, bà nội Lâm có một anh họ xa ở thị trấn tỏ ý muốn lấy bà, bà nội Lâm cũng rất sẵn lòng, vì anh họ kia là dân đọc sách, muốn đi nước ngoài du học, thuở ấu thơ bà chưa từng đọc sách nên trong lòng luôn kính trọng họ. Song gia cảnh anh họ kia sa sút, đi du học cũng toàn dựa vào từng đồng bạc mẹ ông mượn được. Cửu gia lại chỉ có một trai một gái, không muốn con gái lấy chồng quá xa, nên cuối cùng vẫn gả bà nội Lâm cho ông nội của Lâm Lang. Do nhà mẹ đẻ phú quý, bà nội Lâm sống tại Lâm gia cũng thoải mái, tiếc rằng mới gả đến vài năm, bà nội Lâm đã ở góa, về sau thời thế đổi thay, họ cũng ngày càng xuống dốc. Giai đoạn khốn khó nhất là thời điểm mới dựng nước, cả ngày bà nội Lâm bị lôi ra ngoài chỉ trích, bởi đối tượng để chỉ trích quá ít nên những lời phê bình rơi xuống đầu bà càng nhiều. Người anh họ kia lại dần trở nên giàu có, sau này lúc ba Lâm kết hôn, hai ông bà còn gặp mặt một lần. Bà nội Lâm từng kể Lâm Lang nghe chuyện ngày trẻ của bà, thời ấy Lâm Lang xem phim Quỳnh Dao hơi nhiều, kiềm lòng chẳng đậu mà hỏi bà rằng, chịu nhiều khổ như vậy có hối hận không?

Lâm Lang còn nhỏ, bà nội Lâm chỉ xem như đồ dành con nít, vừa cười vừa đóng đẽ giày, bảo rằng gì mà hối hận chứ, năm xưa gả về đây cũng không phải ai ép buộc, tuy không thể nói là cao hứng, nhưng cũng là tình nguyện.

Tuy nhiên, Lâm Lang vẫn cảm thấy bà không trả lời thật, chẳng qua đang ở trước mặt cháu trai, không tiện nói mình không nguyện ý. Vì ánh mắt bà nội Lâm khi ấy rất kỳ diệu, Lâm Lang từ nhỏ đã nhạy cảm hơn người ta nên vẫn có thể nhận ra. Nhưng tình cảm của nông dân luôn thâm kín, hai bà cháu thương nhau nhiều đến mấy vẫn có khoảng cách thế hệ rất lớn, Lâm Lang hiển nhiên không thể hỏi nhiều.

Cậu nghĩ bà nội Lâm nhất định từng hối hận, chỉ là bà chấp nhận số phận, không còn cách nào mà thôi. Cậu từng thử nghiền ngẫm tâm trạng khi xuất giá của bà nội Lâm, liệu rằng bà có cảm giác được bản thân đang đặt chân lên một con đường không hạnh phúc, song vẫn cố chấp hoặc mơ mơ màng màng tiến lên. Cậu mỗi ngày một lớn, cũng phát hiện có rất nhiều chuyện bản thân chẳng thể nào khống chế, dấu biết mình sẽ hối hận, lại vẫn không biết làm sao.

Lâm Lang gọi điện về nhà, cậu không gọi về thường xuyên như ngày trước nữa. Bà nội Lâm tưởng cậu bận làm thêm, cũng rất thông cảm cho cậu, chủ động dặn cậu bớt gọi điện, không cần lãng phí tiền. Kỳ thực Lâm Lang vô cùng áy náy, mỗi lần trò chuyện cùng bà nội Lâm, cậu luôn không biết nói gì, sao có thể cho bà biết rằng cậu trước nay vẫn lừa gạt bà, hơn nữa còn là chuyện bà không dễ dàng dung thứ nhất, tiền cậu gửi về nhà cũng là người nọ bỏ ra, cậu không còn là cháu trai bảo bối bà tự hào nhất nữa.

Ăn cơm tối xong, thừa dịp Hàn Tuấn đi toilet, Lâm Lang ra ngoài đi dạo. Vừa đến cổng tiểu khu, Hàn Tuấn đã gọi điện, cất giọng có chút khản trương: “Em đang ở đâu?”

“Em đi dạo, anh không cần ra đây, em gọi Cao Chí Kiệt rồi.”

Cao Chí Kiệt vẫn chưa tới, Lâm Lang đi dọc theo con đường ngoài tiểu khu, hướng về phía Đông. Rẽ qua khúc cua là một quảng trường nhỏ, có rất nhiều phụ nữ và trẻ con đang nhảy múa, chơi đùa tại đó. Lâm Lang ngồi xuống băng ghế, kiệt sức, chua xót, cảm thấy cuộc sống như thế tốt đẹp quá đổi. Cậu ngồi chốc lát thì tiếp tục đi về hướng Nam, trên đường trồng đầy cây long não, vì thân cành chưa lớn lắm nên đèn đường càng có vẻ óng ánh. Cậu lấy di động trong túi, bấm gọi về nhà. Như thường lệ, cậu nói một tiếng

rồi cúp, sau đó thím cậu đi gọi bà nội Lâm, mười phút sau gọi lần nữa, chưa mở miệng đã nghe bà nội Lâm vui vẻ gọi: “Tiểu Lang?”

Mũi Lâm Lang cay cay, suýt nữa rớt nước mắt. Tên của ba anh em họ đều một chữ. Cũng vì tên đầy đủ chỉ có hai chữ, trong nhà toàn gọi cậu là Lâm Lang, không gọi thân mật kiểu “Minh Minh” “Quyên Quyên” như nhà người ta. Trong ấn tượng của cậu, cũng chỉ bà nội gọi cậu là tiểu Lang, nhưng rất hiếm khi, vào thời điểm ấm áp lắm mới gọi. Xưng hô như thế càng giống một cách biểu lộ tình cảm trong vô thức, vì đều là người kiềm nén tình cảm, cho nên mới quý giá không gì sánh kịp.

Lâm Lang mím môi, hơi cong khóe môi: “Nội ơi, con đây, nội ăn cơm chưa?”

“Đang ăn đây, con thì sao...” Bà nội Lâm không đợi cậu trả lời đã nhẹ giọng cười nói: “Chắc ăn rồi chứ gì, chỗ các con toàn ăn cơm sớm.”

“Tối nay ăn trễ, bữa nay hơi nhiều việc chút, sức khỏe nội thế nào, uống hết thuốc rồi đúng không?”

“Hôm qua cô con mới đến, tiện thể tạt qua bệnh viện xã lấy cho nội bịch thuốc, cô con bảo giờ uống hay chích thuốc đều được nhà nước thanh toán, chỉ tốn ít tiền đã lấy được thuốc về, tốt lắm...”

Lâm Lang khóc nức một tiếng, cuống quýt cầm điện thoại cách xa miệng, nước mắt lăn xuống, nhin một hồi mới cười nói: “Hiện tại xã hội ngày càng phát triển, đây là trợ cấp của quốc gia.”

“Chính phủ thật tốt, chính phủ thật tốt...” Bà nội Lâm vẫn cất giọng tràn ngập biết ơn: “Con cũng đừng đi làm thêm nữa, tháng trước gửi nhiều tiền như vậy thì con học hành làm sao được, sẽ không ảnh hưởng việc học chứ.”

“Cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, chịu khó ăn uống, học hành chăm chỉ.”

Mắt Lâm Lang đỏ hoe, gạt đầu thưa: “Dạ con biết rồi.”

Bà nội Lâm im lặng một lúc, nói tiếp: “Cứ... Cứ vậy đi, đừng lãng phí tiền điện thoại.”

“Nội ơi...” Lâm Lang nén nước mắt: “Nội ơi, con nói với nội chuyện này...” Lệ lăn xuống cuồn cuộn, cậu lau mặt, nghẹn ngào mà rằng: “Con có người trong lòng rồi.”

Cao Chí Kiệt chạy tới, tìm một vòng trên con đường ngoài tiểu khu cũng chẳng thấy tăm hơi Lâm Lang, bèn gọi điện cho cậu, nhưng máy cứ bận mãi nên gọi cho Hàn Tuấn. Hàn Tuấn cũng bối rối, nói cậu ra ngoài lâu rồi. Cao Chí Kiệt nghe thế, vội tắt máy, bắt đầu lái xe lòng vòng. Qua khúc quanh, liền bắt gặp Lâm Lang một mình ngồi xổm ven đường gọi điện thoại.

Lái tới gần mới phát hiện Lâm Lang đang khóc. Hẳn nhanh chóng xuống xe, Lâm Lang vẫn ngồi chồm

hổm dưới tàng cây long nhãn, vừa nức nở vừa lải nhải như say rượu, nói gì mà Hàn Tuấn thực ra tốt lắm, xin nội hãy tha thứ, vân vân... Trông thấy hấn mới buông di động xuống, chôn đầu trên đầu gối. Vành mắt Cao Chí Kiệt ửng hồng, ngồi xồm xuống, hỏi khẽ: “Sao cậu lại gọi cho bà nội Lâm, cậu như thế thì bà sẽ lo lắng tới mức nào chứ.”

Nói đoạn, hấn liền giật di động khỏi tay Lâm Lang, vội vàng đưa tới bên tai, giải thích: “Thưa bà nội Lâm, con là bạn của Lâm Lang, Lâm Lang là...”

Hấn thoáng sửng sốt, kinh ngạc cầm di động đến trước mắt.

Bà nội Lâm không nghe, di động đã tắt máy, màn hình đen tuyền phản chiếu ánh mắt kinh ngạc của hấn.

Sống mũi Cao Chí Kiệt cay cay, hấn khoác tay lên vai Lâm Lang. Lâm Lang bụm mặt nghẹn ngào: “Tôi... Tôi không dám cho nội... biết.”

Hấn nâng đầu Lâm Lang lên, dưới ánh đèn vàng óng, chỉ thấy Lâm Lang rơi nước mắt ràn rụa, sờ lên lạnh buốt, tóc trên trán bị nước làm ướt nhẹp, dính bết lên mặt, môi khô nổi vảy trắng.

Hấn đỏ mắt quay đầu lại, nhìn Hàn Tuấn đang trầm mặc. Hàn Tuấn bước tới, cúi xuống đỡ Lâm Lang dậy, đứng trên đường ôm cậu. Lâm Lang không khóc, giọng cũng rất bình tĩnh, chỉ hơi hơi gợn sóng, cậu thì thầm: “Thật xin lỗi, xin lỗi, em vẫn không xứng với anh.”

Cậu vẫn chẳng nở nhẫn tâm, chẳng nở vứt bỏ người nhà, nghĩa vô phản cố mà ở lại bên Hàn Tuấn. Cậu vẫn không có can đảm ấy, hiện tại không có, tương lai có lẽ cũng không.

*nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước

Hàn Tuấn ấn đầu cậu xuống, cậu có thể nghe rõ tiếng tim đập hơi kịch liệt của hấn, thỉnh thoảng, như thể ngay khắc sau sẽ nhảy ra: “Chúng ta, tạm thời xa nhau đi.”

Cậu rời khỏi lòng Hàn Tuấn, ngây ngốc, trên mặt có chút kinh ngạc, có chút thất vọng, còn có cảm kích và bi thương. Tâm trạng quá đổi phức tạp, chính cậu cũng nói chẳng nên lời.

Dì Văn bảo: “Cha con thà đoạn tuyệt quan hệ với con cũng muốn làm vậy, ông ấy chỉ đang làm việc mà mọi người cha đều sẽ làm, có lẽ ông ấy không tiến bộ bằng những người cha người mẹ khác, nhưng so với cha mẹ bình thường cũng không hẳn là xấu. Ông ấy chỉ là một người bình thường, có tình cảm và giới hạn của người thường. Muốn ông ấy và chú bác con chấp nhận quan hệ giữa con và Lâm Lang trong thời gian ngắn là không có khả năng. Ông ấy đang nổi nóng, nếu các con cứ ngang nhiên như vậy, rất có thể ông ấy thật sự đi gặp gia đình Lâm Lang.”

“Dì thấy... hai đứa tách ra một khoảng thời gian đi, nỗi phẫn nộ của một người luôn phai nhạt theo thời gian, chờ một hai năm nữa các con lại tái hợp. Tuy ông ấy có khả năng vẫn phản đối, nhưng nhất định sẽ

không bàng hoàng tới độ khó chấp nhận như bây giờ.”

“Vả lại, biết đâu đến khi ấy, hai đứa đã có biện pháp giải quyết khác. Mặc kệ nói thế nào, nếu con muốn bảo vệ Lâm Lang, hiện tại buộc phải tách ra.”

“Nếu nó rời khỏi con trước, con nhất định không tiếp nhận nổi, hoặc là không cam lòng, nên những lời này vẫn nên để con nói. Lâm Lang là đứa trẻ thông minh, thằng bé ắt hẳn đã sớm đoán được đề xuất của con. Có lẽ, sâu trong nội tâm thằng bé cũng có ý nghĩ này, chỉ là không đành lòng thôi.”

Hàn Tuấn nhìn Lâm Lang chăm chú, sắc mặt hơi tái nhợt: “Là tôi không thực hiện hứa hẹn của mình, người nói xin lỗi phải là tôi... Nhưng Lâm Lang...”

“Ngoại trừ tôi, em không được phép thích ai, phải ngoan ngoãn đứng yên chờ tôi về tìm em.” Ngờ ngợ Hàn Tuấn bỗng yếu dần, nắm tay cậu, bảo: “Xin em hãy chờ tôi, dù con người tôi có kém cỏi tới đâu, vô sỉ tới đâu, cũng xin em nể tình tôi yêu em mà chờ tôi.”

“Một ngày nào đó, có lẽ một tháng, có lẽ một năm hai năm, tôi sẽ đi tìm em với thân phận thực sự mạnh mẽ và tự do, từ nay vĩnh viễn không rời xa em nữa.”

199. Chương 199: Gọi Tên Thật To

Cao Chí Kiệt nhìn Lâm Lang có chút lo lắng, nhưng vẻ mặt Lâm Lang vẫn ảm đạm như cũ, hắn chẳng nhìn ra điều gì. Lâm Lang cúi đầu, rút tay khỏi tay Hàn Tuấn: “Vậy anh cũng phải nhớ kỹ mọi lời mình nói đó.”

Dứt lời, cậu lui về sau một bước: “Anh về nhà trước đi, em với Cao Chí Kiệt còn mấy câu muốn nói.”

Cao Chí Kiệt thoáng sửng sốt, lúng túng nhìn Hàn Tuấn, nhưng Hàn Tuấn đột nhiên khôi phục thái độ cương quyết: “Còn Cao Chí Kiệt nữa, mặc kệ cậu ta giở trò gì, em cũng không được động lòng.”

“Em không...” Cao Chí Kiệt toan bác bỏ, cuối cùng vẫn trầm mặc, xoay qua nhìn chỗ khác. Nếu hiện tại phải nói mình không có tâm tư gì với Lâm Lang, hình như hắn chẳng thốt ra lời được nữa rồi. Lâm Lang bật cười, khóe mắt còn vương ánh nước: “Rốt cuộc anh có đi hay không?”

Hàn Tuấn không chịu nhúc nhích: “Tôi vừa mới nói những lời kia xong, giờ đã bắt tôi đi, tôi không yên tâm. Nhờ Cao Chí Kiệt thừa dịp này mà chen vào thì sao, em quá mềm lòng, sơ hở khắp nơi, không cẩn thận là bị người ngoài chui vào ngày.”

Cao Chí Kiệt nhìn qua bằng vẻ mặt vô tội: “Em nói nè anh Hàn, anh để ý tuổi tác của mình chút được không, sao giờ em thấy anh càng lúc càng giống em vậy?”

“Tôi với cậu giống nhau chỗ nào, dù tôi ấu trĩ Lâm Lang vẫn thích, đúng không Lâm Lâm?”

Lâm Lang híp mắt lau mặt, quay sang vỗ nhẹ lên vai Cao Chí Kiệt: “Chúng ta đi, đừng quan tâm anh ta nữa.”

Cao Chí Kiệt cười hắc hắc hai tiếng, vội vàng chạy chậm đuổi theo. Hàn Tuấn thu hồi ý cười, đứng dưới tàng cây long não nhìn bóng dáng tiến về phía trước của Lâm Lang và Cao Chí Kiệt, đầu mày đượm chút cô đơn, chút quyết tuyệt.

Cao Chí Kiệt rượt theo Lâm Lang, bám sát sau lưng cậu: “Cậu đi lẹ thế làm gì?”

Tiết trời cuối tháng tư vừa đủ ấm, có loài hoa đã bắt đầu héo tàn, buổi tối không ai dọn dẹp, nên vừa rơi xuống đã bị gió thổi lên đường cái, nom như một con đường trắng xóa. Lâm Lang đi sát lề đường, bước đi lại mau, gió dưới chân cuốn lên từng đợt cánh hoa. Cao Chí Kiệt nhìn mà cõi lòng ảm áp, đi theo phía sau, nói: “Cậu còn nhớ không, tối hôm cậu xuất ngoại, chúng ta đi ăn cơm, ăn xong cũng tản bộ về như vậy, tôi đưa cậu về trường.”

Nhưng Lâm Lang vẫn im lìm, đi một mạch không ngoái đầu lại. Hắn bước nhanh hơn, chạy đến trước mặt Lâm Lang mới phát hiện cậu đang khóc, chỉ là không có âm thanh, bị hắn thấy thì ngoảnh mặt đi, cất giọng hung hăng: “Nhìn cái gì, không biết tôi mất mặt hả?”

Cao Chí Kiệt nhất thời chẳng biết nói sao mới tốt, muốn vươn tay, nhưng lại rụt về. Nghĩ một hồi, rốt cuộc vẫn đành chịu mà khôi phục ngữ khí bất cần đời trước nay: “Khóc gì mà khóc, cũng đâu phải sinh lý tử biệt, Hàn Tuấn đã nói là tạm thời rồi, cậu có muốn từ đây mỗi người một nơi, anh ấy cũng chẳng cam lòng đâu.”

“Biết vậy nhưng vẫn khó chịu lắm.” Lâm Lang chùi nước mắt: “Anh không biết ban nãy tôi nín nhịn khổ cỡ nào đâu.”

Cao Chí Kiệt giả bộ khinh thường liếc cậu một cái, rồi lại dè dặt hỏi: “Cậu sợ khóc trước mặt Hàn Tuấn, anh ấy nhìn thấy sẽ đau lòng à? Đâu phỏng, còn tôi thì đếch cần kiêng dè gì hết hả?!” Giọng điệu chất chứa u oán, lại có chút thở dài.

Lâm Lang ậm ờ, dừng chân, ngơ ngác nhìn hắn. Cao Chí Kiệt lục thuốc lá trong túi, bực bội nói: “Đi thôi đi thôi, lên xe, tôi chở đi hóng mát.”

Nói đoạn, hắn liền nắm chặt tay Lâm Lang kéo về hướng xe. Bị cưỡng chế nhét vô xe, Lâm Lang khẩn trương hỏi: “Đi đâu, nếu tôi trễ quá không về Hàn Tuấn sẽ lo lắng.”

“Gọi điện là xong chứ gì, mà lo lắng cũng đáng đời ổng, mắc gì bắt cậu chờ, hồi trước cậu đề nghị chia tay cái là ổng lông lộn giở đủ trò, giờ nói chia tay là chia tay, có phải bắt nạt người ta hơi quá rồi không? Đây là ý lớn hiếp nhỏ của thể lực chính trị điển hình.”

“Anh đừng nói thế, thực ra anh ấy cũng là nghĩ cho tôi... Nếu tôi là anh ấy cũng sẽ làm vậy thôi...”

Hàn Tuấn chẳng những suy nghĩ cho cậu, mà còn vì cảm giác thất bại không thể ức chế trong lòng, một người đàn ông vốn tưởng không gì không làm được, lại phát hiện bản thân chỉ biết bó tay trước điều mình coi trọng nhất.

Xe chạy băng băng trên đường, chạy tới hướng Đông trường học rồi đi ngoại ô phía Nam. Chung quanh tối như mực, nơi nơi đều là nhà lầu đang xây dở dang, còn có tiếng động ầm ĩ của máy móc hoạt động ban đêm. Lâm Lang tựa lên cửa sổ, đột nhiên phát hiện mũi xe gấp lại, gió đêm trực tiếp thổi vào. Lâm Lang chỉ mặc áo sơmi ca rô, nên ôm tay bảo: “Lạnh.”

Cao Chí Kiệt đạp thắng, đậu xe ven đường, im lặng tháo dây an toàn, cởi áo khoác ném cho cậu: “Lạnh thì khoác thêm cái này.”

Áo khoác ấm áp, còn thoang thoảng hương vị trên người Cao Chí Kiệt, Lâm Lang nhận lấy rồi hỏi: “Anh thì sao, không lạnh hả?”

“Tôi đời nào yếu ớt giống cậu, mặc còn ngại nóng ấy chứ.” Cao Chí Kiệt gài lại dây an toàn, lạnh mặt nói: “Bảo cậu mặc thì mặc đi, nói nhảm lắm thế.”

Lâm Lang thoáng sững sốt, kỳ thực nếu so sánh hai người, Cao Chí Kiệt đôi khi giống Hàn Tuấn, chỉ là Cao Chí Kiệt nói chuyện hùng hổ hơn, Hàn Tuấn thì có chút không giận tự uy, thỉnh thoảng còn đùa giỡn lưu manh.

Cậu bọc áo khoác lên người, hé ra đôi mắt, trong lòng không bị thương cũng chẳng tuyệt vọng, mà là không có gì, trống rỗng, như thể linh hồn bị rút mất, không nghĩ hiện tại cũng chẳng nghĩ tương lai.

Cao Chí Kiệt quay lại hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“Nghĩ xem chừng nào lại mưa, hy vọng đổ mưa ngay bây giờ luôn, nhưng lại sợ mưa làm rụng hết hoa.” Lâm Lang ngẩng ngốc nhìn những cánh hoa trắng nhỏ vụn hai bên đường: “Ồ đây hơn hai năm mà vẫn chưa biết hoa này tên gì...”

Có cánh hoa bị gió cuốn lên xe, Lâm Lang thò tay bắt vài lần cũng chưa bắt được, tóc cậu bị gió thổi rối tung, song vẫn rất mềm mượt, che khuất quá nửa tầm mắt. Xe vòng qua rất nhiều khúc cua, đằng trước bỗng sáng trưng, đèn màu rực rỡ, toàn nhà cao tầng. Mũi xe khép lại lần nữa, chừng mười phút sau, bên ngoài lại tối đen. Lâm Lang định ngó xem là chỗ nào thì xe chợt dừng bánh. Cao Chí Kiệt cởi dây an toàn, gương nanh múa vuốt sắp tới gần: “Ha ha ha ha, mắc mưu rồi, tiểu gia ta muốn cướp sắc.”

Lâm Lang hơi sợ, trừng mắt nói: “Cao Chí Kiệt, anh đừng làm loạn.”

“Bớt nói nhảm đi, mau lột đồ ra!”

Bên ngoài tối hù, Cao Chí Kiệt lại ra vẻ lưu manh, Lâm Lang vậy mà thấy sờ sợ: “Cao... Cao Chí Kiệt...”

Cao Chí Kiệt đột nhiên bật cười ha ha, đẩy cửa xe ra: “Cậu cũng nhát gan quá đó.”

Lâm Lang đỏ mặt lấy áo khoác ra, tháo dây an toàn rồi xuống xe, quăng áo cho Cao Chí Kiệt: “Anh đúng là cái đồ nhảm chán.”

Song bên ngoài quá tối, chỉ có ánh trăng mờ mờ tỏ tỏ treo trên bầu trời. Lâm Lang ngó quanh quất, phát hiện là một khu đất hoang, rồi lại thấy giếng trên núi, mơ hồ nhìn ra bóng cây đen tuyền, còn loáng thoáng tiếng côn trùng kêu vang. Cao Chí Kiệt kéo tay cậu: “Đi theo tôi.”

Lâm Lang bị hấn nắm tay, nhưng cũng quen xấu hổ, cở đại khô héo mọc cao cao, đập lên lại rất mềm, có lẽ là phía dưới mọc lớp cỏ mới. Họ đi cỡ mấy chục mét, trước mắt bỗng trống hoác, Lâm Lang khê kinh ngạc, cảm thán: “Đẹp quá.”

Ánh trăng xa xôi ôm ấp thành phố F hoa lệ, nom như cả thành phố đều nằm dưới chân họ.

“Tôi tìm ra chỗ này năm ngoái đấy, không tệ chứ.”

Lâm Lang gật gật đầu, cảnh sắc lộng lẫy mênh mông đến mức có chút thương cảm, cậu thấy đèn đuốc sáng rực trải dài trên phố trông như đường kim tuyến hoa mỹ, còn có cao ốc xa hoa rực rỡ, tháp truyền hình tựa hòn ngọc phương Đông. Đất trời bao la biết mấy, thế gian tươi đẹp biết bao.

Cao Chí Kiệt tự nhiên xả giọng hét một tiếng, hai tay tạo thành cái loa, nghe như sói tru. Lâm Lang sợ hết hồn, Cao Chí Kiệt cười nói: “Cậu cũng hét thử đi, sướng lắm.”

Lâm Lang nghe hấn hét cũng nóng lòng muốn thử, bèn bắt chước Cao Chí Kiệt gào một tiếng. Cao Chí Kiệt nhìn cậu đầy khinh thường: “Ồ đây đâu có người ngoài, cậu thẹn thùng cái gì, hả họng gào to vào.”

“Nhưng có anh mà, tôi ngại lắm.”

“Thì sao, tôi lại chẳng nhìn thấy cậu.”

Nơi này chỉ có ánh trăng nhàn nhạt, mặt người mơ hồ gần như một cụm sương mờ. Lâm Lang ho khan một tiếng, hét thêm lần nữa, âm thanh lớn hơn nhiều, nhưng vẫn nén cổ họng.

“Cậu bắt chước tôi nè.” Cao Chí Kiệt rống thêm một tiếng, dồn sức quá lớn nên rống xong hấn ho sặc sụa. Lâm Lang phì cười, rớt cuống xả họng hét to. Đồng hoang mênh mông nhận chìm mọi âm thanh, cõi lòng bình tĩnh mà trống trải, câu hô liên mấy tiếng, mỗi lúc một to. Cao Chí Kiệt cười lớn: “Đủ rồi đủ rồi, nghỉ một tí rồi hét, nghỉ một tí rồi hét.”

Nhưng Lâm Lang căn bản chẳng nghe hắn nói, cậu mê gào tới phát nghiện rồi, nên càng la hét không ngừng, giọng hơi khàn đi, cách đêm tối cũng thấy được sự ẩm ướt, cuối cùng cậu mệt mỏi, cúi người chống đầu gối thở dốc, cười nói: “Sảng khoái quá.”

“Sảng đủ rồi thì về thôi, bảo sợ Hàn Tuấn lo lắng mà?”

Lâm Lang đứng thẳng dậy, lại thành linh hướng mặt về phía thành phố hô lớn: “Cao — Chí — Kiệt —”

Kêu xong, cậu nở nụ cười, Cao Chí Kiệt thì dần mặt, nhất thời chết trân tại chỗ. Lâm Lang quay qua, cười hỏi: “Còn không đi hả?”

Cao Chí Kiệt bấy giờ mới phục hồi tinh thần, chậm rãi đi về.

Thật thỏa mãn xiết bao, Lâm Lang từng đứng tại nơi cao nhất thành thị này, dồn toàn lực gọi tên hắn.

Chợt hắn thấy máu nóng toàn thân sục sôi, bèn quay người sang hướng khác, chạy lên gò đất cao cao, hét lớn với mọi người trong thành phố: “Lâm Lang, Lâm — Lang —”

Gọi đến xé ruột xé gan, hy vọng toàn thế giới đều nghe thấy.

Lâm Lang cười sảng sặc: “Anh khùng rồi hả?”

“Thì nên khùng mà, người sống trên đời phải tranh thủ khi còn trẻ mà phóng túng, bằng không già rồi sẽ hối hận.”

Lâm Lang cười tán thành, hai người sống vai trở về, Lâm Lang chợt lên tiếng: “Cao Chí Kiệt, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì, chuyện nên làm mà.”

“Vẫn muốn cảm ơn anh, có thể quen biết anh, tôi cảm thấy thật may mắn.”

Cao Chí Kiệt cười cười, hô hấp nhẹ bằng hòa tan trong gió, cơ hồ chẳng nhìn ra. Hắn chạm nhẹ vào tay Lâm Lang, sau đó dời đi.

“Cảm ơn.” Lâm Lang lặp lại một lần.

“You’re welcome.”

Vẫn cái kiểu bốn cột ấy, cổ ý phát âm sứt sẹo, mang theo ngữ điệu lưu manh.

Đây là thời điểm hài hước bi thương nhất, cũng là màn nguy trang thâm tình nhất.

200. Chương 200: Hoa Nở Đến Đò Mi Càng Thêm Nồng Nàn

Về đến nhà đã chín giờ hơn, Cao Chí Kiệt đưa cậu tới cổng tiểu khu rồi về ngay, Lâm Lang đi mấy bước đã thấy Hàn Tuấn thông thả lướt qua lướt lại trước cửa nhà. Nhác thấy cậu, hắn lập tức đút hai tay vào túi, nhìn cậu bằng vẻ mặt không vui: “Còn chưa rời khỏi tôi mà đã bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt rồi hả?”

Lâm Lang đỏ mặt ngó nghiêng xung quanh, không thấy ai, lá gan mới phình lên: “Chưa tách ra mà anh đã bắt đầu nghi thần nghi quỷ rồi, chờ sau này không còn em bên cạnh liệu có ngủ nổi không đây?”

Hàn Tuấn nghiêng răng nôi gót vào nhà, mới bước vào đã ấn cậu lên tường: “Lẳng lơ thế này cơ mà, xem ra tôi phải mua đai trinh tiết cho em đeo thôi.”

Lâm Lang lại chẳng thấy xấu hổ, vì cậu căn bản không biết đai trinh tiết là thứ gì. Hai người khóa môi một hồi tại cửa, hôn đến triền miên nhiệt tình. Lâm Lang bỗng dưng thấy buồn, ôm cổ hắn khẽ nỉ non: “Em không muốn tách khỏi anh.”

“Tôi cũng không muốn, ngoan, tối đa là một năm thôi.”

Lâm Lang dựa lên vai hắn: “Một năm cũng dài lắm, em đang độ tuổi đẹp nhất đó, coi chừng em ngoại tình.”

“Nếu tiểu hồng hạnh nhà em dám vượt tường, tôi lập tức diệt em tận gốc.” Hàn Tuấn mê đắm ngửi mùi hương nơi cậu: “Em nên nhìn rõ tình thế, trên đời nào còn ai tốt hơn tôi?”

Lâm Lang cúi đầu, hỏi ngược lại: “Chỉ có thể làm vậy thôi sao?”

“Kỳ thực tôi có một kế hoạch.”

“Kế hoạch gì?”

Hàn Tuấn ôm cậu nằm xuống sofa, hai người quần riết lấy nhau, chỉ là hôn môi đơn thuần cũng có thể khơi mào lửa nóng: “Bí mật, giờ chưa thể cho em biết.”

Lâm Lang bật cười, mi mắt sáng rõ như hàm chứa ánh đèn, đoạn cậu cúi đầu áp trán lên trán hắn, cất

giọng buồn bã mà mệt mỏi: “Em tin anh.”

“Vậy chúng ta hứa với nhau đi.” Hàn Tuấn nâng cậu dậy, cười trên thất lưng cậu.

“Hứa cái gì?”

“Khoảng thời gian không có tôi ở bên không được rung động trước người đàn ông khác, ngay cả thân cận cũng không được, bằng không đừng mong tôi tha cho em, còn đi đánh gãy chân thẳng kia.”

Lâm Lang bĩu môi: “Nhỡ anh đa tâm, hiểu lầm thì sao?”

“Dù tôi hiểu lầm, mọi chuyện không phải thật cũng không được, nếu có thể khiến tôi hiểu lầm chứng tỏ em thân thiết với người kia hơi quá.”

“Em không phải loại người đó.” Lâm Lang xấu hổ nói: “Người lo lắng phải là em mới đúng, anh...” Mặt cậu đỏ rần, giọng điệu có chút kích động: “Anh... anh là đồ ngựa giống!”

Hàn Tuấn sững sốt, rồi tức khắc bật cười, nắm tay Lâm Lang hỏi: “Sao đỏ oan cho tôi vậy hả?”

“Anh... nếu bên cạnh không có ai, anh chẳng đời nào chịu nhịn đâu.”

“Trước kia đâu có ai, cũng không ai tới đây, tôi không phải người phóng túng... Chỉ em là ngoại lệ thôi.”

“Vậy ai năm ngoái mới nói đàn ông một khi ăn mặn rồi sẽ có nhu cầu?”

Hàn Tuấn nhất thời cạn lời. Mắt Lâm Lang tối sầm, trầm giọng bảo: “Anh lo mà quản cho tốt chính mình, bằng không đừng trách em nhẫn tâm. Nếu anh dám lén phét với ai khác, cả đời này đừng mong em tha thứ, cái khác có thể nhịn, riêng chuyện này thì không.”

“Vậy tôi có nhu cầu thì sao? Hay mình lén gặp mặt đi?”

“Giống yêu đương vụng trộm ấy hả, em không thèm.” Lâm Lang đỏ mặt, nắm tay phải của hắn tới trước mặt: “Anh có thể nhờ nó.”

Hàn Tuấn kinh ngạc, trợn to hai mắt: “Tôi từng này tuổi rồi mà em còn muốn tôi nhờ nó, mặt mặt lấm biết không?!”

“Gần đây phóng túng quá độ, vừa hay có cơ hội điều dưỡng thân thể, tốt quá trời.”

Hàn Tuấn vừa nghe liền ngồi dậy: “Sao lại nói vậy, chẳng lẽ em cảm thấy cơ thể tôi không bằng hồi trước?”

Lâm Lang lúng túng, lí nhí đáp: “... Nói chung... Nói chung là không lâu bằng trước kia...”

“Tôi là sợ em ăn không tiêu mới hi sinh rút ngắn thời gian xuống hết mức có thể, em lại đi nghi ngờ tôi không được?!”

Nói đoạn, Hàn Tuấn bế cậu lên bằng một tay: “Hôm nay mà không làm đến rạng sáng, về sau tôi không chạm vào em nữa.”

Lâm Lang muốn xin tha, nhưng không kịp nữa rồi. Có lẽ bởi hoa xuân đang bung xòe những nụ hoa cuối cùng, nên hương thơm đặc biệt nồng nàn. Hai người lẫn lộn cuồng nhiệt trên giường, toàn thân ướt rượt mồ hôi, Hàn Tuấn dường như muốn chứng minh bản thân nên kéo dài một cách đáng sợ. Cơ thể Lâm Lang yếu ớt, vốn đã chẳng tích trữ bao nhiêu, bắn hai ba lượt đã bắn không ra nữa, ngưỡng cổ thở hổn hển. Hắn phủ trên người cậu, thân hình thon dài mảnh mẽ lấp loáng ánh nước, mười ngón tay đan chặt vào tay cậu, thắt lưng đong đưa thông thả mà dai dẳng, đường nét cơ bắp căng chặt khỏe khoắn, tựa như một bức tượng Hy Lạp cổ. Lâm Lang nằm sấp trên giường, vịn vẹo khó nhịn, nước nở mà rằng: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn, ngoài em ra anh không được ôm ai hết...”

Hàn Tuấn thở dốc, xoay mặt cậu qua hôn lưỡi: “Gọi ông xã đi.”

“Ông xã... ông xã...” Lâm Lang khóc thành tiếng: “Anh bảo em làm gì cũng được, chỉ cần đừng quên em.”

“Vây em kẹp chặt chút nữa...”

Lâm Lang quả nhiên thít chặt đường ruột, lại cắn môi mắng: “Anh là đồ sắc ma, sắc ma...”

Hai người họ đang hành động trái ngược nhau, Hàn Tuấn nói mấy câu hạ lưu là vì Lâm Lang trước nay luôn thích, thân thể cũng thường trở nên mẫn cảm hơn khi nghe những lời có vẻ thô tục của hắn. Song Lâm Lang giờ đây chỉ một mực nghĩ hắn là sắc ma, đời nào tin tưởng hắn chứ? Lâm Lang có chút thương tâm, mơ màng tiếp cận cổ hắn, cắn mạnh một phát.

Hắn đau đến kêu một tiếng, thắt lưng lại húc một cái, Lâm Lang “ưm” một tiếng rồi bắn ra, bấy giờ mới phát hiện cổ hắn bị mình cắn chảy máu, nhất thời choáng váng, nghẹn ngào hô: “Em... em cắn anh chảy máu rồi...”

Hàn Tuấn phì cười, ôm cậu ra sức đưa đẩy, thân hình dồi dào sinh lực quá đổi, mang theo hương vị dụ hoặc. Người nọ trần trụi ham muốn đến vậy lại khiến Lâm Lang kinh hoảng, cậu sợ tương lai Hàn Tuấn không chịu nổi tịch mịch, cũng sợ mình sẽ không biết xấu hổ mà nhưng nhớ cơ thể này. Cậu khê thè lưỡi liếm lên vết thương của hắn như mèo con, cố nén tất sợ máu. Mồ hôi trên người cả hai đều tập trung tại eo bụng hắn và đùi cậu, tiếng nước dính dấp vang lên theo từng động tác. Vô khối tình tiết phim truyền hình chọt xẹt qua đầu cậu, cậu nghĩ liệu cha Hàn Tuấn có tìm một đám gái đẹp tới đây, sau đó cho Hàn Tuấn uống thuốc kích dục, buộc hắn ngủ với phụ nữ lần nữa, thậm chí mấy cô nàng còn mang thai, từ nay

về sau Hàn Tuấn không bao giờ trở về được nữa. Tình dục và nỗi phiền muộn bủa vây cậu, đầu óc rối tinh rối mù, như đang trôi nổi bồi hồi tại lằn ranh sinh tử. Hàn Tuấn vừa thở dốc vừa nhéo nhéo mũi cậu: “Ss, hút chặt quá vậy!”

Lâm Lang đã muốn ngất tới nơi, hắn nâng chân cậu gác lên vai có chút thô bạo, rồi vội vàng cắm vào. Cửa huyết khẩu đã sưng đỏ và mềm dẻo, phía dưới của hắn bừa bộn mất trật tự, lại bị dịch ruột non thấm ướt, trông cây gậy đỏ tía như đang lòi máu ra từ lỗ huyết. Lâm Lang nghe âm thanh cắm rút ngày càng dồn dập, Hàn Tuấn đột nhiên than khẽ, mồ hôi không ngừng xuôi theo lưng hắn và chảy xuống đùi cậu. Hắn gầm nhẹ, dốc sức húc liên mấy cái vào trong cậu, mỗi lần đều chỉ tiến chứ không lùi, rõ ràng đã hết cỡ mà vẫn cố đâm, liên tục húc vào theo động tác cắm rút, đẩy cậu lên tận đầu giường. Nhận thấy từng luồng nóng rực phun vào sâu trong người mình, cậu ưỡn cổ hét khàn giọng.

Lâm Lang thất thần nằm trên giường, trên người loang lổ dấu hôn, hắn ôm cậu từ phía sau, nói có chút đặc ý: “Hai tiếng...”

Lâm Lang trở mình, ôm lấy thân thể ướt đầm của hắn, lặng thinh không nói gì. Hàn Tuấn thở dốc một hồi mới nghe Lâm Lang khàn giọng bảo: “Dù anh làm với người khác cũng không sao, chỉ cần anh yêu em là đủ rồi.”

Tình yêu đáng giận thế đấy, khiến kẻ kiêu ngạo quật cường như cậu cũng sẵn sàng buông bỏ tự tôn, vẫy đuôi mừng chủ.

Nhưng Hàn Tuấn không nghe rõ, bèn ghé sát khoe miệng cậu, hỏi: “Em nói cái gì?”

“Anh từng nghe tuổi trẻ bạc tình chưa?”

“Chưa.”

“Nghe bảo tuổi càng nhỏ càng dễ lãng quên tình cảm. Ví như một đứa trẻ, nếu anh ẵm nó đến một nơi xa lạ, mấy hôm đầu nó sẽ quấy khóc, nhưng thời gian sau sẽ ỷ lại người bên cạnh, lâu dần sẽ hoàn toàn quên bằng người trước kia.”

“Lâm Lâm...”

“Em cũng hy vọng mình có thể bớt nhớ về anh đi, như bây giờ em thấy mệt và sợ hãi lắm, muốn mình yêu ít hơn anh một chút mới tốt.”

“Không được.”

“Anh bá đạo quá.”

“Tôi bá đạo đấy, tôi cho em cả mạng sống, mọi thứ của em nên thuộc về tôi, tình yêu, thân thể, thời gian cũng vậy. Dù tôi muốn em đợi mười năm, em cũng phải đợi, hơn nữa phải luôn giữ ngọn lửa trong lòng cháy thật mạnh, chờ tôi về tìm em.”

“Tốt thôi, anh nhớ kỹ mọi lời mình nói đó.”

“Còn gì muốn hỏi tôi không?”

Lâm Lang suy nghĩ một hồi, hốc mắt đột nhiên ẩm ướt, hỏi: “Anh sẽ luôn đối tốt với em chứ?”

Hàn Tuấn phì cười, ôm cậu hỏi: “Chẳng phải trả lời nhiều lần lắm rồi sao?”

“Vậy anh trả lời lần nữa đi.”

“Sẽ.”

Lâm Lang bật cười, nước mắt trào ra từ khóe mắt, cậu lau đi rồi bảo: “Đây là lần đầu tiên anh trả lời vấn đề này dứt khoát như vậy. Em hỏi nhiều lần rồi, nhưng câu trả lời hôm nay khiến em vui nhất.” Dứt lời, cậu hôn chụt lên môi hắn: “Được rồi, mình chia tay đi.”

Hôm sau Lâm Lang đi, bên ngoài nổi gió rất lớn, cánh hoa rơi lả tả trong tiểu khu rồi bị gió thổi héo, lộ rõ vẻ tiêu điều, rụng đặc biệt dày dưới bậc thềm. Lâm Lang đi một cách tiêu sái mà nhanh nhẹn, không do dự, không quay đầu, bóng lưng tuấn tú thẳng tắp hòa vào muôn hoa, thậm chí khiến Hàn Tuấn nghi ngờ đây là kết quả Lâm Lang vẫn hằng mong đợi. Thế giới ngoài kia bao la, không có hắn trói buộc, hào quang của chú phượng hoàng hoàng kim bay ra từ nông thôn này chẳng rõ sẽ thu hút bao nhiêu ánh nhìn.

201. Chương 201: Nhảy Sông Hồi Sinh

Xuân qua đi, hè chạm ngõ. Tiết trời ngày một nóng nực, đôi khi chỉ mặc mỗi cái áo sơmi ca rô cũng thấy oi bức không chịu nổi. Lâm Lang lại bắt đầu đi làm thêm, dành ra tuần đầu tiên tìm việc dạy kèm, mỗi tuần hai lần vào thứ bảy chủ nhật, nửa tháng sau lại xin đi làm phục vụ nhà hàng, tối hàng ngày từ sáu rưỡi đến mười rưỡi, chỗ làm nằm gần trường nên cũng xem như lý tưởng. Diện mạo xuất sắc và tính cách ôn hòa mang tới cho Lâm Lang rất nhiều lợi ích, cộng thêm cậu thực sự có tài, kiểu người như vậy đi đâu cũng không lo bị mai một.

Lâm Lang những tưởng xa rời Hàn Tuấn sẽ khiến cậu khổ sở lắm, nhưng khi tách ra thật lại không đến nỗi khó chịu, ngược lại chỉ thấy hồ đồ, mờ mịt, ngay cả đau thương cũng nhàn nhạt như chẳng liên quan gì với nỗi đau. Thỉnh thoảng nhớ Hàn Tuấn quá nhiều, cậu sẽ tự nhủ rằng: “Nhớ gì mà nhớ, cũng đâu phải không thấy mặt.”

Bởi tin tưởng Hàn Tuấn, nên cũng tin mỗi một lời hắn nói, Hàn Tuấn đã bảo ngày nào đó sẽ về tìm cậu, cậu tin hắn, thành ra không hề sầu não. Nghĩ rằng chia lìa ngắn ngủi của hiện tại chính là để mai sau gắn bó càng dài lâu, thế nên dẫu nhưng nhớ đau khổ đến mấy, cậu cũng cam nguyện chấp nhận.

Nhưng cậu cứ như trúng một loại độc không biết tên, hơn nữa thời gian càng lâu, triệu chứng trúng độc lại càng rõ rệt: Đầu óc không nhanh nhạy bằng trước kia, lắm lúc còn bỗng nhiên luống cuống không biết làm sao, sáng sớm bình tỉnh khỏi giấc mộng, thường cảm thấy mỗi một không muốn dậy. Hồi trước, từng bước trong kế hoạch tương lai của cậu luôn lấy việc Hàn Tuấn ở bên mình làm tiền đề, hiện tại hai người đột ngột tách ra, với cậu mà nói chính là biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhất thời khó thích nghi. Tránh cho bản thân suy nghĩ vẩn vơ, cậu đành buộc mình trở nên bận rộn, mỗi ngày không đi làm thuê thì cũng chôn mình trong thư viện tự học quốc tế mật dịch. Kỳ thực cậu chưa có mục tiêu rõ ràng, chỉ muốn tranh thủ tuổi còn trẻ mà học nhiều một chút, ngộ nhớ lên năm ba chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, vẫn nên thi một ngành khác thì tốt hơn. Cậu muốn học tiếng Anh thật giỏi, cộng thêm ít kiến thức về kinh tế mật dịch, tương lai không chừng có thể vào công ty nước ngoài, rồi trở nên nổi bật. Đây là kế hoạch của cậu khi mới lên năm nhất, sau vài lần chết non, nó một lần nữa về với bản kế hoạch của cậu.

Sự cần cù khác thường của Lâm Lang khiến Quan Bằng chú ý, đã vậy cậu còn chẳng cúp cua nữa, Lâm Lang như vậy mới giống cái người bảo thủ nề nếp hồi trung học, song Quan Bằng vẫn cảm thấy có gì đó sai sai. Đến cuối tuần, Quan Bằng rủ Lâm Lang đi dạo phố, bảo là đến quảng trường Vạn Đạt mua quần áo. Lâm Lang dạo này một muốn chết, chiều lại còn ca dạy, buổi sáng liền nằm ỳ trên giường không chịu dậy. Quan Bằng xốc chăn cù bụng cậu, Lâm Lang bị phá rồi chẳng làm sao được, đành ôm chăn ngồi dậy, híp đôi mắt nhắm nghiền, nói: “Đi thì đi, cậu chờ lát.”

Quan Bằng ngồi bên dưới chờ cậu thay đồ, vô tình phát hiện dưới gối cậu giấu một khung hình, bèn nhón chân cầm xuống, vừa thấy liền ngáy người, hóa ra là một tấm ảnh Hàn Tuấn chụp cùng Lâm Lang. Hình như chụp vào mùa xuân, Lâm Lang ôm cổ Hàn Tuấn, môi như đang ngậm nắn. Hắn nhìn đến đỏ cả mặt, Lâm Lang xấu hổ bảo: “Trả tớ mau lên, coi chừng người khác thấy.”

“Chụp lúc nào, sao cả tớ cũng không biết?”

“Cũng mới đây thôi, chụp ở Đào Lâm Sơn Trang.”

“Đẹp đó.” Quan Bằng cười, trả tấm ảnh cho cậu: “Mặc ít đồ thôi, nay nóng lắm.”

Lâm Lang mặc áo sơmi mỏng. Thời điểm dọn về từ nhà Hàn Tuấn, cậu sợ quần áo quá nhiều sẽ khiến bạn học nghi ngờ nên chỉ mang vài món tương đối rẻ, vì nghĩ Hàn Tuấn nhiều nhất đến mùa thu sẽ lại đây tìm mình, thành thử áo quần dày mùa đông chẳng đem về cái nào.

Khi con người ta thực sự để ý một chuyện gì, bất giác sẽ trở nên mê tín. Cậu sợ mang quá nhiều quần áo, ông trời sẽ nghĩ: “Con mang nhiều quần áo như vậy xem ra không định quay về trong thời gian ngắn, vậy hai người tách ra khoảng năm rưỡi đi.”

Vì là cuối tuần, phố đi bộ Vạn Đạt người đến kẻ đi, Lâm Lang chỉ đi dạo một chốc đã đau chân, lúc Quan Bằng đi thử quần áo, cậu thiếu điều ngủ gật trên ghế. Quan Bằng nom cậu một mắt thấy rõ, bèn nói: “Tí nữa tụi mình đi công viên Châu Hà giải sầu đi, thời tiết hôm nay đẹp quá trời.”

Do mới tạnh mưa nên nước sông Châu Hà dâng cao, mặt nước còn rộng lớn hơn ngày thường. Hai người vịn cầu nhìn xuống, chỉ thấy những đốm nắng nhỏ vụn lóng lánh trên mặt nước xanh biếc, hàng liễu rủ hai bên bờ có chút không chân thật, rất nhiều người đang ngồi bên bờ câu cá và tán gẫu. Lâm Lang từng nghe nói rằng mỗi người đều có bản năng tử vong, nên nếu nhìn xuống từ chỗ cao, đôi khi sẽ nảy sinh xúc động muốn nhảy. Cậu nhìn đến mê muội, say sưa ngắm nước biếc sóng gợn. Quan Bằng thành linh quay sang hỏi: “Cậu biết bơi không?”

Lâm Lang lắc đầu: “Hồi nhỏ cũng từng bơi, giờ quên rồi.”

“Không sao, tớ biết, nếu cậu rớt sông thì tớ nhảy xuống cứu.” Nói đoạn, hắn chỉ chỉ mấy thuyền nhỏ giữa sông: “Tụi mình mượn thuyền nhỏ chèo một lát nha?”

Trời trong nắng ấm, thuyền nhỏ lững lờ trên mặt sông mênh mang, nhìn thôi đã thấy vui vẻ thoải mái. Cuối tuần rất đông người đi du ngoạn, cả hai xếp hàng hồi lâu mới tới lượt. Hai người trả 20 đồng thuê một thuyền nhỏ, Quan Bằng cầm một áo phao đưa Lâm Lang: “Mặc vô đi.”

Thực ra hệ số của an toàn của loại thuyền này cực cao, ít nhất Lâm Lang chưa từng nghe ai ngồi thuyền này bị ngã, lại không có sóng to gió lớn, thuyền chẳng cách nào chèo nhanh được. Lâm Lang thấy trong số đông người đi chèo thuyền chỉ có mấy cô gái mặc áo phao, nên không muốn mặc lắm, nhưng thấy mặt sông bao la lại đâm ra sợ hãi, đành đồ mặt khoác áo phao vào người. Thuyền cũng không cần chèo, mà có bánh xe đạp bằng chân, giảm bớt không ít sức. Quan Bằng thông cảm cậu nhiều ngày vất vả, thâu hết mấy công việc thể lực, cho cậu nằm thoải mái trên đầu thuyền ngắm phong cảnh. Gió trên sông cũng mang theo hơi lạnh, ánh nắng vàng rực làm chói mắt người, nước sông biêng biếc dập dềnh từng vằn nước, cồn nhỏ xa xa có rất nhiều cỏ trắng đang tàn bộ. Quan Bằng cười nói: “Đi theo tớ không hối hận chứ? Phục vụ vừa chu đáo vừa cẩn thận.”

Lâm Lang cười, ngồi dậy: “Tụi mình đổi đi, tớ cũng muốn đạp một lát.”

Cậu và Quan Bằng đổi vị trí, đạp thuyền đến giữa sông thì dừng lại. Gió sông không lớn, thuyền nhỏ thong thả tự trôi đi. Lâm Lang ghé lên cạnh thuyền tạt nước chơi, Quan Bằng túm góc áo cậu: “Cậu làm vậy ngã xuống thì tiêu.”

“Mặc áo áo phao mà, sợ gì.” Tuy rằng nói vậy, nhưng Lâm Lang vẫn thành thật ngồi vào giữa thuyền, Quan Bằng phát một ca khúc bằng điện thoại, không ngờ lại là bài “Để chúng ta cùng nhắc mái chèo”. Lâm Lang phì cười, Quan Bằng cười bảo: “Mới tải trên mạng đó, thế nào, hợp hoàn cảnh lắm đúng không?”

“Hợp hợp.” Lâm Lang vừa cười vừa gật đầu, khẽ ngâm nga theo tiếng nhạc phát ra từ di động, hát vài câu rồi nói: “Năm lớp bảy trường tổ chức thi văn nghệ, lớp bọn tớ hát hai bài, trong đó có bài này nè, cuối cùng còn được hạng nhất nữa.”

Quan Bằng cười khinh bỉ: “Xoàng quá xoàng.”

“Xoàng gì mà xoàng, hồi cấp hai ai chả hát bài này?”

Năm cấp hai, mười phút trước khi vào học mỗi ngày, trường học quy định bắt buộc phải hát, hơn nữa còn phải hát thật vang, lãnh đạo trường sẽ đi tuần tra, lớp nào hát tương đối to rõ sẽ nhận được cổ vũ nhất định, ngược lại thì bị phạt bằng cách khấu trừ lệ phí hàng tháng. Cậu thấy Quan Bằng ra chiều quái gở, bèn hỏi: “Vậy các cậu hát bài gì?”

Quan Bằng bỗng ngoác miệng cười: “Ca ngợi Tổ quốc.”

Bài này lớp Lâm Lang cũng hát, với cả toàn nốt cao, rất dễ hát to và đều. Lâm Lang biết Quan Bằng đang chọc mình, liền nghiêng đầu cười, quay sang ngắm mặt sông xanh xanh. Cầu Châu Hà đã cách họ rất xa, và đang lấp lóe ánh vàng dưới tia nắng mặt trời. Cậu chợt nhớ có một hôm cậu và Hàn Tuấn lái xe ngang qua đây, cả hai cũng từng bàn nhau rằng ngày nào đó thời tiết tốt, trời ấm hơn chút, sẽ cùng tới nơi đây chèo thuyền. Khi ấy cậu bảo mình không biết bơi, còn hơi sợ nước, Hàn Tuấn liền đề nghị đi hồ bơi dạy cậu bơi, còn xấu xa nói rằng đó là cơ hội tốt để hai ta thân mật trước công chúng. Tiếc là chẳng hiểu vì sao họ trì hoãn đến giờ vẫn chưa thể thực hiện mong muốn ấy.

Lâm Lang nghĩ mà chua chát, tuy đi với Quan Bằng cũng vui, nhưng nếu cùng Hàn Tuấn tới đây không biết sẽ ra sao.

Cậu nhớ lần cuối cậu và Hàn Tuấn đến Châu Hà hình như là Trung thu năm ngoái, họ ngắm pháo hoa trên thuyền lớn. Đó là một ngày tuyệt đẹp, từ rằm tháng tám tới nay thế mà cũng ngót một năm rồi.

Quan Bằng cố ý lung lay thân thuyền, Lâm Lang bị dọa hết hồn, tưởng sắp lật thuyền đến nơi, bèn kêu khê một tiếng. Quan Bằng cười hỏi: “Nghĩ gì mà say sưa dữ vậy?”

“Tự dưng nhớ đến Hàn Tuấn.” Lâm Lang bất ngờ đứng lên, đứng giữa chiếc thuyền đang lắc lư: “Anh ấy không liên lạc với tớ gần một tháng rồi, hẳn tâm quá đúng không?”

Quan Bằng căn bản không để ý cậu nói gì, thấy cậu đứng lên thì khẩn trương dịch tới gần, gọi: “Lâm... Lâm Lang...”

Lâm Lang dang hai tay, nhắm mắt cảm thụ gió sông ẩm ướt tanh tanh xẹt qua người mình, hít một hơi thật sâu như muốn áp chế cảm xúc bất ngờ bộc phát từ đáy lòng, sau đó suy sụp ngồi xuống, không dám nhìn vào mắt Quan Bằng, nhẹ giọng nói: “Rất cuộc tớ vẫn nhớ anh ấy...”

Nhưng chẳng đợi Quan Bằng lên tiếng, cậu đã tự lẩm bẩm: “Cơ mà sau này tớ không nhớ anh ấy nữa. Tớ muốn dồn hết sức lực nhớ nhưng lên học tập. Cứ vậy tớ không biết phải sống ra sao nữa, nhưng tớ vẫn muốn chờ anh ấy... Còn muốn chăm sóc nội.”

Quan Bằng thấy vẻ mặt cậu là lạ, trông cứ như trúng tà, bèn vừa cười vừa đưa tay hươ hươ trước mặt Lâm Lang: “Nè nè nè.”

Hai mắt Lâm Lang trống rỗng, đột nhiên cười quỷ dị với hắn, đoạn nghiêng người trượt xuống sông. Thân thuyền lắc mạnh mấy cái, Quan Bằng hét to một tiếng, lập tức nghe thấy tiếng cười sang sảng của Lâm

Lang, giống như áp lực đè nén lâu ngày thành linh được giải thoát. Nước sông tháng năm khiến cậu phát run vì lạnh, mấy người gần đó đều tưởng cậu bất cẩn lọt xuống sông, bắt đầu hô hào với trên bờ. Nhân viên quản lý lập tức lái ca nô “phi như bay” tới đây, Quan Bằng vươn tay gọi: “Giữ chặt tay tớ, giữ chặt tay tớ.”

Lâm Lang mặc áo phao màu cam bắt mắt, trôi lững lờ trên mặt sông, vừa cười hết ga vừa vươn tay đến. Quan Bằng dồn sức kéo cậu lên, Lâm Lang gục bên mép thuyền, nước sông lạnh làm cậu run cầm cập, song vẫn cười ngô nghê. Nhân viên quản lý gấp gáp hỏi: “Sao thế sao thế?”

Lâm Lang run bần bật, cười đáp: “Không... Không việc gì, bất cẩn té xuống nước ấy mà.”

“Lúc lên thuyền đã nhắc các cậu phải cẩn thận rồi mà, mau lên bờ thay quần áo đi.”

Hai người cũng không đập thuyền nữa mà được kêu lên ca nô. Mọi người đều bu tới đây, Lâm Lang như chợt bừng tỉnh, quần bách đến đỏ bừng cả mặt. Quan Bằng choàng áo mới mua lên người cậu, kết quả nhân viên quản lý kia lại bảo: “Đồ trên người cậu ướt hết rồi, cởi ra rồi mặc.”

Song trước mặt đông người như vậy, Lâm Lang đời nào không biết xấu hổ. Quan Bằng choàng xong xuôi rồi nói: “Vậy cũng được rồi.”

Hai người lên bờ, tìm một chỗ hướng nắng mà khuất gió ngồi xuống, Lâm Lang ngồi xồm vất nước trên ống quần, Quan Bằng lạnh mặt hỏi: “Cậu làm thế thì có ý nghĩa chết tiệt gì hả?”

Lâm Lang ngượng ngùng, cúi đầu đáp: “Tớ... lúc đó tớ cảm thấy nóng không chịu nổi nên mới... Tớ cũng không biết sao lại vậy nữa...”

Cậu chật vật quá đỗi, toàn thân ướt sũng, từng lọn tóc dính bết trên mặt, bị gió thổi qua liền rối bời đến thê lương. Quan Bằng muốn nói lại thôi, đành quay lưng đi: “Tớ canh chừng giùm cho, cởi đồ ướt ra thay đồ mới đi.”

“Quần áo cậu mới mua mà...”

“Không được nói, giờ tớ đang giận.”

Lâm Lang ậm ừ, hốc mắt ươn ướt, bỗng nhiên đặt mộng ngồi xuống cỏ sệt sệt hồi lâu. Quan Bằng đưa lưng về phía cậu, bực bội hỏi: “Thay xong chưa?”

Bấy giờ Lâm Lang mới đứng dậy thay đồ. Quan Bằng nhặt quần áo dưới đất, vắt nước giúp cậu rồi mắc lên cây sồi xanh kế bên. Vóc người Quan Bằng lớn hơn Lâm Lang nhiều, Lâm Lang mặc áo sơmi của hắn càng lộ vẻ gầy gò đáng thương. Quan Bằng vươn tay nắm cổ tay cậu: “Lạnh không?”

Lâm Lang lắc đầu, hốc mắt vẫn hồng hồng. Quan Bằng ngồi xuống kế bên, khẽ oán giận: “Sao hử tí là khóc vậy, hồi trước có thấy cậu như vậy đâu.”

Lâm Lang muốn nói là bị Hàn Tuấn chiều quen, nhưng nhắc nghĩ tới Hàn Tuấn, trong lòng lại khổ sở khôn xiết. Cậu mím môi ngồi một chỗ, đoạn đuổi người nằm xuống cỏ, ngắm trời xanh cao vợi vợi, từng cụm mây trắng xấp dày, phảng phất như đang nói với Quan Bằng, cũng có thể đang nói cho mình nghe: “Về sau tớ không vậy nữa, tớ muốn sống thật tốt.”

Không có Hàn Tuấn ở bên, cậu không thể tiếp tục sống một cách yếu đuối, tùy hứng, u mê như bây giờ nữa. Không có Hàn Tuấn ở bên, cậu vẫn giống như xưa, không có gì cả, chỉ có một giấc mộng to lớn, cùng một trái tim đầy ấp chí tiến thủ. Cậu muốn biến nỗi nhớ người ấy thành động lực tiến thủ, học tập chăm chỉ, ngày ngày hướng về phía trước.

202. Chương 202: Sinh Nhật – Mộng Xuân

Từ đó về sau, Quan Bằng quả nhiên không còn nghe Lâm Lang nhắc tới tên Hàn Tuấn nữa, hắn nghĩ rằng trong lần rơi xuống sông ấy, Lâm Lang đã bơi tới tận đáy sông, chôn vùi tất cả bi thương và nhung nhớ, ngay cả hắn cũng chẳng thể nhìn đến. Nhưng một người như Hàn Tuấn lại im hơi lặng tiếng không xuất hiện trong trường họ, đến nỗi chính hắn cũng thấy kinh dị, ngược lại có lần Cao Chí Kiệt tới trường họ chơi, hắn tiện thể hỏi một chút, hỏi Hàn Tuấn rốt cuộc đang tính toán điều chi. Cao Chí Kiệt đáp không rõ ràng, chỉ hàm hồ bảo hắn gặp Hàn Tuấn ở Lệ Đô vài lần, bên cạnh có người mới, thằng nhóc kia tên là Trần Quả, sinh viên một đại học khác của thành phố F. Cao Chí Kiệt còn nói thằng nhóc ấy đẹp hơn cả Lâm Lang, môi hồng răng trắng, con gái cũng chẳng bằng.

Quan Bằng cảm thấy không đáng thay Lâm Lang, bèn thêm mắm dặm muối vào chuyện Hàn Tuấn rồi kể lại một lần, đại khái là muốn Lâm Lang chặt đứt mong nhớ đi. Song Lâm Lang nghe mà mặt mũi vẫn tỉnh rụi, giống như đã biết từ lâu. Hắn hơi kinh ngạc, túm lấy Lâm Lang hỏi: “Cậu biết trước rồi đúng không, có phải đang gạt tớ chuyện gì không?”

Tuy nhiên, Lâm Lang lại chẳng nói chẳng rằng, tóc mọc dài hết như thời trung học, che khuất mi mắt cậu. Quan Bằng cảm thấy Lâm Lang như vậy có chút xa lạ, nhất thời không biết nên nói gì.

Nghỉ hè, Quan Bằng cũng không về nhà, hắn và Lâm Lang tìm một công việc tốt, làm phục vụ ở McDonald, cũng nộp đơn xin ở lại vào dịp hè cho nhà trường. Học kỳ sau là lên năm ba, ý thức tự lập của các sinh viên cao hơn rất nhiều, nhiều người nghỉ hè cũng không về nhà, người thì muốn kiếm tiền, tỷ như Lâm Lang, người lại muốn rèn luyện bản thân, tỷ như Quan Bằng.

Tuy trường cho phép ở lại, nhưng căn tin trường chỉ mở hai cửa, làm thức ăn muốn khó nuốt chừng nào thì khó nuốt chừng ấy, vào những ngày nóng cao điểm, đầu thể lẫn nào cũng đội nắng chói chang ra quán ngoài trường ăn, Quan Bằng liền đi siêu thị mua cái nồi cơm to, tự mình nấu ăn trong ký túc xá. Trường đương nhiên không cho dùng loại đồ điện công suất lớn thế này, dĩ quản lý kiểm tra rất nghiêm, thường xuyên tập kích đột xuất vào giờ cơm, hơn tháng thu không ít nỗi nia xoong chảo. Nhưng Quan Bằng thông minh, Lâm Lang cẩn thận, hai người bật bếp hơn tháng trời, ấy mà vẫn bình an vô sự. Tay nghề nấu nướng của hắn và Lâm Lang đều chẳng ra sao, thành thử bữa nào cũng xơi mì trứng, dùng gia vị mì ăn liền trộn lẫn

vào. Món mì tốc chiến tốc thắng kiểu đó tất nhiên chả có gì đặc sắc, nhưng một hôm Lâm Lang tự trộn mì ăn, liền bỏ luôn tảo tía dưa góp hạt mè vô trộn tùm lum, vậy mà làm ra một bữa đến là ngon lành. Kể từ đó, hai người nắm giữ một bí quyết độc nhất vô nhị trong nấu ăn, hơn nữa lần nào cũng thành công, đó là cái quý gì cũng liệng vào, thành mì súp đặc, không ngờ ăn hơn nửa tháng vẫn chưa ngán.

Hè 2007 trong ấn tượng của Lâm Lang là nóng hầm hập và khô hanh, lá của cây hợp hoan phẳng phất muốn héo rũ, mặt hồ để lộ từng tảng đá lớn, còn có hương thơm bay khắp ký túc xá mỗi khi nấu cơm xong. Hè ấy, thành phố F làm lại đường ống, đường bị đào bới gồ ghề, gió thổi qua cuốn theo hàng đồng bụi đất. Thời gian này đổ mấy trận mưa, song toàn rơi vào ban đêm, may đang nghỉ hè nên trong trường cực im ắng, họ ở trên lầu hai, có thể nghe rõ tiếng mưa rào rạt. Lần nọ còn có sét đánh, chấn đến nỗi nguyên hành lang đều vang ong ong, Lâm Lang nằm trong chăn tán gấu đêm khuya với Quan Bằng.

Khi kỳ nghỉ hè sắp chấm dứt, hai người họ cùng về nhà, bà nội Lâm tuổi lớn, mùa đông không chịu nổi giá rét, nhằn nhịn rất cực khổ, nay sang hè cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, họ khan cằn nặng. Người già họ khan đôi khi rất đáng sợ, lần nào cũng như không thở nổi, người bên cạnh nghe mà tim vọt lên tận cổ họng. Nhất là thời điểm tối đen, rạng sáng một hai giờ, Lâm Lang run sợ không thôi, chưa bao giờ sợ hãi như lúc này.

Tháng 9 trường học lại khai giảng, năm ba phải chọn ngoại ngữ thứ hai, Lâm Lang chọn tiếng Nhật. Dẫu từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, xem rất nhiều phim yêu nước kháng Nhật, nắm rõ hành vi xấu xa của giặc xâm lăng Nhật Bản như lòng bàn tay, song Lâm Lang vẫn thích Nhật Bản, hoặc nói là ôm tình cảm đơn thuần với phong cảnh và hương vị xứ sở mặt trời mọc. Quan Bằng chọn tiếng Pháp, bởi Tô Y Nhiên cũng chọn tiếng đó, hai người có thể cùng lên lớp. Nhiều người bảo tiếng Pháp là ngôn ngữ êm tai nhất thế giới, nhưng Lâm Lang nghe họ xì xà xì xỏ chỉ cảm thấy giọng uốn lượn quá sức không tự nhiên, nên chẳng áp ủ được tí cảm xúc lãng mạn nước Pháp nào.

Mỗi học kỳ mới bắt đầu luôn mới mẻ mà bận rộn, ngày trôi qua vùn vụt. Sang tháng mười, Lâm Lang đi phòng giáo vụ đóng học phí, nhưng lúc điền xong đơn, giáo viên thu tiền nhập mã số sinh viên của cậu vào máy tính rồi lại kinh ngạc ngắc đầu: “Em đóng học phí rồi mà.”

Lâm Lang thoáng sửng sốt, giáo viên cúi xuống nhìn: “Học phí của em đóng vào tuần đầu tiên khai giảng.”

Một ý nghĩ xẹt qua đầu Lâm Lang, tìm cậu nẩy lên thành thích, giáo viên họ nhìn cậu đầy hoài nghi, chắc nghi có người viết sai tên, hoặc công việc của cô xuất hiện sai sót, nhập sai mã sinh viên. Cô lật xấp giấy trên bàn, rút ra một tấm thẻ, nói như bưng tỉnh đại ngộ: “À, anh trai em nộp bằng thẻ ngân hàng đấy, trong này có ghi lại.”

Lâm Lang ra khỏi phòng giáo vụ, tay chân không nén nổi run rẩy, như thể đang hưng phấn tới độ không thể kiềm giữ. Cậu đứng dưới một cây hợp hoan héo rũ sắp hấp hối, tìm kiếm bóng dáng Hàn Tuấn như phát điên. Cậu chạy đến khu rừng nhỏ gần ký túc xá, rồi lại chạy lên quảng trường trồng đầy cây long não, thở hồng hộc, mồ hôi từ trán trượt xuống, thấm ướt tóc mai cậu.

Lâu như vậy tới nay, đây là lần cậu cách Hàn Tuấn gần nhất, cậu biết Hàn Tuấn từng đến trường giúp cậu đóng học phí. Có lẽ, hẳn còn làm giống thời mới quen, âm thầm đứng tại góc nào đó nhìn trộm cậu. Nhưng nếu đã thế, vì sao không gặp mặt cậu, vì sao nhằn tâm đến thế, ngay cả điện thoại của cậu cũng không chịu nhận.

Lâm Lang dồn toàn bộ hy vọng lên sinh nhật mình. Với cậu mà nói, năm ba là quãng thời gian bận rộn chưa từng có, thời gian trôi qua trong chớp mắt. Chờ tới sinh nhật, chính cậu cũng quên khuấy. Hôm ấy cậu đang làm bài thi trong ký túc xá thì Cao Chí Kiệt đột nhiên gọi điện rủ cậu đi karaoke. Có lẽ do tuổi tác ngày càng lớn, con người cũng trở nên thành thực hơn, Cao Chí Kiệt chín chắn hơn xưa nhiều, không hờ tỵ là trốn việc ra ngoài tìm cậu chơi nữa. Lúc nhận điện thoại, Lâm Lang còn hơi kinh ngạc, dụi đôi mắt hơi cay, hỏi: “Cũng có phải ngày nghỉ gì đâu, ca cái gì?”

“Nhóc con lú lẫn rồi hả, quên hôm nay ngày gì à?”

“Ngày gì...” Lâm Lang quay bút máy nghĩ một hồi, đầu óc chợt sáng lên, bấy giờ mới nhớ bữa nay là sinh nhật mình, lập tức bật cười. Đầu kia, Cao Chí Kiệt cười nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn cám ơn.” Lâm Lang ngồi dậy khỏi ghế: “Anh chờ lát nha, tôi gọi đầu xong thì ra.”

Cậu tắt điện thoại, trèo bình bịch lên giường, lấy ra tấm ảnh dưới gối, trong lòng có một luồng dực vọng bốc lên cuộn cuộn, không cách nào kiềm chế được. Cậu hôn lên má Hàn Tuấn một cái, giấu kỹ tấm ảnh, leo xuống giường gọi đầu, thay quần áo, đoạn đi thẳng ra cổng trường.

Đường trong trường vẫn chưa san phẳng, xe bên ngoài căn bản không được chạy vào. Cậu vừa ra đến cổng, di động đã vang lên. Đầu dây kia, Quan Bằng vội vã hỏi: “Sao cậu đã ra ngoài rồi, chừng nào về vậy, tớ chuẩn bị cho cậu một bất ngờ mà.”

“Cao Chí Kiệt gọi điện hẹn tớ đi ca, cậu cũng tới đây đi. Bọn tớ chờ cậu ở cổng.”

Cao Chí Kiệt nghe cậu bảo thế, bèn mở cửa xe ra: “Bên ngoài nóng quá, chúng ta ngồi trong xe chờ đi.”

Hai người chờ trong xe chừng hai mươi phút cũng không thấy tăm hơi Quan Bằng đâu. Lâm Lang sốt ruột gọi điện lần nữa, Quan Bằng thở hồng hộc mà rằng: “Đừng hỏi nữa, tớ đang chạy nè.”

Chờ hẩn chạy tới cổng, Lâm Lang mới biết tại sao hẩn rề rà lâu như vậy. Quan Bằng đang xách một hộp bánh sinh nhật, mở cửa xe ngồi vào, bảo: “Hèn là đặt từ trưa rồi, bằng không giờ này còn chưa lấy được đâu.”

Lâm Lang cười hỏi: “Bất ngờ mà cậu nói là cái này hả?”

Quan Bằng chớp mắt vài cái: “Bất ngờ không phải bánh, mà là bên trong.”

Cao Chí Kiệt hỏi hận không thôi: “Nếu biết trước cậu mang bánh tới đây thì tôi đã sớm khoe khoang thành tích rồi, tôi cũng đặt bánh, đang chờ sẵn trong nhà hàng đó, lần này chúng ta có tận mấy cái để ăn.”

“Không thành vấn đề, vừa hay trưa nay tôi chỉ gặm bánh mì, đang đói đây.”

Cao Chí Kiệt khởi động xe: “Đã nhắc cậu bao lần rồi, ăn uống cho đàng hoàng vào, vậy mà cậu có chịu nghe đâu, mai sau ráng mà chịu.”

“Đừng nghe cậu ấy nói nhảm, trưa nay gặp ở căn tin thấy cậu ấy đang xơi cả tô mì to.” Nói xong, Quan Bằng nhìn Lâm Lang hỏi: “Mì trường nấu có ngon hơn tụi mình nấu hồi hè không?”

“Không, nhưng cô bé múc mì xinh lắm...”

“Oa.” Cao Chí Kiệt hô kiêu quái dẫn: “Sắc đảm ngập trời nha, ngay cả cô bé làm thuê trong căn tin cũng không tha.”

Ba người cùng cười, Lâm Lang đỏ bừng mặt, vui vẻ mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lâm Lang đang vui, hai người kia nhìn ra ngay từ đầu rồi. Sao bao ngày âm khí nặng nề, nay rốt cuộc nhìn thấy ánh sáng, Cao Chí Kiệt và Quan Bằng đều cao hứng. Lúc chọn bài hát còn tìm bài vui vui, Lâm Lang thể mà không từ chối, cầm micro hát luôn.

Đèn flash trong phòng chớp nháy liên hồi, âm nhạc sôi động vang lên, Lâm Lang mới đầu chỉ khẽ gật gù và vỗ tay theo tiết tấu, sau đó dùng tới cả hai chân, thân mình cũng nhẹ nhàng lắc lư theo giai điệu tươi vui, trẻ trung phóng khoáng biết bao, cứ như biến thành người khác vậy, trong mắt lung linh sắc màu, nụ cười nơi khóe môi ngưỡng ngừng mà vương vẩn chút lưu manh. Cao Chí Kiệt rống một tiếng, cùng vỗ tay theo nhạc đệm. Ca khúc bước vào đoạn hay, Lâm Lang như càng thêm phấn khích, cậu xắn tay áo lên, lại còn đùa giỡn mà lướt lướt vài bước trên sàn, vừa buồn cười vừa đáng yêu. Hát xong thì ăn bánh, hộp bánh vừa nhắc lên, Lâm Lang liền ngẩng người, ánh mắt lia về phía Quan Bằng. Phía trên viết vài chữ bằng kem bơ, đơn giản mà cảm động: Sinh nhật vui vẻ, người bạn thân nhất của tớ – Lâm Lang.

Ngày lễ ngày tết, mọi người hay gửi tin nhắn chúc mừng nhau, cả tấn những từ ngữ dài dòng hoa mỹ, ví von hoặc biện pháp tu từ, giống như lời chúc gửi tới mọi di động. Dần dà Lâm Lang phát hiện rằng trong đủ kiểu chúc mừng, lời chúc giản dị và kém hoa mỹ nhất thường bắt nguồn từ những người thân thiết, đến Tết chỉ cần một câu “Năm mới vui vẻ”, hoặc đơn giản là chúc gia đình cậu khỏe mạnh, vân vân. Mưa dầm thấm dất, Lâm Lang gửi tin nhắn cũng áp dụng như vậy, mấy tin nhắn hoa lá cành thì gửi cho người không thân lắm, còn với vài người thân cận nhất luôn là lời chúc phúc thật tình nhất và cũng hết sức chân thành.

Cao Chí Kiệt thở dài: “May mà tôi không đem cái bánh đặt sẵn kia lại đây, nếu so thì thua là cái chắc rồi.”

Quan Bằng cười cười với Lâm Lang, thấp nển lên: “Ước đi ước đi.”

Lâm Lang nghĩ một hồi, rồi nhắm mắt ước một điều, lông mi thật dài khẽ rung rinh, tuần tú không sao tả xiết. Cao Chí Kiệt nhìn mà tim đập thình thịch, bèn cười bảo: “Lúc ước đừng quên tôi nha, phải chúc tôi năm nay tốt đẹp mỹ mãn, cầu gì được nấy.”

Lâm Lang cong môi bật cười, nguyện vọng năm nay của cậu không liên quan đến tình thân, cũng không liên quan đến tình yêu, mà là hai người bạn bên cạnh cậu đây. Cậu chỉ có những người bạn này thôi, nên

luôn xem họ quan trọng như tay chân vậy.

Chẳng rõ vì sao, ý nghĩ nhỏ nhỏ ấy cũng khiến hốc mắt cậu đỏ lên. Tình cảm như thể vô cùng yếu ớt, căng tràn đến mức vừa chạm đã nhỏ giọt. Thấy Quan Bằng tính cắt bánh, cậu vội la lên: “Tớ muốn hoa, đưa hết hoa cho tớ.”

Từ khi lên đại học, Lâm Lang mới biết ăn bánh kem cũng phải chú ý, chẳng hạn như hoa trên bánh mang ý nghĩa là số đào hoa, ai có bạn gái thì không được ăn, mà phải tặng may mắn này cho người bạn độc thân khác. Nói đoạn, cậu liền cười hì hì, lấy nĩa cắm vào mấy đóa hoa lan be bé, nhưng bị Cao Chí Kiệt giữ lại: “Cậu ăn gì mà ăn, Hàn Tuấn biết còn không...”

Hắn lập tức nhận ra mình lỡ mồm, Quan Bằng cũng dần cả mặt, Lâm Lang nhất thời quên động tác, cứ thế ngây ra. Hàn Tuấn về nhà chính rồi, việc công ty giao hết cho Mạnh Bình và phó Tổng giám đốc xử lý.

Nhưng chỉ thoáng chốc sau, cậu lại khôi phục điệu cười hì hì: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn cái gì, bọn tôi chia tay mấy tháng rồi, liên lạc... khỉ gió gì cũng không có, ai thèm quan tâm anh ta!”

Quan Bằng ngơ ra một hồi, rồi cũng cười phụ họa theo: “Lâm Lang cậu cũng dám ăn nói thô tục hả, lại còn khỉ gió?”

Lâm Lang không đáp, nhét hết mấy đóa hoa kem bơ vào miệng, kem dây lên miệng cậu, nom có chút trẻ con. Cao Chí Kiệt nói: “Ăn tượng trưng được rồi, lát còn ăn cơm nữa.”

Lâm Lang không nghe, xơi hết toàn bộ hoa mới thôi. Đến bữa ăn, thấy Quan Bằng và Cao Chí Kiệt uống rượu, cậu liền hô hào đòi uống mấy ly. Con trai uống rượu cũng bình thường thôi, Quan Bằng được dạy dỗ tốt mà vẫn học uống rượu từ cấp hai, coi như thừa kế nghiệp cha đi, ba Quan uống cũng khá lắm. Quan Bằng rót cho cậu một ly, lại bị Cao Chí Kiệt ngăn cản: “Rót cho có được rồi, cậu ấy không biết uống, uống nhiều cũng hại sức khỏe lắm.”

“Giờ không uống mai mốt cũng phải uống, luyện từ từ nha.” Đúng là Quan Bằng lần nào cũng rót cho Lâm Lang một ít, Cao Chí Kiệt cản mấy lần, thấy Lâm Lang bắt đầu nóng nảy thì đành nghe theo cậu. Ba người ăn đến hơn chín giờ mới ra, lúc này kiểm tra say rượu lái xe không nghiêm ngặt bằng hồi Tết, Cao Chí Kiệt bèn chở cả hai về trường, giao Lâm Lang xin quắc cần câu cho Quan Bằng rồi nói: “Về nhớ cho cậu ta uống nhiều nước.”

“Biết rồi, anh lái xe cũng chú ý một chút, đừng để cảnh sát tóm.” Quan Bằng nói xong, Lâm Lang ấy mà cũng bồi một câu: “Chú... Chú ý một chút... đừng để... cảnh sát tóm...”

Cao Chí Kiệt nhướn cười, muốn đưa tay vỗ vỗ mặt Lâm Lang, nhưng tay đã vươn ra lại thu về.

Đã đến cuối thu, màn đêm mát rượi mà dịu dàng. Do đường đang sửa nên đèn trên đoạn này bị tắt hết, chỉ có ánh đèn từ khu ký túc xá rọi tới đây, mờ mờ lung lung, có thể nhận ra bóng dáng người. Quan Bằng phát hiện bước chân Lâm Lang hơi lảo đảo, vừa đỡ vừa cười bảo: “Đi từ từ, từ từ thôi, xin thiệt rồi

hả?”

Song Lâm Lang lại đột nhiên òa khóc không báo trước, thút tha thút thít tựa lên người hắn. Quan Bằng hoảng sợ, thấp giọng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Anh ấy... Anh ấy chưa tới tìm tớ... Ngay... Ngay cả tin nhắn cũng không gửi...” Giọng cậu uất ức xiết bao, mang theo tiếng khóc run rẩy. Gió đêm mát mẻ vô cùng, bầu trời sao chưa từng lấp lánh rõ nét như bây giờ, hương hoa quế trong ký túc xá dịu dàng bao trùm bóng đêm, mê hoặc tâm trí cậu. Cậu dần mê man, trong cơn mơ hồ, không hiểu sao lại thấy Hàn Tuấn tới đây tìm mình, hắn vẫn anh tuấn và cao lớn như vậy, kéo theo gió của một đêm lái xe. Gần hừng đông, hắn mới đưa cậu về trường, trẻ con nói: “Em quên mấy lời tôi dặn lúc chia tay rồi hả? Sinh nhật sao lại thân thiết với Cao Chí Kiệt và Quan Bằng thế, không biết tôi sẽ ghen sao?”

“Họ là bạn em mà, em với họ không có gì hết. Em còn chưa oán trách anh mà anh đã bắt đầu trách em hả?”

Hàn Tuấn trông có vẻ mất kiên nhẫn, vòng qua cậu đẩy cửa xe ra, nói: “Đến trường rồi, em xuống đi.”

Lâm Lang nhìn Hàn Tuấn mà có chút bất an, còn có chút tức giận và không cam lòng. Cậu giật giật môi, rốt cuộc vẫn nín thinh, đưa tay tháo dây an toàn. Đang tính xuống xe thì một cánh tay chặn ngang eo cậu, cậu hoảng hốt quay đầu lại, thấy hắn đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt lập lòe, tỏa ra tia sáng đau khổ: “Lâm Lâm, em đừng đi.”

Lâm Lang thoát cái nhào tới, hai người quần lấy nhau hôn môi, hắn vén áo cậu lên, ngón tay thuần thục nắm lấy đầu nhũ đã dựng thẳng, rồi gấp gấp muốn cúi xuống ngậm vào. Nhưng Lâm Lang lại quần cổ hắn thật chặt, điên cuồng hôn môi hắn, nỉ non mà rằng: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn, em nhớ anh muốn phát điên rồi.”

Chia ly gần nửa năm, dục vọng khi đã bộc phát là không thể vãn hồi. Hai người lăn lộn cuồng nhiệt trong xe, biết Hàn Tuấn rốt cuộc bắn không ra nữa, cậu gục trên ghế chẳng thể nhúc nhích.

Sau đó, cậu bừng tỉnh giữa mồ hôi nhễ nhại, hạ thân vẫn sưng, trên đùi là một mảng dím dính. Cậu mơ màng nửa mê nửa tỉnh, nhớ đến hình bóng Hàn Tuấn mà vuốt thân dưới. Tóc ướt sũng dính trên mặt, cậu hí hóp mắt, nhẹ giọng kêu như gặp ác mộng: “Hàn Tuấn... Hàn Tuấn...”

Thâm tình mà tuyệt vọng quá đổi, cả tình lẫn dục đều khiến lòng người rung động.

203. Chương 203: Năm Tháng Chảy Trôi

Vì uống rượu say nên hôm sau dậy trễ, thời điểm tỉnh lại đầu vẫn không thoải mái lắm, trong ký túc xá chỉ còn mình cậu, mấy người khác đi học cả rồi. Cậu leo xuống giường, mơ mơ màng màng đánh răng.

Lúc rửa mặt, nước lạnh vừa hắt lên mặt, cả người mới triệt để tỉnh táo, cậu nhìn khuôn mặt gầy guộc và hơi tái trong gương, cảm thấy đôi phần xa lạ.

Cậu lấy khăn lau mặt, sau đó vắt thật ngay ngắn vuông vắn lên dây phơi. Trong đầu như chẳng biết mình muốn làm gì, ngây ngốc đứng trên ban công một chốc, bấy giờ mới trở lại bên bàn, lấy ra quyển nhật ký trong ngăn kéo.

Mấy tháng qua, cậu đã viết kín mặt phải của quyển nhật ký rồi, không muốn đổi quyển mới nên đang viết trên mặt trái. Nhật ký không có “phê bình chú giải” của Hàn Tuấn nom lại có chút thê lương, cậu đành uể oải tựa lên bàn, đọc lại những “phê bình chú giải” trước kia, có cái đáng khinh, có cái thâm tình, cậu xem mà cõi lòng ngứa ngáy, ngón tay không nhịn được phải cào bàn. Cậu trúng loại độc mang tên tình yêu, loại độc chẳng ai giải nổi, người hạ độc gọi là Hàn Tuấn.

Lâm Lang suy nghĩ chốc lát, chợt nhớ trước đây từng đọc hoặc nghe một câu nói ở đâu đó, cậu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tia sáng đầu thu đẹp tươi hòa quyện, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chập chờn loang lổ, rồi nâng bút viết tại trang cuối cùng của nhật ký: “Em phương này trời trong, anh nơi ấy thì sao?”

Cậu nghĩ, mình phải ghi chép lại tâm trạng mỗi ngày, nhưng nhớ đắng cay của hôm nay đều là gia tài quý giá trong tương lai. Cậu còn muốn đưa cho Hàn Tuấn xem, muốn hấn bồi thường mình. Ôm ý nghĩ ấy mà viết trọn cả buổi sáng, viết đến mức tay nhức nhối, ngón giữa bị bút ép đến sưng phù.

Cao Chí Kiệt nói Hàn Tuấn mở một công ty tại thành phố A – quê hấn, việc kinh doanh tại thành phố F giữ nguyên tình trạng không lời chẳng lỗ. Lâm Lang và Hàn Tuấn chưa từng liên lạc với nhau, Lâm Lang không biết Hàn Tuấn rốt cuộc muốn làm gì, có kế hoạch thế nào, chỉ dặn cậu nhất thiết phải chờ hấn lúc cả hai tách ra. Cậu nghĩ trong quá trình chu toàn vì hai người họ, Hàn Tuấn ắt hấn cũng đối mặt với không ít trắc trở và khó khăn. Còn chuyện liên quan đến Trần Quả mà Cao Chí Kiệt kể, cậu tình nguyện tin là Hàn Tuấn đang muốn bảo vệ mình hơn. Sự thật chứng minh cậu đoán cực chính xác, có lần Cao Chí Kiệt nghe Mạnh Bình nói rằng, khi ấy sở dĩ Hàn Tuấn muốn tách khỏi Lâm Lang là vì hấn định thẳng thắn thông báo với gia đình mình là đồng tính, sợ người nhà sẽ tìm Lâm Lang gây phiền toái nên mới chia tay cậu. Hơn nữa, hai ba tháng sau, xác định người nhà hấn đã bỏ qua sự tồn tại của Lâm Lang, việc hấn thường xuyên đi Lệ Đô tìm thẳng nhóc tên Trần Quả kia cũng là một “thủ thuật che mắt”, mục đích là tránh cho Lâm Lang không bị liên lụy. Nhưng tới sau này, chẳng hiểu sao lại phát sinh biến hóa, tâm tư của Hàn Tuấn đôi khi thật khó đoán. Hàn Tuấn về quê nhà, việc kinh doanh lại làm xuất sắc như vậy, chứng tỏ hấn chưa thực sự “come out”, bằng không Hàn gia nhất định đã sớm nổ oanh trời.

Lâm Lang cảm thấy nhớ Hàn Tuấn đã thành thói quen của cậu, cậu chỉ nhớ hôm mình dọn khỏi nhà Hàn Tuấn đang là cuối xuân, hoa rụng lả tả đầy tiểu khu. Hàn Tuấn đưa cậu đến tận cửa, dặn: “Em đừng tin tưởng ai, chỉ cần tin tưởng tôi là đủ rồi, tin tôi, chờ tôi về tìm em.”

Nhiều khi bừng tỉnh giữa hư vô mơ mơ thật thật, sẽ cảm thấy đây chỉ là một giấc mộng quyền luyến quá lâu, bản thân trong mộng trẻ trung đến vậy, còn có một người yêu. Nay cậu đã hai mươi tuổi, năm 2007 qua đi, năm 2008 mà toàn thể nhân dân Trung Quốc đều chờ đợi ừ rừ kéo đến trong sự lạnh nhạt và mờ mịt của cậu.

Cuối năm ba, ai muốn tìm việc, ai muốn thi nghiên cứu sinh trên cơ bản đều đã quyết định. Trong lúc làm thêm tại nhà hàng, Lâm Lang bắt gặp Mạc Tiểu Ưu và một cậu trai mặt mày khôi ngô tới đây ăn cơm.

Khi cậu trai kia đi tính tiền, Mạc Tiểu Ưu bước đến trước mặt cậu, nói khẽ: “Đó là bạn trai mình.”

Lâm Lang thoáng sửng sốt, mỉm cười bảo: “Chúc mừng cậu nha, rất xứng đôi với cậu.”

Mạc Tiểu Ưu cười thật dịu dàng mà bi thương, thấy cậu trai kia vừa cười vừa đi tới, cô bèn vẫy tay: “Bai nha.”

Lâm Lang cười gật đầu, trong lòng ấy mà có chút phiền muộn, thất vọng vì mất mát. Bên ngoài đang mưa, cậu nhìn Mạc Tiểu Ưu và nam sinh nọ cùng che dù ra khỏi nhà hàng, bỗng nhớ lại ngày mưa hôm ấy, Mạc Tiểu Ưu cầm dù chạy băng băng trong mưa, bọt nước bắn lên tung tóe làm ướt gấu quần cô. Thoáng giây đó, tiếc nuối và sầu não dưới đáy lòng cậu là chân thật, bởi lẽ chân thật, thế nên chưa từng quên, cũng áy náy vô vàn; Mạc Tiểu Ưu thích cậu đến vậy, có lẽ do trong tiềm thức, cậu luôn mang tới hy vọng nào đó cho cô. Cậu luôn hy vọng có ngày mình sẽ trở thành người bình thường, dẫu mong chờ ấy quá nhỏ bé và vô vọng.

Cậu hy vọng được làm người bình thường, ngay cả khi yêu Hàn Tuấn, ý nghĩ này cũng chưa từng lui bước, nhưng khả năng thực hiện quá đổi mong manh. Cũng có lẽ, chính vì biết không cách nào thực hiện, cậu mới giữ mãi nguyên vọng này.

Cậu hồi tưởng dáng điệu e thẹn và dịu dàng ban nãy của Mạc Tiểu Ưu, trong lòng cảm khái vạn lần. Hóa ra tình yêu quả thật có thể thay đổi một người. Mạc Tiểu Ưu trước mặt cậu e thẹn và dịu dàng vô cùng, giống như chú chim bị thương không dám giương cánh lần nữa, bởi cậu trai đầu tiên mà cô yêu mến trong đời chỉ thích nữ sinh thùy mị kín đáo, nên cho rằng tất cả con trai trên thế giới đều vậy.

Song Mạc Tiểu Ưu đột nhiên quay ngược lại, vác cái đầu ướt sũng chạy vô nhà hàng, Lâm Lang kinh hãi, bước qua hỏi: “Tìm tôi hả?”

Mạc Tiểu Ưu đỏ mắt, môi lạnh đến phát hồng: “Bạn có thể ra ngoài một lát không?”

Lâm Lang gật đầu: “Tôi nói một tiếng với ông chủ đã.”

Cậu chạy đến quầy xin ông chủ, rồi ra ngoài cùng Mạc Tiểu Ưu. Ngoài trời mưa cũng không lớn, chỉ lâm thâm, mù mù mịt mịt như khói trắng thuốc缭绕. Mạc Tiểu Ưu che mắt bật khóc, nhỏ giọng nói: “Người kia không phải bạn trai mình. Mình lừa bạn thôi.”

Lâm Lang ngây ngẩn, luống cuống nhìn Mạc Tiểu Ưu đang yên lặng rơi lệ.

“Mình biết bạn không thích mình, nhưng mình thích bạn lắm, phải làm sao đây? Lâm Lang, tại sao bạn không thích mình? Mình cũng rất muốn xem thường bản thân, cơ mà mình không nhận được... Mình thề với bạn, đây là lần cuối mình làm phiền bạn... Giá bạn thích mình thì hay biết mấy... Xin đừng ghét mình...”

Mạc Tiểu Ưu vừa nức nở vừa nói, câu chữ lộn xộn, che kín mắt, dường như đang khổ sở mà xấu hổ. Bị

thương trào dâng từ đáy lòng Lâm Lang, cậu đáp khẽ: “Không phải lỗi của cậu, kỳ thực cậu rất tốt, chỉ là...”

Lâm Lang ngẩng đầu lên, khoe miệng mang theo nụ cười như có như không, tựa thể đang tận hưởng niềm vui sướng và giải thoát khi cận kề cái chết, lệ đảo quanh hốc mắt, nhẹ giọng nói tiếp: “Tôi là đồng tính luyến ái, không xứng với cậu.” Cậu bật cười, mím môi, nhìn Mạc Tiểu Ưu đang sợ hãi người bằng ánh mắt bất đắc dĩ lại thương cảm: “Tôi không thể thích bất kỳ cô gái nào.”

Mạc Tiểu Ưu đại ra, quên cả khóc, chỉ một mực nhìn cậu không nhúc nhích, trong mắt có vỡ lẽ và không thể tin.

“Cậu là cô gái tốt, chẳng nam sinh nào lại không thích cậu, nếu... nếu tôi là người bình thường... mà nói, nhất định sẽ hy vọng cậu là bạn gái tôi.”

“Tôi luôn không dám cho cậu biết, bởi vì cậu thích tôi, càng sợ cậu biết rồi sẽ khinh thường tôi... Thật xin lỗi... Có lẽ cậu không muốn tin, nhưng vài lần tôi cũng từng nghĩ, giả tôi có thể thích cậu thì tốt biết mấy, chỉ nghĩ thôi cũng biết cuộc sống nhất định sẽ vô cùng ấm áp. Song trái tim này không phải do tôi khống chế, tôi phải lòng một người đàn ông, một người có thể chẳng nói tiếng nào đã cắt đứt liên lạc với tôi. Nhưng dù vậy, tôi vẫn yêu anh ấy, hơn nữa sẽ mãi mãi chờ anh ấy. Mạc Tiểu Ưu, cậu rất xuất sắc, tương lai chắc chắn sẽ gặp được người yêu thật lòng, mong cậu sẽ hạnh phúc.”

Mạc Tiểu Ưu nhìn cậu mà rơi nước mắt ràn rụa, Lâm Lang cúi đầu, cảm giác mình thật đáng thương, cũng thật đáng giận. Lần đầu tiên cảm thấy bản thân ích kỷ, cậu có cơ hội trốn thoát Hàn Tuấn, không cần làm trái đạo nghĩa nữa, ấy mà vẫn kích kỷ chờ Hàn Tuấn về tìm mình.

Hết giờ làm, về trường đã là mười giờ tối. Cậu không muốn về sớm như vậy nên che dù chạy một vòng quanh trường. Hai năm qua, cửa hàng xung quanh mọc lên ngày càng nhiều, cao ốc cũng càng xây càng cao. Tại phía Tây trường học, cách đây không xa có một tòa nhà khoa học công nghệ mới xây, hình dáng kỳ lạ, trông hết như một ngọn lửa bốc thẳng lên trời. Cứ tối đến là đèn sáng lập lờ. Cậu đứng bên dưới tòa nhà khoa học công nghệ lấp lánh ánh nước, thiết nghĩ trên đời có biết bao thành phố xinh đẹp, biết bao nhiêu là người, đàn ông phụ nữ, người già trẻ con, ăn xin dưới chân cầu, hoặc cô dâu lộng lẫy trong giáo đường. Bạn vĩnh viễn không phải người hạnh phúc nhất, cũng chẳng phải người đau khổ nhất, bởi trong tâm mỗi người đều áp ủ ảm áp và gian nan không muốn ai biết.

Trở lại ký túc xá, kỳ tích phát hiện trong phòng chẳng có lấy một bóng người, gửi tin nhắn hỏi mới biết bạn cùng phòng kéo nhau đi tiệm net cày đêm rồi, trong sáu người chỉ có Lâm Lang không chơi game, năm đứa kia không “Ma thú” thì cũng “Tam quốc sát”. Tối nào trường cũng cắt điện, nên họ luôn ra tiệm net chơi thâu đêm. Lâm Lang rót ly nước, một mình ngồi trong ký túc xá, vừa ngồi xuống không lâu đã tắt đèn, phòng tối đen như mực, nghe và nhìn thấy cả hơi thở của chính mình.

Di động chợt lóe sáng, cậu cầm lên nhìn, là tin nhắn của Mạc Tiểu Ưu: Lâm Lang, quen biết bạn, hơn nữa đem lòng thích bạn là chuyện tuyệt vời nhất mình từng gặp, cảm ơn bạn đã cho mình cơ hội ấy. Mình đồng ý với bạn, mai sau gặp được người yêu, mình nhất định dẫn anh ấy tới gặp bạn. Mạc Tiểu Ưu.

Mũi Lâm Lang cay cay, cậu nằm sấp xuống bàn, chặt vật đến chẳng biết làm sao. Trong phòng quá tối,

bóng đêm bên ngoài lại trở nên sáng sủa. Cậu dựa lên ghế ngắm bầu trời mênh mang cùng màn mưa lất phất. Mưa lớn thế này, nếu Hàn Tuấn còn ở đây, cậu sẽ ra ngoài tản bộ với hắn, hai người che chung dù, đầu ôm nhau trên đường cũng sẽ không ai nghi ngờ họ. Cậu bật đèn sạc, mở ngăn kéo, nhẹ nhàng vuốt ve quyển nhật ký hơi thô ráp, bắt đầu viết. Nhật ký hiện tại của cậu rất lộn xộn, nghĩ gì viết nấy, tương lai khi Hàn Tuấn nhìn thấy, biết đâu có thể ôn lại đôi chút về khoảng thời gian bỏ lỡ của hai người. Lúc viết đến cuối, trong lòng chợt như sương rơi, bèn nhắc bút hạ một dòng chữ tại cuối trang:

“Em nơi này đổ mưa, anh nơi ấy thì sao?”

Thế giới tĩnh lặng tới độ tựa hồ nghe thấy cả âm thanh máu lưu thông. Cô độc mà tuyệt vọng khôn xiết.

Thật sự, thật hy vọng anh ở bên cạnh em, trong những tháng năm rực rỡ nhất cuộc đời, hy vọng có anh sánh bước cùng em.

204. Chương 204: Tìm Anh Trong Biển Người

Năm 2008, Trung Quốc dường như chỉ có một đại sự, đó là Olympic Bắc Kinh, có thể nói là toàn dân vận động, tin tức tiếp sóng mỗi ngày đều thông báo Olympic còn bao ngày bao ngày nữa là khai mạc. Box tuyên truyền của trường cũng toàn tin tức về Olympic, bảo là sự kiện trọng đại của cả nước tuyệt không ngoa. Rất nhiều sinh viên đăng ký làm tình nguyện viên đi Bắc Kinh, sau khi suy nghĩ tường tận, Lâm Lang dự định thi nghiên cứu sinh, nghỉ hè cũng tính ở lại trường nên không đăng ký. Quan Bằng thấy cậu không đăng ký, liền bảo: “Cậu không đi, vậy tớ cũng thôi luôn.”

“Sao cậu không đi, Bắc Kinh tốt quá trời tốt, nhiều người nước ngoài đi lắm đó, còn có cơ hội rèn luyện nữa. Tớ bận thi nghiên cứu sinh chứ cậu có bận đâu.”

“Tớ đi một mình có gì vui đâu.” Quan Bằng rút cuộc vẫn không đăng ký, Tô Y Nhiên vì chuyện này mà nổi giận đùng đùng. Lâm Lang cảm thấy rất ngại, cậu biết Quan Bằng thấy tinh thần cậu không ổn, ôn tập thi nghiên cứu sinh trong kỳ nghỉ hè lại quá áp lực, muốn ở lại thành phố F với cậu đây mà.

Kỳ thực nếu Lâm Lang không nhảy qua chuyên ngành khác, nghiên cứu sinh thi tại trường họ về cơ bản đều được cử đi học, đâu cần tốn công đến vậy. Nhưng cậu muốn đổi sang học kinh tế mật dịch, dù ít dù nhiều cũng muốn học thêm chút đỉnh. Cậu là người một khi đã chọn thì phải làm tốt nhất, không hy vọng mình lên nghiên cứu sinh lại chẳng bắt kịp người ta, nên học hành phá lệ cố gắng, kế hoạch ôn tập hè đã chuẩn bị sẵn từ mấy tháng trước, liệt kê thành bảng biểu thật to rồi dán trên đầu tường.

Khi bó đuốc chuyển tới thành phố F, hầu hết sinh viên lớp họ đều chạy tới xem. Có đại minh tinh nổi tiếng toàn quốc hóa ra nguyên quán tại thành phố F, cũng là một trong những người cầm đuốc, Lâm Lang cũng rất thích cô, vì muốn nhìn cô ở khoảng cách gần, còn đi hỏi thăm ngôi sao kia sẽ chạy khúc nào. Cả Quan Bằng lẫn cậu đều hâm mộ ngôi sao nọ từ thời trung học, hai người và đám người bên ngoài cùng chạy với cô. Quan Bằng còn vừa chạy vừa hô tên nữ ngôi sao, Lâm Lang không dám, nhưng cũng vô cùng hưng phấn, luôn hy vọng cô có thể quay đầu nhìn họ một cái. Trên đường đông nghẹt người, Quan Bằng nói to: “Đội chị ấy chạy hết đoạn này đi ra là tội mình được bắt tay chị ấy đó, ẹ ẹ!”

Song hấn lại không nghe Lâm Lang trả lời, quay sang nhìn thì phát hiện Lâm Lang đã cách hấn thật xa, bị bao phủ trong đám đông. Hấn cuống quýt chạy về, túm lấy Lâm Lang hỏi: “Sao vậy? Nhanh lên.”

“Hình như tớ thấy Hàn Tuấn.” Lâm Lang ngân ngẩn nước mắt: “Tớ thực sự nhìn thấy anh ấy.”

“Lâm Lang...” Quan Bằng vươn tay kéo cậu, nhưng Lâm Lang đã chen vào đám đông. Giữa biển người tập nập, hấn thấy Lâm Lang xả giọng gọi to: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn...”

Hấn thần thờ, đột nhiên nhớ tới năm tháng phổ thông khi mới quen, thiếu niên mỗi lần đứng lên giải đáp câu hỏi trong lớp đều lúng túng đến đỏ bừng mặt, Lâm Lang hướng nội và dễ ngại ngùng năm xưa.

“Hàn Tuấn!” Lâm Lang đưa tay lau nước mắt, kiễng chân tìm khắp bốn phía. Vành mắt Quan Bằng đỏ lên, chợt thấy cảm động khôn xiết. Chuyện giữa Lâm Lang và Hàn Tuấn, tuy hấn có thể thông cảm, nhưng vẫn cho rằng đó là thứ tình cảm khác biệt. Nhưng trong thoáng chốc, hấn bỗng phát hiện, hóa ra tình yêu đồng tính không khác gì tình yêu dị tính, cũng có thể sâu nặng và tốt đẹp nhường ấy.

Quan Bằng giúp Lâm Lang tìm kiếm, nhưng nào thấy bóng dáng Hàn Tuấn đâu, cơ mà Lâm Lang vẫn nức nở đi tìm hấn khắp nơi. Quan Bằng giữ chặt cánh tay Lâm Lang, ôm lấy cậu: “Được rồi, được rồi.”

“Tớ không chịu nổi nữa, không chịu nổi nữa...” Lâm Lang cắn răng khóc: “Tớ hận anh ta! Hận anh ta!”

Lâm Lang phản ứng quá kịch liệt khiến người chung quanh không khỏi nhìn lại đây, Quan Bằng bèn kéo cậu ra ngoài, đi thẳng đến phía sau cây ngô đồng. Lâm Lang bụm mặt tựa lên thân cây, cậu muốn dừng lại, nhưng không cách nào kiềm nén, nước mắt cứ một mực tuôn trào như thể ngay khắc sau sẽ không thể nổi. Cậu nhìn Quan Bằng có chút bất lực, trong đôi mắt ngấn lệ tràn đầy kinh hãi: “Quan Bằng, hình như tớ bị bệnh rồi, gần đây cứ hở cái là lại như này... Tớ phải làm sao đây...”

“Vậy nhớ kỹ cảm giác lúc này, về sau trả thù anh ta.” Quan Bằng nhếch môi, rút cuộc vẽ ra một nụ cười: “Đừng khóc, tội mình còn phải đi bắt tay người cầm đuốc mà.”

Lâm Lang lau khô nước mắt, dựa lên cây thở hổn hển. Bên ngoài tiếng người nhốn nháo, âm thanh hoan hô và cổ vũ vang lên liên tiếp, trước mặt chuyện vui long trọng như vậy, căn bản không ai chú ý tới sâu muộn và bất đắc dĩ của cậu. Cậu nhìn về hướng đám đông, thấy ánh lửa sáng rõ có thể nhìn rõ ngay cả vào ban ngày trên ngọn đuốc Olympic.

Đời người thênh thang, bản thân cậu nhỏ bé tựa hạt bụi, vui hay buồn chỉ riêng mình biết, đây là nhận thức sâu sắc nhất của Lâm Lang từ năm 2008 đến năm 2010. Thời gian phóng vút qua người cậu, cậu dốc sức đuổi theo, cuối cùng vẫn bị thời gian bỏ lại đằng sau.

Thời gian là liều thuốc tốt bào mòn hết thấy vết thương, cậu có tốt đẹp tới đâu cũng chẳng thể chống lại năm tháng hùng mạnh. Nếu Hàn Tuấn quả thực đã quên cậu, hoặc lần nữa yêu thương người khác, liệu rằng trong lòng hấn có hiện lên một ít hình ảnh mơ hồ, nhớ rõ hấn cũng từng yêu một người tha thiết, yêu đến nỗi không thể tự thoát, yêu tới mức chẳng biết làm sao, người ấy, tên gọi Lâm Lang.

Lâm Lang, mộc tú vu lâm, minh châu lâm lang.

Giữa biển người, Lâm Lang ngoái đầu lại, tóc mái dài trượt che khuất mi mắt, cánh môi mỏng khẽ mím, như cười như không, vương vấn chút sầu muộn nhàn nhạt. Hề ơi ả qua đi nhường bước cho thu đông, tuyết mùa đông tan chảy, lại là một năm xuân xanh lá mạ.

205. Chương 205: Kết Thúc

Ngày 10 tháng 10 năm 2010 là một ngày thật quang đăng, theo lời Quan Bằng thì ngày 10 tháng 10 năm 10, quả không còn ngày nào thập toàn thập mỹ hơn.

Vóc người Lâm Lang cao hơn trước một chút, Cao Chí Kiệt nhìn thấy cậu còn bị dọa nhảy dựng, cười hỏi: “Lại cao thêm hả?”

Lâm Lang cười gật đầu, vươn ra ba ngón tay: “So với hồi năm nhất thì cao thêm ba cm.”

Quan Bằng cởi áo vest vắt lên cánh tay, trợn mắt nhìn, hỏi: “Có cần tới mức ấy không, tuần trước hai người mới gặp nhau mà?”

Cao Chí Kiệt cười, kéo cà vạt, tháo hai nút trên cùng: “Cả ngày Lâm Lang bận bù đầu, toàn mặc áo khoác dài không vừa người, thiệt đúng là không phát hiện cậu ta cao thêm. Đây là đồ mới đúng không?”

“Bánh!”

“Bánh!”

Cao Chí Kiệt và Quan Bằng không hẹn mà cùng vươn ngón cái khen một tiếng, ba người đều bật cười. Có cậu nhóc đi ngang qua chỗ họ, vừa cười vừa vỗ tay: “Chúc anh Quan mã đáo thành công!”

“Tất nhiên.” Quan Bằng cười phất tay, Lâm Lang kinh ngạc hỏi: “Đừng nói ai cậu cũng nói nha?”

Quan Bằng làm bộ đương nhiên: “Cầu hôn phải làm sao cho phong phú chứ, nên tớ đi xin ý kiến mấy người làm chung.”

Cao Chí Kiệt thở dài, đi đến bên cạnh xe, ngoái lại hỏi Lâm Lang: “Cậu ngồi xe ai?”

Lâm Lang nhìn Quan Bằng: “Tôi tới đây hỗ trợ Quan Bằng mà, đương nhiên là ngồi xe Quan Bằng.”

“Anh em tốt!” Quan Bằng cười, khoác vai Lâm Lang đi về hướng xe hân. Quan Bằng mới đi làm một năm mà cả nhà lẫn xe đều có đủ, Lâm Lang thiết tình rất muốn hỏi ba hân làm Bí thư huyện ủy mấy năm nay rốt cuộc đã tham bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng bọn họ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy ngại, Tết năm nay đến nhà Quan Bằng chúc tết, ba Quan còn cho cậu hơn một ngàn tiền “quà gặp mặt” cơ mà, nặng nạch nhét cho cậu, thiếu điều nhận cậu làm con nuôi nữa thôi. Sau cùng, Quan Bằng sợ chuyện tương lai của Lâm Lang và Hàn Tuấn sẽ dọa đến đôi vợ chồng già, tuy mẹ hân là nữ cường nhân trên thương trường, song lại thích quan tâm vợ vắn, ngay cả Lâm Lang một năm chẳng tới nhà họ bao lần, mà bà còn luôn miệng hỏi Lâm Lang có bạn gái chưa, muốn bà giúp giới thiệu này nọ không. Nếu Lâm Lang thực sự trở thành con nuôi của họ, vậy chuyện Lâm Lang và Hàn Tuấn bị đưa ra ánh sáng chỉ là vấn đề sớm muộn. Lâm Lang cũng không dám kết thân lung tung, riêng mấy người trong nhà mình đã đủ khiến cậu bận tâm rồi, giờ thêm ba nuôi mẹ nuôi thì đúng là không dám tưởng tượng. Cứ làm bạn tốt nhất của Quan Bằng như bây giờ, ba mẹ Quan Bằng cũng xem cậu như nửa con trai, đã là kết cục tuyệt nhất cậu có thể nghĩ đến rồi.

Hiện tại họ thỉnh thoảng họp mặt, lần nào Lâm Lang cũng bị cảm thán một hồi, theo cách nói của Cao Chí Kiệt thì họ tới đây để đốc thúc cậu, cho cậu biết thế nào là sinh hoạt tốt đẹp, bánh mì sẽ có, sữa cũng sẽ có, chỉ chờ cậu cố gắng phấn đấu. Đôi khi Lâm Lang hận không thể xem mình như con la, nhưng kết quả cũng rõ ràng, hiện giờ cậu căn bản không khác gì nửa người đi làm, ăn mặc đều có thể tự chu cấp, quan trọng là theo giáo viên tốt, lúc này đi học, đừng thấy mới nghiên cứu sinh năm hai, ấy mà đã chẳng khác nào dân làm công ăn lương, giúp giáo viên nhận ít việc, mỗi tháng còn được phát lương, làm nhiều được nhiều, thi thoảng còn có tiền thưởng.

Lâm Lang lên xe của Quan Bằng, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Tô Y Nhiên biết kế hoạch của cậu không?”

“Đương nhiên không dám cho cô ấy biết rồi, nếu không mục đích làm cô ấy bất ngờ của tớ còn đâu nữa?”

Lâm Lang chợt bật cười, tay chống quai hàm, cười nói: “Bạn cùng lớp tụi mình có cả đồng mà không ngờ người đầu tiên kết hôn lại là cậu. Ba mẹ cậu gấp gáp muốn ẵm cháu rồi chứ gì?”

“Không phải ba mẹ tớ hối thúc...” Quan Bằng bỗng thoáng đỏ mặt, nhìn đằng trước, thấp giọng bảo: “Tớ sắp làm ba rồi.”

“Cái gì?!” Nếu không có dây an toàn giữ lại, Lâm Lang đã đứng phắt dậy: “Cổ mang thai hả?!”

“Đúng vậy.” Quan Bằng đỏ mặt nhìn cậu: “Có cần kinh ngạc đến vậy không, bọn tớ vốn đã định lấy nhau rồi, mọi hình thức sống chung lấy kết hôn làm mục đích đều là biểu hiện chịu trách nhiệm.”

Lâm Lang nhất thời vẫn có chút tiêu hóa không xong, đầu óc xoay chuyển mấy vòng, buột miệng nói: “Vậy một con cậu sinh ra sẽ gọi tớ là chú hả?” Lâm Lang ngẩng đầu tưởng tượng hình ảnh ấy, trực giác thấy quái dị. Quan Bằng bật cười cười ha ha, vừa xoay vô lăng vừa cười nói: “Chờ thằng nhỏ ra đời rồi nhận cậu làm ba nuôi, được không?”

“Mới hai lăm tuổi đã...” Lâm Lang thở dài thậm thụt, nhìn Quan Bằng rồi bỗng nhiên phì cười, tưởng tượng cảnh Tô Y Nhiên và Quan Bằng bế con, cảm thấy cũng rất tốt đẹp.

Kỳ thực Quan Bằng với Tô Y Nhiên đang nửa sống chung, Tô Y Nhiên thuê một phòng gần chỗ làm, cuối tuần mới đến nhà Quan Bằng ở hai ngày. Cô sống trong thành phố, tại khu Lão Thành, nhà lầu nhìn từ bên ngoài giống xây từ thời dựng nước, tường đỏ loang lổ, trên ban công cũng rỉ sét lốm đốm, trông rất nhiều hoa dây leo. Đoàn người đến nơi, mang thiết bị âm thanh xuống xe, Cao Chí Kiệt hỏi: “Tôi nói nè, chúng ta bày biện thế này, nhờ vợ cậu ra ngoài rồi thấy thì sao?”

“Không đâu, dạo này cô ấy ham ngủ lắm, bữa nay lại là chủ nhật không cần đi làm, giờ chắc mắt đang ngủ trên giường chờ tôi mang bữa tối đến.”

Lâm Lang đang ngồi xổm dưới đất bày hoa, may mà chỗ Tô Y Nhiên không nằm ngoài mặt tiền, đường xá vắng người, bằng không đúng là chẳng thể xếp mấy đóa hoa này thành trái tim thật đẹp thật to. Cậu vừa xếp vừa hỏi: “Như vậy có phải hơi cũ kỹ lạc hậu không, trên TV thấy hoài à.”

“Lại là một mầm non bị phim truyền hình Trung Quốc độc hại, trên TV gặp nhiều, chưa chắc trong hiện thực có nhiều người làm vậy, cậu thấy xung quanh quá trời người ngó không, chiều này mới đó nha.” Cao Chí Kiệt sắp lại xem rồi bảo: “Cậu xếp hơi nhỏ rồi, Tô Y Nhiên đứng trên lầu nhìn tới không?”

“Khỏi lo đi, có đèn chiếu nữa mà.” Quan Bằng vỗ vỗ vai Lâm Lang: “Lâm Lang, cậu thấy tớ ăn diện thế nào?”

Quan Bằng vốn đẹp trai, là bản tổng hợp của Hàn Tuấn và Cao Chí Kiệt, nay cố ý làm dáng nên trông càng xuất sắc. Lâm Lang mỉm cười gật đầu: “Đẹp lắm.”

Quan Bằng cười toe toét, khoe hàm răng trắng tinh, Lâm Lang chợt phát hiện con người luôn biến hóa trong lơ đãng, càng thường xuyên gặp mặt, quen thuộc, biến hóa càng không dễ nhận ra. Cậu bỗng phát hiện rằng, Quan Bằng chẳng biết đã lớn ngần này tự khi nào, là người trưởng thành, đã lập nghiệp, hơn nữa còn sắp thành gia. Thời gian thấm thoắt thoi đưa, thay đổi của bản thân đến chính họ còn chẳng nhìn ra, cậu nghĩ, nếu Hàn Tuấn thấy mình bây giờ, liệu có biết cậu đã đổi khác rất nhiều không?

Màn đêm dần buông, đám Lâm Lang bày trận hoành tráng nên thu hút rất đông người hóng chuyện, có đôi tình nhân đi ngang, có cụ già tản bộ, còn có gia đình ba người hạnh phúc, con cười cổ ba, mẹ tươi cười đứng bên đỡ. Ánh đèn vàng kim rọi kèn cánh hồng yêu kiều, lãng mạn rực rỡ, bóng đêm cũng dịu dàng khôn xiết, cảnh đêm bình thản, hạnh phúc bình đạm. Quan Bằng đứng dưới lầu nhà Tô Y Nhiên hát vang bài “Làm vợ anh được không”.

Bước qua bao nhiêu nẻo đường, lắng nghe biết bao tiếng thở than

Anh nghiêm túc trước mọi nỗi niềm bối rối nơi em

Loại cảm xúc hoang mang này anh nghĩ ai cũng sẽ có

May sao anh có thể san sẻ nỗi sầu cùng em

Có thể tới gần chút nữa, gần chút nữa hay không

Thỏa mãn những hư vinh nho nhỏ cõi lòng anh

Kỳ thực em nào biết em trong anh là đẹp nhất

Tựa như cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa

Nếu đường đời mai sau người không biết đi về phương nao

Thì hãy ở bên cạnh làm vợ anh được không

Vòng tay anh không đủ rộng lớn nhưng vẫn là cái ôm ấm áp dành cho em

Nếu sóng gió ngoài kia khiến em mỗi mệt

Xin hãy ở bên cạnh làm bà xã anh em nhé

Anh nhất định sẽ chấp nhận những hờn giận vu vơ của em

Biết đâu còn có thể mang đến cho em một chút bất ngờ

Một nụ cười hạnh phúc, một tổ ấm bình yên giản đơn

Cùng em ngắm mặt trời mọc và lặn đến khi bạc đầu

Có thể tới gần chút nữa, gần chút nữa hay không

Thỏa mãn những hư vinh nho nhỏ cõi lòng anh

Kỳ thực em nào biết em trong anh là đẹp nhất

Tựa như cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa

Nếu đường đời mai sau người không biết đi về phương nao

Thì hãy ở bên cạnh làm vợ anh được không

Vòng tay anh không đủ rộng lớn nhưng vẫn là cái ôm ấm áp dành cho em

Nếu sóng gió ngoài kia khiến em mỗi mệt

Xin hãy ở bên cạnh làm bà xã anh em nhé

Anh nhất định sẽ chấp nhận những hờn giận vu vơ của em

Biết đâu còn có thể mang đến cho em một chút bất ngờ

Một nụ cười hạnh phúc, một tổ ấm bình yên giản đơn

Cùng em ngắm mặt trời mọc và lặn đến khi bạc đầu

Nếu đường đời mai sau người không biết đi về phương nào

Thì hãy ở bên cạnh làm vợ anh được không

Vòng tay anh không đủ rộng lớn nhưng vẫn là cái ôm ấm áp dành cho em

Nếu sóng gió ngoài kia khiến em mỗi mệt

Xin hãy ở bên cạnh làm bà xã anh em nhé

Anh nhất định sẽ chấp nhận những hờn giận vu vơ của em

Biết đâu còn có thể mang đến cho em một chút bất ngờ

Một nụ cười hạnh phúc, một tổ ấm bình yên giản đơn

Cùng em ngắm mặt trời mọc và lặn đến khi bạc đầu

***Link nghe:

Tô Y Nhiên nhìn xuống từ ban công, Quan Bằng mỉm cười cầm micro hỏi: “Tô Y Nhiên, làm vợ anh được không?”

Lâm Lang rút nước mắt, cúi đầu, tóc mái rũ xuống, che khuất mắt cậu. Thấy Quan Bằng cười nhìn mình thì bối rối bảo: “Cảm động quá.”

Quan Bằng cười, xoa xoa vai cậu, quay đầu thấy Tô Y Nhiên đã vội vàng chạy xuống từ hành lang, hẳn dang hai tay, Tô Y Nhiên liền lao vào lòng hắn.

Hốc mắt Quan Bằng cũng ươn ướt, ôm lấy cô, gọi: “Bà xã...”

Cao Chí Kiệt đứng một bên cười nói: “Còn chưa cầu hôn đâu, sao đã gọi bà xã rồi?”

Quan Bằng buông Tô Y Nhiên ra, quỳ một gối xuống. Tô Y Nhiên đã bật khóc, ngón tay có chút run rẩy. Quan Bằng lấy ra nhẫn kim cương trong người, mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Nhiên, đồng ý gả cho anh nhé?”

Tô Y Nhiên đã thốt chẳng ra lời, chỉ nức nở gật đầu thật mạnh. Quan Bằng đeo nhẫn vào tay cô, đứng lên ôm Tô Y Nhiên. Lâm Lang bên cạnh vội kêu: “Cẩn thận cẩn thận!”

Cao Chí Kiệt túm lấy cậu, nhin cười hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Tôi... Tôi...” Lâm Lang chỉ chỉ bụng Tô Y Nhiên, cuối cùng vẫn không dám khai ra chuyện Tô Y Nhiên mang thai, chỉ khẩn trương nhìn Quan Bằng ôm Tô Y Nhiên xoay tròn.

Quan Bằng cầu hôn thành công, cặp vợ chồng son dĩ nhiên tình nồng ý mật, chẳng nỡ chia lìa dù chỉ một giây. Lâm Lang và Cao Chí Kiệt chúc phúc đôi trẻ xong, liền tạm biệt rồi rời khỏi nhà Tô Y Nhiên. Cao Chí Kiệt thở một hơi dài thượt, duỗi eo một cái: “Đi dạo phố tí rồi về nha.”

Vùng này không náo nhiệt bằng khu dân cư mới, nhưng tĩnh có chỗ tốt của tĩnh, phong cảnh cũng tuyệt đẹp, rất có cảm giác cổ kính. Lâm Lang cài nút áo khoác, hít một hơi rồi cười nói: “Hồi trước tôi cũng từng đến khu này, bữa đó trời mưa, đi bằng xe buýt.”

Cao Chí Kiệt “à” một tiếng, nhẹ giọng bảo: “Trước kia Hàn Tuấn mua một căn nhà ở đây, tôi với Quách Đông Dương từng đến chơi.”

Lâm Lang ngửa đầu ngắm đèn đường vàng kim, thổi mạnh một hơi, song thời tiết chưa đủ lạnh, nhìn không thấy khói trắng, nhưng đã có lá cây ngô đồng rơi xuống. Lâm Lang nhảy lên bệ đá xanh sát vỉa hè, cẩn thận đi dọc ven rìa. Cao Chí Kiệt tự nhiên chìa tay ra, cậu do dự một lát, nhưng vẫn đáp tay lên. Song cứ đi vài bước lại trật một bước, bèn bước xuống vỉa hè lần nữa. Bóng lưng hai người một cao một thấp, nếu chỉ nhìn bóng thì cứ như đã kề sát vào nhau. Lâm Lang bỗng nhớ tới một ngày xuân nọ, Hàn Tuấn dùng bóng mình hôn môi cậu, nên cũng vươn cánh tay ra, dùng bóng mình ôm eo Cao Chí Kiệt, thấy Cao Chí Kiệt quay sang dòm mình thì cười hì hì: “Bắt chước Hàn Tuấn đó.”

Khi ấy cậu mới mười chín tuổi, Hàn Tuấn dịu dàng chạm vào tay cậu, hát cậu nghe bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”.

Dịu dàng, sâu lắng, mấy năm trở lại đây, cậu chưa được nghe bản tình ca nào động lòng người như thế nữa.

”Em hỏi tôi yêu em sâu đậm nhường nào,

Tôi yêu em bao nhiêu phần,

Tình tôi là thật,

Yêu thương trong tôi cũng thế,

Ánh trăng nói hộ lòng tôi.”

Cậu dừng chân, nhìn Cao Chí Kiệt nói: “Tôi muốn hút điếu thuốc.”

Cao Chí Kiệt thoáng sửng sốt, nhưng cũng không hỏi mà rút một điếu trong hộp đưa cho cậu, bật lửa, cúi xuống giúp cậu châm thuốc.

Lâm Lang hút nhẹ một hơi, nhe răng cười: “Hồi trung học thấy người ta hút thuốc, lúc ấy tôi đã nghĩ điếu thuốc đầu tiên nhất định phải hút chung với bạn tôi.” Dứt lời, cậu liền nở nụ cười, khuôn mặt tuần tú có vẻ tái nhợt, tóc thật dài che khuất mắt cậu, làn khói lơ mờ bay ra từ miệng, mù mịt mà mong manh.

Cao Chí Kiệt cũng châm một điếu, nói: “Thuốc phải kẹp như vậy, lần đầu đừng hút mạnh quá, coi chừng sặc.”

Lâm Lang bắt chước hần đưa thuốc lên miệng, cười đều đều, hình như còn ngân nga hát.

Âm thanh như có như không, Cao Chí Kiệt lắng lắng nghe một hồi mới biết Lâm Lang đang hát bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”.

Bất đồng với ca khúc nghe trong TV, là hương vị thuộc về Lâm Lang, ướm át mê đắm, bi ai uyển chuyển, ẩn hiện khó nắm bắt. Đây là bài hát Hàn Tuấn thích nhất, hồi trước hần đã nghĩ, Hàn Tuấn nhất định sẽ hát cho Lâm Lang nghe.

”Em hỏi tôi yêu em sâu đậm nhường nào,

Tôi yêu em bao nhiêu phần,

Tình tôi là thật,

Yêu thương trong tôi cũng thế,

Ánh trăng nói hộ lòng tôi.”

Cõi lòng hần khẽ động, bèn kéo tay Lâm Lang lại.

Lâm Lang quay đầu, hai mắt đờ đẫn, phảng phất không hề có ánh sáng. Hần buông tay ra, hỏi khẽ: “Lâm Lang, cậu có biết tôi thích cậu nhiều năm rồi không?”

Hần biết Lâm Lang biết rõ, song vẫn muốn chính miệng thổ lộ với cậu, chính tai nghe cậu đáp.

“Tôi chưa từng ôm hy vọng xa vời với cậu, bản thân cũng không can đảm bằng Hàn Tuấn, lại còn thích cậu nhiều năm như vậy...”

“Nhưng tôi vẫn muốn thổ lộ với cậu rằng, tôi thích cậu, từ năm hai mươi ba tuổi đã thích cậu, đến nay là hai mươi tám... Quãng thời gian đẹp nhất của tôi đều dành để yêu cậu.”

Lâm Lang im lặng, ném điều thuốc trong tay xuống. Tàn thuốc rơi xuống mặt đất, bắn ra đốm lửa đỏ. Cậu ngẩng đầu, nhìn đôi mắt sáng rực của Cao Chí Kiệt, cuối cùng vẫn mím môi, nói nhỏ: “Tôi biết... Thật... Thật xin lỗi.”

Hần đứng bên chờ đợi ba năm, Lâm Lang lại vẫn yêu người kia sâu đậm.

Trong mắt Cao Chí Kiệt lấp lánh ánh nước, nhìn cậu chăm chú rồi nhẹ nhàng lắc đầu: “Dù đôi khi cũng cảm thấy đau khổ, không cam lòng, oán giận cậu vì sao không yêu tôi... Cũng nghĩ rằng, giá như tôi chưa từng quen biết cậu, có lẽ tôi sẽ phải lòng ai khác, quãng ngày đẹp nhất sẽ không giống vậy. Nhưng Lâm Lang, tôi vẫn muốn cho cậu biết, gặp được cậu rồi yêu cậu là chuyện may mắn nhất đời tôi. Đành rằng chưa xót, chán nản, đau lòng, song tình cảm tôi dành cho cậu vẫn là yêu, bao năm qua yêu mãi một người cũng không phải chẳng nhận được gì.”

“Cậu từng bảo, cậu hy vọng đời này có một người bạn sống chết có nhau, và một người yêu ghi lòng tạc dạ. Tôi muốn nói, về sau rồi sẽ làm người bạn tốt nhất của cậu, người bạn sống chết có nhau của cậu.”

Giọng hần nhẹ nhàng, sâu bi mà tang thương, thẳng như ẩn giấu quá nhiều bí mật: “Tôi với cậu, có thể làm bạn đã tốt lắm rồi.”

Nói xong, hần đột nhiên khóc thành tiếng. Đây là lần thứ hai hần không nén được mà rơi lệ trước mặt Lâm Lang, bởi vì yêu, nên sợ hãi, bởi vì yêu, nên thương tâm.

Lâm Lang cầm tay Cao Chí Kiệt, kiễng chân sấp lên, chỉ vào mặt đất trước mặt, thì thầm: “Cao Chí Kiệt, anh coi kia.”

Giữa lệ nhòa lấp lánh, Cao Chí Kiệt nhìn thấy hai bóng một cao nhất thấp đang dịu dàng hôn nhau.

Tựa như đóa hoa trượt xuống hai gò má, đơn giản mà tươi đẹp.

Nụ hôn hần mong đợi ngàn ấy năm, hóa ra chính là thế này. Hần nắm chặt tay Lâm Lang: “Nếu tôi làm sai, cậu nhất định phải tha thứ cho tôi.”

“Tôi là thật lòng chúc phúc hai người, hy vọng hai người được hạnh phúc.”

Lâm Lang gật đầu: “Cao Chí Kiệt, cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh, nếu không nhờ anh, tôi sẽ không kiên trì tới tận hôm nay, cảm ơn anh, mấy năm luôn sát cánh bên tôi.

Ngày từng ngày qua đi, Lâm Lang cảm thấy bản thân hiện tại đã chết lặng, nhớ nhung hướng về Hàn Tuấn mỗi lúc một vơi, lắm lúc cả ngày chỉ tới tới ngủ mới nhớ đến, nhớ một người từng làm “lò sưởi miễn phí” cho mình, thích ôm mình kể chuyện cười người lớn vào đêm đông giá rét. Nhưng đến một ngày của trung tuần tháng mười hai, hôm ấy cậu dậy sớm đi chạy bộ, đang chạy thì trời bỗng đổ tuyết. Đó là trận tuyết đầu tiên của năm 2010, ập tới sao mà đột ngột.

Cậu ngây ngốc đứng trên sân thể dục, chợt thấy nơi nào đó trong lòng đau âm ỉ, giống như thiếu một thứ gì.

Năm nhất ấy, độ trước sau sinh nhật Hàn Tuấn, hần lái xe ra ngoài, mới một lát đã trở về, chỉ vì muốn nói cậu một câu ngập tràn vui sướng: “Lâm Lang, Lâm Lang, tuyết rơi kia!”

Nước mắt trào ra từ khóe mắt, cậu ra sức chạy như điên suốt dọc đường, gió Bắc rít gào lướt qua, đóng băng những năm tháng còn lại của cậu.

Quá khứ rực rỡ nhất lại thành ký ức hoang liêu nhất phần đời còn lại.

Đám cưới của Quan Bằng và Tô Y Nhiên bắt đầu lo liệu từ trước lễ Giáng Sinh năm 2010 một ngày. Hôm trước chuẩn bị hôn lễ, Lâm Lang bận hỗ trợ giáo viên làm việc nên không giúp đỡ bao nhiêu. Ngày 22, cậu xin giáo viên cho nghỉ, ngồi xe về quê. Ở nhà nghỉ ngơi nửa ngày, rồi lập tức lên thị trấn giúp Quan Bằng chuẩn bị. Bên phía Tô Y Nhiên, ba mẹ là dân lao động tri thức bình thường trong thành phố, cũng may cả ba Quan lẫn mẹ Quan đều là nhân vật có uy tín trong thị trấn, lượng khách mời đúng là dọa người. Trước đám cưới một ngày, vài người bạn đại học của họ cũng có mặt, bất quá mới hơn một năm ngắn ngủi, mà ai nấy đã thay hình đổi dạng, nhưng biến hóa lớn nhất vẫn là chú rể mới Quan Bằng. Đây là người kết hôn đầu tiên trong khoa bọn họ, trong đám bạn học không ít người vẫn độc thân, với cái dạng ôm được mỹ

nhân về dinh như Quan Bằng phải nói là ghen tỵ hận gì cũng có. Chờ cả đám nhậu nhẹt đập phá xong thì đã là buổi tối. Lâm Lang đỡ Quan Bằng đến khách sạn thị trấn, tạm biệt vị khách cuối cùng, nhin không được bật cười. Quan Bằng khoác cổ cậu, cười hỏi: “Cười gì hả? Đã bảo cậu cẩn giùm ít rượu, vậy mà còn để tụi nó rót cho tở cả đồng.”

“Hồi nãy cậu không thấy cái điệu bộ say xỉn của Tôn Quốc Quyền với Ngụy Tư Minh đâu, còn chọc ghẹo Điền Mạnh Mạnh nữa kìa.”

“Hử,” Quan Bằng cười ha ha, “vvới trọng lượng của Điền Mạnh Mạnh ấy hả... khẩu vị nặng ghê.”

Lâm Lang cười, dìu Quan Bằng về phía xe: “Được rồi, tụi nó đi xa rồi, cậu cũng đừng vờ vịt say xỉn nữa, tở chả biết lái xe đâu.”

Cậu vừa dứt lời, Quan Bằng đã cười hì hì đứng thẳng lên, ôm vai Lâm Lang, “Thế nào, giả bộ y chang luôn đúng không?”

“Nhưng tở thấy cậu uống cũng chẳng vừa đâu, không sao thật chứ?”

“Có tí rượu ấy mà, chuyện nhỏ. Tở không thể uống nhiều, mắc công Tô Y Nhiên về lại mắng.”

“Giờ đã bắt đầu sợ vợ rồi á?!” Lâm Lang cười, mở cửa xe ngồi vào: “Cơ mà tở thực tình không tưởng tượng nổi bộ dạng tức giận của Tô Y Nhiên, cô nàng dịu dàng ôn hòa thế mà.”

Quan Bằng mỉm cười, nụ cười thấm đượm vị ngọt tân hôn: “Phụ nữ mà phát cáu thì đáng sợ lắm, nhóc cậu xem như né được một kiếp.”

“Nhưng tên nào đó biết là kiếp nạn mà vẫn hí hửng nhảy vào đấy thôi?!”

Quan Bằng bật cười, mở máy rồi quay đầu xe. Lâm Lang nhắc nhở: “Dây an toàn.”

“Không sao, giờ này trên thị trấn làm gì còn xe.” Quan Bằng vừa lái vừa đáp: “Thông báo cho cậu một tin, cậu không được từ chối.”

“Thông báo hay nhờ?”

“Thông báo.”

Lâm Lang phí cười, vén lọn tóc rũ xuống: “Nói đi.”

“Đám cưới ngày mai cậu phải làm phù rể của tớ.”

Lâm Lang quả nhiên kinh hãi: “Tớ?”

“Biết cậu không muốn nên mới nhin tới giờ đó, trang phục phù rể của cậu tớ tìm người may xong rồi, Tô Y Nhiên cũng có ý này.”

“Tớ không được đâu...”

“Sao lại không được, cậu là anh em tốt nhất của tớ, tớ cũng là anh em tốt nhất của cậu, trừ cậu ra, tớ không nghĩ ra người thứ hai. Cậu không biết chứ, tớ còn chưa nói muốn ai làm phù rể mà mẹ tớ đã hỏi, quần áo phù rể của Lâm Lang may xong chưa. Cậu coi đó, đến nhà tớ còn nghĩ đương nhiên nên là cậu. Hơn nữa đã tới nước này rồi, cậu bảo tớ tìm ai bây giờ.”

Trong lòng Lâm Lang cũng rất muốn làm phù rể của Quan Bằng, nhưng cậu vẫn cố kỵ thân phận của mình, sợ ảnh hưởng không tốt đến hôn nhân của Quan Bằng. Cậu cho rằng đám cưới của người bạn tốt nhất của mình phải hoàn mỹ nhất, tiền đề của hoàn mỹ cũng bao gồm một phù rể chuẩn không cần chỉnh. Nhưng cậu có thể ư, thậm chí còn chẳng tính là một người đàn ông bình thường nữa.

Quan Bằng đậu xe ven đường, trầm mặc một hồi mới lên tiếng: “Lâm Lang, suy nghĩ này của cậu phải sửa đi.”

Lâm Lang quay sang nhìn hắn, nét mặt vẫn ẩn nhẫn và nhợt nhạt như trước.

“Cậu không hy vọng người khác dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu và Hàn Tuấn, thì trước hết cậu phải ôm tâm trạng tự tin bình thản mà đối đãi với mình. Thực chất trong lòng cậu luôn vì chuyện ấy mà tự ti, thế nên mới để ý ánh mắt người khác. Chính cậu còn không nghĩ mình là người bình thường, sao người khác có thể cảm thấy cậu bình thường?”

Lâm Lang gục đầu xuống, lát sau lại nâng lên, gạt đầu nói: “Tớ hiểu rồi, cảm ơn cậu.”

Quan Bằng giơ tay vén tóc cậu lên, cười hỏi: “Thiếu đánh hả?” Hắn dựa lên ghế, thở dài thườn thượt: “Từ hồi cấp ba tớ đã nghĩ, tương lai mặc kệ tội mình ai kết hôn trước cũng phải làm phù rể cho nhau, bất kể lúc làm phù rể chưa lập gia đình hay đã làm ba. Mỗi lần nghĩ đến cảnh hai chúng ta đứng trong nhà thờ chúc phúc lẫn nhau, tớ luôn thấy cảm động, cho rằng tội mình sẽ là đôi anh em thân thiết nhất Trung Quốc. Giờ đây, cậu cả đời có lẽ cũng không bước chân vào nhà thờ kết hôn, nên phải nắm chắc cơ hội lần này...”

Mắt Lâm Lang ươn ướt, cậu nhìn ngọn đèn qua lớp cửa kính, nói: “Tớ không kết hôn được, nên cậu nhất định phải sống thật hạnh phúc, thể nghiệm sinh hoạt hôn nhân hạnh phúc mà tớ không thể trải qua, phải sống tốt hơn tất cả mọi người.”

“Vậy ôm ý nghĩ đó mà chúc phúc tớ trong hôn lễ đi.” Quan Bằng nắm tay cậu, khởi động xe lần nữa. Đường

phố thị trấn quen thuộc quá đỗi, nhà lầu ba bốn tầng, ánh đèn mờ ảo, còn có cây dương hòe thâm thấp. Bên ngoài đổ tuyết, gió cũng rất lớn, phố phường vốn không phồn hoa gần như chẳng còn ai. Bỗng chốc quay về năm cậu mười sáu tuổi, Quan Bằng cười xe đạp chở cậu về nhà ăn cơm, cậu ngồi trên yên sau ngấm nhìn những cửa hàng bên đường, tho tho bắt tuyết về chí hướng vĩ đại của mình, nói tương lai muốn mua cái này, muốn mua cái kia... Quan Bằng liền giễu cợt: “Vây lẽ cậu cười phải bà vợ kệt xỉ thì sao?”

Lâm Lang đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Không thể nào.”

— năm tháng tươi xanh biết mấy, hai con người non trẻ và tình bạn mộc mạc, đơn thuần xiết bao.

Lễ Giáng Sinh hôm ấy đổ tuyết rất lớn. Thời khắc Tô Y Nhiên diện váy cưới tiến vào lễ đường, phải nói là lộng lẫy hơn bất kỳ cô dâu nào trên TV. Tuấn nam mỹ nữ trong đời thường nhiều như mây, nhưng luôn có một hiện tượng kỳ quái, mỹ nữ thường gả cho người không phải là soái ca, soái ca cũng thường không cưới mỹ nữ bậc nhất, thành thử cặp đôi Quan Bằng và Tô Y Nhiên, trai tài gái sắc, đẹp đôi vô cùng. Từ lúc chuẩn bị hôn lễ, trong lễ đường đã phát đi phát lại một ca khúc, một bản tình ca ấm nồng mà triền miên. Lâm Lang nghe một hồi, cười hỏi Cao Chí Kiệt kể bên: “Đây là bài gì thế, sao chưa từng nghe bao giờ?”

“Không biết, nghe nói là Tô Y Nhiên tìm trên mạng, cô nhỏ thích nhất bài này.”

Phù dâu Mạc Tiểu Ưu sắp qua, cười nói: “Đây là bài ”Cô vợ nhỏ“, mấy đứa phòng mình mê lắm, đã bàn nhau sau này đám cưới phải bật bài này.”

Cao Chí Kiệt bặm môi phì cười, chờ Mạc Tiểu Ưu ra đằng sau xem Tô Y Nhiên mới lặng lẽ đến ghé sát tai Lâm Lang thì thầm: “Cô nàng làm phù dâu, cậu làm phù rể, hai người đúng là có duyên.”

Lâm Lang ngậm cười liếc Cao Chí Kiệt, lần đầu tiên cậu diện âu phục vừa người đến vậy, lộ ra áo sơ mi trắng bên trong, tuấn tú, quyến rũ không sao tả xiết. Cao Chí Kiệt mới đứng trong hội trường một lát đã nghe hàng đồng người xì xào về Lâm Lang, nói là em trai nào của Quan Bằng thế, trông đẹp trai dễ sợ.

Lâm Lang đứng tại lối vào, nhìn Quan Bằng dắt Tô Y Nhiên bước vào. Thấy đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc đường ấy, cậu liền mỉm cười, nhẹ giọng bảo Quan Bằng: “Chúc hai người hạnh phúc.”

Tô Y Nhiên ngọt ngào nhìn thoáng qua Quan Bằng, ca khúc “Cô vợ nhỏ” vẫn loáng thoáng vang lên, lời ca thế này:

”Có một cô gái nhỏ

Cô mới vừa kết hôn

Lần đầu làm vợ người phải đối mặt nỗi nia xoang chảo

Chẳng hiểu may vá nữ công

Phải học chưng rón nấu hầm

Giỏi nhất là dặn người chỉ được phép yêu mình cô

Thi thoảng biết lẽ phải, thường xuyên cần quấy

Ấm ức vờ ngoan hiền là pháp bảo của cô

Yêu sao nụ cười ngây ngô của người khi cô làm nũng

Làm thức ăn ép người ăn hết

Muốn tình yêu của người vĩnh viễn không vơi

Đời này nắm tay từng giây từng ngày chẳng rời

Gọi cô bé cứng nhõng nhẽo, yêu cô đến già

Năm mươi năm sau vẫn khen cô xinh đẹp

Cô gái nhỏ đã kết hôn

Học nấu nướng mua kim chỉ

Muốn làm vợ tốt, muốn người người hâm mộ tiên sinh nhà cô

Lại phát hiện bản thân thật ngốc

Nước tương và dấm chẳng thể phân

Nhưng người luôn nói mình lấy được cô gái tuyệt nhất

Cô thỉnh thoảng khôn khéo thường xuyên mơ hồ

Tùy hứng hay lưu manh người đều không để ý

Ý có người thương người quan tâm

Có người bên cạnh mới không cô độc

Thật lòng cô yêu chẳng ít hơn người

Chỉ mong trọn đời nắm tay từng khắc từng giây

Nghe người than phiền bên người tới già

Hai mái đầu trắng xóa nhìn nhau cười

Tình yêu trong cô mãi mãi chẳng vơi

Đã dặn kiếp sau vẫn muốn gặp lại

Bầu bạn nương tựa lẫn nhau, gắn bó bên nhau trọn đời

Không ai được quên người kia trước.”

***Link nghe:

Lâm Lang nghe mà mắt đầm nước, ca khúc này liên tục vang vọng như có như không suốt buổi lễ. Bởi chỉ lắng nghe nên cậu đổi từ “cô” thành “cậu”, cậu nghĩ, “Đợi ba mươi năm nữa, liệu người ấy có còn yêu mình không?” Hoặc chờ tới năm cậu ba mươi, bốn mươi tuổi, tóc trắng xóa, đi lại khó khăn, trong lòng còn có thể ấp ủ tình cảm sâu muộn mà ngọt ngào như bây giờ không.

”Cậu thỉnh thoảng khôn khéo thường xuyên mơ hồ

Tùy hứng hay lưu manh người đều không để ý

Ý có người thương người quan tâm

Có người bên cạnh mới không cô độc

Thật lòng cậu yêu chẳng ít hơn người

Chỉ mong trọn đời nắm tay từng khắc từng giây

Nghe người than phiền bên người tới già

Hai mái đầu trắng xóa nhìn nhau cười

Tình yêu trong cậu mãi mãi chẳng vơi

Đã dẫn kiếp sau vẫn muốn gặp lại

Bầu bạn nương tựa lẫn nhau, gắn bó bên nhau trọn đời

Không ai được quên người kia trước.”

Trong mắt Mạc Tiểu Ưu lấp lánh ánh nước, đứng đối diện cậu cười tự lự. Lâm Lang cười gật đầu, Mạc Tiểu Ưu lại gục đầu xuống, dường như đã rơi nước mắt.

Lâm Lang nghĩ, quang cảnh đám cưới như bây giờ có lẽ Mạc Tiểu Ưu cũng từng mừng tượng đến.

Thời điểm cử hành hôn lễ, Lâm Lang làm phù rể, cần phụ trách rất nhiều việc. Lúc đi chỉnh lại vạt áo âu phục cho Quan Bằng, Quan Bằng ngậm cười, ghé tai cậu nói khẽ: “Ngày tổ kết hôn có cậu bên cạnh, thật tốt.”

Lâm Lang nhếch môi, hoảng hốt trong thoáng giây, hào quang trong mắt Quan Bằng khiến cậu liên tưởng tới Hàn Tuấn.

Buổi lễ vô cùng long trọng, cơ hồ toàn bộ nhân vật máu mặt trong huyện và thị trấn đều có mặt. Làm một phù rể không biết uống rượu, Lâm Lang đúng là ăn khổ chẳng ít. Tiệc cưới kéo dài đến chạng vạng, khách giải tán gần hết, Lâm Lang vẫn đang bận tối mắt tối mũi với các thủ tục sau đó. Quan Bằng gọi điện hỏi: “Cậu đang ở đâu? Đừng nói vẫn đang ở hội trường nha?”

Lâm Lang mệt tới độ không thẳng nổi eo, vừa bóp hông vừa cười đáp: “Xong ngay đây, đằng nào tổ cũng không có việc gì.”

“Tổ mặc kệ, mau tới nhìn tổ, cậu làm phù rể không đi theo tổ mà ở lại làm gì, mẹ tổ kêu cậu tới đây quây động phòng đó.”

“Thôi không đi đâu!” Lâm Lang cười nói: “Tớ thì quậy kiểu gì hả.”

“Cậu không quậy được mới gọi cậu, đừng lảm chuyện nữa, đến lẹ đi, cho cậu nửa tiếng.”

Nói xong, Quan Bằng tắt điện thoại, Lâm Lang nghe đầu kia ồn ào nhốn nháo, thở dài, bật cười bất đắc dĩ. Tô Y Nhiên này cũng thật là, mang thai thì mang thai đi, nằng nặc không muốn người ngoài biết, đã bụng bầu ba bốn tháng còn đòi quậy động phòng, đây chẳng phải phồng má giả làm người mập sao?

Cậu rửa mặt, nhẩn lại với mấy thân thích nhà họ Quan, đoạn đưa tay lấy cái khăn quàng trên giá quần lên cổ. Khăn này là Hàn Tuấn mua tặng cậu hồi năm nhất, lúc chạm đến, cậu thoáng cười khổ. Cao Chí Kiệt đột nhiên chạy tới, giơ điện thoại hô to: “Là Hàn Tuấn, Hàn Tuấn về tìm cậu.”

Chớp mắt, đau xót xuyên suốt ba năm ập đến, Lâm Lang đại ra, phảng phất không nghe rõ lời hắn, hắn đành cao giọng nhắc lại một lần, bản thân cũng chần chờ, thương cảm, vui mừng, sắc mặt ửng đỏ thiếu sức sống: “Hàn Tuấn... Hàn Tuấn đến đây, đang chờ bên ngoài.”

Lâm Lang nhanh chân vọt ra ngoài, ngay khoảnh khắc cửa bật mở, gió bên ngoài lập tức tràn vào, thổi rơi khăn quàng của cậu xuống đất. Bông tuyết lạnh băng thổi lên mặt hòa tan thành chất lỏng nóng hổi, Cao Chí Kiệt nhặt khăn quàng dưới đất lên rồi nắm chặt trong tay, cuối cùng gọi một tiếng: “Lâm Lang!”

Lâm Lang liều mạng chạy, chạy lên đường cái, òa khóc nức nở giữa tuyết bay lả tả ngập trời. Cậu nghĩ, đời này trừ phi Hàn Tuấn chết, cậu sẽ không bao giờ khóc vì con người đó nữa. Chỉ lần cuối thôi, cứ vì hắn mà khóc một trận thỏa thuê không cần kiêng dè đi.

Mà Hàn Tuấn quả nhiên đứng đối diện cậu, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, trong mắt tựa hồ còn ngập nước, nhẹ nhàng gọi cậu: “Lâm Lâm.”

Dường như cậu đã mơ một giấc mộng rất rất dài, trong mộng vẫn luôn chờ cái người đã nói về tìm cậu, cái người đã nói ngày nào đó, có lẽ một tháng, có lẽ một năm hai năm, sẽ trở về tìm cậu với thân phận thực sự tự do và mạnh mẽ, từ nay vĩnh viễn không xa rời cậu nữa. Hắn xuất sắc biết bao, hắn đánh đổi cả mạng sống để theo đuổi cậu, hắn còn đồng ý sẽ đối tốt với cậu cả đời.

Hắn nói: “Dù tôi muốn em đợi mười năm, em cũng phải đợi, hơn nữa phải luôn giữ ngọn lửa trong lòng cháy thật mạnh, chờ tôi về tìm em.”

Cậu tin hắn, luôn đứng nơi đây chờ hắn, giữ ngọn lửa trong lòng cháy thật mạnh, chờ hắn quay về.

Mà trong quãng thời gian cậu chờ đợi, người cậu yêu trong vòng ba năm đã trở thành cửa hàng mặt tiền của nhà họ Hàn, thành người nổi bật nhất trong đám con cháu đồng lứa, tấm gương để bạn bè thân thích giáo dục con cái, chú Hàn được lũ trẻ tôn sùng, ông chủ Hàn tiếng tăm lẫy lừng thương giới. Hắn mang đến cho Hàn gia vinh quang vô hạn, thế nên đã hùng mạnh tới mức người nhà không thể đánh mất hắn, hắn đứng trước mặt cha mình, kiên định mà thông dong nói: “Con muốn ở bên Lâm Lang.”

Hắn khiến cha mình nhìn rõ ràng, Lâm Lang sẽ không rước tới bất cứ bất hạnh nào cho hắn, mà khích lệ hắn trở thành người tốt hơn, còn hắn vì Lâm Lang mà có thể công thành danh toại, cũng có thể dễ dàng vứt bỏ hết thảy, lập tức quân lính tan rã, để mọi người nhìn cho kỹ Hàn Tuấn hắn là dạng người gì.

Không gặp mặt, không liên lạc, ngay cả lén đi thăm cũng không, nhấn nại ba năm, tất cả chỉ vì giờ khắc này, ý chí và quyết tâm ấy đủ khiến ai ai cũng phải nhượng bộ.

Lâm Lang vốn căm hận khôn xiết, nhưng hiện Hàn Tuấn đã về và đứng ngay trước mặt cậu, vẫn cao lớn như xưa, dễ nhìn như xưa, dịu dàng gọi tên cậu, cậu còn cầu gì hơn nữa? Bông tuyết nhỏ vụn đáp lên vai cậu, cậu tháo khăn quàng trên cổ xuống, vẫy lên cổ Hàn Tuấn, Hàn Tuấn khẽ thở dốc, bắt lấy tay cậu. Đây là ngày 24 tháng 12 năm 2010, Lâm Lang hai mươi hai, Hàn Tuấn ba mươi.

Hóa ra, cả hai đều có một trái tim thật kiên định, chỉ bằng phần kiên định này đã đủ để họ nắm tay đi suốt nửa đời còn lại trong ấm áp và bình yên. Tới khi già thật già, họ sẽ khoác lên bộ đồ đẹp nhất, chân quần lấy nhau, tay cũng ôm lấy nhau, giữ nguyên nụ cười mỉm khéo léo, lẳng lặng chết chung một chỗ. Nường tựa lẫn nhau, gắn bó trọn đời.

Mọi người phát hiện họ sẽ nhỏ giọng mà rằng: “Xem kìa, hai người ấy yêu nhau quá.”

Một tình yêu chẳng gì sánh bằng.

TOÀN VĂN HOÀN.

206. Chương 206: Pn 1: Tôn Nghiêm Đàn Ông

Bạn muốn hỏi Lâm Lang không thích người khác khen mình thế nào, thì quả thực có rất nhiều, nên biết cậu là một người xuất sắc, cơ hội được tán dương cũng có cả đống. Nhưng nếu bạn hỏi cậu ghét nhất câu gì, vậy chắc chắn là kiểu mấy bà mấy cô lần đầu tiên thấy cậu đã cười hơ hớ khen: “Úi chà chà, thằng bé này tướng tá thanh tú ghê nơi, xinh đẹp hơn cả tiểu cô nương.”

Đúng vậy, Lâm Lang ghét người ta xem cậu như con gái, vả lại cậu giống con gái chỗ nào, tuy mũi không thẳng bằng người nọ, thân hình cũng không cường tráng bằng người nọ, nhưng rất có khí phách nam tử hán được không. Với cả, mặt cậu nào đến mức dùng từ xinh đẹp để hình dung, cũng chỉ trội hơn người thường tí thôi. Trên hết, cậu hỏi mấy người xung quanh hết rồi, chẳng ai nói cậu ảo lả, dù tự mình khen mình có hơi ngượng, nhưng người gặp cậu đều khen cậu gọn gàng có khí chất, hơn nữa cậu có thể cam đoan rằng từ “khí chất” ở đây tuyệt đối không mang nghĩa xấu, mà là lời ca ngợi cao nhất.

Chẳng lẽ ai cũng sở hữu hoả nhãn kim tinh, có thể thấy cậu là người bị đè trên giường?

Ngặt nổi, chuyện như vậy có canh cánh trong lòng mấy cũng vô dụng. Song không quản được người ngoài, Hàn Tuấn lại nhất định không thể ôm suy nghĩ đó.

Nhắc tới người nọ, mấy ngày nay đúng là khiến cậu bó tay chẳng biết làm sao, dính cậu chết đi được. Bữa trước cậu đi vùng khác công tác một chuyến, kết quả về nhà lại thấy hần ỉu xiu như trái cà héo, cậu sợ hết hồn, vội hỏi có phải khó chịu ở đâu không, vân vân mây mây. Cuối cùng hần cất giọng đáng thương: “Em đi vắng, tôi nhớ em đến ngủ không yên, ăn cũng chẳng ngon.”

Tuy rằng đàn ông lớn tướng ngần này còn đóng giả con nít có hơi buồn cười, song tình cảm này rất đáng quý, người yêu vừa vắng mặt đã trăm nhớ ngàn thương luôn là hành vi đáng được khen ngợi, Lâm Lang đành mím môi nói: “Giờ em về rồi đây, có thể ăn cơm đàn ông được chưa?”

Kết quả, người nọ lại khẽ cúi người bế cậu lên, hôn hờ chạy phăng phăng vào phòng ngủ. Lâm Lang xấu hổ đỏ cả mặt, chửi ầm lên: “Anh bảo uể oải không có sức mà, vậy đang làm gì đây hả!... A... ĐỪNG... A...”

Trên giường làm đến là dữ dội cuồng nhiệt, Lâm Lang cảm thấy mình ngay cả hơi sức để thở cũng không có, cậu cũng đói bụng lắm được không, nôn nóng trở về, cả ngày nay chưa ăn gì đâu. Hần lại bá đạo ôm cậu, mê đắm nói: “Ban này đứt cho em nhiều thế mà vẫn đói sao?” Nói rồi, hần tiếp tục dò dẫm phía sau của cậu: “Cứng yên tâm, ông xã bảo đảm cho cứng ăn no...”

Cái đồ lão lưu manh, Lâm Lang đỏ mặt, ngượng ngùng nhắm mắt lại, ồm ờ bảo: “Anh... Anh sao lại... y chang con nít thế hả...”

“Đàn ông nào đứng trước mặt người yêu chẳng giống trẻ con.”

Lâm Lang không nhịn được cười: “Vậy biết sao đây, hai ta đều thành trẻ con thì sống kiểu gì.”

Người nọ ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt.

“Anh bảo đàn ông nào đứng trước mặt người yêu cũng giống trẻ con mà, anh cũng là người yêu của em nha.”

“Nhưng mà...” Hần cúi đầu, nhìn nhìn nơi hai người giao hợp: “Tại thời điểm nào đó... phương diện nào đó... Nghiêm khắc mà nói, em đâu thể tính là đàn ông?”

Lâm Lang tái cả mặt rồi, im lìm một lúc lâu. Hàn Tuấn ý thức được mình nhất thời lỡ mồm, cuống quýt gục xuống, lui tới tấn công bộ phận nhạy cảm của Lâm Lang, ai ngờ chưa kịp tiếp cận đã bị Lâm Lang đạp thẳng xuống giường.

207. Chương 207: Pn 2: Đời Này Kiếp Này (1)

Ai cũng nói năm 2012 là năm tận thế, trên mạng tranh cãi còn ồm tỏi hơn, thuyền lớn Mỹ thuận đà tiến lên, phim “2012” kiếm lời bội tiền tại Trung Quốc. Phim đó chiếu cuối năm 2009, Lâm Lang chưa xem, Hàn Tuấn bèn dẫn cậu đến một rạp chiếu phim tư nhân loại nhỏ, tiện thể xem “Avatar” bản 3D luôn. Nhưng

cảm giác phấn khích khi lần đầu tiên trải nghiệm 3D vẫn đánh không lại nỗi sợ tận thể, lúc ra ngoài, Lâm Lang vẫn nơm nớp không thôi, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói năm 2012 có tận thể thiệt không, tụi mình nên làm gì bây giờ?”

Hàn Tuấn đang lái xe, đằng trước vừa lúc đèn đỏ, hấn dừng xe lại, cười xấu xa: “Vậy tôi sẽ làm tình với em mỗi phút mỗi giây, chết làm quỷ phong lưu.”

Lâm Lang đỏ mặt, mắng: “Già không nên nết.”

“Chắc chắc chắc, lại nữa, quên kết cục dám chê tôi già hôm bữa rồi sao?”

Lâm Lang quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ đến hôm kia hai người công khai dâm loạn giữa ban ngày ban mặt, xấu hổ tới độ tai đỏ rần: “Lão lưu manh.”

Hàn Tuấn ngậm cười nhìn cậu một cái, đoạn cho xe đậu sát lề đường. Giờ này xe cộ nườm nượp, lại gần phố buôn bán, Lâm Lang chẳng sợ hấn làm bậy, mím môi hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hàn Tuấn nhìn cậu bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, nhìn đến mức cậu chịu không thấu phải lấy tay che, hấn mới cười hỏi: “Lâm Lâm, nói thật đi, em mong tôi bắt nạt em lắm chứ gì?”

“Vớ vẩn, anh tưởng ai cũng tinh trùng xông não giống anh chắc.” Mặt Lâm Lang đỏ bừng, chẳng biết là thẹn thùng hay nổi giận. Hàn Tuấn ngồi thẳng người lên, bắt đầu có chút không bình tĩnh: “Tôi thấy giống lắm mà, tuổi này của em rất dễ nghiện tình dục. Nếu em thích thì cứ bảo tôi một tiếng, dù sao trước giờ tôi vẫn nhịn, sợ em ăn không tiêu.”

Tinh thần hấn bất đồng với người thường, tựa hồ cũng ham thích chuyện giường chiếu hơn người ta. Lâm Lang cứ sợ ngày nào đó hấn sẽ bị thận hư, nên đến bữa ăn luôn sẵn sóc bằng mấy món bổ thận mà cậu lên lút tra được trên Baidu. Nhưng đôi khi làm vậy lại thấy như mình đang tự tìm đường chết, cậu hao hết tâm tư nuôi Hàn Tuấn càng tốt, nhu cầu của hấn trên chuyện kia lại càng mãnh liệt, thật cứ như sa vào vòng tuần hoàn ác tính, hại cậu khổ não không thôi. Thành thực mà nói, bản thân cậu không bài xích chuyện lên giường, Hàn Tuấn cũng không phải loại người chỉ biết tự mình hưởng thụ, ngược lại lần nào cũng lưu ý cảm xúc của cậu. Cậu cũng nếm được vui thích, nhưng chung quy cấu tạo sinh lý không dành để làm việc này, lắm lúc quá nhiều quá mạnh khó tránh ăn không tiêu. Cậu lo mình hiện tại không biết tiết chế, về sau tuổi lớn dần, đến bốn mươi năm mươi tuổi, thân thể sẽ sinh tật. Cậu thì lo lắng thế, nhưng chẳng biết hấn có nghĩ đến không.

Hai tháng nữa là Tô Y Nhiên sinh, đứa trẻ còn chưa chào đời mà Lâm Lang đã đeo danh ba nuôi, đương nhiên phải chuẩn bị phần quà to. Quan Bằng bảo, nếu có mình cậu thì lấy đại cái gì cũng tốt, một sợi lông ngỗng nặng hơn Thái Sơn, nhưng giờ cậu theo kim chủ rồi, ra tay phải hào phóng chút, không có ngàn mà đem tám trăm đây cũng ngại nhận. Hàn Tuấn quả nhiên giật mình, song không phải giật mình vụ Quan Bằng đòi quà to.

“Em, sắp làm ba nuôi?!”

Lâm Lang cũng thấy từ “ba nuôi” nghe có hơi mất tự nhiên, cậu luôn không thích mấy xưng hô như ba nuôi hay em gái kết nghĩa chi đó: “Quan Bằng bảo là ba nuôi, nhưng em không cho thằng nhỏ gọi thế đâu, muốn gọi cũng phải gọi là chú trẻ.”

Hàn Tuấn ngồi trên xe, như thể vẫn chưa tiếp thu được sự thật Lâm Lang mới ngần này tuổi đã làm ba nuôi. Dè dặt Lâm Lang đột nhiên bật cười, nhìn hấn bằng ánh mắt sáng rõ: “Anh biết Quan Bằng định kêu con cậu ấy gọi anh là gì không?”

Hàn Tuấn có linh cảm không tốt, còn Lâm Lang thì tự mình phì cười: “Bác... Hàn.”

Hàn Tuấn suýt nữa thảng gập giữa đường, cười bất đắc dĩ: “Ý kiến xấu xa này là của em chứ gì?”

Lâm Lang ngồi trên ghế cười tỉnh bơ, gác cánh tay lên thân xe nằm chốc lát, rồi thỉnh linh cười nói: “Thỉnh thoảng nghĩ lại đúng là không tin nổi, Quan Bằng sắp làm ba rồi, cậu ấy mới hai lăm tuổi rưỡi chứ mấy... Giả sử em chờ qua ba năm, xong tự dưng có người bảo em anh sắp làm ba, nói thật em không chấp nhận được đâu.”

Hàn Tuấn bật cười, xe chạy qua đường Tường Hòa, vòng về hướng tiểu khu Tân Hải. Lâm Lang ngồi thẳng lên, đang nghĩ xem nên mua quà gì cho con của Quan Bằng thì chợt nghe người nọ lên tiếng: “Hối hận không?”

Cậu thoáng ngẩn ra, quay mặt qua. Trên mặt hấn không hề có ý cười, chỉ dịu dàng nhìn cậu một cái, vừa lái xe vừa hỏi tiếp: “Sống với tôi, không có con, có hối hận không?”

Từ nhỏ Lâm Lang đã thích trẻ con, con nít nhà hàng xóm luôn có thể chơi cùng cậu, hai đứa cháu trai gái con của cô cậu đến thăm người thân cũng thích chơi với cậu. Năm cấp ba, nông thôn bắt đầu thịnh hành giáo dục mầm non, cạnh trường tiểu học quê họ cũng mở một trường mầm non. Thời ấy, trường mầm non tại nông thôn xem như vừa khởi bước, cái gì cũng thiếu quy phạm, năm đầu tiên tuyển giáo viên, yêu cầu trên thông báo tuyển dụng hết sức đơn giản, chỉ cần tính tình mềm mỏng, thích trẻ con, trình độ văn hóa trên cấp hai là được. Lâm Lang lên chợ mua thức ăn thì thấy, lúc ấy đã nghĩ nếu thi rớt đại học thì tới đó làm giáo viên mầm non cũng không tệ, cách nhà gần, thuận tiện chăm sóc bà nội, bản thân mình cũng thích chơi với trẻ con. Trong lòng Lâm Lang, trẻ con tuổi học mầm non là đáng yêu nhất, nói gì nghe nấy, vụng về mà dễ cưng, nhỏ hơn thì không dễ chăm, lớn hơn thì hay nghịch ngợm không nghe lời, trẻ mầm non quả là lựa chọn tốt nhất. Thuở niên thiếu cả ngày mơ mộng, cũng không phải chưa từng tưởng tượng con mình sẽ thế nào. Kỳ thực trước khi gặp Hàn Tuấn, cậu chưa từng hoài nghi về tương lai sẽ kết hôn sinh con, phảng phất đời người vốn nên là thế, cũng nhất định phải thế. Cậu là con trai độc nhất của nhà họ Lâm, hoặc nói là huyết thống duy nhất, gánh vác nguyện vọng lớn nhất cuộc đời bà nội Lâm. Bà cũng không hy vọng mai sau cậu sẽ phát đạt đến mức nào, mà như bà vẫn thường nói: “Ngày nào đó được thấy con cưới vợ sinh con là nội yên lòng nhắm mắt rồi.”

Nhưng nhân sinh kỳ diệu quá đổi, cố tình cậu lại gặp Hàn Tuấn, bước lên một con đường khác. Hiện Hàn Tuấn đột ngột hỏi cậu như vậy, cậu thế mà nhất thời không biết trả lời ra sao, cậu có hối hận không, ngay cả cậu cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Cậu sống một lát, rốt cuộc tìm được đáp án nơi đáy lòng, ngậm cười bảo: “Em chưa từng nghĩ đến.”

Hàn Tuấn có vẻ rất cảm động trước đáp án này, bèn vươn tay xoa mu bàn tay cậu, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, nói khẽ: “Thực ra tôi đã từng nghĩ.”

Lâm Lang cười nhìn qua, Hàn Tuấn cũng mỉm cười nhìn cậu một cái, nói: “Nhưng tôi không hối hận, vì tôi chưa từng cho rằng mình sẽ thành người cha tốt, không có con với tôi là một chuyện may mắn. Tôi chỉ tiếc nuôi duy nhất một điều thôi, tôi biết em thích trẻ con, sợ em đau lòng.”

“Không có con thì đúng là hơi tiếc thật, song chẳng liên quan gì tới hối hận về sau, trong lòng em không gì quan trọng đến độ có thể đánh đồng với anh.” Lâm Lang tựa hồ không quen nói lời buồn nôn như vậy, mặt thoáng ửng hồng: “Sống trên đời không có khả năng nhận được hết thảy, em nghĩ mình đã có rất nhiều rồi, nên vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại.”

Nói đoạn, cậu khẽ bật cười. Do phải đi phỏng vấn, Lâm Lang từ quần áo đến kiểu tóc đều rực rỡ hẳn lên, nom càng thêm tao nhã gọn gàng, chẳng qua tuổi còn trẻ, ánh mắt vẫn mang theo vẻ ngây ngô, non nớt của sinh viên. Đường phố tháng tư, cây cối đã ngả màu xanh úa, bông bạch dương tung bay khắp phố, tiết trời đã hơi nóng. Xe vào tiểu khu, Hàn Tuấn vừa dừng xe vừa nói: “Mấy ngày nay vừa hay em đang rảnh, chúng ta đi du lịch nhé?”

Cảnh xuân bên ngoài lồng lầy giao thoa, chiếu rọi cõi lòng tràn đầy hoan hỉ của Lâm Lang. Hàn Tuấn mở cốp xe xách ra từng bịch rau củ và đồ ăn vặt, Lâm Lang nhận một bịch, cười đáp: “Được đó, anh không nói thì em cũng định một tháng năm đi chơi xa rồi.”

Lâm Lang chưa từng đi du lịch xa nhà, có thể ra cửa ngắm non sông rộng lớn luôn là mộng tưởng của cậu, chỉ là chưa có thời gian thôi. Nhờ thành tích học nghiên cứu sinh quá nổi bật, ngoại ngữ lại xuất sắc, nên qua sự giới thiệu của giáo viên, cậu thành công ký hợp đồng với một công ty nước ngoài, tháng sáu đi trình diện, nhân sinh cũng coi như dứt điểm xong một việc lớn, gần đây chỉ bận làm luận văn, thời gian cũng khá dư dả. Bằng thành tích của Lâm Lang, cộng thêm giao thiệp và tài lực của Hàn Tuấn, Lâm Lang hoàn toàn có thể ở lại trường dạy học. Tuy rằng ban đầu phải đi lên từ chức trợ giảng, song đối với Hàn Tuấn, không hoàn cảnh nào thích hợp với Lâm Lang hơn trường học, đám Cao Chí Kiệt cũng nghĩ vậy. Hơn nữa, hẳn cho rằng dựa vào cố gắng của Lâm Lang, tương lai thăng chức là chuyện ván đã đóng thuyền, hẳn lại tìm người chạy chọt một chuyến, ngày một ngày hai là thành giảng viên ngay. Mới đầu Lâm Lang cũng dao động, nhưng một hôm về nhà, đột nhiên lại đổi ý, cũng nộp đơn xin việc đến một công ty lớn trong thành phố F.

Hàn Tuấn cảm thấy thật đáng tiếc, đương nhiên áy náy và đau lòng vẫn chiếm phần hơn, vì chuyện của họ thực chất đã loáng thoáng lan truyền trong đại học F. Đành rằng chỉ là vài lời đồn, song Lâm Lang vốn nhạy cảm, vẫn có chút không muốn thừa nhận. Lâm Lang suy tính vấn đề lâu dài, cho rằng làm giáo viên trong trường không giống làm việc trong công ty, hầu hết đều theo nghề cả đời, năm này tháng nọ khó tránh quen thân với đồng nghiệp, thậm chí trở thành bạn bè, cậu không kết hôn, cũng không có bạn gái, chuyện với Hàn Tuấn sớm muộn gì cũng bại lộ. Đây là vấn đề cậu sợ nhất, cậu cảm thấy giáo viên là nghề nghiệp truyền thống và đứng đắn, bản thân người dạy học cũng tương đối cứng nhắc, chưa chắc chấp nhận được tình cảm giữa cậu và Hàn Tuấn. Ấy cũng là nguyên nhân cậu lựa chọn công ty nước ngoài, công ty cậu sắp vào thuộc dạng cao cấp, quy mô không lớn nhưng có sức nặng, làm việc trong đó gần như toàn người ngoại quốc. Cậu nghĩ với môi trường như vậy, chỉ cần mình lãnh đạm một chút, thì dù làm chung mấy năm, giữa các đồng nghiệp cũng không hiểu biết nhau quá rõ. Vả lại, cậu cho rằng dân nước ngoài hẳn sẽ khoan dung hơn với cậu và Hàn Tuấn hơn. Tất thảy những nhân tố đó gộp lại khiến lòng cậu vô cùng kiên định.

208. Chương 208: Pn 3: Đời Này Kiếp Này (2)

Mở cửa nhà, chuyện đầu tiên Lâm Lang làm là vô toilet, đi vệ sinh xong thì về phòng ngủ một giấc, giờ cậu đi ngủ cũng không thích mặc quần áo, sợ Hàn Tuấn lại đây phá mình nên tiện tay khóa cửa luôn.

Giấc này lại ngủ đặc biệt sâu, tỉnh lại mới thấy bên ngoài đã tối sầm, cậu dụi mắt ngồi dậy, mặc đồ vào rồi mở cửa phòng, phát hiện trong nhà im phăng phắc, chỉ có đèn trong thư phòng vẫn sáng. Buổi trưa không ăn cơm, giờ cậu thấy hơi đói rồi, bèn trông mỗi cái quần đùi ngắn, thân trên mặc áo rộng rãi, tay cầm một lúc ba trái trứng gà và một cọng hành, cười khoe răng, đứng trước mặt hắc bảo: “Em đói, anh làm món trứng chiên hành cho em đi!”

Bởi mới thức giấc không lâu, giọng nói lười nhác của Lâm Lang thoảng chút gọi cảm, tiếng nài nỉ khiến xương Hàn Tuấn muốn mềm nhũn cả ra, vội vàng đồng ý, xong xắn tay áo đứng lên: “Giờ mới biết đói hả, hồi hai giờ tôi gõ cửa mãi chẳng thấy em ừ hử tiếng nào. Ngủ mà cũng phải đề phòng tôi?”

Lâm Lang không biết làm sao, chỉ đành ra chiều thật ngoan ngoãn, hướng ánh mắt ướt át về phía hắc rồi cười một cái, bổ sung: “Bữa nay làm mặn mặn nha, cả ngày ăn ngọt rồi, em muốn ăn mặn chút.”

Hàn Tuấn bước tới cửa nhận đồ từ tay cậu, tiện thể gõ đầu cậu một phát: “Coi tôi thành bà mẹ già để sai bảo rồi hả.” Nói đoạn, hắc liền cúi xuống. Lâm Lang không muốn hy sinh nhan sắc, vừa cười vừa quay mặt đi: “Làm gì vậy, đi nấu cơm lẹ đi.”

“Tôi đây đàn ông đường đường lại suốt ngày làm ba cái việc của mẹ già, thế mà không được thưởng à?”

Lâm Lang vẫn không chịu, vùng vẫy toan rút lui, hắc kéo cậu lại, gặm lên môi cậu một phát: “Phạt em cái tội đi ngủ dám khóa cửa đề phòng tôi.” Nói xong lại hôn, bấy giờ mới buông cậu ra: “Còn đây là phần thưởng nấu cơm.”

Lâm Lang tựa lên cửa thở dốc, Hàn Tuấn cười rồi chui vào bếp. Mới ba năm không gặp mà tay nghề nấu nướng của Hàn Tuấn đột nhiên tăng mạnh, bây giờ hễ hai người ăn ở nhà là hắc lãnh việc cầm muối. Ba trứng quá ít, Hàn Tuấn tăng thêm hai trái nữa, sau hai ba động tác thành thạo, món trứng vàng óng mềm mại đã ra lò, hắc còn tự chủ trương nấu thêm hai món một canh. Lâm Lang đang làm ỏ trên sofa xem một bộ phim võ hiệp trên TV, quay lại thấy nhiều món như vậy, bèn nói: “Hôm nay khẩu vị em không tốt, ăn không hết lắm thế đâu.”

“Bé cưng vô lương tâm, em đói còn tôi thì không chắc?” Hàn Tuấn ngồi xuống, đưa đũa cho cậu: “Sao mà ngủ nguyên buổi chiều thế, mệt dữ vậy sao?”

“Mùa xuân hay buồn ngủ mà, hai ngày nay anh cứ hành em liên tục...” Lâm Lang hơi xấu hổ, ném thử trứng rồi bảo: “Hơi mặn. Lần sau cho ít muối hơn tí nha.”

Hàn Tuấn ngậm cười nhìn cậu, đàn ông ba mươi tuổi nom càng thêm quyến rũ, chín chắn và kín đáo, đã vậy còn gọi cảm. Lâm Lang cúi đầu giả bộ húp canh, đỏ mặt nói: “Anh đừng nhìn em bằng cái kiểu háo sắc đó nữa.”

“Tự em suy nghĩ linh tinh thì có, tôi nhìn em bằng cái kiểu háo sắc bao giờ.”

Gần đây Hàn Tuấn cứ thích vặn lời cậu. Lâm Lang không nhịn được nữa, nhớ ban nãy vừa xem lục đại thần công bát đại môn phái, bèn uy hiếp hần, làm động tác chưởng: “Có tin em một chưởng đánh chết anh không?”

Hàn Tuấn ung dung liếc cậu một cái, cười đáp: “Tôi không tin đấy!”

Thế là Lâm Lang xiù luôn. Không phải Hàn Tuấn không tin, mà cậu đích xác chẳng cách nào hạ thủ. Sau bữa cơm, cậu vô bếp rửa chén, rửa xong ra thì hần đã đi tắm. Cậu xem TV một chút, cảm thấy không có gì thú vị, bèn tắt TV rồi cầm quyển tạp chí lên đọc. Kỳ thực cậu cũng không thích tạp chí này lắm, mấy loại báo Hàn Tuấn hay xem khá nhàm chán, cậu đọc không hiểu, chỉ có tạp chí thời trang thì lâu lâu còn xem. Cậu đang đọc thì bỗng nghe tiếng mở cửa phòng tắm, tiếp theo liền thấy hần tiến từng bước tới gần mình, cười gọi: “Lâm Lâm, ngẩng đầu lên.”

Cũng chẳng phải lần một lần hai làm chuyện này. Lâm Lang ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, buộc phải rũ mắt vờ vịt đang xem tạp chí, nhưng mới khẽ nhấc mắt đã bắt gặp bắp chân khỏe mạnh của hần, còn có lông chân ngắn cong và uơn ướn. Tim cậu thắt chặt, nảy lên thành thạch, hai tai đỏ rực: “Anh mau mặc quần vào đi.”

Trong ba năm không gặp, dường như Hàn Tuấn phát tiết mọi khao khát tình dục lên việc tập thể hình, thân hình càng cao to cường tráng, toàn thân cũng tràn ngập hormone giống đực. Lâm Lang không dám nhìn, lần nào nhìn cũng thấy lửa dục bốc phừng phừng. Cậu không hề có sức chống cự trước cơ thể hần, dấu phản kháng cỡ nào, Hàn Tuấn vẫn có thể thu phục cậu nhanh gọn.

Trong mắt cậu, không loại si mê nào có thể sánh bằng cảm xúc cậu dành cho Hàn Tuấn.

Hàn Tuấn cười một tiếng rồi xông qua, cậu không trốn, cũng không thực sự muốn trốn, loáng cái bị hần ôm lên, lật người để cậu cưỡi ngang hông mình, còn hần thì nằm trên sofa vuốt ve cậu. Lâm Lang lúng túng chẳng dám ngẩng đầu, dạo này cứ hễ được Hàn Tuấn vuốt ve là lại hưng phấn vô cùng, chẳng biết có phải người hơn hai mươi đang độ sung mãn hay không, nhiều khi xong việc nhớ lại luôn cảm thấy bối rối, sợ Hàn Tuấn cho rằng cậu quá dâm dăng. Hàn Tuấn trông thì bại hoại háo sắc thể thôi, thực ra bản chất vẫn là đàn ông Trung Quốc truyền thống, cậu sợ mình quá dâm dăng sẽ khiến Hàn Tuấn không thích. Hần hôn trán cậu, hỏi: “Hôm nay được không?”

Lâm Lang đỏ mặt đáp: “Không được, mai em phải đến công ty, vả lại dạo này lúc nào cũng thấy mệt.”

Hần rõ ràng có chút bất mãn, nhắm cổ cậu cắn một phát. Mùi hương sau khi tắm vừa tươi mát vừa thơm tho, Lâm Lang thoáng mê muội, trong đầu vang ong ong, sợ mình nhất thời khó kiềm nén mà thất thủ. Từ khi hai người quay lại với nhau, Lâm Lang phát hiện mình thay đổi rõ rệt, nhiều khi không khống chế được

tình cảm. Có lần ra ngoài với Cao Chí Kiệt, cậu còn than rằng: “Tôi nghĩ tình thân mình hiện giờ có vấn đề, cứ thấy Hàn Tuấn là trong lòng lại thỏa mãn, cứ muốn khóc thôi.”

Cao Chí Kiệt hơi giật mình, trợn mắt hỏi: “Tôi có thấy ông tốt đến mức ấy đâu, tôi hỏi cậu, cậu yêu Hàn Tuấn, rốt cuộc là yêu điểm nào của ông vậy?”

Lâm Lang nghĩ thật lâu cũng không ra lý do cụ thể. Cậu nghĩ, yêu một người mà cứ khẳng khẳng muốn biết là yêu điểm nào, nhất định tìm bằng được lý do, vậy có lẽ không phải yêu. Cậu yêu Hàn Tuấn là bởi Hàn Tuấn khiến cậu rung động. Không phải cao hay thấp, mập hay gầy, cũng không phải là đẹp hay xấu, giống như người cậu thích nên mang dáng vẻ của Hàn Tuấn, khuôn mặt, miệng, thân thể và cả linh hồn.

Nhưng trái ngược với cậu, tình cảm của cậu từ kín đáo kiềm nén biến thành càng ngày càng nồng cháy, còn Hàn Tuấn tựa hồ lạnh nhạt hơn trước một chút. Cậu nhớ trước kia hẳn luôn nhiệt tình đến gần như điên cuồng mà, có lúc cậu hoài nghi phải chăng cảm xúc trong hắn đã bắt đầu phai nhạt, nhưng thái độ nhiệt tình trong chuyện giường chiếu của hắn vẫn khiến cậu an tâm. Theo như cậu tra trên mạng về số lần làm tình mỗi tháng của đàn ông phương Đông: người lao lực hai mươi tuổi là 13,1 lần; người lao tâm hai mươi tuổi là 17,8 lần; người lao lực ba mươi tuổi là 8,2 lần; người lao tâm ba mươi tuổi là 12,4 lần. Cậu không cần coi cũng biết số lần Hàn Tuấn làm cùng cậu nhiều hơn số liệu ấy gấp mấy lần, gần như thiếu dục là không vui. Tính tình Lâm Lang vốn cẩn thận, cũng rất chú ý giữ gìn phương diện tình cảm. Cậu biết một mặt của sức hấp dẫn dựa vào trời sinh, mặt khác dựa vào đầu tư. Khi một người cứ tự tin rằng nền tảng tình cảm nhiều năm đã vô cùng vững chắc, thì nguy cơ đã lặng lẽ hình thành. Nếu hai người sống bên nhau cùng cảm thấy việc làm tình giống như nhai sáp, lúc này mà xuất hiện cảm dỗ mãnh liệt từ bên ngoài, thì rất dễ phát sinh chuyện ăn vụng. Sinh lý và tâm lý tốt nhất nên hòa hợp, đối với sức khỏe và tâm hồn cũng chỉ có ích chứ không hại.

Có lần hai người nằm trên giường tán gẫu, cậu đột nhiên phát hiện cơ thể hắn có vẻ cường tráng hơn trước kia, bèn vén tay thử so với hắn. Vừa so liền bị dọa giật nảy, cánh tay hắn thế mà sắp to hơn cả bắp chân cậu, không khỏi trợn mắt bảo: “Sao tay anh to vậy?”

“Em thích tôi vạm vỡ hay không vạm vỡ?”

“Ý em không phải...” Lâm Lang đỏ mặt bảo, lập tức nghe hắn cười nói hừ hổng bên tai mình: “Tôi biết em thích mà.”

Lâm Lang thích thì thích thật, nhưng không thích kiểu cơ bắp lồ lộ, mà là dạng có vị đàn ông, nói chung là háo sắc. Cậu cũng chỉ là người trưởng thành bình thường thôi, lại đang tuổi khí huyết dồi dào nữa chứ. Hàn Tuấn nhéo eo cậu, nói: “Em cũng gầy quá, ôm cứ cứng ngắt.”

Một câu vô tâm của hắn lại gõ tỉnh Lâm Lang. Từ đó trở đi, cậu phá lệ quan tâm việc ăn uống, chiều thứ bảy mỗi tuần vận động xong, dù mệt đến mấy cậu cũng không chịu ngồi xuống, vì cậu thấy trên mạng bảo vận động xong mà ngồi thì mông sẽ đẹp. Cậu chăm chỉ luyện yoga và hình thể như thế, không thể vì nhất thời tham lười mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cậu không hề thấy cực, ngược lại còn đắc ý và phần khích.

Mặc dù Hàn Tuấn bảo toàn thân cậu không chỗ nào hắn không thích, song từ bộ phận hắn hay vuốt

ve nhất, Lâm Lang biết hẳn thích mông mình nhất, lúc nào cũng khen mông cậu rất gợi cảm rất mê người, xoa lên vô cùng thoải mái. Lâm Lang tra Baidu, thấy hình như mấy người trên mạng cũng thích nhất phần mông, đồng thời cậu cũng hiểu tầm quan trọng của cái mông. Thời gian quả chẳng phụ lòng người, nhờ được cậu chăm sóc tỉ mỉ, hôm nay đến chính cậu cũng hài lòng với mông mình. Dẫu sao cũng mới hơn hai mươi, là độ tuổi rực rỡ như hoa, cậu vừa chú ý tập luyện, giờ mỗi lần sờ mông cậu, hẳn luôn khen không dứt miệng, nói đàn hồi, căng chặt, mịn màng, tròn tròn trơn trơn. Đành rằng Lâm Lang xấu hổ, nhưng trong lòng chủ yếu vẫn thấy vui. Cậu chưa có kinh nghiệm yêu đương gì, kinh nghiệm duy nhất cũng là Hàn Tuấn cho, nên chỉ có thể xem phân tích của người khác trong sách hoặc trên mạng. Dù ai cũng bảo tình yêu rất quan trọng, nhưng tình dục cũng quan trọng chẳng kém, tình dục không tình yêu vẫn có thể đi tiếp, song tình yêu không tình dục thì trước sau cũng có ngày cảm xúc mãnh liệt tan vào hư vô, bởi con người đều có dục vọng, có một mặt thiên về động vật, tình sắc hợp nhất mới là cảnh giới tối cao. “Ông chú mê giai” Hàn Tuấn chưa bao giờ lơ là việc theo đuổi sắc.

209. Chương 209: Pn 4: Đời Này Kiếp Này (3)

Giáo viên Sinh học nói nhiệt độ cơ thể người cao nhất vào buổi tối, nhiệt độ cao thì dễ nảy sinh cảm xúc thôi nát, hai người dây dưa lâu khó tránh chà sủng tóa lửa. Lâm Lang muốn đứng khỏi sofa, ngật nổi bị hẳn ôm chặt cứng, thử mấy lần cũng chẳng tránh nổi, đành tỏ ra cứng rắn, nghiêm mặt nói: “Buông ra mau, em còn việc muốn làm.”

“Em thì bận chuyện gì, ban ngày cả đồng thời gian rảnh có thấy em vội gì đâu.” Hàn Tuấn ôm cậu sờ mó, Lâm Lang né tới né lui lại càng giống đang hứng tình, mặt đỏ ửng: “Anh có biết nếu hai người cứ dính lấy nhau cả ngày thì chưa đầy nửa năm sẽ phát chán không?”

“Làm gì có.” Hàn Tuấn bật cười, đặt cậu lên sofa: “Tôi chỉ hận không thể ngày ngày đều quần lấy em...”

“Nhưng... Nhưng mà...” Lâm Lang vừa trốn vừa thở gấp: “Nhưng em thì có...”

Hàn Tuấn cứng người, lập tức bất động, rồi đột nhiên buông cậu ra. Lâm Lang thấy vẻ mặt hẳn không tốt, cuống quýt giải thích: “Ý em không phải vậy, em muốn nói...”

“Bị tôi quần cả ngày em phiền lắm à?”

“Không phải... Em chỉ thuận miệng nói thế thôi, em...”

“Thuận miệng nói ra mới chứng tỏ lòng em thực sự nghĩ vậy.” Hàn Tuấn có vẻ giận thật, nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh lùng mà uất ức. Đây là Hàn Tuấn mà Lâm Lang chưa từng gặp, người ba mươi tuổi lại hết như một đứa trẻ đòi ăn kẹo nhưng bị người lớn quở trách, nên cảm thấy tức tối, oan ức. Cơ mà, sáng nay hai người mới làm rồi, lúc ấy Hàn Tuấn rất hưng phấn, còn khiến đằng sau cậu chảy ít máu, giờ Lâm Lang thực tình không muốn làm nữa. Cậu kéo kín cổ áo rồi ngồi thẳng dậy, đỏ mặt bảo: “Nói chung... nói chung là em không có ý đó, trong lòng anh cũng tự biết, đừng giả bộ bị tổn thương trước mặt em, anh có xụ mặt hơn nữa cũng không làm em áy náy đâu. Tội mình đã đồng ý mỗi ngày làm nhiều nhất một lần, anh dùng hết số lần hôm nay rồi.”

“Nhưng hôm qua đâu có làm!” Hàn Tuấn cau mày, ra chiều dục cậu bất mãn: “Hôm qua tôi không làm vì muốn để dành sang hôm nay đó.”

“Nào có ai giống anh chứ.” Lâm Lang xấu hổ: “Cũng đâu phải để dành tiền.”

Hàn Tuấn không nói lời nào, chẳng qua vẫn nhìn cậu chăm chăm không suy suyển. Lâm Lang bối rối đứng lên: “Em muốn đi ngủ.” Nói rồi, cậu liền chạy vô phòng ngủ, kỳ thực buổi chiều cậu ngủ lâu quá, giờ thật tình không mệt xịu nào, lặn qua lộn lại mãi chẳng chớp mắt nổi, cũng không thấy Hàn Tuấn vào. Cậu xỏ dép lê, lặng lẽ bước đến cửa phòng ngủ, hé cửa nhìn thoáng ra ngoài, phát hiện trong phòng khách vẫn sáng đèn, hình như hắn đang xem thời sự trên TV.

Lâm Lang cố ý lê dép đến phòng khách rót nước uống. Song Hàn Tuấn coi cậu như người tàng hình, chả buồn liếc cậu cái nào. Cậu vốn dĩ còn ôm tâm tư đáng hổ thẹn, thiết nghĩ nếu Hàn Tuấn mặt dày nhào lên, cậu giãy giụa vài cái tượng trưng rồi thôi. Nhưng Hàn Tuấn chỉ chuyên tâm xem thời sự, Lâm Lang thấy trong lòng khó chịu, phát hiện biên tập viên thời sự Vương Ninh vậy mà đeo mắt kính, vẻ già nua thoáng chốc hiện rõ. Thời gian thấm thoát chẳng buông tha ai, năm ấy lúc nghe nói Vương Ninh là chồng của Kim Quy Tử, Vương Ninh vẫn còn trẻ và là biên tập viên chính thức, trong đội ngũ biên tập viên thời sự thì ông ấy đẹp trai nhất. Cậu đứng uống một ngụm nước, làm bộ lơ đãng nói: “Ông đeo kính từ hồi nào vậy, kính lão hay kính cận?”

Nhưng Hàn Tuấn vẫn không đếm xỉa tới cậu, hơn nữa còn thể hiện rõ thái độ không thân thiện, cầm remote chuyển kênh, không xem thời sự nữa. Lâm Lang bật cười, nhẹ giọng nói: “Ngây thơ.”

Cậu uống ừng ực mấy ngụm nước rồi về phòng ngủ, nằm trên giường chơi game. Cậu không có năng khiếu chơi game, thua liên tù tì mấy ván, nhớ những lúc chơi game hồi trước, Hàn Tuấn hay dựa sát bên cậu hướng dẫn, chưa bao giờ chê cậu ngốc. Tuy nhiên, bữa nay rõ ràng không có khả năng gọi “hướng dẫn viên” kia vào rồi. Thời gian trôi qua từng giây, Lâm Lang nhìn đồng hồ, đã chín rưỡi rồi, liền đánh răng rửa mặt chuẩn bị ngủ. Rửa mặt xong, để đèn sáng nằm trong chăn một hồi, đoán Hàn Tuấn cũng sắp vào, bèn tắt đèn chui vô chăn. Nhưng chờ rồi chờ mãi, đoán chừng đã gần mười giờ, ấy mà chẳng thấy Hàn Tuấn đâu, trong lòng cậu khó chịu không thôi, tung chăn ngồi dậy, ngẫm lại tiền căn hậu quả hai ba lần. Nghĩ lần đầu còn thấy đúng lý hợp tình, lần thứ hai bắt đầu thiếu tự tin, đến lần thứ ba thì thấy mình đúng là hơi quá đáng, cần phải xin lỗi, bằng không hai người cứ cương với nhau mãi cũng không hay. Đang do dự, cửa bị mở cái rầm, chỉ thấy Hàn Tuấn ôm gối bước vào. Lâm Lang sợ hết hồn, còn tưởng hắn tính dùng vũ lực, lập tức ôm chăn dịch sang một bên. Hàn Tuấn trừng cậu một cái, coi bộ vẫn giận lắm, kéo chăn nằm vào, chừa cho cậu mỗi cái gáy lạnh băng.

Lâm Lang bị bất ngờ, ngẩn ngơ cả buổi mới hồi phục tinh thần, vội dè dặt nằm xuống. Hàn Tuấn rúc trong chăn, bảo: “Còn không tắt đèn đi?”

“À.” Lâm Lang hấp tấp đứng dậy tắt đèn trên bàn. Ai ngờ trước mắt vừa tối đi, một bóng người liền nhào lên. Lâm Lang sợ tới mức hét toáng, dùng cả tay lẫn chân đẩy ra, nghe mỗi tiếng “bịch”, rồi trong phòng thoáng chốc lạng lạng như tờ. Cậu cuống quýt bật đèn nhìn thử, chỉ thấy Hàn Tuấn đang thở phì phì ngồi dưới đất, mắt sắp phun lửa tới nơi.

“Vụ vụ vụ... vụ này không thể trách em nha, ai biểu anh tự đứng nhào lên... Anh đừng nhìn em kiểu đó, em... em không sợ anh đâu!”

Nói thì nói vậy, nhưng Lâm Lang miệng cộp gan thỏ, bèn thò đầu nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức sợ hãi: “Anh... Anh không sao chứ?”

Hàn Tuấn nhìn cậu chòng chọc rồi đứng lên, cứ như đang tắm tia một con mồi: “Phản rồi...”

Dứt lời, Hàn Tuấn liền chồm lên, sử dụng cả tay lẫn chân, chỉ chốc lát đã lột sạch đồ ngủ trên người cậu. Lâm Lang vận vẹo cơ thể trần trụi, hết như một chú cá chạch quẫy rữa. Hàn Tuấn thở dốc bảo: “Xem hôm nay tôi có chơi chết em không.”

Trước kia lúc trên giường, Hàn Tuấn rất điên cuồng, lần nào cũng hưng bạo mà thô tục. Hiện tại bước sang tuổi ba mươi, nét quyến rũ dần ông càng sâu sắc hơn xưa, trên giường vừa có thể giữ vững khí độ bày mưu lập kế của đàn ông, lại không đánh mất bản chất hoang dã và điên cuồng trong xương tủy, hai cảm giác hoàn toàn đối lập được điều chỉnh thích đáng. Hắn thích nói vài câu thô tục trong lúc làm tình để biểu lộ sự hưng phấn, nhưng mấy lời ấy không chỉ không làm người ta cảm thấy hạ lưu, ngược lại từng câu đều khiến Lâm Lang hưng phấn không thôi. Trải qua thời gian dằng dặc lâu dài, giờ đây mọi mật mã khoái cảm của cậu đều nằm trong tay hắn, họ vô cùng hòa hợp trên giường, luôn có thể khiến đối phương mất khống chế. Lâm Lang đưa tay che dục vọng của mình, song đầu vú trước ngực lại bị chiếm giữ. Lâm Lang muốn phản kháng, nhưng thân thể lại chẳng nghe sai bảo, cứ như không phải của cậu vậy, một mực trầm mê trong cơn trớn của hắn. Đầu vú xinh đẹp nhạy cảm vô cùng, cậu giống như chú cừu bị hành hạ, thở hổn hển rồi bật khóc, hai mắt ngấn lệ, khơi dậy hứng thú quái ác trong lòng hắn. Hàn Tuấn nắn bóp một hồi, hỏi: “Sao cứng thế này, có phải muốn tôi liếm không?”

Lâm Lang chỉ lo hít thở, nhất định không chịu nói chuyện, cơ thể lại phản bội cậu, cứ ưỡn ngực lên phía trước. Chỗ sưng nhất người cậu chính là đầu vú, sưng đến đòi mạng, mỗi khi hắn cắn lên đó, toàn thân cậu lại tê rần như bị điện giật. Chợt thấy khe miệng ươn ướt, cậu bắt đầu vận vẹo khó nhin, thở gấp mà rằng: “Anh... anh đừng liếm nữa...”

Nhưng hắn không nghe, còn dùng gốc râu cứng cứng đâm cậu, thân thể Lâm Lang run rẩy như sợ hãi, biết bản thân không thoát được lần này, đành nhắm mắt cam chịu, thở dốc nói: “Lần... lần này anh làm nhẹ thôi, phía sau của em còn chưa khỏi hẳn đâu... ưm...”

Lâm Lang càng khó chịu, Hàn Tuấn càng hưng phấn, đổ ít kem bôi trơn lên lòng bàn tay, huyết sau của Lâm Lang mới đầu miễn cưỡng chứa được một đầu ngón tay, dần dà biến thành hai ngón. Cửa huyết không ngừng khép mở khiến Hàn Tuấn có thể thấy rõ vách tường đỏ hồng bên trong, mềm mại ướt át. Hắn không nén nổi cơn rạo rực, đến nỗi toàn thân phát run, vật to giữa chân cũng nảy lên. Thấy vậy, mặt Lâm Lang đỏ rần, tim đập dồn dập, cảm giác trong thân thể càng trở nên nhạy cảm. Hàn Tuấn rút cuộc nhìn hết nỗi, rút ra ngón tay suýt bị hơi ẩm bên trong hòa tan, nắm chặt hai đùi thon dài của Lâm Lang, nâng cái mông xinh xắn lên, ưỡn người vùi cây gậy thẳng tắp của mình vào đóa cúc trơn mềm đang khép mở không ngừng.

Lâm Lang vừa thẹn vừa giận, nắm lấy chân rồi rên rỉ: “Đúng... đúng là đồ ngựa giống mà.”

Hàn Tuấn vừa nghe liền bật cười, ngậm vành tai cậu, hỏi: “Tôi đây giao phối với em nhiều lần thế rồi, gieo rắc quá trời nòi giống, sao em vẫn chưa mang thai?”

Lâm Lang cảm thấy từ giao phối này thô tục quá thể, đỏ mặt mắng: “Lưu manh... ưm...”

Hàn Tuấn cười xấu xa đổi tư thế, áp lên lưng cậu chuyển động, cầm tay cậu đặt lên nơi cả hai giao hợp, làm lâu nên chỗ kia chảy ra thật nhiều dịch dinh dính, cầm rút tạo ra âm thanh dâm dăng. Hắn lại ngậm tai cậu: “Em sờ đi, căng rộng thế này, vào sâu như vậy, hơn nữa còn cầm từ phía sau, không phải giao phối thì là gì?”

Lâm Lang sợ hắn lại thốt ra câu thô tục hơn, bèn tự cho là thông minh mà bắt đầu vận vẹo, định phân tán lực chú ý của hắn. Cậu đưa tay ra sau ôm cổ Hàn Tuấn, bị hắn thúc cho run rẩy liên hồi, cứ như nội tạng sắp bị nghiền nát. Mỗi lần hắn đều rút đến cửa huyết rồi vùi cả cây vào thật sâu, lúc nhanh lúc chậm, khi mạnh khi nhẹ, tính khí to dài mạnh mẽ mà tràn đầy sinh lực, khiến vách tường lấp loáng ánh nước ẩm ướt cũng lật ra rồi rút về cực nhanh trong quá trình dâm rút. Toàn thân Lâm Lang ửng hồng, kêu thê lương như mèo hoang, đôi môi đỏ mọng hơi cong bất giác ứa ra nước miếng trong suốt. Cậu nhắm tịt mắt, lắc đầu lung tung, đáng vẽ điên cuồng vừa thống khổ muốn chết, đồng thời cũng sướng không sao chịu nổi.

“Em... muốn... muốn... chết... a... ưm...” Tiếng rên của Lâm Lang tan thành mảnh vụn, cậu ngẩng cao cần cổ tuyệt đẹp ướt đầm mồ hôi trong đợt sóng cao trào mỗi lúc một mãnh liệt, cả người run rẩy bầy, hai tay chột mềm nhũn, thoáng cái tê liệt ngã xuống giường.

Sự mất kiểm soát của cậu kích thích Hàn Tuấn, hai mắt hắn đỏ lên, nắm chặt cái eo nhỏ của cậu, bắt đầu đong đưa điên cuồng, làm đến mức cậu bé dưới thân chết đi sống lại, lắc đầu lung tung, la hét không ngừng. Hắn nhắc thân mình xụi lơ của cậu lên, liên tục thúc vào với tư thế quỳ, thở hổn hển nói: “Còn dám chọc tôi nữa, tôi thao em không xuống được giường.”

Lâm Lang vừa chảy nước miếng vừa nức nở, đến sức gào thét cũng cạn rồi. Thời khắc cậu mấp mé cao trào lần hai, hắn đẩy nhanh tốc độ, thở dốc nói: “Ngoan, nhịn tí nữa đi, chúng ta cùng bắn!”

Trước mắt có đốm lửa văng tung tóe, Lâm Lang cắn mu bàn, rên la không ngừng. Hắn giữ nguyên tư thế này dâm rút vài trăm lần trong cơ thể cậu, rốt cuộc cũng gào khê thành tiếng. Ngay khoảnh khắc bắn ra, Lâm Lang cũng cảm giác vách ruột nóng lên. Hàn Tuấn đong đưa hông thật mạnh, hai túi đánh vào mông cậu tạo thành ba tiếng vang. Thân thể dâm dăng của Lâm Lang vẫn duy trì tư thế quỳ sấp – nhếch cái mông trắng tròn trĩnh lên cao, đóa cúc kiêu diễm ở giữa lại nở rộ, hồng hồng như khuôn miệng nhỏ nhắn của trẻ sơ sinh, còn mấp máy khép mở một cách thèm khát, chảy ra dịch nhờn trắng đục và bọt kem bôi trơn.

Lâm Lang không kiềm được cơn run rẩy, tóc ướt sũng dính trên mặt, thở hổn hển không thành tiếng, vừa rồi thật đáng sợ, giống như mới chết một lần vậy.

Kỳ thực Hàn Tuấn rất ít khi cuồng dã đến vậy, hắn híp mắt nhìn đồng hồ, họ làm hơn một tiếng rồi. Hắn sờ soạng cơ thể Lâm Lang, âu yếm hôn lên má cậu: “Em chảy nhiều mồ hôi quá...”

Cao trào qua đi, huyết sau bắt đầu đau. Lâm Lang nằm phịch trên giường không cách nào dịch chuyển, chỉ nức nở trong im lặng. Hàn Tuấn chồm lên ôm cậu, tham lam mơn trớn đầu vú sưng đỏ: “Sao vậy?”

“Anh...” Lâm Lang kéo chăn đắp kín người mình, cất giọng khàn khàn: “Anh không tôn trọng em.”

Cậu thực sự tức giận, chịu không thấu trêu chọc của Hàn Tuấn, là bởi cậu yêu hấn sâu đậm, nhưng Hàn Tuấn lại chẳng kiểm soát nổi bản thân, có lẽ tại hấn yêu cậu chưa đủ.

Nhưng Hàn Tuấn hiển nhiên không nhận ra cậu đau lòng, hôn hôn vai cậu, nói: “Lâm Lâm, nói ra chỉ sợ em cười tôi, mỗi lần làm với em tôi đều cảm thấy như bước lên thiên đường, sung sướng muốn chết.”

Lâm Lang thấy mũi cay cay, cam chịu nhắm mắt lại, sau đó trở mình, rúc đầu vào lòng hấn, mồ hôi dính dấp ướt sũng, hương vị trên người hấn càng rõ rệt, như thể ngủ nhiều sẽ nghiện. Hai người trần truồng ôm nhau là chuyện thân mật nhất trên đời, cậu yêu hấn, dù đôi khi cậu không tình nguyện làm tình, nhưng trong lòng vẫn rất thích.

Cậu thích xem tạp chí Hàn Tuấn hay xem, thích ăn món Hàn Tuấn thích, nghe nhạc Hàn Tuấn thường nghe. Cậu sẽ vì Hàn Tuấn mà đi rèn luyện bộ phận hấn thích nhất trên người mình, trước kia chán ghét kẻ đối trá đến vậy, giờ thỉnh thoảng lại cố tình giả vờ giả vịt, tất cả chỉ vì Hàn Tuấn, vì mong mỗi giành được niềm vui từ hấn.

Yêu một người, chính là hèn mọn tới mức ấy. Cậu đúng là kẻ không có tiền đồ, trong mắt chỉ dung mỗi Hàn Tuấn, chẳng có bốn mùa hay âm dương sáng tối.

210. Chương 210: Pn 5: Đời Này Kiếp Này (4)

Kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5 kéo dài ba ngày, hai người dự định đi Lạc Dương và Tây An, sở dĩ chọn hai địa điểm này là bởi Lâm Lang đi học nhiều năm, thấm nhuần cảm xúc lãng mạn của văn nhân truyền thống qua biết bao năm học Văn. Nhắc tới văn hóa thanh thang của dân tộc Trung Hoa, Lạc Dương Trường An căn bản né không thoát.

Thành phố F là thành thị phương Bắc điển hình, dù là thành phố cổ, nhưng phong cảnh lộng lẫy, rất nhiều người nghe danh mà đến đây. Tuy nhiên, nói thật thì chưa có bao nhiêu chuyện xưa, cùng lắm được vài tường thành, còn từng được tu sửa vào thời cận đại, trát thêm xi măng dày cộm. Giờ thuận theo sự phát triển của thời đại, những tường thành ấy vẫn đậm hơi thở hiện đại hơn.

Lâm Lang xuất thân nông thôn, du lịch với cậu là chuyện cực kỳ xa xỉ, đừng nói du lịch, cậu lớn ngần này mà ngay cả tỉnh thành còn chưa từng đi. Từ nhỏ đến lớn, quê cậu, thành phố F, tính cả thành phố đi ngắm mặt trời mọc cùng Hàn Tuấn năm ấy cũng chỉ có ba thôi. Hàn Tuấn là người thường xuyên đi du lịch, nhưng khiến Lâm Lang khinh bỉ là trong ba năm họ xa nhau, Hàn Tuấn còn một mình đeo ba lô đi Tây Tạng, đáng tiếc gặp phản ứng cao nguyên nên bỏ về giữa chừng. Biết chuyện đó, Lâm Lang chửi thề đáng đời, cậu ở đây sống như cái xác không hồn, Hàn Tuấn lại vẫn có tâm trạng du với chả lịch. Ngặt nỗi, lửa giận chả cháy được bao lâu đã tắt ngóm, vì Hàn Tuấn lật ra tấm hình cậu làm MC tại liên hoan ở trường cũ, ánh nắng rực rỡ, cười đến mất hết hình tượng. Lâm Lang giải thích, bảo đó là ảnh hưởng từ tiết mục, tại tiểu phẩm biểu diễn quá hài hước, cậu mãi cười chẳng biết trời trăng gì, bắt cần bị bạn học chụp lại. Kết quả Hàn Tuấn nói: “Vậy tôi cũng giải thích, khi ấy trong lòng tôi ghen không có chỗ xả, nên cố ý Tây Tạng chịu khổ đấy.”

*phản ứng cao nguyên: do độ cao và không khí loãng, gây ra những cơn nhức đầu khủng khiếp, thở dốc, huyết áp tăng, chóng mặt, chảy máu cam

Ba năm ấy đối với họ là kỷ ức quý giá, cũng là quãng thời gian không hề vui vẻ, kỳ thực hai người rất ít đề cập đến nó, cũng cảm thấy hiện tại mới là quan trọng nhất.

Du lịch có hai phương án lựa chọn, một là đi theo đoàn, tương đối dễ và bớt việc, đến nơi có hướng dẫn viên đi theo giảng giải, giúp bản thân hiểu rõ hơn. Nhưng như vậy rất thiếu tự do, chơi chưa chắc đã thỏa mãn, gần như chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, nhìn không thấu bản chất của thành thị; Thứ hai chính là du lịch tự túc, muốn đi đâu thì đi, nán lại lâu không lo ràng buộc thời gian, chẳng qua sẽ phải tự thân vận động hết thảy như mua vé cổng hay đặt nhà hàng, khá tốn sức. Cả hai bàn bạc một chút, cuối cùng Lâm Lang quyết định tự túc, hưởng thụ những phút giây của riêng hai người.

Trạm dừng chân đầu tiên của họ là Lạc Dương, Lâm Lang chọn giữa đền Bạch Mã và hang đá Long Môn, kết quả sáng hôm đó chạy thẳng tới hang Long Môn. Song không ngờ Long Môn lại đông khủng khiếp, mua cái vé cũng phải xếp hàng dài dằng dặc. Hàn Tuấn đi một vòng rồi về báo: “Em ôm ba lô ra bãi cỏ ngồi chờ đi, chắc phải xếp hàng một hai tiếng mới xong.”

“Không sao, tụi mình xếp hàng chung còn có thể nói chuyện mà. Em ngồi một mình cũng chán lắm.”

Hàn Tuấn lấy lại ba lô từ vai Lâm Lang, móc ra hai chai nước khoáng, đưa Lâm Lang một chai. Lâm Lang nhận lấy, đoạn nhón chân nhìn thoáng đằng trước, đột nhiên kéo cánh tay Hàn Tuấn, khẽ nói: “Quá trời người nước ngoài luôn, anh nhìn kìa!”

Hàn Tuấn cười, giữ vai Lâm Lang không cho cậu di chuyển: “Em ở trường ngày nào chả thấy, có cần hưng phấn thế không?”

Lâm Lang cắn môi dưới, cười một tiếng: “Em cứ hưng phấn đấy.”

“Sính ngoại.” Hàn Tuấn toan vuốt mũi cậu, lại bị Lâm Lang nhanh nhẹn né đi, bèn cười hỏi: “Nóng không?”

“Không, trời hôm nay coi như mát còn gì, ba mươi độ là cùng, chỉ thấp chứ không cao hơn được đâu.” Nói đoạn, Lâm Lang quay lại hỏi: “Anh nóng hả? Nếu nóng thì em xếp hàng cho, đằng nào cũng không cần đến hai người.”

“Tôi cũng không nóng.” Hàn Tuấn đang nói thì bất ngờ chồm lên trước, ghé sát tai cậu bảo: “Trời có nóng đến mấy, nhưng chỉ cần thấy em là trong lòng lại mát rượi.”

“Cất.” Lâm Lang cười, ngoái đầu nhìn một chốc, phát hiện Hàn Tuấn đang cười với mình, tim thê mà lỡ một nhịp. Dáng dấp người nọ cao lớn, đứng giữa đám đông trông vô cùng hút mắt, vì trời nóng nên cởi áo khoác vắt lên cánh tay, trên người chỉ mặc áo tay ngắn màu đen, lưng dài chân dài, thân hình đẹp phô bày rõ ràng, cộng thêm mái tóc ngắn gọn gàng, hiển lộ triệt để sức hấp dẫn của phái mạnh trưởng thành. Lâm Lang ngó một vòng, nam sinh đẹp trai cũng có vài người, nhưng đàn ông chín chắn khôi ngô như Hàn Tuấn

thì chẳng có ai, dẫn đến biết bao cô gái vụng trộm liếc nhìn. Có lẽ do Hàn Tuấn nom dễ nhìn, hoặc khí chất không giống người xếp hàng mua vé, vì dân lăm tiền khác đều đi theo đoàn, người xếp hàng mua vé giống họ đa phần là dân chúng phổ thông. Lâm Lang nghĩ bụng, hèn là lúc đi đoán trời nóng thế nào cũng cởi áo khoác nên Hàn Tuấn không mặc áo ôm, nếu mặc, giờ dự là ngay cả đàn ông cũng dỏm.

Ai dè hàng người dài vậy mà xếp hàng lẹ hơn họ tưởng, chỉ mất chừng bốn mươi phút. Họ cầm vé, theo dòng người tiến vào khu vực tham quan của hang đá Long Môn, vừa vào đã nghe thấy giọng nói quen thuộc của Triệu Trung Tường, đang giới thiệu lịch sử và điểm tham quan trong Long Môn. Hàn Tuấn nói: “Mỗi lần nghe giọng ông này cứ liên tưởng đến thế giới động vật.”

Gió sông Lạc Hà rất lớn, khí trời hôm nay không nóng, chủ yếu là do nhiều mây. Lâm Lang nhìn trời một lát, thấy hơi oi oi, bèn hỏi nhỏ: “Anh nghĩ có khi nào sắp mưa không? Dự báo thời tiết nói bữa nay âm u có mưa nhỏ đó.”

“Em đừng phán lung tung, ở đây đông người tham quan lắm, em nói trời mưa coi chừng người ta chửi miệng quạ đen bây giờ.”

Lâm Lang lập tức ngậm miệng, nhưng cậu thực tình cho rằng trời sẽ mưa nên phần khích không thôi. Cậu thích mưa, nghĩ nếu có mưa, đi dạo trong Long Môn chắc chắn càng thêm đặc biệt.

Kỳ thật đi du lịch có thể không chọn trùng kỳ nghỉ theo luật định thì hay rồi, bởi vào những dịp ấy, hết thấy điểm tham quan nổi tiếng đều toàn người là người. Cả hai đi theo dòng người, trước sau đều đông nghẹt. Phần lớn hang đá được điêu khắc trên cao, muốn quan sát kỹ phải leo lên bậc thang, có điều bước ngắn rất khó đi. Trước mấy động Vạn Phật động Liên Hoa gì đó cũng bu kín người, nghe hướng dẫn viên du lịch giải thích, chụp hình lưu niệm, cơ hồ chẳng tới được bên trong, chỉ có thể đứng cách đám đông quan sát từ bên ngoài. Hiềm nỗi tượng Phật được điêu khắc tít trong hang, ánh sáng cũng khá yếu, Lâm Lang vừa bức vừa lo lắng, rốt cuộc vẫn chẳng vào được. Hàn Tuấn kéo cậu lại: “Hay chờ tới trưa hẵng quay lại nhìn, đến lúc ấy cũng ngớt người rồi. Giờ chúng ta đi xem Đại Phật, chỗ đó thoáng hơn.”

Lâm Lang đến Long Môn chủ yếu để xem Đại Phật, liền nghe theo Hàn Tuấn, bước xuống khỏi bậc thang. Bên dưới ít người hơn, nền được lát đá, nom có vẻ lâu đời rồi, một hướng dẫn viên xinh xắn đang giới thiệu về những phiến đá này, kể đoạn này được lát vào triều đại nào, đoạn kia được lát vào triều đại nào. Gì chứ chuyện xưa là Lâm Lang thiếu khả năng miễn dịch nhất, vừa nghe liền rạo rức không thôi, nhìn Hàn Tuấn rồi nhe răng bảo: “Triều Thanh.”

Hàn Tuấn cầm máy ảnh chụp cho cậu một pô, Lâm Lang vội vã chạy tới nhìn lướt qua, nhúu mày hỏi: “Xóa đi xóa đi, chụp gì ghê vậy?”

Hàn Tuấn cười, cầm máy ảnh bảo: “Xóa chi, tôi thấy đáng yêu mà, mắt cứ như muốn phát sáng vậy. Em ba trăm sáu mươi độ không góc chết, chụp kiểu gì cũng đẹp.”

Lời này khiến Lâm Lang nghe mà sướng rơn, nhìn ngọn núi đối diện một lát, nói: “Bên này tro trụi quá không đẹp, em muốn đến ngọn núi đối diện chụp hình. Đối diện xây cái gì vậy, trông cổ kính đẹp ghê.”

Dứt lời, cậu móc ra tấm vé từ ba lô trên vai hần, vừa nhìn liền mừng hóm, ngẩng đầu cất giọng phấn khích: “Bạch Cư Dị nha.”

Tế bào văn nhân của Lâm Lang rốt cuộc tìm được bạn cố tri: “Đúng là kinh hỉ ngoài ý muốn, Bạch Cư Dị ở ngay trong hang đá Long Môn...”

“Lúc đi em không tra cứu hang đá Long Môn có cảnh tham quan gì hả?”

“Cần gì phải tra cứu, em nghĩ hang đá là hang đá thôi, chỉ có thêm mấy cái tượng phật.” Lâm Lang hào hứng: “Mình mau đi xem Đại Phật thôi, xem xong em muốn đi ”Bạch Viên” nhìn Bạch Cư Dị.”

*Bạch Cư Dị: nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng thời nhà Đường. Tác phẩm nổi tiếng của Bạch Cư Dị ở Việt Nam có lẽ là bài Tỳ bà hành, Trường Hận Ca. Danh tiếng của ông ngang với Lý Bạch, Đỗ Phủ và còn được mệnh danh là “thi tiên”

Hàn Tuấn bị cậu kéo đến loạng choạng, không nhịn được cười. Lâm Lang bây giờ được hần cưng chiều tới độ ngày càng giống trẻ con, cứ như đang trưởng thành ngược ấy. Vả lại Lâm Lang lần đầu tiên đi du lịch, hoạt bát với hưng phấn như vậy cũng bình thường. Đại Phật ở Long Môn gần như nằm ngay trung tâm, phải leo lên rất cao, cạnh bậc thang dựng một tấm bảng bằng đồng, viết mấy chữ song ngữ Anh-Hán “Lô Xá Na Đại Phật”.

“Cứ nghe người ta gọi là Đại Phật Đại Phật miết, em còn tưởng là Thích Ca Mâu Ni Phật chứ, hóa ra gọi là Lô Xá Na.”

Hai người leo lên theo dòng người, càng lên cao càng đông, Lâm Lang đứng trên bậc thang ngẩng đầu nhìn, vừa trông thấy Đại Phật thì tim thoảng nảy lên, song ngẫm lại thấy cũng bình thường, không lớn lắm, người chụp hình vây kín mít, đầu đầu cũng là người.

Nhưng khi tới dưới chân Đại Phật, mỹ cảm ôn hòa và trang nghiêm bỗng chốc bắt giữ Lâm Lang. Cậu ngửa đầu nhìn ngắm, cảm thụ trong tâm chẳng từ ngữ nào tả xiết, như thể toàn thân được hưởng hào quang từ phật, những cảm xúc thần thánh, kính sợ, thất vọng và kinh hỉ đan xen, nhưng chủ yếu vẫn cảm thấy dấu có một nhọc hơn nữa cũng đáng giá.

Lâm Lang nghĩ, Đại Phật đứng tại đây từ thời nhà Đường, không biết đã tiếp thu mộng tưởng tốt đẹp, vui vẻ, chua xót, lớn lao và nhỏ bé của bao nhiêu người. Cậu muốn cầu nguyện một điều, nhưng du khách quá nhiều, chỗ Đại Phật lại càng đông đúc khó chen, người chụp hình lưu niệm không ngớt. Lâm Lang ngại chấp tay cầu khẩn, nhưng không cầu được thì tiếc lắm. Hàn Tuấn kéo cậu sang một bên: “Chúng ta qua đây nghỉ tí đi.”

Lâm Lang ngửa đầu nhìn mặt Đại Phật, đẹp đẽ, đoan trang, ung dung, bác ái, khiến tâm linh có cảm giác rung động. Cậu thầm cầu nguyện trong lòng: “Xin phù hộ cho con và Hàn Tuấn có thể vĩnh viễn giống như bây giờ.”

Vừa cầu khẩn xong, cậu đột nhiên thấy cảm động, len lén nhéo tay Hàn Tuấn rồi nhanh chóng buông ra, nhưng vẫn chậm một bước, bị Hàn Tuấn bắt được. Lâm Lang xấu hổ tới độ cổ đỏ bừng, Hàn Tuấn bấy giờ mới thả tay cậu ta, nhoẻn cười nhìn cậu.

Đúng thế, cả đời cứ giống như hiện tại, đời này hạnh phúc nhất chính là hiện tại, dù cho cậu cơ hội lựa chọn lần nữa cũng vậy, quá khứ hay tương lai cũng chẳng thể tuyệt vời hơn giây phút này.

Nhiều khi cả nghĩ cũng sẽ lo lắng, không biết liệu có bị người ganh ghét, rồi nhờ quan hệ của họ bị vạch trần trước thiên hạ, đến khi ấy phải làm thế nào, đi đâu và đối mặt kiểu gì

Song Đại Phật trước mặt hiền từ xiết bao, mang theo nụ cười từ bi vô hạn như có như không, phẳng phất có thể bao dung vạn vật, im lặng nhìn hai người họ. Địa thế ở đây tương đối cao, phóng mắt ra xa chỉ thấy người và người, người đến kẻ đi, chẳng ai quen biết ai. Lâm Lang cúi đầu suy nghĩ một chút, lại cảm thấy thật yên bình, thiên hạ rộng lớn thế mà, thế nào chả có chốn dung thân cho hai người đàn ông bọn họ.

Cả hai chụp chung một pô, dưới chân Đại Phật đông đúc quá, nằng lại gay gắt, nên họ quyết định xuống, chuẩn bị đi hang đá Đông Sơn đối diện. Đi vài bước xuống được một tầng, thì Lâm Lang tự dưng kêu một tiếng. Hàn Tuấn quay qua hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Lang hơi xấu hổ, nhìn Hàn Tuấn nói: “Em quên cầu nguyện cho nội rồi.”

Nói rồi lại chạy bình bịch lên, Hàn Tuấn tựa vào thanh vịn, ngắm Lâm Lang vừa thở vừa ngẩng đầu nhìn mặt Đại Phật, không nhìn được cười. Lâm Lang vờ vịt như đang quan sát Đại Phật, thực chất đang thăm cầu nguyện trong lòng. Thấy dáng vẻ thành kính của Lâm Lang, Hàn Tuấn chợt thấy tự hào, hẳn bảo vệ Lâm Lang quá tốt, người lớn gần đây vẫn có một trái tim thật thuần khiết và trẻ con.

Lát sau, Lâm Lang lại chạy xuống, bậc thang trước Đại Phật rất dốc, gần như hơn sáu mươi độ, Hàn Tuấn cuống quýt đỡ lấy cậu, cười hỏi: “Cầu gì thế?”

“Không nói được, nói ra sẽ mất linh.”

Hàn Tuấn mỉm cười: “Mê tín vậy.”

“Hàn Tuấn...” Lâm Lang đập hấn một phát, hạ giọng bảo: “Mê tín cái gì, Phật tổ nghe bây giờ.”

Hàn Tuấn dìu cậu bước xuống, ngậm cười bảo: “Tiểu phong kiến còn không cho người ta nói à.”

Lâm Lang mím môi muốn nói lại thôi, bên cạnh cũng toàn người, bàn tay đang khoác vai cậu vừa nóng vừa ướt.

Cậu muốn cho Hàn Tuấn biết rằng, cậu không phải người mê tín, từ nhỏ đến giờ vốn không quan tâm chúa

trời hay thần thánh, không tin cũng không phản đối, thuần túy xem như chuyện không can hệ tới mình. Chẳng qua cảm thấy hiện tại thật tốt đẹp, vì tốt đẹp nên mới mê tín.

Chỉ khi liên quan đến người mình yêu nhất, cậu mới mê tín, dẫu chỉ là một cơ hội nhưng vẫn muốn thử, dùng trái tim thành kính mù quáng để cầu xin một tương lai tươi sáng.

211. Chương 211: Pn 6: Đời Này Kiếp Này (5)

Đi du lịch về trúng ngay buổi tối, Hàn Tuấn vừa ra khỏi sân bay đã gọi điện sai thư ký tới đây đón, còn mình khoác vai Lâm Lang đi về hướng xe. Giữa ban ngày ban mặt, Lâm Lang ngại kể vai sát cánh, giấy vài cái tránh ra: “Em mệt không muốn động đây gì nữa, tính đi đâu đây?”

Hàn Tuấn buông cậu ra, trưng vẻ mặt như đang đòi thưởng, vỗ túi bảo: “Hôm nay công chiếu một bộ phim, dẫn em đi thưởng thức phim mới.”

Lâm Lang ngẫm nghĩ mãi, ngồi vào xe mới sực nhớ một bộ phim điện ảnh, có chút không chắc chắn, thiết nghĩ Hàn Tuấn không giống người chu đáo đến vậy, bèn hỏi: “Phim gì?”

“Cái phim mà em suốt ngày ngóng trăng ngóng sao ấy, ”Thời đại diệu kỳ” của Cố Trường Vệ... À, đổi tên rồi...” Nói đoạn, Hàn Tuấn nhìn tấm vé trong túi: “Đổi thành ”Yêu nhất“.”

Lâm Lang muốn xem “Yêu nhất”, muốn từ lâu lắm rồi. Trước khi đi du lịch, cơ hồ ngày nào cũng lên mạng tra cứu tin tức về bộ phim, nhớ hôm phim vừa bắt đầu tuyên truyền, tên vẫn là “Thời đại diệu kỳ”. Dạng phim văn nghệ như thế của Cố Trường Vệ mà có thể mời được nhiều ngôi sao tham gia diễn xuất đến vậy, thành ra cậu càng kỳ vọng vào nó hơn. Cố Trường Vệ làm không nhiều phim, nhưng phim nào Lâm Lang cũng thích. Bộ “Khổng tước” năm ấy xem đến mấy lần, tuy mỗi lần xem đều thấy trong lòng trào dâng cảm xúc bị ai, khó chịu nói không nên lời, song vẫn rất thích. Ngoài ra còn bộ “Lập xuân”, thời điểm cậu hoang mang bất lực, nhân vật nữ chính tràn đầy hăng hái lạc quan do Tưởng Văn Lệ đóng đã mang tới niềm an ủi vô hạn cho cậu. Huống chi phim mới lần này còn có Chương Tử Di đang trong giai đoạn xuống dốc của cuộc đời, Lâm Lang thích Chương Tử Di cũng không phải ngày một ngày hai, vì bộ phim tình cảm cậu mê nhất là “Đường về nhà” do Chương Tử Di đóng chính.

“Yêu nhất” công chiếu vào ngày 5 tháng 10, đối với một bộ phim văn nghệ mà nói, tỷ lệ lấp ghế thế này hết sức khả quan. Kỳ thực nội dung tuy rằng thê mỹ, nhưng thủ pháp của đạo diễn rất kín đáo, gần như không cố ý đẩy cảm xúc lên cao trào, căn bản là hai mắt người xem sắp đắm lệt tới nơi thì vài hình ảnh cảm động đã kết thúc. Lâm Lang mau nước mắt, xem một hồi vẫn khóc, nhưng thời điểm rơi lệ của cậu không giống người ta, người khác khóc lúc Chương Tử Di tắm nước lạnh rồi hạ nhiệt độ cho Quách Phú Thành, khóc khi hai người kết hôn, hoặc đoạn cuối phim. Song Lâm Lang không phải, đoạn khiến cậu khóc nằm ở nửa đầu phim, Triệu Đắc Ý dẫn Thương Cầm Cầm chạy băng băng trên đường xe lửa, thấy cảnh đó, nước mắt cậu liền rơi xuống. Ra ngoài Hàn Tuấn lập tức chọc ghẹo cậu, nói cậu mít ướt hơn cả con gái. Lâm Lang xấu hổ, nhưng cũng không nói gì. Từ khi quen biết Hàn Tuấn, hình như càng mau nước mắt, rất dễ xúc động trước nhiều chuyện. Mắt cậu đỏ bừng, cất giọng cảm thán vô hạn: “Chương Tử Di với Quách Phú Thành nhất định có thể đạt ảnh đế ảnh hậu nhờ phim này!”

Bộ phim khiến cõi lòng Lâm Lang có chút nặng nề, cơm tối cũng không ăn bao nhiêu. Nhưng Hàn Tuấn ngồi đối diện cậu lại ăn rất ngon miệng, chẳng những ăn hết phần mình, còn tiêu diệt cả phần bỏ mứa khá nhiều của Lâm Lang. Lâm Lang hộp một ngụm bia trái cây, hỏi: “Lòng dạ anh sao sắt đá thế, xem xong bộ phim bi thảm vậy mà vẫn nuốt nổi cơm hả?”

“Là do em lý giải sai ý đồ của đạo diễn, chủ đề mà đạo diễn chỉ đạo bộ phim này hướng tới nhất định là muốn phát huy vài điều tốt đẹp của thế gian, cận kề cái chết cũng không mài mòn khát vọng với tình yêu, sinh tử luân hồi, yêu hận tình thù. Bất kể là cái gì, chắc chắn cũng là những điều ấm áp, nếu khán giả cứ xem rồi buồn bã không muốn ăn cơm giống em, hẳn đạo diễn cũng chẳng muốn thấy vậy đâu?”

Lâm Lang lần đầu tiên phát hiện Hàn Tuấn có tế bào nghệ thuật đến vậy, cẩn thận suy xét chốc lát, cảm thấy rất có lý, bèn đoạt lại phần ăn của mình. Hàn Tuấn bật cười, hỏi: “Tự đừng nghĩ thông suốt rồi à?”

Lâm Lang gật đầu, ăn một miếng rồi đáp: “Chương Tử Di với Quách Phú Thành có thể đạt ảnh đế ảnh hậu là được.”

Hàn Tuấn không nói gì, nhìn cậu bật cười: “Tôi cũng hy vọng em được như nguyện.”

Lâm Lang vốn ăn chậm, lúc ngon miệng cũng ăn rất chậm, giờ miễn cưỡng ăn lại càng chậm. Ăn một lúc thì phát hiện có ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, thành thử hơi ngượng ngùng, bèn ngó nghiêng khách ăn cơm xung quanh, duỗi chân đá hấn: “Anh cứ nhìn em mãi làm gì?”

Hàn Tuấn vẫn nhìn cậu chăm chú, ngồi nghiêng trên ghế, trong mắt hàm chứa dịu dàng và chút si mê: “Em cứ ăn của em đi, đừng quan tâm tôi.”

Đàn ông thâm tình là quyến rũ nhất, Lâm Lang vươn tay xoay mặt hấn đi: “Anh không có việc gì làm thì xuống lầu ngắm cảnh đường xá đi.”

“Đường xá có gì mà ngắm, tôi chỉ muốn ngắm em thôi.”

Lâm Lang đặt muống trong tay xuống: “Đi thôi đi thôi, về nhà cho ngắm thoải mái.”

Hàn Tuấn hớn hờ đứng lên, cầm áo khoác bên cạnh vắt lên tay rồi ra ngoài. Lâm Lang cảm thấy trên người họ sặc mùi gian tình, là người đều có thể nhìn ra.

Về nhà đương nhiên là làm tình, lần này Lâm Lang rất ngoan ngoãn, vì mấy bữa nay phải chạy nhảy suốt nên cậu mệt vô cùng, không muốn nhúc nhích lắm. Hơn nữa, cậu phát hiện hể mình càng tỏ ý kháng cự, Hàn Tuấn càng thích được voi đòi tiên. Ngặt nổi dáng vẻ nghe lời thái quá của Lâm Lang khiến Hàn Tuấn bất mãn, cố ý ôm cậu đến trước gương hành sự, lần qua lộn lại làm đủ tư thế, phải cái không chịu nổi. Cuối cùng Lâm Lang thực sự chịu hết nổi nên bắt đầu phóng đảng, chiều này quả nhiên hữu dụng, cậu vừa xoay hai phát, Hàn Tuấn đã bắn. Thân hình cao to đè trên người cậu, lồng ngực ửng hồng vì cao trào. Lâm Lang hí mắt nhìn, tim đập thình thịch, người nọ gọi cảm nhất khi cao trào, vừa yếu ớt vừa cuồng dã. Đàn ông bước qua tuổi ba mươi càng nóng bỏng hơn, trên người tràn ngập hương vị phái mạnh trưởng thành.

Lâm Lang thích nhất là ôm hôn nhau sau khi làm tình, lười nhác mà thoải mái, hết như một chú mèo dụi ngoan. Hàn Tuấn vừa hôn tai cậu vừa thì thầm, đông một câu tây một câu, kỳ thực hẳn cũng chẳng nhớ mình rốt cuộc nói gì, nói xong quên luôn, chỉ là thích cảm giác ấy thôi. Hàn Tuấn ấn cậu lên tường phòng tắm từ sau lưng, nhẹ nhàng sờ cổ cậu, da thịt cận kề ma sát lẫn nhau thật dễ chịu. Đang nhắm mắt hưởng thụ, Hàn Tuấn bỗng nhiên than một tiếng, ngậm tai cậu nói: “Lâm Lâm, em càng lớn càng dễ nhìn.”

Lâm Lang vừa nghe liền mở mắt, nhìn vào gương theo tầm mắt của hắn, cách biệt màu da, chiều cao và thể trạng của hai người luôn khiến cậu ngưỡng ngàng, thấy cứ dâm dăng sao đó. Lâm Lang đã gần hai mươi ba tuổi, quả thực càng đẹp hơn trước kia, khuôn mặt tuấn tú hơn, dáng người nhờ chú ý rèn luyện nên nom càng gợi cảm, mỏng vô cùng mượt mà. Hàn Tuấn niết một cái, thân dưới bán cương dán sát kề mỏng cậu và liên tục đánh vòng, phần đầu của dục vọng tím đen còn dính đầy dịch trắng. Lâm Lang đẩy Hàn Tuấn ra: “Đừng nhìn, nhìn nữa mắc công anh lại cứng, làm lần này đã là khai ân trái quy tắc rồi. Mai em còn có việc.”

“Em thì bận việc gì?”

“Thầy hướng dẫn muốn gặp em.” Lâm Lang mở vò sen rửa ráy, nhưng đuôi hơi bần rần. Hàn Tuấn sáp lên, găm găm lưng cậu: “Ng Sloan, để tôi sướng lần nữa, làm xong tôi tắm cho em.”

Lâm Lang bị lời thô tục của hắn chọc cho mặt đỏ tai hồng, chưa kịp kháng nghị đã bị cắm vào. Nếu phản kháng không xong thì cứ nghiêm túc hưởng thụ, cậu than thở: “Em muốn nhìn anh.”

Cậu thích ôm cổ Hàn Tuấn khi làm, như vậy có thể vượt ve bề vai Hàn Tuấn, vai hắn rất dày rộng, mang đến cho cậu cảm giác chinh phục lớn nhất. Chẳng qua những lúc như thế, Hàn Tuấn thích thử nghiệm vài tư thế tương đối khó, Lâm Lang ăn rồi nhớ mãi, thân thể uốn éo nhiệt tình, thoáng chốc đã dụ Hàn Tuấn bắn ra. Hàn Tuấn hơi bực bội, vỗ một phát lên mông cậu: “Cố ý quyến rũ tôi chứ gì?”

Mặt Lâm Lang tràn đầy sắc xuân, không nói lời nào. Hàn Tuấn đột nhiên ôm chặt cậu, thở phì phò nói: “Cũng vì tôi quá thích em, em hơi quyến rũ một chút tôi đã chịu không nổi, cứ tiếp tục như vậy sẽ thành xuất tinh sớm mất thôi.” Nói đoạn, hắn lại vỗ lên mông cậu cái nữa: “Lần sau còn lộn xộn nữa thì đừng trách.”

Trở lại phòng ngủ, Hàn Tuấn tắt đèn, kéo rèm ra. Cửa sổ phòng ngủ rất lớn, bên ngoài lấp lánh ánh sao, lúc tán gẫu đến chuyện du lịch, Lâm Lang liền nhắc lại hồi họ mới quen nhau, cậu từng trốn Hàn Tuấn đi Nam Sơn với Quan Bằng, giờ nghĩ lại cứ thấy như đang mơ. Cậu gối đầu lên cánh tay, nói: “Thiết nghĩ tụi mình tan tan hợp hợp nhiều lần như vậy, hiện tại đi tới bước này đúng là không dễ dàng.”

“Còn không phải tại em cứ lằng nhằng, may mà tôi không bệnh tật gì, bằng không đã sớm bị tra tấn chết mấy lần.” Hàn Tuấn kéo tay Lâm Lang qua, duỗi tay mình cho cậu nằm lên, tiện thể quơ cả người cậu vào lòng mình. Lâm Lang cười cười: “Giờ nghĩ thấy cũng tội anh, nhưng bản thân em lúc ấy cũng chẳng dễ chịu gì... Cơ mà vẫn muốn nói xin lỗi, về sau bù đắp cho anh. Được cái năng lực kháng chèn ép của anh mạnh phết đấy, rất đáng khen ngợi.”

Hàn Tuấn im lặng bật cười, xoay người qua nhìn cậu, ngừng một lát mới nói: “Thực ra tôi không bệnh tật gì, có thời gian tôi từng cho rằng mình mắc bệnh tâm thần, thật đó.” Dứt lời, hắn nằm thẳng lại, nhìn ra

ngoài cửa sổ: “Mẹ tôi cũng vì mắc bệnh tâm thần mà qua đời, tôi sợ mình bị di truyền.”

“Khi ấy tôi nghĩ rồi, dù có bị bệnh thật cũng phải túm chặt em không buông, tôi bệnh cũng là tại em dồn ép, em phải nuôi tôi.”

Lâm Lang đề nghị lên cánh tay hắn, trở mình qua: “Anh coi đi, như anh mà tình yêu đích thực nổi gì, bộ không thấy trên người ta diễn trong TV hả, nhân vật chính mắc bệnh nan y hay gì đó toàn lặng lẽ rời xa đối phương, không tạo áp lực cho đối phương, còn cố ý làm vài chuyện vô tình vô nghĩa khiến đối phương triệt để hết hy vọng với mình, lần nữa theo đuổi hạnh phúc...”

Trong phòng ngủ lặng như tờ, Hàn Tuấn cười cười, nhìn cậu chăm chú: “Họ là họ, còn tôi vốn ích kỷ. Em thích tôi như vậy sao?”

“Thích!” Lâm Lang trả lời chắc nịch: “Em còn ước gì anh bị bệnh tâm thần đó chứ, bệnh chỉ thích mỗi mình em ấy...”

Hàn Tuấn tức thì đề lên, hôn cậu, cất giọng ý loạn tình mê: “Tôi đây bị bệnh rồi, bệnh không thuốc nào cứu được...”

212. Chương 212: Pn 7: Đời Này Kiếp Này (6)

Tháng sáu đến, thời tiết trở nên nóng như thiêu như đốt. Lâm Lang đi siêu thị mua đồ, lúc về toát mồ hôi đầy người vì nóng, thành phố F lần đầu tiên oi bức nhường này, nghe nói đã phá kỷ lục nhiều năm qua. Hàn Tuấn vẫn chưa từ công ty về nhà, Lâm Lang bèn đi tắm, cậu có mua một chai sữa tắm mới ở siêu thị, mùi thơm vô cùng. Sở thích mùi hương của Lâm Lang na ná con gái, đương nhiên không phải mùi trên người phái yếu, cậu vẫn chưa nữ tính đến mức ấy, thực ra cậu hâm mộ hương vị trên cơ thể Hàn Tuấn.

Cậu luôn cho rằng Hàn Tuấn xịt loại nước hoa gì đó, bởi trên người hắn có một mùi hương đặc biệt, chính là cái loại vừa ngửi đã cảm thấy sạch sẽ mà gợi cảm. Mới đầu cậu nghĩ là dùng nước hoa, sau này cẩn thận quan sát mới biết Hàn Tuấn không cần thứ ấy, nhất là vào ngày hè nóng nực, cái người đặc biệt chú trọng chủ nghĩa đàn ông như hắn tất nhiên không có chuyện xịt nước hoa lên người. Hình như trên người dân thành phố đều mang mùi này, nông dân thì không, sau này Lâm Lang lại nghĩ là do sữa tắm, trước kia cậu toàn tắm bằng xà bông, cũng không phải chưa từng động vào sữa tắm, hiềm nỗi thấy mắc quá nên hơi xót của, lần nào cũng chỉ đổ ra một ít, bôi lên người không mang lại hiệu quả. Mãi tới một lần, cậu và Hàn Tuấn chen cùng chỗ “tắm uyên ương”, bị Hàn Tuấn phát hiện, chọc cậu là thần giữ của keo kiệt, bộ tính ôm tiền vào quan tài chắc. Cậu ngấm lại thấy cũng đúng, người đàn ông nhà mình kiếm lăm tiền như vậy, hai người lại không có con, mình chả cần dành dụm chi mệ. Cậu vẫn chưa vĩ đại tới độ lấy tiền của Hàn Tuấn đền đáp quốc gia, nhưng đây là tiền Hàn Tuấn nhà mình cực cực khổ khổ kiếm được, thôi thì cứ để cậu xài đi.

Cứ vậy, Lâm Lang tự dưng nghĩ thoáng, từ đó về sau mua cái gì cũng chọn loại tốt nhất, đương nhiên tốt nhất là theo quan niệm của cậu, tỷ như mua kem dưỡng da không chỉ mua Hoàng TửẾch một đồng một hộp, mà là Đại Bảo SOD Mật mắ hơn tí, mua quần áo cũng không mua trong bách hóa nữa, giày cũng bắt

đầu mang “hàng hiệu” của Đặc Bộ hay Adidas gì đó.

Chẳng qua thái độ với tiền bạc của cậu vẫn chênh lệch rất lớn với Hàn Tuấn. Lâm Lang rất không thích ứng với thói quen xài tiền như nước của Hàn Tuấn, cậu không chỉ một lần lải nhải việc này, kết quả người nọ toàn cười tỉnh bơ: “Kiếm tiền là để xài, chả lẽ để dành cho em đếm chơi?”

Còn không thì cũng ôm ý đồ xấu xa đến gần trước mặt cậu: “Trên đời chỉ vợ tôi mới có thể quản lý tiền của tôi, em muốn quản cũng được thôi, nhậm chức trước hãy nói.”

Rõ là không biết xấu hổ, người lớn tướng ngần ấy rồi, còn là lão tổng nữa chứ, vậy mà y hết tiểu lưu manh. Hàn Tuấn ngày thường hung thần ác sát lại cổ hủ, bản chất truyền thống lắm, ở nhà toàn thi hành chủ nghĩa phong kiến, coi phụ quyền là tối thượng. Nhưng Lâm Lang cũng không thể nói gì, cơ sở kinh tế quyết định đại quyền tài chính, dẫn tới quyết định địa vị chủ hộ mà. Cậu là sinh viên nghèo mới tốt nghiệp, eo còn chưa to bằng chân người ta đâu, nào có quyền phát ngôn. Cậu sống tại nông thôn nhiều năm, vốn chú trọng nền kinh tế tiểu nông, so với quan nhị đại không biết dân gian khó khăn như Hàn Tuấn thì cách biệt quan niệm không chỉ một hai điểm. Hàn Tuấn lười nhích tới gần cậu, vậy cậu đành tiếp cận Hàn Tuấn, hơn nữa lâu dần cũng phát hiện lợi ích của nhiều tiền. Chỉ là cứ tiêu tiền của Hàn Tuấn như tiểu bạch kiểm mãi, trong lòng suy cho cùng vẫn không thoải mái lắm, vì thế liền báo một tiếng với công ty, đến thực tập trước một tháng. Tiền lương thực tập không cao, nhưng cậu thích nghề kia. Hàn Tuấn khuyên cậu rằng: “Nếu không phải sợ em ở nhà một mình nhàm chán, tôi cũng chẳng muốn em ra ngoài đi làm đâu. Em phải nhớ kỹ, công việc của em thuần túy mang tính giải trí, vui vẻ là tốt rồi, thu nhập bao nhiêu không quan trọng, không vui thì bỏ.”

*nền kinh tế tiểu nông: nông nghiệp ở trạng thái sản xuất nhỏ theo lối từng người nông dân làm chủ một ít ruộng đất và tự mình sản xuất lấy

Lời này nghe đến là tri kỷ, Lâm Lang khó tránh cảm động, gật đầu đáp: “Em biết rồi, anh là trụ cột, có anh ở đây em không sợ gì cả.”

Tuy bảo vậy, Lâm Lang vẫn khát vọng có thể tự mình kiếm tiền, tốt nhất là kiếm thật nhiều tiền, cậu muốn mua đồng hồ tặng Hàn Tuấn, nhưng loại tầm thường lại cảm thấy không xứng với Hàn Tuấn nhà mình, muốn mua phải mua loại thật mắc. Thiết nghĩ dùng chính tiền mình mua quà là có ý nghĩa nhất, có điều cậu chưa cho Hàn Tuấn biết ý định này, định làm hẩn bất ngờ.

Hè năm nay, quê nhà Lâm Lang gặp đại hạn, kỳ thực không chỉ quê cậu, ngay cả thành phố F từ tháng năm tháng sáu đã rất ít đổ mưa. Thời gian dài không mưa, thành thị chìm trong cái nóng muốn bốc cháy, cái cảm giác mà bất điều hòa cũng cảm nhận được. Lâm Lang đi làm rồi, đôi khi trưa bận quá không về ăn cơm, Hàn Tuấn liền nuôi thói quen gọi điện vào mỗi buổi trưa. Có lần Hàn Tuấn không đi làm, nằm nhà ngủ nướng, kết quả vừa ngủ phát đã quên luôn thời gian. Đang ngủ mơ màng, thành linh nhận được tin nhắn của Lâm Lang: “Còn chưa gọi cho em nữa, tính làm phản hả?”

Hẩn vội vàng dụi mắt rồi gọi qua, kết quả di động Lâm Lang tắt máy. Hẩn gọi lần hai, vẫn tắt máy, cứ ngỡ Lâm Lang giận rồi, liền gửi tin nhắn: “Sao lại tắt máy?”

Một lát sau, thu được hồi âm từ Lâm Lang: “Pin gần cạn rồi, sợ anh gọi đến bị ngắt giữa chừng nên đổi

pin.”

Hàn Tuấn vừa thấy, nhanh chóng gọi lần nữa, điện thoại vang hai tiếng đã nghe giọng nói vui vẻ của Lâm Lang truyền đến từ đầu kia: “Anh làm gì mà không gọi cho em?”

“Ngủ quên...” Hàn Tuấn quay qua nhìn giờ, đã một rưỡi chiều rồi, liền hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Ăn lâu rồi, ăn thịt thái sợi hương cá, anh thì sao?”

*thịt thái sợi hương cá: thịt heo thái sợi xào với sốt BBQ vị cá

“Chỉ lo ngủ thôi, đợi ra ngoài ăn.”

“Vậy anh mau ra ngoài ăn đi, ăn uống phải đúng quy luật, bằng không có hại cho sức khỏe.”

Hàn Tuấn bật cười, hôn “chụt chụt” hai phát với di động, rồi bảo: “Tới phiên em.”

“Anh đừng vớ vẩn, em đang ở công ty, chung quanh toàn động nghiệp thôi, không hôn đâu, cúp đây.”

Hàn Tuấn nằm trên giường duỗi thắt lưng, vừa cười vừa đợi một hồi: “Không phải em muốn cúp sao, cúp đi.”

“...” Đầu kia im phăng phắc, chỉ có tiếng hít thở hơi khản trương của Lâm Lang, tiếp theo chợt vang hai tiếng “chụt chụt”, điện thoại cũng ngắt luôn. Hàn Tuấn nghe âm thanh “tút tut” trong di động, phì cười đắc ý, chỉ cần nghỉ thôi cũng có thể tưởng tượng được gương mặt đỏ lựng, dánh vẽ có tật giật mình của Lâm Lang. Hắn nằm trên giường nhìn ảnh chụp chung của mình và Lâm Lang, nghĩ có chút tiếc nuối, phải cân nhắc việc mua một căn hộ gần chỗ làm của Lâm Lang mới được, nếu không thì cả ngày đều không được gặp, trong lòng ngứa ngáy đến là khó chịu.

213. Chương 213: Pn 8: Đời Này Kiếp Này (7)

Chuyện mua quà cho Hàn Tuấn, cuối cùng Lâm Lang vẫn không thể thực hiện. Vì thời điểm nhận tháng lương đầu tiên, Lâm Lang về quê một chuyến, tiền kiếm được để lại hết cho nhà, mua ít đồ vật, còn lại đưa bà nội giữ.

Từ khi đi làm, muốn về quê tiện hơn hồi đại học nhiều, công việc dù bận rộn mấy chẳng nữa cũng không đến nỗi nửa năm mới có thể về.

Tới nơi, Lâm Lang lấy hết mấy thứ trong túi ra, một đồng chai chai lọ lọ, bà nội Lâm cũng chẳng biết là gì, bèn hỏi cậu: “Sao mua nhiều đồ vậy, con lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

Lâm Lang đáp mà mặt không đỏ thỏ chẳng gáp: “Thì tiền lương của con đó, lương con cao lắm, lúc còn thực tập đã hai ba ngàn rồi.”

Vài năm nay vật giá leo thang, kỳ thực mấy ngàn cũng chẳng lớn như xưa, nhưng bà nội Lâm sống tại nông thôn, trước kia có ba của Lâm Lang quản lý, sau này sinh bệnh nằm viện cũng toàn bác với cô của Lâm Lang bỏ tiền, bà không tiêu quá nhiều, bình thường chỉ xài hai ba đồng mua thức ăn trên chợ, trong quan niệm vẫn cho rằng hai ba ngàn đã là rất cao. Hiện tại, bà chỉ cảm thấy công đức viên mãn, một mình bà tảo tần nuôi lớn con gái con trai, lại một mình nuôi lớn cháu trai nhỏ, nay nó đã có thể tay làm hàm nhai. Vừa nghĩ tới điều này, trong lòng bà mừng rỡ không sao tả xiết. Bà nội Lâm híp mắt lật lật món này, xem xem món kia, bà chẳng biết mấy chữ, chỉ cảm thấy thứ gì cháu trai mua cho mình cũng tốt. Lâm Lang biết rõ bà nội không biết chữ, nhưng thấy bà cầm lên xem cẩn thận như vậy vẫn chột dạ, thực ra những thứ cậu đem về lần này có hơn nửa là Hàn Tuấn mua, tiền cậu kiếm được cũng mang theo, chuẩn bị sắm thêm đồ gia dụng cho bà nội Lâm. Bản thân cậu cũng chẳng mua bao nhiêu, hơn nữa mớ đồ kia món này mắc hơn món trước, đừng nói mua, lúc dạo siêu thị, cậu nhác thấy giá tiền đã đi vòng qua, trong lòng tự dưng thấy tự ti.

Trong đồng đồ mua về, có rất nhiều thứ cậu không chỉ chưa từng uống, ngay cả uống thế nào cũng chẳng biết, đành dựa theo hướng dẫn sử dụng dặn dò bà nội Lâm cái này mỗi ngày uống bao nhiêu, cái kia mỗi ngày uống bao nhiêu. Bà nội Lâm vất vả nửa đời, về già rước lấy một thân bệnh tật, dạo trước lại bệnh nặng vài trận, sức khỏe kém xa trước đây. Thế nên, mấy thứ đồ bỏ Hàn Tuấn mua, cậu không từ chối món nào cả.

Có điều, cậu gặt bà nội Lâm như vậy, gặt được bà nội Lâm, nhưng không giấu được người khác. Bác với cô nghe nói cậu về cũng tới đây thăm bà nội Lâm, cả gia đình đoàn viên luôn. Bây giờ Lâm Lang là người có tiền đồ nhất trong số họ hàng, người già thường thích hậu bối, nhất là mấy đứa trẻ miệng thơm mùi sữa. Bà nội Lâm mang hết đồ tốt mà Lâm Lang mua về ra, cô cậu vừa thấy liền hỏi: “Con lấy đâu ra tiền mua đồ mắc như vậy?”

Thực chất cô cậu cũng không rõ mắc tới mức nào, chỉ là thường thức cho biết thứ đó không hề rẻ. Lâm Lang ấp úng đáp: “Con mới được phát lương nên... mua đồ về...”

“Tương lai con trưởng thành rồi, xài tiền nên tiết kiệm, về sau còn kết hôn mua nhà nữa, mua bán thế này là phung phí, phải có ý thức tiết kiệm ngay từ bây giờ, bằng không đến lúc cưới vợ, dù cả nhà sẽ cho con một ít, nhưng có thể cho bao nhiêu đây?”

Lâm Lang bật cười: “Còn sớm mà cô, nhắc vụ đó làm chi.”

“Không sớm nữa đâu, lo liệu là vừa rồi, con cũng phải nỗ lực, tranh thủ cưới về một cô vợ thành phố.”

Bác cậu cười nói: “Gái thành phố có gì tốt, khó hầu hạ, tính tình lại xấu, cưới về chúng nó khinh cho. Em không biết thằng con của thím Trương nhà phía Tây thôn chúng ta hả, cũng cưới một cô vợ thành phố đấy, mấy hôm trước dẫn về, chắc chắn, em chưa thấy đâu, trang điểm rõ đẹp, ở nhà cái này không biết làm, cái

kia không biết làm, còn chê nhà thím Trương không có toilet, nấu nướng mất vệ sinh. Thím Trương bị chọc tức, "đuổi thẳng cổ" cả thằng con lẫn đứa con dâu."

Cô cậu nghe vậy, lực chú ý bị hấp dẫn, hai người bắt đầu tám tiếp chuyện nàng dâu nhà thím Trương. Lâm Lang đỏ mặt tránh khỏi thị phi, ra sân chọc ghẹo con trai của anh họ cậu, mới giỡn chốc lát, di động để trên ghế đầu trước sân liền vang lên. Bà nội cậu ngồi kế bên, gọi: "Lâm Lang, điện thoại con kêu này."

Lâm Lang sợ bà nội bắt máy hộ mình, vội vàng chạy qua, là Hàn Tuấn gọi, điện thoại vừa kết nối, đầu kia đã truyền đến tiếng "ma" rên hừ hừ. Lâm Lang không nhịn được cười, đi đến một góc hẻo lánh, cười hỏi: "Anh hừ cái gì?"

"Không ổn rồi, nhớ em không chịu nổi nữa, tôi đi tìm em được không?"

"Không được." Lâm Lang cự tuyệt dứt khoát, ngậm cười nói: "Anh đừng vờ vịt trước mặt em, khó lắm mới có dịp em xa anh mấy ngày, anh được tự do, trong bụng sướng chết luôn chứ gì."

"Hừ, vong ân phụ nghĩa bỏ rơi chồng còn chưa tính, giờ còn dám nói xấu chồng?! Em ra ngoài xem thử đi, coi còn dám mạnh miệng nữa không."

Trong lòng Lâm Lang giật thót, có chút không tin nổi: "Anh... anh đến nhà em hả?!"

Đầu kia, Hàn Tuấn cười đắc ý: "Chẳng phải cứ ra xem sẽ biết sao?"

Lâm Lang "xi" một tiếng, nói: "Em lười phối hợp với anh, không nói nữa, em tắt máy đây, đằng nào cũng chỉ có hai ngày thôi, tối mai em về."

"Lâm Lâm, em còn..."

Lâm Lang chẳng đợi hắn nói xong đã tắt máy, dứt di động vô túi, tiếp tục ngồi xuống chơi với cháu mình. Ai dè vừa ngồi xổm xuống tức thì, ngoài tường đã vang lên tiếng còi xe, hấp dẫn cả cô với bác Lâm Lang đang ngồi tán gẫu tại cửa. Lâm Lang đứng phắt dậy, có chút ngờ ngợ, cô cậu nhìn cậu rồi bảo: "Lâm Lang, ra ngoài coi thử đi, hay xe điện nhà cô chặn đường người ta rồi?"

"À, dạ." Lâm Lang ngần ngẩn ngơ ngơ bước ra, vừa đẩy cửa đã thấy chiếc xe sáng loáng cậu vô cùng quen thuộc đậu bên ngoài. Trời đang nắng gắt, cửa kính xe phản chiếu ánh sáng, cậu cũng không thấy rõ người bên trong, ngoài đầu tường nhà cậu có hai thằng nhóc chừng mười ba mười bốn tuổi đang ngồi, hai đứa dòm chiếc xe thật kỹ, thấp giọng tranh luận: "Tao biết xe này nè, là BMW."

"Mày thấy BMW chưa mà nói, xe này mắc hơn BMW, Audi đó."

"Nhắm nhí, Audi gần vòng, có lỗ mũi là BMW."

Lâm Lang nghĩ Hàn Tuấn rêu rao kiểu đó là không tốt, nhà họ là hộ bản nông, nào có thân thích giàu sang như vậy, gây chú ý chỉ tổ khiến người ta tới đây hỏi, khi ấy cậu biết trả lời thế nào, rồi lại nói là thầy giáo, thầy giáo mắc gì đến thăm học sinh miết vậy, quan hệ còn chả sạch mùi gian tình sao?!

Ôm tâm trạng yêu ghét đan xen, cậu ra đứng trước xe, hỏi: “Còn không ra, chờ em mời anh hả?”

Nhưng người nọ hoàn toàn không nghe, một mực bấm còi, còi vang tin tin, ầm ỹa có khi hàng xóm rủ nhau ra hết. Lâm Lang cuống quýt chạy qua, vừa tức vừa buồn cười, kéo cửa xe ra, kết quả thấy ngay bản mặt cười tít mắt của Hàn Tuấn. Cậu đỏ mặt bảo: “Anh thử bấm cái nữa coi...”

Cậu chưa dứt lời đã bị Hàn Tuấn kéo vào, cắn một phát lên môi. Lâm Lang sợ ngu người, đẩy Hàn Tuấn lên ghế: “Anh điên rồi...”

Hàn Tuấn ngồi nghiêng trên ghế, thở dài, mắt sáng lên: “Mệt chết tôi rồi, hôm qua ba bốn giờ mới ngủ, trời chưa sáng đã vội vàng đến đây, lái xe suốt dọc đường đấy.”

Lâm Lang ngồi thẳng lên, sợ người ta hiểu lầm họ có gian tình nên mở cửa sổ xe, nói khê: “Chẳng phải có hai ngày thôi à, vất vả lắm mới đến cuối tuần, sao không ở nhà nghỉ ngơi.”

“Quen có hai người trong nhà rồi, em vừa đi tức thì, tôi thấy cứ nhà cửa vắng teo...” Nói đoạn, Hàn Tuấn nhìn sang cậu: “Bất ngờ lắm đúng không?”

Lâm Lang không đáp lại hần mà hỏi tiếp: “Sao anh lái cả xe đến đây?”

“Đừng lo vụ này, tôi tính cả rồi, tuy tôi là nhà giáo nhân dân, nhưng tốt xấu gì cũng là giảng viên đại học, làm việc vài năm rồi mua xe cũng bình thường thôi, em có thể nói với bà nội em... Không đúng, nói với bà nội chúng ta tôi là phú nhị đại.”

Lâm Lang không nhịn được cười, cất giọng cười nhạo: “Ai ”bà nội chúng ta” với anh, bớt lời kéo làm quen đi, nội em đào đâu ra thằng cháu lớn tướng như anh, hơn ba mươi tuổi còn rõ là mặt dày.”

Hàn Tuấn phì cười, thở một hơi rồi bảo: “Tính ngồi mãi ở đây à, không mời tôi vào sao?”

Lâm Lang đột nhiên sáp qua, xem xét mặt mày Hàn Tuấn chốc lát, cất giọng hơi đau lòng: “Cho cái tội thức đêm, trong mắt có tơ máu rồi kìa...”

Nói rồi, trong lòng tự dưng thấy ảm áp, bèn kéo tay Hàn Tuấn: “Xuống xe đi, cô với bác em cũng ở đây đó, cấm nói xằng nói xiên.”

Hàn Tuấn cười hì hì tháo dây an toàn, vừa xuống xe vừa hỏi: “Tôi gọi hai người họ là gì bây giờ, gọi cô bác giống em hả, đợt nghỉ hè trước tôi cũng chưa chính thức gọi họ đâu, thấy xấu hổ thế nào ấy.”

Lâm Lang chợt đỏ mặt, có chút ngượng ngùng mà rằng: “Gọi cô bác á... cô em cũng mới hơn ba mươi, lớn hơn anh vài tuổi thôi...”

Hàn Tuấn cũng hơi ngượng, khổ thân hần da mặt dày cui mà cũng có lúc lúng túng. Tâm trạng Lâm Lang cực tốt, lại có chút đắc ý: “Anh khỏi gọi gì hết, anh là giáo viên nhân dân quang vinh mà, ai ai chả kính trọng, vào gạt đầu cái được rồi.” Dứt lời, cậu đóng cửa xe lại, tựa lên xe, cười nói: “Đi thôi, thầy Hàn.”

“Đừng vội, tôi mua nhiều đồ để trong cốp xe lắm, cầm phụ đi.”

Lâm Lang đành theo qua, đợi Hàn Tuấn mở cốp xe xong, cậu lại đơ hết cả người: “Mua gì lắm thế...”

“Mua đại mấy thứ ấy mà... Chẳng phải em nói cô với bác em cũng đến sao, lúc về bảo họ mang đi một ít là được chứ gì, em xách cái này...”

Nói xong, Hàn Tuấn xách vài túi to ra đưa cậu, chính hần cũng xách túi lớn túi nhỏ. Tim Lâm Lang đập thình thịch liên hồi, thầm nghĩ ông thầy này đúng là hào phóng, đến thì đến, còn mang cả đồ đồng. Mấy túi này chả phải quà biếu gì sát, có mà từng túi từng túi gian tình thì có.

214. Chương 214: Pn 9: Đời Này Kiếp Này (8)

Kỳ thực Lâm Lang cũng thường ngấm ngấm chích ngừa cho bà nội mình rồi. Bình thường gọi điện về, cậu sẽ lơ đãng khen Hàn Tuấn tốt, kể hần chăm sóc cậu, giúp đỡ cậu ra sao, còn nói mình hiện tại tìm được công việc này cũng nhờ công Hàn Tuấn, nhờ hần chạy ngược chạy xuôi mấy chuyến, tìm biết bao nhiêu người, bằng không với năng lực của cậu, có lẽ chẳng vô nổi công ty ngon lành và đỡ được nhiều tiền vậy đâu. Bà nội Lâm nghe thế, đương nhiên mừng rỡ khôn xiết, chiêu đãi Hàn Tuấn cũng càng chu đáo cẩn thận, quả thực đối xử như ân nhân. Hàn Tuấn cũng giỏi chiêm cảm tình của bà cụ, thường ngày rảnh rỗi còn gọi điện đến đây, thành ra bà nội Lâm vẫn hay bảo: “Thầy Hàn của con làm người được lắm, lần trước còn điện hỏi thăm sức khỏe và sinh hoạt của nội nữa.”

Lâm Lang nghe xong chỉ biết cười ngượng, cũng đâu thể nói những ưu đãi mà ngài đây được hưởng là cháu trai cưng dùng máu thịt đổi lấy đúng không? Sự thật chứng minh Hàn Tuấn đi tuyến đường bà nội Lâm là chính xác, bởi bà cụ chẳng có sở thích gì, chỉ ưa lải nhải. Nhờ bà nói rất nhiều lời tốt về Hàn Tuấn, nên sau này ngay cả bác với cô của Lâm Lang cũng bắt đầu biết ơn Hàn Tuấn, hể nhắc thầy Hàn là khen liên tù tì.

Hàn Tuấn ở nhà Lâm Lang hai ngày, còn trùng ngay thời điểm Tô Y Nhiên sinh nở. Lúc bụng Tô Y Nhiên được sáu tháng, bà nội Quan Bằng liền đón cô đến đây, bảo là sẵn sóc cho tiện. Quan Bằng là con trai độc nhất nhà họ Quan, nên ba mẹ hết sức coi trọng đứa bé trong bụng Tô Y Nhiên. Tô Y Nhiên đẻ sớm hơn dự kiến, nhưng may mà hai ngày này Quan Bằng về nhà rồi. Lúc Lâm Lang đến bệnh viện, đứa bé đã được đặt trong phòng nuôi trẻ. Cậu và Quan Bằng vui sướng quan sát qua lớp kính, trong lòng thấy tài tình quá đổi. Lâm Lang quay sang nhìn Quan Bằng, nói: “Tiểu Quan Bằng, ha ha.”

Hốc mắt Quan Bằng ươn ướt: “Từ hôm nay trở đi tớ cũng là người có con rồi.”

Lâm Lang nghe vậy cũng mừng thay hẳn, lại hỏi: “Vợ cậu sao rồi?”

“Đang nghỉ ngơi, ba mẹ cô ấy cũng ở đó.”

Lâm Lang qua thăm Tô Y Nhiên một lát rồi phải về, Quan Bằng tiễn cậu ra khỏi bệnh viện, đi đến cổng bệnh viện thì bật cười. Lâm Lang quay qua cười nói: “Coi cái bộ dạng hí hửng của cậu kìa.”

“Không phải.” Quan Bằng cười he he nhìn cậu, chỉ quán cà phê bên kia đường: “Còn nhớ hồi trước mỗi lần tụi mình đi ngang qua đó, cậu luôn nói chờ mai một cậu có tiền sẽ mời tớ vô uống cà phê không?”

Lâm Lang ngẩng đầu nhìn, thấy ngay quán cà phê đối diện. Ngày xưa lúc họ mới lên cấp ba, thị trấn chỉ có mỗi quán cà phê này, hôm khai trương đặc biệt mời một dàn đồng ca đến hát, còn đốt pháo mừng đông. Khi ấy là cuối tuần, Quan Bằng cười xe đạp chở cậu đi ngang qua chỗ này, rồi cậu bảo: “Mai một tớ có tiền sẽ mời cậu vô uống cà phê!”

Thời đó, một nơi trang hoàng xa hoa như quán cà phê luôn là một giấc mộng mỹ lệ với cậu, cũng là một trong những động lực thôi thúc cậu chăm chỉ học tập. Chuyện qua lâu quá rồi, Lâm Lang chỉ đáp: “Tớ sắp quên xừ nó rồi, sao, muốn tớ mời cái gì?”

“Bữa nay thì thôi, không có thời gian, ngày mai được không, cậu cũng ở nhà được vài ngày mà nhớ?”

Lâm Lang gật đầu: “Mai tính tiếp.”

“Vậy cậu khoan hăng về, từ thị trấn đến nhà cậu vòng vèo một lăm, hôm nay ở nhà tớ đi, tối mình đi nhậu.”

Lâm Lang có chút xấu hổ: “Hàn Tuấn... còn ở nhà tớ chưa đi.”

Quan Bằng thoáng sửng sốt: “Ôi cái đệt, đây là tính làm chi, con dâu xấu tới gặp ba mẹ chồng hở?”

“Ảnh đến thăm tớ, tiện thể thăm nội tớ luôn. Cậu về trông vợ đi, tớ đi mình được rồi, mai lại ngồi xe lên, cũng không một lăm đâu.”

Giờ hai người họ đều đi làm, không gặp mặt thường xuyên như bình thường nữa, tháng gặp hai lần là khá lắm rồi. Đi làm rồi mới nhận ra bạn bè tốt tới nhường nào. Quan Bằng tiễn cậu lên xe bus, nói: “Về nhà nhớ gửi tin nhắn cho tớ.”

Lâm Lang gật đầu, qua cửa kính thấy Quan Bằng vẫn đứng tại nhà ga trông theo cậu, cõi lòng đột nhiên chua xót, không phải khổ sở, cũng không phải vui sướng, mà là cái cảm giác hoảng sợ và bùi ngùi trước tháng năm vụt trôi. Cậu dựa vào ghế, nhớ hồi mình và Quan Bằng mới quen, vẫn là hai thiếu niên thanh xuân phơi phới. Năm ấy Quan Bằng vẫn là cậu trai sáng sủa như ánh dương, khoác vai cậu bảo: “Tớ thấy tụi mình thân thể này, hay một dừng kết hôn nữa, hai ta ở chung cả đời được rồi.”

Giờ ngấm lại, cậu năm ấy cũng rất vui vẻ, không liên quan đến tình yêu, chỉ là tình bạn của thiếu niên luôn ngập tràn sắc thái mà ấm áp như vậy.

Nháy mắt, họ đã tự tìm được bến bờ của mình, có người yêu, có gia đình mà bản thân chẳng nỗ lực chia lìa.

Về chuyện Tô Y Nhiên sinh con, cậu đã gọi điện kể cho Hàn Tuấn nghe ngay từ lúc còn ở thị trấn, nên về đến nhà lại muốn kể tiếp. Dè dặt vừa vào sân tức thì, Hàn Tuấn đã đón đầu rồi kéo cậu ra ngoài, cảnh cáo: “Em đừng nói gì khiến bà em cao hứng quá.”

“Tại sao?”

“Em ngốc hử, em mà kể Quan Bằng đến con cũng có rồi, tụi em lại học chung, bà em không giục em kết hôn mới lạ đó?”

Thời điểm nói lời này, ánh mắt Hàn Tuấn nhìn cậu có chút khắt khe, Lâm Lang “à” một tiếng, nói: “Đúng là em không nghĩ tới.”

Tuổi càng lớn, chuyện cần lo lắng cũng càng nhiều. Lâm Lang nghĩ đến chuyện ấy, tâm trạng vốn vui vẻ bị ảnh hưởng đôi chút. Họ ra sườn núi phía sau ngôi chốc lát, Lâm Lang nằm một hồi lại hỏi: “Anh thấy có kỳ diệu không?”

“Cái gì?”

Lâm Lang quay sang nhìn mặt Hàn Tuấn: “Thời gian. Thời gian qua lẹ quá trời, nghĩ thấy kỳ diệu ghê, chớp mắt chúng ta đã lớn từng này rồi.”

Hàn Tuấn phì cười, xoa đầu Lâm Lang: “Em mới bao lớn mà đã bày đặt cảm khái rồi, đến tuổi tôi thì biết sống kiểu gì đây?”

Lâm Lang bật cười, hỏi: “Mai Quan Bằng rủ em lên thị trấn họp mặt, anh đi không?”

Hàn Tuấn nhíu mày: “Chẳng phải hôm nay gặp rồi à, sao còn đi nữa?”

“Hôm nay cậu ấy muốn ở cùng Tô Y Nhiên, không rảnh, tối nay em định chẳng về đâu, nhưng nghĩ anh đang ở đây, sợ anh một mình ở nhà em không tự nhiên nên mới về đó.”

Hàn Tuấn đáp tỉnh bơ: “Tôi coi đây thành nhà mình rồi, em không thấy bà em đối tốt với tôi cỡ nào đâu, sao lại không tự nhiên. Em muốn ôn chuyện với bạn cũ thì cứ việc đi, quan tâm tôi làm chi, đằng nào tôi trong lòng em cũng chẳng nặng bằng bạn em.”

Lâm Lang đắc ý bắt chéo chân: “Đúng vậy, anh lúc nào chả nhẹ.”

Cậu vừa nói xong, Hàn Tuấn đã hung hăng sấn tới đây, ôm cậu thọc lét không ngừng, làm cậu cười gập cả eo. Đang giỡn thì bỗng dưng có người gọi từ xa: “Lâm Lang về đây à?”

Lâm Lang giật mình, cuống quýt đẩy Hàn Tuấn ra, bấy giờ mới thấy là một người trong thôn họ, đang khiêng cuốc cười ha ha nhìn họ từ bên kia sườn núi. Cậu vội đứng lên gọi một tiếng thím, giới thiệu: “Đây... đây là thầy con, đến thôn chúng ta tham quan.”

Không ngờ người nọ vậy mà biết Hàn Tuấn: “Gặp rồi gặp rồi, xe thầy này đậu trước nhà con mà, thím có thấy, dân thành phố à?”

Người nọ nhìn Hàn Tuấn bằng ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ, cũng phải, khí chất với cả tướng mạo kia quả tình quá gây chú ý. Người nọ nói thêm dăm câu với Lâm Lang, đoạn khiêng cuốc đi, Hàn Tuấn lại hơi ngại, sờ mũi nói: “Người chỗ em chưa thấy dân thành phố bao giờ à, sao ai cũng nhìn tôi kiểu đó vậy, nhiều khi làm tôi xấu hổ muốn chết.”

Lâm Lang ồ lên hai tiếng, quay lại cười hỏi: “Da mặt dày cui cỡ anh mà cũng biết xấu hổ hả?”

Hàn Tuấn ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn cậu, Lâm Lang toan nhanh chân bỏ chạy, lại bị Hàn Tuấn tóm được đề xuống dưới thân. Lâm Lang cười lớn, vùng vẫy liên tục: “Đừng phá đừng phá mà, người ta thấy nữa bây giờ.”

“Thấy thì thấy, lén lút lút lút quá đủ rồi.” Hàn Tuấn túm cậu không buông, Lâm Lang liền nổi giận: “Không muốn lén lút thì anh đừng theo tới đây, ui da, anh làm gì...”

Hàn Tuấn cũng không thực sự tính làm gì Lâm Lang, ăn mấy miếng đậu hủ rồi thả cậu ra, nhưng trong mắt lại xẹt ra lửa, thế là định lôi Lâm Lang ra sau tảng đá. Lâm Lang đỏ mặt, dứt khoát không chịu đi, rồi nhân cơ hội chạy về nhà nhanh như chớp.

Cậu vẫn muốn kể cho bà nội nghe chuyện Quan Bằng có con, bà cụ thích nghe mấy chuyện vui này. Hơn nữa, cậu và bà nội đã sớm đạt thành nhận thức chung, đi làm trước mới bàn vấn đề cưới xin, không lo bà hối thúc. Với cả chuyện lớn như vậy, dù cậu không kể, Quan Bằng cũng sẽ tới báo tin vui thôi. Để cậu tự chia sẻ với bà vẫn hay hơn.

Hàn Tuấn nhanh chóng chạy theo, mặt trời đã ngã về tây, ánh nắng chiếu lên bóng dáng thật dài của hai người họ, một trước một sau trùng điệp lên nhau. Thoáng chốc, hắn đã bắt kịp bước chân Lâm Lang, đi sát bên cạnh cậu, gọi: “Lâm Lâm...”

Lâm Lang quay đầu qua, chỉ thấy Hàn Tuấn nhìn mình bằng ánh mắt âm nồng.

Chẳng cần hắn nói cậu cũng hiểu được, bèn lặng lẽ thò tay nắm hờ ngón tay Hàn Tuấn, rồi tức khắc buông

ra. Cả hai cùng nở nụ cười nhàn nhạt, sóng vai bước vào nhà.

215. Chương 215: Pn 10: Đời Này Kiếp Này (kết)

Hàn Tuấn: “Lâm Lâm, em biết không, hồi chúng ta chưa gặp lại, có một tối nọ tôi nằm mơ lúc nửa đêm, mơ em không chờ được tôi nên kết hôn, tôi đi tham gia hôn lễ của em. Tôi đứng giữa đám người chúc phúc em, nhìn em hôn một cô gái xinh đẹp, trao nhẫn với cô ấy, nói sẽ bảo vệ cô ấy trọn đời trọn kiếp. Lúc đi kính rượu, em đột nhiên ghé tai tôi, cất giọng như đùa giỡn rằng, Hàn Tuấn anh coi đó, chúng ta xong rồi đây, rốt cuộc cũng tiến vào cung điện hôn nhân... Em không biết khi ấy lòng tôi đau đớn dường nào đâu, cuối cùng khóc mà tỉnh lại. Tôi thấy bức tranh em vẽ tặng mình còn đặt trên đầu giường, đèn chiếu khiến tôi không mở nổi mắt, bấy giờ mới nhận ra mình chỉ mơ thôi.”

Lâm Lang dừng lại, hỏi: “Sao tự dừng cho em biết chuyện này?”

“Bỗng nhiên nghĩ tới nên muốn kể cho em nghe.” Hàn Tuấn nhìn cậu, người đã ba mươi tuổi, so với hồi mới quen thì thành thục hơn nhiều, cũng ổn trọng hơn. Nâng chiếc hắt xuống, hắn nói: “Chuyện Quan Bằng có con khiến tôi chợt thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Trước kia không thấy gì, giờ sống chung với em rồi, em lại trẻ hơn tôi, đâm ra sợ hãi thời gian không đủ dùng. Nên thừa dịp hai ta còn sống và yêu nhau, tôi muốn thổ lộ mọi tình cảm với em.”

Lâm Lang bật cười khe khẽ, vươn tay ôm eo hắn: “Về nhà thôi.”

Họ tiếp tục sóng vai vào nhà.

Đời còn dài lắm, còn cả quãng đường đàng đàng phải đi, còn biết bao mưa gió chờ họ nắm tay cùng vượt qua. Nhưng có người yêu thật lòng ở bên, vất vả đến mấy cũng có thể chống đỡ, gian nan ngăn nào cũng có thể đương đầu.

Bà nội Lâm mất vào mùa đông năm 2011.

Bà cụ bệnh nặng đúng ngay thời điểm Lâm Lang xuất ngoại, đi Úc với quản lý của họ. Cậu vừa nhận được điện thoại của cô thì lập tức mua vé sớm nhất, lên máy bay về nước ngay chiều hôm ấy. Ngày đó trời đổ tuyết lớn, trời lạnh căm căm, cậu bắt xe bus tới thị trấn, đến cổng thôn thì xuống xe, nhanh chân chạy về nhà, chỉ sợ chậm một bước. Hôm ấy cũng kỳ quái lắm thay, trên đường cậu gặp rất nhiều người quen, họ rõ ràng chỉ chào hỏi cậu như bình thường, nhưng Lâm Lang cứ cảm thấy trong mắt họ hàm chứa thương hại và bi ai. Tim cậu càng treo cao hơn, cơ hồ không dám nhìn mặt những người trong thôn, sợ họ xót xa nói với cậu rằng, bà cậu đi rồi.

Kết quả, cậu vừa thở hồng hộc đẩy cửa vào, thì bắt gặp Hàn Tuấn đang ngồi trên ghế đầu, tựa bên giường trò chuyện cùng bà cậu. Ngoài trời đổ tuyết mờ mờ, thoáng cái đã phủ lấp dấu chân cậu. Lâm Lang nghiêng đầu nhìn Hàn Tuấn, cả người lập tức thả lỏng, bỗng dưng thấy thỏa mãn.

Cảm thấy đời mình thật trọn vẹn, hai người cậu yêu nhất trần đời, Hàn Tuấn và bà nội cậu đang nói chuyện ấm áp xiết bao, nguyện vọng kiếp này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bà nội Lâm thấy cậu vào, bèn cố ngồi dậy. Lâm Lang bước nhanh qua, Hàn Tuấn cầm gối kê sau lưng bà nội Lâm. Cậu ngồi xồm bên giường, nắm tay bà cụ, khóe môi vẽ ra nụ cười: “Nội ơi...”

Bà nội Lâm cười gật đầu, lắc cánh tay, nhìn Hàn Tuấn gọi: “Thầy Hàn... thầy Hàn...”

Lúc này Lâm Lang mới nhìn về phía Hàn Tuấn, gật đầu bảo: “Cực cho anh rồi.”

Cô với bác Lâm Lang đã đi chuẩn bị quan tài, đây là tập tục trong thôn họ, nhà ai có người già sắp không xong, đều phải chuẩn bị một bộ quan tài, thứ nhất là phòng ngừa chuyện không may, thứ hai là để xung hỉ, hy vọng bà cụ có thể khang phục. Mấy năm nay bà nội Lâm vẫn bệnh đứt quãng, cơ thể đã hư hại nặng nề, uống nhiều thuốc tốt cỡ nào cũng vô ích. Hàn Tuấn ngồi một bên nói nhỏ: “Bà chờ em nãy giờ đây.”

Đầu óc Lâm Lang trống rỗng, thực ra lúc ở trên máy bay, cậu suy nghĩ rất rất nhiều, song giờ đây ngồi trước mặt bà nội lại chẳng nhớ nổi câu nào, chỉ có dòng lệ không kiềm được muốn trào ra. Nhưng cậu không dám khóc, đành ráng nhịn, hỏi: “Nội thấy thế nào ạ?”

Bà nội Lâm cười ha ha, mắt đục ngầu như thể không mở ra được: “Còn thế nào nữa, đã đến cuối đời rồi.”

Lâm Lang không nén nổi nữa, nước mắt lập tức tuôn rơi. Bà nội Lâm nói tiếp: “Thay nội cảm ơn thầy con, hai ngày nay thầy không chớp mắt mà một mực giúp đỡ nhà chúng ta.”

“Bà không cần khách sáo đâu ạ, con ra ngoài một lát, bà với Lâm Lang từ từ trò chuyện.” Đoạn, Hàn Tuấn đứng lên, chỉ ra ngoài sân. Lâm Lang gật đầu, Hàn Tuấn liền đi ra.

Bà nội Lâm thấy trong phòng chỉ còn hai bà cháu, bèn vừa thở dốc vừa chỉ xuống gầm giường: “Dưới này có cái hũ, con lấy lên đi.”

Lâm Lang chui xuống gầm giường lôi một cái hũ ra. Bà nội Lâm bảo: “Mở ra.”

Lâm Lang mở nắp đây, vừa mở liền ngẩn người, bên trong có mấy thứ linh tinh như vòng ngọc và nhẫn, còn có một xấp tiền đủ mệnh giá. Bà nội Lâm cười nói: “Trong đây là tích cóp cả đời của nội, vòng ngọc này là bà cố cho năm nội xuất giá, còn cái nhẫn vàng... Năm xưa lúc nhà chúng ta bị đoạt, mọi thứ tốt bị cướp hết, chỉ còn vài món này thôi...”

Lâm Lang biết bà nội đang nói về hồi nhà họ bị công khai trách tội, nhớ bà nội chịu khổ cả đời, cõi lòng càng thấy xót xa.

Bà nội Lâm: “Kia... kia là tiền con, cô con với bác con thường hay cho nội, nội cũng chẳng tiêu vào việc gì,

nên để dành lại cho con tất. Đừng cho cô với bác con biết, tự giữ mà xài, hai người kia có gia đình cả rồi nên cũng không cần. Tương lai con cưới vợ, mua nhà, cô con nói cần tiêu nhiều tiền lắm, chỗ ấy tuy không nhiều, nhưng con cứ lấy đi.”

Lâm Lang đã rơi nước mắt ràn rụa, bà nội Lâm dựa lên gối thở hổn hển: “Nội gắng... gắng gượng chỉ để gặp con, giao đồ vật cho con... Được rồi, không còn gì nữa... Cô với bác con đâu, kêu hai người vào đây...”

Lâm Lang lau nước mắt, vội thưa: “Hai người đang ở nhà cô bàn công chuyện, lúc về con có gọi điện, chắc cô với bác sắp đến rồi.”

Bà nội Lâm mím môi, nuốt một ngụm nước miếng: “Có khi không đợi được đâu, nội...”

Lâm Lang bỗng nhiên hoảng hốt, lập tức bật khóc, gọi lạc giọng: “Nội ơi, nội ơi, đừng làm con sợ mà...” Cậu nức nở quay đầu lại, gọi với ra ngoài: “Hàn Tuấn, Hàn Tuấn!”

Hàn Tuấn cuống quýt chạy vào, bà nội Lâm đã yếu tới độ sắp thốt không ra lời, chỉ nắm Lâm Lang mà rơi nước mắt. Bà nội Lâm nhắm mắt lại, thở dốc một hồi rồi lên tiếng: “Nội vốn... vốn định chờ cô với bác con đến đây, ngay trước mặt con, phó thác con cho hai người chăm sóc... Nội chết rồi, con là đáng thương nhất, bên cạnh chẳng có lấy một ai...” Bà nội Lâm dứt lời, thế mà bắt đầu nghẹn ngào như trẻ con. Lâm Lang cũng khóc, bà nội Lâm nói tiếp: “Thầy... thầy Hàn là người tốt, con... con phải biết báo đáp...”

“Con biết, con biết mà, nội ơi...”

“Cô con nói... con gọi điện cho nó... kể con có người trong lòng rồi, là... là thật sao?”

Hàn Tuấn ngồi một bên cầm tay Lâm Lang, Lâm Lang nắm lại tay hắn, mắt ầng nước, gật đầu đáp: “Đã có người dự định sống chung cả đời rồi ạ.”

“Tốt... tốt... tốt...”

Thời điểm cô với bác Lâm Lang chạy tới, bà nội Lâm đã nhắm mắt xuôi tay, chẳng ai ngờ bà lại ra đi vội vàng như vậy. Cô Lâm Lang khóc xé ruột xé gan, nói lúc cô đi, bà nội Lâm tuy suy yếu, nhưng vẫn còn đỡ, bằng không cô cũng chẳng ra ngoài làm gì.

Dân thôn bảo, bà cụ đã sớm muốn đi rồi, cố giữ một hơi chỉ vì muốn nhìn lại cháu trai cưng của bà thôi, gặp được cháu rồi, hơi thở buông lỏng, người lại không xong.

Đây vẫn là lần đầu Hàn Tuấn chứng kiến Lâm Lang khóc thành như vậy. Theo tập tục mai táng trong thôn, quan tài hạ huyệt rồi thì thân nhân có thể rời đi. Người bên cạnh đỡ cô với bác Lâm Lang đứng lên, Lâm Lang biết đây đã là cơ hội cuối cùng của cậu, bèn liên tục gọi “nội ơi”, móng tay dính đầy bùn đất và lá cây héo úa, một nỗi bi thương không bút mực nào tả xiết. Cậu khóc dữ dội, phảng phất sẽ nghẹn thở ngay sau đó. Nỗi đau của cậu lan sang những thôn dân đứng xem, họ đứng một bên nhìn, còn có người

gật lệ. Dẫu đã đi rất xa, nhưng Lâm Lang đi chưa được vài bước lại ngoái đầu nhìn, mỗi lần nhìn lại khóc thút thít, mắt sưng phù, tóc ướt sũng dính lên mặt. Hàn Tuấn dìu cậu, chẳng thốt câu an ủi nào. Cũng có người không biết Hàn Tuấn, lặng lẽ xì xầm hẳn là ai, sao cũng mặc áo tang, không ai trong số họ biết hẳn.

Hàn Tuấn mặc áo tang, người nhà họ Lâm không ai dị nghị. Cô và bác Lâm Lang đều biết ơn nghĩa của Hàn Tuấn với nhà họ, cũng biết bà nội Lâm cảm kích Hàn Tuấn. Nay họ đã cột chặt với nhau, dẫu là bằng một phương thức khác.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng trải qua tử vong. Kỳ thực cũng không cần nói gì, họ có thể ở bên nhau đã là niềm an ủi lớn nhất rồi.

Tối đi ngủ, Hàn Tuấn bước vào từ một phòng khác, nhẹ nhàng ôm lấy cậu từ sau lưng, gọi: “Lâm Lâm.”

Lâm Lang cầm hai tay hẳn, bật khóc khe khẽ. Cậu xoay người qua, cả hai ôm nhau sưởi ấm.

Như thế từ nay về sau, họ chính là hai người duy nhất sống nương tựa lẫn nhau trên đời.

Trọn đời gắn bó, chẳng xa chẳng rời.

Vài ngày sau, họ trở về thành phố. Bởi tuyết rơi dày đặc, con đường lên trấn bị kẹt, xe không chạy được. Thế là mỗi người đeo một ba lô, vẫy tay tạm biệt người thân, đỡ nhau lên thị trấn, cất từng bước chân có sâu có cạn.

Trên con đường tuyết dài đằng đẵng, trong thế giới của tuyết trắng mịt mù, chỉ còn lại chuỗi dấu chân của hai người, kéo dài từ cổng thôn ra ngoài, tựa như có thể kéo đến tận cuối kiếp người.

Cuộc đời thế này, có lẽ nhòa có cười vui, mà lại tươi đẹp khôn cùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-dan-ong-xau-xa>